

Giới thiệu Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật

Hán Việt: Đại lý tự thiếu khanh đích sủng vật sinh nhai

Editor: Linhh1811

Số chương: 656 + 2 phiên ngoại

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Huyền huyền, Xuyên việt, Dưỡng thành, Cận thủy lâu đài, Trâu già gặm cỏ non, Linh dị thần quái

Nàng đã từng đọc qua nhiều bộ truyện xuyên không, lúc nào nữ chính cũng được tới một thế giới tốt đẹp, được nhiều điều phúc lợi.

Vậy mà tới khi nàng xuyên không thì lại không được ăn hương uống lạt, mà cả ngày phải ăn chuột chết?

Người ta xuyên qua đều có nữ nam làm bạn bên người, vì sao nàng phải làm thuốc dẫn cho nam nhân ngoài lạnh trong nóng này?

Toàn thân đều bị hấn vuốt lông không nói, chính yếu là thuốc dẫn của hấn cư nhiên sinh trưởng ở...

Đại ca, có thể hay không thương lượng một chút, ta tốt xấu gì cũng là một con mèo hương bé bỏng ngốc manh vô địch vũ trụ, người vì sao đối với ta có thể làm ra cái loại sự tình đến cảm thụ cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm đen Hạ Quốc, thời điểm hoàng gia đi săn.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trong lồng sắt, lấy tay đỡ đỡ chán, ánh mắt như không muốn sống tiếp nhìn chăm chăm con chuột chết ở trước mặt.

"Người nói vì sao nó còn chưa chịu ăn, đây chính là vừa mới bắt được, vẫn còn rất tươi ngon...." Đứng bên ngoài lồng sắt là hai nam nhân, đang cúi đầu nói thầm.

Tươi ngon cái muội muội người a!

Nếu không phải bị ngăn cách bởi lồng sắt, nàng thật sự muốn đem con chuột này ném lên trên mặt bọn họ.

Dù tươi đến đâu cũng vẫn là chuột! Nàng thà bị đói chết cũng tuyệt đối không đi ăn cái thứ này, càng không nói đến bây giờ nàng không thể hiểu được tại sao mình lại bị biến thành một con mèo.

Ba ngày trước, nàng vẫn còn là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đang chuẩn bị về quê kế thừa sự nghiệp của ông nội, cũng không biết tại sao sau khi đeo vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội lưu lại, nàng tập tức bị một loạt ánh sáng bao phủ, chờ đến khi nàng tỉnh lại liền phát hiện ra chính mình đang ở một quốc gia cổ đại chưa từng được nghe nói qua, hơn nữa còn bị nhốt vào lồng sắt, biến thành một con mèo hương màu đen.

"Đã ba ngày rồi, cái gì nó cũng không chịu ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa đợi đến lúc Hoàng Thượng bắt đầu săn thú thì nó đã bị chết đói rồi a!" Bên ngoài hai nam nhân bất an nghị luận.

"Hay là do không hợp khẩu vị?"

"Từ trước đến giờ loài mèo không phải là toàn ăn mấy thứ này sao?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam nhìn không được dựa đầu vào lồng sắt bắt đầu nôn khan.

Phản phát như coi tất cả thức ăn từ trước đến nay đều giống như cái thứ kia mà nôn ra hết.

Hai nam nhân nói thầm một lúc sau đó liền rời đi.

Như Tiểu Lam dựa vào một góc của lồng sắt không nhúc nhích, mắt nhìn thấy con chuột chết kia vẫn còn đang được đặt ở nơi đó, nàng liền nhắm mắt lại cố gắng quên đi sự tồn tại của nó.

Bên ngoài lồng sắt, đột nhiên xẹt qua một đạo bóng dáng màu trắng.

Không biết có phải hay không mà sau khi biến thành động vật phản ứng của nàng càng thêm nhạy bén, lỗ tai nàng dựng đứng lên, mở to mắt cảnh giác.

Cái bóng trắng đã biến mất, nhưng bất quá trong không khí vẫn còn lưu lại mùi vị khả nghi.

Khi nàng đang dùng sức nghĩ nghĩ, thì hai nam nhân lúc nãy đã quay lại.

"Lần này nó sẽ ăn đi." Một người mở lồng sắt ra, ném vào trong một con chuột sống.

Má ơi, chuột sống!

Tất cả lồng trên người Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Các người có phải người hay không, như thế nào có thể đối xử với một thực nữ như vậy!

Chuột sống bị bỏ vào trong lồng sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi, đồng thời cũng dọa tán loạn Như Tiểu Lam.

Lúc này nàng chỉ có duy nhất một ý niệm: Chạy trốn! Nếu thật sự còn ở chỗ này nữa nàng sẽ bị bức đến điên mất.

Hai gã nam tử thấy mèo hương bị con chuột dọa đến nổi điên đâm đầu về phía trên lồng sắt, thì liền cảm thấy hoảng sợ.

"Mau...không được để nó bị thương, bằng không để Hoàng Thượng phát hiện..."

Hai người mở cửa lồng đang định đem con chuột sống lấy ra, Như Tiểu Lam liền như mũi tên vọt đến, cắn lên trên mu bàn tay người đang mở lồng.

Người nọ bị đau kinh hô một tiếng rồi rút tay về.

Cửa lồng mở rộng, Như Tiểu Lam không có ngăn trở vọt ra ngoài.

"Mau bắt lấy nó!"

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam sớm đã quan sát cẩn thận xung quanh, sau khi nhảy đến trên mặt đất nàng cũng không quay đầu lại mà lao về phía lều trại.

Đợi đến khi nàng đến gần lều trại mới phát hiện ra nơi nơi đều có rất nhiều binh lính trong tay cầm binh khí.

Cũng may hiện tại nàng chỉ là một con mèo hương, thân hình linh hoạt, động vài cái liền có thể chui qua dưới chân bọn họ.

Sau lưng là một loạt tiếng gào thét: "Bắt lấy nó, mau bắt lấy!"

"Đó là linh thú cống phẩm của Tề Quốc...đừng để cho nó chạy thoát..."

Linh thú là cái gì, chẳng lẽ nó là chủng loại hiếm sao?

Như Tiểu Lam bò lên một cái cây, ẩn thân dưới những tán lá, nhẹ nhàng thở ra.

Quân lính trong tay cầm cây đuốc, đi tìm dấu chân mèo khắp nơi.

Ban đêm tối như vậy, mà lồng trên người nàng lại màu đen, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng tìm được.

Một đội binh lính tìm qua dưới tàng cây nàng đang ẩn thân, quả nhiên họ không nhìn thấy nàng.

Liền ở thời điểm nàng đang thở ra nhẹ nhõm, trên cây đột nhiên xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng như mũi tên lao về hướng nàng.

Sau cổ chui đến một trận đau nhức, một con chồn trắng chặt chẽ đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn xé cổ nàng.

Đây lại là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh phát ra lại là mấy tiếng "chít chít" mang theo chút non nớt.

Nàng đột nhiên ý thức được một sự thật tàn khốc: Nàng là một con mèo hương nhỏ, nanh vuốt sắc bén còn chưa trưởng thành, đâu không lại con chồn trắng kia.

Móng vuốt buông lỏng, nàng từ trên cây rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nàng là động vật quý hiếm?

Như Tiểu Lam từ trên cây rơi xuống đất.

Thanh âm của quân lính càng ngày càng gần.

Xong rồi, lần này xong thật rồi! Như Tiểu Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Sau cổ đau xót, ở trước khi rơi xuống đất, nàng liền bị con chồn trắng ngậm lên, thoáng cái thả người lên trên cây một lần nữa.

Chồn trắng kéo nàng đi trên những nhánh cây, nhánh cây quệt qua thân thể của nàng, rất đau.

Không phải đâu, chẳng lẽ kết cục của nàng là bị con chồn trắng này ăn hết? Này đúng là bị ai a!

Chồn trắng kéo nàng hướng tới một cái cây khác nhảy đến, thì bị vướng phải một cành cây.

Sau cổ truyền đến cảm giác đau rất.

Như Tiểu Lam nhìn không được nghĩ, nếu như bị con súc sinh này ăn thì không bằng ngã xuống chết còn tốt hơn!

Nàng liền liều mạng tránh, thân mình theo đó văng ra, một lần nữa rơi xuống.

Lá cây xẹt qua bên người, lần này rơi xuống phá lệ lâu hơn.

"Bùm!"

Nàng ngã xuống đầu bay đầy sao, nhưng lại không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, hơn nữa dưới thân còn có loại cảm giác mềm mại..

Đây là loại tình huống quý quý gì?

Cúi đầu, lại đối diện với một đôi mắt màu đỏ.

Quý a!

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng bên hông lại cảm thấy căng thẳng, bị người kia đè lại.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, đó là một nam nhân đang nằm ngửa ở trong bụi cỏ, toàn thân tái nhợt không có chút huyết sắc, trên mặt là một đôi mắt tràn đầy màu đỏ tựa như hai khối ngọc, trong bóng tối nhìn qua như là ánh mắt của dã thú, khiến người nhìn vào mà kinh sợ.

Thân mình Như Tiểu Lam cứng lại, nàng chưa bao giờ gặp qua đôi mắt đáng sợ như vậy.

Ông trời ơi, thật vất vả mới thoát ra khỏi miệng của con chồn trắng, chẳng lẽ giờ lại bị dã nam nhân này ăn luôn sao?

Nàng kêu to lên, nhưng khi vào tai người khác lại là những thanh âm "chít chít" mềm mại, nhìn qua rất đáng thương.

Bên hông căng thẳng, nàng bị nam nhân nhấc lên đến ngang mặt.

Uy, đừng ăn ta a, ta một chút cũng không thể ăn, ta nhỏ như thế, gầy như thế... Mỗi ngày đều là ăn chuột chết... Người ăn ta vào nhất định sẽ bị trúng độc.

Trước mắt là một tiểu động vật không ngừng kêu "chít chít", như là đang cất lực muốn giải thích gì đó với hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, chỗ ngực vừa rồi còn đau đến mức không thở nổi, giờ không biết tại sao đã khôi phục lại như bình thường.

Không thể tưởng tượng nổi, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cổ độc phát tác, vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống như thế này.

Chẳng lẽ những loại dược liệu hắn dùng nhiều năm qua bây giờ mới có hiệu lực?

"Thế tử? Ngài có sao không?" Đúng lúc này, một hộ vệ từ trong bóng đêm chạy ra, vẻ mặt nôn nóng.

"Huyền Ngọc, đỡ ta dậy..." Thanh âm trầm thấp vang lên, Như Tiểu Lam đang bị hắn nắm trên tay cũng ngăn người.

Có thể nói chuyện bình thường, vậy chứng minh hắn không phải dã nhân?

Hộ vệ đỡ nam nhân kia ngồi dậy.

Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, Như Tiểu Lam bây giờ mới thấy rõ bộ dáng của hắn.

Con người vừa rồi còn đỏ như máu giờ đã phai nhạt đi rất nhiều, khôi phục lại sự trong suốt, nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt.

"Vật nhỏ này... Giống như có thể áp chế cổ độc phát tác."

"A?" Huyền Ngọc gãi gãi đầu "Sao lại có khả năng này được?"

Kỳ thực đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không tin là có loại sự tình này.

Hắn chậm rãi buông con mèo trong tay ra.

Thoát ly được khống chế của đối phương, Như Tiểu Lam liền bước lùi về phía sau.

Nàng vừa mới lùi lại hai bước, chợt thấy thân thể nam nhân kia cứng lại, suy sụp ngã trên mặt đất.

Không phải đâu, chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác mà bọn họ vừa nói?

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt mèo màu xanh, kính hồn táng đảm nhìn chăm chăm nam nhân ngã trên mặt đất.

Đây là cái quý gì? Chẳng lẽ thật sự vì nàng là động vật quý hiếm, cho nên mới có loại khả năng này?

Người nọ vươn tay về phía nàng, tựa hồ là muốn nắm lấy nàng một lần nữa.

Như Tiểu Lam lui về phía sau mấy bước, thật vất vả mới thoát ra được, nàng mới không ngốc đến nỗi để người ta bắt lại một lần nữa đâu.

"Thế tử, người muốn thuộc hạ bắt nó sao?" Hộ vệ vội vàng lên tiếng, đồng thời rút bội kiếm từ bên hông ra.

Như Tiểu Lam xoay người vèo một tiếng bò lên cái cây ở gần đó, nghe ra tiểu răng nanh hướng về phía thị vệ.

Nhìn liền biết bọn họ không phải là người tốt, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Xoay người đang chuẩn bị đào tẩu, chợt thấy phía đối diện xuất hiện một bóng dáng màu trắng, dọa cho chân nàng mềm nhũn.

Con chồn trắng kia còn đang chờ nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Loạn y phục, xuống nhâm vùng cấm

Trong giây phút nhìn thấy con chồn trắng, cẳng chân Như Tiểu Lam lập tức nổi gân lên.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, hiển nhiên những binh lính đi bắt nàng đã tìm tới.

Này thật đúng là trước có sai lang, sau có hổ báo mà.

Hai chân ôm lấy đầu, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Không tính đến nguy hiểm ở trước mắt, chỉ riêng những vết thương do chồn trắng gây ra thôi cũng đã đủ làm cho nàng mất mạng rồi, cũng không biết có thể hay không sẽ bị con súc sinh này truyền bệnh đại lên trên người...

Trong thời gian ngắn cân nhắc giữa được và mất, nàng quyết định làm ra một hành động lớn mật.

Nàng nhảy từ trên cây xuống, nhanh chóng chạy đến bên nam nhân đang ngã trên mặt đất kia.

Vừa đúng lúc này hắc cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt nhuốm một màu đỏ tươi.

Như Tiểu Lam cố gắng bình ổn trái tim đang run lên: Ánh mắt hạo quái dị a, hắc thật sự sẽ không ăn nàng chứ?

Hộ vệ đứng ở một bên vừa định ra tay bắt lấy nàng, thì người nọ đã gian nan phun ra hai chữ: "Dừng tay..."

Hắn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam to gan chạy qua, móng vuốt dừng ở trên người hắn.

Một trận gió đêm thổi tới, Thanh Mặc Nhan ngửi được mùi vị của xạ hương nhàn nhạt.

Cỏ độc vừa rồi còn ở trong người hắn tàn sát bừa bãi lập tức được bình ổn lại, cứ cách mười ngày nó lại tái phát đột ngột một lần, bây giờ lại biến mất đi cực kỳ nhanh chóng, thật giống như độc này chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Mặc Nhan thở phào một hơi, màu đỏ trên mắt một lần nữa rút đi.

Quả nhiên, suy đoán của hắn là đúng, vật nhỏ này có thể khắc chế cỏ độc ở trong người hắn, hơn nữa nhìn nó bây giờ đang cực kì cảnh giác, tựa hồ đối với hắn không hề có một chút tín nhiệm nào.

Thanh Mặc Nhan thả chậm động tác trên tay, tóm lấy con mèo hương kia.

Lúc này đây, vật nhỏ kia không hề động đậy qua, tuy rằng toàn thân căng thẳng, giống như đang phi thường khẩn trương, nhưng mà nàng cũng không có ý muốn đào tẩu.

Thanh Mặc Nhan đem nó đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn qua giống như là một đám lông xù, ở trong bàn tay to của hắn, mới thấy rõ hình dạng hóa ra chỉ là một con mèo con.

Ánh mắt tròn xoe màu xanh biếc chừng lớn lên, nhìn chăm chăm vào hắn.

"Bộ dạng có chút ngốc." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm nói.

Người mới ngốc, cả nhà người đều ngốc!

Như Tiểu Lam nhìn không được muốn cào lên trên mặt hắn.

Xem hắn còn dám bảo nàng ngốc nữa không.

Hộ vệ đứng ở một bên liền tròn mắt há hốc mồm: "Thế từ...ngài...ngài không sao chứ?"

"Ân, chúng ta về thôi." Thanh Mặc Nhan đem mèo hương ôm vào trong ngực, xoay người đi về phía doanh trại.

"Người nào? Đứng lại!" Phía trước chuyển đến thanh âm tra hỏi của binh lính.

Thanh Mặc Nhan muốn mở miệng nói gì đó, liền cảm giác được vật nhỏ ở trong lòng đang không ngừng ngo ngoáy.

Cúi đầu xuống nhìn, thì thấy con mèo kia đang trèo lên trên ngực hắn, mở ra áo bên ngoài, chui vào trong y phục hắn..

Móng vuốt nhỏ nhắn xẹt qua làn da hắn, làm cho hắn có một loại cảm xúc nói không lên lời không biết là đau hay là ngứa.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay chuẩn bị đem nó tóm ra, nhưng nó lại chui xuống càng sâu hơn, toàn bộ người đều nằm trong y phục hắn.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện mấy chục người trên tay cầm theo cây đuốc: "Người nào!"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, Huyền Ngọc liền mở miệng quát khẽ: "Lớn mật, Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang ở đây, đừng có vô lễ!"

Binh lính ngăn người, thối lui hết về phía sau.

Tuy rằng bọn họ không biết Đại Lý Tự Thiếu Khanh trông như thế nào, nhưng quan phục ở trên người đối phương họ lại nhận ra được.

Áo bào thêu vân hạc, trên eo đeo ngọc bội lưu li, chỉ thêu màu vàng, xanh, đỏ, tím dệt thành hoa cảm vân hạc...kia chính là trang phục mà quan tứ phẩm mới có.

Quân lính yên tĩnh nhường ra một con đường, Thanh Mặc Nhan sắc mặt lạnh lùng, mang theo Huyền Ngọc đi vào trong doanh trại.

"Không biết Thiếu Khanh đại nhân có gặp qua một con mèo hương màu đen hay không?" Một người thủ lĩnh ở sau lưng nhìn không được hỏi một câu.

Bước chân Thanh Mặc Nhan hơi khựng lại, đúng lúc này, hắn cảm giác được ở trong y phục tiểu gia hỏa kia đang liềm mạng bám lấy thân thể hắn, mục đích để ngăn cho bản thân không bị trượt xuống.

"Không có." Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn, không hề quay đầu lại.

Lúc này Như Tiểu Lam đang hối hận muốn chết, nàng chỉ lo đến việc đem chính mình giấu đi, ai ngờ đầu lại chui nhầm vào tầng xiêm y ở trong cùng của hắn.

Lớn bằng từng này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thân thể nam nhân ở cự ly gần đến thế.

Hơn nữa điều khiến nàng phát điên chính là, làn da hắn thế nhưng lại phi thường bóng loáng, nàng căn bản là bám không được, thân thể càng không chịu khống chế mà trượt xuống phía dưới.

Không cần a...xuống thêm chút nữa...xuống thêm chút nữa thì sẽ đến "vùng cấm địa" kia a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trước tìm một chủ nhân cho ăn no rồi tính sau

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong lều trại.

Một đường này hắn đi cực kỳ vội vàng, ngay cả hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Huyền Ngọc phi thường lo lắng, vừa định tiến lên dò hỏi thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan: "Đến chỗ thái y lấy một ít thuốc trị thương về đây."

Huyền Ngọc đành phải nghe lệnh rời đi.

Màn trướng lều trại vừa rũ xuống, gương mặt bình tĩnh thông dong của Thanh Mặc Nhan liền biến mất không thấy đâu, hắn hoang mang rối loạn kéo y phục ra, duỗi tay vào trong muốn lôi vật nhỏ đang làm loạn trong quần áo hắn kéo ra ngoài.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã bắt đầu choáng váng, thân mình không ngừng trượt xuống, mắt nhìn đã trượt tới bên hông hắn, xuống thêm chút nữa sẽ đến cái

vùng cấm địa nguy hiểm kia.

Thanh Mặc Nhan vì muốn cỡi áo ngoài, cho nên trước tiên chỉ có thể tháo đai lưng ra trước.

Ai ngờ hần vừa mới cỡi đai lưng xuống thì ngay lập tức cảm thấy hối hận.

Vật nhỏ trong xiêm y không hề có chút cản trở liền tiếp tục trượt xuống dưới, móng vuốt nho nhỏ vô tình xẹt qua bụng hần...

Thanh Mặc Nhan hít vào một hơi, trực tiếp thò tay vào lưng quần muốn bắt con mèo hương ra.

"Thế từ, được tới..." Huyền Ngọc cảm được chạy chậm tiến vào, kết quả là vào thời điểm nhìn thấy Thanh Mặc Nhan, cả người hần ngay lập tức bị hóa đá.

Đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, thế từ phủ hầu gia... Lại một tay lôi kéo quần, một tay khác thì thò vào trong lưng quần...

"Thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy!" Huyền Ngọc cứng đờ người cúi đầu đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hết xanh lại chuyển sang tím "Quay lại đây!"

Thời điểm Huyền Ngọc quay vào trong một lần nữa, Thanh Mặc Nhan đã bắt được đầu sỏ gây chuyện kia.

Như Tiểu Lam mờ to đôi mắt vô tội, đôi mắt mèo màu xanh ngắt lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ là một con mèo vô tội thôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn vào mèo hương đang ngồi xồm ở trên đùi hần, khóe miệng ngăn không được mà run rẩy: "Ta thật đúng là không biết, nguyên lai loài mèo hương cư nhiên lại háo sắc đến như thế."

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che mặt lại.

Xong rồi xong rồi, cả một đời anh minh của nàng, tất cả đều bị tròn vùi rồi.

Bởi vì vết thương sau cổ nàng rất nghiêm trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan giúp nàng bôi qua được liệu sau đó dùng một mảnh vải băng bó lại, cuối cùng còn nhìn nàng với ánh mắt như nhìn tặc khẩu.

Nhìn vẻ mặt của mèo hương mang theo sự ghét bỏ, trong ánh mắt của Thanh Mặc Nhan liền hiện lên một tia quang mang.

Khó tránh những người bên ngoài tìm kiếm nó khắp nơi như thế, động vật có linh tính như này chắc là có thể nghe hiểu tiếng người đi?

Nó vốn là công phẩm dùng để dâng lên cho hoàng đế, nhưng mà xem ra hiện tại, hần phải đem nó lưu lại rồi.

Chỉ cần nghĩ tới có nó ở đây, sau này hần sẽ không phải chịu khổ mỗi khi cổ độc phát tác nữa, tâm tình hần liền tốt lên rất nhiều.

Bên ngoài lều trại vẫn truyền đến thanh âm đi lại của binh lính.

Như Tiểu Lam kinh hồn vểnh tai lên nghe, sợ bọn họ sẽ tìm ra được nàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy bộ mặt sợ hãi của nàng, liền thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ta đảm bảo sẽ không đem ngươi ra giao cho bọn họ."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía hần, sao hần có thể chắc chắn là nàng có thể nghe hiểu những gì hần nói?

Thanh Mặc Nhan không để ý đến ánh mắt của nàng, quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Ngươi đi kiếm chút thức ăn cho vật nhỏ này đi."

Nhìn màu lông của nó u ám, bụng thì xẹp lép, hần là đã lâu rồi chưa được ăn gì.

Vừa nghe đến có đồ ăn, ánh mắt Như Tiểu Lam liền sáng lên.

Chủ nhân, ngươi đúng là người tốt, đây chính là tình nghĩa chủ tớ trong truyền thuyết đi?

Đám lông xù ở trên đầu liền cọ vào tay hần một cái.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt tìm được một chủ nhân cho nàng ăn no là được rồi, còn những chuyện sau này thì từ từ tính sau.

Mắt trông mong nhìn, rốt cuộc Huyền Ngọc đã quay trở lại.

Như Tiểu Lam đứng ở trên Đùi Thanh Mặc Nhan, kích động đến nỗi bốn chân đều run cả lên.

Ba ngày, nàng đã bị bỏ đói những ba ngày.

Huyền Ngọc lấy ra một cái mâm đặt ở trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không thể nhẫn lại thêm được nữa, nàng thò người ra nhìn về phía cái mâm, liền thấy Huyền Ngọc bỏ vào mâm một đồ vật: Chuột chết.

Hóa đá!

Gương mặt Như Tiểu Lam lập tức đen lại.

Đây là tình nghĩa chủ tớ vừa nói sao?

Vì cái gì tất cả mọi người đều nghĩ là ta thích ăn cái thứ này, mệnh ta sao lại khổ đến như vậy a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thiếu chút nữa chết đuối ở trong chén

Huyền Ngọc khó hiểu trừng mắt nhìn mèo hương.

"Người cảm thấy nó thích ăn thứ này?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

Huyền Ngọc trung thực gãi gãi đầu: "Thuộc hạ cảm thấy nó rất thích mà, ngài xem nó còn đang kích động a."

Kích động cái muội muội người, ta đây là đang tức chết có được hay không!

Như Tiểu Lam tức giận thở phì phò.

Cho ta ăn cái thứ này, ta liền cào hồng mắt người.

Nàng hướng về phía Huyền Ngọc nghe răng trợn mắt rít gào, nhưng thanh âm nàng phát ra lại cực kỳ non nớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Đột nhiên có một bàn tay to chặn mắt tầm mắt của nàng.

Trong khi Như Tiểu Lam còn đang ngây người, cái tay kia đã duỗi đến chỗ nàng, cường ghênh đem miệng nàng mở ra.

Ngón tay có chút thô ở trong miệng nàng tùy ý khuấy đảo, nàng liền không ngừng trốn tránh, muốn đem ngón tay đối phương đẩy ra ngoài.

"Vẫn là răng sữa." Thanh Mặc Nhan đánh giá qua hàm răng của nàng.

"Huyền Ngọc, người đến nhà bếp lấy một ít sữa dê đến đây."

Sữa dê!

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Tuy cũng không phải là thứ nàng thích, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là đồ ăn của con người, nàng nhin.

Chỉ một lúc sau, đã thấy Huyền Ngọc bưng một cái chén nhỏ bước vào.

Lần này Thanh Mặc Nhan không để Huyền Ngọc đặt cái chén nhỏ lên trên mặt đất, mà lại duỗi tay trực tiếp nhận lấy.

"Thế tử." Huyền Ngọc có chút do dự. "Đề thuộc hạ làm cho."

Hắn thấy, chủ tử nhà hắn tay chỉ lên cầm bút, hoặc rút kiếm, sao có thể để chủ tử tay hầu hạ cho một con mèo hương ăn được.

"Không cần, người đi ra ngoài đi." Thanh Mặc Nhan đem chén sữa ầm áp cầm ở trên tay.

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng bất chấp cái gì mà thực nữ ưu nhã rụt rè, đưa hân đầu chui vào trong chén.

"Lộc cộc lộc cộc....."

Gặp quý a, cái chén này sao lại sâu đến như thế, nàng sẽ chết đuối mất.

Như Tiểu Lam giãy giụa không ngừng, muốn rút đầu từ trong sữa dê ra.

Nhưng mà tình cảnh hiện giờ của nàng rất nguy hiểm, chén này quá sâu, chân sau của nàng đã vung lên loạn xạ ở trên không khí.

Chẳng lẽ...kết cục cuối cùng của nàng là bị chết đuối ở trong một chén sữa sao, trong giây phút này nàng như đã nhìn thấy qua các đời tổ phụ đang hiện về.

Kia có một cụ ông đang vuốt cằm, cười tủm tỉm nói với nàng: "Bé con, cứ lỗ lực cho tốt, rồi sớm một chút đi theo ta nha."

A a a, cái quý gì!

Vào thời khắc mấu chốt, Thanh Mặc Nhan đem nạng kéo ra.

Gương mặt Như Tiểu Lam dính đầy sữa dê, thật quá đáng sợ, nạng còn tưởng sẽ bị ông lão tổ phụ kia đem xuống địa ngục luôn chứ.

Thanh Mặc Nhan mày nhíu chặt lại, lấy khăn lau mặt cho nạng: "Chưa từng thấy qua loài động vật nào ngốc như ngươi."

Như Tiểu Lam mang về mặt vô tội.

Thanh Mặc Nhan hơi để nghiêng chén lại, Như Tiểu Lam cuối cùng cũng thuận lợi uống đến lo lê, xong xuôi còn vuốt bụng nhỏ tròn vo rồi ngáp một cái.

Bên ngoài lều trại vẫn còn những âm thanh ồn ào.

Thanh Mặc Nhan phát tay áo tắt đi ngọn đèn, đây là lần đầu tiên hắn không bị cỏ độc phát tác mà có thể an an ổn ổn ngủ ngon, việc này trước kia có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Trong đêm tối, hắn nhìn vào cái thứ đã cuộn thành một đoàn, quả cầu toàn là lông đang ghé vào ngủ ở bên người hắn, trong con người đen trắng rõ ràng bắt đầu hiện ra sóng ngầm cuộn cuộn.

Đây gọi là ý trời sao?

Có vật nhỏ này ở đây, hắn rốt cuộc sẽ có cơ hội tìm ra phương pháp giải cỏ độc, có một số sự việc cũng đã tới lúc sáng tỏ rồi.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Nạng bị tiếng trống ở ngoài làm cho bừng tỉnh, phát hiện trong lều chỉ còn lại mỗi mình nạng, Thanh Mặc Nhan không biết đã đi đâu.

Nạng trở mình, chợt thấy trên đùi có chút khác thường, quay đầu liền thấy, có một dải lụa một đầu buộc ở trên đùi nạng, còn đầu kia thì bị buộc lên trên mép giường.

Người kia...cư nhiên lại coi nạng là động vật mà buộc lại!

Nạng dùng sức lôi kéo dải lụa.

Hỗn đản, người với người quan trọng nhất là phải tín nhiệm nhau, đây là hấn sợ nạng chạy trốn sao.

Ở lúc nạng đang dùng toàn lực xé rách dải lụa, có một bóng dáng màu trắng đang lặng yên đi vào trong trại...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Gặp lại chồn trắng

Như Tiểu Lam tròn tròn đôi mắt.

Lại là cái con chồn trắng kia! Rốt cuộc là nó muốn như thế nào, tại sao cứ đuổi theo nạng không chịu buông tha?

Bởi vì trên đùi bị dải lụa buộc lại, Như Tiểu Lam căn bản là không chạy trốn được, đành phải chui cả người vào trong chăn.

Lều trại vô cùng im ắng, đến nửa ngày cũng không nghe thấy được một chút động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam nhịn không được vươn đầu ra nhìn trộm tình hình bên ngoài.

Đột nhiên một cái mồm rộng với đầy những chiếc răng bén nhọn hiện lên ở trước mặt nạng, dọa cho lông trên người nạng đều dựng hết cả lên.

Móng vuốt của chồn trắng chụp tới, đánh cho nạng mất bay đầy sao.

Sau cổ tê rần, ngay sau đó cả thân thể đều bị kéo ra khỏi ổ chăn.

Chồn trắng kéo Như Tiểu Lam nhảy xuống giường, bởi vì trên đùi nạng bị dải lụa buộc lại, cho nên nó không thể đem nạng kéo ra bên ngoài được, cuối cùng nó đành phải bỏ Như Tiểu Lam ra, rồi quay đầu lại đi cắn dải lụa kia.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn tròn ở một bên, giống như hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Ở thời điểm chồn trắng thuận lợi cắn đứt dải lụa, Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy lên trên cái bàn.

Trên mặt bàn có để một ấm trà, kích thước của nó vừa lúc so với thân thể nạng lớn hơn một chút, nhưng miệng ấm lại rất hẹp.

Vốn dĩ với thân thể của nạng thì tuyệt đối sẽ không qua được miệng ấm, nhưng trong thời khắc sinh tử, nạng cũng không biết bản thân đã là lấy sức lực ở đâu ra, cố

gắng hết sức chui vào bên trong.

Chờ đến thời điểm chồn trắng chạy lên đây, thì nàng đã thành công đem toàn bộ thân thể chui vào trong ấm trà.

Ấm trà bị chồn trắng đụng ngã, lộc cộc lộc cộc lăn xuống trên mặt đất, bất quá cuối cùng cái ấm vẫn không bị vỡ.

Như Tiểu Lam mừng thầm trong lòng.

Hình thể chồn trắng so ra lớn hơn nàng, móng vuốt căn bản là với không tới trong ấm được, nó vẫn cứ không ngừng nắm lấy miệng ấm trà.

"Tiểu bạch, có bản lĩnh thì vào đây đi." Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chồn trắng đi qua đi lại xung quanh ấm trà, trong cổ họng phát ra thanh âm uy hiếp.

Ấm trà bị nó lăn tới lăn lui, dần dần, Như Tiểu Lam có cảm giác như bị say xe.

Mau dừng lại, ta muốn nôn ra.....

Đúng lúc này, bên ngoài lều trại truyền đến thanh âm của binh lính: "Có người nhìn thấy linh thú chạy trốn vào trong cái lều này, thỉnh nhường đường cho, chúng ta đang phụng mệnh điều tra."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm của Huyền Ngọc, tựa hồ là muốn ngăn cản đám binh lính kia.

Bất quá đến cuối cùng, những người đó vẫn vọt vào được.

Chồn trắng thấy thế liền vứt bỏ ấm trà, "vèo" một cái chui ra ngoài.

"Nó ở đó!" Có người kêu lên sợ hãi.

Chồn trắng chạy xuyên qua dưới chân binh lính.

"Không phải là..."

Huyền Ngọc tiến vào thấy cảnh tượng ở trong lều trại thì ngay lập tức kinh sợ.

Buổi sáng khi thể tử rời đi đã dặn dò hần phải bảo vệ cho con mèo hương kia vậy mà bây giờ lại không thấy nó đâu, bất quá hiện nay còn có nhiều binh lính đang ở đây nên hần không thể để lộ ra quá nhiều điểm khác thường.

Bởi vì con mèo hương kia là cống phẩm tiến cống, đáng lẽ ra bọn họ phải đem nó giao ra.

Nhưng mà nó lại có thể khắc chế cổ độc ở trong người thể tử, thể nên dù có phạm phải tội khi quân, thì hần cũng sẽ không đem việc này nói ra ngoài.

Binh lính tìm kiếm khắp nơi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong ấm trà, đều bị những người đó đi qua đi lại đá phải, khiến cho ấm trà không ngừng lăn qua lăn lại.

Nàng ôm đầu cảm giác choáng váng, trong lòng không ngừng khẩn cầu những người này mau rời đi.

"Ai cho các ngươi vào đây." Ngoài cửa truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

"Thiếu Khanh đại nhân." Thống lĩnh binh lính đi lên hành lễ, "Ta đang phụng mệnh đi tra xét tung tích của linh thú trốn thoát."

Ánh mắt sắc bén của Thanh Mặc Nhan đảo quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở dải lụa buộc trên mép giường đang lặng yên rơi trên mặt đất, lông mày hần chột nhủu chặt lại.

"Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là ý chỉ của thái tử điện hạ." Người nọ giải thích.

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tất cả đều đi ra ngoài."

"Nhưng mà..."

"Đi ra ngoài!" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại: "Nơi ở của quan tứ phẩm không có thánh chỉ là không được vào, quy củ này chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?"

Một binh lính thấy thế thì trộm lói kéo thống lĩnh của bọn họ.

"Một khi đã như vậy...ta không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa." Đầu óc bọn lính rối tinh rối mù đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn Huyền Ngọc đang đứng bên cạnh.

Mặt Huyền Ngọc liền đỏ lên: "Đều là lỗi của thuộc hạ...không ngăn cản được bọn họ..."

"Đi ra ngoài." Thanh Mặc

Nhan hiển nhiên không có thời gian đi sinh khí với hắn.

Huyền Ngọc ù rù cụp đuôi đi ra ngoài.

Đợi đến khi ở trong chỉ còn mỗi mình Thanh Mặc Nhan, hắn mới đi đến đem nửa dải lụa đang bị rơi trên mặt đất nhặt lên.

Trên mặt lụa có dấu vết bị găm cán, nhưng mà việc này tuyệt đối không phải là do vật nhỏ mới có mấy cái răng sữa kia có thể làm ra được.

"Vật nhỏ, ra đây." Thanh Mặc Nhan thấp giọng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ném lá trà vào mặt hắn

Như Tiểu Lam ở trong ấm trà bị xoay đến trời đất u ám, sau khi nghe thấy thanh âm của Thanh Mặc Nhan nàng rất muốn đem đầu vuron ra khỏi ấm.

Đang ở trong bóng tối nàng cảm giác được ấm trà có chút chấn động, phát ra một tiếng trầm vang.

Trên thân ấm trà xuất hiện một cái khe hở.

Thanh Mặc Nhan đem từng mảnh nhỏ của ấm trà tách ra, lúc này mới thấy được một con mèo hương màu đen đang chọt vật bò ra ngoài.

Bởi vì ở bên trong vẫn đang còn một nửa ấm nước trà, cho nên toàn thân Như Tiểu Lam đều bị ướt sũng.

Theo bản năng của động vật sau khi chui ra ngoài nàng liền giấy hết nước trên người đi.

"Phác lập lập." Một trận nước trà bay ra, nàng đang chuẩn bị "nhiệt tình" quay về phía "chủ nhân" vừa mới cứu mình để bày tỏ sự cảm tạ.

Vừa ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy cả gương mặt Thanh Mặc Nhan toàn là nước trà, ở trên còn dính thêm mấy lá trà nữa...

"Không muốn chết thì an tĩnh cho ta." Thanh Mặc Nhan đi ra lấy khăn lau mặt, rồi đi đến lau qua bộ lông cho nàng, không màng đến người nàng vẫn đang còn ướt, trực tiếp nhấc nàng lên cho vào trong cổ áo.

Bất quá bây giờ hắn đã chú ý hơn, không để cho vật nhỏ này đi vào lớp trong cùng của y phục.

"Nghe đây, từ giờ trở đi, lúc nào ngươi cũng phải ở chỗ này, không được phép nhúc nhích, cũng không được gây ra tiếng động." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng sửa sang lại y phục, rồi sau đó gọi Huyền Ngọc ở bên ngoài tiến vào.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi."

"Đi? Đi đâu?" Về mặt Huyền Ngọc mang theo khó hiểu.

"Hồi đô thành." Thanh Mặc Nhan đội lên mũ có rèm, dùng màn che của mũ che đầy đi khuôn mặt.

Dù cho vẫn đầy một bụng nghi vấn, nhưng mà Huyền Ngọc vẫn rất thành thật đi theo.

Hai người đi một đường ra khỏi doanh trại, ở đó sớm có người đã chuẩn bị sẵn ngựa đang chờ ở bên ngoài.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là ngựa ngài cần." Người nọ tiến lên đưa dây cương cho hắn.

Thanh Mặc Nhan tay cầm lấy dây cương đang chuẩn bị lên ngựa, thì chợt nghe thấy sau lưng có người nói: "Thanh thế tử xin dừng bước."

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy từ trong doanh trại đi ra một công tử tuổi còn trẻ mặc trên người một bộ y phục màu trắng.

"Bái kiến Thái Tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan đem dây cương đưa cho Huyền Ngọc, sau cho chấp tay lại thi lễ.

"Thanh thế tử đây là muốn đi đâu?" Thái Tử thái độ ôn hòa, không có một chút gì gọi là kiêu căng, nhìn qua như một vị công tử nho nhã nhẹ nhàng.

"Thân thể thần không được khỏe, cho nên thần đã tâu lên với Hoàng Thượng, xin cho phép thần được về trước." Thanh Mặc Nhan nói.

"Nga, kia thật là đáng tiếc." Thái Tử dùng ống tay áo che khuất đi đôi môi, ho nhẹ một cái "Sớm nghe nói qua thân thể Thanh thế tử từ nhỏ đã không tốt, bỗng điện hạ cũng vậy nên trong lòng cảm thấy vô cùng đồng cảm, vốn tới đây để bồi phụ vương đi săn, nhưng chỉ tiếc là một cơ hội tự mình ngồi lên lưng ngựa để săn bắn cũng

không có..."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tiếp tục nghe Thái Tử điện hạ không ngừng "oán giận", đôi lông mày liền hơi nhíu chặt lại.

Hắn với Thái Tử cũng không tính là thân thiết, vì sao đối phương lại cố tình nói cho hắn nghe những lời này?

"Điện hạ, thời gian không còn sớm, thần còn phải lên đường, xin cáo từ trước." Thanh Mặc Nhan vội vàng thi lễ, cũng không đợi Thái Tử mở miệng đã cầm lấy dây cương rồi xoay người lên ngựa.

Huyền Ngọc cũng lên ngựa, đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, hai người giục ngựa như bay mà đi.

Thái Tử đứng ở cửa doanh trại, nhìn theo bóng dáng hai con chiến mã đã đi xa, ánh mắt mang theo khác thường.

Đúng lúc này, một con chồn trắng từ trong bụi cỏ nhảy ra, linh hoạt nhảy lên đứng trên vai Thái Tử.

"Người có phát hiện ra linh thú kia không?" Thái Tử hỏi.

Chồn trắng kêu chi chi hai tiếng, thân sắc có chút mất mát.

"Đáng tiếc, không bắt được linh thú kia." Thái Tử sâu kín buông tiếng thở dài, sau đó khôi phục lại bộ dáng tươi cười vô hại, không chút để ý đến chồn trắng ở trên vai "Không vội, tương lai chúng ta còn dài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nội tâm ta không hề dao động

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan, dùng thời gian chín ngày mới về đến đô thành.

Đến khi vào thành, nàng liền cảm thấy dù có nhìn nhiều đến đâu cũng vẫn không đủ.

Đối với nàng mà nói, nhìn đâu đâu cũng toàn là những điều mới lạ, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy thành trì ở cổ đại.

Trên đường rộn ràng nhộn nhạo, tiếng rao bán của những hàng dọc ven đường, trong không khí toàn là mùi hương của mỹ thực.

Những mùi hương kia không có lúc nào là không câu lấy tâm nàng, mấy ngày vừa qua, mỗi bữa nàng cũng chỉ được uống một chút sữa dê, trong miệng đã sớm thấy nhạt lăm rồi.

Dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, nàng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Vị này chính là một chủ tử có tiền, nàng biết chỉ cần hắn mở miệng thôi thì nàng sẽ được ăn uống thỏa thích.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của vật nhỏ đang nằm trong lòng ngực.

"Nhìn cái gì, người mới chỉ có mấy cái răng sữa, ngay cả miếng thịt cũng cắn không được, vậy mà còn muốn ăn cái khác?"

Trực tiếp đưa ra lời nói đã kích người.

Như Tiểu Lam hung hăng cắn chặt hàm răng lại, quay đầu đi không thèm để ý đến hắn nữa.

"Tức giận?" Trải qua mấy ngày ở chung, Thanh Mặc Nhan càng lúc càng thấy con mèo hương này rất thú vị.

Nó chẳng những có thể nghe hiểu lời hắn nói, hơn nữa có lúc còn thể hiện nhiều cảm xúc rất phong phú, đối với những thứ ăn vào trong miệng, nó đặc biệt rất để ý, ở mỗi thời điểm hắn ăn cơm, hắn phát hiện ra ánh mắt nó đều đang sáng long lanh, kia bộ dáng vạn phần chờ mong của nó thực sự làm cho người ta phải mềm lòng.

Chỉ đáng tiếc, nó vẫn còn quá nhỏ, đến cả miếng thịt cũng cắn không được.

"Huyền Ngọc, đi mua hai cái về đây." Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang uể oải ỉu xiu trong lòng ngực nói.

"Vâng." Huyền Ngọc nhảy xuống ngựa, đi đến một cửa hàng ở ven đường.

Lỗi tai Như Tiểu Lam lập tức dựng lên.

Không tốn quá nhiều công phu, Huyền Ngọc đã trở lại.

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan đem bao giấy dầu mở ra, bên trong lộ ra hai cái bánh rán trái cây giống y hệt nhau.

Cái gì đây a, còn tưởng là thứ gì ăn ngon, sao lại là loại đồ vật này...

Thanh Mặc Nhan cầm một cái lên, thông thả ung dung cắn một miếng.

Gạch cua ở bên trong lộ ra ngoài, bên cạnh còn có rất nhiều loại nhân khác. (#Linh: Đoạn này ta chịu, cầu mọi người thông cảm =_=)

A a a, nhìn không nổi nữa.

Như Tiểu Lam mắt sáng đứng dậy, hai cái móng vuốt nhỏ gắp gao túm lấy quần áo của Thanh Mặc Nhan.

Chủ nhân tốt, chủ nhân soái, ta đây cũng muốn ăn.

Vì ăn, nàng đúng là đã mang hết mặt mũi đem đi bán.

Dù sao hiện tại nàng đã bị biến thành động vật, không bằng bây giờ cố gắng để tồn tại, so với việc chạy trốn rồi phải ăn chuột chết, thì thà rằng trước mắt lấy lòng vị thể tử hầu gia này còn hơn, ít nhất hắn sẽ không đem nàng nhốt vào trong lồng.

Hon nữa tên này nhìn qua cũng rất soái nha.

Thanh Mặc Nhan lại cắn một miếng, cười như không cười nhìn Như Tiểu Lam liếc mắt một cái.

"Muốn ăn?"

Muốn ăn muốn ăn.

Nàng gật đầu lia lịa.

Thanh Mặc Nhan để ý đến động tác của nàng, càng thêm cảm thấy thú vị.

Nó quả nhiên là hiểu hắn đang nói gì, hon nữa cặp mắt màu xanh biếc kia còn tỏa ra tràn đầy khát vọng với đồ ăn.

Thật là một vật nhỏ dễ thỏa mãn.

Không giống với những người hắn biết...trước mặt thì thể này, nhưng sau lưng lại thể khác.

"Chính là người có thể cắn được sao?" Thanh Mặc Nhan lấy cái còn lại đưa cho nàng.

Như Tiểu Lam dùng chân gắp gao ôm lấy bạch giấy dầu, mở to miệng cắn xuống.

Tiếp theo...

Không có tiếp theo.

Răng sữa của nàng cắn sâu vào lớp xốp mềm bên ngoài, toàn bộ miệng bị lấp đầy, không cử động được.

Như Tiểu Lam mặt không biểu tình ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nội tâm nàng không hề dao động, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Đến ăn mỹ thực cũng gặp phải chuyện như thế này, ông trời mau xuống đây lôi kiếp, rồi đánh chết ta luôn đi.

"Ầm vang" Một tiếng, trên không trung thật sự vang lên tiếng sét.

Dọa lòng to trên người nàng đều dựng đứng cả lên.

Ta chỉ nói chơi thôi mà, ai biết được chết ở đây xong còn có thể trở về thế giới của ta hay không, ta tuổi trẻ mĩ mạo như thế, mới không nghĩ là sẽ đi đầu thai sớm đâu.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan đưa bàn tay lại đây, đem bánh ở trên miệng nàng lấy ra.

"Cái gì cũng không ăn được, người thật may mắn khi gặp được ta, bằng không người sớm đã bị chết đói rồi." Thanh Mặc Nhan cắn một cái, nhưng hắn lại không ăn luôn, mà là phun ra ở trong tay "Này, ăn đi."

Như Tiểu Lam trực tiếp hóa đá.

Này ngữ khí sao lại kiêu căng đến như vậy? Bảo nàng ăn đồ từ trong miệng hắn nhỏ ra...mặt trên còn đang dính nước miếng của hắn...

Tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép!

Nàng muốn xoay đầu đi chỗ khác, nhưng mà bản năng động vật lại phản bội nàng.

Miệng đưa lại gần...

Thơm quá!

Nước mắt chảy dòng, trong miệng lại nhai không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gặp rắc rối, bị mê hoặc bởi cô bạc hà mèo (*)

*) Cô bạc hà mèo là một loài thực vật, nó có thể kích thích loài mèo khiến cho chúng có một vài hành động đặc biệt, vì vậy được gọi là cô bạc hà mèo (còn gọi là Catnip cho mèo).

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan tiến vào một tòa phủ đệ.

Bên ngoài phủ có treo một tấm biển ở trên có viết hai chữ vàng thật lớn: Thanh phủ.

"Thế tử ngài đã trở về!" Đám hạ nhân trong phủ đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, đi nhanh vào trong phủ, Như Tiểu Lam trốn ở sau áo choàng của hắn, chỉ để lộ ra một nhúm lông xù ở trên đầu, đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

Quả nhiên là một chủ nhân có tiền có thế.

"Hầu gia đang ở trong phủ, thế tử có cần đi qua đó không?" Quản gia cẩn thận hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc có vẻ có chút ảm đạm.

Mặt trời lặn về hướng Tây, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn chính là lúc cổ độc trong người hắn phát tác, mỗi lần độc phát tác hắn đều đóng cửa lại không dám ra ngoài, hoặc là tìm một cái địa phương không ai biết, hắn tuyệt đối không muốn để cho người khác thấy được một mặt yếu ớt nhất của hắn.

"Đề ngày mai nói sau." Thanh Mặc Nhan xoay người đi vào sân, cũng theo bản năng giờ tay ra sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam.

Lần trước nó thành công khắc chế cổ độc ở trong người hắn, không biết bây giờ có còn hiệu quả hay không.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, Thanh Mặc Nhan cời y phục ra, sai người chuẩn bị nước để tắm gội.

Ai ngờ trong lúc hắn đang tắm rửa, tiểu gia hòa không an phận nào đó liền nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, ngoài đi đường ra vẫn là đi đường, làm nằng nhảm chán muốn chết, nghĩ vậy nằng liền nhảy ra bên ngoài bằng đường cửa sổ.

Bên ngoài chính là hoa viên, bởi vì thân hình nằng nhỏ xinh, cho nên chui vào trong bụi hoa mà cứ ngỡ như là đang tiến vào rừng rậm, không đến mấy phút sau nằng thật sự đã bị lạc đường.

Nằng đi tới đi lui, cảm thấy mấy gian nhà ở đây đều rất giống nhau, dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết đâu mới là gian nhà vừa nãy.

Đột nhiên, nằng ngửi thấy được một mùi hương thơm mát.

Ngay sau đó, thân thể nằng liền không nghe theo khống chế mà chạy về hướng có mùi hương kia, nhảy vào một mảnh đất trong bụi cỏ, điên cuồng quay cuồng ở trong đó, miệng không ngừng kêu chít chít, dùng chân trước ôm những lá cây kia, không ngừng dùng đầu cọ đi cọ lại..

Mẹ ơi, ta đây là bị làm sao vậy!

Như Tiểu Lam cảm giác như chính mình đang say, cảnh tượng trước mắt bắt đầu lay động, rồi lại như thấy được tổ phụ đang đứng ở trước mặt nằng.

"Bé con, tất cả những bảo bối của ta đều giao hết cho ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho tam thúc ngươi biết, bằng không cái gia tử bại hoại kia nhất định sẽ đem hết tất cả đi bán a!"

Như Tiểu Lam bấu môi.

Nằng rất muốn nói cho lão nhân gia biết: Đã quá muộn rồi, hiện giờ nằng đã bị biến thành động vật, muốn quay về cũng không được, không thể giúp hắn đi bảo vệ mấy món bảo bối kia...

Nằng ngửa đầu kêu chít chít vào hư không, liền bị hai nha hoàn đi qua phát hiện.

"Trời ạ, cô bạc hà mèo của Liên cô nương..tất cả đều bị phá hỏng hết rồi!" Hai nha hoàn kia kêu lên sợ hãi rồi sau đó lao nhanh tới, bắt được vật nhỏ đang bị cô bạc hà ảnh hưởng, mới nhìn ra được là một con mèo hương màu đen.

"Đây không phải là con mèo hoang mà thế tử mang về sao?" Có người nhận ra vội vàng nói.

"Thật khó nhìn, lớn lên sao lại gầy đến như thế."

Bởi vì sau cô còn có vết thương, thế nên mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn chưa được tắm rửa, vừa rồi còn ở trong vườn chui tới chui lui, trên người thì dính đầy bùn đất cùng cọng cỏ, nhìn qua xác thực không có điểm nào đẹp.

Lỡ tai bị người ta nắm, Như Tiểu Lam dùng sức lắc lắc đầu, ý muốn thoát ra khỏi tay người nọ.

Nhưng mà nàng vẫn đang bị vây trong ảo giác của cô bạc hà, tựa như một người uống say, căn bản không thể tự khống chế thân thể của chính mình.

"Tiểu súc sinh từ đâu tới?" Đúng lúc này, từ trong viện đi ra một nữ tử trẻ tuổi mặc trên người y phục hoa lệ, đến khi nàng nhìn thấy bụi hoa bị Như Tiểu Lam phá hỏng thì sắc mặt hoàn toàn bị biến đổi "Đây là ai làm?"

"Liên cô nương, là con mèo hoang này làm."

"Các ngươi trông coi vườn như thế sao, thế nhưng lại để cho con súc sinh hoang dã này đi vào trong, thật vất vả thế tử mới hồi phủ một lần, trong vườn lại bị loạn thành như vậy... Nếu mà chọc giận đến người, ta xem các ngươi ai có thể đứng ra để chịu trách nhiệm!" Liên cô nương vừa to tiếng vừa chỉ tay vào từng người một.

Bọn nha hoàn đồng loạt cúi thấp đầu xuống.

Như Tiểu Lam mờ mịt mở to mắt, nhìn cái nữ tử đang khoa tay múa chân kia.

Liên cô nương đang mắng hăng say, đột nhiên phát hiện ra con "mèo hoang" kia đang dùng một đôi mắt xanh mon mon nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt sâu kín, ngay cả nửa điểm sợ hãi cũng không có.

"Lá gan của tiểu súc sinh này cũng không nhỏ, gây ra chuyện lớn như thế mà còn tưởng rằng sẽ sống sót?" Liên cô nương tỏ ra chán ghét nói "Đi mang chó dắt lại đây, đem con mèo hoang này dứt cho nó ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ngao ô ngao ô thế tử tha mạng!

Như Tiểu Lam nghe thấy một trận tiếng kêu "gâu gâu".

Nàng lắc lắc đầu.

Trước mắt có thứ gì đó đang kêu về phía nàng.

"Kêu cái gì mà kêu, còn kêu nữa tỷ sẽ làm thịt ngươi!" Đây gọi là rượu mạnh làm tăng sự can đảm của con người, bởi vì bị cô bạc hà làm cho ảnh hưởng, nên hiện tại Như Tiểu Lam chẳng khác gì người đang uống say.

Bọn nha hoàn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn về phía "mèo hoang" đang không ngừng kêu "chít chít" về phía con chó, con chó kia ban đầu còn rất oai phong lắm liệt, vậy mà bây giờ lại đứng im một chỗ không dám tiến lên một bước.

Đây là tại sao a?

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau.

Liên cô nương liền cả giận nói: "Ngươi là cái đồ súc sinh vô dụng, ngày thường cho ngươi ăn ngon uống ngon, vậy mà bây giờ đến một con mèo hoang ngươi cũng đánh không lại!" Nói xong nàng lại phân phó cho nha hoàn: "Mang gậy gộc tới đây, đem con mèo hoang kia đánh chết rồi chôn dưới vườn hoa làm phân bón."

Như Tiểu Lam đang "nói chuyện" cùng với con chó kia, không biết có phải do bị biến thành động vật hay không, mà hiện tại nàng lại có thể nghe hiểu tiếng của động vật.

Nàng lên giọng uy hiếp: "Ta chính là có hậu thuẫn, nếu ngươi dám động đến ta...thế tử nhất định sẽ đem đầu chó của ngươi chặt bỏ xuống!"

Con chó kia cũng biết ai mới là chủ nhân chân chính ở đây, cho nên chỉ đứng im một chỗ kêu, chứ không dám đi lên để cắn.

Có người mang gậy gộc đến, Liên cô nương đang định sai người ra tay, thì đúng lúc này, có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới: "Liên cô nương, Liên cô nương, Thế tử, Thế tử tới!"

"A?" Liên cô nương vừa mừng vừa lo: "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thế tử vừa đi vào vườn rồi."

Liên cô nương vội vàng duỗi tay ra sửa soạn lại đầu tóc, rồi lại phát phát góc áo.

Lúc này, ở phía Tây bị che kín bởi ánh nắng chiều tuyệt mỹ, đường nhỏ bị hoàng hôn chiếu rọi một mảnh đỏ ửng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đang bước đến đây.

"Thế tử!"

"Bái kiến thế tử!"

Mọi người đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt có chút rối, ở dưới ánh nắng chiều tạo lên những điểm kim quang tuyệt đẹp.

Liên cô nương mới chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua thôi mà mặt đã ửng đỏ, sau đó liền vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Thế tử đi qua sao không sai người thông báo trước, để nô tỳ có thể chuẩn bị thật tốt."

Thanh Mặc Nhan không hề nhìn đến Liên cô nương, trực tiếp đi qua bên người nàng.

Liên cô nương nghe thấy được hô hấp hần có chút dồn dập, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thanh Mặc Nhan từ trước đến nay hành sự trầm ổn, thần sắc vội vàng như vậy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

"Vật nhỏ, lại đây."

Liên cô nương nghe được Thanh Mặc Nhan nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Chít chít" Con mèo hoang kia xiêu xiêu vẹo vẹo bước đến gần.

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Thanh Mặc Nhan cúi thấp người xuống, đem con mèo hoang vừa dơ vừa gầy kia ôm vào trong ngực.

Mấy nha hoàn đứng cạnh Liên cô nương đều lặng lẽ lùi về sau mấy bước, ý đồ muốn kéo ra chút khoảng cách với nàng ta.

Liên cô nương kinh sợ trợn mắt há hốc mồm: "Thế...thế tử, tiểu súc sinh này rất bẩn, y phục của ngài..."

Trong nháy mắt khi Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương vào trong lòng, hoàng hôn tắt dần, chiều hôm lặng yên khép lại.

Như Tiểu Lam rõ ràng cảm nhận được chỗ ngực của hần đang kịch liệt đập phồng.

Trên người hần tỏa ra mùi hương rất dễ ngửi.

Ách...sao lại như thế này, sao sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại kém đến vậy?

Mê hoặc của cô bạc hà đi qua, nàng cảm thấy thanh tĩnh không ít.

Bất luận như thế nào, sắc mặt hần bây giờ đều rất đen.

"Súc sinh?" Thanh Mặc Nhan nhìn bốn phía xung quanh, ngữ khí lãnh đạm: "Các người muốn nói là ai?"

Liên cô nương vừa định mở miệng, chợt thấy mấy nha hoàn chón ở góc phòng đang hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan phân phó với hộ vệ ở sau lưng: "Đi gọi quản gia đến đây, đem cái vườn này khóa lại, tất cả hạ nhân đều bán ra ngoài phủ, còn con chó kia...trực tiếp giết chết đi."

"Tuân mệnh!" Huyền Ngọc lên tiếng.

Liên cô nương nhìn đám người mang theo gương mặt xám như tro tàn, ngay cả con chó cũng rên lên vài tiếng cho hợp với tình hình.

"Thế tử, thế tử tha mạng!"

"Ngao ô!"

"Thế tử, nô tỳ biết lỗi, thỉnh thế tử khai ân."

"Ngao ô ngao ô!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thay chó cầu tình

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, ngữ khí lạnh nhạt, giống như những người ở trước mắt này đều là những người xa lạ không có một chút liên quan.

Liên cô nương quỳ trên mặt đất cùng với đám nha hoàn, sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan rất ít khi hồi phủ, nhưng bất quá ngày thường hẳn đối xử với các nàng đều rất khoan dung, tình cảnh lửa giận ngập trời như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Liên cô nương thấp giọng nức nở, những nha hoàn đi theo nàng cũng khóc sụt sùi theo, toàn bộ không gian đều tràn ngập một mảnh không khí áp lực.

"Ngao ô ngao ô!" Con chó trông cửa bị buộc lại bằng dây thừng, nó kẹp chặt cái đuôi lại miệng thì kêu rên, móng vuốt không ngừng cào lên trên mặt đất.

Như Tiểu Lam nhô đầu ra khỏi lồng ngực Thanh Mặc Nhan, kêu "chít chít" hai tiếng.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Chít chít chít!" Như Tiểu Lam sợ hãi không hiểu ý của mình, liền liều mạng huy động hai chân trước, chỉ liên tục về phía con chó kia.

"Ngươi muốn ta tha cho nó?" Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, hẳn có thể hiểu được ý tứ muốn biểu đạt của vật nhỏ này.

Mèo con lập tức dùng sức gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn con chó kia.

Bình thường chó trông cửa cũng không phải là chủng loại ưu tú gì, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, con chó kia dùng hết sức lực làm ra một bộ dạng lấy lòng, kích động đến nổi nước mắt nước mũi đều tuôn ra.

Thanh Mặc Nhan mang theo gương mặt ghét bỏ.

Thừa dịp hắn tắm rửa để chạy ra đây chơi, thiếu chút nữa làm mất mạng nhỏ không nói, hiện tại lại còn dám làm ra bộ dạng rộng lượng.

Phải biết rằng vừa rồi chỉ cần kém một bước nữa thôi là cổ độc trên người hắn sẽ phát tác, nếu trước khi trời tối không tìm được nó về, thì hắn sẽ lại ngã xuống đất không dậy nổi, hai mắt sung huyết...

"Chít chít." Như Tiểu Lam thấy sắc mặt của hắn không được tốt, liền ngẩng đầu lên lấy lòng, ở trên người hắn cọ cọ.

Thấy hắn vẫn tức giận không chịu để ý đến nàng, nàng ngay lập tức vươn đầu lưỡi ra...liếm một chút lên mặt hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ lại, chậm rãi cúi đầu xuống.

Như Tiểu Lam nhắm chặt hai mắt, dù phải dùng bất cứ giá nào, nàng cũng phải lấy lòng được hắn.

Lại liếm!

Ách? Vì sao xúc cảm ở như đầu lưỡi lại có cảm giác không đúng?

Nàng mở mắt ra.

Thanh Mặc Nhan đang trừng to mắt nhìn nàng, đầu lưỡi nàng chuẩn xác liếm qua bờ môi cùng cái mũi của hắn.

Trên mặt hắn một mảnh ẩm ướt.

Ta phi phi phi phi!

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào trạng thái cứng đờ.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan không khỏi hơi nhíu lại, tựa hồ có một cảm xúc không rõ ràng nào đó đang làm loạn ở trong lòng hắn.

Tất cả hạ nhân xung quanh đều cúi thấp đầu.

Xem ra con mèo hoang này sẽ lãnh ít dư nhiều đi? Dù cho thể tử có sủng nó, nhưng nó lại dám đi liếm môi thể tử, này không phải là đi tìm chết sao?

Trầm mặc một lúc lâu, Thanh Mặc Nhan từ trong ống tay áo rút ra một cái khăn, ưu nhã mà tự lau mặt chính mình.

"Lần sau còn để cho nó bắt nạt thì đừng trách không có ai giúp ngươi." Hắn nhàn nhạt nói, cũng sai người đi thả con chó kia ra.

Con chó kia quỳ rạp trên mặt đất, cái đuôi không còn sức như sắp rơi xuống.

Liên cô nương thấy Thanh Mặc Nhan muốn đi, vội vàng gục đầu xuống cầu xin: "Thế tử khai ân, nô tỳ không biết nó là sủng vật của ngài, còn tưởng là dã súc sinh từ bên ngoài chạy vào..."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này thì vô cùng tức giận.

Ngươi mới là súc sinh! Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Liên cô nương thấy mùi hương không ngừng kêu chít chít về phía nàng, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc chờ đợi.

Vừa rồi thứ động vật kia cũng là kêu vài tiếng đối với thể tử, thể tử liền tha cho con chó...

Chính vào lúc này, bước chân Thanh Mặc Nhan không có một chút ngập ngừng, trực tiếp ôm mùi hương đi qua trước mặt nàng.

Quán gia lúc này đã dẫn người chạy đến, vội vàng liêm phong vườn, cũng kiểm kê nhân số nha hoàn.

Liên cô nương ngây ngốc quỳ trên mặt đất, dù có thể nào cũng không dám tin tất cả là sự thật.

Phải biết rằng lúc trước chính hầu gia đã đưa nàng đến đây để làm nha hoàn thông phòng cho thể tử.

Nhưng ai biết được từ trước đến nay thể tử chưa một lần gọi nàng qua hầu hạ, từ sau khi hắn mười tám tuổi, đã mệnh lệnh cho nàng phải dọn đến ở đây, liền ngay cả đến cửa của thư phòng cũng không cho nàng được phép đến gần.

"Ta muốn gặp hầu gia!" Liên cô nương khóc lóc không ngừng nói: "Ta là người do hầu gia đưa đến, các người không thể mang ta bán đi..."

Quán gia cũng biết thân phận của Liên cô nương, cho nên đành tự mình đến thư phòng bên kia dò hỏi.

Kết quả là Huyền Ngọc đi ra truyền lời: "Thể tử nói, mặc kệ trước kia nàng ta là người của ai, chỉ cần đã vào vườn này, thì phải theo quy củ mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Con đường sủng vật này càng đi càng xa

Ban đêm, Như Tiểu Lam trở mình.

Chợt nàng cảm thấy bị một vật rất nặng đè lên người.

Nàng động động mí mắt, kỳ thật không cần mở mắt ra nàng cũng biết được thứ đang đè lên người nàng là cái gì.

Tay Thanh Mặc Nhan trước sau đều không có rời khỏi người nàng.

Sau khi trở về nàng đã bị Thanh Mặc Nhan mang ra mạnh mẽ tắm rửa một phen, đem hết bùn đất trên người nàng gội rửa đi, tuy rằng nàng thực không tình nguyện để cho người khác sờ tới sờ lui, nhưng mà tối hôm nay lại chính là thời khắc mà cô độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, vì vậy nên nàng không thể rời khỏi hắn dù chỉ một bước.

Mới xoay người một cái, đã thấy tay hắn nắm chặt lấy chân nàng lại.

Như vậy ai mà ngủ được a.

Như Tiểu Lam tức giận mở mắt ra.

Vốn định cầu nhàu mấy câu, kết quả khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt u ám của Thanh Mặc Nhan đang nhìn chăm chăm lên xà nhà, khiến cho nàng không khỏi cảm thấy ngáy người.

Nguyên lai hắn chưa hề ngủ.

Nàng đi chuyển thân thể một chút.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan cúi đầu cảnh giác nhìn về phía nàng, lực đạo trên tay lại ra tăng thêm.

Gia hỏa này là sợ khi hắn đang ngủ nàng sẽ chạy trốn đi.

Thật ra nàng không hề muốn bỏ trốn, vì nàng biết chỉ cần nàng thoáng rời đi khỏi hắn, liền sẽ làm cho cô độc ở trong cơ thể hắn phát tác.

Hồi tưởng lại ngày đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt đáng sợ kia hắn là do cô độc gây ra, bộ dáng tràn đầy huyết sắc tựa như dã thú.

Đáng về kia... Hắn là rất đau đi?

Tuy rằng không biết tại sao nàng lại có thể khắc chế cô độc của hắn, nhưng mà hiện tại nàng đang sống dựa vào hắn, cho nên nàng sẽ không buồn xin mà làm anh hùng cứu thế một lần.

Nàng dựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, loay hoay nửa ngày mới tìm thấy được một vị trí thoải mái nhất, rồi cuộn tròn lại yên tâm ngủ.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mỗi lần đi ngủ vật nhỏ này đều cực kỳ không muốn nằm cạnh hân.

Đặc biệt là trải qua sự việc phát sinh hôm nay, hân vừa rồi còn nghĩ có nên đem nó nhốt vào trong lồng hay không, hoặc là đem xích lại cũng tốt.

Như Tiểu Lam hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Thanh Mặc Nhan, nếu mà biết nàng nhất định sẽ huy trao biến mất hân thành khoai tây lát mỏng.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng an ổn ngủ, theo hô hấp của nó, một cỗ xạ hương nhàn nhạt từ trên người nó phát ra.

Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, đem mặt áp vào đám lông xù ở trên lưng nó, lo lắng trong lòng dần dần tan đi.

Sáng sớm khi Huyền Ngọc bước vào trong phòng, đã bị hình ảnh ngủ yên ổn của một người một thú trên giường làm cho kinh ngạc.

Đáy mắt hân không khỏi nóng lên.

Đã bao nhiêu năm rồi, cỗ độc trong cơ thể thế tử cứ mười ngày lại phát tác một lần, đều là vào lúc mặt trời nặn mà tái phát, phải đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới bình phục.

Việc hưởng thụ giấc ngủ bình yên tới tận bình minh như thế này quả là một ước vọng quá xa vời.

"Thế tử..." Huyền Ngọc thấp giọng gọi một tiếng.

Con người Thanh Mặc Nhan lập tức mở ra, tròng mắt đen trắng rõ ràng tỉnh táo vô cùng, căn bản không giống với người vừa mới tỉnh ngủ.

"Có việc gì?" Hân ngồi dậy, nhìn về phía con mèo hương vẫn đang hô hô ngủ kia.

"Người ở Đại Lý Tự tới." Thần sắc Huyền Ngọc có chút do dự nói tiếp: "Còn có...Hầu gia phái người qua đây, nói là muốn ngài qua đó một chuyến."

Hân là sự việc ngày hôm qua hầu gia đã biết.

Thanh Mặc Nhan ung dung thông thả mặc quần áo rồi nói: "Bên phía phụ thân cứ đề từ từ, nếu hân có hỏi cứ bảo là ta đang bận rộn nhiều công vụ."

Huyền Ngọc nghe lệnh đi xuống an bài.

"Đứng rồi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc quay lại, ngoắc ngoắc tay ý bảo hân lại gần bên người, hai người nói nhỏ một lúc.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Nàng ngửi được một mùi hương bạc hà thanh nhẹ thoải mái.

"Đây là...cô bạc hà mèo!"

Bản năng động vật khiến nàng ngửi theo mùi hương rồi nhảy đến trên bàn.

Trên bàn có để một chậu hoa, bên trong trồng là một gốc cây bạc hà mèo.

Như Tiểu Lam dùng đầu cọ cọ, mắt hí hờ lại, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan mang theo mấy người xa lạ đi vào.

Mọi người mới từ cửa bước vào đã nhìn thấy một con mèo hương nhỏ đang vui vẻ ở trên bàn, bộ dáng ngây thơ chất phác đáng yêu cực kỳ.

Mấy người đi theo bên người Thanh Mặc Nhan đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hân mang theo kinh ngạc cùng quái dị.

Bọn họ nhớ rõ vị Đại Lý Tự Thiệu Khanh này trước nay đều không thích mèo a, hơn nữa bởi vì hân rất thích nuôi Cẩm Lý (cá chép gấm), cho nên đối với người và động vật thích ăn cá hân đều tỏ ra rất chán ghét.

Như Tiểu Lam ôm trấu hoa ngồi ở nơi đó, giờ phút này, nội tâm nàng đã rơi xuống đáy cốc.

Nàng vừa mới làm cái gì!

Động tác kia, tiếng kêu kia... Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đi trên con đường làm sủng vật hơn nữa còn là một đi không trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Tại sao lại mê muội mất hết cả lý trí đây?

Như Tiểu Lam gian nan đưa đầu ra khỏi chậu bạc hà mèo, cố gắng tự trấn định chính mình.

Bình tĩnh bình tĩnh, ở trong mắt bọn họ, nàng bất quá chỉ là một loài động vật hết sức bình thường mà thôi, dù có làm ra chuyện gì mất mặt thì mọi người cũng sẽ không để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái, sau đó ngồi xuống đầu tiên, hai người đứng bên cạnh hắn cũng theo quy củ mà lần lượt ngồi xuống.

"Huyền Ngọc, mang sữa dê vào đây." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phân phó cho Huyền Ngọc đang đứng ở ngoài cửa.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt mọi người lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Lỗi tai Như Tiểu Lam run lên, ngồi xổm im lặng không động đậy.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem vào một chén sữa dê nhỏ.

Như Tiểu Lam có chút do dự, không biết có nên đi qua hay không, ngày thường thời điểm nàng ăn cũng chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan ở bên người, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thêm hai người xa lạ...

Cho dù nàng đã bị biến thành động vật, nhưng nội tâm vẫn là một thiếu nữ ngượng ngùng cùng rụt rè.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn về phía nàng, miệng nói: "Lại đây."

Bụng Như Tiểu Lam kêu lộc cộc một tiếng.

Sao phải khổ cực như vậy a, ở thời điểm này mặt mũi bán được mấy đồng chứ.

Nghĩ đến đây nàng liền vèo một cái chạy qua, ngửi ngửi chén sữa dê, rồi cúi đầu xuống uống.

Đầu lưỡi liếm láp sữa dê khiến trong phòng vang lên tiếng: Bẹp...bẹp...

"Cổ tiên sinh, nói tiếp đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Cổ tiên sinh ngăn người, thật vất vả mới đem được ánh mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam: "Đêm qua phòng tư vụ của Đại Lý Tự bị cháy, có một ít văn kiện đã bị thiêu đốt mất, nhưng mà lại không thấy bóng dáng người trông coi đâu, ta đã phái người tới nhà hắn tìm, mới biết đã ba ngày rồi hắn không về nhà."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Có điều tra rõ văn kiện nào bị cháy không?"

Cổ tiên sinh nhìn về phía đồng liêu ở bên cạnh: "Ta cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đã kiểm tra qua, cũng không có khuyết thiếu cái gì... Chỉ là chỗ phòng tư vụ bị cháy, còn phải kiểm kê thêm các văn kiện ở bên dưới mới biết được."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu: "Các người tiếp tục tra đi, vậy người mất tích kia là ai?"

"Là người mới tới nhậm chức." Cổ tiên sinh nói.

Thanh Mặc Nhan trầm tư, tiện tay cầm một khối điểm tâm lên, đem nó bẻ nát rồi cho vào trong chén nhỏ trước mặt Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam ăn uống không ngừng, nhưng đôi tai lại dựng đứng lên lên nghe bọn họ nói chuyện, chợt thấy Thanh Mặc Nhan đưa điểm tâm cho nàng, nàng liền ra sức mà ăn.

Cổ tiên sinh là lục sư ở Đại Lý Tự, cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đều là nguyên lão của Đại Lý Tự, từ khi Thanh Mặc Nhan nhậm chức Thiếu Khanh đến nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy hắn chú tâm đến việc khác ngoài việc phá án.

"Đại Lý Tự Chính Khanh theo Hoàng Thượng đi săn thú vẫn chưa về, việc này chỉ có thể thỉnh Thiếu Khanh đại nhân làm chủ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Ta sẽ cùng các người đi một chuyến."

Cổ tiên sinh cùng Canh tiên sinh đứng dậy chuẩn bị lui ra ngoài, trước khi đi, hai người lại nhìn thật sâu về phía mèo hương đang vui đùa vào ăn ở trên bàn.

"Thế tử!" Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa, hạ giọng nói: "Hầu gia phái người tới..."

Cổ tiên sinh cùng Canh tiên sinh đã làm quan ở Đại Lý Tự nhiều năm, đều là những người rất tinh tường, vừa nghe thấy lời của Huyền Ngọc liền vội vàng nói: "Vậy chúng ta xin cáo từ trước."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Ta sẽ qua đó sau."

Như Tiểu Lam vừa mới ăn no nê đã thấy quản gia từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, hầu gia có lệnh, muốn ngài xử lý con mèo hoang gây chuyện kia."

Cái gì?

Lông trên cổ Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Nàng đây là chộc phải ai, mà người ta lại muốn xử lý nàng.

Quản gia vừa nói xong, nàng lập tức nhảy dựng lên, trực tiếp chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo không khí hoảng hốt cùng bất an.

Thanh Mặc Nhan lại bị ánh mắt của nó làm cho kinh ngạc, nhìn nó không chút do dự chạy đến trước mặt hắn, sau đó nhảy lên trên người hắn, liều mạng đánh vào lòng ngực hắn.

Nó như thế nào xác định chính mình nhất định sẽ cứu nó, sự tin nhiệm đến tận cùng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu...

Nàng như quả cầu lông dựa vào trong lòng ngực hắn, bộ dáng run bần bật làm một góc nào đó trong đáy lòng hắn lặng lẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nàng là thuốc dẫn?

Toàn bộ cơ thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong y phục Thanh Mặc Nhan, chỉ có mỗi cái đuôi lông xù là lộ ra bên ngoài, nhìn qua có chút buồn cười.

Bất quá khi thấy một màn này lại không có ai dám cười ra tiếng.

Bởi vì giây phút này, sắc Thanh Mặc Nhan cực kỳ lạnh lẽo: "Xử lý?"

"Hầu gia phân phó như vậy." Quản gia khấn trương nói thêm: "Thế tử không thể mê muội mất đi cả ý chí."

Thanh Mặc Nhan xụ mặt lại: "Việc này không cần phụ thân phải lo lắng, tất cả ta đều đã có chủ trương, tất nhiên sẽ không làm mất đi mặt mũi của phụ thân" Nói xong hắn lúi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra ngoài.

Như Tiểu Lam trộm nhìn phía sau lưng hắn, chỉ thấy Huyền Ngọc đang ôm trong tay cây bạc hà mèo đứng đó, còn quản gia thì sắc mặt lúc trắng lúc đen, tựa hồ như không biết phải làm sao.

"Chít chít." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Như vậy thật sự sẽ ổn sao? Bởi vì nàng mà chống đối với phụ thân của hắn...

Thanh Mặc Nhan cảm giác được bất an trong ánh mắt nàng, liền duỗi tay ra nhéo nhéo lỗ tai lông xù của nàng: "Vẫn là tự lo lắng cho chính mình đi, sau này đừng có mà tự tiện chạy loạn nữa."

"Chít chít!" Nhất định nhất định! Như Tiểu Lam gật đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi phủ, đến Đại Lý Tự.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn tám biển được treo ở trên cao bên ngoài Đại Lý Tự, miệng không khỏi mở lớn.

Hào khí khái a, đây là tòa án ở cổ đại, quả nhiên là nàng đã theo đúng chủ nhân rồi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi vào Đại Lý Tự, tiến vào trong phòng, Huyền Ngọc lập tức mang cây bạc hà mèo để lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan phân phó: "Đi thỉnh y quan đến đây."

Huyền Ngọc đi một lúc đã thấy từ ngoài cửa bước vào một y quan gương mặt thanh tú.

"Thiếu Khanh đại nhân." Y quan hành lễ: "Ngài lại không thoải mái sao?"

"Không phải." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Trưởng Hận, người tới bắt mạch giúp ta, thử xem cổ độc có còn hay không."

Y quan ngồi vào đối diện, Thanh Mặc Nhan liền đưa cánh tay qua.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên bàn mở to mắt ra nhìn bọn họ.

Ngón tay y quan kia nhìn rất tinh tế và thon dài.

Nàng nhạy bén cảm giác được hắn có chỗ nào đó không đúng, vì vậy liền dịch người qua thêm vài bước, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào y quan.

Bởi vì trên người hắn mặc y phục to rộng, cho nên nàng nhìn không ra được cái gì.

Chỉ là cảm thấy...ngón tay người này căn bản là không giống nam nhân.

Mới nghĩ đến đây, nàng lập tức vươn móng vuốt ra, chuẩn xác ấn tới trước ngực đối phương...

Hào mềm.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, lại lần nữa ấn xuống.

Không sai, là mềm.

A a a xúc cảm này... Quả nhiên nàng đoán không sai, y quan này là nữ giả nam trang.

Nàng đang say mê ở trong xúc giác mềm mại, chợt cảm thấy không khí hình như có chút gì đó không thích hợp.

Ngẩng đầu lên, thì thấy Thanh Mặc Nhan cùng y quan đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, mà móng vuốt của nàng vẫn còn đang để ở trên ngực y quan.

"Thiếu Khanh đại nhân..." Thần sắc y quan xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan bắt lấy cổ Như Tiểu Lam, lập tức đem nàng nhấc lên.

"Vật nhỏ này có chút háo sắc." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Người không cần để ý."

Ai háo sắc! Ta đây chỉ là đang kiểm chứng xem vị y quan này có phải là nữ nhân hay không thôi!

Như Tiểu Lam bắt mắt kêu chút chút.

Thanh Mặc Nhan lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói chuyện với y quan.

"Cổ độc trong cơ thể ta có dấu hiệu bị yếu bớt đi không?"

Y quan lắc đầu: "Lần trước ta đã nói qua, muốn hoàn toàn thanh trừ cổ độc thì việc tất yếu là phải gom đủ mấy loại thuốc dẫn, bằng không sớm muộn gì tâm mạch cũng sẽ bạo liệt mà chết."

Như Tiểu Lam kinh hãi trừng lớn mắt.

Cổ độc này lại lợi hại như thế! Xem ra tùy thời Thanh Mặc Nhan đều có thể bị bỏ mạng, cũng không biết hắn có thể sống thêm được bao lâu nữa.

Trong lòng nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe y quan "Dì" một tiếng: "Đây chẳng phải là mè� hương sao?"

"Đúng vậy." Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên bàn: "Nó là do Tề Quốc tiến cống tới, lại chạy trốn trong lúc săn thú, cuối cùng bị ta nhặt được."

Y quan cúi tay ôm Như Tiểu Lam lên.

Không hiểu vì sao, trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một dự cảm không tốt.

Nàng liều mạng giãy chân sau, ý đồ muốn tránh thoát.

Nhưng mà sức lực của nàng quá yếu, căn bản là tránh không được.

"Không sai không sai, chính là mè� hương này." Y quan hưng phấn nói: "Mùi xạ hương này có thể khắc chế cổ độc ở trên người ngài mặt khác nó cũng là một loại thuốc dẫn, chỉ cần đem mè� hương này tinh luyện ra chế thành túi thơm mang theo bên người, tuy rằng không thể giải độc, nhưng lại có thể khắc chế cổ độc cứ mười ngày lại tái phát một lần của Thiếu Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị cứng đờ lại rồi.

Chế thành túi thơm..

Trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng chính nàng bị đồ tể xử lý đến máu chảy đầm đìa.

Không quan trọng, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nàng không ngừng tự an ủi chính mình.

Chỉ cần trở về thì sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thiếu Khanh đại nhân đe dọa

Y quan Trường Hận ôm mè� hương lên về mặt mang theo hưng phấn: "Thiếu Khanh đại nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ngài cứ giao nó cho ta đi, nếu mà

mọi việc thuận lợi, thì ba ngày sau ta nhất định sẽ chế thành công túi thơm."

Mèo hương nhỏ liền cuộn tròn người lại thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu lật xem hồ sơ vụ án, nhưng ánh mắt lại thường xuyên đảo qua tiểu gia hỏa đang ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu so sánh với ngày thường, bây giờ nó có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, uể oải ỉu xù gục đầu xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên linh thú không hề giống với chủng loại bình thường, nó hoàn toàn hiểu lời y quan Trường Hận nói là có ý gì.

Chẳng qua...có một chuyện hắc sẽ không nói cho nó biết.

Dù cho phải dùng nó làm thuốc dẫn, thì hắc cũng sẽ không gây tổn thương đến tính mạng của nó.

"Người đang sợ cái gì?" Thanh Mặc Nhan sâu kín hỏi một câu.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắc, trong phòng trừ bỏ hắc và nàng ra, thì không có một người nào khác.

Hắc là đang...nói chuyện với nàng?

Thanh Mặc Nhan vươn tay trái ra nhéo nhéo lỗ tai nàng.

Như Tiểu Lam không vui né tránh bàn tay hắc, thân mình hơi run rẩy.

"Người là sợ ta đem người đi làm thành thuốc dẫn sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm vào nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo vẻ nhu hòa.

Như Tiểu Lam không hề chú ý đến, khi nàng nhìn chăm chăm vào mắt hắc, cư nhiên lại nhìn đến ngây dại.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hắc, cặp mắt huyết khí kia vẫn còn lưu lại trong đầu nàng đến tận bây giờ, nhìn thẳng vào mắt hắc giống như bây giờ, vẫn là lần đầu tiên.

Nàng không có một chút cô kỵ nào nhìn vào hắc, từ đáy mắt hắc nàng thấy được hình dáng của chính mình, tựa như ảnh ngược đang hiện lên rõ ràng trên mặt hồ.

Bộ dáng ngu si của nàng hiển nhiên đã lấy lòng được hắc.

"Chỉ cần người ngoan ngoãn ở lại bên người ta, thì ta sẽ không lấy đi mạng nhỏ của người." Hắc uy hiếp nói.

Như Tiểu Lam run lên một chút, "chít chít" kêu hai tiếng, đầu nhỏ khẽ gật.

"Chính là nếu người dám có can đảm chạy trốn...đến lúc đó cũng đừng trách ta không khách khí." Hắc vòng tay qua cổ nàng, chỉ cần hắc thoáng dùng sức là có thể bẻ gãy cái cổ của nàng ngay tức khắc.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam lập tức làm ra bộ mặt ngoan ngoãn, còn lấy lòng cọ cọ vào tay hắc.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ này hoàn toàn bị hắc dọa sợ, trong lòng cực kỳ đắc ý, cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ vụ án, không chú ý đến trong đáy mắt mèo hương chột lóe lên một tia ánh sáng nhạt.

Hắc không biết là, sự đe dọa vừa rồi của hắc, đã làm mất đi sự tín nhiệm mà nàng dành cho hắc.

"Thiếu Khanh đại nhân, tìm được một chút tin tức của Cát Phú bị mất tích." Cô tiên sinh tiến vào nói.

"Như thế nào?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu.

"Bốn hôm trước, có người nhìn thấy hắc đi vào Thiên Nhạc Phường (kỹ viện)."

Sau đó Cát Phú liền biến mất, nói cách khác đó là lần cuối cùng hắc xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan ngưng trọng: "Có hỏi thăm được gì nữa không?"

Cô tiên sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Bà chủ Thiên Nhạc Phường cũng không phải là một người dễ nói chuyện, nàng ta nói là không nhớ gì hết."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, đột nhiên đóng lại hồ sơ trên tay rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc." Hắc gọi ra phía ngoài cửa: "Chuẩn bị ngựa."

Không đợi Như Tiểu Lam kịp phản ứng, cổ nàng đã bị người ta nhấc lên.

Thanh Mặc Nhan đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Đây là muốn đi đâu?

Như Tiểu Lam hồ nghi nhìn mọi người.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng đi ra khỏi cửa Đại Lý Tự, Huyền Ngọc giắt ngựa cung kính đứng ở một bên.

"Thế từ, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hong phố, Thiên Nhạc Phường." Thanh Mặc Nhan trả lời lưu loát dứt khoát.

Nghe xong lời này, lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng đứng lên.

Nghe qua tên thôi cũng đã biết là loại địa phương gì, nơi phồn hoa của cổ đại, nơi mà tràn ngập mùi phấn son...

Có thể tận mắt nhìn thấy nơi đó, thật là quá kích thích!

Nhìn mèo con trong lòng ngực hưng phấn đến dị thường, khoe miệng Thanh Mặc Nhan không khỏi câu lên: Quả nhiên là một con mèo hương hâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bà chủ Thiên Nhạc Phường

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong ngực, một đường đi vào trong Hồng phố.

Trong không khí nồng nặc mùi phấn son.

Như Tiểu Lam nhin không được hắt xì một cái.

Háo sắc người.

Nàng dùng móng vuốt che cái mũi lại.

Sau khi biến thành động vật, khứu giác của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, loại mùi hương này thật sự khiến nàng không thể chịu được.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo che chò cho nàng.

Có tầng che đây này, mùi hương nồng nặc kia giảm bớt đi rất nhiều, nhưng mà nó lại khiến cho nàng không thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, sao nàng có thể cam tâm.

Nhìn vật nhỏ trong lòng hắt xì liên tục, ánh mắt lảo lảo lại đang nhìn loạn khắp nơi, đôi lông mày Thanh Mặc Nhan liền nhíu lại.

"Không cho nhìn." Hắn lại dùng ống tay áo che khuất tầm mắt của nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam oán giận kêu lên hai tiếng, nhiều mỹ nhân như vậy, không ngắm quá lãng phí.

"Nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam ở trong tay áo hắn lần tới lần lui, miệng không ngừng kêu hừ hừ.

Lừa người, có quỷ mới tin người.

Bên tai truyền đến tiếng cười yêu kiều của nữ tử: "Vị công tử này, xin mời vào."

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc bước vào bên trong Thiên Nhạc Phường.

Như Tiểu Lam ở trong ống tay hắn lỗ lự cả nửa ngày cũng không vươn đầu ra được, mặt mũi nằm xuống thờ hồng hộc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan để tay lên bàn, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội thò đầu ra ngoài, chuẩn bị tinh thần để ngắm nhóm "mùi tử" mỹ lệ ở xung quanh.

"..." Phía đối diện truyền đến thanh âm không mấy tốt lành.

Một con bạch xà to lớn đang bò trườn ở trên bàn, nó ngẩng đầu lên đối diện với bọn họ rồi thè cái lưỡi đỏ chót ra.

Rắn!

Cả người Như Tiểu Lam lập tức bị nổ tung, nàng vèo một cái chạy lên trên vai Thanh Mặc Nhan, trốn ở phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan yên lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bạch xà kia liền đuổi người bò qua, lưỡi đỏ tươi cứ thò ra lại cho vào liên tục.

"Thiên Nhạc Phường xảy ra chuyện, sao có thể tránh thoát được ánh mắt của Nhuận Nhi tỷ." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, căn bản không thèm chú ý tới bạch xà ở trước mặt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khanh khách của nữ tử.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, chúng muội muội mau đi chuẩn bị trà ngon lại đây."

Như Tiểu Lam từ phía sau Thanh Mặc Nhan vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nữ tử trang điểm điểm lệ, nhìn qua hần là mới hơn hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, xiêm y trước ngực bị căng ra giống như sắp nổ tung đến nơi.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhìn lại ngực mình.

Vùng đất bằng phẳng.

Đáng chết, nàng như thế nào lại quên, hiện tại nàng cũng chỉ là một con mèo hương mà thôi, làm gì có bộ ngực chứ.

Thanh Mặc Nhan cũng không chú ý tới sự mất mát của tiểu gia hỏa đang trốn ở phía sau hần, nhưng ngược lại nữ tử ở đối diện đã nhìn thấy hết một màn thú vị vừa rồi.

"Nha, thật là một tiểu gia hỏa đáng yêu." Nhuận Nhi tỷ tiến tới muốn xoa đầu Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam lẩm bẩm, trực tiếp né tránh tay nàng.

"Ai? Còn nhỏ như thế mà đã biết cự tuyệt người." Nhuận Nhi tỷ ngoài ý muốn nói: "Vật nhỏ đáng yêu như thế, không bằng Thiếu Khanh đại nhân hãy tặng nó cho ta đi."

Thanh Mặc Nhan đuổi tay ra phía sau đem Như Tiểu Lam kéo ra, lại đặt lên trên đùi.

"Những thứ khác đều có thể, nhưng chỉ có cái này là không được, vụ việc Cát Phú người cứ nói ra một cái giá đi."

Nhuận Nhi tỷ che miệng cười: "Ta cũng không thiếu bạc, ta chỉ cảm thấy Tiểu Ngoan rất cô đơn, cho nên muốn tìm một người bạn cho nó mà thôi."

Nàng vừa mới nói xong, bạch xà trên bàn kia liền bò về phía nàng, quần quanh ở trên cánh tay nàng.

Con rắn này tên là Tiểu Ngoan?

Như Tiểu Lam thoáng cái rung mình, muốn lưu lại nàng làm bạn với nó?... Nói đùa gì vậy, nói không chừng nàng sẽ bị nó nuốt chừng lúc nào không biết mất.

"Ta nhớ rõ tháng trước ở phụ cận Hồng phố có xảy ra một số án mạng, vẫn luôn bị động lại ở trong nha môn, tháng này có lẽ phải xử lý cho xong." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam cảm thấy lời này mang theo mười phần áp lực.

Nhuận Nhi tỷ ánh mắt lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn: "Thiếu Khanh đại nhân muốn biết những gì, cứ việc nói."

Như thế đã thỏa hiệp? Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi nổi lên kinh ngạc, quả nhiên trong lúc tra án còn có những chỗ trắng đen lẫn lộn.

"Từ vụ Cát Phú Đại Lý Tự bốn ngày trước đã từng đến chỗ người, lúc đó bên người hần có ai khác không? Hần rời đi vào thời điểm nào?"

Thanh Mặc Nhan liên tiếp hỏi ra mấy câu, Nhuận Nhi tỷ lại không một chút hoang mang, gọi một muội tử Thiên Nhạc Phường khác vào trả lời.

Như Tiểu Lam không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện, lực chú ý của nàng đều dồn hết vào mấy món điểm tâm ở trên bàn.

Có một đĩa hoa quế đường, nàng rất muốn nếm thử qua, nhưng mà con bạch xà kia lại ở gần đó, hại nàng không dám đi qua ăn vụng.

Liền ở lúc nàng đang bực bội đến nghiêng răng nghiêng lợi, thì chợt thấy bên ngoài cửa sổ hiện lên một đạo thân ảnh.

Nàng nhìn qua thử thăm dò, thì thấy bên ngoài cửa sổ lộ ra nửa gương mặt xanh trắng không có một chút huyết sắc...

Đây là thứ quái quỷ gì!

Như Tiểu Lam toàn thân căng thẳng, như gặp đại địch.

"Người nào!" Nhuận Nhi tỷ kêu lên một tiếng, bạch xà Tiểu Ngoan bị nàng vớt ra, xông thẳng ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Dấu chân kỳ quái, con rối mặt ngọc

Bạch xà bị bà chủ Thiên Nhạc Phường ném ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan cũng ôm theo Như Tiểu Lam xông ra ngoài.

Như Tiểu Lam khẩn trương trừng lớn mắt, nhưng mà ở phía dưới cửa sổ cũng chỉ có mỗi mình bạch xà đang nằm ở đó, trừ nó ra, cũng không thấy xuất hiện bất cứ người khả nghi nào.

"Sao lại như thế này...chẳng lẽ là do ta nhìn nhầm?" Nhuận Nhi tỷ vươn tay ra, bạch xà liền thuận thế leo lên cổ tay nàng.

"Không phải." Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống.

Trên mặt đất ngoài cửa sổ còn lưu lại một dấu vết mờ mờ.

Như Tiểu Lam nhớ tới vừa rồi nhìn thấy một gương mặt xanh trắng không có chút máu ở bên ngoài cửa sổ, liền kêu chút chút ầm lên.

Đây thật sự không phải ảo giác, ta cũng nhìn thấy!

Chính là không có ai hiểu nàng đang nói gì.

Nhuận Nhi tỷ thò người qua nhìn kỹ, kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì?"

Kìa như là một đôi dấu chân nho nhỏ, chẳng qua là nó quá nhỏ, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra.

"Vẫn là ta nhìn nhầm đi." Nhuận Nhi tỷ nói.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy lại: "Vừa rồi người nói Cát Phú là tự mình rời khỏi Thiên Nhạc Phường?"

"Đương nhiên là tự hắn rời đi, nơi này của chúng ta cũng không thu dưỡng người rảnh rỗi." Nhuận Nhi tỷ cười duyên nói: "Hơn nữa hắn cũng không tính là đến để mua vui... Hắn chỉ gọi Hồng Lăng cô nương lên bồi rượu, ước chừng một canh giờ sau đã đi rồi."

Hồng Lăng đứng ở bên người Nhuận Nhi tỷ, gật đầu nói: "Hôm đó Cát Phú chỉ gọi lên hai vò rượu, khi nô gia đánh đàn thì thấy hắn có chút thất thần, sau đó có người gõ cửa ở bên ngoài, Cát Phú tự mình đi ra mở cửa, họ đứng ở ngoài không biết là đã nói những gì, sau khi quay lại nhìn hắn như người say, vẫn luôn nằm ghé ở trên bàn, nô gia thấy hắn như vậy liền đi lấy canh giải rượu cho hắn, nhưng mà khi quay lại thì đã không thấy hắn đâu nữa."

Manh mối cứ như thế bị chặt đứt?

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra tia thất vọng, vì thế dùng móng vuốt xoa nhẹ lên trên mu bàn tay hắn.

Cảm giác được sự ấm áp từ mu bàn tay truyền đến, Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn qua.

Mắt mèo màu xanh biếc sáng lấp lánh, mang theo lo lắng không chút nào che giấu.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nó, xúc cảm thật tốt, cũng không biết tại sao, áp lực trong lòng hắn đã vơi đi một chút.

"Đừng rồi!" Hồng Lăng cô nương như là nhớ tới cái gì: "Thời điểm Cát Phú rời đi, từng làm rơi lại một thứ, nó vẫn luôn ở chỗ ta, nếu hôm nay Thiếu Khanh đại nhân đã tới, thì hãy mang nó đem đi đi."

"Là đồ vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Chỉ là một con rối thôi." Một lúc sau, Hồng Lăng cô nương đã đem vật kia giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

Đó là đồ chơi của tiểu hài tử, trên người nó mặc y phục bằng vải bông, thân thể chỉ cao hơn Như Tiểu Lam một chút.

Chỉ là một con rối bình thường như vậy, nhưng gương mặt lại được điêu khắc từ bạch ngọc, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Mặc Nhan cầm con rối lên xoay đi xoay lại, mảy mảy lại.

Theo hắn biết, nhà họ Cát tuy khá giả nhưng lại không có con nối dõi.

"Đây thật là do hắn để lại?" Thanh Mặc Nhan có chút không thể tin được.

"Không sai." Hồng Lăng gật đầu.

Nhuận Nhi tỷ khinh thường nói: "Chỉ cần là đồ vật mà khách nhân làm rơi, các muội tử trong phường các đều sẽ giữ gìn cẩn thận giúp họ, các nàng tuyệt đối sẽ không có sai sót."

Thanh Mặc Nhan gật gù: "Một khi đã như vậy, ta sẽ đem nó về trước."

Thanh Mặc Nhan một tay cầm rối gỗ, một tay ôm Như Tiểu Lam rời khỏi Thiên Nhạc Phường.

Thời điểm muốn lên ngựa, hắn đưa con rối sang tay bên kia, khiến nó đụng phải người Như Tiểu Lam.

Tức thì, Như Tiểu Lam cảm thấy được có một cổ âm phong đang đánh úp về phía nàng, khiến cho toàn bộ lông trên người nàng đều dựng cả lên.

Chương 18: Là tranh sủng hay là muốn đổi chủ?

Thanh Mặc Nhan đang muốn lên ngựa, chợt thấy vật nhỏ ở trong lòng liễu mạng dây dựa.

Quả cầu lông hươu một cái nhảy ra khỏi ngực hắn.

"Vật nhỏ?"

Như Tiểu Lam nhảy từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra ngoài, bốn chân chạm đất, lông trên người đều dựng cả lên.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan gọi nàng, thần sắc có chút không vui.

Trong cổ họng mèo hương phát ra tiếng gầm gừ, thanh âm mang theo sự uy hiếp, nhất quyết không chịu đến gần Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đành phải xuống ngựa, vốn định tiến tới ôm vật nhỏ kia lên, kết quả động tác của mèo hương còn nhanh hơn, nó nhảy đi tránh khỏi tay hắn.

Thanh Mặc Nhan bắt phải không khí, thấy tiểu gia hóa một lần nữa lùi về phía sau, trong lòng liền nổi lên một trận bức bối không biết lý do.

"Đứng ở đó không được nhúc nhích." Thanh âm hắn có chút lạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, vật nhỏ đối với việc đến gần của hắn sinh ra sự bài xích, làm trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Kỳ thật không phải Như Tiểu Lam không muốn đến gần hắn, mà là bởi vì trên tay hắn đang cầm con rối kia, từ trên người nó tản mát ra một loại âm khí vô hình, khiến cho nàng sồn cả tóc gáy.

Nếu mà đổi lại là người bình thường thì sẽ không để ý, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên cùng ông nội, đã sớm học được cách phân biệt thứ gì là tốt thứ gì là xấu, ngay cả ông nội cũng thường khoe khoang trước mặt người khác, nói nàng cực kỳ thông minh, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của ông..

Loại hơi thở âm lãnh kiểu này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nhìn khắp bốn phía, trừ nàng ra cũng không có ai khác chú ý tới điểm này.

Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không cảm nhận được bất luận cái gì khác thường.

Lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm cười duyên của nữ tử: "Mèo con hảo đáng yêu, cứ nhiên lại đi tranh sủng cùng một con rối."

"Bé ngoan, không bằng người đi theo chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ sủng người hết mực." Các cô nương Thiên Nhạc Phưởng cười hi hi nói ra những lời khiêu khích về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngăn người.

Ý tưởng đổi chủ nhân không phải nàng chưa bao giờ nghĩ qua, tuy rằng Thanh Mặc Nhan đối xử với nàng rất tốt, nhưng chính là sau khi nghe thấy lời nói của y quan ở Đại Lý Tự, thì trong lòng nàng đã bắt đầu sinh ra bất an.

Nàng không muốn bị biến thành thuốc dẫn của Thanh Mặc Nhan.

Vốn dĩ bị biến thành mèo đã đủ bị thảm rồi, nếu còn trở thành vật tế cho người khác nữa, thì thật sự nàng sẽ chết không nhắm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt vật nhỏ, nó thật sự có ý nghĩ đi theo người khác ư?

Giờ tay ném con rối cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan trực tiếp bước về phía nàng.

Như Tiểu Lam đang đặt hết lực chú ý trên người các cô nương Thiên Nhạc Phưởng, đột nhiên nàng thấy trước mắt mình tối sầm lại, ngẩng lên liền thấy thân ảnh to lớn của Thanh Mặc Nhan đang chặn hết tầm mắt nàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống quả cầu lông nhỏ trên mặt đất: "Như thế nào, đã chán ở bên cạnh ta?"

Ngữ khí mang theo hàn băng, làm thân mình Như Tiểu Lam khẽ run.

"Chít chít..." Nàng vô lực giải thích, đồng thời nhìn về phía con rối trong tay Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng phân trần, trực tiếp nắm lấy cổ nàng nâng lên đến trước mặt hắn.

"Chẳng lẽ người thực sự đang tranh sủng cùng với cái vật vô tri vô giác kia?"

Ta tranh sủng mới lạ!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ chửi thầm, đồ vật kia trên người chứa đến mười phần âm khí, nàng mới không muốn chạm vào nó đâu.

"Chít chít." Dù sao cũng không giải thích cho hẳn hiểu được, chỉ bằng cứ đơn giản cho qua đi.

Thanh Mặc Nhan nheo mắt đánh giá nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng tràn đầy băng hàn.

Như Tiểu Lam bị hán nhìn đến trong lòng phát hoảng.

"Nhớ cho rõ ngươi là sủng vật của ai, nếu dám phản bội thì đừng trách ta không khách khí." Thanh Mặc Nhan cảnh cáo nói.

Như Tiểu Lam gục đầu xuống, một bộ dáng nhận sẵn vận mệnh.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng nhảy lên ngựa, mang theo Huyền Ngọc trở về Đại Lý Tự.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường quay đầu lại nhìn trộm Huyền Ngọc đang đi phía sau Thanh Mặc Nhan.

Con rối kia vẫn đang nằm trong tay Huyền Ngọc, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc không mang theo chút biểu tình gì.

Như Tiểu Lam hí hóp mắt lại cảnh giác, nàng nhìn chăm chăm vào nó cả nửa ngày trời cũng không thấy bất luận dị thường nào, vì thế liền hậm hực quay đầu đi.

Ở thời điểm nàng vừa quay đầu đi, đôi mắt con rối dần dần cong lên thành một đường vòng cung...

Nhìn qua hết sức quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Làm một con mèo hương thật quá mức ưu thương

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Việc đầu tiên hẳn làm là gọi chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sư Cố tiên sinh đến, đem con rối kia ra cho bọn họ xem qua.

"Đây là vật mà Cát Phú lưu lại Thiên Nhạc Phường?" Cố tiên sinh kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, các ngươi đã bao giờ nhìn thấy nó chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Con rối kia nằm ở trên bàn, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc phỉếm lên chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cố tiên sinh lắc đầu: "Cát Phú là một người thật thà, từ khi nhậm chức ở Đại Lý Tự đến nay chưa gây ra bất kỳ tai họa gì, cũng chưa từng nghe nói qua hẳn có ham mê không đúng nào."

Canh tiên sinh nhìn qua con rối rồi liên tục nhàu mày: "Có phải là do Thiên Nhạc Phường nhầm rồi không?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan vô cùng quả quyết.

Thấy mấy người ở trong phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội nhảy ra ngoài.

Đối với nàng mà nói, không khí ở trong phòng quá mức nặng nề, hơn nữa con rối kỳ quái kia cũng đang ở đó, khiến cho nàng cảm thấy không được thoải mái.

Sau khi đám người Cố tiên sinh rời đi, sắc trời bên ngoài cũng đã tối xuống.

Thanh Mặc Nhan xong hết việc mới phát hiện ra không thấy mèo hương đâu.

"Vật nhỏ đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, ngữ khí mang theo lo lắng.

"Ở bên ngoài hậu viện." Huyền Ngọc thành thật nói.

Mấy ngày nay, hẳn cảm thấy con mèo hương này càng ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong lòng thế tử, cho nên vào thời điểm mèo hương nhảy ra ngoài cửa sổ, hẳn liền nhìn chăm chăm vào, sợ là nếu để lạc nó, sẽ khiến cho thế tử tức giận.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy đi ra khỏi cửa, lúc này sắc trời đã gần tối, đáng ra bọn họ đã sớm hồi hầu phủ rồi, nhưng hẳn lại chậm chạp không muốn trở về.

Bởi vì đối với hẳn, buổi tối ở nơi nào cũng như nhau mà thôi.

Nếu trở về hầu phủ sẽ khó tránh khỏi việc phải đi gặp phụ thân, mấy năm nay phụ thân đối với hẳn càng thêm nghiêm khắc, cho nên bây giờ dù bọn họ có gặp nhau thì cũng đã không còn lời gì dễ nói với nhau.

Huyền Ngọc giờ tay chỉ lên mái hiên.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới phát hiện, trên mái hiên có một quả cầu lông màu đen, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm lên không trung không chớp mắt, nhìn bộ dáng kia của nó, giống như đang tự hỏi về một vấn đề khó giải quyết nào đó.

Một con mèo hương trong đầu có thể chứa đựng rất nhiều vấn đề?

Bất quá vào lúc này, bất kể là ai nhìn thấy một màn này cũng đều sẽ tâm sinh nghi hoặc.

Bởi vì con mèo hương ở trên mái hiên kia, ánh mắt của nó đang tỏa ra thần sắc quá mức đau thương.

Như Tiểu Lam nhìn chiều hôm dần dần tắt trong không chung, trong lòng liền khẽ thở dài: Những ngày như vậy nàng còn được trải qua bao lâu?

Tuổi thọ của một con mèo hương nhiều nhất cũng chỉ được mười mấy năm, cũng không biết sau khi nàng chết có thể trở lại thế giới hiện đại hay không, thân thể của nàng không biết còn ở đó hay không.

Chỉ sợ gia sản của lão gia tử đã sớm bị tam thúc lấy đi.

Ông nội, thật xin lỗi người, con đã không thể giúp người bảo vệ những bảo bối đó...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, đôi mắt màu xanh không khỏi nổi lên một tầng hơi nước.

Ô ô ô...ta phải làm sao bây giờ, phải như thế nào mới có thể rời đi khỏi cái nơi quái quỷ này đây...

"Vật nhỏ." Một thanh âm quen thuộc vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà hoàng hôn chiếu xuống, y phục thêu đồ án vân hạc trên người hắn như được tô thêm một tầng kim phấn nhàn nhạt, rực rỡ lấp lánh.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người, tròng mắt quên cả chớp động thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hắn, bộ dáng ngu ngơ đáng yêu cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan tình tường nhận thấy được trong ánh mắt vật nhỏ mang theo sự si mê.

"Quả nhiên là tiểu gia hỏa háu sắc." Thanh Mặc Nhan cười khẽ lên tiếng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới Thiếu Khanh đại nhân thường ngày mặt không mang theo chút biểu tình khi cười lên lại đẹp đến thế.

Trong lòng nàng không khỏi than thở: Nếu không phải gia hỏa này muốn mang ta đi làm thuốc dẫn, thì thật đáng giá để ta yêu mến hắn một phen.

Bất quá rất nhanh tâm tình của nàng đã bị hiện tại tàn khốc tạt cho một gáo nước lạnh.

Thân thể nàng bây giờ là động vật, với cái bộ dáng này nàng căn bản không thể đi đùa giỡn nam tử nhà người ta được a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hắn sẽ tin tưởng nàng sao?

Đêm hôm đó, Thanh Mặc Nhan không hỏi hầu phu, mà là trực tiếp nghỉ ngơi ở Đại Lý Tự.

Như Tiểu Lam đi theo ăn cơm chiều với hắn, rồi mới cuộn tròn người hồ hồ ngủ ở trên bàn.

Có lẽ bởi vì tuổi tác thân thể này còn quá nhỏ, cho nên thời gian ngủ của nàng thường ngày đều rất dài, Thanh Mặc Nhan đã sớm nhìn mãi thành quen, nên cứ tùy ý để cho nàng ngủ, hắn lại bận rộn xử lý hồ sơ vụ án, thẳng đến đêm khuya hắn mới bế Như Tiểu Lam vào trên giường bên trong thư phòng ngủ tạm.

Ngủ đến nửa đêm, Như Tiểu Lam lại đột ngột tỉnh giấc.

Lỡ tai gật gật, nàng nghe được thanh âm sà sạt rất nhỏ ngoài cửa sổ.

Không giống với tiếng gió thổi vào lá cây...

Từ trong lòng Thanh Mặc Nhan lặng yên chui ra, nàng nhảy cái xuống giường, đi thẳng về hướng cửa sổ.

Bên ngoài tối đen như mực, tuy rằng trong vườn có treo nhiều đèn lồng, nhưng ánh sáng hiện ra vẫn rất lờ mờ.

Cũng may mắt nàng có thể thích ứng với bóng tối, đôi mắt màu xanh biếc mang theo rực rỡ cùng lấp lánh.

Trong bóng đêm u ám, một thân ảnh thấp bé đang chậm rãi di chuyển, hướng về phía đông đi đến.

Như Tiểu Lam không khỏi mở to mắt.

Đó là cái gì?

Nàng cong sống lưng lại, thả người nhảy ra ngoài, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng nàng không thấy rõ đồ vật kia, nhưng bất quá nàng lại có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở âm lạnh.

Nó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì!

Như Tiểu Lam bước chân nhẹ nhàng, đi về hướng đông theo cỗ hơi thở kia.

Nàng vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, Thanh Mặc Nhan ở trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Kỳ thật từ lúc mèo hương nhảy xuống giường thì hắn đã tỉnh, chẳng qua là hắn muốn biết vật nhỏ này rốt cuộc là đang tính toán cái gì, cho nên hắn mới giả bộ ngủ.

Ngồi dậy, Thanh Mặc Nhan khoác thêm một kiện áo choàng, lặng yên ra khỏi cửa.

Ban đêm ở Đại Lý Tự rất an tĩnh, trừ bỏ quan sai gác đêm ra, thì nơi nơi đều là tối đen và yên tĩnh.

Hắn theo sau mèo hương một đường đi vào sân phía đông.

Nơi này là thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh, thời điểm Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam nhảy vào trong phòng qua đường cửa sổ, ánh mắt liền hơi ngưng trọng.

"Người nào!" Phía xa truyền đến ánh sáng của đèn lồng.

Thanh Mặc Nhan đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Ánh sáng đèn lồng càng ngày càng gần, hai gã gác đêm đến trước mặt xem xét, khi thấy rõ là Thanh Mặc Nhan thì đều trở nên hoảng sợ.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân... đã muộn như vậy rồi, ngài tới đây là có việc gì?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn về phía thư phòng của Chính Khanh, buồn bã nói: "Các người có phát hiện ra dị thường gì không?"

Hai gã gác đêm mờ mịt lắc đầu.

Đúng lúc này, trong thư phòng truyền ra một tiếng kêu to bén nhọn, nghe giống như là đã thú đang cắn xé lẫn nhau.

Hai gã gác đêm chưa kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã như một con gió vọt vào trong phòng.

Một trận gió âm lạnh ập đến trước mặt.

Thanh Mặc Nhan nhện không được rung mình một cái.

Hai gã gác đêm theo sát sau lưng hắn, cũng bị cỗ âm phong này thổi cho toàn thân run rẩy.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là..."

Nurong theo ánh sáng đèn lồng, ba người mới thấy rõ tình hình trong phòng.

Trên thư án một mảnh hỗn độn, một đôi mắt màu xanh biếc lóe lên ánh sáng.

"Thiếu Khanh cẩn thận!" Hai gã gác đêm rút đao trên eo ra.

"Dừng tay." Thanh Mặc Nhan quát bảo bọn họ dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh kia rồi đi qua.

"Chít chít?" Một tiếng kêu non nớt phát ra trong đêm tối.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan vươn tay ra.

"Chít chít!" Nàng lùi về phía sau, tránh đi hắn.

"Ta bảo người lại đây, không nghe thấy sao?" Ngữ khí hắn lạnh đi ba phần.

Hai người gác đêm giờ cao đèn lồng lên, thì thấy trên bàn có một con mèo hương nhỏ màu đen, ở dưới chân nó, đang dẫm lên một con ròi, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc gục hẳn sang một bên, nhìn qua có chút chật vật.

Trên mặt đất rơi lung tung toàn là hồ sơ, trong phòng hỗn độn đến không chịu nổi.

"Mèo hoang ở đâu tới!" Người gác đêm cả kinh nói: "Nó dám làm loạn hết hồ sơ của Chính Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, đại não trống rỗng.

Mấy thứ này không phải do nàng làm, chẳng qua...Thanh Mặc Nhan sẽ tin tưởng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sẽ không phải là gặp quỷ đi?

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống Như Tiểu Lam, con người đen trắng rõ ràng lạnh toát giống như mặt hồ bị đóng băng, không hề mang theo bất cứ biểu tình gì.

"Ta không muốn nói lại thêm một lần nữa, mau lại đây." Hắc ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam không tình nguyện buông con rối dưới chân ra.

Con rối gỗ gục đầu xuống, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo biểu tình cứng đờ.

"Là người mang nó tới nơi này?" Thanh Mặc Nhan chất vấn.

"Chít chít!" Trong lòng nàng dâng lên một trận hốt hoảng.

Nàng có chút hối hận, đáng ra vừa rồi nàng không nên tới đây một mình, hiện tại dù nàng có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được, bởi vì sẽ không có ai tin tưởng tất cả những việc xấu xa này đều là do con rối kia gây ra.

"Thiếu Khanh đại nhân, hồ sơ bị hủy, đến khi Chính Khanh đại nhân trở về chúng ta biết ăn nói như thế nào đây?" Một người gác đêm lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan làm lơ bọn họ, lạnh lùng liếc mắt nhìn đồng hồ sơ trên mặt đất.

"Là người làm sao?" Hắc nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam dùng sức lắc đầu.

"Nếu nó đã nói không phải, thì chắc chắn không phải là do nó làm." Thanh Mặc Nhan tiến đến đem nàng bế lên.

"Thiếu Khanh đại nhân...này..." Hai gã gác đêm mang theo vẻ mặt khó xử.

Thư phòng của Chính Khanh đại nhân bị biến thành cái bộ dạng này, bọn họ cũng có trách nhiệm, nhưng mà đầu sỏ gây chuyện lại bị Thanh Mặc Nhan mang đi.

Hai chân trước của Như Tiểu Lam bám trên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ánh mắt không dám tin nhìn vào gương mặt hắc.

Hắc tin tưởng nàng đến thế sao? Thư phòng loạn thành như vậy, mà nàng lại là vật sống duy nhất ở trong đó, dù có là ai đi chăng nữa, thì cũng sẽ không tin tưởng tất cả những việc này không có chút liên quan nào đến nàng.

"Chít chít..." Quả nhiên tình chủ tớ trong truyền thuyết vẫn còn tồn tại.

Nàng chủ động dùng đầu cọ cọ vào cằm hắc.

Vật nhỏ vì được hắc tín nhiệm mà tâm sinh cảm kích, rất tốt.

Thời gian bọn họ ở chung với nhau mặc dù không nhiều, nhưng hắc tin tưởng một con mèo hương tràn đầy linh tính như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra những chuyện như thế.

Sau khi trở lại thư phòng, hắc lập tức gọi chủ bộ Canh tiên sinh tới, phái hắc đi điều tra thực hư sự việc về những hồ sơ bị tổn hại ở thư phòng Chính Khanh.

Canh tiên sinh ngáp một cái rồi chạy đi làm nhiệm vụ, đến tận hừng đông mới kiểm kê xong một lượt đồng hồ sơ kia.

"Hồ sơ đều đủ cả, có bốn bộ bị tổn hại nghiêm trọng, bất quá vấn đề này cũng không tính là lớn, có lục sự Cố tiên sinh ở đây, nói hắc bắt trước bút tích trong hồ sơ, sao chép ra phần khác là được." Canh tiên sinh hồi bẩm tình hình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm lên bàn, con rối kia đang nằm ở nơi đó.

"Canh tiên sinh, ta nhớ rõ hôm qua con rối này đã bị cho vào nhà kho."

"Vâng..." Canh tiên sinh ngẩn người, bởi vì muốn tìm kiếm Cát Phú bị mất tích, cho nên con rối này đã được coi là vật chứng cho vào nhà kho, lúc đấy chính tay hắc và Huyền Ngọc đã bỏ nó vào đấy.

"Vậy tại sao nó lại xuất hiện ở trong thư phòng của Chính Khanh đại nhân đây." Thanh Mặc Nhan nhủ mảy.

Canh tiên sinh hiển nhiên không thể trả lời được vấn đề này: "Bên phía nhà kho đã tra rõ, tối hôm qua không hề có một ai tự tiện tiến vào, chìa khóa cũng đang ở... Bất quá đêm qua bọn họ nói là nhìn thấy con mèo hương của đại nhân xuất hiện trong thư phòng..."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Người nghĩ là nó trộm con rối kia ra sao?"

Một con mèo hương có bao nhiêu bản lĩnh mà có thể trộm được đồ vật từ trong nhà kho Đại Lý Tự?

Canh tiên sinh lập tức không biết nói gì.

Xác thực, nhà kho ở Đại Lý Tự rất đặc biệt, nếu mà không có chìa khóa, căn bản sẽ không có khả năng đi vào được.

"Đêm qua những quan sai gác đêm đều có mặt đầy đủ, nhưng ai cũng không phát hiện ra điều gì dị thường." Canh tiên sinh bất đắc dĩ nói: "Sẽ không phải là gặp quỷ đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hành tung của con rối

Sau khi Thanh Mặc Nhan cùng Canh tiên sinh bàn bạc chính sự xong, ngoài trời đã là buổi trưa.

Như Tiểu Lam ghé vào trên cửa sổ ngáp liên tục.

Thanh Mặc Nhan cũng bận rộn cả đêm không ngủ, bất quá hắn đã quá quen với việc này, vì thế sau khi tiễn Canh tiên sinh đi thì hắn lại đắm đầu vào làm việc.

Như Tiểu Lam lại ngáp một cái, nước mắt lưng tròng.

Nàng rất muốn ngủ, nhưng cái bụng lại kêu lên không ngừng.

Ngước mắt lên nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang nghiêm túc xem xét hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng.

"Ọc ọc..." Bụng lại vô tình kháng nghị.

Như Tiểu Lam liếm liếm miệng, không có biện pháp, chủ nhân đã không cho đồ ăn, thì nàng chỉ có thể tự mình đi tìm.

Xoay người, nhảy nhanh ra ngoài cửa sổ.

Huyền Ngọc đi đến cửa, bỗng thấy một đạo hắc ảnh chợt lóe qua, chờ đến khi hắn ổn định lại khay com trên tay, thì đạo hắc ảnh kia đã không thấy đâu.

"Thế tử, dùng com đi." Huyền Ngọc khuyên nhủ.

Thanh Mặc Nhan buông bút xuống, đột nhiên phát hiện cửa sổ ở đối diện trống không.

"Vật nhỏ đâu?"

Huyền Ngọc để khay com xuống: "Vừa rồi đã chạy ra ngoài."

Đôi mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại.

Ăn com đối với tiểu gia hỏa kia là một việc vô cùng quan trọng, nó như thế nào đến ăn cũng không màng mà chạy đi?

"Tìm nó trở về." Thanh Mặc Nhan nói, không biết tại sao khi không nhìn thấy vật nhỏ, hắn liền có cảm giác không muốn ăn.

Huyền Ngọc ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng lại nói thầm: Thế tử cũng quá để ý đến mèo hương đi, nếu người sủng nó chỉ là để khắc chế cổ độc, thì không phải chế thành túi thơm sẽ thuận tiện hơn sao? Còn hơn mỗi ngày cứ phải nhìn chăm chăm vào nó, còn lo lắng là nó sẽ chạy trốn...

Hắn mãi nghĩ, khiến bước chân đi ra cũng chậm mất nửa nhịp.

Thanh Mặc Nhan lập tức trầm mặt lại.

Huyền Ngọc thấy thế thì vội vàng đẩy nhanh bước chân, dường như là phi thẳng ra cửa.

Như Tiểu Lam lúc này đã sớm chạy đến trong vườn.

Nàng xoay người vài vòng, ngửi ngửi trong không khí, trong gió ả ả bay tới mùi hương của đồ ăn.

Mắt nàng lập tức sáng ngời, đi về phía trước theo mùi hương kia, nhảy qua vài bức tường, đi vào một nơi xa lạ trong viện.

Đứng trên đầu tường, nàng nhìn thấy một tạp dịch của Đại Lý Tự đang đẩy một thùng gỗ com đi vào trong phòng đối diện.

Như Tiểu Lam nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này như là một cái nhà kho.

Từ trên tường nhảy xuống, mới đi đến góc tường, chợt nghe ở cửa đối diện truyền đến thanh âm nói chuyện: "Ai? Sao người lại lấy con rối kia ra khỏi kho? Đây chính là Thiếu Khanh đại nhân buổi sáng nay mới mang về..."

Động tác Như Tiểu Lam cứng lại, đứng im một chỗ.

Bởi vì lông trên người nàng màu đen, cho nên trốn ở chỗ khuất của góc tường cũng không bị ai phát hiện.

Ở phía cửa đối diện đi ra một nam tử tạp dịch, bước chân hần cứng đờ đi ra ngoài, trên tay còn cầm theo con rối âm khí dày đặc mà nàng ghét nhất.

"Người muốn đi đâu?" Có một tạp dịch khác từ bên trong chạy ra theo.

Nam tử tay cầm con rối kia lại giống như là không nghe thấy, mơ mơ màng màng tiếp tục đi về phía trước.

Như Tiểu Lam lập tức cảnh giác dựng đứng lỗ tai lên, toàn thân căng thẳng, tất cả móng vuốt đều lộ hết ra ngoài.

Nàng còn nhớ rõ ông nội đã từng nói qua, loại âm khí như thế này đều là do dính vô số máu tươi mà có, là vật tà ác đến đáng sợ.

Chỉ tiếc là khi còn ở cùng ông nội, nàng đều không đem việc này để ở trong lòng, bây giờ nhớ lại mới thấy vô cùng hối hận.

Nàng đuổi theo nam tử đang cầm con rối kia, nhưng đến khi ra bên ngoài lại không thấy bóng dáng hần đâu.

Không phải chứ, nàng ở khoảng cách gần như thế vậy mà bây giờ lại không thấy hần nữa?

Như Tiểu Lam thoáng ngây người, chợt thấy từ trên đỉnh đầu có một đạo bóng đen chụp xuống.

Nàng ngẩng đầu, sợ hãi nhìn thấy thân thể nam nhân kia đang ngã xuống, trực tiếp đè lên người nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam không ngừng giãy giụa, chính là sức lực bé nhỏ của nàng không thấm vào đâu, căn bản là không thể đẩy được nam nhân kia ra.

Nàng khua loạn hai chân trước, trên mặt đất cào ra mấy đạo dấu vết.

Nam nhân kia giống như đã mất đi hết ý thức, té xỉu trên mặt đất, thân thể nặng như một tòa núi.

Ở thời điểm Như Tiểu Lam tính toán từ dưới thân người nọ chui ra ngoài, nàng nghe được tiếng bước chân đang đến gần.

Con rối kia thế nhưng đang tự mình bước đi những bước chân tập tễnh về phía nàng, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc dưới ánh nắng mặt trời phiếm lên những ánh sáng màu xanh trắng, khỏe mắt hơi hơi cong lên tựa như mang theo ý cười ghê người.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ run lên.

Xong rồi!

Miệng con rối đột nhiên mở lớn, một đạo ánh sáng trắng từ trong bắn ra, lập tức bắn trúng phía sau ót Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được

Như Tiểu Lam bị ánh sáng trắng bắn trúng, chỉ cảm thấy một cỗ âm hàn đang xâm nhập vào trong cơ thể, tứ chi không nghe theo khống chế, giống như có một lực lượng vô hình nào đó đang điều khiển thân thể nàng..

Không xong!

Như Tiểu Lam thàn kêu không ổn.

Nàng quơ quơ đầu nhỏ, cực lực bảo trì thanh tỉnh.

Muốn khống chế thân thể của nàng? Nằm mơ!

Cái thứ vật tà ác không ra gì này nghĩ là có thể chiếm lấy cơ thể nàng, khống chế nàng làm việc cho nó?

Thật là quá coi thường nàng.

Những thứ ông nội đã dạy cho nàng cũng không phải là để giỡn chơi.

Như Tiểu Lam ở trên mặt đất lăn qua lăn lại, đối kháng với cỗ âm hàn trong cơ thể, bất quá nàng đã xem nhẹ một chuyện quan trọng.

Đó là, thân thể nàng bây giờ đã không phải nhân loại, nàng chỉ là một con mèo hương nho nhỏ, hơn nữa còn là một con mèo non nớt không có sức lực...

"Chít chít!" Nàng không ngừng kêu to, thân thể cuộn lại thành một đoàn.

Hào lạnh!

Nhiệt độ trong cơ thể nàng giảm mạnh, cỗ âm khí kia quá cường đại, nàng đã không chế cô đem nó đẩy ra bên ngoài, không muốn bị nó điều khiển.

Hai lực lượng cứ thế mà đối đầu, chúng liên lụy lẫn nhau, rơi vào trạng thái giằng co.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên người truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

"Tìm được rồi! Tìm được rồi!"

Đã xảy ra việc gì?

Nàng nỗ lực mở mắt ra, thấy bốn phía xung quanh đứng rất nhiều người, tất cả đều đang nhìn về phía nàng.

Thân ảnh bọn họ như một bức tường, che hết cả ánh nắng mặt trời lại.

"Chít chít." Các người thương xót ta đi, mau lên tránh hết ra.

Chính là lời nàng nói ra lại không ai hiểu được.

Hàn khí trong cơ thể đột nhiên tụ họp lại ở một chỗ, xông thẳng đến đan điền Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cố tránh thoát, nàng còn nhớ rõ những gì ông nội dạy, miễn cưỡng bảo vệ cho tinh thần tỉnh táo, nhưng mà nhiệt độ trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết, tuy rằng ý thức nàng vẫn còn, nhưng tứ chi đã cứng đờ lại, giống như là gần chết.

"Thiếu Khanh đại nhân!"

Nàng nghe thấy có người vội la lên: "Mèo hương hình như đã không xong rồi."

Ai nói, ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được.

Mắt mèo màu xanh biếc khẽ mở to, nhưng lại không phát ra được một chút thanh âm nào.

Đám người tách ra, nàng thấy gương mặt Thanh Mặc Nhan.

Hắn hạ lưng xuống, đem nàng ôm lên.

Thân thể tiếp xúc với nhau làm nàng cảm nhận được ấm áp từ hắn.

Cỗ âm khí kia thế nhưng tản ra hết về phía tứ chi nàng, giống như đang sợ hãi lui về phía sâu trong cơ thể...

"Chít chít." Hào khổ sở.

Tiếng kêu nàng tuy rằng mỏng manh, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn nghe thấy: "Mau đi gọi Trường Hận đến đây." Hắn vội vàng phân phó.

Khi hắn cúi đầu xuống một lần nữa, thì phát hiện nàng đã nhắm hai mắt lại.

Nếu không phải trên chóp mũi nàng còn mang theo một chút hô hấp ấm áp, hắn quả thật sẽ cho rằng nàng đã tắt thở.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam trở về thư phòng, hắn đi rất nhanh về phía trước, vạt áo quan phục tung bay trong gió, hình tượng trầm ổn hàng ngày đã không thấy đâu, không ít người ở trên đường nhìn thấy đều kinh ngạc không thôi.

"Trường Hận đâu, sao còn chưa tới?" Một lần nữa hắn thúc giục Huyền Ngọc.

"Đã phái người đi gọi." Huyền Ngọc giải thích, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy thể tử nóng vội đến vậy, dù cho y quan Đại Lý Tự có dùng tốc độ nhanh nhất đến đây, thì cũng phải mất chút thời gian.

Thanh Mặc Nhan dùng tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên đầu mèo hương, lúc trước mỗi lần hắn làm như thế, tiểu gia hỏa sẽ thỏa mãn mà nheo đôi mắt lại, bộ dáng phi thường hưởng thụ.

Chính là hiện tại nó lại không hề nhúc nhích nằm ở đó, thân thể lạnh băng.

Vừa rồi trong thư phòng là do hắn không chú ý để cho nó chạy ra ngoài, đã sớm biết nó là vật nhỏ chuyên gây họa, nhưng không nghĩ tới lúc này đây nó lại bị biến

thành cái bộ dạng này.

Nửa sống nửa chết...

Trong lòng hắn không hiểu sao lại thấy khó chịu, còn mang theo một tia sợ hãi.

Nếu vật nhỏ cứ như thế chết đi...

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu đã bị hắn mạnh mẽ đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đại Lý Tự không có thú y

Khi y quan Trường Hận bước vào phòng, chỉ cảm thấy không khí bên trong có chút trầm trọng.

Thanh Mặc Nhan đang ôm mèo hương vào trong lòng, mặt như băng sương ngồi im một chỗ.

Huyền Ngọc nôn nóng chạy ra đón hắn: "Y quan, phiền toái ngài xem giúp, kia mèo hương giống như sắp không xong..."

Trường Hận kinh ngạc nói: "Ta đâu phải là thú y."

"Chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thỉnh ngài giúp đỡ." Về mặt Huyền Ngọc mang theo khó xử.

Trường Hận đành phải đi qua, cúi tay sờ vào quả cầu lông đen trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Trong nháy mắt khi tay chạm đến, Trường Hận liền ngây người.

"Rốt cuộc chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn ra được sắc mặt Trường Hận có chút quái dị.

"Nhiệt độ trong cơ thể quá thấp." Trường Hận lắc đầu.

Tinh tế kiểm tra một lần nữa, không phát hiện ra bất cứ ngoại thương nào trên người Như Tiểu Lam.

"Chính là bị thương đến bên trong nội tạng?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong thanh âm mang theo một tia lo lắng.

"Tại sao nó lại bị biến thành cái dạng này?" Trường Hận hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Huyền Ngọc, Huyền Ngọc liền đem sự việc phát sinh ở nhà kho kể ra hết.

"Con rối gỗ?" Trường Hận kinh ngạc.

"Đúng...giống như là có người không chế tạo dịch bên trong Đại Lý Tự, để hắn mang con rối ra khỏi kho, thứ này có tà thuật, vậy nên thể tử đã sai người đem con rối kia đi thiêu."

"Nghe nói Cát Phú mất tích, đây là vật chứng duy nhất hắn lưu lại đi?" Trường Hận tuy thân là y quan, nhưng những sự tình ở trong Đại Lý Tự hắn cũng nghe được không ít.

"Những việc đó để sau này nói." Thanh Mặc Nhan đánh gãy lời nói của hắn: "Trước tiên ngươi hãy chữa khỏi cho vật nhỏ đi."

Trường Hận khó xử nhíu mày liên tục: "Vừa không phải ngoại thương, cũng không phải nội thương, nhưng nhiệt độ trong cơ thể nó lại vô duyên vô cớ thấp đến dọa người, nếu không thể bảo trì nhiệt độ cơ thể, nó sẽ vì lạnh quá mà chết."

"Có được để trị không?"

Trường Hận lắc đầu: "Ta không phải thú y, thật sự không giúp được, bất quá có chuyện này ta nhất định phải nói cho ngài biết, nếu ngài muốn chế nó làm túi thơm để khác chế cổ độc thì phải làm khi nó còn sống, nếu để nó chết, mùi xạ hương trên người nó sẽ bị thay đổi, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan rơi xuống trên người quả cầu lông trong lòng hắn.

"Đã biết." Hắn lạnh lùng nói, ngữ khí không chút do dự.

Trường Hận thấy thế liền bất đắc dĩ liếc nhìn Huyền Ngọc, sau đó cáo từ lui ra ngoài.

Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ đứng ở nơi đó, trong lòng lại sốt ruột hơn ai hết.

"Thế tử, Trường y quan vừa nói..."

"Cầm miệng." Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan mang theo sát khí.

Huyền Ngọc không dám nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu.

"Tất cả đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan bế mèo hương lên đi vào phòng trong của thư phòng.

Nếu Trường Hận đã nói nó biến thành bộ dạng này không phải là do bị thương, thì chắc chắn vẫn còn nguyên nhân khác nữa, việc hắn có thể làm được bây giờ chỉ là khiến cho nó cảm thấy thoải mái hơn.

Ngón tay lướt qua bộ lông nó, vẫn mượt mà như vậy, chỉ khác là cảm xúc khi sờ qua hoàn toàn là lạnh băng.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay cời đai lưng quan phục, đem cổ áo mở ra, rồi thật cẩn thận đem mèo hương đặt vào bên trong.

Cảm nhận được ấm áp, Như Tiểu Lam vô ý thức kêu rầm rì hai tiếng, đầu cọ cọ vào lòng ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích ngồi im một chỗ, suốt cả một buổi chiều hắn đều dùng nhiệt độ cơ thể mình để bảo vệ vật nhỏ, thẳng đến khi ánh hoàng hôn chiếu vào trong phòng qua cửa sổ.

Dần dần, nhiệt độ trên cơ thể mèo hương đã bắt đầu ấm lại, tuy rằng nó vẫn nhắm mắt như cũ, bất quá Thanh Mặc Nhan có thể cảm nhận được hô hấp của nó đã vững vàng và hữu lực hơn.

"Thế tử..." Ngoài cửa vang lên thanh âm của Huyền Ngọc.

"Có việc gì?"

"Con rồi kia...đã xử lý theo mệnh lệnh của ngài, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chúng ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng vẫn không thể thiêu hủy được nó."

Không thể thiêu hủy?

Thanh Mặc Nhan lôi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra đặt ở trên giường, sau đó kéo một góc chăn đắp lên trên người nó, rồi sờ sờ qua đầu nhỏ, xong xuôi mới xoay người đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài.

Trong phòng không còn người, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc.

Ánh hoàng hôn chiếu vào, một đạo ánh sáng như có như không bao phủ trên người nàng, ần ần có thể thấy được nhân ảnh của một tiểu nữ hài...lúc sáng lúc tối...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Không thiêu được rồi gỗ

Thanh Mặc Nhan đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài, xung quanh thư phòng đã tụ họp không ít người, ngay cả chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sư Cố tiên sinh cũng đều có mặt.

Huyền Ngọc chỉ vào cái hộp gỗ trên mặt đất: "Vừa rồi ta thử sai người thiêu con rồi kia đi, nhưng mà khi củi đã cháy hết, thì thấy con rồi vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì."

Thanh Mặc Nhan nhú nhú mày, phun ra hai chữ: "Thử lại."

Huyền Ngọc phân phó tạp dịch mang đến đây một cái chậu than, ở trước mặt mọi người châm lửa vào, cũng đem hộp gỗ đựng con rồi ném vào trong.

Hộp gỗ gặp phải lửa phát ra thanh âm bạch bạch, không bao lâu liền bốc cháy lên.

Tất cả ánh mắt mọi người đều tụ họp ở chậu than, mắt trông mong nhìn hộp gỗ bị lửa thiêu dần hóa thành tro tàn.

Thân ảnh con rồi dần dần lộ ra, sáng lên trong đồng lửa, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo vẻ dữ tợn trừng mắt nhìn bọn họ, khóe mắt sau đó lại cong cong lên, quý dị đến nói không nên lời.

"Đúng là tà môn, vì sao nó lại không bị lửa thiêu cháy?" Trong đám đông có người thấp giọng thờ dãi.

"Đâu chỉ là tà môn, người không phát hiện... y phục ở trên người nó cũng không bị dính lửa hay sao?"

"Thứ này...chẳng nhẽ là bị quỷ ám..."

"Không có khả năng, ở đây là Đại Lý Tự, nếu trên đời thật sự có quỷ tồn tại, chúng nó cũng tuyệt đối không dám tìm đến nơi này."

Nha môn tràn đầy sát khí, ngay cả quỷ sợ là cũng không dám bước vào.

Thanh Mặc Nhan nhìn ngọn lửa trong chậu than dần dần tắt, con rối kia lại hoàn hảo không bị tổn hại gì, khóe miệng còn gợi lên giống như đang cười nhạo bọn họ vô năng.

"Mang ít dầu tới." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Rất nhanh, có người mang một ít dầu đến, dội lên trên người con rối kia.

"Tiếp tục đốt." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Lúc này đây, toàn thân con rối đều bị ngọn lửa bao bọc lấy.

"Kèo kẹt...kèo kẹt..." Từ chi nó vang lên âm thanh quái dị, giống như đang hợp lực giã giụa trong đồng lửa.

Mọi người ở đây hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào nó, đột nhiên "Phanh" một tiếng vang lớn, ngọn lửa bị nổ tung.

"Thế tử cẩn thận!" Huyền Ngọc nhanh chóng che ở trước người Thanh Mặc Nhan.

Tia lửa vung ra khắp nơi khiến mọi người phải nhanh chóng lùi lại phía sau, thẳng đến khi cách xa khoảng mười bước thì mới ổn định tâm thần được, tất cả lại đồng loạt nhìn về phía chậu than.

Con rối vẫn êm đẹp nằm ở nơi đó, gương mặt bạch ngọc không bị dính dù chỉ là một điểm màu đen, ngay cả y phục cũng hoàn hảo không bị tổn hao gì, dầu vừa rồi đổ lên cũng không còn lưu lại một chút dấu vết nào.

"Thiếu...Thiếu Khanh đại nhân, hay là chúng ta tìm hòa thượng đến xem đi..." Có người khấn trương nói.

Tìm hòa thượng tới chính là phải làm pháp sự.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng, ai cũng đoán không ra rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Thế tử." Huyền Ngọc thử gọi: "Chúng ta phải xử trí như thế nào?"

Thieu cũng không được, cái này thật sự làm cho người ta hết đường xoay xở.

"Tìm cái rương sắt đến đây, đem nó bỏ vào trong rồi khóa lại, không có lệnh của ta, không kẻ nào được đến gần nửa bước." Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh.

Huyền Ngọc vội vàng phái người đi chuẩn bị rương sắt.

"Tập dịch bị nó khống chế hôm nay đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Hắn đã tỉnh, nhưng bản thân lại suy yếu đến mức không thể xuống giường được." Huyền Ngọc bẩm báo: "Thuộc hạ đã hỏi qua hắn, nhưng hắn lại không nhớ nổi những gì đã xảy ra, tìm y quan đến khám, thì biết bây giờ hắn đã bị ngu dại, cũng không biết sau này có thể hồi phục lại hay không..."

Tay đang xoa cằm của Thanh Mặc Nhan có chút cứng đờ.

Ngu dại...chẳng lẽ cứ bị cái thứ quái dị này bám vào thì đều sẽ trở nên như vậy?

Hắn không dám tưởng tượng đến cảnh vật nhỏ sau khi tỉnh dậy sẽ bị biến thành ngu dại.

Trong đầu hiện lên một đôi mắt tròn xoe, tràn ngập linh tính đang nhìn vào hắn, lúc thì lấy lòng, lúc lại làm nũng...

Hắn cảm thấy bất an khi nghĩ đến vật nhỏ của hắn cũng sẽ bị biến thành như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dụ dỗ lẫn nhau

Con rối gỗ bị cho vào rương sắt rồi khóa lại.

Thanh Mặc Nhan xoay người trở về thư phòng, lúc này mới có người đến rửa sạch chậu than, rồi bắt đầu quét tước sân ngoài.

Huyền Ngọc tự mình đem rương sắt cho vào một gian nhà kho riêng biệt.

Thời điểm xoay người khóa cửa lại, hắn nghe thấy trong buồng sắt phát ra thanh âm đập vào mặt rung nặng nề.

Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng hắn lại nghe thấy rõ ràng vô cùng.

Mấy tạp dịch đứng ở một bên bị dọa cho hoảng sợ: "Như vậy...thật sự có ổn không?"

Huyền Ngọc hừ một tiếng: "Sợ cái gì, chỉ cần làm theo phân phó của thế tử là được, ai cũng không được tới gần nơi này."

Mọi người gật đầu tuân mệnh.

Huyền Ngọc động tác khóa lại cửa nhà kho.

Cách một cánh cửa, mọi người vẫn còn nghe được thanh âm đập mạnh từ bên trong.

"Đông...đông..."

Thanh âm này vẫn tiếp diễn liên tục tới khi hoàng hôn buông xuống, lúc này mới thấy ngừng lại.

Cùng lúc đó, trong một biệt viện ở trong thành.

"Xem ra vật kia không thể sử dụng nữa rồi." Trong phòng u ám, một nam tử buồn bã nói.

"Vì sao không thể sử dụng?" Ở phía sau nam tử vừa nói có ngồi một nam tử khác, trong phòng tối tăm không đốt đèn, cho nên không thấy rõ được mặt hắn, ở trên đầu vai hắn có một con chồn trắng đang nằm bò lên, da lông tuyết trắng hết sức bắt mắt, nam tử vừa hỏi lại, vừa ôn nhu chơi đùa lông trên người nó.

"Ta đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của nhiếp hồn đan trong cơ thể súc sinh kia...thật không nghĩ tới, vật nhỏ đó lại có loại năng lực này."

Nam tử đang vỗ về chơi đùa chồn trắng cười khê: "Nó chính là linh thú được tiến cống đến đây, tự nhiên là không phải vật tầm thường, chờ làm xong chuyện này ta rất muốn đem vật nhỏ kia lấy về đây làm của riêng."

"Nhưng mà...nhiếp hồn đan đã bị phá hủy."

"Phá hủy thì phá hủy đi, dù sao những hồ sơ kia cũng đã bị hủy hết." Nam tử vỗ về chơi đùa trên cổ chồn trắng: "Trên đời này thứ không đáng giá nhất chính là mạng người, vấn đề chỉ là...ít hay nhiều mà thôi." Hắn cười rộ lên, độ cong trên môi đẹp mê người.

Đại Lý Tự.

Thanh Mặc Nhan ngồi sau bàn phê duyệt hồ sơ, ở trên đùi hắn có một quả cầu lông đen đang nằm.

"Thế tử, đêm nay cũng không trở về hầu phủ sao?" Huyền Ngọc bê khay đồ ăn tiến vào mở miệng hỏi.

"Không về." Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên nói.

Huyền Ngọc buông khay đồ ăn xuống, do dự nói: "Nghe nói gần đây hầu gia đang giúp ngài thu xếp chuyện hôn sự, nếu ngài không quay về..."

Thanh Mặc Nhan hạ bút lông xuống: "Ông ấy là phụ thân ta, nếu ông ấy đã muốn tìm việc thì cứ kệ ông ấy đi."

Huyền Ngọc vội vàng nói: "Kia không được, chính thể của ngài cũng là chủ mẫu ta chờ đợi lâu nay, ta đâu thể nào trơ mắt nhìn hầu gia lựa chọn nhằm người làm liên lụy đến ngài đây."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Trong mắt ông ấy, người gây liên lụy cho người khác phải là ta mới đúng, mỗi lần cổ độc phát tác ta đều như nửa sống nửa chết, nghĩ đến thời điểm ông ấy cầu hôn nhất định phải nói qua cho bọn họ biết, mệnh của ta không còn sống được bao lâu nữa."

"Thế tử ngài đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được đủ loại thuốc dẫn." Vành mắt Huyền Ngọc đã đỏ cả lên.

"Có thể tìm được đủ thuốc dẫn hay không còn phải xem ý trời." Thanh Mặc Nhan lại không hề để ý, tay trái sờ lên người mèo hương đang nằm ở trên đùi, bụng nó có chút xẹp lép, nhớ tới từ trưa đến giờ nó còn chưa ăn gì liền mở miệng phân phó: "Người đi đem sữa dê đến đây."

Huyền Ngọc vốn định tiếp tục khuyên nhủ vài câu, nhưng khi thấy Thanh Mặc Nhan không có chút hứng thú gì với việc này, hắn đành phải nghe lệnh đi ra ngoài.

Thành thân?

Thời điểm trong phòng không còn ai Thanh Mặc Nhan liền cười lạnh một tiếng.

Dù không quay về hắn cũng có thể đoán ra được phụ thân sẽ chọn những dạng nữ nhân nào cho hắn, mềm yếu vô năng, nhu nhược biết nghe lời, đúng là xứng đôi với người mang độc trên người như hắn.

Huyền Ngọc mang sữa dê đến, Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa nhỏ chậm rãi đem sữa dê đút vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Ta nhất định là điên rồi, cư nhiên lại đi để ý đến vật nhỏ nhà người như thế." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm, Như Tiểu Lam còn đang hôn mê, không thể tự nuốt được, cho nên sữa vào trong miệng thì ít, mà tràn ra ngoài thì nhiều.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn nhẹ nhàng lau miệng cho nó.

"Người là sủng vật của ta, sinh tử đều phải do ta quyết định, nếu ta không cho phép, thì người không được chết, có nghe thấy không?"

Hắn dùng ngón tay điểm điểm lên đầu nó.

Không thể không thừa nhận, hắn đã sinh ra một loại tình cảm không rõ ràng với vật nhỏ này.

Hắn cần nó ở bên cạnh, mà nó cũng ý lại vào hắn để sinh tồn.

Loại cảm giác dựa dẫm lẫn nhau này khiến cho hắn cảm thấy phi thường thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chủ nhân, người biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao?

Sau sự việc bị con rối gỗ tấn công, Như Tiểu Lam đã liên tiếp hôn mê trong vòng nhiều ngày.

Mặc dù như vậy, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kệ đi đến đâu cũng mang theo nó, ngay đến cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy không nhìn tiếp được nữa.

"Vừa rồi Trường y quan lại tới dò hỏi...thế từ có muốn chế túi thơm nữa hay không?"

Muốn chế thành túi thơm phải nhân thời điểm mèo hương còn sống, nếu để nó chết đi rồi thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Thanh Mặc Nhan hạ bút xuống viết cái gì đó, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không cần."

Khóe miệng Huyền Ngọc giật giật: "Thế từ, đây không phải là biện pháp tốt nhất, nếu mà nó đã chưa tỉnh lại thì..."

"A ế!" Một thanh âm không hài hòa vang lên đánh gãy lời nói của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan ngừng lại động tác cầm bút, nhìn về phía mèo hương đang ngủ ở trên đùi hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng lộ ra ánh sáng nhàn nhạt lóng lánh.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

"Ngủ lâu như thế, cuối cùng cũng tỉnh." Không nhìn ra được một chút biểu cảm dư thừa nào từ trên mặt Thanh Mặc Nhan, thật giống như hắn đã sớm đoán ra được là nàng sẽ tỉnh lại.

Như Tiểu Lam muốn đứng lên, nhưng bốn chân lại mềm nhũn không chút sức lực.

Ta đây là bị làm sao...

Nàng dùng sức quơ quơ đầu, kết quả thiếu chút nữa khiến bản thân bị ngã, cũng may Thanh Mặc Nhan nhanh tay bắt được nàng, bằng không nàng sẽ ngã từ trên đùi hắn xuống mặt đất đi.

Thiên a, bụng hào đói, trước mắt như là có đầy những ngôi sao nhỏ bay tới bay lui.

Chủ nhân, người biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao...

Như Tiểu Lam phảng phất như thấy được một cây giảm bông (*) rất to đang xuất hiện ở trước mắt.

(*) Giảm bông, còn được viết là dăm bông, còn gọi là thịt nguội là một món ăn làm từ đuôi heo có nguồn gốc từ các nước châu Âu.

Ta ăn!

Nàng nhào lên, mở mồm to ra cắn.

Ta cắn, cắn...

Thanh Mặc Nhan bắt đắc dĩ nhìn tiểu gia hỏa đang cắn ngón tay hắn không chịu buông, liền quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Đi mang chút cháo thịt băm đến đây."

Không lâu sau đã thấy Huyền Ngọc quay lại.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới rút được ngón tay ra khỏi miệng mèo hương.

Người được mùi hương của cháo thịt, Như Tiểu Lam liền vùi đầu vào cái bát, cuồng ăn trong một hồi.

Dần dần, đầu óc nàng đã khôi phục thanh tỉnh.

Nghĩ đến lúc trước nàng bị một đạo ánh sáng trắng bắn trúng...Nếu nàng đoán không sai, ánh sáng trắng kia được luyện thành từ tà pháp, thuộc về một loại thuật nhiếp hồn.

"Chít chít?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, muốn hỏi thăm một chút tình hình.

Thanh Mặc Nhan bắt động thanh sắc nhìn gương mặt dính đầy hạt cháo của nàng: "Tập trung vào ăn đi, những việc khác không cần ngươi phải lo."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bắt mẫn hừ hừ, một lần nữa vùi đầu vào cuồng ăn.

Đang ăn bỗng nhiên nàng cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu kỳ quái dâng lên trong cơ thể, không giống với cảm giác lạnh băng lúc trước nàng gặp phải, mà cỗ nhiệt lưu này lại giống như muốn đốt cháy toàn thân nàng.

Sao lại thế này?

Nàng còn chưa kịp nghĩ, cảnh vật trước mắt đã trở lên mơ hồ.

Hào mệt...hào muốn ngủ...

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn mèo hương gục đầu xuống khay đồ ăn ngủ gật, đầu nhỏ gục xuống từng chút từng chút một, cuối cùng ngã quy xuống cái khay, hô ngủ.

"Tiểu gia hỏa này cũng quá lợi hại đi, đang ăn mà còn có thể ngủ được." Huyền Ngọc ở bên cạnh kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên.

Trên người nàng dính toàn là cháo, dơ hề hề, bất luận hắn có dùng khăn lau đi lau lại đến như thế nào cũng không thấy nàng tỉnh lại.

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày, bảo Huyền Ngọc lại đi gọi y quan Đại Lý Tự tới.

Trường Hận kiểm tra một phen, cuối cùng mới nói: "Nó chỉ là đang ngủ thôi."

Huyền Ngọc không thể tin được: "Sao lại như thế, ngủ gì mà nhìn giống như là đã chết vậy a."

Trường Hận về mặt bất đắc dĩ: "Thật sự là nó chỉ đang ngủ mà thôi, tuy nhiệt độ cơ thể có chút cao, nhưng nhìn qua cũng không phải bị bệnh tật gì, Thiếu Khanh đại nhân không cần phải lo lắng."

Nghe thấy vật nhỏ không có gì đáng ngại, Thanh Mặc Nhan mới thoáng thả lỏng tâm trạng ra.

Từ hôm đó về sau Như Tiểu Lam có biểu hiện rất khác thường.

Có lúc đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, sau khi ăn uống no nê xong lại không có bất kỳ dấu hiệu nào năn ra ngủ tiếp.

Chớp mắt đã đi qua mười ngày, lại đến ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác.

"Chính Khanh đại nhân đã trở về, muốn mời ngài qua đó." Huyền Ngọc đi vào truyền lời.

Lúc này ngoài trời đã gần vào hoàng hôn, nguyên bản Thanh Mặc Nhan đang chuẩn bị dừng mọi công việc để nghỉ ngơi, nghe xong lời này đành phải một lần nữa sửa sang lại quan phục rồi đi ra ngoài.

Ánh chiều tà hoàng hôn chiếu lên trên đường nhỏ, Thanh Mặc Nhan cảm lòng không được thả chậm bước chân.

Theo bản năng, thân thể của hắn lại phải chuẩn bị nghênh đón đau đớn sắp đến.

Đã bao nhiêu năm rồi, hắn sớm đã hình thành thói quen, dù cho vào giờ phút này trong ngực hắn đang ôm theo mèo hương nhỏ, thì thân thể vẫn theo bản năng phản ứng lại.

Hoàng hôn dần dần tắt, thân thể hắn cũng trở nên căng cứng hơn.

Nhưng mà, cũng không thấy đau đớn.

Quả nhiên, vật nhỏ này chính là phúc tinh của hắn.

Ở lúc hắn cúi đầu nhìn về phía mèo hương đang ngủ say trong lòng ngực, đột nhiên thấy cơ thể nó vận vẹo kịch liệt lên, hai mắt nó nhắm chặt lại, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai tê lương.

"Chít chít chít chít..."

#Linh: Mọi người đoán thử xem là có chuyện gì xảy ra:"))))) Thời khắc ta mong chờ nhất cuối cùng cũng đến a:")))))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Biển ảo, Thiếu Khanh đại nhân chờ mong

Như Tiểu Lam kêu chít chít, không ngừng giãy giụa.

"Người chờ ta ở đây." Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương, vội vàng đi về phía sau những cây cối ở cạnh đó.

Hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên hắn không thể để nó rời khỏi người hắn.

Thân thể Như Tiểu Lam không ngừng vặn vẹo, giống như một con rắn.

Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, chỉ có thể ôm thật chặt lấy nó, tay lại không ngừng vuốt ve đầu nó, hy vọng động tác của hắn có thể làm nó cảm thấy thoải mái hơn.

Dần dần, giầy giụa của mèo hương cũng trở nên yếu ớt đi, một đạo ánh sáng như có như không từ trên người nó phát ra, hơn nữa ánh sáng kia càng ngày càng nồng đậm, tựa như một ngọn lửa vô hình bao vây lấy nó.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chứa đầy kinh ngạc, thân thể mèo hương bắt đầu có biến hóa, trong chớp mắt, mèo hương màu đen ở trong ngực hắn dần dần biến ảo thành một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi.

Thanh Mặc Nhan cứng đờ tại chỗ.

Nữ hài tử khuôn mặt nhỏ béo tròn, thân mình tròn bóng cuộn tròn ở trong ngực hắn.

Hết thảy những việc này khiến hắn cảm thấy như là đang nằm mơ!

Thanh Mặc Nhan đứng ngốc lảng nửa ngày, động tác cứng đờ vuron tay ra, khẽ sờ sờ lên mặt nữ hài.

Xúc cảm mềm ẩm tinh tế.

Nữ hài chu cái miệng nhỏ lên, lẩm bẩm cái gì đó rồi cọ cọ đầu vào ngực hắn, hình như là muốn tránh né tay hắn.

Động tác của nàng giống hệt với vật nhỏ.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không nhịn được nổi lên một trận đánh trống reo hò, loại cảm giác kinh hi cùng khẩn trương này khiến hắn không nói lên lời.

Không nghĩ tới sủng vật cư nhiên sẽ mang đến cho hắn một kinh hi lớn đến như thế.

Ở thời điểm hắn yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, thì lại có một đạo ánh sáng từ trên người nàng phát ra, thân thể nữ hài dần dần biến ảo về với hình dáng mèo hương.

Thanh Mặc Nhan đem Như Tiểu Lam đặt ở trong bàn tay, nhìn nàng đang hô hô ngủ say.

Thậm chí hắn còn chưa kịp nghĩ ra vì sao lại có loại biến hóa này, cả trái tim đều bị một loại cảm xúc chờ mong mãnh liệt chiếm cứ.

Hiện tại vật nhỏ vẫn còn non nớt, có phải hay không chờ khi nó lớn lên, thì nữ hài tử kia cũng sẽ lớn lên theo?

Trong đầu hắn hiện lên một khuôn mặt nhỏ béo tròn, mắt to tròn xoe, với một đôi con ngươi màu xanh ngắt.

Thật là khiến cho người khác phải chờ mong, muốn nhìn một chút hình dáng của nàng khi lớn lên.

Thanh Mặc Nhan giờ mèo hương lên, gương mặt lộ ra tươi cười vui sướng.

Đúng lúc này, Như Tiểu Lam tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên nàng thấy là gương mặt đang mỉm cười của Thanh Mặc Nhan.

Thiên a!

Nàng bị dọa cho giật mình, lông trên người đều dựng cả lên.

Đang nhiên hắn lại nhìn nàng rồi cười đến sáng lạn như thế làm cái gì, chẳng lẽ hắn chuẩn bị mang nàng đi làm thuốc dẫn nên mới cảm thấy cao hứng?

"Chít chít!" Sát nhân, mau thả ta ra, người mà làm như vậy thì sẽ để mất đi một sủng vật hết sức dễ thương đấy...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy biểu tình của Thanh Mặc Nhan hết sức quý dị, nghĩ vậy nàng lại liều mạng giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Rối gỗ vỡ vụn

Thanh Mặc Nhan giữ chặt Như Tiểu Lam ở trong tay, mặt mang theo mỉm cười.

Vật nhỏ hiển nhiên cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nó đang ở trong tay hắn kêu to chít chít, giống như bị hắn làm cho sợ hãi.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó, càng ngày càng cảm thấy vật nhỏ này thật đáng yêu.

Dù cho nó không nói được, thì ánh mắt màu xanh biếc kia cũng đã biểu đạt ra ngoài rất nhiều cảm xúc.

Hắn sẽ không nói cho nó biết vừa rồi đã xảy ra việc gì, dù cho nó có biến thành một nữ hài tử, thì nó vẫn mãi là sủng vật của riêng mình hắn.

Thanh Mặc Nhan ôm nó rời khỏi cái cây, cùng Huyền Ngọc đi đến thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh.

Sau khi Như Tiểu Lam tỉnh dậy cảm thấy tinh thần phi thường tỉnh táo, không biết có phải là do đã ngủ quá lâu hay không, nàng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh nơi này, ngay cả Chính Khanh đại nhân khi nhìn thấy nàng cũng không khỏi ngáy người một chút.

"Nghe nói công phẩm mà Tề Quốc mang đến tặng tặng Hoàng Thượng là một con mèo hương màu đen, nhưng lại để nó chạy thoát ở lúc săn thú." Chính Khanh nhìn chăm chăm vào Thanh Mặc Nhan rồi buồn bã nói: "Chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói với ta?"

Thanh Mặc Nhan thanh đạm cười: "Ta không còn gì để nói, nó là do ta nhặt được ở trên đường."

Chính Khanh híp mắt lại, ánh mắt đánh giá dừng trên người Như Tiểu Lam, bị nhìn chăm chăm khiến lông trên toàn thân nàng khẽ run.

"Thôi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Chính Khanh cầm một phần hồ sơ ở trên bàn đưa cho Thanh Mặc Nhan: "Đây là bản hồ sơ do Cố tiên sinh đã sao chép ra, ngươi nhìn qua chút đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mở hồ sơ ra Như Tiểu Lam cũng tò mò thò đầu qua xem, vẫn tự ở nơi này không giống với ở hiện đại, nhưng mà nàng vẫn có thể hiểu được đại khái.

"Là vụ án có liên quan đến Binh Bộ." Thanh Mặc Nhan hơi chau mày: "Tham ô tư quân?"

"Theo Cố tiên sinh tìm hiểu được, tất cả hồ sơ bị phá hoại đều liên quan đến Binh Bộ." Chính Khanh trầm ngâm nói: "Đến bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy Cát Phú, nghe nói tất cả những việc này đều liên quan đến một con rối gỗ?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đại nhân đã thấy qua nó chưa?"

"Nghe nói là một thứ tà môn." Chính Khanh nói: "Ta vừa mới trở về, còn chưa được nhìn thấy, ngươi phải người đem nó đến đây đi, ta rất muốn xem, rốt cuộc là nó có cái loại năng lực gì."

Thanh Mặc Nhan có chút do dự: "Đại nhân vẫn là nên tự mình đi đến nhà kho sẽ tốt hơn."

Chính Khanh nghĩ ngợi, sau đó gật đầu đồng ý.

Đoàn người lại đi thẳng đến nhà kho.

Huyền Ngọc thân thủ mở cửa nhà kho ra.

Như Tiểu Lam dựng đứng lỗ tai lên, ngay cả lông ở trên cổ cũng khẽ run.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng vuốt ve trên cổ nàng.

Như Tiểu Lam bị sự ôn nhu bất thành tình này làm cho không thích ứng được.

Hắn đây là đang an ủi nàng sao?

Huyền Ngọc cầm cây đèn đi phía trước, ở phía sau Thanh Mặc Nhan bởi Chính Khanh đi vào bên trong.

Một cái rương sắt lằng lằng nằm trên mặt đất, ba đầu trên mặt rương đều bị khóa lại cẩn thận.

"Mở ra." Thanh Mặc Nhan nói.

Huyền Ngọc đặt đèn lên trên mặt đất, lấy chìa khóa từ bên hông mở rương sắt ra.

Toàn thân Như Tiểu Lam căng thẳng, trong cổ họng phát ra thanh âm lộc cộc lộc cộc.

Đối với con rồi quý dị kia, nàng không có dù chỉ là một điểm hảo cảm.

Thời điểm Huyền Ngọc mở cái rương ra thì lại "Di" một tiếng.

"Sao vậy?" Thanh Mặc Nhan hỏi, đồng thời tiến lên một bước.

Về mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Con rồi gỗ...vỡ vụn..."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan cầm lấy đèn chiếu sáng vào trong rương.

Một mùi tanh hôi ập đến trước mặt.

Khứu giác Như Tiểu Lam rất nhanh nhạy, vậy nên sau khi ngửi phải thứ mùi kia xong liền khiến nàng nhin không được mà phải lấy chân liều mạng bịt mũi lại.

Chính Khanh đi đến, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy dưới đáy rương rơi rụng một đồng linh kiện bằng gỗ, thân mình con rồi đã bị phân ra, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc bị vỡ ra thành hai phần, từ trong thân thể của nó chảy ra một chất lỏng màu đen khá nhớt, thứ mùi kia giống như cái gì đó đã bị hư thối, mang theo nồng đậm mùi rỉ sắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Người muốn những thứ người ăn sau này đều bị đổi thành đồ Sùng sao?

Rương sắt tản mát ra mùi vị huyết tinh nồng đậm.

Chính Khanh liền phái người đi gọi y quan Trường Hận tới.

Trường Hận đi lên cẩn thận xem xét: "Chính Khanh đại nhân, đây là trái tim người, nhìn tình trạng hư thối chắc là đã để ở đây hơn nửa tháng..." Hắn lấy ra một thanh đao nhỏ sắc bén, nương theo ánh sáng khảm khảm vào trái tim kia, đột nhiên hắt "Di" lên một tiếng: "Ồ đây hình như có thứ gì đó."

Mọi người đi lên xúm lại xem xét, chỉ thấy khi Trường Hận dùng thanh đao khảm, thì từ trong trái tim rơi ra một đồ vật.

Huyền Ngọc mang đến một cái khay, Trường Hận liền đem đồ vật kia đặt lên trên cái khay đó.

Như Tiểu Lam cúi cổ ra xem, chỉ thấy đó là một cuộn giấy nhỏ, ở trên dính đầy máu màu đen.

Trường Hận động tác cẩn thận mở cuộn giấy kia ra.

Như Tiểu Lam nhìn thấy chữ viết trên tờ giấy thì thân mình liền run lên, thân thể theo bản năng dựa sát vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng liếc mắt một cái.

Đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy hoảng sợ.

Hắn không khỏi âm thầm suy nghĩ: Trên người vật nhỏ này rốt cuộc là đang cất giấu bí mật gì, nhìn bộ dáng hiện giờ của nó giống như là đã hiểu rõ tất cả mọi thứ.

"Thứ viết trên mặt giấy là...sinh thần bát tự.(*)"

(*) Năm, tháng, ngày, giờ sinh của một người.

Chính Khanh lập tức nói: "Gọi lục sư Cố tiên sinh đến đây, để hắn đi kiểm tra sinh thần bát tự của Cát Phú thử xem."

Mỗi người làm việc ở Đại Lý Tự đều phải lưu lại thông tin về bản thân, mà Cát Phú khi còn ở đây đã làm việc dưới quyền của Cố tiên sinh.

Rất nhanh Cố tiên sinh đã mang sinh thần bát tự của Cát Phú tới, thế nhưng nó lại giống như đúc với những gì ghi trên cuộn giấy kia.

"Cái này rót ra từ trái tim của vật kia...chẳng lẽ lại là Cát Phú giờ trò?" Không biết là ai đột nhiên nói ra một câu.

Gió đêm thổi đến, đèn lồng lúc sáng lúc tối, mọi người ở phía sau đều cảm thấy lạnh run.

Như Tiểu Lam càng lúc càng cuộn tròn người lại, toàn bộ thân mình đều chui vào áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Người khác chỉ là đang nghi ngờ đối với việc này, chỉ có nàng là biết rõ nhất, trái tim kia là của Cát Phú không thể nghi ngờ.

Muốn dùng thuật nhiếp hồn, quan trọng nhất là phải lấy đi trái tim khi người đó còn sống, dùng tà pháp đem sinh thần bát tự cho vào trong, rồi mới điều khiển tùy ý

mình sử dụng.

Trước kia nàng từng nghe ông nội nói qua về loại tà thuật này, mỗi lần đề cập đến nó gương mặt ông đều mang theo vẻ căm thù đến tận xương tủy, nguyên lai nàng còn tưởng là ông chỉ đang muốn hù dọa nàng, nhưng bây giờ được tận mắt nhìn thấy quả đúng là một loại tà thuật rất đáng sợ.

Chính Khanh phái người xử lý việc này, Thanh Mặc Nhan lấy cớ thân thể không khỏe xin cáo lui trước, hẩn mang theo Như Tiểu Lam rời đi.

"Hầu gia lại phái người đến mời ngài trở về." Huyền Ngọc nói: "Cũng sắp đến sinh thần của hầu gia, ngài không thể cứ tiếp tục không lộ mặt như vậy được."

Thanh Mặc Nhan trầm tĩnh một hồi: "Đã biết, ta sẽ tự sắp xếp." Hẩn ôm theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong thư phòng.

Như Tiểu Lam từ trong áo choàng hẩn lộ ra nửa cái đầu, thần sắc khác lạ.

"Đến tốt cùng là người đã biết những gì?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói, chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

Như Tiểu Lam mở ra nửa miệng, một bộ dáng ngốc nghếch vô cùng: Chủ nhân, người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi tối lại: "Ta không cho phép sùng vật do ta nuôi lại mang theo nhiều bí mật...hay là người muốn những thứ người ăn sau này đều bị đổi hết thành đồ sống?"

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn hơn nữa.

Thiên a, sao trước kia nàng lại không hề phát hiện ra, tên này thực ra là một người phúc hắc đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn, giống như là chuẩn bị rót xuống đất đến nơi.

Sau này thức ăn...đều bị đổi thành đồ sống?

Trong đầu hiện lên đầy những hình ảnh chuột chết...

Như Tiểu Lam quay đầu, phun...

Thanh Mặc Nhan ngồi ngay ngắn nhìn bộ dáng của nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một trận bức bối, tất cả là tại cái thân thể này, tỷ đây muốn rời nhà bỏ trốn a!

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan đang đánh giá nàng, khiến cho nàng không khỏi rung mình một cái.

"Chít chít..." Nàng ngửa đầu, không ngừng kêu to về phía Thanh Mặc Nhan.

Từ trước đến nay những thứ nàng muốn biểu đạt cho hẩn biết thường rất ngắn gọn, như là "Ta đói bụng", "Ta muốn ăn cái này", "Ta muốn ăn cái kia", "Ta còn muốn ăn nữa" vân vân.

Lấy chân đỡ chán, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Nàng thì thầm cả nửa ngày, làm cho sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng đen đi.

Không có biện pháp a, nàng biết có cớ thế nào thì hẩn cũng sẽ không hiểu được.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ suy sụp ngồi xồm ở trên đùi hẩn, bộ dáng ủ rũ cụp đuôi ngược lại làm cho người ta cảm thấy buồn cười và yêu thương.

Hẩn liền nheo nheo tai nhọn của nàng: "Hay là như vậy đi, ta sẽ hỏi người, nếu thấy ta nói đúng, thì người hãy gật đầu một cái."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, nàng cảm thấy rất may mắn vì bản thân gặp được một người thông minh như hẩn, hẩn là người luôn hiểu được hết tâm tư của nàng một cách dễ dàng.

"Từ khi ta mang con rồi kia từ Thiên Nhạc Phưong về, người liền biết là nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Sao người biết được nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam tròng đôi mắt mèo xanh biếc, biểu tình có chút bất đắc dĩ.

Vấn đề này nàng phải trả lời như thế nào? Việc này căn bản không phải một hai câu có thể nói rõ.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra sự khó xử của nàng, liền thay đổi câu hỏi khác: "Nếu loại việc như thế này xảy ra một lần nữa, ngươi còn có thể nhìn ra được nữa không?"

Đương nhiên!

Như Tiểu Lam tự hào hất cằm lên.

Quang hoa trong trong mắt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng sáng lên.

Có ý tứ, những điều hần vừa biết, càng làm cho hần cảm thấy động tâm với vật nhỏ này.

Đây hần là ý trời đi, để cho hần nhặt được một tiểu bảo bối.

"Lần sau nếu gặp phải việc tương tự, ngươi phải nhắc nhở ta." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Như Tiểu Lam nháy mắt.

Nhắc nhở hần? Hần thật sự chịu tin nàng?

"Tất nhiên là ta tin ngươi." Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ ngón tay lên trên trán nàng.

Ai u...

Như Tiểu Lam dùng chân che cái trán lại, đúng là một lời bất hòa liền động thủ.

Thả người nhảy lên trên bàn, nàng muốn được yên tĩnh một chút.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu rên.

Như Tiểu Lam kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch ra, hai tay để ở hai bên nắm đến nổi cả gân xanh, con ngươi đen trắng rõ ràng dần hiện lên màu đỏ.

Chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác?

Không kịp suy nghĩ, nàng trực tiếp nhảy một cái vào trong lòng hần.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thờ dốc dồn dập của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay nàng ngủ nhiều đến hồ đồ rồi, cho nên mới không nhớ ra được hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác, hơn nữa từ trước đến nay mỗi khi cổ độc phát tác hần đều chủ động tránh đi ánh mắt mọi người, ngay cả trong Đại Lý Tự cũng không có bao nhiêu người biết việc này.

"Ai cho phép ngươi tự tiện rời khỏi người ta." Tiếng nói trầm thấp của Thanh Mặc Nhan vang lên, bên trong cơ hồ mang theo chút ngạo khí.

Ta đâu có biết hôm nay là ngày thứ mười, mấy ngày nay ta đều ngủ rất nhiều...

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng kinh hoàng thất thố của nàng mà trong lòng khẽ cười trộm.

Kỳ thật vừa rồi hần đã cố tình không nói cho nàng biết, tuy rằng đau đớn mà cổ độc gây ra là rất lớn, nhưng mà nếu có thể sử dụng loại đau đớn này để mang về lợi ích lớn hơn, thì hần vẫn là nguyện ý nếm thử.

Thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại, Như Tiểu Lam liền vội vàng dùng mười tám loại võ nghệ nện nọt ra để lấy lòng hần, ngay cả tiếng kêu mềm mại của nàng cũng đều làm cho tâm người ta phát ngứa.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới nhìn được ý cười trên môi: "Nếu đã biết sai, thì phải lấy ra một chút thành ý mới phải."

Thành ý? Nàng có rất nhiều thành ý a, không thấy lông trên người nàng vì cọ nhiều quá mà sắp rụng hết sao.

Thanh Mặc Nhan nghiêng mặt, buồn bã nói: "Lại đây, hôn một cái ở chỗ này, ta sẽ suy xét xem có nên tha thứ cho ngươi hay không."

Hôn một cái...

Như Tiểu Lam lập tức đứng hình.

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi có thể đừng phúc hắc như thế được không? Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a, từ đầu rõ ràng là ngươi muốn người ta lấy lòng mình, vậy mà bây giờ ngươi lại còn đòi thêm thành ý nữa?

Trong lòng nàng không ngừng rít gào bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hôn một cái, người là sủng vật của riêng ta

Nhìn mero hương đang trừng mắt lên nhìn hắn, khiến cho khóe miệng của hắn không khỏi cau lên một chút.

"Như thế nào? Hay là ngươi vẫn cảm thấy ăn đồ sống sẽ tốt hơn?"

Tốt cái quỷ nhà ngươi!

Như Tiểu Lam tức giận, hận không thể cào mấy đường lên trên mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan hơi nghiêng mặt, cực kỳ có kiên nhẫn chờ nàng lại gần đây.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên đùi hắn, ánh mắt đột nhiên xẹt qua tay hắn...mặt trên có những vết cắn rất nhỏ, tuy nó không chảy ra máu, nhưng mà vừa nhìn qua thì liền biết là do cái gì gây ra.

Là nàng làm sao?

Như Tiểu Lam ngốc lăng nhìn chăm chăm vào tay hắn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nàng không nhớ rõ ở thời điểm nào nàng đã cắn hắn bị thương.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự yên tĩnh của vật nhỏ, vì thế liền cúi đầu nhìn về phía nó.

Đầu lưỡi phẩn hồng duỗi ra bên ngoài, liếm láp trên ngón tay hắn, mang theo một tia ẩm ướt ươn ướt, còn có chút cảm giác hơi ngứa ngứa, ngứa đến tận trong tâm của hắn.

"Không phải nơi đó." Thanh Mặc Nhan cố nhịn cười: "Là ở đây."

Một chút xin lỗi trong lòng Như Tiểu Lam liền biến mất không thấy đâu.

Gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì, cứ nhiên lại muốn nàng hôn lên mặt hắn.

Bực bội mà cắn móng vuốt, trong lòng Như Tiểu Lam hết sức rối rắm.

Lần trước nàng vô ý liếm vào miệng hắn, bất quá cũng không phải là do nàng cố ý, bây giờ hắn lại tự mình đưa ra yêu cầu này với nàng.

"Như thế nào, không muốn?" Thanh âm của hắn có chút lạnh.

Được rồi, ai bảo hắn là chủ nhân của nàng đây, hiện tại cũng không thể đắc tội với hắn được.

Như Tiểu Lam suy xét một phen, rồi hạ quyết tâm: Dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu động vật, cứ coi như là đang hôn một miếng thịt đi.

Nàng bò lên từ trên cánh tay hắn, lại linh hoạt ngồi vững vàng trên đầu vai hắn.

Thanh Mặc Nhan dùng ngón trỏ gõ gõ vào gò má của chính mình.

Như Tiểu Lam cắn răng sửa nhỏ, bộ dáng xù lông làm trong lòng Thanh Mặc Nhan càng thêm thỏa mãn.

Mặc kệ nó có nguyện ý hay không, nó cũng phải thuộc về hắn, dù cho nó là đồ vật dùng để tiến cống cho Hoàng Thượng, thì hắn cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Hắn muốn nó ở bên mình.

Đồng dạng, hắn hy vọng nó cũng có thể dựa vào hắn, tin nhiệm hắn.

Trừ bỏ hắn ra, hắn không muốn nó bị người khác chạm vào, hay là bị người ta vuốt ve, nó cũng chỉ được ăn những thứ do hắn đút cho, đổi lại là người khác nó cũng không được ăn.

Hắn nhìn chăm chăm vào vật nhỏ lông xù xù đang ngồi ở trên đầu vai mình, thấy nó tức giận đưa cái miệng nhỏ lại đây, xúc cảm ngứa ngứa dừng ở trên mặt hắn.

Độ cong trên khóe môi Thanh Mặc Nhan càng được mở rộng.

"Phải nhớ, ngươi là sủng vật của ta, mặc kệ sau này ngươi có biến thành bộ dạng gì, thì ngươi vẫn mãi mãi thuộc về ta." Thanh Mặc Nhan vừa lòng miết nhẹ tai nó, chờ đến khi nó biến thành nữ hài tử, nụ hôn này sẽ càng làm cho người ta động lòng đi.

Mèo hương ở trong tay hân hân chít chít, ý đồ tránh đi ma trảo đang gài vào tai nàng.

Sau khi Thanh Mặc Nhan đùa giỡn xong, lúc này mới bế theo Như Tiểu Lam ra khỏi thư phòng, rời khỏi Đại Lý Tự, hồi hầu phủ.

Ngồi trên lưng ngựa, Thanh Mặc Nhan bỏ mèo hương vào trong ngực, thường thường vuốt tay ra vuốt ve đầu nhỏ thò ra ngoài của nó.

Huyền Ngọc cười ngựa đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thanh Mặc Nhan một cái.

Không thể phủ nhận, hôm nay tâm tình thế tử rất tốt.

Lúc trước mỗi khi hồi hầu phủ, thế tử luôn mang theo một bộ mặt lạnh lùng, thế nhưng hôm nay Huyền Ngọc hân hân lại thấy, khóe miệng thế tử thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Nhìn về phía mèo hương trong lòng thế tử, thấy gương mặt nó có chút bức bối, như muốn há mồm ra cắn vào tay thế tử, một bộ dáng hung ác cực điểm.

Tuy là như vậy, nhưng thế tử lại không hề tức giận, một tay nắm lấy dây cương, một tay còn lại không ngừng vuốt ve trên người nó.

"Quà tặng trong lễ mừng thọ của phụ thân đã chuẩn bị tốt chưa?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vẫn lạnh nhạt như cũ, không nghe ra được bất cứ cảm tình gì.

"Đã sớm chuẩn bị tốt." Huyền Ngọc trả lời: "Bất quá lần này lại là thuộc hạ thay ngài đưa đến có chút không hay đi...mấy năm nay sinh thần hầu gia ngài cũng chưa bao giờ lộ diện a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đã biết."

Như Tiểu Lam ở một bên vừa cắn ngón tay Thanh Mặc Nhan vừa chú ý nghe bọn họ nói chuyện.

Nàng không để ý đến ngữ khí không vui của Thanh Mặc Nhan, trong đầu nàng hoàn toàn là ý tưởng: Sinh thần hầu gia, nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tuyệt kỹ lấy lòng

Sinh thần của hầu gia, mới sáng sớm mà trong phủ đã rất náo nhiệt.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trên mái hiên, ngắm nhìn đám hạ nhân đang bận rộn ở trong viện, cái mũi không ngừng ngửi ngửi.

Làn gió thổi đến bao nhiêu mùi hương của mỹ thực, khiến cho nước miếng của nàng không ngăn được mà chảy xuống.

"Thế tử, hầu gia muốn người đi đến tiền viện để đón khách." Hạ nhân trong phủ đứng ngoài cửa bẩm báo.

"Đã biết." Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trong phòng truyền ra.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên mái hiên xuống, vài bước đã đi vào cửa, sau đó liền dán ở trên đùi Thanh Mặc Nhan rồi cọt cọt.

Thanh Mặc Nhan đang thay y phục, mắt bỗng nhìn vào mèo hương nhỏ ở dưới chân: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." (*)

(*) Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

Như Tiểu Lam trừng mắt nhìn hân.

Cái gì mà phi gian tức đạo? Ta đây chỉ là muốn đi cùng người thôi a.

"Người muốn đi cùng?" Thanh Mặc Nhan hạ mắt.

Mỗi lần nhìn thấy vật nhỏ này làm ra hành động lấy lòng hân, hân liền muốn trêu đùa nó một chút.

"Hôm nay ở tiền viện sẽ có rất nhiều khách nhân, nếu người mà chạy loạn không biết chừng sẽ gây ra rắc rối nào đó, vì vậy người vẫn là nên thành thật ngồi yên ở trong phòng này đi."

Như Tiểu Lam ngáy người.

Nàng mới không cần ở yên chỗ này, thật vất vả mới có cơ hội tham gia náo nhiệt...lại còn có rất nhiều đồ ăn ngon...điểm tâm, thịt...

Liếm liếm miệng, nàng đáng thương nhìn hân.

Cầu xin người, cho ta đi cùng đi.

Mắt to tròn chớp động ánh sáng vô tội, nháy mắt bọn nha hoàn trong phòng đều bị đôi mắt nó hạ gục.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan không có một chút dao động.

"Không được, tiền viện quá nguy hiểm, ta còn phải đi tiếp đãi khách nhân, sẽ không có thời gian để ý đến ngươi."

"Chít chít." Nàng dùng móng vuốt khều khều góc áo hắn.

"Không được." Thanh Mặc Nhan quả quyết cự tuyệt.

Không đáp ứng ta liền không buông ra.

Vì sự nghiệp được ăn uống thỏa thích, Như Tiểu Lam sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng tiền?

Cái gì mà thẹn thùng? Ném!

Cả người Như Tiểu Lam đều treo ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, dù hắn có di chuyển mấy bước cũng không thể nào ném nàng ra được.

Chít chít, cho ta đi theo.

Dùng tuyệt kỹ lấy lòng: Đôi mắt nhỏ cầu xin, con ngươi lấp lóe những ngôi sao nhỏ.

Ngay cả Huyền Ngọc cũng không nhìn tiếp được nữa: "Thế tử, hay là mang nó đi theo..."

"Không được." Thanh Mặc Nhan cúi người tóm lấy nàng, hai tay nâng nàng lên: "Hôm nay không thể cho ngươi đi cùng, ngươi muốn ăn cái gì thì chờ đến giữa trưa ta sẽ sai người đem đến."

Hắn xoay người lại phân phó với hai nha hoàn: "Các ngươi trông coi nó cẩn thận, mặc kệ nó đi đến đâu các ngươi cũng không được rời mắt khỏi nó."

Nha hoàn đồng loạt gật đầu, mùi hương nhỏ đáng yêu như thế vẫn là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy, nếu không phải e ngại thế tử còn ở đây, thì các nàng đã sớm đi lên ôm nó một cái rồi.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi.

Như Tiểu Lam ủ rũ cụp đuôi ngồi xổm ở một chỗ, tâm tình cực không tốt.

Đám nha hoàn sôi nổi xúm lại gần đánh giá nàng.

"Tiểu gia hóa hảo đáng yêu, mau cho ta ôm một cái."

"Không được, thế tử sẽ tức giận..."

"Vậy sờ qua một chút thôi, dù sao thế tử cũng sẽ không biết."

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác khi mấy mình tinh ở hiện đại bị người ta truy lùng.

Tuy rằng các nàng rất yêu thích nàng, nhưng mà loại yêu thích này quả thật làm cho nàng vô pháp tiếp thu, nếu không phải nàng chạy nhanh, thì chỉ sợ đã bị các nàng sờ đến rớt nguyên một tầng da.

Thiên a, thật là đáng sợ.

Như Tiểu Lam chui vào trong một bụi hoa.

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô của đám nha hoàn: "Không thấy nó!"

"Mau tìm! Nếu để thế tử biết được chúng ta sẽ không giữ được mạng..."

Như Tiểu Lam chạy trốn ở trong bụi hoa.

Đột nhiên ở phía cây đối diện nhảy ra một đạo hắc ảnh, nó trực tiếp đẩy ngã nàng, đè nàng ở dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Vật nhỏ ăn vụng, Thiếu Khanh đau đầu

Như Tiểu Lam bị đạo hắc ảnh kia đè lên trên mặt đất, một cái đầu lưỡi ướt nhẹp thò ra ngoài, liềm mạng liềm trên người nàng.

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của đám nha hoàn: "Vừa rồi nghe thấy tiếng chó trông cửa kêu, chẳng lẽ mèo hương đã bị nó cắn?"

Như Tiểu Lam đồng tình nhìn con chó ngây ngốc liếc mắt một cái: "Người thật đúng là biết gây rắc rối a."

Con chó ha hả thờ phỉ phò, trong mắt vẫn còn mang theo rất nhiều nhiệt tình.

Thật là một con chó ngốc nghếch, chỉ bởi vì lần trước nàng cầu tình giúp nó, mà bây giờ nó đã nhớ rõ nàng mãi không quên.

Như Tiểu Lam nhảy lên trên lưng nó: "Chạy mau, đừng để cho các nàng bắt được ta."

Con chó vui sướng kêu lên một tiếng, mang theo Như Tiểu Lam chạy một mạch biến mất ở trong bụi hoa.

Tiền viện hầu phủ.

Tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu, các khách khứa đến chúc mừng đều tề tựu hết ở trong vườn.

Thanh Mặc Nhan đi tiếp đãi nói mấy câu xã giao với khách nhân, gương mặt không mang theo chút cảm xúc gì.

Hôm nay là sinh thần hầu gia, cho nên hẳn phải uống không ít rượu, hai gò má đều ửng đỏ cả lên, đang đứng nói chuyện cùng với những bằng hữu có chút quen biết.

"Đó chính là trưởng tử của hầu gia...Đại Lý Tự Thiếu Khanh đi." Trong đám nữ quyến thỉnh thoảng có người nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Nghe nói gần đây hầu gia đang vội vàng thu xếp hôn sự cho hắn."

"Thiếu Khanh thì như thế nào, hắn cũng không kế thừa tước vị của hầu gia, cũng chỉ là về đẹp bên ngoài mà thôi."

Theo quy củ của Hạ Quốc, thì con nối dõi không thể trực tiếp kế thừa tước vị của phụ thân, phải để cho đích thân Hoàng Thượng đến ban tước, cho nên mặc dù Thanh Mặc Nhan là thế tử, thì cũng chỉ là cái hư danh mà thôi, cuối cùng là ai kế thừa tước vị của hầu gia thì phải chờ xem ý chỉ của Hoàng Thượng nữa.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, những âm thanh bàn luận ở chung quanh hắn đều nghe thấy hết, nếu đổi lại là lúc trước, hắn đã sớm bỏ chén rượu xuống rồi bỏ đi, nhưng mà hôm nay lại là sinh thần phụ thân hắn, cho nên hắn không thể...

Lúc này, đám nha hoàn đã bắt đầu bê đồ ăn lên.

Thanh Mặc Nhan trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt đột nhiên ngưng trệ ở một chỗ.

Trong một bụi hoa sau bàn tiệc, lộ ra ngoài một đầu chó cùng một đầu mèo hương.

Bữa tiệc phi thường náo nhiệt, mọi người đối rượu liên tục, cho nên căn bản không có ai để ý đến hai tiểu gia hỏa đang lén lút kia.

Đầu chó duỗi ra, dịch đến một chỗ bên cạnh bàn, đột nhiên vèo một cái chui vào phía dưới bàn.

Khách khứa trên bàn cảm thấy chân đụng phải thứ gì đó lông lá xù xì, liền đồng loạt nhìn xuống phía dưới.

Mèo hương nhân cơ hội nhảy lên bàn, bay nhanh về phía mâm thức ăn, sau đó lại thoát một cái nhảy về phía sau bụi hoa.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy một màn này, cả người lập tức hóa đá.

Hắn không nhìn nhầm, vừa rồi thứ vừa nhảy lên bàn "trộm" ăn vụng kia, chính là sủng vật của hắn.

Thẳng đến khi thân ảnh của Như Tiểu Lam biến mất ở trong tầm mắt hắn, Thanh Mặc Nhan mới vô lực ngồi dựa lên trên ghế, tay vịn chặt lại.

Là hắn sai rồi, đã sớm biết vật nhỏ này không bao giờ biết an phận, hắn nên mang nó đem theo bên người.

"Huyền Ngọc..." Hắn thấp giọng kêu một tiếng.

"Thế tử?"

"Lấy một cái mâm đến đây."

"Cái gì?" Huyền Ngọc cho rằng mình đã nghe lầm.

"Nhanh đi, đừng để nó gây ra tai họa...mang theo chút đồ ăn đưa tới bụi hoa ở đối diện." Thanh Mặc Nhan đau đầu xoa huyệt Thái Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Không thích của ăn xin, đệ đệ của Thanh Mặc Nhan?

Huyền Ngọc bung theo mâm đầy thức ăn về phía Thanh Mặc Nhan phân phó, sau đó đem mâm đặt ở trong bụi hoa.

Như Tiểu Lam và con chó nhỏ đang chón ở nơi đó.

Chó con ngửi thấy được mùi đồ ăn, đầu lưỡi duỗi ra không ngừng chảy nước miếng.

Như Tiểu Lam khinh thường nhìn nó liếc mắt một cái: "Muốn ăn sao?"

Con chó gật đầu.

"Vậy thì ăn đi." Như Tiểu Lam rất là thanh cao nói.

Con chó hồng hồng chạy qua, vùi đầu vào ăn.

Huyền Ngọc kinh ngạc nhìn mèo hương ở phía xa, không ngờ được hoàn cảnh lúc này.

"Thế tử, nó không chịu ăn, thuộc hạ không có biện pháp nhân cơ hội để bắt lấy nó." Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói.

Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu mày, hẳn có chút không hiểu được, vật nhỏ rất tham ăn, tại sao có đồ ngon để trước mặt mà nó lại không ăn?

Như Tiểu Lam ở sau bụi hoa gầm gừ: Bọn họ đây rõ ràng là không có ý tốt, nghĩ là đem mâm đặt ở đây cho ta ăn no xong thì ta sẽ tự động bỏ đi?

Con chó kêu lên, như là đang phụ họa.

Như thế này có khác gì là của ăn xin, ta mới không thèm ăn đâu.

Như Tiểu Lam múa may móng vuốt nhỏ: "Chó nhỏ, ngươi đã ăn no chưa?"

"Uông!"

"Vậy chúng ta đi!"

Hai con động vật lại một lần nữa lên vào trong bữa tiệc.

Vẫn như cũ chó con hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Như Tiểu Lam tùy thời ra tay.

"Con mèo hoang từ nơi nào tới?" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nam tử, không đợi Như Tiểu Lam ngậm chiến lợi phẩm rồi đào tẩu, thì cỗ sau đã bị người ta túm lại rồi nhấc lên.

Buông ta ra!

Như Tiểu Lam lắc lư thân mình, gần đây Thanh Mặc Nhan cho nàng ăn rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên nàng đã béo lên không ít.

"Chắc chắn, dơ như thế...mau vứt ra bên ngoài." Nữ quyền bên cạnh nói, mấy thiếu nữ mặc trên người hoa phục còn lấy khăn che cái mũi lại, những mùi phấn son nồng nặc khiến Như Tiểu Lam đánh cái hắt xì.

"Mèo hoang này sao lại nhìn quen mắt đến như thế?" Một nha hoàn rót rượu cả kinh hỏi.

"Nó không phải là sủng vật của thế tử sao!" Có nha hoàn nhận ra Như Tiểu Lam nói.

"Đây là do thế tử ca ca nuôi?" Giọng nói nam tử đang túm lấy Như Tiểu Lam có chút kinh ngạc.

Hắn gọi Thanh Mặc Nhan...là ca ca?

Như Tiểu Lam giật mình quay đầu lại, chỉ thấy đang túm lấy nàng là một nam hài tử khoảng mười năm, mười sáu tuổi, bộ dáng diện mạo đều rất bình thường, đến nửa phần khí thế của Thanh Mặc Nhan cũng không bằng, nếu không phải trên người hắn ăn mặc y phục quý giá đẹp đẽ, thì nàng thậm chí còn không dám nghĩ tới là hắn có bất kỳ quan hệ gì đó với Thanh Mặc Nhan.

"Nhị thiếu gia, đây là sủng vật của thế tử, không thể ném a." Bọn nha hoàn lúc trước đã chứng kiến sự việc của Liên cô nương liền la lên.

"Ca ca sao lại nuôi cái thứ dơ hề hề này." Thiếu niên khinh thường nói.

"Đúng vậy, nhất định là các người nhìn nhầm rồi." Nữ quyền đứng một bên phụ họa.

Như Tiểu Lam khua bốn cái chân nhỏ, không ngừng kêu chít chít.

Mau thả ta ra, bằng không để Thanh Mặc Nhan biết sẽ đánh cho mông các người nở hoa!

Đúng lúc này, có một con chó không biết là từ đâu vụt tới, đột nhiên chạy đâm vào người nhị thiếu gia.

Thiếu gia hoảng sợ, khiến cho Như Tiểu Lam bị rơi xuống đất.

"Chó nhỏ, chạy mau!" Như Tiểu Lam chút chút kêu.

Con chó lập tức quay đầu chạy về phía đám cây cối, động tác nó thể nhưng còn nhanh hơn cả nàng.

Như Tiểu Lam chạy chậm mất nửa nhịp, thời điểm chạy không thấy rõ đường, lập tức đụng phải chân người nào đó.

Thân mình nàng vừa nhỏ vừa nhẹ, đâm chúng lần này khiến cho đầu óc nàng trở nên choáng váng, nàng ngã ngồi trên mặt đất đến nửa ngày cũng không bò dậy được.

Nhị thiếu gia tức giận nói: "Con chó hoang kia từ nơi nào tới, hạ nhân trong phủ chỉ là để trang trí thôi sao, để cho nhiều súc sinh chạy vào như thế mà cũng không biết!"

Đám nha hoàn nôm nóp lo sợ, ai cũng cúi đầu không dám nói một câu.

Thiếu niên duỗi tay ra bắt lấy Như Tiểu Lam, khiến nàng liên tục phải lùi về phía sau vài bước.

Ngươi dám lại gần đây, ta sẽ cắn chết ngươi!

Nàng nhe ra hàm răng nhỏ thị uy.

Nhưng mà, mấy cái răng sữa của nàng đến nửa điểm sắc bén cũng không có, căn bản là sẽ không dọa được ai, cho nên nàng chỉ có thể không ngừng né tránh ở dưới chân mọi người.

Liền ở lúc thiếu niên kia bắt được nàng, một giọng nam quen thuộc bỗng truyền đến: "Dừng tay."

Thiếu niên ngừng tay, kinh ngạc nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đi về phía hắn.

"Ca ca?"

"Ân." Thanh Mặc Nhan tùy ý đáp lại, xuyên qua đám người đi đến trước mặt bọn họ.

"Đại ca không phải là ở bên người phụ thân để tiếp khách sao, như thế nào lại rảnh rỗi đến nơi này đây." Thiếu niên hỏi.

Những người đến dự lễ mừng thọ hôm nay đều là những nhân vật có uy tín và quyền cao trong triều, cho nên Thanh Mặc Nhan phải ở đây để tiếp đãi bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Đôi mắt Như Tiểu Lam mở to ra, con ngươi sáng long lanh, ở trong chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Chủ nhân, mau cứu ta...

Thế giới này thật đáng sợ, nơi nơi đều là nguy hiểm, chỉ có ở trong lòng người mới là an toàn nhất...

Nàng phải cố bám lấy "cái dây thừng cứu mạng" này, trong nháy mắt dùng đáng về đáng thương đã hạ gục được hết tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Việc hôn nhân cứ như thế mà đáp ứng?

Như Tiểu Lam dùng tuyệt chiêu giả bộ đáng thương trong nháy mắt đã lấy lòng được tất cả mọi người.

Những nữ quyến vừa rồi còn tỏ ra ghét bỏ bây giờ lại hô to khen nàng đáng yêu.

"Thế tử, nó thật sự là sủng vật người nuôi sao?"

"Nó lớn lên hào nhô nha...hắn là chưa cai sữa đi."

Như Tiểu Lam liếc mắt, người mới là đồ chưa cai sữa!

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng: "Lại đây."

Như Tiểu Lam vắn vẹo thân mình, tránh thoát khỏi tay thiếu niên, phi một cái nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

Người thấy mùi hương quen thuộc trên người đối phương, Như Tiểu Lam liền liên tục thở dài: Thế giới này quá nguy hiểm, quả nhiên chỉ có ở bên cạnh người mới là an toàn nhất.

Thanh Mặc Nhan không coi ai ra gì đem nó ôm vào trong lòng, tâm tình không vui hừ một tiếng: "Hồi muốn chết."

Như Tiểu Lam tự mình nhìn qua, cảm giác thật đau khổ, lông trên người nàng dính toàn là nước miếng của chó nhỏ.

Bất quá dù ngoài miệng hần tỏ ra ghét bỏ, nhưng lại không hề buông nàng ra, mà lại ôm chặt vào lòng rồi đứng nói chuyện cùng vị thiếu niên kia.

"Nó thật sự là sủng vật của ca ca?" Thiếu niên kinh ngạc nói: "Vừa rồi ta không biết nên nói..."

"Không sao, vật nhỏ rất nghịch ngợm, lúc nào cũng chạy loạn khắp nơi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Như Tiểu Lam đương đầu ra nghe bọn họ nói chuyện, từ thái độ của hần nàng ẩn ẩn cảm giác được hần cũng không chán ghét người đệ đệ này cho lắm, không những thế hần lại còn lộ ra chút tư thái của huynh trưởng nữa.

Hai người mới nói được mấy câu, đã có nha hoàn lại đây thông tri: "Thế tử, hầu gia tìm ngài có việc."

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới rời khỏi chỗ nhị thiếu gia, ôm Như Tiểu Lam đi về phía sảnh chính.

Như Tiểu Lam mở to mắt đánh giá xung quanh.

Oa, bên chính sảnh này đồ ăn quả thật là bất đồng, ngay cả điểm tâm cũng tinh xảo như vậy...

Theo bản năng, nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ ngón tay lên trên đầu nàng: "Con mèo ham ăn."

Như Tiểu Lam bị đau thì rụt cổ lại.

Đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy phụ thân của Thanh Mặc Nhan.

Tuổi tác của lão hầu gia chắc khoảng bốn, năm mươi tuổi, bộ dáng không sai biệt lắm với nhị thiếu gia.

Đi? Thoạt nhìn chắc có nội tình gì đây a.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt nhỏ vuốt cằm.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không có một điểm nào giống với phụ thân hần, chẳng lẽ là do hần và nhị thiếu gia không phải cùng một mẫu thân sinh ra? Cho nên Thanh Mặc Nhan lớn lên mới giống với mẫu thân hần...

Như Tiểu Lam vuốt cằm suy nghĩ miên man.

Lão hầu gia bày ra bộ mặt nghiêm túc: "Mặc Nhan, đây là Trương đại nhân quản lý kho phòng của Binh Bộ."

Thanh Mặc Nhan gật gù đầu: "Trương đại nhân."

Sắc mặt lão hầu gia đột nhiên thay đổi, quát lớn lên: "Thật là không có quy củ, Trương đại nhân là bạn cũ của ta, ngươi lại chào hỏi như thế?"

Trương đại nhân lộ ra thần sắc xấu hổ, kỳ thật luận về chức vị quan phẩm, thì hần còn phải thi lễ với Thanh Mặc Nhan trước nữa: "Hầu gia, bỏ qua thôi...bất quá chỉ là một cái chào hỏi."

Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Không biết hôm nay Trương đại nhân là thay mặt quan viên Binh Bộ đến mừng thọ, hay là lấy danh nghĩa bạn hữu của phụ thân đến đây để uống ly rượu nhạt?"

"Tất nhiên là bạn hữu." Trương đại nhân mở miệng trả lời.

Thanh Mặc Nhan chấp tay, nhàn nhạt nói: "Gặp qua Trương bá." Trực tiếp gọi hần là Trương bá.

Trương đại nhân há miệng thờ đốc, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lão hầu gia không vui nói: "Khó mới được Trương đại nhân đề mắt đến ngươi, vừa hay thiên kim trong phủ ngài ấy vừa tròn mười lăm tuổi, qua mấy ngày nữa ngươi đem sinh lễ đến phủ của ngài ấy đi."

"Đã biết." Thanh Mặc Nhan thuận miệng đáp, không có bất cứ nghi vấn nào, cũng không hỏi Trương đại nhân xem thiên kim nhà hần là người ra sao, tất cả mọi việc đều giống như không có bất kỳ quan hệ nào với hần.

Như Tiểu Lam kinh ngạc trừng lớn mắt.

Nguyên lai hôn sự ở cổ đại phải nghe theo lời của phụ mẫu, lời người mai mối, mối đơn giản như thế mà đã coi như là định xong rồi?

Sợ là Thanh Mặc Nhan còn không biết người hần sẽ cưới là ai nữa, cái này không phải cũng quá tùy tiện đi.

Không được, nếu hần mà thành thân, thì nàng phải làm sao bây giờ.

"Chít chít." Dùng móng vuốt kéo kéo ống tay áo hần, ngẩng mặt lên hướng về phía hần lắc đầu.

Không cần! Không cần đáp ứng tùy tiện như thế a.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng, khoe môi hơi cong lên: "Người không muốn ta thành thân?"

"Chít chít!" Người mà thành thân thì ta phải làm sao bây giờ, lão bà người nếu biết ta là thuốc dẫn của người, nhất định sẽ sai người giết ta đi, nàng sẽ chịu sủng ta như người sao? Nếu như nàng coi ta là bóng đèn thì phải làm sao, nàng sẽ hạ độc ta thì phải làm sao...

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu liên tục về phía hấn.

Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra nhàn nhạt ý cười: "Nguyên lai vật nhỏ lại không muốn ta thành thân a."

Lúc này Trương đại nhân liền sai người mang quà mừng đến, rồi quay sang nói với lão hầu gia: "Kê hèn có chút lễ mọn, mong hầu gia vui lòng nhận cho."

Trong nháy mắt khi hộp quà kia được đưa lên, Như Tiểu Lam bỗng cảm nhận được một cỗ âm khí đang phát ra từ nó, khiến cho nàng không khỏi lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thu lại thọ lễ, mời đến Đại Lý Tự uống trà

Hạ nhân trong phủ đem thọ lễ trình lên.

Lông trên cổ Như Tiểu Lam bỗng run lên, nàng liếc mành cào vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Lại là cái loại âm khí tà ác này... cảm giác của nàng tuyệt đối không sai, chính là từ trong cái hộp kia phát ra.

Thanh Mặc Nhan thấy phản ứng của vật nhỏ có chút dị thường, liền nhìn về phía hộp quà đang được trình lên kia.

"Đây là cái gì?" Hấn hỏi.

Biểu cảm của Trương đại nhân có chút đặc ý, tự tay mở nắp hộp ra, rồi dâng đến trước mặt hầu gia.

Lão hầu gia nhìn thấy đồ vật bên trong thì không khỏi sùng sốt.

"Trương đại nhân, ngài đang đùa sao, tặng loại đồ vật này..."

Trong hộp là một con rối mặt ngọc, được trang điểm thành một nữ hài tử, trên người mặc một bộ váy hoa lệ.

"Hầu gia chớ có coi thường con rối này." Trương đại nhân thần bí nói: "Nó đã được cao nhân làm phép, chỉ cần thành tâm cung phụng thì nó có thể thực hiện được tâm nguyện của chủ nhân sở hữu nó."

"Chỉ là một con rối mà thôi, cũng không phải là tượng phật gì... làm sao lại có thể thực hiện được tâm nguyện?" Lão hầu gia kinh ngạc nhận thọ lễ.

Trong đám khách nhân có người nhìn thấy nói: "Ta cũng đã từng nghe nói qua về truyện của con rối mặt ngọc này, không ít gia đình cũng đã cung phụng nó a."

Lão hầu gia khinh thường đem hộp quà giao cho người hầu đứng ở phía sau, mặc kệ hấn tin hay không tin, thì đây cũng là thọ lễ mà người khác tặng cho hấn, dù cho hấn có thấy chướng mắt đi chăng nữa, thì cũng không thể đem nó vứt đi được.

"Trước cứ nhận đi." Lão hầu gia phân phó.

Người hầu đang chuẩn bị mang theo hộp quà đi xuống, thì chợt nghe thấy Thanh Mặc Nhan cất cao giọng nói: "Chờ một chút!"

Ngay sau đó, Huyền Ngọc tiến lên đoạt lại hộp quà từ trong tay người hầu.

"Thế từ đây là có ý gì?" Trương đại nhân có chút khó hiểu hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng hỏi lại: "Không biết Trương đại nhân lấy vật này ở đâu ra?"

Không đợi Trương đại nhân kịp trả lời, lão hầu gia đã cá giận nói: "Không được vô lễ với Trương đại nhân!"

Nếu việc hôn nhân này mà thành, thì Trương đại nhân chính là nhạc phụ của hấn, mà hấn lại đi ăn nói với đối phương như vậy thì chẳng khác nào là không biết trên dưới.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến phụ thân hấn, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía Trương đại nhân: "Nếu Trương đại nhân đã không thể nói rõ, vậy thì thỉnh ngài cùng ta đến Đại Lý Tự một chuyến."

Mọi người có mặt ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh a, một lời bất hòa liền trở mặt, lại trực tiếp mời lão nhân gia đến Đại Lý Tự "uống trà", chỉ bằng điểm này cũng đã giúp cho mọi người được mở mang tầm mắt.

"Thế từ...này...có chuyện gì cứ từ từ... " Trương đại nhân có chút gấp gáp.

"Hoang đường." Lão hầu gia cả giận nói: "Trương đại nhân là khách quý mà ta mời đến!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình chấp tay thi lễ về phía phụ thân: "Hôm nay là sinh thần của phụ thân nên ta sẽ rời vào ngày mai, cũng mong Trương đại nhân đừng có quên là được, miễn cho đến lúc đó ta lại phải phải người của Đại Lý Tự đến để mời ngài về nói chuyện."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Huyền Ngọc trong tay cầm theo hộp quà đi theo phía sau hắn.

Lão hầu gia tức đến đen mặt: "Nghịch tử này càng ngày càng không coi ai ra gì."

Trương đại nhân vẫn còn sợ hãi, nhưng bất quá vẫn quay sang khuyên đối phương: "Thế từ tuổi trẻ khí thịnh, qua mấy năm nữa sẽ tốt thôi..."

Mọi người xung quanh đều ồn ào bàn luận, có không ít người mang theo tâm tình vui sướng khi thấy người gặp họa.

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của mình.

Như Tiểu Lam thường thường thò đầu ra khỏi y phục hắn, lo lắng nhìn về phía Huyền Ngọc.

"Người thấy con rồi này có vấn đề?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trên đầu nàng truyền đến.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam ra sức gạt đầu.

"Người lo lắng Huyền Ngọc sẽ bị nó khống chế?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn Huyền Ngọc đang đoan chính đi ở phía sau, tên hộ vệ này tinh thần tương đối vững, không chỉ có một thân võ nghệ bất phàm, đôi lúc những chú ý hắn đưa ra cũng rất hay được mọi người khen tặng, nhưng mà chuyện lúc trước hắn giết chuột chết đưa cho nàng ăn, nàng vẫn luôn ghi hận trong lòng chưa bao giờ quên.

"Chít chít." Nàng liên tục lắc đầu, nàng mới không thêm lo lắng cho Huyền Ngọc đâu, người nàng lo nhất chính là Thanh Mặc Nhan.

Dùng móng vuốt chỉ về phía Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam kêu lên hai tiếng mềm mại.

Thanh Mặc Nhan nhàu mày, sờ sờ đầu nàng: "Trên người ngươi bản như thế, hồi muốn chết."

Mới vừa vào sân, chỉ thấy tất cả nha hoàn đều đang quỳ trên mặt đất, đồng loạt cúi đầu.

Như Tiểu Lam lúc này mới nhớ tới việc nàng chạy trốn khỏi bọn họ, bây giờ các nàng ở đây là để thỉnh tội vì đã làm mất nàng đi.

Nàng đang định cầu tình với Thanh Mặc Nhan, nhưng hắn lại hoàn toàn không thèm để ý đến những người đó, trực tiếp ôm nàng đi vào trong phòng, rồi sai người chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa.

Như Tiểu Lam thoải mái ngâm mình trong nước ấm, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng hét chói tai của nữ tử: "Cứu mạng a! Giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hóa giải con rối, tà vật rít gào

Như Tiểu Lam nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, liền sợ hãi nhảy dựng lên, làm nước trên người nàng bắn hết vào gương mặt của Thanh Mặc Nhan.

"Sợ cái gì." Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau mặt, ngữ khí hết sức bình tĩnh.

"Chít chít tức!" Như Tiểu Lam vừa kêu to vừa khoa tay múa chân, nhất định là con rối kia lại làm ra chuyện ác nào đó.

Thanh Mặc Nhan thay y phục, sau đó lau khô lông cho Như Tiểu Lam, xong xuôi mới thông dong bình tĩnh ôm nàng đi ra ngoài.

Trong viện đã loạn thành một đoàn, đám nha hoàn bị dọa cho hoa dung thất sắc, tất cả đều trốn ở trong góc tường.

Huyền Ngọc mang theo nhóm thị vệ canh giữ ở cửa, giữa sân có một nha hoàn đang nằm sấp xuống, tóc mai tán loạn, cánh tay bị hai gã hộ vệ bẻ ra sau giữ chặt lại, nhưng mà thân thể nàng ta vẫn không ngừng giãy dụa.

"Thế tử, người này không biết bị làm sao, đột nhiên lại nổi điên lên..." Huyền Ngọc tiến lên bấm bả.

Thanh Mặc Nhan quét mắt nhìn xung quanh: "Có ai bị thương không?"

"Có vài nha hoàn bị thương, nhưng bất quá cũng chỉ là mấy vết thương nhỏ."

"Con rồi mặt ngọc kia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã bị khóa vào một gian phòng, thuộc hạ đã dùng đến ba ổ khóa, lệnh cho bất kỳ kẻ nào cũng không được phép đến gần." Huyền Ngọc nói.

"Nàng ta bị sao vậy?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nha hoàn điên kia rồi hỏi.

"Thuộc hạ cũng không biết."

Thanh Mặc Nhan lại nhìn về phía mấy người còn lại, đến nửa ngày mới có một tiểu nha hoàn nom nớp lo sợ nói: "Lúc trước nàng vẫn rất bình thường, sau đó nàng nói là thấy đau đầu...còn nói là có người đang nói chuyện ở trong đầu nàng ấy, rồi sau đó...nàng tựa như bị điên muốn lao vào căn phòng kia, còn dùng trăm cái đầu khiến không ít người bị thương..."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống.

Như Tiểu Lam lắc đầu liên tục.

Loại tà vật này người thường không thể nào chống lại, dù sau khi bị khống chế được cứu chữa kịp thời, thì đến khi tỉnh lại cũng vẫn sẽ bị si ngốc, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ khôi phục lại bình thường được.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc đứng ở nơi đó.

Con rồi mặt ngọc này đã như là một củ khoai lang nóng, hần không thể vứt đi nhưng cũng không có cách nào cầm nó ở trong tay, mặc kệ vứt đến đâu cũng sẽ gây ra chuyện.

"Thế tử, hay là mời một vị hòa thượng đến?" Huyền Ngọc thấp giọng hỏi, những thứ tà môn như thế này bọn họ chưa từng được tiếp xúc qua.

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Chuẩn bị ngựa, đến Đại Lý Tự."

Nha môn nhiều sát khí chắc có thể khắc chế thứ tà vật này.

Huyền Ngọc vội vàng lên tiếng trả lời, rồi tự mình đi vào trong phòng lấy cái hộp chứa con rồi gỗ mang ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan phái người coi chừng nha hoàn bị nổi điên kia, sau đó mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi hậu phủ.

Đại Lý Tự Chính Khanh đứng lúc cũng đang ở đây, nghe nói Thanh Mặc Nhan lại cầm một con rồi mặt ngọc tới, thì ngay lập tức đã sai người đi gọi y quan Trường Hận đến.

"Có thể nghĩ ra biện pháp phá hủy nó đi hay không?" Chính Khanh hỏi.

Trường Hận không ngừng đánh giá con rồi đang lẳng lặng nằm ở trên bàn: "Sợ là có chút khó khăn." Lần trước Huyền Ngọc đã thử đốt nó nhưng lại không có tác dụng, cũng không biết thứ này có khó xử lý giống như cái lúc trước không.

"Phải nghĩ ra biện pháp, nếu như nó thật sự quý dị như lời Thiếu Khanh nói, thì trong thân thể nó nhất định cũng đang cất giấu một trái tim người nào đó."

Nói đến việc này, độ ẩm trong phòng bỗng giảm đi ba phần.

Như Tiểu Lam mở to mắt gắt gao nhìn mọi người.

Trường Hận khó xử nói: "Để ta thử xem"

Có người mang một cái cưa tới, Trường Hận liền gọi mấy người tạp dịch đến thử dùng cưa để cưa thân thể con rồi ra.

Theo thanh âm kéo kẹt gằng co, Như Tiểu Lam cảm thấy độ ẩm trong phòng càng ngày càng giảm.

Nàng không tự chủ được co rút thân mình lại, dùng móng vuốt mở cổ áo Thanh Mặc Nhan ra để chui vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan nào dám để vật nhỏ này chui vào y phục của hần, ở trước mắt nhiều người như thế, hần cũng không muốn phải diễn lại tiết mục vật nhỏ tụt xuống phía bên dưới nữa.

Ở thời điểm hần đang dùng toàn lực phân cao thấp với vật nhỏ ở trong lòng, thì phía chiếc cưa đột nhiên phát ra một thanh âm chói tai, nghe rất giống với thanh âm đang thét lên của một người, cường độ âm thanh cao đến mức khiến tai mọi người sinh đau.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che đi lỗ tai ở trên đầu.

Người khác nghe thấy thì giống như là đang hét chói tai, nhưng mà nàng nghe ra được, đây là thanh âm do thứ tà vật kia đang cuồng vọng rít gào.

Cái cưa "phanh" một cái bị đứt thành nhiều đoạn, mảnh sắt mỏng bay vút đi tựa như là ám khí xẹt qua đỉnh đầu mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ta đây không phát uy, người liền cho ta là con mèo bệnh?

Cái cửa đứt đoạn, mảnh sắt mỏng bắn mạnh ra bốn phía.

Huyền Ngọc bất chấp nguy hiểm, đứng ra che chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan, chặn mảnh nhỏ đang bay tới lại.

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn thì thấy con rối mặt ngọc đang hé miệng ra, một đạo bạch quang liền bắn ra ngoài.

Cẩn thận!

Nàng kêu to lên, muốn nhắc nhở mọi người.

Nhưng mà thanh âm nàng phát ra lại là tiếng "chít chít" mềm mại, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn hoàn toàn không có ai chú ý đến một tiểu động vật như nàng.

Bạch quang bay tới, vèo một cái tiến vào thân thể của một tên tạp dịch.

Như Tiểu Lam khẩn trương nắm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, toàn thân căng thẳng như gặp phải đại địch.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!" Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Huyền Ngọc có chút do dự, nhưng vẫn nghe theo lời Thanh Mặc Nhan, rời khỏi bên người hắn, đi đến bảo vệ Chính Khanh.

Tên tạp dịch bị bạch quang bắn trúng toàn thân co rút mạnh, mấy người bên cạnh muốn đi đến dè hấn lại, kết quả là đều bị hấn hất ra.

"Bắt lấy hắn!" Thanh Mặc Nhan trực tiếp hạ lệnh.

Khí lực của người nọ lại mạnh lên một cách kỳ lạ, cuối cùng vẫn vùng vẫy thoát ra được khỏi tay mọi người, sau đó liền chạy về phía Chính Khanh đại nhân.

Huyền Ngọc rút bội kiếm ra, không chút do dự đâm về phía hắn.

Trường Hận vội vàng la lên: "Không được giết hắn!"

Kiểm phong Huyền Ngọc nghiêng đi, tránh đâm phải yếu điểm của hắn.

Tên tạp dịch phun ra một ngụm máu tươi, gục đầu ở trên bàn rồi bất tỉnh.

Không khí ở trong phòng thập phần dị thường, tất cả mọi người đều đứng im một chỗ, không một ai dám đến gần tên tạp dịch kia.

"Chuyện này là sao?" Chính Khanh mở miệng hỏi, đạo bạch quang vừa rồi hắn cũng nhìn thấy.

"Là con rối...hắn là nó đang muốn khống chế người khác." Trường Hận suy đoán nói.

Huyền Ngọc lớn mật tiến lên xem tình trạng của hắn.

"Không phải là chết rồi ư?" Trường Hận lo lắng nói.

"Vẫn còn hơi thở." Đang lúc Huyền Ngọc ngồi xổm xuống thăm dò mạch đập của người nọ, thì thân thể hắn lại đột nhiên run rẩy kịch liệt rồi sau đó còn tự mình đứng dậy.

"Cẩn thận!" Trường Hận vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo bạch quang từ trong miệng của tên tạp dịch kia bay ra, khiến cho cả căn phòng bắt đầu tán loạn.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!"

Trong phòng đã loạn thành một đoàn.

Như Tiểu Lam chợt thấy trước mắt tối sầm lại, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là bàn tay của Thanh Mặc Nhan, hắn đang giang hai tay ra ấn chặt nàng vào trong lòng hắn.

Nhìn xuyên qua khe hở, Như Tiểu Lam cả kinh khi thấy đạo bạch quang kia đang bay về phía Thanh Mặc Nhan.

Không được!

Nàng không dám tưởng tượng, nếu Thanh Mặc Nhan bị cái thứ tà vật này khống chế... Nàng cũng không muốn có một chủ nhân si ngốc a!

Chân sau Như Tiểu Lam đẩy mạnh, không chút nghĩ ngợi nhảy ra khỏi trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Dù cho nàng đã bị biến thành động vật, móng vuốt không thể kết ấn, nhưng mà những câu thần chú ông nội dạy cho nàng vẫn còn nhớ rất rõ, lần trước chẳng qua là do nàng không chú ý đến, cho nên mới không có phòng bị mà bị trúng chiêu của tà vật này.

Trước kia nàng luôn cảm thấy đi theo ông nội học mấy thứ này quả thật là rất mất mặt, những nữ sinh khác ở trong trường đại học mỗi ngày đều là đuổi theo mấy thứ thời thượng, chỉ có mỗi nàng hàng ngày phải đi theo ông nội để học mấy quyển sách kỳ quái, đã thế còn phải đọc trộm sau lưng người khác, bằng không sẽ bị mấy chị em ngu cùng phòng cười cho đến chết...

Nhưng mà hiện tại, nàng lại cảm thấy vô cùng cảm tạ ông nội đã dạy cho nàng những điều đó.

Nhìn quả cầu lông từ trong lòng nhảy ra, trái tim Thanh Mặc Nhan thiếu chút nữa cũng nhảy ra theo.

Bạch quang bắn tới với tốc độ cực nhanh, mọi việc xảy ra trong nháy mắt, khiến cho tất cả những người trong phòng không kịp có phản ứng, chỉ thấy có một con mèo hương màu đen nhảy dựng lên, bay tới giữa không trung, móng vuốt giơ lên cản lại khiến cho đạo bạch quang kia bị rơi xuống đất.

"Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán... Bát phương uy thần, sử ta tự nhiên..."

Giờ phút này, trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng hiểu rõ.

Trước đây ông nội vẫn luôn răn dạy nàng lúc nào cũng phải giữ cho tâm tình tĩnh lặng, không mang tạp niệm.

Mọi người từng mắt đứng nhìn đạo bạch quang bị mèo hương đánh rớt, tất cả đều cảm thấy kinh sợ.

Thứ tà môn đáng sợ như thế cứ nhiên lại bị một con mèo nhỏ hóa giải một cách dễ dàng.

Trường Hận kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, đúng lúc này, bạch quang lại nhảy lên một lần nữa, vèo một cái chui vào trong miệng Như Tiểu Lam.

Ta phi! Phi phi phi!

Như Tiểu Lam đuổi cô, cảm nhận được thứ kia đang đi xuống từ yết hầu nàng.

"Vật nhỏ?" Phía sau truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe ra giống như là hấn đang rất khẩn trương.

Không có khả năng, nhất định là do nàng nghe lầm, làm gì có chuyện cái tên Thanh Mặc Nhan này lại khẩn trương cơ chứ.

Đột nhiên có một luồng nhiệt lưu dâng lên trong cơ thể, Như Tiểu Lam cảm giác như toàn thân đang bị một ngọn lửa bao vây lấy.

Đau quá!

Nước...ở đâu có nước...

Như Tiểu Lam không để ý đến tiếng gọi của Thanh Mặc Nhan ở phía sau, trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Nóng...nóng quá...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Không phải là quá nhỏ tuổi đi?

Như Tiểu Lam chạy như điên ra ngoài, giống như là bị lửa cháy đến móng vuốt.

Nóng quá...nóng quá...

Khi chạy đến cửa, có bản năng động vật chỉ dẫn phương hướng cho nàng, nàng liền không chút do dự chạy về hướng tây.

Ở phía tây không xa có một cái hồ, trong hồ nuôi hơn mười con cá Cẩm Lý (cá chép gấm).

Như Tiểu Lam đi đến bên cạnh hồ rồi trực tiếp nhảy xuống.

A a a, nóng như thế, thứ tà vật đáng chết, muốn không chế tỳ? Nằm mơ!

Một lần nữa Như Tiểu Lam lại nhắm câu bùa chú, từng đạo quang hoa như ẩn như hiện lại phát ra từ trên người nàng.

Lúc mới đầu cũng chỉ là một chút ánh sáng nhạt, sau lúc đó, ánh sáng càng ngày càng nồng đậm, cả thân thể nàng như là bị một cái kén sáng chói bao vây lấy.

Bên trong ánh sáng, thân thể mèo hương dần dần biến hóa, cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn như củ sen dần hiện ra, ngay sau đó đến lượt thân thể, rồi cả chân...

Như Tiểu Lam bị dọa đến ngất người.

Đây là sự tình gì...biến thành người?

Nàng không dám tin giờ hai tay ra.

Không sai, đúng là tay, không còn là móng vuốt động vật nữa!

Vạn tuế! Cuối cùng nàng cũng thoát khỏi được kiếp sống của sùng vật.

Mới đứng lên đã thấy không đúng, nàng lại một lần nữa ngã vào trong hồ nước, bên cạnh có một con Cẩm Lý bơi qua, nó khinh thường vẩy đuôi quăng nước lên trên mặt nàng.

Không đúng a.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, tuy rằng nàng đã khôi phục lại hình người, nhưng mà hai cái tay này...cũng quá nhỏ đi!

Cúi xuống nhìn lại thân thể, trước ngực là hân một cái sân bay.

Thật sự là một vùng đất bằng phẳng.

Không phải đâu.

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Nhìn hình ảnh bản thân thông qua nước hồ, nàng mới nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của chính mình hiện tại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo, mang theo nét trẻ con ngây ngô, nhìn chiều cao thì cũng lấm mới được bốn, năm tuổi.

Khó khăn lắm mới khôi phục lại được hình người, không nghĩ tới lại bị biến thành một hài tử miệng còn hôi sữa, như vậy thì nàng phải sống thế nào a?

Dù cho bây giờ nàng có thể nói chuyện, có thể tự mình đi lại, nhưng mà với cái hình dạng này thì làm sao nàng có thể sống sót ở cái xã hội cổ đại này đây, còn không nói đến nếu nàng chạy trốn thì tuyệt đối sẽ bị bọn buôn người bắt mang đi bán nữa.

Phía sau cây cối, thân ảnh của Thanh Mặc Nhan đang ẩn nấp ở nơi đó, hân lẳng lẳng nhìn thân ảnh bé nhỏ đang ở dưới hồ, nhìn nàng mang về mặt uể oải miệng thì lẩm bẩm cái gì đó với mặt nước.

"Thiếu Khanh đại nhân?" Vài hộ vệ đứng ở phía sau lên tiếng.

"Lui xuống." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói: "Ai cũng không được qua đó."

Nhóm hộ vệ không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, nhưng mà vẫn nghe theo lệnh lui xuống.

Một mình Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vào bé con đang ở trong nước bước đi lảo đảo đến bên cạnh hồ, thân thể thì muốn trèo lên bờ, nhưng cho dù nàng có cố gắng cả nửa ngày trời thì cũng không thể nào trèo lên được.

Hai cái tay nhỏ bé dính toàn là bùn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhin không được khê cong lên.

Hắn vốn là lo lắng vật nhỏ sẽ bị thứ tà vật kia làm cho thương tổn, không nghĩ tới khi đuổi đến đây lại được nhìn thấy một màn thú vị như thế này.

Giờ phút này Như Tiểu Lam thật sự rất muốn khóc.

Nàng không nghĩ tới thành hồ lại cao đến như thế, ở thời điểm còn là mèo hương thì nàng còn có thể linh hoạt trèo lên được, nhưng bây giờ nàng đã bị biến thành một tiểu hài tử, hai tay nhỏ bé căn bản là không có chút sức lực.

"Bùm." Nàng lại bị ngã vào trong hồ một lần nữa.

Cô lổ cô lổ...

Nàng muốn đứng lên, nhưng mà không biết vì sao, hai chân lại không chạm được đến đáy hồ.

Đây là làm sao?

Nàng ở dưới nước mở to mắt, chỉ thấy hai cánh tay một lần nữa bị biến thành hai tiểu móng vuốt.

Lại bị biến quay lại?

Nàng liêu mạng bơi muốn ngoi đầu lên trên mặt nước.

Đúng lúc này, có người bắt được nàng, lôi nàng từ trong hồ nước ra.

"Vẫn ngốc như vậy." Giọng nam quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Là Thanh Mặc Nhan.

Cả người Như Tiểu Lam ướt đầm nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy đặc biệt buồn ngủ.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì vừa rồi nàng đã bị biến thành hình người, ở giây phút ý thức cuối cùng, nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng còn ần ần mang theo ý cười.

Nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều, thì đã bị lâm vào bên trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đeo lên vòng cổ đá ngũ sắc

Thanh Mặc Nhan tựa vào giường nệm trong thư phòng để nghỉ ngơi, một bên cánh tay còn đang ôm lấy quả cầu lông nhỏ màu đen.

Từ sau cái hôn nhìn thấy nàng biến thành hình người, thì hắn càng chờ mong kinh hi mà ngày sau nàng sẽ mang lại cho hắn.

Có thể biến thành hình người...nàng là yêu quái sao?

Hắn liền dùng ngón tay chọc chọc vào da lông trên bụng nàng.

Có yêu quái tham ăn như thế sao, lại còn ngốc muốn chết, nếu không phải là hắn cố ý đem hết cây bạc hà mèo để vào trong phòng, thì cho dù là ở trong vườn thôi nàng cũng dễ dàng đi lạc đường.

Thân là một con mèo hương, lại không chịu ăn thức ăn sống, đừng nói đến chuột chết, có lần nhìn thấy con chuột sống ở trong vườn, thế nhưng nàng lại bị nó dọa cho chạy trốn chết.

Nàng có nơi nào là giống với động vật, nàng rõ ràng chính là một hài tử tham ăn tham ngủ mà.

Nhớ tới bộ dáng nàng khi biến thành một nữ hài tử, hắn liền giờ tay đem người nàng lật lại, ngón tay sau đó sờ loạn lên bụng nàng.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy ở trên bụng có chút ngứa, nàng liền mở to mắt ra, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi người dựa vào gần nàng, bàn tay to ở "vùng cấm" của nàng sờ tới sờ lui.

Lưu manh!

Như Tiểu Lam kinh hoảng trừng lớn mắt, móng vuốt theo bản năng giờ ra cào loạn.

Một tay Thanh Mặc Nhan bắt lấy móng vuốt của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai cho ngươi cái dũng khí dám vùng móng vuốt về phía chủ nhân?"

Như Tiểu Lam bị ngữ khí lạnh lùng của hắn dọa cho sợ hãi.

"Ta không cần một sủng vật không biết nghe lời." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Lúc trước ta còn tưởng rằng ngươi là một con mèo ngoan ngoãn, không nghĩ đến càng ngày ngươi lại càng ương bướng, nếu mà đã như vậy, hay là ta đi tìm y quan đến..." (#Linh: Lưu manh!:V)

Như Tiểu Lam thoáng cái giật mình.

Tìm y quan đến...chẳng lẽ muốn đem nàng chế thành thuốc dẫn?

"Chít chít." Ánh mắt ai oán nhìn về phía hắn, lỗ tai còn run run trông rất đáng thương.

Vừa rồi ta không phải cố ý!

Thanh Mặc Nhan cố tình giả vờ không hiểu ý của nàng, ngón tay vẫn không ngừng lần mò ở trên bụng nàng, hơn nữa càng ngày càng đi xuống

Không được!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẩn trương.

Dù cho thân thể nàng bây giờ chỉ là động vật, nhưng linh hồn nàng vẫn là của nhân loại, nơi đó của nữ hài tử làm sao có thể để cho người khác tùy tiện đụng vào được.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấy nàng cứ xoay tới xoay lui thì liền không kiên nhẫn: "Ta đang kiểm tra xem ngươi là đực hay là cái."

Như Tiểu Lam lập tức hóa đá.

Là đực...là cái...

Câu nói của hắn như sét đánh ngang tai, rồi nó lại trực tiếp đánh trúng nàng đến hóa thành bột phấn.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan sờ tới sờ lui trên bụng nàng, cuối cùng còn nhìn thoáng qua cái nơi ở chỗ đuôi nàng, ngữ khí ảm ảm mang theo ý cười: "Nguyên lai là giống cái."

Ngươi mới là giống cái! Cả nhà ngươi đều là giống cái!

Về mặt Như Tiểu Lam mang theo tuyệt vọng, nếu không phải do lông của nàng toàn là màu đen, thì nhất định sẽ thấy mặt nàng bây giờ đã đỏ lên như con tôm chín.

Thanh Mặc Nhan có chút đắc ý, thời điểm tay rời khỏi còn cố ý kéo kéo cái đuôi nàng.

Như Tiểu Lam cả người căng thẳng, răng đã nhe đến khoe miệng nhưng lại không dám tiến lên cắn hắn.

"Vật nhỏ cũng biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan tỏ vẻ kinh ngạc: "Ngươi phải biết rằng ngươi là sủng vật của ta, từ trên xuống dưới, mỗi một cọng lông trên người ngươi cũng đều thuộc về ta."

Như Tiểu Lam trở mặt nhìn Thanh Mặc Nhan lấy ra một vật ở trong lòng, sau đó lại đeo lên cổ nàng.

Trước ngực nặng trĩu.

Là cái gì?

Vừa cúi đầu nhìn, thì thấy trên cổ chính mình đang đeo một cái vòng cổ.

Vòng cổ! Ngươi coi ta là chó sao, còn muốn ta phải mang theo cái loại đồ vật này, hơn nữa mặt trên của nó còn khắc đá quý...

A? Đá quý?

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, kinh hãi mở to hai mắt.

Không sai, nàng không nhìn nhầm, ở trên cái vòng cổ kia có khắc một viên đá quý...chính là vật mà lúc trước ông nội cho nàng, nó giống hệt với viên đá ngũ sắc trên cái vòng tay đã hại nàng xuyên không đến đây.

Hình dạng của viên đá này, dù có hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Trong nháy mắt, cảm giác mừng như điên chiếm cứ nội tâm nàng.

Có phải nàng chỉ cần gom đủ đá ngũ sắc là có thể trở về hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu

Như Tiểu Lam lôi kéo vòng cổ, không ngừng đánh giá viên đá ngũ sắc được khắc ở trên.

Thanh Mặc Nhan thấy nó cũng không bài xích cái vòng kia, lúc này mới thấy yên lòng.

Viên đá ngũ sắc kia cực kỳ có linh tính, lúc trước nó còn từng được một vị cao tăng khai quang qua, toàn bộ nước Hạ Quốc này tổng cộng chỉ có bốn viên.

"Thế tử, hầu gia phái người tới." Bên ngoài truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Biết rồi." Thanh Mặc Nhan thông dong đứng dậy, đi ra gian phòng ngoài.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên giường xuống, lặng lẽ đi đến bên cửa nghe lén.

"Hầu gia đang rất tức giận...nói là muốn ngài về chuẩn bị sinh lễ mang đến Trương phủ..."

Nhanh như thế Thanh Mặc Nhan đã muốn thành hôn?

Không biết vì sao, khi nghe thấy việc này trong lòng Như Tiểu Lam liền cảm thấy rất khó chịu.

Tránh ở sau cánh cửa nghe lên được một lúc, bụng nàng đã thăm thì kêu lên, lúc này nàng mới nhớ đến là từ tối hôm qua nàng vẫn chưa bỏ được cái gì vào bụng.

Nhưng nhìn qua sắc mặt Thanh Mặc Nhan, nàng cảm thấy lúc này không nên đi quấy rầy hắn sẽ tốt hơn, cho nên nàng liền xoay người nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Nàng đã đi đến phòng bếp của Đại Lý Tự vài lần, cho nên một đường đi này hoàn toàn là dựa theo trí nhớ để tìm.

Đột nhiên có một mùi hương bay tới từ trong gió.

Đi theo bản năng động vật, nàng nhảy xuống mái hiên, đi đến trước một cái cửa sổ.

Nàng nhìn thấy trên bàn có một cái đĩa trang trí hình hoa lan và một mâm đầy bánh đậu, lục sự Cố tiên sinh một tay cầm quyền sách, tay còn lại nhàn nhả đưa bánh lên miệng ăn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam kêu lên vài tiếng lấy lòng.

Cố tiên sinh rời mắt khỏi quyền sách nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một con mèo màu đen đang đứng ở ngoài cửa sổ, ánh mắt xanh biếc mang theo chờ mong tha thiết nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn nhìn xung quanh viện, nhưng lại không hề thấy thân ảnh của Thanh Mặc Nhan: "Chẳng lẽ Thiếu Khanh không sai người chuẩn bị đồ ăn cho ngươi sao?" Cố tiên sinh nói thăm.

Hắn còn đang chuẩn bị đi xem mắt, làm gì có chuyện còn lo lắng được cho ta.

Như Tiểu Lam mặt dày, trực tiếp nhảy vào trong, cọt cọt vào người Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh cảm thấy khó chịu bánh đậu lên cho nàng ăn.

Như Tiểu Lam cúi đầu cuồng nhai, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy quyền sách ở trong tay Cố tiên sinh, liền khiến cho cái miệng đang ăn của nàng đơ ngay tại chỗ, miếng bánh cứ thế mà "lạch cạch" rơi trên mặt bàn.

Không phải đâu, đây là xuân cung đồ trong truyền thuyết sao?

Tròng mắt Như Tiểu Lam như sắp rớt ra ngoài.

Ban ngày ban mặt như thế mà lại dám công khai xem loại sách này sao? Ngươi chính là lục sự của Đại Lý Tự a, bộ dáng nho nhã như thế mà lại đi xem cái thứ đó...chẳng lẽ không sợ người khác nhìn thấy sao?

Cố tiên sinh cảm giác được ánh mắt khác thường của Như Tiểu Lam, liền cố ý đem quyền sách đến trước mặt nàng: "Quả cầu nhỏ nhà ngươi cũng xem hiểu quyền sách này sao?"

Ta mới không thèm xem cái thứ đấy đâu! Hừ, thô tục.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc tìm tới nơi, nhìn thấy một màn này khiến gân xanh trên trán hắn nổi cả lên.

Cố tiên sinh cùng sủng vật của hắn đang ghé vào người nhau, một bên thì nhai bánh đậu, một bên thì hai mắt đang phóng lớn mà bàn luận về xuân cung đồ.

Đợi đến khi bọn họ cảm nhận được một mảnh u ám bao phủ ở trên đầu, thì một người một sủng vật mới hồi phục lại tinh thần.

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

"Xem xong rồi?"

Cố tiên sinh vèo một cái đem quyền sách nhét vào phía dưới bàn, rồi ho nhẹ hai tiếng: "Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...thuộc hạ chỉ là đang nghiên cứu ít cáo thị."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh băng dừng ở trên người quả cầu nhỏ.

Như Tiểu Lam theo bản năng rụt cổ lại, nàng vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ nhân cơ hội này dạy dỗ nàng một trận, không nghĩ tới hắn chỉ trầm mặc một hồi, rồi đem nàng ôm lên, sau đó xoay người rời đi.

Đây là muốn đi đâu?

Nàng mở to mắt tròn xoe màu xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng ra khỏi Đại Lý Tự, lên trên ngựa.

Như Tiểu Lam nhìn thấy Huyền Ngọc cũng đang cười ngửa đi theo phía sau.

Chẳng lẽ...Thanh Mặc Nhan muốn đi cầu thân?

Nàng bất an ở trong lòng hắn xoay tới xoay lui, mỗi lần nghĩ đến chuyện Thanh Mặc Nhan sẽ đi cầu thân là nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Đúng rồi, không biết sự việc con rối mặt ngọc hôm qua đã giải quyết xong chưa, Thanh Mặc Nhan sao ngươi có thể buông bỏ chính sự không thèm quan tâm đây, đi cầu thân là việc nhỏ, vụ án mới là việc lớn a!

Thanh Mặc Nhan, ngươi không được làm như vậy, không nên đem việc tư ra đặt ở phía trước, ngươi chính là một nam tử rất tốt, vì vậy ngươi phải lấy sự nghiệp ra làm trọng mới đúng.

Trong miệng Như Tiểu Lam thì thầm không ngừng, Thanh Mặc Nhan nhin không được gõ lên đầu nàng một cái.

"Ngươi đang nghĩ cái gì, tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu, thật không nghĩ tới con mèo hương nhà ngươi lại háu sắc đến thế."

Như Tiểu Lam ôm đầu, vẻ mặt tuyệt vọng.

Xem ra muốn rửa sạch danh dự của nàng rất là khó.

Thanh Mặc Nhan cười ngửa đưa nàng đến bên ngoài một tòa phủ đệ.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn tám biển, ở trên có viết hai chữ "Trương phủ".

Quả nhiên là tới cầu thân, nàng nghĩ như thế, nhưng mà khi thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong phủ, nàng lại phát hiện ra không khí có chút không thích hợp.

Trong Trương phủ có rất nhiều nô dịch, bọn họ nhìn thấy Thanh Mặc Nhan thì đều dừng lại chào hỏi.

"Thi thể Trương đại nhân đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi một nô dịch trong số đó.

Như Tiểu Lam kinh sợ cả nửa ngày không hồi phục lại tinh thần được.

Không phải là đến để cầu thân sao, như thế nào lại...còn chưa kịp thành thân, thì nhạc phụ đã bị biến thành thi thể?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mèo đen cùng xác chết sống lại

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan vào bên trong Trương phủ.

Trong phủ khắp nơi đều là nô dịch, tất cả đều chạy tới chạy lui rất vội vàng.

Như Tiểu Lam đuổi cổ ra cánh gác nhìn bốn phía.

"Gặp qua Thiếu Khanh đại nhân." Người khám nghiệm tử thi đi lên chào hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ gật đầu: "Tra được gì rồi?"

"Trương đại nhân chính là chết vào đêm qua, ngay cả hạ nhân trong phủ, Trương phu nhân và Trương tiểu thư, cũng đều chết vào cùng một canh giờ."

"Nguyên nhân dẫn đến cái chết là gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không chút biểu cảm hỏi.

"Ngực vỡ nát, kỳ quái là trái tim của bọn họ đều không thấy đâu."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đưa ta đi xem thi thể của Trương đại nhân."

Người khám nghiệm tử thi đi trước dẫn đường, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi theo ở phía sau.

Từ trong phòng tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm, Như Tiểu Lam nhin không được hắt xì một cái.

Bước chân Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng lại, hắn túm lấy Như Tiểu Lam ra đặt xuống dưới đất: "Bên trong rất loạn, ngươi không cần phải đi vào."

Huyền Ngọc cũng phải đứng ở ngoài cửa, một mình Thanh Mặc Nhan đi theo người khám nghiệm vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn theo bóng lưng hắn đến xuất thân.

Hắn cảm thấy nàng đang sợ hãi nên mới để nàng ở bên ngoài đi...nhưng mà ở trong mắt hắn nàng cũng chỉ là một sủng vật, mà chưa bao giờ nghe nói qua sủng vật sẽ biết sợ hãi trước người chết.

Bất quá có một chủ nhân biết săn sóc như thế thật là tốt.

Trong lúc lòng nàng đang tràn đầy cảm kích, thì chợt nghe thấy phía sau chuyển đến tiếng nói chuyện của nha dịch.

"May mà Thiếu Khanh đại nhân không đem con mèo kia vào."

"Nó là mèo đen a...nếu để nó đi vào thì không biết chừng thi thể của Trương đại nhân sẽ sống lại luôn đi." (*)

(*) Người ta đồn, nếu mèo đen bắt ngờ nhảy qua một thi hài đang khâm liệm trong nhà, thì người chết ấy sẽ từ từ ngồi dậy thành quỷ nhập tràng.

Như Tiểu Lam cứng ngắc quay đầu lại.

Sự thật luôn tàn khốc đến như thế.

Nguyên lai Thanh Mặc Nhan là vì lý do này mới không mang theo nàng đi vào.

Ta không tin cái điều mê tín ấy!

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên cửa sổ, dùng móng vuốt chọc thủng mặt giấy của cửa rồi nhìn vào bên trong.

Thời điểm nhìn thấy tình hình ở trong phòng, ngay lập tức nàng liền cảm thấy hối hận, nàng chạy như điên nhảy xuống từ cửa sổ, rồi vọt tới trong viện ngồi nôn khan một hồi.

Quá nhiều máu tươi, đúng là trẻ nhỏ không nên nhìn mà. Tại sao Thanh Mặc Nhan có thể đứng nhìn mà sắc mặt không đổi thì không đập loạn được a?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi, thì bên ngoài cửa viện lại truyền đến nhiều tiếng bước chân hỗn độn.

"Thiếu Khanh đại nhân đang ở đây sao?" Vài tên nha dịch mang theo bốn nữ nha hoàn đi vào sân.

"Thế tử đang bàn luận với người khám nghiệm tử thi ở trong phòng, các nàng là..." Huyền Ngọc tiến lên nói chuyện.

"Đây là nha hoàn may mắn còn sống sót của Trương phủ, đợi cho Thiếu Khanh đại nhân hỏi chuyện các nàng xong chúng ta sẽ đem về nha môn để thẩm vấn."

Huyền Ngọc gật gật đầu.

Đại Lý Tự không trực tiếp phụ trách án tử, lần này nếu không phải là do sự việc có liên quan đến con rối mặt ngọc, thì bọn họ cũng không được phép đến Trương phủ để điều tra.

"Để ta đi gọi thế tử." Huyền Ngọc xoay người đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam bước đến gần, đánh giá bốn nha hoàn vừa được nha dịch mang tới, các nàng nhìn qua giống như là rất sợ hãi, tất cả đều đang cúi thấp đầu, rụt vai lại.

Như Tiểu Lam giờ lên cái mũi ngửi ngửi, kỳ quái, mùi vị có chút không đúng.

Nàng thả người trốn lên một cái cây ở trong viện, từ trên cao nhìn xuống đánh giá các nàng.

Không đúng, mùi vị trên người các nàng rất không đúng!

Lúc này Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc đã đi ra tới, nha dịch liền tiến lên chào hỏi, cũng nói với hắn về chuyện của mấy nha hoàn này.

"Toàn bộ Trương phủ chỉ có các nàng là may mắn sống sót." Nha dịch nói.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, ánh mắt đánh giá các nàng: "Ngẩng đầu lên."

Bốn nha hoàn nghe được lời này cũng không thấy ngẩng đầu, ngược lại còn lui xuống càng nhanh hơn.

"Các nàng bị sợ hãi quá độ, có lẽ sẽ không hỏi ra được cái gì..." Nha dịch lên tiếng giải thích.

Thanh Mặc Nhan đi lên phía trước hai bước, đang định mở miệng nói, thì chợt thấy ở trên đỉnh đầu hiện lên một đạo bóng đen.

Như Tiểu Lam vọt người từ trên cây xuống, lập tức rơi trúng vào đầu một nha hoàn, móng vuốt dùng sức cào...

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, tóc của nha hoàn kia thế nhưng bị Như Tiểu Lam hất xuống dưới đất, để lộ ra ngoài một cái đầu tron bóng, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng của bạch ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Cổ độc phát tác, không thể khống chế được nữa?

Như Tiểu Lam hất bay tóc của một nha hoàn, cái đầu tron bóng ở dưới ánh mặt trời lộ ra ánh sáng bạch ngọc.

Mọi người lập tức sợ hãi.

Huyền Ngọc là người đầu tiên rút kiếm ra, rồi hô to: "Thế tử cẩn thận!"

Phản ứng của Thanh Mặc Nhan cũng không chậm, nhưng mà bốn nha hoàn kia lại đồng loạt tấn công về phía hắn.

Các nàng bỏ hết tóc trên đầu ra, để lộ ra gương mặt khiến người ta nhìn mà phát lạnh: Bốn nha hoàn này chắc chắn được chế thành tử con rôi, tuy rằng đều mang theo khuôn mặt của con người, nhưng khi nhìn qua cái đầu bạch ngọc kia, thì rõ ràng chính là dùng da người để dán lên đi.

Một thanh chùy thủ phá không mà đến, mang theo tiếng gió chói tai.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát, lúc này Huyền Ngọc mới xông lên thay hắn cản phá đạo công kích thứ hai.

Đám nha dịch ở xung quanh cuối cùng cũng có phản ứng, tất cả đều rút đao từ bên hông ra rồi tiến lên phía trước.

Lực đạo của mấy con rôi này rất lớn, hơn nữa chúng còn không biết đau đớn là gì, mới chỉ trong nháy mắt mà chúng đã đánh cho hai tên nha dịch phải nằm trên mặt đất, ngay cả cây đao trên tay cũng bị đứt thành hai đoạn.

Như Tiểu Lam lòng đầy gấp gáp tránh ở một bên, lúc này nàng căn bản là không giúp được gì, mới nhìn đã thấy có thêm mấy nha dịch nữa cũng bị thương ngã xuống đất, không biết sinh tử ra sao.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này thì sẽ không giết chết được chúng nó!

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu to lên, nhưng mà vào trong tai mọi người, chỉ là những tiếng kêu chít chít mà thôi.

Lại thêm một tên nha dịch bị cây chùy thủ trong tay con rôi đâm trúng, Như Tiểu Lam liền nắm bắt cơ hội, nhảy dựng lên, nhảy lên trên người một con rôi, móng vuốt dùng sức một cái, bám thật chặt lấy y phục trên người đối phương, rồi cứ treo lơ lửng ở đó.

Nơi này, nơi này, phải đánh vào nơi này mới có tác dụng!

Nàng vùng tiểu móng vuốt đâm thẳng vào chỗ trái tim của con rôi.

Hiện trường loạn thành một đoàn, căn bản không có ai chú ý đến ý đồ của nàng, chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan đứng ngăn người ở đó.

Đúng lúc này, một con rôi tránh thoát được ngăn cản của Huyền Ngọc, lập tức đâm về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng Thanh Mặc Nhan lại giơ một chưởng ra đánh trúng ngực con rôi.

Huyền Ngọc kinh hãi: "Thế tử, không thể!"

Như Tiểu Lam nhân cơ hội chạy đến khu vực an toàn, về mặt khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Chuyện này là sao, tại sao Huyền Ngọc lại phải khẩn trương như thế?

Một chưởng này của Thanh Mặc Nhan dùng không ít nội lực, con rôi bị hắn đánh trúng động tác lập tức chậm lại.

"Ngực..." Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch như tờ giấy, hắn gian nan nói: "Lệnh cho bọn họ công kích ở nơi đó..."

Huyền Ngọc một bên hô to cho mọi người biết nhược điểm của đám rôi kia, còn một bên thì nâng đỡ Thanh Mặc Nhan không ngừng thối lui về phía sau.

Như Tiểu Lam chạy nhanh đến gần, lo lắng nhìn vào Thanh Mặc Nhan.

Đám nha dịch nghe thấy nhắc nhở của Huyền Ngọc thì rất nhanh đã ổn định lại được trận tuyến, tuy rằng không thể thắng một cách nhanh chóng, nhưng mà không còn đánh loạn như lúc này nữa.

Huyền Ngọc đỡ Thanh Mặc Nhan vào một gian phòng trống.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lúc càng không ổn.

"Thế tử, ngài sao rồi?" Huyền Ngọc gấp gáp hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ nâng môi, thật vất vả mới nói ra được một câu: "Người đi ra ngoài...tiếp tục thủ."

Chiến đấu bên ngoài còn chưa kết thúc, Huyền Ngọc chỉ có thể lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan bước chân lao đảo, thân mình đứng không vững trực tiếp ngã xuống đất.

"Ô ô..." Như Tiểu Lam vội vàng đi qua muốn giúp hắn, nhưng bây giờ nàng bất quá cũng chỉ là một con mèo hương nhỏ, căn bản không có đủ sức lực đỡ hắn được.

Thanh Mặc Nhan ngã trên mặt đất, ngực kịch liệt phập phồng, con người dần dần biến thành màu đỏ.

Đây là cổ độc phát tác?

Như Tiểu Lam kinh hãi, rõ ràng là chưa đến mười ngày mà, hơn nữa bây giờ vẫn còn là ban ngày...chuyện này là như thế nào a.

Nàng vội vã bỏ nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không hề chuyển mắt nhìn nàng, con ngươi đỏ thẫm mang theo ánh sáng làm cho người ta phải sợ hãi.

Cổ độc vẫn cứ phát tác không có dấu hiệu dừng lại.

Trong lòng Như Tiểu Lam một trận khủng hoảng, không phải nói thân thể nàng có thể khắc chế cổ độc trong người hắn sao? Tại sao bây giờ lại không được...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ông trời muốn mạng của hắn?

Như Tiểu Lam dùng sức lay động y phục Thanh Mặc Nhan.

Làm sao bây giờ, vì sao lại không khắc chế được cổ độc của hắn, là sai lầm ở đâu a?

Thanh Mặc Nhan ngã ở nơi đó, màu đỏ ở hai tròng mắt dần dần tản ra, nhưng mà ý thức của hắn vẫn còn rất thanh tỉnh.

"Không liên quan đến người...bởi vì ta sử dụng nội lực." Thanh Mặc Nhan gian nan nói, nhìn vật nhỏ khăn trương túm lấy y phục của hắn, khiến nơi nào đó trong đáy lòng hắn đang lặng yên sụp đổ.

Trong đôi mắt to tròn tràn đầy hoảng sợ, tựa như sắp bị người ta vứt bỏ không biết phải làm sao.

Sử dụng nội lực sẽ bị biến thành như thế này sao?

Như Tiểu Lam rúc người vào trong lòng hắn, nhưng mà bây giờ hiển nhiên, dù cho nàng có đến gần hắn thì cũng không có một chút tác dụng nào nữa, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gấp đến độ không biết phải làm sao.

Không phải đâu, đây là biểu hiện hắn sắp chết sao, nếu hắn chết thì nàng phải làm sao bây giờ, sau này ai lo cho việc ăn uống của nàng, sau khi gây họa ai sẽ chống lưng cho nàng...dù cho hắn luôm miệng nói muốn mang nàng ra làm thuốc dẫn, nhưng nàng biết đó chỉ là những lời ngoài miệng mà thôi, ở chung với nhau trong thời gian dài, nàng cũng có thể cảm nhận được, hắn đúng là một người rất không tệ.

Thanh Mặc Nhan vẫn nhắm hai mắt lại không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam nóng nảy, nhảy lên trên người dùng sức xé rách cổ áo hắn.

Chiến đấu ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, nàng cũng không biết Huyền Ngọc cùng đám người đó có thể đánh bại mấy con rôi kia hay không, nếu để chúng nó xông vào đây...đến lúc đó Thanh Mặc Nhan đúng là chỉ còn một con đường chết.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi tỉnh mau, ngươi không được từ bỏ dễ dàng như thế!" Như Tiểu Lam dùng móng vuốt vỗ vào mặt hắn, miệng thì kêu chít chít không ngừng.

Cổ áo Thanh Mặc Nhan mở rộng ra tán loạn, nàng bỗng phát hiện ở trong y phục hắn tựa hồ như có thứ gì đó đang động đậy.

Nàng cắn góc áo hắn, dùng sức lôi mạnh ra, chỉ thấy trên làn da vùng ngực của Thanh Mặc Nhan tựa hồ như đang cất giấu vật gì đó còn sống, chúng thường thường xông ra nhô lên, rồi sau đó lại lặn biến mất rất nhanh.

Như Tiểu Lam kinh sợ, thật là một cổ cổ độc lợi hại!

Tuy rằng trước giờ chưa từng nhìn thấy qua, nhưng mà trước đây nàng đã từng được nghe ông nội nói, loại cổ độc này trên thực tế chính là cổ trùng đang sống ở trong cơ thể, nếu không thể giải độc trong thời gian nhanh nhất, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng làm cho tâm mạch nổ tung, đến lúc đó cho dù là đại la thần tiên giáng thế cũng cứu không được.

Có biện pháp...nhất định là có biện pháp...

Như Tiểu Lam nôn nóng đến vùng đùi, đứng rồi, tịnh tâm chú, nàng có thể dùng ở trên người hắn, tuy rằng không thể giải quyết gốc rễ vấn đề, nhưng có thể làm cho cổ độc tạm thời an tĩnh lại.

Nhưng mà, muốn thi triển bùa chú thì phải dùng tay để kết ấn.

Như Tiểu Lam ưỡn oải rũ lỗ tai xuống, nhìn đôi móng vuốt toàn lông lá của mình.

"Vật nhỏ..." Trên đầu truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam vui mừng ngược mắt lên nhìn hắn, lại thấy hai mắt hắn vẫn đang nhắm chặt.

Vừa rồi chẳng lẽ là do nàng nghe lầm?

"Nếu Huyền Ngọc không thủ tiếp được nữa...thì ngươi cứ bỏ chạy đi thôi..."

Như Tiểu Lam ngây người, đây rõ ràng là thanh âm mà nàng nghe được, Thanh Mặc Nhan vẫn không hoàn toàn mất đi ý thức.

"Trốn đi, trốn càng xa càng tốt..."

Nhìn nghiêng qua, sẽ thấy khóe miệng hắn thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam không nhìn được rõ ràng ra một hồi: Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng đừng quá coi thường ta, ta là cái loại người gặp nguy hiểm thì bỏ chạy một mình thoát thân sao, ít nhất cũng phải chờ đến khi ngươi thật sự tắc thở ta mới...

Theo tiếng gầm gừ non nớt của Như Tiểu Lam, một luồng nhiệt lưu bỗng nhiên trào dâng trong cơ thể nàng.

Bởi vì lúc trước đã trải qua vài lần, cho nên bây giờ nàng cảm thấy rất trấn định.

Loại cảm giác này...chính là dấu hiệu chuẩn bị biến hóa của nàng, đúng rồi, nếu biến thành hình người, nàng có thể dùng hai tay để kết ấn.

Lúc này nàng dần thả lỏng thân thể, thuận theo biến hóa của cỗ nhiệt lưu kia, quanh thân bị ánh sáng nhàn nhạt bao bọc...

Thanh Mặc Nhan vẫn còn tồn tại một chút ý thức, nhưng hắn lại không có cách nào nhúc nhích được.

Bình thường vì áp chế cỗ độc trong cơ thể, mà hắn không dám dùng nửa điểm nội lực nào, vừa rồi vì để đánh lui con rối mà hắn đã phải dùng đến năm phần nội lực, không nghĩ tới nó lại trực tiếp dẫn đến cỗ độc phát tác.

Đến ngay cả mùi hương trên người vật nhỏ cũng không thể nào áp chế được cỗ độc phát tác lần này.

Đây có lẽ chính là ý trời đi, ông trời hẳn là muốn lấy đi mạng sống của hắn rồi.

Ở người khác nhìn vào, hắn chính là đang an tĩnh nằm ở nơi đó, bất kể ai cũng không thể hiểu được nỗi đau đến tận xương tủy của hắn, tựa như chúng đang muốn cắn nuốt cả trái tim hắn, nhưng mà hắn lại không có cách nào phản ứng lại được.

Hắn không thể gầy gù, không thể hét lên, chỉ có thể nằm im tùy ý cho cỗ độc tàn xác bừa bãi trong cơ thể.

Từng sợi dấu vết màu xanh xuyên thấu hiện lên trên làn da hắn, tựa như có vô số con rắn đang bò ở dưới lớp da.

Lúc này, hắn là sắp không xong rồi.

Hắn nghĩ như vậy.

Chỉ là đáng tiếc có rất nhiều chuyện hắn vẫn chưa được biết rõ...có chút đáp án có lẽ sẽ bị chôn vùi mãi mãi trong lòng đất.

Còn có...tiếc nuối vì không được tận mắt nhìn thấy vật nhỏ lớn lên.

Tuổi thọ của động vật phi thường ngắn, nhiều lắm cũng chỉ kéo dài được mười mấy năm, chỉ chớp mắt một cái vật nhỏ sẽ lớn lên đi, đáng tiếc...

Trong đầu không hiểu vì sao lại hiện ra bộ dáng của một tiểu nha đầu mũm mĩm.

"Vật nhỏ..."

"Câm miệng!" Một thanh âm non nớt tựa như một đạo ánh sáng đâm vào thế giới toàn là màu đen của hắn: "Linh Bảo thiên tôn, an ủi thân hình... Đệ tử hồn phách, ngũ tạng huyền minh..."

Thanh Mặc Nhan cảm giác được có một đôi tay nhỏ bé đang đặt ở trên ngực hắn, theo thanh âm non nớt kia vang lên, đau đớn như bị cắn nuốt bỗng lui xuống giống như thủy triều, khiến cho toàn thân hắn chấn động.

"Đừng động." Giọng trẻ con vang lên mang theo oán giận: "Thật vất vả mới áp chế được nó xuống, ngươi mà cứ lộn xộn thì chẳng khác nào là đi tìm cái chết."

Thanh Mặc Nhan không dám lộn xộn nữa, hắn nỗ lực muốn mở mắt ra, nhưng mà mí mắt như một tòa núi lớn đè xuống khiến hắn không cách nào mở ra được.

Dù cho như vậy, hắn vẫn nỗ lực mở mắt ra một chút.

"Thế nào, còn đau không?" Trong thanh âm hài từ không giấu được đắc ý.

Cảnh vật trước mắt Thanh Mặc Nhan có chút mơ hồ không rõ, nhưng mà tất cả đều đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, hắn có thể cảm giác được, cỗ độc trong cơ thể đã bị áp chế đi xuống, tuy rằng hắn vẫn không biết rốt cuộc đối phương đã dùng cái biện pháp gì.

Một nữ hài từ bốn, năm tuổi đang ngồi dựa vào bên người hắn, một đầu tóc dài đen nhánh kéo dài tới trên mặt đất, đặc biệt nhất là, nàng có một đôi mắt màu xanh biếc, tựa như đá phi thủy thượng đẳng, mang theo chút ánh sáng bên trong, câu hồn đoạt phách.

Nhìn thấy hần mở to mắt, nữ hài khẽ rụt bả vai lại, một bộ dáng mang theo khiếp sợ.

Thanh Mặc Nhan thậm chí còn cho rằng nàng muốn bỏ trốn.

Nhưng mà hần đoán sai rồi, nàng chỉ ngồi đó cúi đầu xuống, đem cả khuôn mặt vùi vào trong tóc hần.

"Vật nhỏ...là người sao?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan cong lên, dù cho hần không động đậy được, nhưng mà hần lại có thể nhận ra mùi hương trên người nàng, đó là một cỗ xạ hương nhân nhật, giống hệt với lúc nàng vẫn đang còn là một con mèo hương nhỏ.

Xem ra mùi hương này cũng không hề mất đi khi nàng biến thành người.

Điều khiến hần tiếc nuối nhất chính là, không có ai đáp lại câu hỏi của hần.

Đợi đến lúc thân thể hần được thả lỏng, có thể tự mình ngồi dậy, thì nữ hài từ bên người đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó chính là quả cầu lông nhỏ màu đen, đang cuộn tròn thân mình lại, hô hô ngủ ngon giấc ở trên người hần.

Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm vào vật nhỏ, con người cong cong lên toát ra ánh sáng đẹp mê người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cào lên mặt, nể tình người đã bảo vệ chủ nhân

Trong gian phòng, Thanh Mặc Nhan ngồi dậy, kéo y phục ra rồi cúi đầu nhìn vào vùng ngực của chính mình.

Nơi đó có một đồ án kỳ quái màu đỏ, nhìn qua thập phần dễ thấy.

Nghĩ lại tiểu cô nương vừa nãy làm cho lòng hần khẽ động.

Ôm lấy quả cầu lông nhỏ, hần xoa nhẹ lên móng vuốt của nó.

Quả nhiên, dấu vết đầy là do mèo hương gây ra.

Vật nhỏ này cuối cùng đã làm cái gì? Vốn dĩ nó có thể biến thành người đã đủ làm cho người ta ngạc nhiên rồi, hiện tại hần lại phát hiện ra, bí mật trên người nó càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc nó còn cất giấu dạng bí mật gì còn chưa nói cho hần biết?

Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó.

Trong lúc mê man, lỗ tai Như Tiểu Lam theo bản năng run rẩy lên.

Bên ngoài, đám nha dịch cuối cùng cũng xử lý xong bốn con rối kia, mọi người đều đứng ở nơi đó, toàn thân tuôn ra mồ hôi lạnh.

Bọn rối ngã ở trong sân, xung quanh đều đứng toàn là người, nhưng lại không có một ai dám đi lên xem xét.

"Thứ này cuối cùng là loại đồ vật gì..."

"Quá tà môn."

Đám nha dịch nói nhỏ.

Huyền Ngọc đứng canh giữ ngoài cửa mà trong lòng vô cùng sốt ruột.

Hần biết là thế tử không thể sử dụng nội lực, bằng không hằng ngày hần cũng không cần dè dặt cẩn trọng đi theo bên cạnh thế tử như thế.

Chẳng qua thế tử không muốn để bất cứ một ai nhìn thấy bộ dạng của hần khi cổ độc phát tác, cho nên đến ngay cả hần cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài mà lo lắng sốt ruột.

Đúng lúc này, cửa phòng mở rộng, Thanh Mặc Nhan ôm theo mèo hương đi ra.

Huyền Ngọc liền hoảng sợ.

"Thế tử, ngài...ngài sao rồi?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan tuy rằng không được tốt cho lắm, nhưng động tác hần vẫn rất thông dong, cho nên căn bản không nhìn ra được hần không khỏe ở chỗ nào.

Thanh Mặc Nhan không trả lời câu hỏi của Huyền Ngọc, mà lại nhìn về phía trong viện.

"Vụ án này sẽ do Đại Lý Tự tiếp nhận, sau khi các người xử lý xong mọi chuyện ở Trương phủ thì đem hết tất cả các vật chứng đang có mang đến Đại Lý Tự đi." Thanh Mặc Nhan phân phó nói.

Đám nha dịch người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng người đứng đầu trong đám nha dịch cũng bước lên phía trước lĩnh mệnh.

Vụ án tà môn thế này, bọn họ còn đang ước có thể vút đi nhanh hơn mà không được.

Thanh Mặc Nhan phân phó xong thì mang theo Huyền Ngọc rời khỏi Trương phủ.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn thận đi theo phía sau, thấp giọng nói: "Thế tử, ngài thật sự không sao chứ?"

Một đường đi này, hần thấy Thanh Mặc Nhan vẫn bước đi như thường, hần nhin không được mang theo cả bụng nghi hoặc.

Trước kia hần cũng đã từng được chứng kiến thế tử vì sử dụng nội lực mà bộc phát cổ độc, mỗi lần như thế ngài ấy đều bị ép đến nửa sống nửa chết, nào có khỏe mạnh bình thường như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vật nhỏ ở trong lòng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Huyền Ngọc không hiểu gì cả, thế tử không để ý đến hần, hần cũng không dám đi lên hỏi một lần nữa, chỉ có thể rối rắm ở trong lòng mà đi theo ngài ấy về Đại Lý Tự.

Việc trước tiên Thanh Mặc Nhan làm là đi tìm Chính Khanh, đem sự tình ở Trương phủ nói cho hần biết.

Chính Khanh nghe xong thì phi thường kinh ngạc, bởi vì án này bắt nguồn từ việc người của bọn họ mất tích, không tưởng tượng ra được bây giờ bọn rồi lại thường xuyên xuất hiện như thế.

"Điều tra trong thành một chút, tìm hiểu xem sự việc có liên quan đến hành động cung phụng con rối này là từ đâu mà ra."

Bình thường Đại Lý Tự cũng không phụ trách điều tra phá án, nhưng mà hiệu suất làm việc của bọn họ lại cao hơn cả Thuận Thiên Phủ ở trên, cho nên khi mệnh lệnh vừa được truyền xuống, thì rất nhanh đã có tin tức hồi báo.

"Trong thành có một cửa hàng rối gỗ, việc buôn bán vô cùng tốt, không ít phú hộ đều đến đó mua hàng." Người tìm hiểu tin tức trở về bẩm báo.

"Cửa hàng rối gỗ?" Thanh Mặc Nhan nhíu mày, hần ở trong thành lâu như vậy, cũng chưa bao giờ được nghe nói qua về loại cửa hàng này.

"Thiếu Khanh đại nhân không biết cũng không có gì lạ, cửa hàng này cũng không buôn bán ở bên ngoài, chỉ tiếp nhận đơn hàng đặt trước, nghe nói đến ngay cả nhị hoàng tử cũng từng đến đó, đặt làm một con rối mặt ngọc để tặng cho sủng phi của hần..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Gần đây nhị hoàng tử không phải mang binh ra biên cảnh sao? Thánh chỉ hần là cũng đã ban xuống rồi."

Hạ Quốc thường xuyên phải chịu sự quấy nhiễu của nước láng giềng, vì vậy lúc này hoàng đế phải phái nhị hoàng tử đi đến biên cảnh để trấn giữ.

Chính Khanh cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Lần trước những hồ sơ bị phá hỏng đều liên quan đến những vụ án tham ô của quan sai, Trương đại nhân lại là người cai quản kho phòng, này...chẳng lẽ có liên hệ gì đó?" Chủ bộ Canh tiên sinh ở một bên nói.

Ánh mắt Chính Khanh lóe sáng: "Mau đi kiểm tra xem cửa hàng đó ở đâu, sau đó dẫn người đến niêm phong ngay lập tức."

"Rõ."

Tùng đạo mệnh lệnh ban xuống, đợi đến khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi chỗ của Chính Khanh, thì trời cũng đã sập tối.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, mở to mắt ra.

Chung quanh im ắng.

Nàng đứng dậy lắc lắc đầu, đột nhiên có một gương mặt phóng đại thình lình xuất hiện ở trước mắt nàng.

Quý a!

Nàng gio móng vuốt lên chụp tới.

Ác linh lui tán!

"Lá gan không nhỏ, đến cả chủ nhân cũng dám cào?" Thanh âm quen thuộc khiến cho Như Tiểu Lam sợ run cả người.

Má ơi, như thế nào lại cào lên trên mặt hần a.

Thanh Mặc Nhan cúi người tiến đến trước mặt nàng, ở một bên má vẫn còn lưu lại dấu vết vừa mới bị nàng cào xong.

Nhưng dù là như thế, thì cũng không làm tổn hại đến uy phong của hắn được.

Chít chít... Là do ta ngủ đến hồ đồ rồi, cái gì ta cũng không biết...

Như Tiểu Lam cực lực làm ra bộ dáng vô tội, mắt mèo long lanh giống như những ngôi sao trên trời, đang không ngừng lóe lóe sáng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, vô hình trung, toát ra bên ngoài một cỗ cường đại áp bách, khiến cho nàng hít thở không thông.

Người ta nói ánh mắt có thể giết người, chẳng lẽ chính là chỉ cái này?

Như Tiểu Lam chợt dạ cuộn trang người lại.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo móng vuốt của nàng ra, dùng ngón tay miết nhẹ lên trên đó.

Như Tiểu Lam giờ lên mũi người người, là mùi vị của thuốc.

"Lúc này nể tình người đã biết đường báo hộ chủ tử, nên ta tạm tha cho người." Hắn ở một bên vừa bôi thuốc cho nàng vừa nói.

Bảo vệ chủ...

Như Tiểu Lam ngốc lảng tại chỗ.

Nàng vì cứu hắn mà cắn nát cả ngón tay để sử dụng bùa chú... Hắn cư nhiên lại nói hành vi của nàng là đang bảo vệ chủ tử... Nàng chính là ân nhân cứu mạng của hắn a.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang thì thầm gì đó trong miệng: "Như thế nào? Cào lên mặt chủ nhân, người cho rằng việc này tính xong rồi sao?"

Như Tiểu Lam vèo một cái nhảy cách xa hắn ra, ánh mắt cảnh giác gắt gao nhìn hắn.

Bằng không người còn muốn như thế nào nữa, lại muốn phạt bắt ta ăn đồ ăn sống sao.

Thanh Mặc Nhan hơi nheo lại đôi mắt, tựa hồ là đang cố ý cười.

"Những bản lĩnh đó của người học được từ đâu?"

Như Tiểu Lam tròn mắt mèo lên: Giả ngu, ta nghe không hiểu.

"Đừng có mà giả ngu với ta." Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay gõ vào trán nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bị đau trực tiếp kêu to.

"Đừng giả vờ nữa, biến trở lại đi." Hắn nói.

Biến trở lại đi? Biến cái gì a?

Nàng chợt dạ lùi về phía sau.

"Đương nhiên là biến lại thành hình người." Hắn nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa đến phát run.

Lúc đó nàng cho rằng hắn đang ở trong trạng thái hôn mê, dù sau này tỉnh lại cũng sẽ không thể nào nhớ rõ hết mọi chuyện được, hiện tại xem ra, nàng đã sai hoàn toàn rồi.

Gia hỏa này tinh táo hơn ai hết.

Biến thành người ở trước mặt hắn? Nàng mới không làm đâu!

Nàng cũng không muốn bị người ta cho là yêu quái, nghe nói yêu quái ở thời cổ đại đều bị mang đi thiêu hết, nàng không thể đi tìm chết a.

Suy đi nghĩ lại, tốt nhất là giả ngu đến cùng.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ cắn răng một hồi, sau đó lại sâu kín thở dài, bộ dáng sợ hãi rụt rè càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa hoàn toàn tin nhiệm hắn.

Này không thể được, làm sủng vật của hắn, tất nhiên sẽ phải toàn tâm toàn ý nghĩ đến hắn, tin tưởng hắn.

Ngay tại Lúc Như Tiểu Lam căng da đầu, chuẩn bị nghênh đón sự "uy hiếp" của hắn, thì lại nghe hắn nói: "Không muốn biến cũng được, ta sẽ chờ, chờ đến một ngày người nguyện ý nói hết tất cả cho ta biết."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan còn có một mặt sẵn sốc như thế?

Tâm tình của nàng mới vừa bình ổn lại được một chút, thì lại thấy Thanh Mặc Nhan chỉ vào một bên mặt vừa bị nàng cào: "Đường đường là mặt của Thiếu Khanh mà người cũng dám làm cho bị thương, còn không mau lại đây, việc bôi thuốc này liền giao cho người."

Trong nháy mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào hỗn độn.

Nhìn đôi móng vuốt của chính mình: Thiếu Khanh đại nhân, ngài thật sự muốn kiêu ngạo như thế sao, hay là ngài đang muốn ta cào lên trên thêm vài vết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trời sinh không giống hai cha con

Thanh Mặc Nhan chỉ vào lọ thuốc ở trên bàn.

Như Tiểu Lam nhìn móng vuốt của chính mình, xong lại nhìn vào lọ thuốc, vẻ mặt như đưa đám.

Móng vuốt của nàng căn bản không chạm vào thuốc ở trong lọ được, này không phải là đang làm khó người ta sao... À không, là làm khó cho một con mèo hương mới đứng.

Thanh Mặc Nhan thông dong ngồi im một chỗ, thuận tiện cầm một quyển sách lên xem, hắn có rất nhiều tính kiên nhẫn, hắn phải đợi đến khi nó chủ động đến gần hắn, đây mới là điều hắn muốn.

Như Tiểu Lam nhe răng với lọ thuốc, đúng lúc này, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, không hay rồi, có tin tức bên hầu phủ nói sau khi hầu gia nghe xong chuyện của Trương đại nhân thì đã vô cùng tức giận, muốn ngài lập tức trở về."

Thanh Mặc Nhan khép quyển sách lại, nhíu mày nói: "Phụ thân lại tức giận cái gì?"

Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá sắc mặt Thanh Mặc Nhan, cẩn thận dè dặt nói: "Hầu gia nói là ngài không vừa ý với cuộc hôn nhân này, cho nên mới có ý... Mới có ý hại một nhà Trương đại nhân..."

Nghe xong những lời này, Như Tiểu Lam không khỏi tròn tròn mắt.

Lão hầu gia này tư duy cũng quá khác người đi, dù cho Thanh Mặc Nhan thật sự không muốn kết hôn, thì cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ động thủ giết người a.

Thanh Mặc Nhan cười khổ, đem quyển sách ném lên trên bàn: "Lại đổ lên trên đầu ta, ta cảm thấy thật kỳ quái, ông ấy cho là ta có khả năng thông thiên hay chỉ đang một lòng muốn gây khó xử cho ta đây."

"Thế tử ngài đừng nghĩ nhiều quá, tuy hầu gia có đôi chút nghiêm khắc với ngài, nhưng chung quy ngài vẫn là con ruột của hầu gia a."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên: "Theo ta thấy, ngược lại ông ấy đối với ta như là kẻ thù mới đúng."

Như Tiểu Lam trở mặt nhìn sắc mặt vừa rồi còn nhu hòa của Thanh Mặc Nhan bây giờ đã trở nên lạnh lùng, khiến cho trong lòng nàng cũng bị nhấc lên theo.

Mặc kệ là ai, ở vào vị trí này của hắn thì nhất định cũng không thể nào chịu được, là một phụ thân không những không giúp gì cho nhi tử của mình, mà lại còn đi khắp nơi phá đám, này thật sự là tình cảm phụ tử sao?

Đến ngay cả nàng cũng không khỏi hoài nghi về việc này.

Ma xui quỷ khiến, nàng vươn móng vuốt ra, giống như muốn an ủi nhẹ nhàng vỗ lên trên cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan sùng sốt, sau đó lộ ra nụ cười.

"Vật nhỏ, người cảm thấy ta cần người khác an ủi sao?" Hắn cười nheo nheo móng vuốt của nàng, vùng đệm thịt mềm yếu nóng hôi hổi, sờ vào cảm giác cực kỳ tốt, làm hắn không khỏi có chút nghiện, miết mãi không ngừng.

Như Tiểu Lam bị hấn làm cho móng vuốt ngứa đến đòi mạng, nghĩ muốn rút chân về lại bị hấn gắt gao nắm lại, nàng vốn là có ý tốt, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục bị hấn trêu đùa, khiến cho nàng phải kêu to lên chút chút.

Lần sau nàng sẽ không làm người tốt nữa!

Thanh Mặc Nhan thay vào một bộ quan phục, rồi khoác lên một thân áo choàng bình thường, mang theo Huyền Ngọc đi về hầu phủ.

Lão hầu gia ngồi ở trên viện, vừa mới tiến vào sân đã nghe thấy thanh âm của ông đang răn dạy đám hạ nhân.

Thanh Mặc Nhan tiến lên chào hỏi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong y phục hần, chỉ để lộ ra nửa cái đầu.

Nàng đối với lão hầu gia đến nửa điểm hảo cảm cũng không có, tuy rằng đây mới là lần thứ hai nàng gặp mặt hần, nhưng nàng sẽ không quên lần trước hần đã phái quân gia đến đòi ném nàng ra ngoài đường.

Còn nói Thanh Mặc Nhan mê muội mất đi ý chí... Ta phi! Những nha hoàn như hoa như ngọc bên người lão nhân nhà ngươi đều là để trang trí thôi sao?

Lão sắc quý! Vô si!

Vật nhỏ ở trong lòng hần nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dáng xù lông thật khiến cho hần hài lòng.

Thật không hổ danh là sủng vật của hần, người hần không thích, thì nó cũng sẽ không thích.

Đã nhìn quen với những bộ mặt giả nhân giả nghĩa, bây giờ lại được nhìn thấy bộ dáng trần đầy cảm phần của vật nhỏ, làm hần cảm thấy vô cùng trân quý.

Hần chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra được nó đang suy nghĩ cái gì, tất cả cảm xúc của nó đều biểu hiện hết ở trên mặt, đến ngay cả khi nó nói dối cùng giả ngu ngốc cũng đều thoát không được ánh mắt hần.

Đơn thuần như thế, sẽ không thích hợp để sinh tồn ở trong cái thế giới này.

Một tay Thanh Mặc Nhan đề lại đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, ấn nàng vào trong lòng ngực.

Lão hầu gia ngẩng đầu lên thấy Thanh Mặc Nhan đang tiến vào, thì lập tức ném chén trà trong tay về phía hần.

Thanh Mặc Nhan nghiêng người tránh đi.

Lão Hầu gia giận tím mặt: "Nghịch tử nhà ngươi, còn dám tránh!"

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Ngày mai ta còn phải về Đại Lý Tự làm việc, nếu ngài đánh vỡ đầu nhi tử, thì khi trở về sẽ khó tránh khỏi bị người ta hỏi chuyện, người bên ngoài đều biết ta chưa thành thân, đến một tiểu thiếp ở trong phủ cũng không có, tự nhiên sẽ nghĩ đến là do ngài gây ra, nếu việc này truyền ra ngoài thì sẽ gây bất lợi cho thanh danh của ngài, ta cũng chỉ là đang lo nghĩ cho phụ thân..."

Miệng lão hầu gia không tránh khỏi run rẩy.

Cứ nói về việc liên quan đến quan trường, thì hần luôn nói không lại Thanh Mặc Nhan.

Hầu phủ đã sớm trên đà xuống dốc, hần bắt quá cũng chỉ còn lại cái quan hàm mà thôi, đến ngay cả tiền cung cũng phải chờ hoàng đế triệu kiến, không giống như con trai hần, có cái chức quan Đại Lý Tự Thiệu Khanh không nói, mà tiền cung đối với hần cũng dễ dàng như tiến vào hậu viện nhà mình, hơn nữa Chính Khanh đại nhân cũng rất coi trọng hần, đến ngay cả lão gia tử như hần cũng phải nể mặt Chính Khanh vài phần.

"Ta hỏi ngươi, trong phủ Trương đại nhân xảy ra án mạng chết người?" Lão hầu gia giận dữ hỏi.

Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trả lời: "Vụ án này đã giao cho Đại Lý Tự tiếp nhận, không tiện nói cho người ngoài biết được."

Lão hầu gia ghen hờn tại chỗ.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, vụ án do Đại Lý Tự điều tra người ngoài thật sự không có quyền hỏi đến.

Lão hầu gia cắn răng: "Ngươi dám nói vụ án Trương phủ không có liên quan đến người?"

Thanh Mặc Nhan khề cụp mi xuống: "Phụ thân nói vậy là có ý gì?"

"Ngươi không muốn kết thân với Trương phủ, cho nên mới phái sát thủ đi ám hại bọn họ!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Phụ thân cũng quá coi trọng ta rồi, Trương đại nhân chính là mệnh quan triều đình, ta làm sao dám đụng vào hần."

"Ngươi dám nói không có một chút liên quan nào đến người?" Rõ ràng lão hầu gia vẫn không tin hần.

Thanh Mặc Nhan cười khổ: "Phụ thân tại sao lại không tin ta?"

Lão Hầu gia trầm mặc.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục nói: "Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, vì sao phụ thân người luôn luôn nhắm vào ta, ta đã làm sai việc gì sao?"

Lão hầu gia cười gượng: "Nếu chuyện của Trương phủ không có liên quan đến người, vậy thôi, qua mấy ngày nữa ta lại làm mai cho người một nhà khác."

Rõ ràng hần không muốn trả lời nghi vấn của Thanh Mặc Nhan.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Vậy ta không quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi nữa." Nói xong xoay người ra khỏi cửa.

Phía sau ả ả truyền đến tiếng nói nhỏ căm giận của lão hầu gia: "Tiểu tử này trời sinh phản nghịch, sớm muộn gì cũng sẽ giống với mẫu thân hần... Lúc trước ta không nên giữ nó lại..."

Như Tiểu Lam thính tai, nghe được rất rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, nàng không biết hắn có nghe được hay không.

Nàng không rõ đến tột cùng thân thể của hắn là gì, nhưng mà nàng tin tưởng, thân là con cái, nếu nghe được những lời này thì đều sẽ rất bi ai.

Cuối cùng là Thanh Mặc Nhan đã làm sai cái gì, vì sao phụ thân lại đối xử với hắn như thế.

Như Tiểu Lam khẩn trương nhìn chăm chăm sắc mặt hắn.

Bước chân Thanh Mặc Nhan không ngừng nghỉ, vẫn luôn đi thẳng ra sân khiến nàng nhẹ nhàng thở ra, xem ra hắn không hề nghe thấy những lời lão hầu gia nói ở trong phòng.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại, trong con ngươi đen trắng rõ ràng lộ ra phần hận.

Những lời phụ thân nói ở trong phòng hắn đều nghe được rõ ràng mạch, nhưng mà hắn lại không thể biểu lộ ra bên ngoài quá nhiều.

Nếu ngay cả lớp mặt nạ này cũng kéo xuống, thì hắn không biết quan hệ phụ tử giữa bọn họ sẽ còn sót lại cái gì nữa.

"Ca ca!" Từ trên đường nhỏ chạy đến một thiếu niên.

Như Tiểu Lam vươn đầu ra nhìn, thấy là nhị thiếu gia hầu phủ.

"Đại ca đi gặp phụ thân rồi sao?" Nhị thiếu gia hỏi: "Phụ thân có phải hay không lại gây khó xử cho đại ca?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hòa hoãn một chút: "Không có, ngươi đây là muốn đi đâu?"

"Đi tới chăm bệnh cho phụ thân." Nhị thiếu gia cúi đầu xuống.

Thân là con cái, nếu trường bối sinh bệnh, thì văn bối phải tỏ vẻ hiếu tâm đến trước mặt hầu hạ.

Thanh Mặc Nhan nhủ thầm: "Ta thường xuyên không ở nhà, ngươi phải cẩn thận một chút."

Tính khí lão hầu gia không tốt, thường xuyên chửi giận lên người ở bên cạnh, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không tránh thoát được vận rủi này.

Nhị thiếu gia ánh mắt trông mong nhìn Thanh Mặc Nhan: "Đại ca có thể giúp ta tìm một công việc hay không, dù là công việc chạy vặt cũng được...ta không muốn ở trong phủ nữa."

Thanh Mặc Nhan thở dài: "Ta sẽ suy nghĩ giúp ngươi."

Nhị thiếu gia bái tạ nhìn theo bóng dáng Thanh Mặc Nhan rồi đi.

Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan chui ra ngoài, bám lên đầu vai của hắn nhìn về phía sau.

Nhị thiếu gia vẫn đứng ở đó, tận sâu trong ánh mắt có mang theo chút âm lãnh.

Như Tiểu Lam không khỏi rung mình một cái, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo nồng đậm đồ kỵ, cũng ngấm mang theo cả ý ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Huynh đệ đừng thương tâm, có ta ở đây

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Vừa vào đến cửa hắn đã sai người pha nước ấm tắm rửa, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội này vụng trộm nhảy ra ngoài.

Thừa dịp thời gian hắn phải tắm gội, nàng muốn đi tìm chó ngọc để hỏi thăm về sự tình ở trong phủ, tốt xấu gì nó cũng ở đây từ rất lâu rồi, nhất định có thể từ chỗ nó hỏi ra được không ít tin tức.

Như Tiểu Lam vừa mới chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ, thì sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nam nghiêm khắc: "Ngươi định đi đâu?"

Nàng quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan, miệng cứ thì thầm, ý bảo là mình muốn đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan khế trầm xuống, tiến lên phía trước bắt được nàng: "Chạy loạn cái gì, trên người ngươi bản muốn chết."

Như Tiểu Lam nghe vậy thì liền nhìn lại chính mình, đâu có bản a.

Thanh Mặc Nhan không muốn nói nhiều, túm cổ nàng mang đi.

Buông ta ra, ta mới không cần tắm cùng người đầu... Người là người xấu, tên lưu manh buông ta ra... Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà chút sức lực này của nàng ở trong mắt Thanh Mặc Nhan cũng không thấm vào đâu, bản không chút chậm trễ đi đến bên bể tắm, bùm một cái trực tiếp ném nàng vào trong nước.

Như Tiểu Lam phải bơi chó một lúc mới vớt và ngoi đầu lên trên mặt nước được, miệng nàng không ngừng kêu to rồi thở phì phò.

Người có biết thương hương tiếc ngọc hay không, sao lại thô lỗ đến như thế!

Lông trên toàn thân đều ướt hết, phẳng phất như nàng đã nhỏ hơn một vòng so với hàng ngày, bộ lông ướt sũng nhìn qua phi thường buồn cười.

Thanh Mặc Nhan cao ngạo liếc nó một cái, sau đó mới bắt đầu cời y phục ra.

Móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám vào thành bồn tắm, theo từng lớp y phục mà hất cởi ra, khiến cho nàng nhịn không được phải trừng lớn mắt.

Dáng người này... Cũng quá yêu nghiệt đi.

Bình thường chỉ thấy hấn mặc quan phục, nàng cũng không nhìn ra được cái gì, hiện giờ khi không có lớp y phục nàng mới phát hiện ra, dáng người của hấn rất cân đối, cơ bắp chỗ bả vai nhìn qua rắn chắc hữu lực, nhìn xuống thêm chút nữa...

Miệng Như Tiểu Lam mở rộng ra, bộ dáng ngơ ngác không khỏi làm cho Thanh Mặc Nhan phải thấp giọng cười ra tiếng.

"Quả nhiên là vật nhỏ háu sắc."

Như Tiểu Lam lặn cả đầu vào trong nước.

Trời ạ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, tất cả đều do ngày đó đã nhìn qua xuân cung đồ của Cố tiên sinh sao.

Trong lòng nàng không ngừng nhắc đi nhắc lại phi lễ chó nhìn (*), tâm tình thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại.

(*) Phi lễ chó nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghi.

Từ trong nước ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy cánh Thanh Mặc Nhan đang bước chân vào bồn.

Thân thể nàng vẫn còn rất nhỏ, tầm mắt lại thấp, vừa ngẩng đầu lên đã vừa vịn thấy được...

Trong lúc bất tri bất giác, móng vuốt đang bám vào thành bồn tắm của nàng buông lỏng ra, thân thể nàng bỗng chốc chìm xuống dưới nước.

Cô lỗ cô lỗ.

Cứu mạng a!

Như Tiểu Lam liều mạng vùng bốn cái chân.

Thanh Mặc Nhan đúng lúc vớt nàng ra khỏi mặt nước.

"Đến đi tắm mà cũng bị chết đuối, trên đời này có sủng vật ngoan như thế sao?"

Khụ khụ khụ!

Như Tiểu Lam nắm chặt lấy cánh tay hấn, đem hết nước ở trong miệng phun ra.

Thật quá đáng sợ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, là một thiếu nữ vô cùng thuần khiết, tại sao nàng lại phải tận mắt trông thấy thứ kia, như thế sẽ bị đau mất hột a.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ dùng móng vuốt che mặt lại, bộ dáng vừa thẹn vừa giận càng làm hấn cảm thấy thú vị.

Bất quá hấn cũng không muốn tiếp tục trêu đùa nàng nữa, hấn đem nàng đặt bên cạnh bồn tắm, còn hấn thì dựa vào phía đối diện, cánh tay khoác lên hai bên thành, thoải mái hưởng thụ dòng nước ấm.

Như Tiểu Lam khần trương không dám nhìn vào hấn, sợ hấn lại lấy nàng ra để giễu cợt, nhưng mà qua cả nửa ngày nàng vẫn không thấy hấn mở miệng ra để nói chuyện, vì thế liền lặng lẽ quay đầu lại nhìn xem.

Thanh Mặc Nhan đang tựa ở thành bồn tắm nhắm hai mắt lại, giống như là đang chợp mắt một chút.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngủ rất đúng lúc, tắm cùng với hấn là một việc hết sức áp lực, nói không chừng ánh mắt lại nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn.

Móng vuốt bám lấy thành bồn tắm, liều mạng bò lên trên.

Thành bồn vừa tròn vừa cao, làm nàng bị rơi xuống nước mấy lần.

"Cổ độc trong cơ thể ta... Là có từ lúc ở trong bụng mẹ." Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp.

Như Tiểu Lam cả kinh, quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng thấy hắn vẫn đang nhắm hai mắt lại dưỡng thần, nghe qua cứ như là người ở trong mộng nói mơ.

"Người trong phủ đều nói trước khi sinh ta ra thì trong thân thể mẫu thân đã có độc, sau khi sinh hạ ta xong thì bà đã mất, vì thế cổ cổ độc này vẫn tiếp tục lưu ở trong người ta... Nhưng đến nay ta vẫn không tìm ra được nơi chôn cất mẫu thân, mỗi lần hồi phụ thân về việc này, thì ông ấy đều giận tím mặt, cuối cùng đều kết thúc cuộc nói chuyện trong bất hòa."

Như Tiểu Lam sững sờ ở nơi đó, nàng biết Thanh Mặc Nhan không hề ngủ, giờ phút này ở đây trừ bỏ nàng ra cũng không có một ai khác, chẳng lẽ những lời đó là đang muốn nói với nàng?

Thời điểm hắn lên tiếng nàng vẫn còn dè dặt cẩn trọng, nhưng khi nghe hắn kể rõ mọi chuyện, thì hô hấp nàng bỗng dần dần ngừng lại.

Tuy rằng lúc trước nàng cũng đoán được quan hệ giữa hắn và lão hầu gia không được tốt cho lắm, nhưng lại chưa từng nghĩ đến loại tình huống như vậy.

Thanh Mặc Nhan cùng nhị thiếu gia không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng cả hai bọn họ đều mất đi mẹ đẻ của mình, ngày thường lão hầu gia chỉ cần có điều không hài lòng là sẽ đem hai đứa con ra để chửi giận, Thanh Mặc Nhan tự mình làm ra được tiền đồ riêng, cho nên mới tạm thời thoát ly được sự khống chế của phụ thân hắn, nhưng mà nhị thiếu gia lại không thể, cho nên Thanh Mặc Nhan đối với người đệ đệ này mới mang theo vài phần thương hại.

Mấy năm nay Thanh Mặc Nhan đều không ngừng điều tra về sự việc liên quan đến mẫu thân hắn, cũng cố gắng tìm ra thuốc dẫn để giải độc.

Muốn giải được cổ độc là một điều rất khó, đến ngay cả thuốc dẫn cũng không dưới mấy chục loại, hắn đời này khả năng là sẽ chết sớm không phải nghi ngờ.

"Cho nên mới nói, ở lúc trước khi gặp được ngươi, ta đã muốn từ bỏ việc đi tìm thuốc dẫn." Thanh Mặc Nhan mở mắt ra, nhìn vào vật nhỏ đang bắt tri bắt giác dựa về phía hắn.

"Chít chít." Huỳnh đệ, không nghĩ tới ngươi lại đáng thương như vậy.

Như Tiểu Lam đồng tình vươn móng vuốt ra, vốn định khoát lên bờ vai hắn, nhưng lại phát hiện ra chân nàng quá ngắn căn bản là với không tới được, cho nên nàng chỉ có thể đổi lại thành khoát lên trên cánh tay hắn.

Đừng khờ sờ, có ta ở đây, ngươi sẽ không có việc gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng của vật nhỏ thì không khỏi lộ ra mỉm cười, hắn liền duỗi tay túm lấy nàng, đặt ở trên người hắn.

Trong miệng mèo hương thì thầm không biết là đang nói cái gì, nhưng mà dù cho hắn nghe không hiểu, thì hắn vẫn cảm nhận được thiện ý của nàng.

Này vật nhỏ hắn là đang muốn an ủi hắn đi.

Kỳ thật đến ngay cả hắn cũng không thể hiểu nổi, tại sao lại đem hết chuyện trong lòng ra nói cho nó nghe, đưa tay ra sờ vào chân mèo mềm mại, trong đáy lòng hắn đang có nơi nào đó lặng yên sụp đổ.

Thanh Mặc Nhan chỉ ở lại trong phủ có một đêm, ngày thứ hai hắn đã mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Vụ án con rối mặt ngọc đã đến ngày phải trình lên trên, bởi vì án mạng của Trương phủ đã kinh động đến cả hoàng đế, khiến cho Chính Khanh bị triệu vào cung để hoàng đế hỏi chuyện.

Mệnh quan triều đình chết không minh bạch, hoàng đế tự nhiên phải làm cho đúng phong thái, hạ lệnh xuống phải dốc toàn lực điều tra.

Chưa quá hai ngày, người được phái đi cuối cùng cũng truyền về được tin tức: Bọn họ đã tìm ra được nơi chuyên buôn bán rối gỗ ở trong thành.

Chính Khanh lại phái thêm người, hợp tác cùng với nha dịch mà Thuận Thiên Phủ phái đến tiếp tục điều tra.

Nhưng mà chờ đến trời tối, vẫn không thấy những người này trở về.

Chính Khanh lại phái người đi tìm kiếm, nhưng ngay cả những người hắn phái đi lần này cũng bật vô âm tín.

Hắn giận dữ: "Bất quá chỉ là một cửa hàng nho nhỏ, như thế nào lại không tìm thấy người, tiếp tục phái người đi!"

Thời điểm Thanh Mặc Nhan nhận được mệnh lệnh, là lúc hắn đang ở trong thư phòng của mình ở hầu phủ để đọc sách, Như Tiểu Lam thì nằm bên cạnh cuộn thành một đoàn hồ hồ ngủ.

Thanh Mặc Nhan thay một thân y phục, mang theo Huyền Ngọc rời khỏi phủ.

Chẳng qua lúc này, hắn không hề mang Như Tiểu Lam theo, mà là bắt nó ở lại trong thư phòng, cũng dặn dò những tâm phúc ở trong viện phải chăm sóc bảo vệ nó.

Như Tiểu Lam ở trong phòng ngủ đến không biết trời đất, chờ đến khi nàng tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chó ngốc, mau tới cứu ta!

Như Tiểu Lam đuổi thân mình ra, lúc này mới phát hiện ở trong thư phòng không có lấy một bóng người.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng không có ở đây?

Nàng nhảy xuống giường, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Cái này quá không đúng, làm gì có chuyện Thanh Mặc Nhan bỏ mặc một mình nàng rồi rời đi đây, từ trước đến giờ dù đi đến đâu thì hắn cũng sẽ ôm nàng đi theo a.

Chạy ra ngoài cửa, chỉ thấy mỗi hai nha hoàn đang đứng ở nơi đó, gương mặt mang theo cười tủm tỉm nhìn về phía nàng.

"Bé ngoan tỉnh ngủ rồi?"

Ngửi khí ngọt ngào không khỏi làm cho nàng sợ run cả người.

Ta cũng không phải là súc vật, các người muốn làm gì?

"Điểm tâm đã chuẩn bị xong." Một nha hoàn bưng tới một khay thức ăn.

Bụng Như Tiểu Lam lập tức kêu lên sùng sục.

Quên đi, vì bụng nhỏ, phải ăn cho no cái đã.

Như Tiểu Lam lập tức đổi thành bộ dáng ngoan ngoãn, còn kêu lên hai tiếng với các nàng.

Quả nhiên, những nha hoàn đó liền đem đồ ăn đặt hết xuống dưới.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ thở dài: Ở dưới mái hiên nhà người ta, thì đành phải biết cúi đầu thôi.

Ăn no bụng xong, Như Tiểu Lam bắt đầu đi lại ở trong sân: Thư phòng, chính phòng, toàn bộ sân của Thanh Mặc Nhan đều đã bị nàng đi qua vài lượt, nhưng mà vẫn không hề thấy bóng dáng của hắn đâu.

Tên này rốt cuộc là đi nơi nào?

Như Tiểu Lam ghé vào cành cây trên cao, cầm chống vào chân trước, phiền muộn đến ngẩn người.

Tổng cảm thấy... Có chút tịch mịch đi.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng thế nhưng đã có thói quen ở lại bên người hắn, tuy rằng hắn rất hay đùa cợt nàng, nhưng bắt quá đây vẫn là lần đầu tiên nàng rời khỏi người gần lâu như thế.

Nàng nằm sấp trên cành cây đến khi sắc trời đã tối vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan trở về.

Dưới tàng cây lúc nào cũng có nha hoàn canh giữ, mặc kệ nàng đi đến đâu thì phía sau cũng có người đi theo.

Hào nhàm chán a.

Thời điểm nha hoàn chuẩn bị xong cơm chiều, Như Tiểu Lam mới nhảy xuống cây, kêu về phía các nàng vài tiếng, nhưng mà lại không có một ai hiểu ra được ý tứ của nàng.

Nàng rất muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu, cả ngày đều không có nhìn thấy hắn, cũng không nhìn thấy cả Huyền Ngọc.

Dựa theo phán đoán của nàng, bọn họ hẳn là đã đến Đại Lý Tự làm việc, nhưng mà trước kia dù có đi đến Đại Lý Tự thì Thanh Mặc Nhan cũng sẽ mang theo nàng..

Không đúng, việc này tuyệt đối có vấn đề.

Đối với cơm chiều nàng cũng không muốn ăn.

Vội vàng ăn vài miếng cho có lệ sau đó liền trở về thư phòng Thanh Mặc Nhan, nhảy lên giường cuộn tròn thành một đoàn.

"Mèo con hôm nay rất ngoan a." Ngoài cửa ả ả chuyển đến tiếng nói chuyện của đám nha hoàn.

"Các người đừng buông lỏng cảnh giác, phải trông coi thật cẩn thận cho ta, đừng để đến lúc thế tử về lại không thấy nó đâu."

Lỡ tai Như Tiểu Lam run lên.

Xem ra Thanh Mặc Nhan thật sự không có ở trong phủ.

Nàng nằm sấp ở trên giường không hề nhúc nhích, cố lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài.

Ước chừng qua một canh giờ, nha hoàn bên ngoài đều cho rằng nàng đã ngủ, mới lặng lẽ đóng cửa lại.

Cửa lớn vừa đóng, Như Tiểu Lam liền nhảy dựng lên, lập tức chạy vội đến bên cửa sổ, dùng móng vuốt đẩy khung cửa sổ ra, lặng yên không một tiếng động nhảy ra bên ngoài.

Như Tiểu Lam lợi dụng trời tối chạy vào trong bụi cỏ.

Hạ nhân gác đêm trong phủ hoàn toàn không phát hiện ra nàng.

Nàng lặng lẽ trốn vào góc tường trong vườn.

"Uy, chó ngốc, người ở đâu?"

Đột nhiên trong bóng đêm nhảy ra một con quái vật to lớn, nó chạy đến đè nàng lên trên mặt đất, đầu lưỡi ướt nhẹp không ngừng liếm lên đầu nàng.

"Ngừng!" Như Tiểu Lam liều mạng giãy dụa.

Chó ngốc chỗ nào cũng tốt, nhưng mà cái tính nhiệt tình này của nó nàng thật sự không chịu nổi.

"Tránh ra!" Như Tiểu Lam dùng chân đánh vào mũi nó.

Chó nhỏ ủa khua thối lui sang một bên.

Như Tiểu Lam thở hổn hển bò dậy, lông trên người đều bị ướt hết.

"Hôi muốn chết." Như Tiểu Lam tức giận nói.

Chó nhỏ mang theo vẻ mặt vô tội.

"Người lại gần đây, ta có việc muốn hỏi người." Như Tiểu Lam giẫy hết nước trên người, cùng với chó nhỏ đi vào chỗ góc tường âm u.

Chó ngốc phụ trách việc trông coi vườn, cho nên việc ở trong viện chắc nó cũng nghe được không ít, Như Tiểu Lam liền hỏi thăm nó về chuyện của Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan đã đi Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam nghe được đáp án thì không thể tin được.

Chó ngốc gật đầu liên tục.

"Không đúng a..." Như Tiểu Lam suy nghĩ, nàng cảm giác được sự việc không hề đơn giản như vậy, nếu chỉ là đến Đại Lý Tự thì hẳn sẽ không để nàng ở lại hầu phủ một mình như vậy.

Trông mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, lại quay sang hỏi chó ngốc: "Người biết đường đến Đại Lý Tự không?"

Chó ngốc ngậy ngẩn nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu gì cả, khiến cho Như Tiểu Lam có loại xúc động muốn đập cho nó một trận.

"Người có nghe hiểu ta đang nói gì không?" Như Tiểu Lam nghiêng răng nghiêng lợi.

Chó ngốc gật đầu.

"Ta muốn đến Đại Lý Tự, người có thể dẫn đường không?"

Về mặt chó nhỏ mang theo sợ hãi, từ nhỏ nó đã lớn lên ở trong phủ, căn bản chưa bao giờ đi ra ngoài qua.

Như Tiểu Lam bực bội cắn móng vuốt, không được, nàng nhất định phải tra rõ xem Thanh Mặc Nhan đã đi đâu.

Mỗi lần đến Đại Lý Tự, nàng đều bị hắt ôm vào trong lòng, lại còn cười trên lưng ngựa, nàng căn bản là không thể nhớ rõ đường đi được, nếu bây giờ mà lỡ mãng hấp tấp chạy ra ngoài, thì khó đảm bảo nàng sẽ không bị lạc đường.

Lại nói dáng người của nàng quá nhỏ, cho dù chạy cũng phải mất đến nửa ngày, còn không phải là mài mòn hết móng vuốt của nàng sao?

Nàng đang suy tính tới lui, chợt nghe thấy thư phòng bên kia truyền đến thanh âm của đám nha hoàn.

"Trong thư phòng hình như có động tĩnh."

"Chẳng lẽ bé ngoan đã tỉnh?"

Ai là bé ngoan của các người!

Như Tiểu Lam vụng trộm chạy quay lại, nếu như bị họ phát hiện nàng lén lút chạy ra ngoài, thì lần sau muốn trốn sẽ không dễ dàng như thế nữa.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy trở về, muốn vào trong thư phòng trước đám nha hoàn để không bị lộ tẩy.

Nhưng mà nàng vẫn chậm mất một bước, một nha hoàn đã đẩy cửa ra bước vào bên trong thư phòng.

Xong rồi.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt bịt kín mặt.

"A!" Nha hoàn phát ra một tiếng hét kinh hãi, từ bên trong thư phòng vọt ra ngoài một đạo bóng dáng màu trắng.

"Đây là cái gì?" Đám nha hoàn gác đêm kêu lên sợ hãi.

Cái bóng màu trắng vừa xuất hiện, trong lòng Như Tiểu Lam liền lộp bộp rơi xuống.

Là con chồn trắng!

Như Tiểu Lam xoay người bỏ chạy: "Chó ngốc! Mau tới cứu ta!"

Chồn trắng phảng phất như đã phát hiện ra nàng, lao thẳng về phía bụi cỏ.

Nháy mắt, trong bụi cỏ loạn thành một đoàn.

Tuy khí lực của chồn trắng rất lớn, nhưng mà bây giờ Như Tiểu Lam cũng không phải chỉ có một mình, đứng nhìn chó nhỏ ngày thường ngốc nghếch ngây ngô, lúc này nó lộ ra răng nanh bén nhọn, thấp giọng gầm gừ, khiến cho chồn trắng cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám tự tiện tấn công.

Như Tiểu Lam lăn một cái trên mặt đất, né tránh phát cán của chồn trắng, lui người về phía sau chó ngốc.

Chó ngốc dừng mãi, nhưng lại không linh hoạt bằng chồn trắng, nó chỉ miễn cưỡng bảo vệ được Như Tiểu Lam, nhưng lại không thể làm cho chồn trắng bị thương.

Trong viện loạn lên, nha hoàn gác đêm gấp gấp cầm đèn lồng chạy tới.

Nơi nơi đều là bóng người, nơi nơi đều là tiếng người.

Bên ngoài viện nơi u ám nhất, có một thiếu niên đang đứng ở đó, trong tay hắn cầm theo cái lồng sắt trống trơn, ánh mắt thường thường nhìn vào trong viện.

Ánh trăng ló đầu ra khỏi đám mây, chiếu sáng lên khuôn mặt hắn.

Lúc này nếu đám hạ nhân có mặt ở đây, thì bọn họ chắc chắn sẽ nhận ra người này chính là nhị thiếu gia trong hầu phủ.

Thần sắc nhị thiếu gia khảm trương, gần như ngừng thở nghe ngóng động tĩnh ở trong viện, trên mặt lộ ra thần sắc sốt ruột.

Qua một lúc sau, tiếng người trong viện không những không hề giảm đi, mà lại càng ngày càng ồn ào lên.

"Không tốt, không thấy sủng vật của thế tử đâu!"

"Mau đi tìm!"

"Dĩ? Con chó trông cửa tại sao cũng không thấy..."

Bên ngoài viện nhị thiếu gia đã ngồi xổm xuống, hắn nhìn thấy một cái bóng màu trắng treo ra ngoài từ phía trên tường viện, thì liền vội vàng mở cái lồng sắt trên tay ra.

Bóng trắng đi đến trước mặt hắn, bước chân tự mình chui vào lồng sắt.

Nhị thiếu gia vội vàng đóng cửa lồng lại, thân hình giống như trốn chạy mà rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Con đường tìm chủ quá gian nan

Bên ngoài Đại Lý Tự.

Một con chó màu đen đang cúi đầu ngồi ở góc tường thờ dốc.

Ở phía đối diện, có một con mèo hương nhỏ cũng đang ngồi đồng dạng như thế, về mặt nàng mang theo chút ngạo khí.

"Người quá vô dụng." Mèo hương vẩy vẩy móng vuốt.

Chó đen uể oải rũ lỗ tai xuống.

"Bất quá ta biết người cũng đã cố gắng hết sức." Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn bức tường ở Đại Lý Tự.

May mắn chó ngốc biết lỗ chó của hầu phủ nằm ở đâu, cho nên mới có thể mang theo nàng trốn thoát khỏi đó, nó lại cõng nàng vòng vèo ở trong thành cả một đêm mới tìm thấy được Đại Lý Tự, trong lúc đó có rất nhiều lần bị lạc đường, cuối cùng không thể không hỏi thăm mấy con mèo hoang mới biết được đường đi đến đây.

Như Tiểu Lam nhảy lên lưng chó ngốc, sau đó lại nhảy lên bám vào một cái cây nhỏ, rồi linh hoạt bò theo nhánh cây lên đến đầu tường.

"Người có thể đi lên không?" Đứng ở trên đầu tường, Như Tiểu Lam cúi đầu xuống nhìn chó ngốc ở phía dưới.

Chó ngốc đuôi đầu lười về mặt khổ cực.

Đã là chó thì làm sao mà leo tường được đây?

"Vậy người chờ ta ở đây đi." Như Tiểu Lam nói, xong mới thả người nhảy xuống, đi vào Đại Lý Tự.

Dựa theo trí nhớ, nàng trực tiếp đi thẳng đến chỗ Thanh Mặc Nhan làm việc.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Không ở đây?

Như Tiểu Lam ngẩn người ngồi trên cửa sổ.

Đến tốt cùng hắn đã đi đâu?

Tìm vài vòng xung quanh cũng không thấy gì cả, Như Tiểu Lam liền thay đổi tuyến đường đi đến nơi ở của lục sự Cố tiên sinh.

"Chít chít."

Cố tiên sinh đang vui đầu vào sao chép hồ sơ, chợt nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu mềm mại.

"Tiểu gia hóa?" Cố tiên sinh ngừng bút.

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên trên bàn, mắt mèo xanh biếc chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Người biết Thanh Mặc Nhan đi đâu rồi không?

Nàng nghiêng đầu nhìn vào Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh đẩy đĩa hạt đậu về phía nàng: "Người muốn cái này sao?"

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt đẩy đĩa đồ ăn vật ra, nàng quả quyết cự tuyệt sự dụ hoặc của mỹ thực

Ta muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu a!

Cố tiên sinh gãi gãi đầu: "Người không muốn ăn cái này... Chẳng lẽ là đang muốn ăn bánh đậu sao?"

Không phải!

Như Tiểu Lam hết sức nhẫn nại, ta là muốn tìm Thanh Mặc Nhan! Nhìn thấy ta ở đây một mình, chẳng lẽ người không nghĩ đến chút nguyên nhân nào sao?

Cố tiên sinh nghi hoặc nhìn nàng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời lên.

"Ta biết rồi!"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm chờ mong.

Cố tiên sinh bỏ bút xuống, đứng dậy đi đến phía sau kệ sách rút ra một quyển sách, rồi mở ra đưa tới trước mặt nàng.

"Người là muốn xem cái này đi."

Xuân cung đồ.

Xem cái muội muội nhà người! Nàng giơ móng vuốt cào lên trên tay Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh hô lên một tiếng, làm rơi xuân cung đồ xuống, ôm lấy tay chính mình.

Như Tiểu Lam tức đến toàn thân run rẩy.

Người cảm thấy ta háo sắc đến mức nào mà lại đến tìm người để xem cái thứ sách đấy a! Chẳng lẽ ta lại là một con mèo hương rảnh rồi đến mức đó sao!

Như Tiểu Lam thấp giọng rít gào.

Nhưng mà thanh âm của nàng vẫn còn quá non nớt, cho lên tiếng rít gào nghe ra cũng chẳng có chút nào giống đang uy hiếp.

Cổ tiên sinh mang theo vẻ mặt vô tội: "Rốt cuộc là ngươi muốn cái gì?"

Như Tiểu Lam hằm hằm xoay người nhảy xuống đất.

Trái tim đã chịu một vạn điểm thương tổn, đến mức chẳng còn thiết nói gì nữa...

Nàng chạy thẳng ra bên ngoài không hề quay đầu lại.

Lục sự quá không đáng tin, nàng nên tìm ai giúp đỡ đây?

Đang đi lại ở trong vườn, đột nhiên nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

"Chính Khanh đại nhân, hôm nay là ngày Thiệu Khanh phát tác cổ độc, nếu hấn vẫn không chờ về...e là sẽ có nguy hiểm..."

Như Tiểu Lam giật mình, suýt nữa ngã từ trên đầu tường xuống.

Hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác?

Nàng giờ móng vuốt lên tính, có thể nào cũng không đếm được mười con số.

Trời ạ, tại sao nàng lại quên mất việc này đây.

Đi về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy y quan Trường Hận đang ngồi dựa lưng về phía cửa sổ, nói chuyện cùng với Chính Khanh.

"Vẫn chưa có tin tức của Thanh Mặc Nhan sao?" Sắc mặt Chính Khanh có chút khó coi, quay sang hỏi chủ bộ Canh tiên sinh đang ngồi ở một bên.

Chủ bộ Canh tiên sinh lắc đầu: "Đã liên tiếp phái đi rất nhiều người, nhưng mà đều không có hồi âm lại, không chỉ có mỗi mình người của chúng ta, mà ngay cả người của Thuận Thiên Phủ cũng đều không có tin tức."

"Cùng lắm cũng chỉ là một cái cửa hàng nhỏ, nhưng tại sao lại khó giải quyết đến thế?" Chính Khanh tức giận vỗ lên bàn: "Hoàng Thượng chỉ cho chúng ta thời hạn năm ngày... Lại phải thêm người đi, liên hệ với cả người của Thuận Thiên Phủ, nếu vẫn không được thì điều động thêm nhân lực bên Cửu Môn Đề Đốc, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt chúng giao nộp người ra cho ta!"

Canh tiên sinh lĩnh mệnh đi an bài mọi việc, thời điểm đi ra đến cửa thì phát hiện một đạo bóng dáng màu đen chọt lóe lên sau những hàng cây.

Nhìn như thế, giống như chỉ là một con mèo hoang.

Bất quá hấn cũng không suy nghĩ gì nhiều, vội vàng rời khỏi.

Như Tiểu Lam thấy Canh tiên sinh đã rời đi, thì liền chạy như điên đến nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan, rồi tìm kiếm một trận ở trong phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một cái khăn mà Thanh Mặc Nhan đã từng dùng qua.

Chính là nó!

Nàng ngậm khăn, lại một lần nữa trèo tường ra khỏi Đại Lý Tự.

Chó ngốc vẫn ngoan ngoãn ghé vào gốc cây ngủ gật.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy lên trên người nó: "Chó ngốc, mau đứng dậy! Chúng ta có việc đại sự cần phải làm!"

Chó ngốc bừng tỉnh, mở mắt to mắt.

Như Tiểu Lam vứt cái khăn xuống dưới đất.

"Mau ngủ xem, rồi đi theo mùi này tìm đến chỗ Thanh Mặc Nhan."

Chó ngốc nhìn chằm chằm về phía cái khăn, rồi cúi đầu xuống ngủ người.

"Thế nào, nhớ kỹ mùi này chưa?"

Chó ngốc tựa như bị mộng du đứng lên, Như Tiểu Lam vội vàng nhảy lên lưng nó.

Chó ngốc rời khỏi Đại Lý Tự, hướng trên đường đi đến.

Thật tốt quá, chỉ cần đi theo mùi hương mà Thanh Mặc Nhan lưu lại là có thể tìm được hấn rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, còn một lúc lâu nữa thì mặt trời mới xuống núi hấn.

Thời gian hẳn là vẫn còn kịp.

Như Tiểu Lam suy nghĩ, bỗng nhiên nàng ngửi được một cỗ mùi hương của bánh bao hấp

Ngay sau đó trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của một người xa lạ đang gầm lên: "Đã súc sinh ở đâu tới, mau rút đi!"

Chó ngốc kêu thảm bị người ta đuổi đi, Như Tiểu Lam nắm chặt vào đám lông của nó, cho nên mới không bị ném xuống dưới đất.

"Ta bảo ngươi đi tìm Thanh Mặc Nhan, không phải bảo ngươi đi ăn bánh bao." Như Tiểu Lam nổi nóng dùng móng vuốt đánh lên trên mũi chó ngốc.

Chó ngốc bị ăn đánh, liền một lần nữa thành thật ngửi ngửi mùi hương trên mặt đất.

Vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ tìm được cửa hàng rồi gỡ, kết quả là một đường đi chó ngốc luôn bị mùi hương của mỹ thực hấp dẫn, làm hại bọn họ bị mấy người bán hàng rong truy đánh, có một lần còn suýt nữa bị người ta hắt nước sôi vào người.

Lăn lộn mất vài canh giờ, đợi đến khi họ tìm được cửa hàng rồi gỡ, thì trời cũng đã chạng vạng tối.

Cửa hàng rồi gỡ nằm ở một góc hẻo lánh trong thành, cũng không phải chỗ thu hút cho lắm.

Bên ngoài cửa tụ tập không ít người của Thuận Thiên Phủ, họ đều cài trang đứng ở nơi đó, nhưng bất quá tất cả bọn họ đều không một ai dám bước vào đến nửa bước, chỉ có thể đứng vây quanh ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc lặng lẽ chón vào một góc tối, thừa dịp những người đó không chú ý tới, liền chui vào trong từ dưới chân bọn họ.

Có người phát hiện ra các nàng, nhưng thời điểm muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa, Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc thuận lợi tiến vào bên trong cửa hàng.

Từ bên ngoài nhìn vào, đây giống như chỉ là một cái sân bình thường.

Trong viện cũ kỹ, tường viện cũng không cao lắm.

Nhưng mà khi Như Tiểu Lam bước vào sân mới phát hiện ra, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Trong không khí có giao động một loại hơi thở âm trầm, ngay cả ánh sáng cũng đen hơn bên ngoài đến ba phần.

Hơn nữa bầu trời trong viện nhìn qua rất tối tăm.

Như Tiểu Lam dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn xuống dưới đất.

"Chó ngốc, lại đây giúp ta một chút." Nàng gọi chó ngốc đến, bảo nó đào một trận trên mặt đất.

Mặt đất bị chó ngốc đào lên, Như Tiểu Lam nhìn thấy dưới tầng đất ẩn ẩn lộ ra một hoa văn kỳ quái màu đỏ.

Có trận pháp?

Như Tiểu Lam liên tục chỉ vào ba chỗ, chó ngốc đều làm theo đào lên, dưới mặt đất đều xuất hiện những hoa văn như vậy.

Cái này càng chứng thực phán đoán của nàng.

Ở giữa cửa hàng rồi gỡ, mỗi bên đều có một chỗ đã được bày sẵn trận pháp, khó trách người của Đại Lý Tự phải đi đều mất tích không thấy trở về, nếu người thường không hiểu về pháp trận mà đi vào nơi này, thì căn bản là sẽ không thể tìm được đường để ra ngoài.

Một lần nữa nhìn lên sắc trời, trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi sốt ruột.

Trước khi mặt trời xuống núi, nàng phải nhanh chóng tìm ra Thanh Mặc Nhan mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lén vào cửa hàng rồi gỡ, tử vong đến gần

Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc đi vào trong cửa hàng.

Trong viện im ắng, nếu không phải biết được Đại Lý Tự đã phái rất nhiều người vào đây, thì nàng cũng không thể tin được trong phòng này lại có thể cất giấu được nhiều người như vậy.

Ba gian phòng, tính sơ sơ chắc cũng đã có không dưới mấy trăm người không chống đỡ được mà chết ở trong đó.

Nhưng mà hiện tại trong phòng lại tĩnh lặng đến đáng sợ, Như Tiểu Lam đi đến chỗ cửa sổ ở phía dưới, cùng chó ngốc thò đầu qua, nhìn quanh trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Như Tiểu Lam cắn chặt móng vuốt, hết sức rối rắm.

Nàng cũng không có nghĩa vụ phải vào đó cứu người, nếu Thanh Mặc Nhan xảy ra chuyện, thì nàng sẽ được tự do.

Nhưng mà sự tình đã đến nước này, đột nhiên nàng lại phát hiện ra, trong lòng nàng rất sợ việc Thanh Mặc Nhan sẽ gặp phải chuyện không may.

Đi vào trong phòng, Như Tiểu Lam phóng nhẹ bước chân.

Trong phòng di động mùi vật liệu bằng gỗ, trên vách tường treo một loạt rổ gỗ đã được chế tác xong, chỉ có điều bọn chúng đều không có đầu, có mỗi phần thân thể được chế tạo từ gỗ, không có một chút sinh khí nào.

Trên bàn, để không ít vật liệu gỗ, còn có một ít linh kiện trên thân thể rổ gỗ, phân tán lung tung ở đó.

Lại đi vào bên trong, phòng trong bày đầy đầu rổ gỗ được điêu khắc từ bạch ngọc, một đám đều mang theo gương mặt lạnh như băng.

Như Tiểu Lam không khỏi rung mình một cái.

Oán khí quá nặng.

Không nghĩ tới ở nơi này nàng lại gặp được thuật nhiếp hồn.

Không ổn a.

Như Tiểu Lam do dự đứng lên.

Hiện tại trong tay nàng đến nửa điểm chuẩn bị cũng không có, tuy rằng ông nội đã dạy cho nàng không ít, nhưng mà hiện tại trên tay nàng không có gì cả, càng đừng nói đến lá bùa đề thi pháp.

Nàng suy nghĩ một hồi, ánh mắt đột nhiên dừng ở trên người chó ngốc.

Đúng rồi!? Chó!

Khóe miệng Như Tiểu Lam lộ ra răng sữa nhỏ, hắc hắc hắc, chó ngốc, thành thật xin lỗi a.

Cửa hàng rổ gỗ, hậu viện.

Sương mù màu xám vây quanh bốn phía, không có điểm cuối.

Đầu Thanh Mặc Nhan đau như muốn nứt ra, hấn dùng sức quơ quơ đầu, muốn kéo lại chút thanh tỉnh.

Trước mắt có bóng người lay động, bóng dáng đó có chút xa lạ.

Thanh Mặc Nhan nhắm chặt mắt lại, thời điểm mờ mắt ra một lần nữa, tầm mắt đã rõ ràng hơn không ít.

"Thiếu Khanh đại nhân tình rồi sao?" Một nam tử xa lạ xuất hiện ở trước mặt hấn.

Quay đầu nhìn, cả kinh khi thấy hai tay chính mình đang bị khóa lại.

Nam tử xa lạ trên người khoác kiện áo choàng cũ kỹ, mũ choàng đội lên trên đầu, gương mặt bị giấu ở trong đó.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn nên giữ sức cho tốt đi, một lúc nữa mặt trời sẽ xuống núi, nếu mà không chói ngời lại, đến lúc đó cổ độc phát tác, thì sẽ gây ảnh hưởng đến ta a."

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhớ lại mọi chuyện phát sinh lúc trước, sau khi hấn dẫn theo người đi vào bên trong cửa hàng rổ gỗ, thì rất giống như là đang đi vào một mảnh sương mù, tìm mãi mà không thấy đường, cũng vô pháp tìm ra đường cũ để quay về.

Sau đó cũng không biết tại sao lại mất đi ý thức.

Cổ độc phát tác?

Nếu nói như thế hấn đã bị nhốt ở đây những hai ngày một đêm.

"Người muốn gì?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút khàn hỏi.

Nam tử xa lạ cười khanh khách đứng dậy: "Trái tim của Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó mà có được, bị cổ trùng cắn nuốt nhiều năm như thế mà vẫn không chết... Nhất định có thể chế thành tác phẩm khiến ta hài lòng."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại.

"Những con rối đó... Đều do người tạo ra?"

Tầm mắt dần dần rõ ràng, nhìn xung quanh toàn là phụ kiện của rối gỗ.

Nam tử xa lạ cầm một con rối ở trên bàn lên, tình tế vuốt ve mặt nó: "Chúng nó cũng không phải là món đồ chơi của trẻ con."

Trước ánh mắt kinh hãi của Thanh Mặc Nhan, nam tử buông con rối xuống, từ cái bình bên cạnh lấy ra một thứ máu chảy đầm đìa.

"Thiếu Khanh đại nhân có biết đây là cái gì không?"

Một cỗ mùi vị huyết tinh xông thẳng tới mũi.

Hầm răng Thanh Mặc Nhan nghiêng lại.

Hắn đương nhiên biết đây là cái gì.

Trái tim, nó được móc ra từ trong thân thể người sống.

Nam tử không hề để ý đến máu tươi làm bẩn áo choàng hắn, hắn đưa đầu lưỡi ra, liếm vết máu ở trên tay.

"Chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ nữa thôi, là hài tử đáng yêu của ta sẽ rất hoàn mỹ."

Hắn cẩn thận dè dặt đem thứ máu me kia bỏ vào trong thân thể rối gỗ, Thanh Mặc Nhan nhìn thấy hắn đang vẽ thứ gì đó rất kỳ quái lên trên người nó, ngay sau đó trên người rối gỗ hiện ra một đồ án màu đen, lướt qua trong giây lát.

"Khởi." Nam tử giật giật ngón tay nhẹ nhàng.

Con rối trên bàn ngồi dậy.

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Nam tử cười khanh khách ra tiếng, hắn cử động ngón tay không ngừng, con rối kia giống như đã được trao cho sinh mệnh, bắt đầu chuyển động linh hoạt.

"Không có già thì sẽ không có chết, không có sinh thì sẽ không có diệt, sinh mệnh như vậy tốt đẹp biết bao nhiêu, so với thân thể con người thì tốt hơn gấp trăm lần." Nam tử thờ dãi: "Hong nhan rồi cũng sẽ già, tướng quân rồi cũng có lúc đến tuổi xế chiều, làm gì có sự hoàn mỹ tồn tại lâu dài."

Thanh Mặc Nhan mở miệng.

"Hoàn mỹ? Bất quá là do định nghĩa của mỗi người mà thôi."

Mấy lần hắn đã thử cơi gông xiềng ra, nhưng đều gặp thất bại.

Hắn không dám sử dụng nội lực, nhưng mà vào giờ khắc này hắn biết rõ ràng, nếu hắn không thể lập tức thoát ra khỏi đây, thì đợi đến khi cổ độc phát tác, hắn sẽ không còn một chút cơ hội nào để chạy thoát.

Nhưng mà nếu hắn sử dụng nội lực, thì cũng sẽ gây nên độc phát.

Thật đúng là họa vô đơn chí, trong lòng hắn cười khổ.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng là lần này hắn đã không mang vật nhỏ theo.

Cũng không biết trong khoảng thời gian không có hắn, nó có gặp rắc rối gì hay không.

Đại khái hắn sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy vật nhỏ đi... Thanh Mặc Nhan thoáng thất thần.

Nam tử xa lạ điều khiển con rối đi đến trước mặt hắn: "Trái tim Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó gặp, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chế tạo ra một con rối hoàn mỹ nhất từ trước đến giờ."

Hắn giật giật ngón tay, rối gỗ dưới sự điều khiển của hắn cầm cây chùy thủ trên bàn lên.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm a." Nam tử xa lạ thân nhiên nói.

Hắn vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy trong lòng truyền đến một trận đau nhức, tức thì toàn thân căng lên, con người đen trắng rõ ràng bị bao trùm bởi một màu đỏ tươi.

Hắn nỗ lực không chế hô hấp, trong tầm mắt màu đỏ, hắn nhìn thấy gương mặt cứng nhắc của con rối đang dần dần đến gần.

Đau nhức ở chỗ ngực không ngừng truyền đến, mỗi một lần đều như muốn phá vỡ làn da hắn, cắn hết máu thịt hắn.

"Muốn trái tim của ta?" Thanh Mặc Nhan nói ra từ kẽ răng.

Nam tử ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới người còn có sức lực để nói chuyện."

Gương mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn không sợ chết, bởi vì cái chết luôn ở rất gần hắn.

Thời điểm con rối đến gần, Thanh Mặc Nhan đột nhiên sử dụng nội lực, nội lực tăng vọt phá nát gông xiềng ở trên tay, tuy rằng hắn chỉ có một cánh tay khôi phục được sự tự do, nhưng mà chỉ cần như thế thôi cũng đã đủ giúp hắn nắm bắt được cơ hội.

Hắn giờ chân đạp ngã con rối, đồng thời tiếp được thanh chủy thủ ở giữa không trung.

Tất cả đều hoàn thành trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan vung tay ném cây chủy thủ kia đi.

Bởi vì khoảng cách rất gần, nên chủy thủ chuẩn xác cắm vào giữa ngực nam tử xa lạ.

Trúng? Hay là... Không trúng?

Màu đỏ trong mắt Thanh Mặc Nhan càng nhiều thêm.

Hắn không thấy rõ cảnh vật trước mặt.

Bởi vì có liên quan đến việc sử dụng nội lực, khiến cho cổ độc trong người hắn tăng lên.

Đau đớn tựa như lưỡi dao sắc bén cắt đứt thân thể hắn, lặp đi lặp lại, khiến người ta không thể nào chịu đựng được.

Chết đi, cứ chết như vậy cũng rất tốt, hắn chịu đựng đủ rồi!

Thân thể Thanh Mặc Nhan buông lỏng, hắn mở to mắt ra, đồng tử không ngừng phóng lớn.

Loại đau đến tận cùng bắt đầu khuếch tán.

Từ vọng đang đến gần...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiểu bạch quang, xem ta ăn người đi!

Từ vọng đến gần với hắn.

Đồng tử Thanh Mặc Nhan chợt phóng lớn, trong tầm mắt màu đỏ, hắn phảng phất nhìn thấy cả gian phòng đang lay động.

Rối gỗ treo trên tường ào ào rơi xuống mặt đất.

Ngực bị hắn ném mạnh chủy thủ đâm trúng, nhưng nam tử xa lạ cũng không vì vậy mà ngã xuống, hắn giống như con gió xoay người bay ra phía bên ngoài.

Trong phòng vẫn tiếp tục lay động.

Là ảo giác sao?

Thanh Mặc Nhan không xác định được, bởi vì rất nhanh sau đó hắn lại cảm nhận được đau đớn, đem hắn lôi trở về từ chết lặng.

"Thanh Mặc Nhan!" Thân ảnh một nữ hài tử nhào vào trong lòng hắn, hai tay lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không sao chứ?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại, màu đỏ trong mắt tàn ra một chút, một khối đá ngũ sắc ánh vào mi mắt hắn.

"Nhỏ... Vật nhỏ?" Hắn không dám tin vào hai mắt của mình.

Một nữ hài tử bốn, năm tuổi đang gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, trên người đeo theo một cái vòng cổ đá ngũ sắc.

Dù có hóa thành tro thì hắn cũng sẽ không nhận nhầm, nữ hài này là do sủng vật của hắn biến thành.

"Sao ngươi vào được đây?" Thanh âm hắn khàn khàn hỏi.

Trên người Như Tiểu Lam mặc một kiện y phục của rối gỗ trẻ con, váy phi thường ngắn, lộ cả nửa mông ra ngoài.

"Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Như Tiểu Lam gấp đến mức khóc, cái bộ y phục quý này, thật là gió thổi nhẹ qua thôi cũng sẽ thấy lạnh a.

Nhưng mà thời điểm nàng biến thành người lại không có gì để mặc, thật không còn sự lựa chọn nào khác.

Nàng túm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, muốn kéo hẳn lên.

Ở thời điểm này rồi mà còn hỏi mấy thứ chi tiết, phải chạy đi mới là thứ được ưu tiên trước mắt, bằng không lát nữa để con rối kia quay trở lại, mạng nhỏ của nàng sẽ khó mà giữ được.

Nhưng dáng người của nàng lại thấp bé quá mức, hơn nữa cũng không có nhiều sức lực, căn bản nàng không được Thanh Mặc Nhan.

"Người lại sử dụng nội lực?" Như Tiểu Lam kinh ngạc hỏi.

Thanh Mặc Nhan vô lực gật gật đầu, bất quá hẳn có thể cảm giác được, cổ độc phát tác trong cơ thể hẳn đã không còn mạnh như lúc trước.

Cũng không biết có phải là ảo giác của hẳn hay không nữa.

Như Tiểu Lam vươn tay kéo mở cổ áo hẳn ra, rồi nhìn thoáng qua vào bên trong.

"Chú pháp của ta vẫn chưa mất đi hiệu lực, người cũng phải dùng chút sức lực đi, ta không kéo nhúc nhích được người."

"Chú pháp?" Thanh Mặc Nhan không nhớ rõ lần trước nàng đã làm những gì với mình, nhưng bất quá lúc đó đúng là nàng đã thành công áp chế cổ độc trong người hẳn xuống.

Hắn đẩy nàng ra, thân mình loạng choạng đứng dậy.

Như Tiểu Lam đỡ lấy cánh tay hẳn.

Không đợi bọn họ đi ra tới cửa, trong phòng lại phát sinh chấn động một lần nữa, những con rối rơi trên mặt đất tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó không chế, lập tức tất cả đều đứng lên tấn công về phía bọn họ.

Như Tiểu Lam kinh hô lên: "Cẩn thận!" Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Thanh Mặc Nhan xoay người ôm lấy nàng vào trong lòng, dùng phần lưng của hắn để cản sự tập kích của rối gỗ.

Như Tiểu Lam nghe được tiếng rên khê của hẳn, nhưng mà nàng lại bị hắn ôm rất chặt, căn bản là không thể biết được hẳn bị thương như thế nào.

"Muốn chạy trốn?" Thanh âm của nam tử xa lạ vang lên bên tai.

Thanh Mặc Nhan quay người lại, thấy hẳn đang đứng ở nơi đó, mũ choàng ở trên đầu hẳn rơi xuống dưới, để lộ ra khuôn mặt bên trong.

Đó là một khuôn mặt được điêu khắc từ bạch ngọc, không có lấy một tia biểu cảm, lạnh như băng.

Không nghĩ tới thân thể của đối phương... Cự nhiên cũng được làm thành từ rối gỗ.

Thanh Mặc Nhan cảnh giác nhìn chằm chằm vào hẳn, cánh tay đang ôm Như Tiểu Lam càng thêm khấn trương.

"Vật nhỏ, người không nên tới đây." Hẳn thấp giọng nói.

Như Tiểu Lam mở to hai mắt.

Vì sao? Nếu mà nàng không đến, thì hẳn căn bản là chết chắc rồi.

Không đợi câu trả lời của tiểu nhân nhi ở trong lòng, đột nhiên Thanh Mặc Nhan lại nở một nụ cười tươi. "Cũng tốt, sủng vật của ta trung tâm như một, nếu chủ nhân đã không còn nữa, thì nó cũng không muốn sống tiếp một mình... Không phải sao?"

Như Tiểu Lam há miệng ra thở dốc, cuối cùng vẫn đem ý nghĩ trần thật của bản thân nuốt vào trong bụng.

Cái gì mà trung tâm như một, nàng cũng không được tính là sủng vật, nàng chính là muốn đến đây để cứu hẳn mà.

Nào có chuyện không thể sống một mình như hẳn vừa nói, dù cho hẳn có chết, thì nàng cũng sẽ cố gắng mà sống tiếp a.

Nam tử xa lạ ngoắc ngón tay, tất cả rối gỗ ở trên mặt đất đều đứng hết lên, trên môi gương mặt bạch ngọc khẽ mấp máy, nói ra tiếng người

"Các người cho rằng một con chó đen nho nhỏ cũng có thể đảo loạn trận pháp ở nơi này?"

Chó đen?

Thanh Mặc Nhan cũng không biết tại sao Như Tiểu Lam vào được đây.

Như Tiểu Lam đưa đầu ra hỏi lòng ngực Thanh Mặc Nhan, nhìn vào khuôn mặt đang sùng sốt của hẳn, tiếp theo lại thấy hẳn lộ ra một tia biểu cảm hưng phấn.

Hắn ôm nàng, cự ly rất gần, cho nên hẳn có thể nhìn thấy ánh sáng chột lóe lên trong ánh mắt nàng.

"Chưa thử qua, sao người lại biết là không được?" Như Tiểu Lam lè lưỡi về phía nam tử kia, làm mặt xấu cho hẳn thấy.

"Nàng có thể khắc chế cổ độc?" Đột nhiên nam tử xa lạ nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng, ánh mắt rõ ràng đã âm u xuống.

"Phi, bắt quá chi là món đồ chơi mà thôi, còn làm ra vẻ bùa phép gì chứ." Ngừ khí Như Tiểu Lam ngả ngón, giống như là đang cố ý chọc giận đối phương.

Nam tử xa lạ ần ần tức giận: "Vật nhỏ không biết sống chết, nhìn trên người ngươi còn có một chút giá trị lợi dụng, ta sẽ để cho ngươi được chết toàn thây."

Vừa dứt lời, người nọ hé miệng ra, một đạo bạch quang từ trong miệng hất bay ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan thất sắc.

Lúc trước ở Đại Lý Tự hắn đã nhìn thấy có người bị đạo bạch quang này chui vào trong cơ thể, phải chịu không chế của nó, hắn không thể để vật nhỏ bị cái thứ này động tới.

Ngay ở lúc toàn thân hắn đang căng chặt, chuẩn bị mang vật nhỏ trong lòng tránh đi, thì chợt nghe thấy tiếng nhân nhi ở trong lòng cười khanh khách ra tiếng.

Hắn thoáng ngây người, bỗng thấy một cánh tay trắng như búp măng duỗi ra, không một chút trì hoãn nắm đạo bạch quang kia ở trong tay.

Thanh Mặc Nhan kinh sợ.

Hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước ở Đại Lý Tự, vật nhỏ cũng dùng móng vuốt đánh cho đạo bạch quang kia rơi xuống đất... Sau đó... Lại không cẩn thận bị nó chui vào trong bụng.

Đợi đến khi hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam ở trong lòng, thì vừa đúng lúc thấy nàng thu tay lại, trực tiếp đem đạo bạch quang nhét vào trong miệng.

"Vật nhỏ!" Tức thì khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch cả ra.

Như Tiểu Lam mỉm cười với hắn, yết hầu khẽ giật giật, lộ cộc một chút đem vật kia nuốt xuống.

"Nếu hắn là người sống thì ta thật sự không có biện pháp để đối phó, nhưng không nghĩ tới người chế tạo ra rồi gỗ cũng chỉ là một con rối vô dụng mà thôi, chúng ta được lợi rồi." Nàng cười hi hi.

Trong nháy mắt khi Như Tiểu Lam nuốt đạo bạch quang kia xuống, thân thể nam tử xa lạ ở đối diện bỗng tê liệt ảm ảm ngã xuống đất, ngay sau đó cả mặt đất đều bắt đầu rung động lên.

"Trận pháp đang mất đi hiệu lực." Như Tiểu Lam nhắc nhở hắn.

Thanh Mặc Nhan không chớp mắt nhìn chăm chú lên trên mặt nàng: "Ngươi thật sự không có việc gì?"

"Không có việc gì, thứ này ngược lại còn rất có ích đối với ta nữa." Nàng cũng là mới biết được chuyện này, nếu không phải nhờ trong lúc vô tình nuốt đạo bạch quang kia xuống, thì nàng cũng không thể biến thành hình người nhanh như thế.

Bạch quang là hồn phách mà con rối đứng đầu bắt được, lẽ ra không một ai dám ăn thứ này vào trong người, người thường nếu mà chạm vào nó thì nhất định sẽ bị rối loạn thần kinh, cuối cùng trực tiếp bị biến thành si ngốc.

Nhưng thân thể hiện tại của nàng lại không phải là con người, mà là động vật, cho nên nó mới không thể làm hại nàng đi.

"Không có pháp trận, căn phòng này sẽ sụp đổ." Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Không có thời gian để chạy thoát, Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ xoay người bảo vệ nàng ở phía dưới.

Nóc nhà ảm ảm sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lấy hình dạng con người ở chung ngược lại càng khó khăn hơn

Như Tiểu Lam và Thanh Mặc Nhan đều được đám nha dịch cứu từ trong đồng phế tích ra.

Như Tiểu Lam vẫn còn hoàn hảo, Thanh Mặc Nhan thì cả người dính toàn bụi đất, nhưng dù có như vậy đi chăng nữa thì cũng không làm ảnh hưởng đến khí thế của hắn.

Hắn ôm Như Tiểu Lam rời khỏi đồng phế tích của cửa hàng rồi gỗ, đám nha dịch đều ủa vào đem những người đang bị nhốt cứu ra ngoài.

Huyền Ngọc cũng không việc gì, chỉ là giống như những người khác, hôn mê bất tỉnh.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào tiểu nhân nhi ở trong lòng, hạ giọng thử thăm dò: "Bọn họ có việc gì hay không?"

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt màu xanh biếc, giống như ngọc phi thúy làm mê loạn tâm hồn người khác: "Bọn họ chính là bị tà khí ở trong trận pháp làm cho ảnh hưởng, ngủ qua vài ngày thì sẽ tỉnh thôi... Bất quá thể chất sẽ kém hơn lúc ban đầu rất nhiều, sau này sẽ rất khó để khôi phục lại."

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhú nhú mày, nếu không phải là vì cô độc, thì thể chất hẳn cũng không kém đến vậy.

Hắn cúi thấp đầu trầm mặc, Như Tiểu Lam đưa tay nhỏ bé ra vuốt đầu vai hắn: "Người yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để người xảy ra việc gì."

Bị con người mê người tha thiết nhìn chăm chú vào, đáy lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi buông lỏng xuống, có một loại cảm xúc nói không nên lời, một loại cảm giác không rõ ràng đang chiếm lĩnh lấy toàn thân hắn.

Bất quá trên mặt hắn lại không để lộ ra bất cứ cái gì, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Tự đại."

Như Tiểu Lam không chút nào để ý đến sự châm chọc của hắn, thấy bên cạnh có nha dịch đi qua, nằng lại vùi đầu vào trong lòng hắn.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy nữ hài tử này là được Thanh Mặc Nhan cứu từ trong đồng phế tích ra, cho nên cũng không có một ai dám tiến lên dò hỏi, bất quá trong lòng Như Tiểu Lam rất rõ ràng, đôi mắt màu xanh của nàng quá mức quái dị, nếu như để bọn họ nhìn thấy thì khó bảo đảm sẽ không sinh ra nghi ngờ, cho nên nàng cố làm cho bộ dáng của mình trông xấu đi, rồi trốn ở trong lòng Thanh Mặc Nhan không dám gặp một ai.

Rất nhanh, những người bị nhốt đều được cứu ra ngoài, không tính đến Đại Lý Tự bên này, chỉ tính riêng nha dịch của Thuận Thiên Phủ thôi thì cũng đã tổn thất đến mười mấy người, thi thể cũng rất nhanh được tìm ra, tất cả đều nằm trên mặt đất, được đắp vài bó lên trên người.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn thoáng qua, khẽ thờ dài.

Những người đó coi như là gặp xui xẻo đi, bị con rối đứng đầu kia nhìn trúng, rồi moi tìm.

Nếu không phải là do nàng đến kịp, thì tình trạng của Thanh Mặc Nhan cũng rất khó nói..

Một trận gió đêm thổi qua, Như Tiểu Lam cảm giác được phía dưới móng lạnh lẽo.

Bây giờ nàng mới nhớ tới trên người vẫn đang còn mặc y phục của bọn rối gỗ, vậy quá ngắn, căn bản là không che hết được hông.

Ở loại thời điểm này, vẫn là biến thành mèo hương sẽ tiện hơn a, ít ra trên người còn có một lớp lông, sẽ không cảm thấy xấu hổ như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được tâm tư của nàng, hắn dùng ống tay áo che chắn hạ thân nàng lại.

Thời điểm đi về Đại Lý Tự, có người nhìn thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan không được tốt cho lắm, lại thấy trong lòng hắn đang ôm một tiểu hài tử, liền mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân, giao đứa nhỏ này cho chúng ta là được rồi."

Đầu Như Tiểu Lam chôn ở trong ngực Thanh Mặc Nhan, nghe xong những lời này thân thể không khỏi cứng ngắc lại.

Sớm biết thế này thì nàng nên biến về bộ dáng động vật mới đúng.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt trả lời, giục ngựa với tốc độ nhanh hơn, mang theo Như Tiểu Lam đi lên phía trước đội ngũ.

Đội đến khi không có người Thanh Mặc Nhan mới thấp giọng nói: "Vật nhỏ, đây là cơ hội của ngươi."

Cơ hội? Cơ hội gì?

Như Tiểu Lam nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan không chuyển ánh mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biến trở về làm mèo hương?"

Muốn mới là lạ, thật vất vả nàng mới được biến thành hình người, làm sao có thể cam tâm biến trở về đây.

"Nhưng mà..." Như Tiểu Lam nhìn trộm đám nha dịch đang đi không xa ở phía sau Thanh Mặc Nhan, hiện tại thân phận của nàng chỉ là sủng vật của hắn, nếu lấy bộ dáng con người, thì nàng không thể giống như trước kia được hắn mang theo bên người nữa.

Thanh Mặc Nhan đưa tay nhéo nhéo gương mặt nàng.

Gương mặt mồm mỉm xúc cảm rất tốt, nhưng mà Như Tiểu Lam lại đau đến mức nhe răng: "Buông tay!"

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, ánh mắt dừng ở viên đá ngũ sắc trên cổ nàng: "Nếu đã không muốn biến trở lại, vậy thì hãy thành thật ở lại bên người ta đi."

Như vậy cũng được sao?

Như Tiểu Lam đầy bụng nghi hoặc, nàng lại có chút tò mò không biết hắn sẽ dùng lý do gì để người bên ngoài không nghi ngờ a.

Đi một đêm trở về Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan lại không màng đến mệt nhọc mang theo Như Tiểu Lam đi gặp mặt Chính Khanh.

Như Tiểu Lam cố làm ra bộ dáng bị dọa cho sợ hãi, hai bàn tay nhỏ bé vẫn luôn gắt gao nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, bộ dáng đáng thương kia làm cho mọi người phải mềm lòng, thẳng đến cuối cùng cũng không có ai gây khó xử cho nàng.

Trời còn chưa sáng, Thanh Mặc Nhan đã mang theo Như Tiểu Lam về chỗ làm việc của mình ở Đại Lý Tự, sai người chuẩn bị sẵn nước ấm, lăn lộn vài ngày qua, cũng phải tắm rửa một chút mới có thể nghỉ ngơi được.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị tắm rửa, trong lòng liền vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Hồng rồi, sao nàng lại có thể quên mất, hôm nay là ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, nàng căn bản không thể rời khỏi bên người hắn.

Nhìn thùng gỗ trong phòng đựng đầy nước ấm, nàng không tránh khỏi nuốt một miếng nước bọt.

Dưới loại tình huống như thế này, vẫn là biến trở lại làm mèo hương sẽ tốt hơn, dù cho nàng có đỏ mặt thì hắn cũng sẽ không nhìn thấy.

Nàng nghĩ đến đây, liền nhắm chặt hai mắt lại thúc giục cổ nhiệt lưu trong cơ thể.

Càng vội vàng thì càng sai sót, lúc trước nàng chỉ cần chút thời gian là có thể biến trở về, nhưng mà hôm nay không biết tại vì sao, cổ nhiệt lưu trong cơ thể lại không chịu nghe theo sự khống chế của nàng..

Lúc Thanh Mặc Nhan cởi y phục ra, lại phát hiện vật nhỏ trong lòng đang an tĩnh đến khác thường, liền cúi đầu xuống xem thử.

Như Tiểu Lam biến hóa thất bại, ảo não mở to mắt ra, kết quả nàng vừa ngẩng đầu lên, thì chiếc mũi của hai người thiếu chút nữa đã đụng vào nhau, hơi thở quen thuộc trực tiếp phả lên trên gương mặt nàng.

Nàng cúi đầu nhìn xuống phía dưới, kinh ngạc nhận ra trên người hắn đã không còn mặc y phục.

"Người... Người muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nói lắp ba lắp bắp, ánh mắt to tròn tràn đầy vẻ nhút nhát.

Dù cho nàng đã biến thành người, nhưng nhất cử nhất động của nàng vẫn giống như lúc còn là mèo hương.

Thanh Mặc Nhan càng cảm thấy thú vị, vốn dĩ bởi vì sử dụng nội lực, nên cổ độc trong cơ thể hắn thỉnh thoảng vẫn ần ần đau, nhưng mà nhờ sự có mặt của vật nhỏ, lại làm cho hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Đương nhiên là muốn đi tắm rồi, để một thân bụi đất thế này rất khó chịu."

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vấn đề lớn nhất là hiện tại nàng không thể rời khỏi người hắn được, nhưng cũng không thể cùng hắn đi vào tắm đi... Trước kia nàng còn có thể tỏ ra không mấy để ý, nhưng đó là bởi vì lúc đó thân thể nàng vẫn là mèo hương a.

Mà hiện tại nàng rõ ràng chính là một tiểu hài tử!

Cầm thú! Lưu manh!

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy cằm của nàng, bắt buộc nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn: "Vật nhỏ, trong lòng ngươi đang mắng ta."

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Trong lòng Như Tiểu Lam chột dạ, nỗ lực bày ra biểu cảm vô tội, đôi mắt to màu xanh biếc kia như đang muốn nói: Người đang nói cái gì, ta thật sự không hiểu...

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tới gần, khoảng cách với nàng chỉ còn một phân, một cổ áp lực vô hình cũng đến gần với nàng hơn.

Trong con ngươi đen trắng rõ ràng hiện lên hình ảnh của nàng: Gương mặt đỏ hồng tựa như một quả táo chín.

Trời ạ, đây thật sự là gương mặt của nàng sao.

Như Tiểu Lam ngửa đầu về phía sau, muốn tránh xa hắn chút.

Nhưng mà nàng đã quên mất một việc, thân thể hiện tại của nàng chỉ là một hài tử, căn bản là không có quá nhiều sức lực, ngửa ra sau mạnh quá khiến nàng mất đi thế cân bằng.

"Rầm" một tiếng, nàng trực tiếp ngã xuống đất.

Chiếc váy ngắn gọn không chịu nổi đều bị xóc lên, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà, cùng với chiếc mông nhỏ nhắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng run rẩy, thật vất vả mới cố nhịn cười được.

Thời gian hắn và vật nhỏ ở chung cũng không ngắn, nên đã sớm biết rõ tính tình của nàng, lúc này nếu hắn chế cười nàng, thì sau này nàng sẽ không chủ động thân cận với hắn nữa.

Tương lai còn dài, hắn sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Dạy nàng mặc quần áo, đặt tên cho nàng

Đã sống qua hai kiếp, nhưng chưa bao giờ Như Tiểu Lam gặp phải tình huống xấu hổ đến mức này.

Thùng gỗ cũng không lớn lắm, nàng chỉ có thể ngồi ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Ông trời ơi, nhanh chút biến ta trở lại làm mèo hương đi.

Trong lòng Như Tiểu Lam kêu than không ngừng, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng cả lên.

Nhưng mà cho dù nàng có nỗ lực đến đâu, thì cũng không thể nào điều động được luồng nhiệt lưu trong cơ thể.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lúc trước nàng đã nuốt xuống "hồn phách" của con rối đứng đầu kia, cho nên bây giờ mới tạm thời không thể tự do biến hóa được đi?

Thấy nàng ngồi im thất thần, Thanh Mặc Nhan liền không vui đem nước dội lên cái đầu nhỏ của nàng.

"Cả người toàn là bụi đất, rửa cho sạch sẽ chút."

Như Tiểu Lam nhìn mái tóc dài đến mắt cá chân của mình, vẻ mặt đau lòng.

Tóc dài như thế, sẽ rất vướng víu.

"Quá dài, khi tắm rất phiền toái, vẫn là nên cắt bớt đi sẽ tốt hơn." Nàng đề nghị.

"Nhờ cha mẹ mới có thân thể tóc da, làm sao có thể nói muốn cắt là cắt luôn được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của nàng: "Còn chưa nói đến ta là chủ nhân của ngươi, cắt hay không cắt đều phải do ta định đoạt."

Như Tiểu Lam đành phải để mặc cho hắn đùa nghịch mái tóc của nàng.

Tóc dài ướt đầm dính sát vào cơ thể nàng, đem thân thể nàng che giấu đi.

Nhưng mà như vậy, chỉ càng làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng.

Lông mày Thanh Mặc Nhan nhíu lên, nhìn thấy nàng rút hai bả vai lại, hắn liền cười khẽ: "Một tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh cũng biết e lệ?"

Như Tiểu Lam bỗng nhiên mở to mắt ra.

Ngươi mới chưa đủ lông đủ cánh!

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng một cái: "Trong đầu ngươi rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, hay là ngươi cho rằng ta đối với thân thể nhỏ bé này của ngươi sẽ sinh ra hứng thú?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền cúi đầu nhìn lại thân thể của mình.

Vùng đất bằng phẳng như sân bay...

Hít sâu một hơi, nàng không ngừng tự nói với chính mình: Bộ dáng của nàng bây giờ cùng lắm cũng chỉ là một hài tử bốn, năm tuổi, không cần để ý đến việc nam nữ, không cần phải thẹn thùng nữa a.

Nhìn Thanh Mặc Nhan như đang mạng theo biểu cảm khinh thường, nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Nói cũng đúng, lấy thân phận của Thanh Mặc Nhan thì làm gì có chuyện lại đi cảm thấy hứng thú với thân thể của một tiểu hài tử đây, chẳng qua hắn chỉ là vì cổ cổ độc kia cho nên mới không rời khỏi người nàng thôi.

Đúng là tự mình đa tình mà.

Nàng dùng đôi tay vỗ mạnh lên hai gò má của mình.

Như Tiểu Lam, ngươi tỉnh lại đi, ở trong mắt hắn ngươi cũng chỉ là một sùng vật mà thôi.

Nghĩ như vậy, rất nhanh tinh thần Như Tiểu Lam đã tốt lên, trên gương mặt mồm mím khôi phục lại vẻ sáng lạng lúc trước.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc ở một bên nhìn, thấy vật nhỏ từ thẹn thùng cùng khản trương khôi phục lại bình thường trong nháy mắt, rồi bắt đầu tự gọi đầu lấy, không có suy nghĩ ngại ngùng muốn trốn tránh thân thể của hắn nữa.

Hắn thoáng quay mặt đi, che giấu nụ cười trên khóe miệng.

Hắn muốn nàng buông bỏ đề phòng, rồi mới từ từ khiến cho trong lòng nàng chỉ có một mình bóng dáng của hắn.

Bởi vì thấy ở trong mắt Thanh Mặc Nhan, nàng cùng năm cũng chỉ là một đứa trẻ con, cho nên lá gan Như Tiểu Lam cũng lớn hơn rất nhiều.

Tắm rửa xong thân thể trơn bóng của nàng bị hắn ôm lên trên giường, trên người lại mặc vào y phục của hắn, tay áo thừa ra cả đoạn thật giống với mấy người hát tuồng.

Thanh Mặc Nhan nhủ mưu giúp nàng vén tay áo lên: "Ở đây không có y phục của tiểu hải tử, ngươi cứ mặc tạm nó một đêm đi, ngày mai ta sẽ phái người đi mua y phục mới cho ngươi."

Như Tiểu Lam không rảnh lo đến việc y phục có vừa hay không, bởi vì sau khi tắm xong nàng mới phát hiện ra mình rất đói bụng.

Chó ngốc đã mang nàng đi theo những một ngày một đêm, từ lúc đó đến bây giờ nàng vẫn chưa được ăn cái gì cả.

"Đứng rồi, chó ngốc đâu?" Như Tiểu Lam khẩn trương nói.

Trở về quá vội vàng, cũng không biết chó ngốc sao rồi.

"Ngươi muốn nói con chó đen kia?" Thanh Mặc Nhan lại vén ống tay còn lại của nàng lên, để lộ ra cánh tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn: "Chính là nó giúp ngươi tìm được ta?"

Như Tiểu Lam đắc ý ngẩng cao đầu: "Chúng ta rất lợi hại a."

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi mắt to tròn sáng long lanh của nàng, trên mặt nàng rõ ràng viết ba chữ thật to: Cầu khen ngợi!

"Ân, rất lợi hại." Thanh Mặc Nhan kim lòng không được vuron tay ra, dùng sức xoa lên mái tóc của nàng, thẳng đến khi làm cho tóc nàng rối hết lên thì mới vừa lòng rút tay về.

"Chó đen chỉ bị thương đôi chút, một lúc nữa sẽ có người đưa nó về đây." Hắn nhìn một đầu tóc rối, tiểu gia hỏa đang nhe răng trợn mắt với hắn.

Có người mang tới chút com canh đơn giản, hai người ăn qua loa xong rồi trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Từ trước đến nay kể cả khi đi vào giấc ngủ thì Thanh Mặc Nhan vẫn luôn duy trì cảnh giác, nhưng lúc này không biết tại vì sao, hắn ôm tiểu gia hỏa vào lòng lại ngủ rất ngon giấc, liền mạch ngủ đến hừng đông cũng không bị tỉnh giấc qua.

Còn chưa kịp mở mắt thì hắn đã nghe thấy trong viện truyền đến những thanh âm thanh thúy, ở giữa còn kèm theo cả tiếng kêu của chó nhỏ.

Thanh Mặc Nhan mở mắt ra đến hơn nửa ngày mới khôi phục lại được tinh thần, nhớ lại bản thân vẫn còn đang ở Đại Lý Tự, chứ không phải hầu phủ.

Đứng dậy mặc y phục vào, bởi vì Huyền Ngọc cùng những người khác vẫn còn chưa tỉnh lại, mà hắn cũng không có thói quen có người hầu hạ ở bên người, cho nên cũng không hề gọi tập dịch đi vào, mà là tự mình trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Trong viện có một thân ảnh nho nhỏ lạnh lọi, một con chó nhỏ đang chạy theo sát phía sau thân ảnh kia, nó không ngừng phe phẩy cái đuôi, rung rung kêu không ngừng.

Thanh Mặc Nhan gộp lại áo choàng trên người, đứng im một chỗ ở phía ngoài cửa, ánh mắt rơi vào nữ hải tử đang chạy qua trước mặt hắn, đáy mắt động lại, sau đó trở nên cứng nhắc.

Vật nhỏ thế nhưng chỉ mặc một cái quần phía dưới, thân trên cũng chỉ mặc một cái yếm nhỏ, lại còn đang hăng hái chạy nhảy...

"Đứng lại!" Hắn gầm lên một tiếng.

Như Tiểu Lam và chó ngốc đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, đột nhiên nghe được tiếng hô thì liền giật mình, nàng quay đầu khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan xanh mặt đi ra khỏi cửa, trực tiếp nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng rồi nhấc lên trên.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam bị biến cố bất ngờ làm cho sợ hãi, nàng dùng sức muốn thoát khỏi tay hắn.

"Ngươi đang mặc cái gì?" Thanh Mặc Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói, may mắn đây là nơi làm việc của hắn nên không có người ngoài dám tự tiện tiến vào, bằng không sẽ bị họ nhìn thấy tất cả đi.

"Ta mặc cái gì? Quần a." Như Tiểu Lam nói đến đúng lý hợp tình.

Đối với một người hiện đại mà nói, mặc quần ở bên ngoài rồi chạy tới chạy lui là một việc hết sức bình thường, mặc dù cái quần này có chút mỏng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Biết thế mà còn dám mặc đi ra ngoài?"

Như Tiểu Lam không hiểu gì cả, không biết lửa giận của hắn là từ đâu đến.

Mặc quần thì có sao đâu, trời thì nóng như thế, trước kia trong ký túc xá ở đại học nàng còn chỉ mặc mỗi mình quần lót thôi nữa là.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm nàng vào phòng: "Y phục bọn họ đưa đến đâu?"

Như Tiểu Lam chỉ chỉ.

Nàng dậy từ rất sớm, có người làm theo phân phó của Thanh Mặc Nhan đã đem y phục đến đây, nhưng mà từ khi đến với thế giới này thì nàng vẫn luôn chỉ ở cạnh bên người hấn, cho nên nàng căn bản không biết được y phục của nữ tử phải mặc như thế nào.

Nàng suy nghĩ rất đơn giản, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, trời lại nóng như thế, dứt khoát chỉ cần mặc một cái quần cùng một cái yếm là được rồi.

Vừa vặn chỗ ngực cũng được đưa đến đây, dù cho nàng có bị biến thành hình người, thì chỗ ngực vẫn như cũ nhận ra được nàng, vì thế nên kết quả là một người một chỗ chơi đùa đến vui vẻ...

Thanh Mặc Nhan đặt nàng ở trên ghế, cố gắng nhẫn lại dạy cho nàng cách mặc quần áo.

Như Tiểu Lam đuổi chân nhỏ ra, đứng đưa không ngừng ở giữa không trung.

Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ lên lưng nàng một cái: "Nữ hài tử khi ngồi phải khép hai chân lại."

Như Tiểu Lam chep miệng làm theo.

Thanh Mặc Nhan nói một tràng dài, nhưng mà một chữ nàng cũng không nghe vào trong đầu.

Nhiều quy củ như vậy, còn không vui vẻ bằng khi làm súng vật.

Thanh Mặc Nhan cầm giày thêu nhỏ đi vào chân cho nàng, sau đó còn ngẩng đầu lên đánh giá nàng, miệng đột nhiên nói: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Như Tiểu Lam bị giật mình suýt nữa nhảy lên.

Bị biến thành súng vật đã đủ bi thảm rồi, nàng cũng không muốn phải sửa lại cả tên nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Súng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ta tên là Như Tiểu Lam, Thiều Khanh đại nhân mặt mũi của ngươi đâu?

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn gương mặt mũm mĩm của nàng: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Muốn giữ nàng ở lại bên người, hấn cũng không thể suốt ngày gọi nàng là "vật nhỏ" được nữa, bình thường chỉ có hai người bọn họ thôi thì không sao, nhưng mà nếu như có ngoại nhân ở đây thì phải xưng hô như thế nào a?

"Không cần." Như Tiểu Lam chu miệng lên nói.

Lông mày Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu lại: "Vì sao?"

"Ta có tên rồi." Nàng mới không cần người khác đặt tên cho mình đâu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoài ý muốn: "Ai đặt cho ngươi?"

"Gia gia của ta." Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đánh giá mọi biểu cảm biến hóa trên gương mặt hấn.

"Gia gia ngươi?" Về mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ mê mẩn.

Như Tiểu Lam không hề biết, lúc này ở trong đầu hấn đang hiện lên hình ảnh một con mèo hương già toàn thân lông trắng muốt.

"Bây giờ gia gia ngươi đang ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nói nhỏ: "... Hấn đi rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa."

Nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, là ông đã nhặt nàng về nuôi, coi nàng như cháu gái mà nuôi lớn, bởi vì khi lớn lên nàng rất giống với người con đã qua đời của ông, cho nên ông cũng rất sủng ái nàng.

Đừng nhìn bộ dáng không chút để tâm của nàng, kỳ thật đối với chuyện phải rời xa ông nội nàng lại rất để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của nàng, không khỏi khiến hấn cũng phải ghen lời.

Vốn dĩ là muốn đặt một cái tên cho nàng, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại động phải vết thương của nàng.

Trầm mặc một lúc, Như Tiểu Lam lại đột nhiên ngẩng đầu lên cười hi hi: "Thôi, dù sao thì cũng không trở về được nữa."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc bất an không rõ lý do.

Trở về? Nàng muốn trở về đâu?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng hỏi nàng về vấn đề này: "Tên ngươi là gì?" Hắn đổi sang câu hỏi khác.

"Như Tiểu Lam."

Thanh Mặc Nhan yên lặng lẩm nhẩm cái tên này, lại nói thăm một câu: "Không giống với tên của động vật."

Như Tiểu Lam phát điên suốt nửa là ngã từ trên ghế xuống.

Ta vốn dĩ không phải là động vật a!

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi chân đang không ngừng lay động của nàng: "Nếu ngươi không muốn đổi, vậy thì cứ dùng cái tên này đi."

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, là ai dạy ngươi thứ pháp thuật kỳ quái kia?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Lại nhắc đến vấn đề này, Như Tiểu Lam chợt dạ rụt cổ lại.

Nàng cũng không muốn bị người ta coi là yêu quái.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan cứ nhìn chăm chú vào nàng, làm nàng có cảm giác không thể nào che giấu được, chỉ có thể kiên trì nói: "Là gia gia dạy ta."

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi: "Gia gia ngươi tu hành mấy trăm năm?"

Như Tiểu Lam dùng tay che mặt lại, nàng biết, nói lời đó sẽ làm cho người ta dễ dàng hiểu nhầm.

"Gia gia ta không phải yêu quái!"

"Vậy tại sao hắn lại có pháp thuật?"

"Hắn cũng là học được..."

"Học của ai?"

"... Ta không biết." Nàng vô lực nói, đây là một vấn đề vĩnh viễn cũng không giải thích rõ được.

Làm sao nàng có thể nói cho hắn biết, là nàng đến từ một thế giới khác, hơn nữa nàng cũng không phải là động vật gì cả, gia gia của nàng cũng không phải là một lão yêu quái.

Thiên a, quá hỗn loạn, mệt tim.

Thanh Mặc Nhan cũng không dây dưa ở vấn đề này thêm nữa, giúp Như Tiểu Lam mặc y phục xong thì hắn cũng thay vào một bộ quan phục, mang theo nàng đến chỗ của Chính Khanh.

Dọc theo đường đi, không ít người nhìn về phía Như Tiểu Lam với ánh mắt khác thường.

Nguyên nhân chủ yếu, là bởi cặp mắt xanh biếc kia của nàng.

Nàng đuổi sát đến gần Thanh Mặc Nhan, bàn tay nắm lấy góc áo hắn.

Cảm giác được vật nhỏ bên người đang bất an, Thanh Mặc Nhan liền quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy đám nha dịch ở phía xa đang chỉ trở về hướng bên này.

Như Tiểu Lam nắm lấy quan phục của hắn, bởi vì quá dùng sức, khiến cho Thanh Mặc Nhan thậm chí còn có cảm giác như quần của hắn đang muốn thoát ly khỏi khu vực an toàn...

"Ta vẫn nên trở về thôi." Nàng nhỏ giọng nói.

Nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan là địa phương ít có ngoại nhân dám tự tiện tiến vào, ở nơi đó nàng có thể không hề cố kỵ, nhưng mà khi ra đến bên ngoài thì lại không được như thế.

Nàng biết đôi mắt của mình sẽ trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý.

"Trở về làm gì?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng mang theo áp lực vô hình, khiến cho nhóm nha dịch nhìn thấy đều sợ hãi cúi thấp đầu, cũng không dám nhìn về bên này nữa.

"Mất ta..." Như Tiểu Lam đáp ứng.

"Mất bị sao." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm của nàng.

Đôi mắt giống như phi thủy, mang theo ánh sáng mê người.

"Người không cảm thấy nó rất kỳ quái sao?" Như Tiểu Lam vội vàng la lên.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, nếu nói đến kỳ quái, thì gần đây hắn đã hoàn toàn bị rơi vào bên trong những sự việc hết sức kỳ quái rồi.

Cho nên hắn cũng đã quen rồi.

"Người là sủng vật của ta, ai dám nói người kỳ quái." Hắn khinh thường nói: "Ta mới là người nuôi người, không phải bọn họ." Cúi người bế nàng lên, Thanh Mặc Nhan lại tiếp tục thong dong đi về phía trước.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Hắn là người nuôi nàng, tại sao nghe lời này lại thấy có chút kỳ quái a.

Chính Khanh đại nhân đang vội vàng xử lý vụ án cửa hàng rồi gỗ, chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh cũng đang ở một bên, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ cũng tồn tại không ít người, đội viết xong tấu chương ta sẽ vào cung diện thánh với Hoàng Thượng." Chính Khanh nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm Như Tiểu Lam ở trong lòng thì hơi sững sốt.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan bỏ nàng xuống: "Là ta cứu từ trong tiệm rồi gỗ ra, nàng không còn thân nhân ở bên cạnh, cho nên ta liền đem nàng giữ ở bên người."

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Canh tiên sinh và Cố tiên sinh đều nhìn về phía bên này.

Như Tiểu Lam kéo một góc quan phục của Thanh Mặc Nhan lên che mặt lại, bộ dáng thẹn thùng cùng sợ hãi làm cho người nhìn thấy tâm đều phải nóng lên.

Chính Khanh hơi nhíu mày lại: "Mất nàng sao lại như thế?"

Thanh Mặc Nhan thoải mái hào phóng ngồi xuống, đem Như Tiểu Lam ôm lên trên đùi chính mình, còn thuận tay vuốt nhẹ mái tóc của nàng: "Có lẽ tại vì đã trải qua việc gì đó trong cái cửa hàng rồi gỗ kia, cho nên đối với những chuyện trước đây, nàng hoàn toàn không nhớ gì hết."

Ánh mắt Như Tiểu Lam lóe ra, trong lòng âm thầm bội phục hắn, thật không hổ là Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuổi trẻ tài cao, nói dối mà cũng không thêm chớp mắt.

Những hài đồng bị liên lụy đến các vụ án, đều sẽ được mang về nhà trả lại bên người cha mẹ chúng, nhưng bất quá có rất nhiều người không được như vậy, mà là bị vứt bỏ đi, đặc biệt là những hài tử có diện mạo đẹp mắt, có lúc sẽ lưu lạc đến tận thanh lâu son phấn.

Bằng không thì chỉ có thể chịu chết đói ở đầu đường, hoặc là trở thành ăn mày đi khắp nơi xin ăn.

"Thiếu Khanh muốn nhận nuôi đứa nhỏ này?" Cố tiên sinh hỏi.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo chút biểu cảm: "Cũng không tính là nhận nuôi, chỉ là thấy nàng quá đáng thương, nên mới cho nàng ăn cơm mà thôi."

Như Tiểu Lam cố kìm nén nội tâm đang muốn rít gào: Mặt đâu! Thiếu Khanh đại nhân, mặt mũi người đâu!

Nhà có tiền thu dưỡng hài đồng mỹ mạo cũng không phải là chuyện hiếm thấy, có một số nữ đồng nếu lớn lên được dạy dỗ tốt, thì có khi còn được đưa vào trong cung, một là được hoàng đế nhìn trúng, còn không thì cũng qua tay của các hoàng tử.

Chính Khanh lại trầm mặc, ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Áp lực quá lớn a, quả nhiên là gừng càng già càng cay, chẳng lẽ lão hồ ly này đã nhìn ra được cái gì rồi?

Trái tim Như Tiểu Lam như bị treo lên đến cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nuôi nàng ở bên người, muốn ăn thịt cũng phải có điều kiện

Chính Khanh đại nhân hít mắt lại nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị hấn nhìn đến không được tự nhiên, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở bên người nàng, thì suýt chút nữa nàng đã sinh ra một loại xúc động muốn chạy trốn.

Lão hồ ly này đã nhìn ra được sơ hở gì rồi?

Nàng đang suy nghĩ, sau đầu lại bị Thanh Mặc Nhan đè lại, nàng liền thuận thế đem mặt vùi vào trong ngực hắn.

Quên đi, đầu không lại thì ta tránh là được rồi.

Chính Khanh trầm mặc một lúc, sau đó mới mở miệng nói: "Dù sao đây cũng là việc riêng của ngươi, chỉ sợ là phụ thân của ngươi sẽ không được vui cho lắm."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Bất quá chỉ là thêm một cái miệng ăn thôi, phụ thân cũng sẽ không keo kiệt đến thế."

Chính Khanh thu hồi ánh mắt ở trên người Như Tiểu Lam, lại một lần nữa quay sang thảo luận về vụ án.

"Đây là thứ được tìm thấy ở trong cửa hàng rồi gỗ, ngươi nhìn một chút đi." Chính Khanh đưa mấy phong thư cho hắn.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra tiếp nhận, sau khi nhìn qua từng phong thư trên tay, thì lông mày hắn không khỏi nhíu chặt lại: "Không phải nhị hoàng tử đã mang binh đi xuất chinh rồi sao, vì sao nội dung trong thư này lại có... Điều liên quan đến hắn?"

"Không chỉ có mấy thứ này, mà còn có những quyển hồ sơ lúc trước bị hủy của chúng ta, bao gồm cả vụ huyết án của Trương phủ, tất cả đều đang chỉ về hướng binh bộ."

Thanh Mặc Nhan nhìn những phong thư ở trong tay rồi trầm mặc.

Như Tiểu Lam nhìn trộm sấp thư ở trong tay hắn, mấy cái đó nàng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được vài chữ.

Đáng chết, học cả một đời, vậy mà đến hôm nay lại bị biến thành một người thất học.

Thanh Mặc Nhan xem thư xong, thì liền đem chúng đặt lại lên bàn Chính Khanh đại nhân.

"Bây giờ trong thành vẫn đang còn không ít người thờ phụng con rối này ở trong nhà đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Chính Khanh nhìn về phía Cố tiên sinh, Cố tiên sinh tiếp lời nói: "Đã thông báo cho Thuận Thiên Phủ, điều tra qua các hộ gia đình trong thành."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gật gật đầu, biểu tình thoáng buông lỏng.

"Ngày mai ta sẽ tiến cung diện thánh, mấy ngày nay ngươi cũng rất vất vả rồi, trở về hầu phủ nghỉ ngơi tạm mấy ngày đi." Chính Khanh mỉm cười nói.

Thanh Mặc Nhan chấp tay cảm tạ.

Đúng lúc này, vật nhỏ trong lòng hắn bỗng giòn tan nói: "Con rối đứng đầu kia vẫn chưa chết, các ngươi phải hết sức cẩn thận."

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Tất cả mọi người đều bị lời này làm cho kinh sợ, ánh mắt không dám tin nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Lời vừa nói ra khỏi miệng Như Tiểu Lam liền hối hận, phảng phất như là bị ánh mắt của mọi người làm cho sợ hãi, nàng lại một lần nữa lui vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Con rối đứng đầu là ai?" Chính Khanh gần từng chữ một.

Như Tiểu Lam không dám tự tiện nói tiếp, chỉ có thể trông mong ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, như là đang đợi sự đồng ý của hắn.

Hành động này của nàng làm cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy cực kì thoải mái, nàng là mèo hương cũng tốt, là hải tử cũng không sao, chỉ cần ở trong mắt nàng hắn luôn đứng ở vị trí đầu tiên là được.

"Nói đi, trả lời câu hỏi của Chính Khanh đại nhân." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói, đến ngay cả hắn cũng không nhận ra, trong ánh mắt hắn đang mang theo một loại ánh sáng nhu hòa có thể làm cho người ta chết đuối ở trong đó.

Có những lời này của hắn, Như Tiểu Lam mới tăng lên can đảm: "Con rối đứng đầu chính là chủ nhân của cửa đám rối gỗ, chính hắn đã ở sau lưng điều khiển chúng nó."

Chính Khanh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Không phải ngươi nói hắn đã chết rồi sao?"

Chân mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại thật sâu, đêm đó hắn tận mắt nhìn thấy Như Tiểu Lam nuốt vào đạo bạch quang mà con rối kia bắn ra, sau đó thân thể của rối gỗ liền tê liệt âm âm ngã xuống đất.

Chẳng lẽ, như thế còn chưa được xem như là đã chết sao?

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Nó chỉ là cái thể thân mà thôi."

"Ngươi còn biết những gì nữa?" Chính Khanh bắt tri bắt giác hơi cúi người về phía trước.

Như Tiểu Lam đang muốn mở mồm ra nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác được bàn tay to của Thanh Mặc Nhan đang bóp mạnh lên mông của nàng.

Đầu nhỏ của nàng lập tức lắc mạnh như cái trống bỏi (*).

(*) Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Trên mặt Chính Khanh toát ra vẻ thất vọng: "Người thử cẩn thận nhớ lại xem, bộ dáng thật của con rồi kia như thế nào?"

"Ta không biết, ta chưa từng thấy qua hần." Đây là lời nói thật của nàng a.

"Chính Khanh đại nhân, đứa nhỏ này bị kinh hách quá độ, tất cả các sự việc có liên quan đến chính mình nàng cũng không nhớ ra được." Thanh Mặc Nhan đứng lúc tiếp lời đánh gãy lời nói của Như Tiểu Lam.

Chính Khanh đành phải bỏ qua, quay sang dặn dò với Thanh Mặc Nhan: "Nơi này là Đại Lý Tự, tốt nhất không nên để đứa nhỏ ở lại đây."

Thanh Mặc Nhan sáng khoái đáp ứng, nhưng bất quá hần vẫn phải lấy một cái cớ: "Nàng bị chấn kinh quá độ, trừ bỏ ta ra thì không chịu tin tưởng bất kỳ kẻ nào khác, ta trước phải giữ nàng ở bên người mấy ngày, đợi nàng tốt lên thì sẽ đưa về hầu phủ."

Hai bên đều lui một bước, Chính Khanh cũng không nói thêm gì nữa, phất tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam về thư phòng của hần ở Đại Lý Tự, về đến nơi thì thấy Huyền Ngọc đang quỳ gối ở cửa, đầu cúi thấp xuống.

"Thuộc hạ vô năng, đã khiến thế tử phải thất vọng." Huyền Ngọc hối hận nói.

Ở trong cửa hàng rồi gối, hần đã không thể bảo hộ được cho chủ tử của mình, trong lòng hần hối hận vô cùng, cho nên vừa mới tỉnh lại hần đã chạy đến đây để thỉnh tội với thế tử.

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn hần: "Đứng lên đi."

Huyền Ngọc vẫn quỳ nơi đó không chịu đứng lên: "Thỉnh thế tử trách phạt."

Thanh Mặc Nhan thở dài, Huyền Ngọc đã đi theo hần rất nhiều năm rồi, hần vô cùng trung thành và tận tâm, hần chỉ có duy nhất một điểm không tốt, đó là quá có chấp.

"Nếu người muốn thỉnh tội, thì đi làm một chút thức ăn mang đến đây." Dọc theo đường đi Thanh Mặc Nhan đã sớm nghe được bụng của tiểu hài tử nào đó đang trầm thì kêu.

Lúc này Huyền Ngọc mới đứng lên, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam hần có hơi sùng sốt một chút, bất quá rất nhanh hần đã rời ánh mắt đi, thi lễ sau đó rời khỏi.

Trở lại bên trong thư phòng, Như Tiểu Lam lập tức buông tay Thanh Mặc Nhan ra, lạch cạch lạch cạch chạy đến viện ngoài, miệng thì kêu lên: "Chó ngốc!"

Chó đen đuổi đầu lười ra rồi lao đến, nó đang chuẩn bị bỏ nhào lên người Như Tiểu Lam, thì lại cảm nhận được một luồng hàn ý vô hình đang đánh úp tới.

Vội dừng lại, ngẩng đầu lên, kinh sợ khi thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở sau lưng Như Tiểu Lam, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn chằm chằm vào nó.

U ám giống như đang có hàn khí tản ra.

Giờ phút này, ở trong mắt nó, Thanh Mặc Nhan không thua gì một vị sát thần áo đen, âm trầm dùng ánh mắt dọa cho linh hồn của nó bay đi hết.

"Ngao ô!" Chó đen rên rĩ xoay người bỏ trốn.

Như Tiểu Lam đã mở sẵn hai tay chuẩn bị nghênh đón "nhiệt tình" của chó ngốc, nhưng lại nhìn thấy nó đột nhiên cụp đuôi bỏ trốn đi mất.

"Sao nó lại đi rồi?" Nàng mang theo vẻ khó hiểu.

"Ai biết được, chắc là do đói bụng đi." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau thản nhiên nói, hần tiến lên nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, dắt theo nàng đi vào thư phòng.

Huyền Ngọc rất nhanh đã làm xong đồ ăn.

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong khay có hai bát cơm, còn có cả hai đĩa rau xào ở bên cạnh.

Này cũng quá nhạt nhẽo đi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn đồ ăn: "Hôm nay phòng bếp không có thịt sao?"

"Không có." Huyền Ngọc thành thật trả lời.

Đại Lý Tự bên này cũng chỉ có vài món ăn bình thường, xem như là cơm để ăn qua loa, cũng không có đồ ăn phong phú gì cả.

Nhìn tiểu hài tử ở đối diện miệng dẩu lên, Thanh Mặc Nhan gấp lên chút thức ăn chạy bỏ vào trong bát nàng: "Trước cứ ăn tạm đi, đợi đến giữa trưa ta mang người ra ngoài ăn."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đi ra ngoài ăn!

Nàng đã chờ đợi được ném qua mỹ thực ở trong thành từ lâu rồi.

Thanh Mặc Nhan lại gấp cho nàng một đĩa đồ ăn: "Bất quá ngươi phải nói cho ta biết sự việc có liên quan đến con rối kia."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam trong nháy mắt liền sụp đổ xuống.

Cái gì a, cứ tưởng rằng Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng có sự chuyển biến đối xử tốt hơn với nàng, nhưng hóa ra là có việc cần nên mới thế a.

Cắn đầu chiếc đĩa, Như Tiểu Lam thừ ra điều kiện: "Ta có thể nói cho ngươi biết, bất quá ta muốn ăn đồ ăn ngon nhất ở trong thành, còn cần phải có nhiều thịt nữa!"

"Có thể." Trên mặt Thanh Mặc Nhan mang theo nhàn nhạt mỉm cười.

Vật nhỏ của hắn vẫn luôn đơn giản như thế, chỉ cần một chút đồ ăn ngon là có thể mua chuộc được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Gãy răng sữa, Thiếu Khanh mất mát

Kỳ thật sự việc về con rối đứng đầu kia Như Tiểu Lam cũng chỉ là được nghe nói qua từ ông nội, nàng đem sự tình mình biết được nói hết cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, buồn bã nói: "Trên đời lại có loại tà pháp như vậy?"

Như Tiểu Lam cúi đầu ăn cơm, bởi vì tay quá nhỏ, cho nên nàng sử dụng thìa khó khăn đến không nỡ nhìn, đột nhiên nàng "ai u" một tiếng, cúi đầu đem hết cơm trong miệng phun ra.

Thanh Mặc Nhan sững sốt, ngay sau đó liền thấy nàng bỏ vội thìa ra rồi lấy tay che miệng lại

"Xảy ra chuyện gì?"

Như Tiểu Lam "ngô ngô" chỉ vào đồng com vừa bị nàng phun ra kia.

Thanh Mặc Nhan thò người ra xem thử, chỉ thấy một cái răng nhỏ lẩn ở trong đồng com ở trên bàn.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan buông chiếc thìa xuống rồi kéo tiểu gia hóa đến bên người.

Huyền Ngọc mang nước đến, cho Như Tiểu Lam súc miệng.

Như Tiểu Lam há to miệng ra, Thanh Mặc Nhan xem qua ở bên trong, chỉ thấy chỗ răng cửa thiếu mất một cái, cái răng cửa còn lại cũng đang lung lay như sắp gãy.

"Ngươi đã bắt đầu đổi răng sữa?" Thanh Mặc Nhan đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đó, làm cho cái răng cửa đang lung lay kia cũng rơi xuống theo.

Như Tiểu Lam mở to mắt nhìn răng sữa rơi ở trong lòng bàn tay Thanh Mặc Nhan.

Trẻ con bình thường phải vào khoảng sáu tuổi mới bắt đầu thay răng, mà bộ dáng hiện tại của nàng, rõ ràng mới chỉ có mỗi bốn, năm tuổi thôi a.

Chẳng lẽ... Thân thể của nàng có vấn đề?

Trong đầu nháy mắt hiện lên các bộ phim Hàn cầu huyết đến khoa trương.

Bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa... Rồi cuối cùng nàng sẽ phải chết ở trong đói khát...

Thanh Mặc Nhan lại trấn định vô cùng, hắn nhìn về phía Huyền Ngọc: "Đi tìm y quan Trường Hận đến đây."

Không lâu sau Huyền Ngọc đã mang theo Trường Hận đến.

Vừa bước đã thấy một tiểu hài tử phấn điều ngọc mài (*) đang ngồi ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, còn hắn thì đang cầm thìa nhỏ giọng khuyên nhủ đối phương ăn cơm

(*) Phấn điều ngọc mài: Gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

Tiểu hài tử che miệng, liên tục lắc lắc đầu.

"Thiếu Khanh đại nhân." Trường Hận đi lên chào hỏi.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới buông đôi đũa xuống: "Ngươi tới xem cho đứa nhỏ này đi."

Xem cái gì?

Trường Hận đi đến trước mặt hắn, hài tử ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên quay đầu lại, để hiện ra một đôi con ngươi màu xanh biếc như ngọc phi thủy.

Trường Hận nhìn đến ngây dại.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan nhìn Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, Huyền Ngọc hiểu ý, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Không phải Thanh Mặc Nhan hắn không tin tưởng Huyền Ngọc, mà là do tính tình Huyền Ngọc có đôi chút tùy tiện, vì vậy tốt nhất là không cho hắn biết thì hơn.

"Ngươi đến xem răng cho nàng đi." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm Như Tiểu Lam, bức nàng phải mở miệng ra.

Trường Hận thò người qua, nhìn kỹ cái miệng nhỏ của Như Tiểu Lam.

"Đây là răng sữa."

Thanh Mặc Nhan chuyển ánh mắt nhìn vào Trường Hận, phảng phất như đang đối phương nói tiếp.

Trường Hận khẽ cau mày: "Lẽ ra với tuổi của nàng hiện tại thì chưa đến lúc thay răng a."

Như Tiểu Lam chớp mắt, để mặc cho Trường Hận kéo lấy cánh tay nàng, ấn ngón tay lên trên phía mạch tượng.

Trường Hận nghiêng đầu "di" một tiếng.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằm vào hắn: "Có vấn đề gì sao?" (#Linh: Vì TH giả nam trang, cho nên ta cứ xưng là "hắn" nhé. ==)

"Mạch tượng quái lạ." Trường Hận lại bắt mạch bên cánh tay còn lại: "Mạch tượng kỳ quái như này ta chưa gặp qua bao giờ."

Mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo biểu cảm: "Còn có vấn đề gì nữa?"

Trường Hận lắc đầu: "Ngược lại còn rất bình thường, chỉ là mạch tượng này..."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ: "Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao?"

Trường Hận ngẩn người, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nhu hòa: "Nhìn ánh mắt nàng xem, chẳng lẽ ngươi không đoán ra được chút gì?"

Trường Hận lại một lần nữa nghiêm túc cẩn thận đối diện với đôi mắt của nữ hài tử, đột nhiên hắn "a" lên một tiếng: "Hay là, nàng chính là cái kia..."

"Nàng chính là con mèo hương kia." Thanh Mặc Nhan sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, trên tóc nàng có mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương này lại làm cho hắn cảm thấy am tâm đến khó hiểu.

Trường Hận kinh ngạc cả nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần.

"Sao lại có chuyện như vậy, biến thành người? Đến đuôi cũng không còn, làm sao có khả năng... Còn có lỗi tai..."

Trường Hận đi qua đi lại đánh giá Như Tiểu Lam, nếu không phải còn e ngại Thanh Mặc Nhan đang ở đây, thì Như Tiểu Lam cảm thấy chính mình nhất định sẽ bị Trường Hận lôi ra lột sạch để xem xét cẩn thận.

"Nếu nói như thế... Thì việc này cũng coi như đã có đáp án rồi." Trường Hận nghiêm túc nhìn cái răng bị gãy của nàng: "Nàng không phải là con người, tự nhiên trạng thái của thân thể cũng không giống với bình thường, thông thường động vật chỉ cần ba tháng là đã thay răng, nội trong một năm là sẽ trưởng thành, cho nên dù cho đứa nhỏ này đã được biến thành hình người, thì thân thể của nàng vẫn sẽ trưởng thành theo quy luật của động vật."

"Ý của ngươi là, chỉ cần một năm nữa nàng sẽ lớn lên?" Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu gia hỏa đang ngồi ở trong lòng.

Không thể tưởng tượng nổi, đang là một tiểu hài tử mũm mĩm mà chỉ cần đảo mắt một cái là đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Trường Hận gật đầu: "Khoảng trong một năm không sai biệt lắm nàng sẽ lớn lên, đến sau khi trưởng thành thì sẽ ổn định trở lại, bất quá điều ta muốn nói chính là... Tuổi thọ của nàng cũng sẽ giống như mèo hương, đại khái là chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng..."

Những điều Trường Hận nói sau đó, Như Tiểu Lam đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ toàn là một câu nói: Chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng...

Tựa như có vô số con ngựa kéo theo cả đồng bùn đất chạy như điên qua một vùng thảo nguyên xanh tốt. (#Linh: Đoạn này ta không hiểu, ta là đang chém bừa, mong mọi người thông cảm. ==)

Thời điểm Trường Hận rời khỏi, Như Tiểu Lam vẫn không tự thoát ra được đá kích to lớn kia.

Lão thiên a, ngươi đây là muốn làm gì, bị biến thành động vật đã đủ bị thảm rồi, ngươi thế nhưng còn muốn tăng giá cả với ta, chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm? Không được! Ta phải đi về, ta phải trở về nhà!

Đưa tay ra sờ vòng cổ đá ngũ sắc, đột nhiên nàng thấy tỉnh táo lại.

Không sai, sao nàng lại có thể quên đi thứ này a, lúc trước đều là tại cái vòng tay đá ngũ sắc kia mà nàng mới bị đưa tới thế giới này, nếu mà nàng gom đủ được bốn viên đá, thì có phải là sẽ trở về được hay không?

Càng nghĩ nàng càng thấy hưng phấn, hoàn toàn không hề để ý đến người nào đó đang mang theo ánh mắt sâu thẳm khó lường.

Thanh Mặc Nhan chú ý đến sắc mặt rất kém của vật nhỏ, lời Trường Hận vừa nói đến ngay cả hắn cũng không thể ngờ tới, lúc trước hắn chỉ biết nghĩ đến chuyện nàng có thể hóa thành hình người mà cảm thấy hưng phấn, nhưng lại không hề nghĩ đến bản chất chênh lệch giữa hai bọn họ không bao giờ thay đổi được.

Hắn là người, mà nàng cũng chỉ là một con thú nhỏ, nàng không có khả năng mãi mãi làm bạn ở bên người hắn, đến mười mấy năm sau, hắn cũng sẽ mất đi nàng vĩnh viễn.

Bởi vì nàng đã từng nói với hắn, nàng không phải là yêu quái, nói đúng hơn là nàng sẽ không giống với mấy câu chuyện xưa trong truyền thuyết, tu tiên đắc đạo rồi phi thăng linh tinh.

Quang cảnh mười mấy năm, nói dài cũng không phải là dài, mà bảo ngắn cũng không phải là ngắn, nhưng hắn vẫn không dám tưởng tượng đến, một ngày nào đó vật nhỏ sẽ biến mất hoàn toàn trong cuộc đời của hắn.

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào tiểu nha đầu ở trước mắt, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, hắn không biết phải làm sao mới khuyên nhủ được nàng, để nàng an tâm không lo sợ.

Nhưng mà rất nhanh, hắn phát hiện vật nhỏ lại đang phấn chấn lên, từ trong mắt nàng hiện ra một thứ ánh sáng chói mắt.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi dẫn ta ra ngoài ăn đi." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn vào hắn, bởi vì thiếu đi mất hai cái răng cửa, cho nên nàng nói chuyện có chút nhỏ nhẹ, nhưng bất quá như vậy lại càng tăng thêm vẻ hồn nhiên đáng yêu của nàng.

"Được." Thanh Mặc Nhan nhấp môi, nắm lấy tay nàng rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc ngươi đi chuẩn bị ngựa đi, thuận tiện mang luôn con chó đen kia trở về hầu phủ luôn, chúng ta ở bên ngoài dùng xong cơm thì sẽ trở về."

Rất nhanh hắn đã nghĩ thông suốt, mặc kệ như thế nào, ít nhất hiện tại vật nhỏ vẫn đang thuộc về hắn, chỉ cần là nàng muốn, thì nhất định hắn sẽ cho nàng thứ tốt nhất.

Đôi lời: Chương này có hơi buồn nhĩ, nhưng mà mọi người yên tâm, chuyện có kết thúc HE (Happy Ending), đảm bảo hai con người này sẽ sống hạnh phúc bên nhau, còn cụ thể ra sao thì ta cũng chịu... ==

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trăm Tài công tử, con riêng của Thiếu Khanh?

Trong thành, Bạch Ngọc lâu.

Nhị thiếu gia hầu phủ nhẹ nhàng đặt lồng sắt lên trên bàn, trong lồng sắt có một con chồn trắng, khi hắn bỏ cái lồng xuống thì con chồn ở bên trong bỗng di chuyển không ngừng, nhìn như là có chút nôn nóng.

"Bạch công tử." Nhị thiếu gia lúng túng nói: "Ta không bắt được con mèo hương kia... Cũng không biết nó đã chạy đi đâu, hạ nhân trong phủ đều cuồng cả lên đi tìm, nhưng mà vẫn không thấy được dù chỉ là bóng dáng của nó."

Ngồi phía đối diện là một vị quý công tử mặc trên người cảm y màu trắng, trong tay hắn cầm một cây quạt xếp, trên đầu không hề mang ngọc quan, mà chỉ dùng một sợi dây màu trắng thuần để cột tóc lại, nhìn qua tiêu sái cực kỳ.

"Không bắt được?" Quý công tử phe phẩy quạt xếp, duỗi tay trêu đùa chồn trắng trong lồng sắt.

Chồn trắng an tĩnh lại, tầm mắt nhìn theo ngón tay của hắn.

"Đã khiến bạch công tử phải thất vọng." Nhị thiếu gia bắt an nói.

Quý công tử cười khê: "Nhị thiếu gia đã quá lời rồi, việc này không thành ta cũng không bị tổn thất gì, chỉ là đáng tiếc cho nhị thiếu gia... Mất đi cơ hội được bước chân vào chốn quan trường."

Nhị thiếu gia bắt an đứng ngồi không yên: "Chẳng lẽ cứ phải là mèo hương sao?"

Quý công tử dùng tay gõ nhẹ quạt xếp: "Tin tức ta có được là như thế, có quan viên trong triều gia giá cao muốn sở hữu một con mèo hương, chỉ cần nhị thiếu gia ngài đặt được yêu cầu của khách nhân, thì đến lúc đó muốn một cái chức quan cũng quá đơn giản với hần đi, theo ta được biết, đối phương đã là quan nhị phẩm rồi a."

Ngũ quan nhị thiếu gia nhăn lại một chỗ, đến ngay cả nằm mơ hần cũng muốn có được một chức quan cho bản thân, mà chức quan phụ thân cho hần làm lại không có chút danh tiếng nào, đến ngay cả một quan viên thất phẩm cũng dám không xem hần ra gì.

"Có biện pháp khác hay không?" Nhị thiếu gia cầu xin nói, nếu phụ thân đã không thể giúp hần, vậy thì hần cũng chỉ có thể tự tìm kiếm cơ hội mà thôi.

Quý công tử suy nghĩ một lát: "Kỳ thật ngươi có thể trở về cầu xin huynh trưởng của ngươi."

Nhị thiếu gia cúi thấp đầu, đối phương lại tiếp tục nói: "Huynh trưởng của ngươi tốt xấu gì cũng là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, tìm một chức quan ở Đại Lý Tự cho ngươi không phải là chuyện rất dễ dàng sao?"

"Ta đã hỏi qua đại ca, nhưng mà hần không đồng ý cho ta làm việc ở Đại Lý Tự." Nhị thiếu gia chưa xốt nói.

"Vì sao?" Quý công tử lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

"Hần nói công việc ở đó không thích hợp với ta."

"Ha ha a..." Quý công tử mở quạt xếp ra cười rộ lên: "Hần là sợ ngươi sẽ chiếm đi hết nổi bật của hần đi, thôi, ngươi cứ đi về trước, nếu mà có cơ hội khác ta sẽ thông tri cho ngươi sau."

Cửa phòng mở ra, một tên người hầu cung kính nói: "Khách nhân thỉnh đi."

Nhị thiếu gia biết đây là đối phương đang muốn đuổi khách, vì vậy hần chỉ có thể kiên trì đứng lên, đang định đi ra khỏi cửa thì hần bỗng dừng bước chân lại rồi xoay người nói với vị công tử kia: "Việc này nếu truyền đến tai đại ca, thì nhất định hần sẽ nghỉ ngơi ta..."

Quý công tử phe phẩy cây quạt: "Nhị thiếu gia cứ yên tâm đi, Bạch mã là người làm ăn, tự nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Lúc này nhị thiếu gia mới yên lòng, chấp tay nói lời từ biệt với đối phương.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, từ sau bình phong đột nhiên có một người đi ra.

Chòn trắng trong lồng sắt nhìn thấy người nọ thì lập tức trở lên hiếu động.

Quý công tử mở cửa lồng ra, chòn trắng liền vèo một cái nhảy ra ngoài, rồi lập tức nhảy lên trên vai người nọ, thân mật mà cọ cọ.

"Không nghĩ tới nhị thiếu gia hầu phụ lại vô dụng đến thế." Quý công tử thờ dài nói.

"Con mèo hương kia rất giao hoạt, mấy lần trước cũng đều để nó chạy mất." Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chòn trắng, nam tử ho khan nhẹ vài tiếng.

Quý công tử duỗi tay rót ly trà, thấp giọng nói: "Thái tử thỉnh."

Thái tử chỉ dùng môi chạm nhẹ vào nước trà, căn bản là không hề uống vào, ho khan thêm vài tiếng rồi hần lại mở miệng nói: "An chí thỏa đáng cho con rồi kia chưa?"

"Thái tử cứ việc yên tâm, tại hạ đã bố trí cho hần sống trong một thôn trang ở ngoài thành, dù cho Thuận Thiên Phủ có lật tung cả toàn thành lên cũng sẽ không tìm được người."

Thái tử mỉm cười thản nhiên, động tác tao nhã tiếp tục vuốt ve cổ chòn trắng: "Cho hần yên tĩnh một chút, đợi Hoàng Thượng xem xong tấu chương mà Đại Lý Tự mang đến rồi nói sau."

"Như mong muốn của ngài." Quý công tử phe phẩy quạt xếp, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, chiếu vào mặt trên của cây quạt xếp, trên quạt có viết bốn chữ to màu vàng rực rỡ lấp lánh: Trăm Tài công tử.

Trước Bạch Ngọc lâu.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống ngựa ở bên ngoài lâu.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn ba chữ to lóng lánh "Bạch Ngọc lâu" ở trên, người thấy được mùi hương bay ra từ trong lâu, khiến cho nước miếng của nàng sắp chảy hết cả ra ngoài.

Nghe Thanh Mặc Nhan nói đây là từ lâu nổi tiếng nhất trong thành, đồ ăn bên trong nhất định là không tầm thường.

Thanh Mặc Nhan giao ngựa lại cho Huyền Ngọc, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nước miếng của ngươi."

Như Tiểu Lam cuống quýt dùng tay lau đi, lại không thấy có gì cả.

Kề lờ đảo!

Trong mắt hần mang theo mỉm cười, nắm lấy tay nhỏ bé của nàng dắt đi vào bên trong.

Vừa vào cửa đã có tiểu nhị ra tiếp đón, nhìn một cái đã nhận ra đây là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, vì vậy hắn liền ân cần tiếp đãi.

"Hôm nay Thiếu Khanh đại nhân muốn ăn cái gì?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, ánh mắt dừng ở lầu bên kia cầu thang.

Như Tiểu Lam tha thiết chờ hắn mở miệng gọi món ăn, nhưng bỗng cảm thấy không khí có chút khác thường, nàng ngẩng đầu lên, lại thấy Thanh Mặc Nhan đang thất thần nhìn về một chỗ.

Nhị thiếu gia hầu phủ vừa vặn đi từ trên cầu thang xuống, ngay lập tức chạm phải mặt Thanh Mặc Nhan.

"Đại... Đại ca?" Nhị thiếu gia liền hoảng sợ, cuống quýt đứng vững thân hình, vội vàng hành lễ.

"Người đến đây làm gì?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

"Có ước hẹn với bằng hữu..." Nhị thiếu gia ần nói lắp ba lắp bắp.

Chân mày Thanh Mặc Nhan cau lại: "Sao lại trở về sớm vậy?"

"Bất quá chỉ là trò chuyện cùng vài bằng hữu, cũng không có uống rượu." Lúc này nhị thiếu gia đã tỉnh táo hơn, thông dong mà ứng đối.

"Một khi đã như vậy, thì đi cùng ta đi." Thanh Mặc Nhan thuận miệng nói.

"Dạ." Nhị thiếu gia lên tiếng trả lời.

Như Tiểu Lam chú ý tới, tên thiếu niên này ở trước mặt Thanh Mặc Nhan rất cung kính hiếu lễ, tuy rằng vẫn còn mang theo một chút câu lệ, nhưng lại không làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Nàng đang ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắn, thì chợt thấy có người kéo lấy cánh tay của nàng.

"Nhìn cái gì, không phải người đang muốn đi ăn sao, trên mặt hắn cũng đâu có đồ ăn." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thu hồi ánh mắt lại, xoay đầu nhỏ nhìn khắp bốn phía.

Có mấy tên tiểu nhị đang bụng đồ ăn đi tới đi lui trước mặt bọn họ, mùi đồ ăn khiến nàng không khỏi phải ghé mắt.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam chỉ tay về phía một tiểu nhị đang bê đồ ăn.

"Đó là tôm hồng." Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, thì tiểu nhị tiếp đón bọn họ đã mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân đến thật đúng lúc, đây là thời điểm tôm hồng màu mỡ nhất a."

Như Tiểu Lam nhìn thấy tiểu nhị bê một mâm tôm sống lên bỏ vào trong một bồn lưu li, tức thì con tôm nhảy bắn lên không ngừng, trong bồn liền tán ra mùi hương của rượu.

"Tôm say rượu (*) chính là món ngon nhất ở chỗ chúng ta, Thiếu Khanh đại nhân có muốn nếm thử hay không?" Tiểu nhị cười tươi hết sức hỏi thử.

(*) Tôm say rượu hay còn gọi là tôm túy quyền là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc. Tôm được nhúng vào rượu cho tái và ăn sống để giữ nguyên vị ngọt. Để ăn sống, người ta chọn những con tôm thật mập song kích cỡ khá nhỏ.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn vào hải tử đang thềm đến mức rót cả tròng mắt ra ngoài: "Không cần món đó, trực tiếp nấu chín rồi mang lên đây."

Tiểu nhị ngẩn người, nhưng rất nhanh liền cười lên trả lời: "Dạ vâng, một phần tôm hồng nấu chín."

Thanh Mặc Nhan lại lần lượt gọi thêm năm loại món ăn, sau đó dẫn theo Như Tiểu Lam bước lên trên lầu, đi vào trong một nhĩ gian ở trên đó.

Nhị thiếu gia đi vào cửa sau cùng, đứng ở nơi đó sững sờ nhìn vào Như Tiểu Lam.

"Đại ca, đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, rồi để nàng ngồi lên trên đùi chính mình: "Đứa nhỏ này về sau sẽ sống ở hầu phủ, ta sẽ an bài cho nàng ở trong viện của ta."

Nhị thiếu gia kinh ngạc không khép được miệng: "Đại ca, chẳng lẽ nàng là con gái riêng của người?"

Như Tiểu Lam đang uống nước trà mà tiểu nhị đưa lên, nghe xong lời này thì liền "phốc" một tiếng phun hết tất cả nước trà ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Vị hôn thê của nhị thiếu gia, bóc vỏ tôm

Như Tiểu Lam sắc nước trà ho khụ khụ không ngừng, đến ngay cả nước mắt cũng đã chảy ra ngoài.

Con gái riêng? Vị nhị thiếu gia này suy nghĩ cũng có chút khác người đi.

Thanh Mặc Nhan về mặt lạnh nhạt lấy khăn ra lau miệng cho nàng, Như Tiểu Lam gấp muốn chết, thầm nghĩ người mau giải thích cho hắn hiểu đi a.

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, thẳng đến khi lau cho nàng xong hắn mới buồn bã nói: "Nhị đệ người suy nghĩ quá nhiều rồi, nàng là cô nhi không cha không mẹ, ta bất quá cũng chỉ là mang nàng về nuôi mà thôi."

Nhị thiếu gia cẩn thận đánh giá tiểu hài tử đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, không biết tại sao, đôi mắt phi thúy kia làm cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra hắn đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu.

Đúng lúc này, ở phía cửa vang lên tiếng cười của một vị nam tử: "Ta còn tưởng là ai đang ở cùng với nhị thiếu gia, nguyên lai là Thiếu Khanh a."

Mọi người đều nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy có một nam một nữ đang bước chân đi vào, nhìn qua cả hai tuổi tác cũng không hẳn là lớn.

Nhị thiếu gia nhìn thấy hai người này thì liền đứng dậy thi lễ: "Ngũ công tử."

Ngũ công tử ha ha cười: "Đều là người một nhà, nhị thiếu gia không cần phải đa lễ."

Khuôn mặt nhị thiếu gia đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ ở bên cạnh Ngũ công tử, trong lòng có chút khâm trọng.

Thanh Mặc Nhan ngồi im bất động, một lần nữa dứt nước cho tiểu nhân nhi ở trong lòng uống.

Như Tiểu Lam tò mò nhìn hai người vừa mới bước vào phòng, sau đó lại nhìn biểu cảm ở trên mặt của nhị thiếu gia, phương diện này tuyệt đối có chuyện xưa a!

"Trông mắt loạn chuyển, lại có mưu ma chước quỷ gì nữa đây?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vang lên ở bên tai, dọa Như Tiểu Lam đến cuống quýt cúi thấp đầu.

Bởi vì nàng không để ý đến, ở thời điểm nàng chuyên chú nhìn chăm chăm vào đối phương, thì một nam một nữ ở đối diện cũng đang tò mò đánh giá nàng.

"Đôi mắt đẹp quá." Ngũ công tử kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan xoay mặt Như Tiểu Lam lại, để cho nàng đối diện với chính mình.

"Giống như ngọc phi thúy đi." Ngũ tiểu thư ở phía sau buông tiếng thờ dài: "Không biết nàng là tiểu thư của phủ nào, vì sao lại không thấy bà vú với nha hoàn đi theo để hầu hạ?"

Bình thường nữ hài tử bốn, năm tuổi, mặc kệ đi đến đâu đều sẽ có bà vú hoặc nha hoàn đi theo chăm sóc, nhưng mà đứa nhỏ trước mắt này lại ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, nhìn qua còn thấy hai người cực kỳ thân mật nữa.

Ngũ công tử đột nhiên hạ giọng nói: "Thiếu Khanh... Đứa nhỏ này sẽ không phải là của người đi?"

Bằng tầm tuổi bọn họ, đi trên chóc nữ nhân ở bên ngoài rồi không cần thận có con riêng cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, Như Tiểu Lam đột nhiên quay đầu lại, hung hăng liếc mắt nhìn hắn một cái, biểu cảm tức giận ngược lại làm cho Ngũ công tử cảm thấy có chút buồn cười.

"Lá gan đứa nhỏ này không nhỏ."

Nhị thiếu gia thấy sắc mặt đại ca trầm xuống, liền vội vàng tiếp lời nói: "Đây là hài tử đại ca mới nhận nuôi, nàng không cha không mẹ, đại ca thấy nàng đáng thương nên mới..."

"Nhị đệ." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng cắt ngang lời nói của hắn.

Nhị thiếu gia lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đối với Thanh Mặc Nhan mà nói, vật nhỏ thuộc về hắn, hắn không cần phải giải thích với người ngoài bất cứ cái gì cả.

"Bọn họ là ai?" Như Tiểu Lam ngẩng mặt lên từ trong lòng hắn, thanh âm non nớt vang lên hỏi.

"Không có quan hệ với người, đồ ăn rất ngon, một lúc nữa người chỉ cần tập trung vào ăn thôi là được." Một câu nói của Thanh Mặc Nhan đã dập tắt sự tò mò trong lòng nàng.

Như Tiểu Lam quyết miệng, nhị thiếu gia mang theo chút xấu hổ.

Ngũ công tử nghe lời này xong lại cười to ra tiếng: "Thiếu Khanh vẫn ăn nói sáng khoái như vậy, hai nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là thông gia với nhau, sao lại có thể nói là không có quan hệ đây?"

Nhị thiếu gia nhìn trộm về phía thiếu nữ đứng sau lưng Ngũ công tử, sắc mặt khế ửng đỏ.

Ngũ công tử thoải mái hào phóng ngồi xuống: "Kỳ thật mẫu thân ta đã sớm muốn hoàn thành mối hôn sự này cho muội muội, hôm nay ta cũng chỉ là đến đây để gặp mặt bằng hữu, không nghĩ tới lại gặp được Thiếu Khanh ở đây, ta cũng chỉ muốn đơn giản cho muội muội được gặp mặt qua mọi người, rồi thuận tiện nói với Thiếu Khanh một tiếng, đề cho nhị thiếu gia đến phủ cầu thân."

Như Tiểu Lam xoay đầu trái phải.

Nhị thiếu gia này tuổi cũng không tính là lớn, ước chừng chỉ khoảng mười năm, mười sáu tuổi, chắc cũng bằng tuổi với vị Ngũ tiểu thư ở đối diện kia.

Ai... Mới nhỏ như thế mà đã phải thành thân, đây không phải là đang dạy hư tiểu hài tử sao.

Như Tiểu Lam đang suy nghĩ, chợt thấy tiểu nhị bụng theo đồ ăn đi vào phòng.

Ngũ công tử nhìn tôm hồng được nấu chín thì ngạc nhiên nói: "Mùa này đúng là ăn tôm là tuyệt nhất, Thiếu Khanh nên bảo chủ quán làm món tôm say rượu, kết hợp với một bình rượu ngon, kia mới là không phụ mỹ thực nhân gian a."

Thanh Mặc Nhan vẫn không lên tiếng, trực tiếp cầm đũa lên gắp một con tôm bỏ vào cái đĩa ở trước mặt.

Nhị thiếu gia lại phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị thêm hai bộ bát đũa nữa.

Ngũ tiểu thư nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, rồi mỉm cười nói: "Nếu ở đây không có ai chăm sóc tiểu hài tử, thì không bằng cứ đem nàng giao cho ta đi, cũng đỡ làm phiền đến các người nói chuyện."

Nàng vốn là có ý tốt, nhưng không ngờ Thanh Mặc Nhan lại không thêm để ý đến, dùng khăn lau tay sau đó bắt đầu ngồi bóc vỏ tôm.

Ngũ công tử mỉm cười an ủi với tiểu muội mình: "Sau này Thiếu Khanh sẽ là đại ca của người, không cần phải câu nệ."

Lúc này Ngũ tiểu thư mới thả lỏng người ra, bất quá khi nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ngồi bóc sạch vỏ tôm, sau đó đưa vào trong miệng của tiểu hài tử kia, thì nàng lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Như Tiểu Lam giương miệng nhỏ ăn tôm hán đưa tới, mới lại hơi dẩu lên.

Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Muốn nói cái gì?"

Như Tiểu Lam mân mê miệng nhỏ cả nửa ngày trời, mới đem tôm nuốt vào trong bụng: "Tại sao lại không được ăn tôm say rượu?"

Vừa rồi khi thấy tiểu nhị bụng món tôm say rượu kia đi đến từng bàn thì nàng đã thêm đến không chịu được, nàng không hiểu tại sao Thanh Mặc Nhan lại muốn đổi lại thành món tôm chín.

"Người vẫn còn nhỏ, không được ăn đồ sống."

Như Tiểu Lam trừng mắt lên nhìn hán, bây giờ mới nhớ đến nàng còn nhỏ? Lúc trước là người nào đã hù dọa uy hiếp nàng ăn chuột chết a.

"Ai nói ta không thể ăn đồ sống?" Như Tiểu Lam không phục nói, thật vất vả mới được tới đây một lần, vậy mà lại chưa được thử đến mỹ thực ngon nhất ở đây, nội tâm đã phải chịu đến một vạn điểm thương tổn.

Thanh Mặc Nhan nhìn nghiêng liếc nàng: "Người xác định?"

Như Tiểu Lam điểm đầu nhỏ liên tục.

"Nguyên lai là người thích ăn thức ăn sống." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, ngữ khí kia làm cho người ta nghe vào cảm thấy phát hoảng.

Như Tiểu Lam nhin không được rùng mình một cái.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người xuống, dùng thanh âm vừa đủ để chỉ có hai bọn họ nghe được: "Đợi đến khi trở về ta sẽ phái Huyền Ngọc đi tìm vài con chuột sống cho người như thế nào?"

Như Tiểu Lam trắng cả mặt, liều mạng lắc lắc đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Ta... Ta không ăn tôm say rượu nữa."

Tại sao nàng lại quên mất một mặt phúc hắc của hán đây.

Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng, lại bóc tiếp con tôm thứ hai đưa qua.

Như Tiểu Lam lập tức ngoan ngoãn há miệng ra, nàng ăn một cách rất nhiệt tình, còn lấy lòng ôm chặt cánh tay hán tám tấc khen ăn rất ngon, khiến cho đám người Ngũ công tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Trước kia tại sao bọn họ lại không nhìn ra được Đại Lý Tự Thiếu Khanh thế nhưng lại là một cao thủ dạy dỗ tiểu hài tử đây, mới chỉ nói mấy câu thôi mà đã khiến cho tiểu nha đầu kia trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Thanh Mặc Nhan liên tục lột vỏ mười con tôm hồng, thẳng đến khi Như Tiểu Lam ăn no mới dừng lại, sau đó hán lau tay sạch sẽ, quay lại bàn bạc với Ngũ công tử về việc hôn nhân của Nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở một bên có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên nàng được tiếp xúc gần gũi với vị "đại ca" trong lai này, trước kia nàng thường nghe mẫu thân nói

hắn là người rất khó gần, nhưng mà những gì hôm nay nàng được tận mắt nhìn thấy đã thay đổi hoàn toàn những suy nghĩ ở trong quá khứ của nàng.

Thời điểm rời khỏi Bạch Ngọc lâu, Ngũ tiểu thư liền vụng trộm kéo lấy góc áo của Ngũ công tử: "Huynh, vị đại ca này của nhị thiếu đã có hôn phối chưa? Không biết tẩu tử tương lai là tiểu thư nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tính toán của Ngũ phủ, đau vẫn cảm thấy vui vẻ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngũ công tử nghe xong câu hỏi của muội muội thì liền sững sờ.

"Tại sao ngươi lại hỏi việc này?"

Ngũ tiểu thư ngượng ngùng cúi thấp đầu: "Ta cũng chỉ là có chút tò mò mà thôi, các ngươi đều nói hắn là người khó gần, nhưng mà việc hôm nay xem ra... Hình như là không phải thế a."

Ngũ công tử nghiêm túc nhìn muội muội của mình: "Thân thể Thanh Mặc Nhan không được tốt, mọi người đều đồn đãi từ nhỏ hắn đã mang theo độc trong người, đến ngay cả thái y trong cung cũng không trị được, cho nên có rất nhiều gia đình không muốn kết thân với hắn, làm gì có ai nguyện ý gả khuê nữ nhà mình đi qua để thủ tiết đây."

"Tại sao lại..." Ngũ tiểu thư kinh ngạc nói: "Nhìn hắn không giống với đang bị bệnh..."

Ngũ công tử khoát tay chặn lại lời nói của nàng: "Ngươi đừng quan tâm đến việc này nữa, ngươi chỉ cần nhớ lấy một điều, người ngươi phải lấy là nhị thiếu gia của hầu phủ, chờ đến khi Thanh Mặc Nhan chết đi, thì toàn bộ hầu phủ sẽ thuộc về ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là chủ mẫu của cả hầu phủ."

"Nhưng mà tước vị của hầu gia không phải muốn là có thể thừa kế được." Ngũ tiểu thư lo lắng nói.

"Hoàng Thượng chắc chắn sẽ nể tình Thanh Mặc Nhan, mà không để cho hầu phủ bị rơi vào tay người ngoài."

"Thanh Mặc Nhan... Hắn được hoàng đế tin nhiệm đến thế sao?" Niên tiểu thư vẫn không rõ, những người đó làm quan trong triều, ai mà chẳng có lai lịch riêng, giống như Thanh Mặc Nhan tuổi còn trẻ như vậy mà đã tự dựa vào năng lực của chính mình làm đến chức quan tứ phẩm, thật sự là không có mấy người làm được như hắn.

Trở về Ngũ phủ, Ngũ tiểu thư trực tiếp đi tìm mẫu thân của nàng.

"Nhị thiếu gia hầu phủ đã đáp ứng tới cầu thân rồi sao?" Mẫu thân Ngũ tiểu thư dò hỏi.

Ngũ tiểu thư thẹn thùng cúi thấp đầu: "Ta cũng không rõ, việc này là do ca ca bàn bạc."

Mẫu thân cười rộ lên: "Lúc này mới biết thẹn thùng, nhị thiếu gia hầu phủ là một người rất thành thật, đến khi ngươi được gả đến đó thì phải chặt chẽ nắm lấy hắn ở trong tay, chức vị chủ mẫu của hầu phủ chắc chắn sẽ thuộc về ngươi."

"Đến ngay cả mẫu thân cũng nói như thế." Ngũ tiểu thư hoảng hốt nói: "Nhưng mà theo ta thấy, huynh trưởng của nhị thiếu gia nhìn qua cũng không giống như là có việc gì, hơn nữa hắn còn nhận nuôi một hài tử..."

"Nhận nuôi hài tử?" Ngũ phu nhân cả kinh, tiện đà cau mày dò hỏi: "Nam hài hay là nữ hài?"

"Là một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi, hôm nay Thanh Mặc Nhan cũng mang nàng đi theo, còn tự tay bóc vỏ tôm cho nàng ăn nữa."

Trong mắt Ngũ phu nhân hiện lên một tia kinh ngạc: "Ngươi nói, chính là sự thật?"

"Là ta tận mắt nhìn thấy, đứa nhỏ này chẳng lẽ đang muốn chiếm gia sản của hầu phủ." Ngũ tiểu thư lôi kéo tay áo mẫu thân nàng: "Việc này không thể qua loa được, vẫn nên hỏi thăm cho rõ ràng mới tốt."

Nếu thân thể Thanh Mặc Nhan thật sự không đáng ngại, thì chẳng phải nàng sẽ bị gả oan cho nhị thiếu gia sao.

Ngũ phu nhân trầm tư trong giây lát.

Ngũ tiểu thư lại nói tiếp: "Vừa đúng lúc hoa thủy tiên ở trong hồ mới nở, không bằng chúng ta mở một yến tiệc thưởng hoa, đến lúc đó để cho đại ca đi tìm hiểu thực hư thế nào."

Hoa thủy tiên:

Ngũ phu nhân gật gật đầu: "Cũng được, ta sẽ bảo đại ca người đi chuẩn bị."

Bên này Ngũ phủ đã bắt đầu an bài tiệc rượu thưởng hoa, còn bên kia Thanh Mặc Nhan giờ mới mang theo Như Tiểu Lam trở về hầu phủ.

Nha hoàn cùng hạ nhân quý đầy đất, Như Tiểu Lam mới vừa tiến vào sân đã bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ.

Thanh Mặc Nhan mắt nhìn thẳng, trực tiếp nắm tay nàng đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam không hiểu đuôi đầu nhìn ra bên ngoài, trong miệng nói thầm: "Tại sao các nàng phải quý a."

"Bởi vì người." Thanh Mặc Nhan đi tới phía sau bình phong để thay quần áo.

"Vì ta?"

"Sùng vật của ta mất tích, các nàng trông coi không cẩn thận, tự nhiên là phải thỉnh tội."

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ lại việc nàng cùng chó ngọc chạy ra khỏi phủ, lúc đó nàng vẫn còn đang ở trong bộ váy của mèo hương, mấy nha hoàn cùng hạ nhân này tìm kiếm liên tiếp mấy ngày mà vẫn không thấy nàng, tự nhiên một đám sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán.

Cho nên Thanh Mặc Nhan vừa trở về thì các nàng đã thành thật quý ở đây để thỉnh tội.

"Không phải ta đang ở đây sao." Nàng yếu ớt nói.

Thanh Mặc Nhan thay đổi kiện áo choàng đi từ phía sau bình phong ra: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói cho các nàng biết ngươi là yêu quái?"

Như Tiểu Lam nghẹn họng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng không chịu được mà nói: "Ngươi sẽ không thật sự muốn xử trí các nàng đi?"

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu xem thư tín ở trên bàn, nghe xong lời này động tác trên tay liền dừng lại một chút, hần thân nhiên nói: "Có gì là không thể?"

"Không được lạm sát người vô tội!" Như Tiểu Lam trừng to mắt, việc này do nàng mà ra, nàng không khỏi có chút áy náy.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng, xem xong thư tín trong tay thì lập tức đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam ở trong phòng mãi mất mong chờ, không bao lâu sau, chỉ thấy từ bên ngoài truyền đến thanh âm kêu khóc của đám nha hoàn.

"Thế tử tha mạng!"

Như Tiểu Lam chạy ra phía cửa, chưa đợi nàng thấy rõ ràng hoàn cảnh ở bên ngoài, thì trước mắt đã tối sầm lại, đầu của nàng đụng vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào bên trong, thuận tay đóng cửa lại.

Ngoài cửa vẫn truyền đến thanh âm kêu rên của hạ nhân: "Thế tử, cầu ngài tha cho nô tì đi..."

Như Tiểu Lam bị dọa cho mặt trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Ngươi... Ngươi thật sự muốn giết các nàng?"

Thanh Mặc Nhan nhận ra thanh âm của nàng có chút run rẩy, bộ váy kia giống như một tiểu thú đang phải chịu hết những khi dễ, điều đó càng làm cho hắn muốn trêu đùa nàng, vì thế hắn liền xụ mặt nói: "Các nàng không nghe theo mệnh lệnh của ta, tự nhiên là phải chịu trừng phạt."

"Nhưng mà... Không phải ta cũng không có việc gì sao, ngươi không thể giết các nàng được." Như Tiểu Lam biện giải nói.

"Các nàng cùng lắm cũng chỉ là hạ nhân, dù giết thì cũng đâu có sao?"

"Không được! Giết người nhiều sẽ bị giam thọ." Như Tiểu Lam nhớ tới trước kia ông nội đã nói với nàng điều này.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ ra tiếng: "Dù sao ta cũng sẽ không sống lâu được."

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đến ngay cả hắn cũng ngậm ngẩn cả người.

Như Tiểu Lam ở đối diện cũng trừng to mắt lên nhìn hắn.

Môi Thanh Mặc Nhan giật giật, lộ ra một tia cười khổ: "Ta chỉ là tìm quân gia ở trong phủ, đem các nàng bán đi thôi, bởi vì ngươi phải về đây ở, cho nên phải thay toàn bộ người của ta vào trong viện này."

Nguyên lai là vừa rồi hắn có ý dọa nàng.

Như Tiểu Lam mở nửa miệng, ngốc lảng ở nơi đó.

Thanh Mặc Nhan gờ tay quơ quơ ở trước mặt nàng: "Như thế nào, bị dọa sợ rồi sao?"

Trong con ngươi xanh biếc như ngọc phi thúy rõ ràng đang hiện lên khuôn mặt của hắn.

Ở lúc hắn chuẩn bị đuổi tay ra để xoa đầu vật nhỏ, thì Như Tiểu Lam bỗng nhiên nhào tới, ôm chặt lấy hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng sợ, ta sẽ không để ngươi phải chết đâu."

Thanh Mặc Nhan cứng đờ, thần sắc vui mừng cùng thống khổ đan xen trên khuôn mặt hắn.

Cánh tay ngắn của Như Tiểu Lam căn bản là không thể ôm hết người hắn được, cho nên nàng chỉ có thể ôm lấy đùi của hắn, nàng nhào tới rất mạnh, kết quả là cái trán trực tiếp đánh vào chỗ bộ vị quan trọng của hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, đến động cũng không dám động.

Hắn vui mừng vì vật nhỏ biết lo lắng cho hắn, trong lòng nàng vẫn còn có hắn, hắn còn cảm thấy lúc trước không trực tiếp đem nàng chế thành thuốc dẫn là một quyết định rất sáng suốt.

Nàng đã bắt đầu tin tưởng hắn, ý lại vào hắn.

Khi cổ độc phát tác rất đau, nhưng cũng không chống lại được tư vị tuyệt vời của việc vật nhỏ đang ôm lấy hân vào giờ phút này.

Nhưng mà tư vị tuyệt vời này không duy trì được bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc: "Hầu gia nghe nói ngài nhận nuôi một tiểu hài tử, thì vô cùng tức giận, muốn ngài mang theo hài tử kia qua đó..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Để ta giúp ngươi tắc thở

Thanh Mặc Nhan cũng không thay quần áo, chỉ mặc lên một kiện áo choàng rồi mang Như Tiểu Lam đi đến tiền viện.

Dọc theo đường đi tâm của Như Tiểu Lam đều bị nâng lên đến cổ họng.

Lần trước thời điểm nàng gặp qua hầu gia, nàng vẫn đang ở trong bộ dáng của mèo hương, đến ngay cả một tiểu động vật mà lão hầu gia hân cũng không tha cho, bắt Thanh Mặc Nhan phải ném nàng đi.

Thế nên đối với lão nhân này, một chút hảo cảm nàng cũng không có, cho nên bất tri bất giác bước chân nàng đã bị chậm hơn.

Thanh Mặc Nhan lại hiểu nhầm, hân cho rằng tiểu hài tử nào đó đang sợ hãi.

Hân dừng bước chân lại, thấy Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng đụng vào người hân.

"Đang suy nghĩ cái gì?" Từ trên cao hân nhìn xuống nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Phụ thân ngươi sẽ không thích ta."

Thanh Mặc Nhan cười khê: "Ngươi không cần phải làm cho hân thích."

Nhìn vật nhỏ vẫn đang ngốc lẳng ở đó, hân liền ngồi xổm xuống, đem nàng kéo đến trước mặt: "Ngươi là sủng vật của ta, ngươi chỉ cần làm cho ta vui là được."

Sủng vật? Xem ra cả đời này nàng cũng sẽ không thoát khỏi được cái danh hiệu sủng vật này.

Thấy Như Tiểu Lam vẫn bĩu môi, Thanh Mặc Nhan liền cúi người bế nàng lên, cánh tay mập mạp của nàng choàng lên trên cổ hân, thân thể tàn mát ra mùi xạ hương nhân nhát.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động khê thờ dài, tuy rằng Trường Hận đã nói chỉ cần một năm là vật nhỏ sẽ lớn lên, nhưng mà hiện tại hân lại thấy con đường này có chút gian nan.

Được tiểu nhân nhi kề cận bên cạnh, khiến cho tâm tình đang trầm trọng của hân cũng giảm bớt đi rất nhiều.

"Thanh Mặc Nhan đâu, sao còn chưa tới?" Từ trong phòng truyền đến thanh âm không vui của lão hầu gia.

"Con đã phái người đi gọi đại ca rồi." Nhị thiếu gia trả lời.

Lão hầu gia ho thật mạnh, phun một miệng đàm: "Nuôi một cái bạch nhãn lang (*) còn chưa đủ, hiện tại lại mang về một thứ không minh bạch... Hân là đang muốn làm ta tức chết đây mà!"

(*) Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Thanh Mặc Nhan đi đến cửa thì thả chậm bước chân, không dấu vết đánh nhẹ lên lưng Như Tiểu Lam một cái.

"Chúng ta đi vào." Hân trầm giọng nói.

"Ân!" Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, tay nhỏ nắm chặt lấy y phục của hân, bộ dáng như gặp đại địch.

Thanh Mặc Nhan nhìn không được mà bật cười, cũng không phải bắt nàng lên núi đao xuống biển lửa, mà nàng lại khấn trương thành cái dạng này.

Trong phòng, lão hầu gia tiếp lấy ly trà mà nhị thiếu gia đưa qua, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm hài tử kia đi vào, thì lập tức sắc mặt tối lại, đem ly trà đặt lên trên bàn thật mạnh.

"Người tới!" Hân gầm lên một tiếng.

Nhị thiếu gia khấn trương nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, không biết nên làm sao cho phải.

Hạ nhân trong phủ cung kính tiến lên, lão hầu gia chỉ vào hài tử trong lòng Thanh Mặc Nhan nói: "Đi... Đem tiểu súc sinh này nhốt lại cho ta."

Thân thể Như Tiểu Lam cứng đờ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt lại, ngón tay không sâu không chạm vào làn da của Thanh Mặc Nhan, tuy rằng không làm cho hắn đau, nhưng lại làm trong lòng hắn không khỏi run lên.

Khi còn nhỏ, hắn cũng thường xuyên bị phụ thân hạ lệnh nhốt lại, ban đầu hắn còn có thể dò hỏi nguyên do, nhưng mà đến sau đó, hắn dứt khoát không hỏi gì nữa, vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Hầu gia là phụ thân hắn, nếu hắn phản kháng thì chính là bất hiếu, cho nên dần dần hắn cũng học được tính nhẫn nại.

Nhưng mà, tiểu nhân nhi đang co rúm ở trong lòng lại khơi lên được sự phẫn nộ mà hắn đã cất giấu bao nhiêu năm qua.

Một hạ nhân tiến lên, muốn đuổi tay kéo Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp nhắc chân đạp cho tên hạ nhân kia một cái, lực đạo rất lớn, đá cho người nọ lùi về phía sau đến năm bước.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng.

"Thế tử!" Huyền Ngọc lập tức xuất hiện ở cửa.

"Kéo người này ra ngoài, chặt tay." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Như Tiểu Lam cả kinh, cái này so với việc trực tiếp giết người còn đáng sợ hơn, người còn sống lại không có đôi tay để dùng, sau này chắc chắn là sống không bằng chết.

Tuy rằng trong lòng rối rắm, nhưng mà nàng lại cố nhịn xuống không hề mở miệng, tro mắt nhìn Huyền Ngọc kéo người nọ ra ngoài cửa.

Thanh Mặc Nhan hài lòng nhìn nàng một cái.

Tuy rằng tâm tư vật nhỏ thuần lương, nhưng lại không mềm lòng đến mù quáng, hôm nay chỉ cần hắn nín nhịn dù chỉ là nửa phần, thì phụ thân sẽ càng bức hắn đến tuyệt đường.

Cho nên nếu muốn bảo vệ được những thứ của mình, thì phải học được cách tàn nhẫn, vô tình.

"Người..." Lão hầu gia bị khí thế của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ, ngón tay run rẩy: "Người dám!"

Thanh Mặc Nhan thông dong đặt Như Tiểu Lam xuống đất, nhàn nhạt nói: "Nàng tên là Như Tiểu Lam, từ nay về sau, nhi tử muốn thu dưỡng nàng ở bên người, tuy rằng nàng không mang theo họ của ta, nhưng nếu để ta biết được trong phủ có nô tài nào dám gây khó dễ cho nàng ở sau lưng ta, thì đến lúc đó cũng đừng trách ta vô tình."

Lão hầu gia nghe xong tên Như Tiểu Lam liền ngăn người.

Lúc trước hắn cho rằng Thanh Mặc Nhan nhận nuôi hài tử này là để mượn cơ hội chiếm hết tài sản, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại không thừa nhận đứa nhỏ này là nghĩa nữ của hắn.

"Sau này các người phải gọi nàng là tiểu thư." Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, tất cả nha hoàn đều đang cúi thấp đầu, tuy các nàng là người bên cạnh hầu gia, nhưng mà trong lòng các nàng lại rất rõ ràng, nếu mà dám chọc giận thế tử, thì dù cho có bị hắn giết, lão hầu gia cũng sẽ không lấy lại công đạo cho các nàng.

Lão hầu gia nghiêm mặt đánh giá Như Tiểu Lam, đến nửa ngày sau mới nói ra được một câu: "Đã nha đầu ở đâu đến, không biết cả hành lễ sao."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam khẽ động.

Lão hầu gia có thể nói ra câu này, chứng tỏ hắn đã chịu nhường một bước, nhưng mà hắn cũng phải tự tạo ra cho mình một cái bậc thềm để bước xuống, cho nên hắn mới bảo nàng tiến lên hành lễ.

Nhưng mà từ sau khi Như Tiểu Lam biến thành người, nàng vẫn còn chưa kịp học được cách thức hành lễ ở đây, bình thường nàng nhìn thấy nhiều nhất là nam tử chấp tay thi lễ, còn đám nha hoàn thì là cúi xuống dập đầu, nàng mới không muốn dập đầu trước lão gia tử này đâu.

Muốn ta hành lễ với người, cũng không sợ uống nước sặc chết người sao!

Lão hầu gia ngồi chờ cả nửa ngày cũng không thấy hài tử ở đối diện tiến lên hành lễ, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Đã nha đầu nhốt từ bên ngoài về quả nhiên là không được, người đây là đang muốn làm ta tức chết sao!"

"Đứa nhỏ này mới vào trong phủ, ta còn chưa kịp dạy quy củ cho nàng thì đã bị phụ thân gọi tới đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, hiển nhiên là thái độ dung túng cho việc Như Tiểu Lam không chịu hành lễ với lão hầu gia.

"Để cho nàng dập đầu đi!" Lão hầu gia hung tợn nói: "Xem thái độ của nàng thật khiến cho ta tức đến mức không thở nổi."

Thanh Mặc Nhan đang muốn mở miệng tiếp lời, chợt nghe thấy Như Tiểu Lam rụt rè mở miệng: "Lão gia gia, ngài đừng tức giận, ngài nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào thì mới giúp cho ngài tắc thở luôn đây, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Trong phòng lập tức rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

Miệng nhị thiếu gia mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thanh Mặc Nhan trở mặt nhìn sắc mặt phụ thân hết hồng lại trắng, từ trắng lại chuyển sang tím... Khóe miệng của hắn kim không được mà co rút.

Đám nha hoàn trong phòng gất gao cần môi, sợ cười ra tiếng.

Lão hầu gia tựa như là bị sấm sét đánh trúng, trong đầu ong ong rối loạn, xoay đi xoay lại cũng chỉ có câu kia: Người muốn như thế nào mới có thể tắc thờ.

"Hỗn láo!" Tiếng quát của lão hầu gia chấn động đến tận trên nóc nhà.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp cúi người ôm Như Tiểu Lam lên, không đợi hầu gia đồng ý, đã xoay người đi ra khỏi cửa.

"Hỗn láo, bất nghĩa súc kia về đây cho ta!" Hầu gia nổi trận lôi đình.

Bọn hạ nhân liền đồng loạt đuổi theo, nhưng mà lại không có một ai dám đi lên ngăn cản Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi một mạch ra phía ngoài sân, ở dưới ánh trăng, hắn dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn vào Như Tiểu Lam.

Vừa rồi Như Tiểu Lam cũng đã bị ghen cả một cổ ác khí, cho nên mới nói ra câu nói kia, hiện tại nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Thanh Mặc Nhan khiến trong lòng nặng có chút khẩn trương.

Mặc kệ thế nào, dù sao lão hầu gia cũng là phụ thân hắn.

Nàng lấy lòng cọ xát vào mặt hắn, sợ hãi nói: "Vừa rồi không phải ta cố ý... Người đừng tức giận..."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên phụt một cái cười ra tiếng, lúc mới đầu cũng chỉ là cười nhẹ, sau đó lại càng cười càng lớn, đến ngay cả Huyền Ngọc đi phía sau cũng bị dọa cho sợ hãi.

Đời này hắn chưa bao giờ được thấy qua thế từ cười đến mức như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đường đường Thiếu Khanh mà cũng tranh sủng, lão hầu tử phải người tới chinh ta đi?

Mấy ngày liên tục Thanh Mặc Nhan không đến Đại Lý Tự, mỗi ngày trôi qua trừ bỏ việc ở trong thư phòng xử lý công vụ, thì hắn cũng chỉ nhàn nhã ngồi nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui ở trong sân cùng với chó ngọc.

Ở trong vụ án cửa hàng rồi gỗ chó ngọc đã lập được công lớn, cho nên đãi ngộ của nó ở hầu phủ cũng đã được cải thiện lên rất nhiều, có cả Như Tiểu Lam ở đây, cho nên nó không bị người ta nhốt vào trong ổ chó nữa.

Vì vậy cả ngày ở trong viện đều nghe được tiếng chó sủa.

Huyền Ngọc vẫn thường nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan.

Lúc trước trong viện này rất yên tĩnh, ảm đạm như thế lẽ ra thế tử đã sớm phải sai người mang con chó kia đi làm thịt, nhưng mà hiện tại thế tử lại cứ như là không nghe thấy gì hết.

Đến ngay cả hắn cũng cảm thấy ồn ào, thật không hiểu sao trong hoàn cảnh này mà thế tử vẫn còn có thể đọc sách được.

Nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui, Huyền Ngọc do dự xong thử hỏi: "Thế tử, con mèo hương ngài bị mất... Thật sự không cần phải người đi tìm về sao?" Phải biết rằng con mèo hương kia có thể khắc chế cổ độc trên người thế tử, tính sơ qua thì cũng gần đến mười ngày rồi, càng ngày hắn càng cảm thấy lo lắng không yên.

"Không cần tìm, đến một lúc nào đó nó sẽ tự mình trở về." Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chăm chú vào cuốn sách, đầu cũng không ngẩng lên.

Nếu thái tử đã nói như thế, hắn cũng không dám nhiều lời nữa, tiếp tục an tĩnh đứng ở một bên.

"Đúng rồi, sự việc chôn trắng chạy vào trong viện hôm đó đã tra ra chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thuộc hạ đã điều tra qua, chôn trắng là từ bên ngoài chạy vào, không có liên quan đến bất cứ hạ nhân nào ở trong viện." Huyền Ngọc nói.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh một tiếng: "Dù cho không phải các nàng cho nó vào, thì cũng là người trong phủ làm ra việc này."

"Thế tử, ý ngài là..."

"Trong phủ có người không an phận." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

Huyền Ngọc cau mày: "Nhưng mà trừ bỏ thuộc hạ ra, cũng không có người khác biết đến tác dụng của mèo hương a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc, giương mắt nhìn về phía trong viện.

Chó đen vui vẻ chạy qua, ở trên lưng nó là một tiểu nhân nhi, đang hưng phấn khua khua cánh tay nhỏ bé.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi, đứng dậy chạy nhanh về phía trong viện, một phen nhấc tiểu nhân nhi ở trên người chó đen lên.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam đang chơi đùa đến hưng phấn, đột nhiên bị người ta nhấc lên đến giữa không trung.

"Buông tay!" Nàng vặn vẹo thân mình.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy cổ áo nàng, nhìn từ trên cao xuống: "Không được cười ở trên người con chó kia."

"Vì sao?" Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội, hồi nhỏ khi nàng đi theo bên người ông nội, bên nhà cũ của nàng cũng có một con chó lớn, nàng cũng thường xuyên bắt nó phải chờ nàng đi.

"Không vì cái gì cả, chính là không được cười ở trên người nó." Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên mặt đất, không vui nhìn đầu tóc lộn xộn của nàng, ở trên váy còn dính rất nhiều bùn.

"Gâu gâu!" Chó ngốc vốn dĩ đã chạy ra xa, nhưng đột nhiên lại phát hiện không thấy người ở trên lưng đâu, cho nên nó lại ngây ngốc quay đầu lại chạy về.

Kết quả, nó thấy được cái gì.

Thế tử đang đen mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó như nhìn một khối thi thể.

Sát khí tràn đầy.

"Ngao ô!" Chó ngốc kêu thảm, cụp đuôi chạy trốn như bay.

Như Tiểu Lam lập tức nghẹn lời, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan gia hóa này còn ấu trĩ hơn cả một tiểu hài tử, cư nhiên lại đi so đo với một con chó.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo nàng đi tắm rửa thay quần áo, Như Tiểu Lam rất muốn tự mặc bộ y phục phức tạp này, nhưng mà Thanh lại ngoảnh mặt làm ngo, thông thả ung dung mặc cho nàng từng lớp y phục một.

"Đề ta tự mặc!" Nàng nghiêng răng kèn kẹt.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng: "Người xác định?"

Lần trước đề cho nàng tự mặc, kết quả nàng lại không mặc quần trong, trực tiếp mặc váy lên luôn, thời điểm nàng chạy lên cẳng chân trắng nõn đập thẳng vào mắt hắn, còn có một lần nàng không mang áo lót mà đã mặc y phục lên, thời điểm nàng đùa giỡn với chó ngốc cổ áo vô tình bị kéo ra, khiến cho bà vai mướt mà lộ cả ra ngoài, tựa như là ngó sen tươi mát...

May mắn hạ nhân trong phủ cũng không có nhiều lắm, bằng không thật muốn móc hết tròng mắt của những người đó ra.

Vật nhỏ chỉ có thể là người của hắn!

Như Tiểu Lam đành phải nhẫn nhịn, đề hắn mặc y phục cho mình.

"Ta có việc phải đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan sửa sang lại mái tóc cho nàng: "Chờ sau khi ta trở về nếu phát hiện ra trên người người có một sợi lông chó nào, thì ta sẽ đem con chó kia đi giết ngay lập tức, rồi hầm thành một nồi thịt chó."

Trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh hãi để hình dung, nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng đang rời đi của Thanh Mặc Nhan, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần.

Này cũng quá... Quá mức đi.

Quay đầu, tội nghiệp nhìn chó ngốc đang lộ đầu ra ở phía cửa sổ, nó cũng đang mang theo vẻ mặt kịch liệt đau thương.

Đường đường Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại đi phân cao thấp cùng một con chó, ngẫm lại cũng thấy mơ hồ.

Như Tiểu Lam cũng không dám đi trêu đùa chó ngốc nữa, sau khi Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi, thì nàng cũng thành thật nằm trong phòng ngủ trưa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe được có người nói chuyện ở bên ngoài.

"Đây là ma ma giáo đường mà hầu gia phải tới..."

Như Tiểu Lam mở to mắt ra, lúc này quần gia đã đi vào bên trong, ở phía sau hắn là một bà từ khoảng hơn năm mươi tuổi.

Như Tiểu Lam ngồi dậy xoa xoa mắt buồn ngủ.

Quần gia tiến lên cười nói: "Tiểu thư tỉnh rồi?"

Như Tiểu Lam thuận miệng trả lời: "Các người đến đây làm gì?"

"Tại hạ phụng mệnh của hầu gia, tìm cho tiểu thư một ma ma giáo dưỡng, sau này nàng sẽ dạy cho người quy củ ở trong phủ."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy choáng váng cả đầu.

Lại là quy củ, hào phiến.

"Có thể không học sao?" Nàng chớp động mắt to, ánh mắt vô tội không khỏi làm cho quản gia phải ngại người, hẳn thâm nghĩ: không trách thể tử sùng ái đứa nhỏ này như thế, dù chỉ là một ánh mắt của nàng thôi cũng đã làm cho cho người ta không thể kháng cự được.

"Điều này không được." Ma ma ở phía sau tiếp lời: "Nếu như ngài đã được thể tử nhận nuôi, thì sau này mặc kệ ngài đi đến đâu cũng sẽ bị coi là người của thể tử, ngài đánh mất mặt mũi thì thể tử cũng sẽ mất mặt, ngài xấu mặt thì thể tử cũng sẽ xấu mặt, không thể để cho người ngoài nhìn thấy tiểu thư của hầu phủ không biết lễ nghi gì được."

Tuy Như Tiểu Lam không tán đồng với cái việc học quy củ này, nhưng mà lời đối phương nói cũng đã nhắc nhở nàng, hiện tại nàng và Thanh Mặc Nhan cùng đi trên một con thuyền, nàng không thể làm cho hấn mất mặt.

Quản gia thấy thế thì phân phó thêm vài câu, sau đó liền lui bước đi ra ngoài.

Lúc đi Thanh Mặc Nhan cũng mang Huyền Ngọc theo, chỉ để lại trong viện có mười mấy tên hộ vệ, ma ma là người hầu gia phái tới, lại nói là đến để dạy quy củ, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài canh gác nhìn chăm chăm vào phòng.

Ma ma đánh giá Như Tiểu Lam một phen, rồi mới bảo nàng đứng lên.

Như Tiểu Lam vào một cái tủ trên giường nhảy xuống.

Đột nhiên "ba" một tiếng, cẳng chân của nàng bị đánh một cái.

Như Tiểu Lam kêu lên "ai u", quay đầu lại thì thấy trong tay ma ma đang cầm một cái thước: "Động tác của nữ hài tử không được phép thô lỗ!"

Bất quá động tác chỉ mạnh một chút mà đã bị đánh?

Như Tiểu Lam không khỏi có chút hối hận, cái gì mà quy củ, dù sao nàng cũng chỉ là một con mèo hương... Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu nàng muốn dùng hình dạng con để sống tiếp ở cái thế giới này, thì sẽ không tránh được việc phải tiếp xúc với người ngoài, nàng không thể cái gì cũng không biết, nàng cũng không muốn mang đến phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Kiên trì, học quy củ thôi.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nàng nghiêm túc đứng lên, thì những thứ quy củ gì đó cũng không có gì là khó, ai biết được ma ma lúc thì nói tư thế nàng không đúng, lúc lại nói động tác của nàng không thích hợp, chỉ cần thâm thể nàng hơi lay động một chút thôi, thì cẳng chân sẽ bị đánh ngay lập tức.

Trong lòng Như Tiểu Lam cắn răng nghiêng lợi: Lão yêu bà, người là do hầu gia phái tới để chỉnh ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người bị đánh mới là làm mất đi mặt mũi của ta

Trong tay lão ma ma cầm cái thước, ánh mắt soi mói nhìn chăm chăm vào Như Tiểu Lam.

"Thân hình không ổn, nên đánh!"

"Động tác không đẹp, nên đánh!"

"Ngồi quá thấp, đánh!"

Như Tiểu Lam không nghĩ tới chỉ là một động tác hành lễ thôi lại khó khăn đến thế, theo nàng biết hành lễ cũng chỉ là nửa ngồi xổm mà thôi, giống như là hạ mông vùng trộm thả một cái rắm là xong việc.

"Ba!" Cẳng chân lại bị đánh một cái.

Lừa giận trong lòng Như Tiểu Lam thoáng đi lên: "Ta không học nữa!" Nàng quay người lại, dứt khoát chạy ra ngoài.

Ma ma giật dừ: "Cả đời lão thân dạy quy củ, trước giờ chưa từng gặp qua một dã nha đầu như người!"

Thân hình Như Tiểu Lam linh hoạt, mắt thấy sắp chạy ra khỏi cửa, nhưng mà tóc của nàng quá dài, bị lão ma ma túm được, trực tiếp bị ấn ngã xuống dưới đất.

"Dám chạy, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là quy củ."

Gio thước lên, lão ma ma đánh liên tục về phía cẳng chân Như Tiểu Lam.

Hộ vệ canh giữ bên ngoài nghe được thanh âm không tốt ở bên trong, tuy rằng có chút lo lắng, nhưng mà bọn hắn lại không nghe thấy tiếng khóc của hài tử.

Lẽ ra khi bị đánh, tiểu hài tử như Như Tiểu Lam nhất định sẽ khóc.

Nhưng nàng lại cắn chặt môi lại, nàng mới sẽ không chịu thua đâu.

Ma ma đánh mỗi cả tay cũng không thấy cổ họng hài tử kia phát ra một tiếng, làm cho đến ngay cả nàng cũng cảm thấy khiếp sợ.

Hài tử quật cường như thế, chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Hôm nay trước hết học đến đây thôi, chờ ngày mai học thật giỏi quy củ, thì sẽ mang ngươi đi thỉnh an hầu gia." Lão ma ma hừ lạnh một tiếng, buông Như Tiểu Lam ra, xoay người rời khỏi, trở về phục mệnh với hầu gia.

Như Tiểu Lam nằm sấp trên mặt đất cả nửa ngày cũng không đứng lên được.

Cẳng chân đau quá.

Lão yêu bà... Xuống tay thật ngoan độc.

Kỳ thật nàng đã hiểu sai việc này, lão ma ma kia tuy rằng xuống tay đánh nàng, nhưng cũng không dùng hết toàn lực, nàng cảm thấy đau đến thế chỉ vì thân thể hiện tại của nàng vẫn đang còn là một đứa nhỏ.

Cẳng chân không chịu nổi bị thước đánh a.

Cổ găng bò lên giường, Như Tiểu Lam thở dài.

Quên đi, ai bảo Thanh Mặc Nhan không có ở đây, không có chỗ dựa bên cạnh, tất nhiên là phải hạ thấp bản thân mà hành sự.

Nằm xuống là không muốn động dậy gì nữa, ngay cả cơm chiều hạ nhân đem đến cũng không muốn ăn.

Lăn lộn cả một buổi trưa, tất cả sức lực ở trong cơ thể đều đã bị tiêu hao gần như là không còn, mặt úp xuống nằm xấp mà ngủ.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về Như Tiểu Lam vẫn còn chưa dậy.

"Tiểu thư không chịu ăn cơm chiều." Có người bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người, nói đến ăn cơm, vật nhỏ lúc nào cũng tích cực hơn so với người khác, nói là nàng không chịu ăn cơm, hắn mới không tin đâu.

Vào phòng, Thanh Mặc Nhan bảo người mang cơm chiều đi vào, trong tay hắn có cầm theo một cái hộp, thời điểm hắn mở hộp ra, liền có một mùi hương sữa từ bên trong bay ra ngoài.

Đó là điểm tâm của Bạch Ngọc lâu.

Lần trước khi ăn cơm ở Bạch Ngọc lâu, vật nhỏ rất vừa ý với món điểm tâm này, nếu không phải lo lắng cái bụng nhỏ sẽ bị nổ tung, thì điểm tâm ngày đó chắc đã bị nàng ăn hết rồi.

Cái mùi Như Tiểu Lam động dậy vài cái, đầu không tự chủ được nâng lên hướng về phía hộp điểm tâm, nhưng mà đôi mắt vẫn nhắm lại không hề mở ra.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng kéo hộp điểm tâm ra xa chút.

Đầu nàng chậm rãi đi qua theo.

Lại đi, lại cùng.

Thanh Mặc Nhan nhin cười, đem hộp điểm tâm để cách giường một chút.

Như Tiểu Lam suýt nữa bị ngã từ trên giường xuống.

"Ngồi dậy ăn cơm." Thanh Mặc Nhan thuận tay đánh vào mông nàng một cái.

Chấn động liên lụy đến cẳng chân, đau quá.

Như Tiểu Lam mở miệng: "Ta không muốn ăn."

"Điểm tâm của Bạch Ngọc lâu mà cũng không ăn?"

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên, duỗi tay muốn túm lấy hộp điểm tâm.

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, khiến cho nàng túm phải không khí: "Thành thật ăn xong cơm, thì mới được ăn điểm tâm."

Như Tiểu Lam bấu môi ăn vạ nằm bất động trên giường.

Thanh Mặc Nhan thấy thế thì không để ý đến nàng nữa, cầm theo hộp điểm tâm đến trước bàn, ngồi xuống nhắc đĩa lên ăn cơm trước.

Như Tiểu Lam ghé vào kia càng nghĩ càng thấy nghẹn khuất, trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ, chờ ngày mai lão yêu bà lại đến thì nàng phải ứng phó như thế nào.

Nếu như thật sự đánh không lại mà nói, thì không bằng chạy trốn đi, dù sao thì chỉ cần biến thành mèo hương là nàng có thể chạy trốn một cách dễ dàng.. Nhưng mà từ ngày đó nàng biến thành người, thì cũng chưa bao giờ thử qua muốn biến trở về động vật thì phải làm như thế nào, có lẽ là phải tìm một địa phương không có người để thử một lần.

Trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt có chút thất thần.

Thanh Mặc Nhan ngồi ở cách đó không xa cúi đầu dùng cơm, kỳ thực tất cả lực chú ý của hắn đều ở bên kia, hắn thấy trông mắt vật nhỏ đang loạn chuyển, một hồi sau lại nhúu mảy, một hồi sau lại cắn chặt môi, khiến cho động tác gấp thức ăn của hắn càng ngày càng chậm lại, cuối cùng hắn bỏ đôi đũa xuống, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam còn đang ngăn người ở trên giường, căn bản không hề phát hiện Thanh Mặc Nhan đã đi ra ngoài.

"Người tới." Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, đứng ở hành lang gọi một tiếng.

"Thế tử." Huyền Ngọc tiến lên phía trước.

"Buổi chiều có những ai canh giữ ở trong viện? Tìm hai người đến đây." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Huyền Ngọc rất nhanh đã đưa đến hai tên hộ vệ.

"Buổi chiều trong viện đã phát sinh việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Hai tên hộ vệ liến kê lại việc hầu gia phái ma ma đến để dạy quy củ.

"Dạy quy củ?" Đồng tử Thanh Mặc Nhan co chặt lại, đột nhiên xoay người, đi nhanh vào trong phòng.

Huyền Ngọc cùng hai tên hộ vệ đều không hiểu gì cả.

Như Tiểu Lam đang ở trên giường suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên có một thân ảnh bao vây lấy nàng, không đợi cho nàng kịp phục hồi lại tinh thần, một đôi bàn tay đã kéo mở y phục của nàng ra.

Như Tiểu Lam bị dọa kêu to lên.

Thanh Mặc Nhan mím môi, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo tức giận, vài động tác đơn giản của hắn đã thành công mở ra y phục của nàng, ánh mắt cẩn thận xem xét từng chỗ một.

Như Tiểu Lam nhanh tay ôm chặt lấy thân thể lại: "Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?"

Cầm thú, ngươi đang làm cái gì, ta vẫn chỉ là hài tử thôi a.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến giãy dụa của nàng, "xẹt" một tiếng, chiếc váy của Như Tiểu Lam đã bị xé thành hai nửa.

Rốt cuộc Như Tiểu Lam cũng không chịu nổi nữa, nàng chen chân vào muốn đá Thanh Mặc Nhan ra, kết quả cẳng chân vừa nâng lên đã cảm giác được một trận đau đớn.

"Đau ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

Như Tiểu Lam nước mắt lưng tròng: "Chân..."

Thanh Mặc Nhan vén ống quần nàng lên, ánh mắt dừng ở nơi đó.

Trên cẳng chân trắng nõn bầm tím một mảnh, từng đạo đều là dấu ấn mà thước để lại.

Như Tiểu Lam rụt người lại, nhìn biểu cảm của Thanh Mặc Nhan thì nàng đã hiểu hành động vừa rồi của hắn là vì cái gì.

"Kỳ thực cũng không đau như vậy." Nàng nói thầm.

"Câm miệng." Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Có thể là do ta quá ngốc, nên mới không học được cách hành lễ."

"Học hành lễ cái gì, ngươi đã quên ai mới là người nuôi ngươi sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Đến ngay cả hắn còn luyến tiếc không dám động đến vật nhỏ dù chỉ là một chút, thế nhưng bây giờ lại có người dám dùng thước đánh nàng, Thanh Mặc Nhan có xu hướng muốn bạo phát.

"Ma ma kia là do phụ thân ngươi phải tội, mà ngươi lại không có ở đây... Ta không muốn làm cho ngươi mất mặt..." Thanh âm Như Tiểu Lam càng ngày càng nhỏ, đến ngay cả một cái hành lễ cũng học không xong, nếu nói ra không chừng Thanh Mặc Nhan còn chê cười nàng đi.

"Ngươi bị người ta đánh mới là làm mất mặt ta." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng quát về phía bên ngoài: "Huyền Ngọc! Đi 'mời' vị ma ma dạy quy củ hôm nay đến đây cho ta."

Từ "mời" từ trong miệng hắn nói ra tựa như một thanh đao mang đến chết chóc, bọn hộ vệ đứng bên ngoài không hẹn mà đều cảm thấy lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Người dùng thước ta dùng roi

Huyền Ngọc lĩnh mệnh đi mời vị ma ma kia đến, hộ vệ ở trong viện đều cảm nhận được bầu không khí có chút không đúng, tất cả mọi người đều cúi đầu, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Tuy rằng ngày thường thế tử rất nghiêm khắc với bọn họ, nhưng mà chỉ cần làm việc theo đúng quy tắc, thì thế tử vẫn được coi là dễ hầu hạ, chứ không giống như lão hầu gia, động một chút là tức giận quát tháo.

Nhưng mà nếu thật sự chọc giận đến thế tử... Thì hậu quả sẽ không phải là bị mắng vài câu đơn giản như vậy.

Thanh Mặc Nhan từ trong phòng lấy ra thuốc mỡ tiêu sưng, rồi nhẹ nhàng thoa lên trên cẳng chân Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cắn môi, chính là đau cũng không dám kêu ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan nhìn từng vết xanh tím kia, lại càng thêm tức giận.

"Ngày thường cơ trí như thế, tại sao đến lúc mấu chốt lại ngốc đến vậy, ngươi không biết đường mà trốn đi sao?"

Nói đến đây Như Tiểu Lam lại thấy vạn phần ủy khuất: "Đều tại tóc quá dài, ta muốn cắt mà ngươi lại không cho..."

Thanh Mặc Nhan ngậy người, không ngờ cuối cùng lại trách lên trên đầu hắn.

Tóc dài mềm mại như tơ lụa, hắn thật sự không đành lòng để nàng cắt đi.

Nếu như gặp nữ tử khác có một đầu tóc dài xinh đẹp như vậy, thì chắc chắn sẽ rất cao hứng, nhưng vật nhỏ của hắn thì ngược lại, cả ngày đều cảm thấy nó vướng víu.

"Nếu cảm thấy vướng thì cắt một chút đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, bôi thuốc xong xuôi, hắn tùy ý lấy một cái áo, sau đó khoác lên người Như Tiểu Lam.

Cái áo kia là của hắn, mặc trên người nàng rộng đến cực kỳ, nhưng mà lại có thể tránh va chạm vào vết thương trên chân nàng.

"Có đói bụng không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam thành thật gật đầu.

Đây mới là một mặt thật của vật nhỏ, chuyện lớn đến đâu cũng không quan trọng bằng ăn cơm.

"Thế tử, ma ma giáo dưỡng đến." Huyền Ngọc đi vào trong, chấp tay đứng ở cạnh cửa.

Vừa rồi những chuyện xảy ra ở trong phòng hắn đều thấy, cho nên thời điểm dọc theo đường đi hắn đều nhìn vào vị ma ma này, trong ánh mắt không tự giác được mang theo tia lạnh lẽo.

Ma ma giáo dưỡng là người bên cạnh lão hầu gia, bởi vì sau lưng có chỗ dựa, cho nên cũng không đem sự việc đánh hài tử hôm nay để ở trong lòng.

Thời điểm dạy quy củ, dùng thước trách phạt là chuyện hết sức bình thường, có ai học quy củ mà chưa từng bị đánh qua?

Nhưng mà vừa vào tới cửa, nàng lại nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ.

Nữ hài tử bị nàng đánh đang ngồi ở trên đùi thế tử, giương miệng lên chờ thế tử gấp thức ăn đến cho nàng.

"Thế... Thế tử..." Ma ma cảm nhận được sự việc có chút không ổn, theo bản năng khom lưng lại.

Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục gấp thức ăn cho vật nhỏ ở trên đùi: "Ma ma giáo dưỡng mà lại hành lễ như thế?"

Ma ma giáo dưỡng rung mình một cái, vội vàng cúi đầu cung kính hành lễ.

Thanh Mặc Nhan dùng động tác cầm đĩa lại, nhìn tiểu nhân nhĩ trong lòng: "Người cảm thấy nàng hành lễ như thế nào?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, trong miệng thì nhai đầy đồ ăn, hai bên má phình phình, căn bản là không nói được.

"Không nhìn ra sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi nàng.

Như Tiểu Lam mờ mịt lắc đầu.

"Để ta dạy cho người." Thanh Mặc Nhan bỏ đôi đĩa xuống, phân phó Huyền Ngọc: "Đem roi ngựa của ta đến đây."

Huyền Ngọc hai tay dâng roi ngựa lên.

Như Tiểu Lam mờ to mắt, nhìn Thanh Mặc Nhan huy khởi roi ngựa, đánh lên trên người ma ma giáo đường.

Ma ma giáo đường "a" lên một tiếng, không đứng vững được, trực tiếp quỵ xuống mặt đất.

"Người như thế mà cũng được coi là hành lễ?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt liếc nàng một cái, thong thả ung dung nắn bóp roi ngựa ở trong tay.

"Thế từ... Rốt cuộc lão nô đã làm sai cái gì? Mà khiến cho ngài phải giận chó đánh mèo..."

Lời nói của ma ma còn chưa dứt, Thanh Mặc Nhan đã lại ra tay một lần nữa, một roi này thế nhưng lại đánh trực tiếp lên trên mặt đối phương.

Máu tươi chảy đầy mặt của ma ma.

Đánh cũng đủ tàn nhẫn.

Như Tiểu Lam rụt bả vai lại, theo bản năng dựa vào người Thanh Mặc Nhan.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan gia hỏa này tuyệt đối không thể trêu chọc vào, đắc tội với hắn sẽ không có trái ngọt để ăn.

Nàng nghĩ như thế, theo bản năng của động vật, thân thể liền làm ra hành động lấy lòng.

Nàng nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, đem mặt dán lên trên ngực hắn, rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được một trận ấm áp ở trước ngực, thời điểm cúi đầu nhìn nàng không khỏi lộ ra một tia tươi cười: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như cái trống bỏi.

Hắn đây là đang xả giận giúp nàng, sao nàng phải sợ chứ.

Tuy rằng trừng phạt kiểu này quả thật là hơi nặng.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn mình ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, nhìn Thanh Mặc Nhan liên tục bắt ma ma kia phải hành lễ.

Mỗi một lần hắn đều có thể lôi ra một cái lỗi.

Không lâu sau, ma ma giáo đường tê liệt ngã trên mặt đất, há mồm to thở dốc.

Cả người nàng đều ướt đầm mồ hôi, y phục cũng bị roi quất đến nở hoa, cả người toàn là vết máu.

Thanh Mặc Nhan đơn giản ném roi ngựa cho Huyền Ngọc: "Để nàng tiếp tục hành lễ."

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng ma ma kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ, nhóm hộ vệ trong viện hai mặt nhìn nhau, trong lòng ảm ảm sinh ra dự cảm không lành: Thế từ đây là muốn đánh chết một người đang sống sờ sờ a.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam ngồi ở ghế tựa, một tay còn đang đùa bỡn tóc dài của nàng, quần quanh ở đầu ngón tay hắn.

Huyền Ngọc đánh một hồi, ma ma kia cuối cùng cũng bất động, xụi lơ ở nơi đó, không biết sống chết thế nào.

Như Tiểu Lam muốn đuổi người ra cúi đầu xuống để xem xét, nhưng lại bị Thanh Mặc Nhan dùng tay che mặt nàng lại.

"Quá bẩn, có gì đâu mà nhìn."

Thanh Mặc Nhan đứng dậy ôm nàng đi vào trong buồng, thật giống như hoàn toàn quên mất vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, cũng không phân phó cho Huyền Ngọc lui xuống, mà là đem nàng đặt ở trên giường nệm ở trong phòng.

Như Tiểu Lam tự cảm thấy chột dạ, hôm nay đã làm mất mặt hắn, cho nên mới ngoan ngoãn làm theo mọi ý của hắn, không bao lâu sau đã lăn ra ngủ.

Nhìn thân hình nhỏ bé ngủ ở trên giường, lúc này lông mày Thanh Mặc Nhan mới giãn ra, nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài giúp nàng, chờ đến khi hắn đi ra ngoài một lần nữa, thì quanh thân lại tàn mát ra từng trận lạnh lẽo.

"Đã chết chưa?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt hỏi.

"Dạ chưa." Huyền Ngọc trả lời: "Vẫn còn một chút hơi thở."

"Đưa đến chỗ của phụ thân đi."

"Thế tử..." Huyền Ngọc có chút do dự: "Nếu làm như vậy hầu gia sẽ rất tức giận."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Hắn có thể không quan tâm đến ta, hắn có thể không cần để ý đến tình phụ tử, nhưng ta tuyệt đối không cho phép hắn động đến người của ta."

Không chỉ mình Huyền Ngọc đang ở bên trong, mà còn tất cả mọi người sau khi nghe thấy câu "người của ta" thì đều sinh ra suy nghĩ kỳ quái.

Nữ hài tử này rốt cuộc là có thân phận gì, vì sao thế tử lại che chở nàng đến mức này đây.

Huyền Ngọc không dám tiếp tục phản bác lời của Thanh Mặc Nhan, vội vàng dẫn người mang theo vị ma ma đã chết khiêng đến chỗ hầu gia.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng ở cửa dưới mái hiên.

Ánh đèn quá tối làm cho mọi người không thể thấy rõ sắc mặt hắn, nhóm hộ vệ trong viện chỉ cảm thấy phía sau không hiểu sao lại sinh ra từng trận hàn ý.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó cho đến khi Huyền Ngọc trở về, đi cùng với Huyền Ngọc còn có cả quân gia trong phủ.

"Hầu gia mời thế tử đi đến tiền viện..." Quân gia dè dặt cẩn trọng nói.

"Nói là ta đã ngủ." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cắt đứt lời nói của quân gia.

Nói hắn đã ngủ... Ai tin a.

Đầu quân gia toàn mồ hôi lạnh, khi trở về hắn còn phải báo cáo kết quả công tác với hầu gia, cho nên hắn chỉ có thể đứng ở đây chờ Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp sai người gọi mấy hộ vệ canh giữ buổi chiều hôm nay đến đây.

"Đánh mỗi người năm mươi gậy, rồi đuổi ra khỏi phủ." Thanh Mặc Nhan ném xuống một câu.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Cả nhóm hộ vệ đều quỳ xuống: "Thế tử tha mạng, chúng ta biết sai rồi."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nhìn bọn họ: "Biết sai thì có tác dụng gì, ta muốn các người bảo vệ nàng, các người lại coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai, đừng nói là hôm nay phụ thân của ta phái người tới, cho dù là Thái Tử tự mình dẫn người đến đây, thì các người cũng không được phép cho họ tiến vào."

Trong viện vang lên thanh âm gậy gõ, nhóm hộ vệ cầu xin tha thứ tràn ngập màng tai mọi người, quân gia đứng ở một bên ngây ra như phỗng.

Một đêm này Như Tiểu Lam lại ngủ rất ngon, tuy rằng căng chân vẫn còn đau, nhưng nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở trong sân, cho nên mới an tâm ngủ, đến ngay cả thanh âm âm ỉ huyền ảo bên ngoài cũng không làm ảnh hưởng đến nàng được.

Sáng sớm hôm sau, ở thời điểm nàng rời giường, trong lúc vô tình lại phát hiện ra, tất cả hộ vệ ở trong viện đều đã bị thay đổi hết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nha đầu chưa nghĩ thông suốt

Như Tiểu Lam theo Thanh Mặc Nhan đi đến Ngũ phủ.

Đồng hành cùng bọn họ còn có nhị thiếu gia.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn trộm vào nhị thiếu gia, thấy thỉnh thoảng hắn lại ngáy ngồ cười.

Thanh Mặc Nhan đã sớm chú ý tới tiểu gia hỏa không chịu an phận ở trong lòng, hắn liền dùng đầu ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng: "Lại đang có mưu đồ gì?"

Như Tiểu Lam dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa cánh tay ra ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan, rồi kéo hắn về phía mình: "Nhị thiếu gia có phải là rất thích Ngũ tiểu thư hay không?"

Nàng một lòng muốn "bắt quái", nhưng lại không để ý tới thời điểm nàng mạnh mẽ kéo Thanh Mặc Nhan về phía chính mình, thì trong đáy mắt hắn có hiện lên một tia ánh sáng khác thường.

Mùi xạ hương nhàn nhạt ở trên người vật nhỏ, mỗi một lần lại gần đều làm cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Hắn thích thì sao, mà không thích thì sao, mối hôn sự này phụ thân đã định, việc hai nhà kết thân cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi." Thanh Mặc Nhan ra vẻ lãnh đạm nói.

"Vậy còn người?" Như Tiểu Lam thăm dò hỏi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc của nàng, trong suốt đến không thấy đáy, hắn thấy được bóng dáng của chính mình ở trong đó.

"Dù cho phụ thân có định chuyện hôn sự cho ta... Thì cuối cùng ta lấy ai cũng không phải do hắn quyết định." Nói xong câu này ngữ khí của hắn đã chuyển lạnh, bất quá Như Tiểu Lam vẫn không phát hiện ra sự khác thường của hắn, mà lại hưng phấn ôm chặt lấy cổ hắn: "Thật sự? Người sẽ giữ lời?"

Thanh Mặc Nhan nhũn mày, giả vờ không hiểu: "Người muốn như thế nào?"

"Ta không muốn người thành thân." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nếu hắn mà thành thân, thì rất có thể nàng sẽ bị thất sủng.

Làm một sủng vật, bây giờ nàng vẫn chưa lớn lên, nếu rời khỏi người Thanh Mặc Nhan thì nàng sẽ rất khó sống sót một mình, còn nếu như nàng dựa vào người khác, thì khó bảo đảm họ sẽ không coi nàng là yêu quái.

Đến lúc đó chẳng khác nào bị rơi vào địa ngục.

"Vì sao vật nhỏ không muốn ta thành thân?" Thanh Mặc Nhan ân giấu ý cười nơi khóe miệng.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ rất nghiêm túc: "Sau khi thành thân người sẽ không mang ta đi ăn đồ ăn ngon được nữa, lại nói đến lúc cổ độc trong người người phát tác, thì phu nhân người sẽ nguyện ý để cho ta ngủ chung với người sao?"

"Còn gì nữa?"

Như Tiểu Lam nháy mắt: "Không còn gì cả." Bằng đầy lý do mà vẫn chưa đủ sao?

Khóe miệng đang tươi cười của Thanh Mặc Nhan rút lui.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa nghĩ thông suốt a, nhưng mà không sao, hắn có thể chờ, nội trong vòng một năm, hắn tin tưởng có thể bắt được tiểu gia hỏa vô tâm vô phế này về làm tù binh.

Còn có... Hắn cũng lên giành thời gian để đi tìm giải dược của cổ độc.

Đến ngũ phủ, Ngũ công tử tự mình dẫn người ra nghênh đón bọn họ.

Nhị thiếu gia bước lên thì lễ đầu tiên, trên gương mặt tươi cười đến sáng lạn, khiến cho Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hắn cùng Ngũ tiểu thư sợ là chưa bao giờ có cơ hội được nói chuyện với nhau một cách chân chính, vậy mà đã thích người ta đến thế, lại nhìn đến Thanh Mặc Nhan đại ca của hắn, dù cho đặt mình trong cả đám mỹ nữ, thì chắc mặt hắn (TMN) cũng sẽ không đổi sắc.

"Đi thôi." Thanh Mặc Nhan kéo tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam vội vàng theo sát ở bên người hắn.

"A, lại là tiểu nha đầu lớn mặt này." Ngũ công tử cười hi hi nhìn Như Tiểu Lam.

"Tên nàng là Như Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt mở miệng.

Ngũ công tử ngẩn người, dù cho trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng hắn vẫn không mở miệng ra hỏi về việc có liên quan đến họ của nàng: "Bên người nàng không có nha hoàn hầu hạ sao?"

Trong tiệc rượu có nhiều nam nữ bất đồng, nếu bên người Thanh Mặc Nhan mà mang theo một nha đầu, thì ngồi ở trên bàn rượu sẽ có chút không thích hợp.

"Không sao cả, cứ để nàng đi theo ta là được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp dẫn theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong.

Trước khi tiệc rượu bắt đầu, tất cả khách khứa đều đứng bên cạnh hồ ngắm hoa, Ngũ phủ có tiếng về việc gieo trồng hoa thủy tiên, đến ngay cả trong cung cũng khó có thể nuôi sống giống hoa này, nhưng ở phủ bọn họ lại nở đến vô cùng đẹp mắt.

Như Tiểu Lam nhìn mãi mà vẫn không thấy đủ.

Các thiếu nữ xinh đẹp đều mặc trên người cẩm y hoa lệ, đi qua đi lại, từng trận tiếng cười, cùng đan xen với phồn hoa ở một chỗ.

Làm nàng không thể phân biệt được đâu là người, đâu là hoa.

"Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ phu nhân dẫn theo nữ nhi đi qua.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu, xem như là đáp lễ.

Mặt mũi nhị thiếu gia đỏ bừng, chào hỏi qua xong không dám liếc nhìn Ngũ tiểu thư dù chỉ là một cái.

Như Tiểu Lam âm thầm chép miệng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút giống với nữ hài tử đang thẹn thùng đi?

Ngũ phu nhân hiển nhiên rất tò mò về đứa nhỏ mà Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, không ít người đã nói gần đây Đại Lý Tự Thiếu Khanh có nhận nuôi một hài tử rất kỳ quái, nàng có một đôi mắt phi thủy rất đẹp, cho nên trong lúc bọn họ đang nói chuyện, thì xung quanh càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại đây, tất cả đều đang nhìn trộm đánh giá Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị nhiều loại ánh mắt nhìn đến phát phiền, dứt khoát kéo lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, che ở trước mặt mình.

Ngũ phu nhân cười rộ lên: "Đứa nhỏ này thật đáng yêu, không bằng để nàng đi theo ta đến chỗ nữ quyến bên kia đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan không có nửa điểm do dự trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ phu nhân xấu hổ cười cười, rất nhanh dẫn theo nữ nhi rời đi.

Thẳng đến khi đã đi rất xa Ngũ tiểu thư mới dám quay đầu lại, nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Mẫu thân cảm thấy như thế nào?" Nàng thấp giọng hỏi.

"Không giống như đang bị bệnh nặng." Ngũ phu nhân có chút bức bối.

Nếu Thanh Mặc Nhan không chết, thì dù nữ nhi của bà có được gả qua bên đó cũng sẽ không được nắm quyền lực của gia chủ.

Ngũ tiểu thư quét mắt nhìn nhị thiếu gia đang ngồi ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan, buồn bã nói: "Sớm biết như vậy, thì không bằng gả ta cho Thanh Mặc Nhan đi."

"Đừng nói vậy." Ngũ phu nhân đánh gãy suy nghĩ viển vông của nữ nhi: "Nếu hắn thật sự không có việc gì thì năm đó đã không truyền ra tin tức như vậy rồi."

Ngũ tiểu thư suy nghĩ một chút, cảm thấy mẫu thân nói cũng có lý.

Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, xung quanh có không ít quan viên tới bắt chuyện với hắn, Ngũ công tử cũng vẫn luôn ngồi ở đây, có không ít người nói đến việc thánh thượng hạ chỉ lệnh cho nhị hoàng tử đang mang binh xuất chinh phải hồi kinh gấp.

Như Tiểu Lam không có hứng thú gì với việc này, nàng vẫn luôn ở trong trạng thái thất thần.

Cách đó không xa có một con bướm bướm đậu ở giữa bụi hoa, Như Tiểu Lam yêu thích trước vẻ xinh đẹp của nó, trong lúc bất tri bất giác đã rời khỏi bên người Thanh Mặc Nhan.

Có lẽ là do bản thân nàng chính là động vật, cho nên sự tồn tại của nàng cũng không bị các sinh vật khác bài xích, bướm bướm thế nhưng lại bay đến trên đầu nàng, cùng nàng vui đùa.

Như Tiểu Lam cảm thấy rất thú vị, dứt khoát chạy đến bên cạnh hồ nhìn vào hoa thủy tiên.

Bên cạnh hồ tụ tập không ít nữ quyến đang tán bộ chơi đùa, đình hóng mát che mát tầm mắt của các nàng, cho nên không có ai chú ý tới có một nữ hài tử đang chạy từ phía sau đình hóng mát đến.

Bướm bướm bay đi, bỗng một con chim nhỏ có màu lông ngũ sắc xẹt qua trên đỉnh đầu nàng, đứng ở trên đầu vai nàng không ngừng kêu riu rít.

Đều là thú ngữ, cho nên Như Tiểu Lam cũng nghe hiểu được một ít, vì thế nàng liền duỗi tay nâng niu chim nhỏ trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ bên cạnh hồ đi đến một nhóm thiếu nữ, cầm đầu là một thiếu nữ ước chừng gần mười tuổi, mặc y phục cực kỳ hoa lệ, tất cả các thiếu nữ khác đều đi ở phía sau nàng ta, cười ha ha đi về phía bên này.

"Chú chim thật đẹp." Không biết là ai buông tiếng thờ dài.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy một nữ hài tử xa lạ đang đi đến trước mặt nàng, duỗi tay muốn bắt con chim ở trong tay nàng: "Đưa nó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bị bắt nạt, hai cục bùn lăn thành một đoàn

Có người đột nhiên duỗi tay muốn đoạt con chim ở trong tay Như Tiểu Lam, khiến cho nàng phát hoảng.

Con chim đã bị dọa sợ, nhưng mà lại không hề bay đi, nó đập cánh dừng ở trên vai Như Tiểu Lam, như là đang tìm kiếm chỗ để dựa vào.

"Đưa nó cho ta." Nữ hài ở đối diện không kiên nhẫn nói.

Như Tiểu Lam chớp ánh mắt xanh biếc: "Ngươi là ai a?"

Ở trong thế giới này, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì nàng cũng không quen biết một ai khác.

"Đây là chim của ta, đưa nó cho ta." Nữ hài lại duỗi tay ra một lần nữa, Như Tiểu Lam liền cảnh giác lùi về phía sau một bước, con chim ở trên vai nàng cũng kêu chút chút lên.

"Ngươi gạt người, nó nói nó không hề quen biết ngươi!" Như Tiểu Lam thốt ra.

Nữ hài ở đối diện thoáng ngẩn người, rồi lại đột nhiên cười rộ lên: "Ngươi có thể nghe hiểu được tiếng của súc sinh?"

Như Tiểu Lam lại lùi về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với đối phương, nàng cũng không muốn gây chuyện ở đây.

"Ta nói đó là chim của ta, thì nó chính là của ta, loại dã nha đầu như ngươi không xứng có được con chim xinh đẹp như thế." Nữ hài nói xong liền phân phó nha hoàn bên người: "Ta thích con chim kia, các ngươi đến bắt nó cho ta, đừng nó làm thành đồ tranh sức thì nhất định sẽ rất đẹp."

"Liễu Dương quận chúa ánh mắt thật là hơn người."

"Ta thấy làm thành vật trang trí trên thất lung cũng không tồi..." Các thiếu nữ ở phía sau cũng phụ họa theo.

Nghe thấy lời nói của các nàng, đầu vai Như Tiểu Lam hơi nhướng lên, con chim thấy thế liền phành phạch bay lên cao, bay xung quanh trên đỉnh đầu nàng hai vòng, rồi biến mất sau đám cây cối.

"Ngươi dám thả con chim đó đi!" Nữ hài được gọi là Liễu Dương quận chúa kia thay đổi sắc mặt.

"Cũng không phải chim của ngươi." Như Tiểu Lam cũng không hề sợ hãi, bởi vì nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở gần đây.

Nghĩ đến có người chống lưng cho nàng, nên lá gan nhỏ bé của nàng cũng bắt tri bắt giác bành trướng lên.

"Thật to gan, ngươi dám nói chuyện với ta như thế!" Liễu Dương quận chúa tiến lên muốn đánh Như Tiểu Lam một cái.

Tuy cái đầu của Như Tiểu Lam nhỏ, nhưng mà lại phi thường linh hoạt, nàng chột lóc thân hình, Liễu Dương quận chúa suýt nữa bị nàng đẩy ngược lại, một chân đã dẫm vào đồng bùn ở bên cạnh hồ.

Giày thêu bằng những sợi tơ màu sắc sặc sỡ lập tức dính đầy bùn đất.

Liễu Dương quận chúa giận dữ: "Ngươi là đồ dã nha đầu không có ai dạy bảo, ngươi có biết ta là ai hay không, ta chính là Liễu Dương quận chúa, Hoàng Hậu nương nương là cô mẫu của ta, vậy mà ngươi lại dám bắt nạt ta... Ta sẽ sai người chém đầu của ngươi!"

Như Tiểu Lam thấy đối phương bắt thành linh hét lên thì liền sợ ngây người.

Có làm hay không, giữa các nàng là ai bắt nạt ai a? Còn có thiên lý nữa hay không.

Không biết có kị không biết xấu hổ như thế là tốt sao.

Về mặt nàng kinh ngạc, những thiếu nữ kia lại cho rằng nàng đang sợ hãi, cho nên cả đám liền sôi nổi đưa ra chủ ý cho Liễu Dương quận chúa, có người nói muốn đem nàng ném vào trong hồ cho cá ăn, có người lại nói muốn đánh nàng đến chết.

Bởi vì bên người Như Tiểu Lam không có nha hoàn với hạ nhân đi theo, cho nên các nàng mới không xem nàng vào trong mắt.

Làm gì có tiểu thư nhà ai không có nha hoàn với bà vú đi theo bên người, tuy rằng y phục của nha đầu kia không tệ, nhưng khó có thể đảm bảo nàng không phải là con thứ của gia đình nào đó, bình thường không có cơ hội được ra ngoài, cho nên hôm nay mới nhân cơ hội chạy đến đây chơi.

Lại nói một tiểu hài tử bốn, năm tuổi cũng không tạo ra uy hiếp gì với các nàng được, có cơ hội tự nhiên các nàng muốn bắt nạt một phen.

"Chờ một chút..."

Đúng lúc này, Ngũ tiểu thư vội vàng tách đám đông ra đi vào: "Liễu Dương quận chúa đừng tức giận, nàng vẫn là một hài tử, để cho ta đến khuyên nhủ nàng đi."

Ngũ tiểu thư khuôn mặt tươi cười hiền lành đến gần: "Tiểu Lam, nàng là Liễu Dương quận chúa, không được gây chuyện."

Gây chuyện? Là các nàng gây chuyện có được không?

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt: "Liễu Dương quận chúa là đồ vật gì, ăn có ngon không?"

Ngũ tiểu thư thờ gắp liên tục, suýt chút nữa thì bị sặc: "Cô mẫu của nàng chính là Hoàng Hậu nương nương."

"Nga..." Như Tiểu Lam cái hiểu cái không gạt đầu: "Cho nên khi nhìn thấy nàng các ngươi đều sợ giống như là nhìn thấy quỷ." (#Linh: Hảo, nói câu hay lắm)V

Lời vừa nói ra, không những Ngũ tiểu thư trắng mặt, mà đến ngay cả những thiếu nữ đi sau Liễu Dương quận chúa cũng đều hoa dung thất sắc.

"Người nói ai là quý!" Liễu Dương quận chúa thét lên chói tai.

"Tiểu Lam đừng nao loạn... Chúng ta sao lại sợ Liễu Dương quận chúa đây." Ngũ tiểu thư nỗ lực bày ra vẻ tươi cười.

"Nếu như người không sợ nàng, thì tại sao lại phải nói dối, rõ ràng là nàng muốn cướp đi con chim của ta, vậy mà người còn nói giúp nàng, không phải là người muốn gả cho nhị thiếu gia hầu phủ sao, vậy mà đến người nhà người cũng không thèm giúp, lại còn muốn bắt tay với người ngoài để bắt nạt ta... Ta phải đi nói cho Thanh Mặc Nhan biết!" Nói xong nàng liền xoay người chạy đi.

Nghe được ba chữ "Thanh Mặc Nhan", không ít nữ tử lập tức thay đổi sắc mặt.

Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuy chỉ là một chức quan tứ phẩm, nhưng mà Thanh Mặc Nhan người này lại rất được hoàng đế tín nhiệm cùng trọng dụng, hơn nữa Ngũ tiểu thư đã sớm có hôn ước với nhị thiếu gia trong phủ bọn họ, hôm nay yến hội thưởng hoa cũng là để giúp hai nhà thân càng thêm thân.

Nhưng không nghĩ tới giữa chừng lại chạy ra một nha đầu gây rối như thế này.

"Nàng là ai a?" Có người nhỏ giọng nói thầm.

"Chưa từng thấy qua..."

"Dám gọi thẳng tên úy của Thiếu Khanh, còn nói Ngũ tiểu thư bắt nạt người trong nhà... Nàng không phải là hài tử mà Thiếu Khanh nhận nuôi đấy chứ?"

Trong lòng Ngũ tiểu thư đã không thể dùng từ kinh sợ để hình dung.

Vốn tưởng rằng Như Tiểu Lam chỉ là một tiểu hài tử, nói vài câu thì sẽ dừng chuyện này lại, nàng lại còn có thể lấy được lòng của Liễu Dương quận chúa, không nghĩ tới Như Tiểu Lam căn bản là không dễ đối phó, lại còn làm hại nàng chịu một phen tổn thất.

Nhìn Như Tiểu Lam xoay người chạy đi, trong lòng Ngũ tiểu thư không khỏi hoảng loạn.

Không được, không thể để nàng chạy đi cáo trạng.

Nhưng mà nàng lại không thể tiến lên để ngăn cản, ánh mắt chột lóe, nàng nhìn về phía Liễu Dương quận chúa với vẻ mặt áy náy: "Liễu Dương quận chúa, Tiểu Lam vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nghe nói nàng không cha không mẹ, Thiếu Khanh bắt quá chỉ là thấy nàng quá đáng thương nên mới mang nàng về nuôi thôi."

Nghe xong lời này, Liễu Dương quận chúa càng tức giận thêm.

Một dã nha đầu không cha không mẹ mà cũng dám to tiếng ở trước mặt nàng.

"Ngăn nàng lại cho ta!" Liễu Dương quận chúa quát.

Như Tiểu Lam chân ngán, chạy chưa được bao xa đã bị nha hoàn của quận chúa cản lại.

"Dã nha đầu không có gia giáo mà lại dám dương oai ở trước mặt ta?" Liễu Dương quận chúa tiến lên kéo lấy y phục của Như Tiểu Lam, dùng sức đẩy nàng ngã vào trong đồng bùn ở bên cạnh ao.

Thân thể Như Tiểu Lam rất nhẹ, căn bản là đánh không lại đối phương, ngã ngồi ở trong nước bùn, cả bộ váy đều bị nước làm cho ướt hết, hai chân đều bị hãm ở dưới bùn, chặt vật không chịu nổi.

Liễu Dương quận chúa đắc ý nhìn xuống nàng, sau lưng truyền đến tiếng cười khe khẽ của đám nữ tử.

Nhưng mà ngoài ý muốn của mọi người là Như Tiểu Lam lại không hề khóc.

Dù cho trên người nàng dính đầy nước bùn, nhưng cũng không thể làm ảnh hưởng đến đôi mắt xinh đẹp kia của nàng, đôi mắt giống như ngọc phi thúy, phản xạ ra ánh sáng quang hoa, câu hồn đoạt phách.

Trong lòng Liễu Dương quận chúa càng thấy không thoải mái, tiến lên muốn đá Như Tiểu Lam vào trong nước bùn một lần nữa.

Ngũ tiểu thư đứng ở một bên, bề ngoài thì tỏ ra muốn ngăn cản, nhưng động tác trên tay lại không hề dùng một chút sức lực nào, tùy ý để cho Liễu Dương quận chúa làm xằng làm bậy.

Ở thời điểm Liễu Dương quận chúa nhắc chân lên đá trúng Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam đột nhiên đưa hai tay ra, gắt gao ôm lấy một chân của Liễu Dương quận chúa, dùng sức lôi kéo về phía mình.

Liễu Dương quận chúa chỉ có một chân chịu lực đang đứng ở bên cạnh hồ, bị Như Tiểu Lam lôi kéo như thế, thân thể liền thuận thế rơi vào trong đồng bùn.

"Quận chúa!" Mọi người ở trên bờ kinh hô, mấy cái nha hoàn còn đang nghĩ phải đi đến để kéo quận chúa lên.

Như Tiểu Lam sao có thể để cho các nàng có cơ hội làm như thế, nàng nhảy lên trực tiếp đè lên trên người Liễu Dương quận chúa, lại một lần nữa ép nàng ta vào đồng bùn.

Trong nháy mắt, hai vị tiểu thư quần áo hoa lệ bị dính đầy bùn nhìn như hai con khỉ, lẩn lộn tới lui ở trong đồng bùn kia...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Chiến đấu trong bùn, đánh thua mới là ném đi mặt mũi của người

Một cái gần mười tuổi, một cái bốn, năm tuổi, hai nữ hài tử ở trong đồng bùn lẫn thành một đoàn.

Liễu Dương quận chúa cũng bị dọa cho sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, nàng còn chưa bao giờ đánh nhau trong nước bùn như thế này.

Lúc trước dù là có xảy ra tranh chấp với nữ hài khác, thì cũng đều để cho nha hoàn cùng với người hầu bên người nàng ra tay động thủ, cùng lắm là nàng đi lên tát vài cái, còn lẫn lộn ở trong nước bùn như vậy, đã hoàn toàn đảo điên nhận thức trước đây của nàng.

Như Tiểu Lam tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khi ra tay lại không có chút nào yếu thế, đánh không lại thì chuyển sang cào, nếu cào vẫn chưa đủ thì cắn, từ đầu đến chân, phàm là có chiêu thức gì thì nàng đều lòi ra dùng hết, đám nữ tử đứng ở trên đều ngơ ngác đến há to mồm, không một ai dám đi xuống can ngăn.

Trong hồ, nước bùn quay cuồng, thời điểm bùn bắn tung tóe tựa như là trời đang mưa, mấy người đứng ở trên đều không có may mắn thoát khỏi, trên váy áo đều dính mấy điểm bùn.

Liễu Dương quận chúa vất vả chật vật mãi mới thoát ra được khỏi người Như Tiểu Lam, nghiêng ngả thân mình cố gắng đứng dậy, nhìn cả người mình toàn là bùn đất, nàng liền oa một cái khóc to lên.

"Người là đồ dã nha đầu không có giáo dưỡng... Ta sẽ nói cho Hoàng Hậu nương nương biết, để người chém... Chém đứt đầu của người!"

Như Tiểu Lam cũng không chịu yếu thế, nàng đem đầu giường lên, kêu to hơn cả Liễu Dương quận chúa: "Thanh Mặc Nhan! Có người muốn chặt đầu ta, cứu ta với a!"

Đám nữ tử đứng ở trên vẻ mặt sợ hãi.

Loại phương thức đánh nhau kiểu này lần đầu tiên các nàng được thấy a!

Nguyên lai ngoài cách châm chọc châm ngòi, hạ được đẩy xuống sông, còn có cả loại phương thức chiến đấu này nữa, thật sự là làm cho người ta được mở mang tầm mắt.

Ngũ tiểu thư giờ phút này đã choáng váng cả đầu.

Liễu Dương quận chúa là chất nữ của Hoàng Hậu nương nương, là nhân vật mà Ngũ phủ bọn họ không thể trêu chọc vào, nếu đắc tội với nàng, thì sau này dù ở trong cung có mở tiệc thì nàng cũng làm gì dám lộ mặt ra nữa?

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy oán hận Như Tiểu Lam.

Tất cả đều là tại nàng!

"Liễu Dương quận chúa mau đi lên đi." Ngũ tiểu thư vội la lên.

Đám nữ tử còn lại lúc này mới có phản ứng: "Quận chúa người đừng khóc, vì một dã nha đầu thật không đáng gì..."

"Đánh nhau với thứ bùn đất kia xác thực là không đáng." Phía sau mọi người đột nhiên vang lên một cái giọng nam.

"Đúng vậy, quận chúa đừng khóc nữa, mau đi lên thay y phục đi." Ngũ tiểu thư phụ họa theo. (#Linh: Ngu ngốc, lộ bộ mặt giả tạo, cũng không để ý xem là giọng ai)V)

Nhưng mà bước lên trên bờ không phải là Liễu Dương quận chúa, mà là người gây họa Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, các nàng bắt nạt ta." Như Tiểu Lam bỏ nhào vào trong bờ, chỉ vào Liễu Dương quận chúa còn đang đứng ở dưới đồng bùn và người đang đứng bên bờ Ngũ tiểu thư: "Các nàng... Các nàng bắt nạt người..."

Ngũ tiểu thư kinh hãi, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy có vài tên nam tử đang đứng ở sau lưng các nàng, người đứng đầu chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh Thanh Mặc Nhan, Ngũ công tử cùng nhị thiếu gia hầu phủ đi theo phía sau, đằng sau nữa còn có các nam tử đến đây dự tiệc.

Đám nữ tử đều thay đổi sắc mặt, tất cả đều cúi đầu che lấp đi những vết bùn ở trên người.

Liễu Dương quận chúa cũng ngơ ngác đứng ở trong đồng bùn, nếu bộ dáng hiện tại của nàng bị truyền ra ngoài, thì sau này làm sao gặp người được nữa a, thanh danh của nàng... Nàng còn muốn Hoàng Hậu nương nương tử hôn cho mình, tìm một mối hôn sự thật tốt.

"Thiếu Khanh đại nhân!" Ngũ tiểu thư lấp ba lấp bắp nói: "Đây thật sự là hiểu lầm..."

Thanh Mặc Nhan đi đến bên cạnh hồ, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo: "Gia giáo hầu phù không tốt, bất quá cũng không cần phải nói đạo lý với một con khi cả người toàn bùn đất đi." Nói xong hần liếc mắt nhìn về phía Liễu Dương quận chúa.

Các vị nam tử phía sau đều lộ vẻ kinh ngạc: "Cái con khi toàn bùn đất kia hình như là Liễu Dương quận chúa?"

"... Thật nhiều bùn, thật đúng là giống một con khi, Thiếu Khanh hình dung rất đúng."

Tuy rằng bây giờ cười ra quả thực là rất thất lễ, nhưng mà bộ dáng của Liễu Dương quận chúa thật sự là rất buồn cười, nhóm nam tử rốt cuộc nhịn không được, tất cả đều cười to ra tiếng.

Như Tiểu Lam cũng mang theo cả thân nước bùn, nhưng mà nàng lại không hề quan tâm đến việc đó, chỉ đáng thương hề hề giơ hai cánh tay ra về hướng Thanh Mặc Nhan: "Thanh Mặc Nhan, ôm ôm..."

Người toàn là bùn, người khác tránh còn không kịp, đến ngay cả nhị thiếu gia cùng Ngũ công tử cũng đều lùi về phía sau né tránh.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế cục bùn nhỏ lên, tất cả nước bùn đều dính hết lên trên người hắn, hắn lại không hề nhăn mi dù chỉ là một cái.

"Thật đúng là luôn làm cho người khác phải lo lắng." Hắn dùng ống tay áo lau mặt cho nàng, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm.

"Các nàng ý có đông người mà bắt nạt ta." Muốn cáo trạng thì phải thừa lúc có đông đủ mọi người, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan: "Còn có nàng..."

Như Tiểu Lam dùng ngón tay chỉ về hướng Ngũ tiểu thư.

Ngũ công tử đột nhiên biến đổi sắc mặt, đến gần muội muội, lớn tiếng hỏi: "Chuyện này là sao?"

Ngũ tiểu thư trong lòng ủy khuất muốn chết, nàng bất quá chỉ là nghiêng về phía Liễu Dương quận chúa một ít, như thế nào lại bị nha đầu kia kể tội.

"Các nàng muốn đoạt con chim của ta, còn mắng ta là dã nha đầu, đem ta đẩy vào trong đồng bùn..." Nguyên bản thương tâm của nàng đều là đang giả vờ, nhưng mà sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan thật sự quá ấm áp, gọi lên cho nàng nhớ lại những kỷ ức kia.

Nàng là hải tử mà ông nội nhặt được, từ nhỏ ở trong trường đã bị bạn bè kỳ thị, bị bắt nạt nhiều như cơm bữa, nhưng mà mỗi lần như vậy nàng đều không dám nói cho ông nội nghe.

Nghĩ đến mấy chuyện thương tâm này, nàng kim lòng không được vui mặt vào cổ Thanh Mặc Nhan, động tác thân mật đến thuần thực.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được vài giọt nước nóng hổi đang chảy trên cổ hắn.

Ngũ tiểu thư đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, những nữ tử còn lại thì đều sợ đến mức trắng cả mặt ra.

Nhị thiếu gia nhìn thấy bộ dáng của Ngũ tiểu thư như thế thì liền phát hoảng, tiến lên muốn thay nàng giải thích vài câu, không nghĩ tới lại gặp phải ánh mắt đang đào qua của Thanh Mặc Nhan, khiến cho hắn sợ tới mức ngậm miệng lại.

Ngũ tiểu thư nhìn thấy thế trong lòng lập tức nguội lạnh.

Không nghĩ tới nhị thiếu gia lại sợ huynh trưởng của hắn đến thế, sau này nếu nàng được gả qua đó, thì làm gì có chỗ tốt cho nàng đây, còn chưa nói đến nếu Thanh Mặc Nhan cưới thì từ về, thì chức vị chủ mẫu nắm quyền hạn trong tay sẽ không phải là nàng nữa.

"Thiếu Khanh, ở đây hắn là có hiểu nhầm gì đó." Ngũ công tử chỉ có thể kiên trì nói giúp muội muội.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh, ôm chặt cục bùn nhỏ xoay người bước đi.

Ngũ công tử vội vàng phái người kéo Liễu Dương quận chúa lên, sau đó lại chạy đến trấn an Thanh Mặc Nhan, đồng thời sai người chuẩn bị sẵn y phục cùng nước ấm, để cho hạ nhân dẫn đường, an bài cho Thanh Mặc Nhan đi tắm gội và thay quần áo.

Như Tiểu Lam phải tắm hết ba thùng nước lớn mới rửa hết được bùn đất ở trên người, khuôn mặt mũm mĩm bị nước ấm làm cho đỏ bừng cả lên.

Thanh Mặc Nhan cũng bị nàng cọ bùn lên người, nhưng bất quá hắn cũng chỉ cần bỏ đi lớp áo bên ngoài, rồi đơn giản lau rửa một phen là được.

Lúc thay y phục hắn đuổi hết hạ nhân của Ngũ phủ đi ra ngoài.

Thời điểm thay xong xuôi y phục, hắn nhìn thấy Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên giường sát cửa sổ, má thì phình ra không biết là đang ăn cái gì.

Vừa rồi còn khóc sụt sướt roi cả đồng nước mắt, chỉ trong chớp mắt đã ngồi ăn ngon lành quên đi hết mọi thứ.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thờ dài.

"Người cũng biết người đánh nhau với mình là Liễu Dương quận chúa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt.

Trong tay Như Tiểu Lam đang cầm một cái bánh mật, đây là do Ngũ công tử cố ý phái người đem đến, rất hợp với khẩu vị nàng.

"Biết." Nàng gật gật đầu, tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy: "Biết thế mà ngươi còn dám đánh, lần trước vừa bị ma ma kia giáo huấn, vậy mà mới mấy ngày trôi qua lá gan đã lớn lên rồi?"

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Đánh thua mới là làm mất mặt ngươi, ta không có thua, ta thắng!"

Bộ dáng ngây thơ khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan cũng phải tan vỡ.

Không nghĩ tới những lời hân từng nói qua, nàng đều ghi nhớ hết ở trong lòng, hơn nữa còn nghe hiểu, nhớ kỹ.

"Không sai, đánh thua mới là làm mất đi mặt mũi của ta." Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt lại, lộ ra đường cong sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đầu ngón tay tươi ngọt, bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh

Thanh Mặc Nhan thay một thân cẩm bào tổ sắc, ngồi xuống ở bên người Như Tiểu Lam.

"Liễu Dương quận chúa đã nói những gì?"

Trong tay Như Tiểu Lam cầm cái bánh mật, dứt quãng đem chuyện xảy ra ở bên cạnh hồ nói ra hết, cuối cùng còn nhìn trộm đánh giá sắc mặt của Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Nếu nàng thật sự đến trước mặt Hoàng Hậu nương nương để cáo trạng, thì có phải ngươi sẽ bị phạt hay không a."

Thanh Mặc Nhan cười khò: "Bây giờ mới biết sợ sao?"

Như Tiểu Lam nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lời lẽ chính đáng nói: "Ta là sợ làm liên lụy đến ngươi."

Thanh Mặc Nhan vuốt tay lau đi vụn bánh ở trên mặt nàng: "Là chủ nhân, tất nhiên phải làm chỗ dựa cho sủng vật của mình."

Như Tiểu Lam âm thầm bẹp miệng.

Tuy rằng rất không vừa lòng với cái danh hiệu sủng vật này, nhưng mà có chỗ dựa cảm giác thật đúng là không tệ.

Cầm lấy cái bánh mật cuối cùng, lại nhét vào trong miệng.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn cái đĩa trống không.

"Nếu đã là sủng vật, thì chẳng lẽ lại không biết đường lưu lại một khối đồ ăn cho chủ nhân sao?" Hân buồn bã nói.

Như Tiểu Lam đang định bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, nghe thấy hân nói như thế thì động tác liền cứng lại.

Ánh sáng từ cái đĩa này cũng có thể chiếu ra được bóng dáng con người.

Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đến bên cạnh cái đĩa, miệng lầm bầm: "Đương kim Thái Tử là do Hoàng Hậu nương nương sinh ra, đặc tội với Hoàng Hậu nương nương thì chẳng khác nào là đặc tội với Thái tử, ngươi lại còn đánh một trận với Liễu Dương quận chúa như thế, thì ngay lập tức đã đặc tội với nhiều người rồi, nếu như để Hoàng Thượng truy vấn xuống dưới, chỉ sợ là... Có chút khó đối phó..."

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Như Tiểu Lam nhổ nửa khối bánh mật ở trong miệng ra, sau đó liền không chút nghĩ ngợi nhét vào trong miệng của Thanh Mặc Nhan.

Bánh mật mang theo nồng đậm mùi hương của đậu đỏ, vừa vào miệng đã mềm như là tan ra.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một thứ ánh sáng nhạt: "Ngươi thế nhưng lại để cho ta ăn đồ từ trong miệng ngươi nhổ ra..."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn, lắp ba lắp bắp nói: "Nếu không... Nếu không thì ngươi nhổ ra đi."

Đến ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao vừa rồi bản thân lại có cái hành động như vậy.

Đường đường là Thiếu Khanh đại nhân thì làm gì có chuyện ăn thừa đồ ăn của người khác, hơn nữa còn đã bị nàng cắn một miếng.

Vuốt tay qua, chuẩn bị lấy bánh mật từ trong miệng hân ra, không nghĩ tới lại bị Thanh Mặc Nhan ngậm chặt lấy đầu ngón tay.

Ngón tay trắng nõn, nhìn qua vừa mềm lại vừa thơm, mặt trên vẫn còn dính vị ngọt của điểm tâm, Thanh Mặc Nhan còn có chút không phân biệt được cái nào là ngón tay vật nhỏ, cái nào là bánh mật trong miệng hân.

"Ngươi đừng cắn a!" Như Tiểu Lam kêu lên, lấy trình độ mềm mại hiện tại của nàng, nói không chừng Thanh Mặc Nhan chỉ cần khẽ động thôi là sẽ cắn đứt ngón tay nàng mất.

Thanh Mặc Nhan thông thả nhấm nuốt bánh mật ở trong miệng, nhưng vẫn không chịu buông ngón tay nàng ra, mà lại dùng đầu lưỡi liếm qua đầu ngón tay dính mật cùng đậu đỏ của nàng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trên ngón tay ngứa ngứa, tựa như trong lòng có vô số con kiến nhỏ bò qua, nàng muốn rút tay ra lại bị Thanh Mặc Nhan cắn nhẹ một cái.

"Lần sau ta nhất định sẽ để lại một khối cho ngươi, ngươi đừng cắn ta." Như Tiểu Lam vẻ mặt đau khổ trình trọng hứa hẹn.

"Nhớ kỹ những gì ngươi vừa nói." Thanh Mặc Nhan thả ngón tay của nàng ra.

Như Tiểu Lam quần quít kiểm tra ngón tay đáng thương của chính mình, mặt trên còn lưu lại một dấu răng rõ ràng.

"Đau không?" Trên đầu chuyển đến câu hỏi của Thanh Mặc Nhan.

Ngươi thử bị cắn xem?

Như Tiểu Lam cắn gặm trong lòng, nhưng lại không dám nói ra ngoài.

Thời điểm tiệc rượu Ngũ phủ chính thức bắt đầu, chuyện vừa xảy ra ở bên cạnh hồ đã truyền đi khắp nơi ai ai cũng biết.

Tục ngữ nói rất đúng, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Đặc biệt bởi vì vị Liễu Dương quận chúa này bình thường đặc tội với rất nhiều nữ hài tử, khó có dịp được bêu xấu nàng ta, cho nên chuyện này như được mọc thêm cánh bay đến khắp mọi nơi.

Phụ mẫu của Liễu Dương quận chúa không có một chức quan thực tế nào, nhưng bởi vì bọn họ là hoàng thân quốc thích, cho nên đi đến đâu cũng có người nịnh nọt.

Lần này nữ nhi của bọn họ gặp phải chuyện lớn như thế, tự nhiên là khiến cho họ vô cùng tức giận, khai yến chưa lâu đã đi tìm Thanh Mặc Nhan để nói chuyện.

Liễu Dương quận chúa đã thay đổi một thân y phục mới, hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nắm chặt góc áo Thanh Mặc Nhan, toàn bộ cơ thể đều ngồi ở trên đùi hắn, nàng quay đầu lại, lè lưỡi về phía Liễu Dương quận chúa, làm một cái mặt quỷ thật lớn.

Liễu Dương quận chúa tức đến trắng cả mặt: "Mẫu thân, người nhìn nàng đi!"

Mẫu thân nàng liên tục trấn an: "Chỉ là một đã nha đầu mà thôi, cứ để phụ thân đi giúp ngươi giáo huấn nàng."

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa là đệ đệ của Hoàng Hậu, có chức quan tam phẩm nhân hạ, tuy rằng trên tay không có thực quyền, nhưng so về chức quan lại cao hơn Thanh Mặc Nhan một bậc.

"Thiếu Khanh nhận nuôi một nha đầu ngang ngược vô lý, còn suýt làm cho Liễu Dương quận chúa bị thương, việc này chẳng lẽ liền cứ thế quên đi?" Hắn đứng ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thái độ hùng hồn dọa người.

Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình tĩnh, nắm lấy tay nhỏ của Như Tiểu Lam: "Bằng không ngươi muốn như thế nào?"

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa cười lạnh: "Tất nhiên là để nàng đứng trước mặt mọi người nhận lỗi với Liễu Dương quận chúa, Thiếu Khanh cũng không muốn việc này nháo đến tai Hoàng Hậu nương nương đi?"

Xem ra chính mình đã gây ra phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhích lại gần bên người Thanh Mặc Nhan, dù cho Thanh Mặc Nhan có bắt nàng đi xinh lỗi Liễu Dương quận chúa, thì nàng cũng sẽ không có chút oán hận nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng? Mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự khản trương của tiểu nhân nhi ở trong lòng, bên môi không khỏi lộ ra một tia cười ý vị, nhéo nhéo khuôn mặt của Như Tiểu Lam: "Nếu như ta nói chuyện này sai ở chỗ Liễu Dương quận chúa, chẳng lẽ vẫn còn muốn chúng ta đến trước mặt xin lỗi nàng?"

Như Tiểu Lam chú ý tới, Thanh Mặc Nhan dùng từ "chúng ta", mà không phải từ "nàng".

Nói cách khác hắn không mang bản thân ra đứng ngoài cuộc, mà là quyết định quần chuyện này rồi.

Lúc này trong lòng Như Tiểu Lam hết sức chấn động.

Quả nhiên chủ nhân của nàng là thiên hạ vô địch! Uy vũ khí phách!

Nhìn trong ánh mắt long lánh của vật nhỏ chứa đầy sự sùng bái, trong lòng Thanh Mặc Nhan rất là hưởng thụ, coi như chốn không người nắn bóp mặt nàng, hành động vô cùng thân thiết khiến mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc.

Phụ thân Liễu Dương quận chúa lạnh mặt: "Xem ra việc này không thể không nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương rồi."

Đây rõ ràng là đang uy hiếp.

Nhị thiếu gia khản trương nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Đại ca... Không bằng trước tiên cứ để cho Tiểu Lam nhận lỗi với quận chúa đi."

Nếu sự việc này thật sự nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương, đến lúc đó ngay cả Hầu phủ cũng sẽ gặp tai ương theo.

Ngũ công tử có chút đứng ngồi không yên, muội muội của hắn sắp được gả đến Hầu phủ, cho nên tất nhiên hắn cũng không muốn phát sinh cái loại sự tình này.

Hắn đang định mở miệng ra khuyên giải vài câu, đã thấy khóe miệng Thanh Mặc Nhan kéo ra một ý cười lạnh như băng.

"Có chuyện này ta nghĩ ngươi cũng đã quên mất, Vân cô nương hoa khôi thanh lâu vẫn đang còn ở trong thành, nếu như để một chút việc nhỏ này nháo đến trong cung, nói không chừng ta sẽ nhất thời lỡ miệng nói ra hết, ta nghĩ Liễu Dương quận chúa chắc hẳn vẫn chưa biết, là nàng còn có một người đệ đệ do kỹ nữ sinh ra đi?"

Thanh âm trong lời nói này của Thanh Mặc Nhan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.

Lập tức, mọi người xung quanh đều ngừng cả hô hấp.

Liễu Dương quận chúa ngồi cùng với mẫu thân của nàng ở phía xa vẫn không biết bên này đã phát sinh chuyện gì, còn kiễng chân lên nhìn xung quanh.

Phụ thân quận chúa đột nhiên lùi lại hai bước, biểu cảm trên mặt như nhìn thấy quỷ: "Ngươi... Làm sao ngươi biết..."

"Bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh." Mím cười trên khóe môi Thanh Mặc Nhan tràn ra, tựa như một đóa Mạn Đà La Hoa (*), đẹp đến say lòng người nhưng lại mang theo nọc độc trí mạng.

(*) Mạn Đà La Hoa: Hoa Bi Ngạn màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Muốn ăn tôm say rượu? Phải hôn ta một cái

Lời Thanh Mặc Nhan nói ra khiến cho mọi người chung quanh đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Việc riêng thì nhà ai mà không có, ở bên ngoài nuôi dưỡng vợ bé, rồi sinh ra mấy đứa con riêng cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều bọn họ đều che giấu vô cùng tốt, hơn nữa lại đều là người có quyền có thế, cho nên rất ít khi đề lộ ra sai lầm.

Vì vậy khi Thanh Mặc Nhan nói chuyện này ra thì không khác nào là một cú đấm mạnh, trực tiếp đánh trúng vào điểm yếu của phụ thân Liễu Dương quận chúa.

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn Thanh Mặc Nhan với ánh mắt như nhìn thấy quỷ.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mang theo mỉm cười, chỉ là nụ cười này lại khiến cho mấy người ở phía sau cảm thấy lạnh cả người.

Đại Lý Tự là nơi chuyên thẩm tra các vụ án ở địa phương, cho nên sẽ biết được một số việc bí mật, bao gồm không ít việc tư của triều thần, đều được ghi lại cả trong hồ sơ của bọn họ.

Không ít người ở đây đều âm thầm đổ một trận mồ hôi lạnh thay cho phụ thân của Liễu Dương quận chúa.

Hoàng Hậu nương nương chán ghét nhất là loại chuyện này, nếu để loại chuyện gièm pha kia làm ảnh hưởng đến danh dự của Thái Tử, thì chỉ sợ là tiền tài phú quý của bọn họ đều sẽ hóa thành mây khói trôi đi.

Liễu Dương quận chúa nhìn thấy phụ thân của nàng đi đến đây, thì liền lên tiếng truy vấn nói: "Thiếu Khanh đã đáp ứng để nha đầu kia xin lỗi ta rồi sao?"

"Việc này trước cứ bỏ qua đi." Phụ thân nàng hàm hồ nói: "Ta còn có việc, đi trước một bước." Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Liễu Dương quận chúa cùng với mẫu thân của nàng hai mặt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan cả khuôn mặt đều cười đến vui vẻ.

Tuy rằng vừa rồi Liễu Dương quận chúa ngồi ở bên kia nên không nghe được Thanh Mặc Nhan nói cái gì, nhưng mà chắc chắn sẽ có người ở đây truyền ra ngoài, tin tưởng rất nhanh nàng ta sẽ biết được chuyện này.

Có một đệ đệ do kỹ nữ sinh ra, tin tưởng vị quận chúa kia nhất định sẽ đại náo một hồi.

Trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng thoải mái, Thanh Mặc Nhan thấy thế liền nhéo nhéo khuôn mặt nàng: "Lại có cái mưu đồ gì đây?"

"Không có." Như Tiểu Lam vội vàng ân cần giúp hắn gấp một đũa đồ ăn: "Ngươi ăn cái này đi."

Hiếm khi thấy vật nhỏ ân cần như thế, Thanh Mặc Nhan tự nhiên thấy rất hưởng thụ, há miệng ra ăn lấy đồ ăn.

Nhìn bộ dáng cầm đũa vụng về của nàng, Thanh Mặc Nhan liền sai người lấy cái thìa đến cho nàng dùng thay.

Thìa so với đũa thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng mà có rất nhiều món dùng thìa thì hơi khó mức lên, cho nên chưa tới một lúc sau, đã có nhiều thức ăn đều bị vương vãi ra bên ngoài.

Mọi người ngồi xung quanh tâm trạng phá lệ phức tạp.

Nguyên bản bọn họ còn cho rằng Thanh Mặc Nhan sẽ thua ở trên tay của Liễu Dương quận chúa, nhưng không ngờ hần chỉ bằng quơ thôi là đã hóa giải được hết mọi chuyện một cách nhẹ nhàng, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của Thanh Mặc Nhan, thì hần còn biết bí mật của không ít người nữa.

Mọi người sôi nổi nâng chén, tuy đang nói chuyện phiếm nhưng biểu cảm của ai cũng vô cùng cứng ngắc.

Chỉ có Như Tiểu Lam vẫn cúi đầu chăm chỉ dùng bữa.

Mỹ thực trước mắt, nàng mới không thèm quan tâm đến mấy điều kia đâu, dù sao những nhược điểm của nàng Thanh Mặc Nhan cũng đều nắm rõ ở trong lòng bàn tay, chết từ tế không bằng còn sống, trước tiên ăn lo cái bụng mới là lẽ phải.

Như Tiểu Lam vui đầu vào ăn, lại không nghĩ đến hiện tại nàng đang ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan, nhìn qua có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ngũ tiểu thư nắm chặt đôi đũa ở trong tay, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Như Tiểu Lam.

"Tướng ăn xấu như thế... Đứa nhỏ này là ai a?"

"Đó là ủa trẻ hôm nay xảy ra tranh chấp với Liễu Dương quận chúa... Nghe nói là được Thiếu Khanh nhận nuôi ở bên người."

"Quả nhiên là không có quy củ, xem ra Thiếu Khanh còn phải dạy dỗ nàng dài dài."

Nghe mọi người xung quanh khẽ nói nhỏ, ngón tay Ngũ tiểu thư thu càng nhanh.

Có Thanh Mặc Nhan ở đây, tất cả ánh mắt đều bị hấp dẫn về chỗ hần, nhị thiếu gia Hầu phủ ngồi ở một bên mà cũng không có ai thêm chú ý tới.

Ở dưới ánh hào quang của huynh trưởng, hần tựa như là sự tồn tại của một góc tối âm u.

Trong lòng Ngũ tiểu thư không hiểu sao lại dâng lên một trận rung động.

Nàng chọn sai rồi, cho dù Thanh Mặc Nhan có mang theo một thân bệnh tật không trị được, thì nàng cũng nên lựa chọn kết thân với hần. (Linh: Bớt ảo tưởng, nói cứ như mọi chuyện đều do người quyết định vậy:V)

Nàng tin tưởng chỉ cần dựa vào thủ đoạn của mình, thì khi Thanh Mặc Nhan thật sự mất đi, nàng cũng dư sức ngồi lên được cái ghế đương gia chủ mẫu Hầu phủ.

Tên nhị thiếu gia kia đã khiến nàng quá thất vọng, tuy rằng mẫu thân vẫn thường xuyên khuyên bảo nàng, chỉ có tính tình như hần mới dễ dàng để nàng nắm trong tay, nhưng bất quá nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái, cả đời phải gả cho một kẻ bất lực như thế, thật sự là rất ỳu khuất nàng.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm định ra tâm tư: Nàng nhất định phải ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan một lần, bằng không nàng sẽ không chết tâm.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa dùng thìa thất bại, khiến cho đồ ăn rơi hết lên trên bàn.

Thanh Mặc Nhan thờ dài, duỗi tay cầm lấy cái thìa ở trên tay nàng.

"Thiếu Khanh sợ là đang muốn giáo huấn nha đầu kia đi?" Có người vui sướng khi thấy người gặp họa, nói ra lời này để lấy lòng Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa nhìn về phía Như Tiểu Lam, hận không thể sai người ném cái người đầy miệng thức ăn kia ra ngoài, nhưng đáng tiếc nơi này là Ngũ phủ, không phải là nhà của nàng.

Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa đi, móc khăn ra lau miệng cho Như Tiểu Lam.

"Muốn ăn cái gì cứ nói với ta." Hần ôm vật nhỏ lên trên đùi.

Như Tiểu Lam vẫn cảm thấy tự mình ngồi sẽ thoải mái hơn, cho nên liền không cam lòng mà vịn vẹo miệng: "Ta muốn tự mình ăn."

"Người nhìn trên bàn đi." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Nhìn trên bàn rớt đầy đồ ăn, Như Tiểu Lam có chút chột dạ, nàng cũng muốn ăn một bữa cơm thật tốt, nhưng mà nàng thật sự quá nhỏ, dù có cố đến đâu cũng không thể thích nghi được với thân thể trẻ nhỏ này.

Đã có người nguyện ý hầu hạ, nàng tự nhiên sẽ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan đút cho nàng ăn.

Miệng nàng mở ra, tựa như chim yến nhỏ, chờ hần gấp thức ăn cho.

Bữa tiệc một lần nữa rơi vào yên tĩnh không tiếng động.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này.

Thanh Mặc Nhan chọn mấy món mà nàng thích ăn, chậm rãi gấp lên, một bên còn đang nói chuyện với Ngũ công tử.

Ngũ công từ nhìn hai má phình to của Như Tiểu Lam rồi cười nói: "Hôm nay ta có chuẩn bị món tôm say rượu, chỉ sợ là ngươi lại không được ăn rồi."

Nói xong hần liền giơ tay lên, lập tức có một nhóm nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều bê một cái bồn bạch ngọc, mặt trên đầy bằng nắp vung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức nhú lại.

Đây không phải là đang tra tấn người khác sao, rõ ràng món ngon trước mặt mà lại không được ăn.

Nàng vụng trộm kéo tay áo Thanh Mặc Nhan.

"Không được." Ngũ khi Thanh Mặc Nhan kiên quyết.

"Cầu xin ngươi, ăn hai con thôi được không?" Như Tiểu Lam cò kè mặc cả.

"Không được."

"Vậy một con cũng được, cầu ngươi, chỉ một con thôi." Như Tiểu Lam ánh mắt trông mong nhìn vào Thanh Mặc Nhan, rồi nịnh nọt lấy lòng hần: "Một con thôi, ta muốn nếm thử."

Mỹ thực trước mặt, không được ăn mới là cô phụ nhân sinh a.

Thanh Mặc Nhan mang theo biểu tình nghiêm túc: "Dù chỉ là một con... Thì ta cũng sẽ lo lắng."

Như Tiểu Lam tràn trề hy vọng chờ Thanh Mặc Nhan nói tiếp.

Khách khứa đã bắt đầu nâng đĩa lên để thưởng thức món tôm say rượu, Như Tiểu Lam sốt ruột đến mức móng không an phận xoay tới xoay lui, giống như là sắp mải đến rách cả áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Tôm trên bàn càng ngày càng ít, làm nàng gấp đến độ muốn khóc.

Rốt cuộc là có đồng ý hay không, lão đại ngươi hãy nói ra đi a.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan đột nhiên dâng lên một ý cười, hần nghiêng mặt đi, đưa ngón trỏ ra khẽ chạm vào gò má chính mình.

Dù cho hần không hề nói bất cứ cái gì, nhưng mà động tác kia lại có ý đồ rất rõ ràng: Muốn nàng ở trước mặt mọi người hôn lên mặt hần...

Oanh một cái, máu trong cơ thể như đều hướng hết lên trên mặt Như Tiểu Lam.

Đây rõ ràng là có ý trêu đùa nàng mà!

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi như vậy rất dễ dàng làm mất đi khí chất.

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt, chỉ muốn đi lên cắn cho hần hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dùng nụ hôn đổi lấy mỹ thực, vật nhỏ say rượu

Như Tiểu Lam nhìn tôm ở trên bàn càng ngày càng ít, sau đó lại ngược mặt lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nhìn hần, hần cũng không vội, hần có thể chậm rãi chờ, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không chờ nổi, nếu nàng còn tiếp tục do dự thì ngay cả cái đầu tôm cũng không có để mà ăn.

Như Tiểu Lam như đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than, đầu nhỏ xoay tới xoay lui, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Sợ cái gì, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, nên có hôn đi chẳng nữa thì mọi người cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ như thế, nàng liền ngẩng mặt lên, tay nhỏ bé thuận thể nắm lấy cổ áo Thanh Mặc Nhan, kéo hần về phía chính mình.

Thanh Mặc Nhan thoáng cúi người xuống.

Như Tiểu Lam hôn nhanh lên mặt hần một cái.

Miệng nhỏ dính đầy dầu mỡ mang theo một loại xúc cảm ấm áp.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn không vừa lòng, hần liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi đây là đang lau mồm lên trên mặt ta đi?"

Như Tiểu Lam nghe xong bị nghẹn cả nửa ngày, cả khuôn mặt đều biến thành màu hồng.

Rõ ràng là hôn, vậy mà hần lại chơi xấu.

Hiển nhiên tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hết về phía bên này, mặt Như Tiểu Lam lập tức đỏ lên như mấy con tôm hồng.

Thanh Mặc Nhan vô cùng nhẫn nại: "Người mà không nhanh chút là đến nửa miếng tôm cũng không còn để mà ăn."

Như Tiểu Lam cắn chặt răng.

Dù sao vừa rồi cũng đã hôn qua một lần, nàng nhắm mắt lại, phải dùng bất cứ giá nào!

Dương đầu lên hướng đi qua.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay mặt sang, miệng Như Tiểu Lam vừa vắn hôn lên môi hần.

Hồ háp Thanh Mặc Nhan lập tức cứng lại, khuôn mặt không đổi sắc lại chỉ vào gò má còn lại: "Vừa rồi hôn trượt, không tính."

Dù sao một cái là hôn, hai cái cũng vẫn là hôn, Như Tiểu Lam dứt khoát vứt đi hết mặt mũi.

Tay nhỏ bé giữ chặt mặt hần, chụt chụt hôn đến trên mặt hần toàn là nước miếng.

Mọi người xung quanh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Ngũ công tử hồi phục tinh thần lại đầu tiên, hần liền cười ha ha lên để giải vây: "Khó trách Thiếu Khanh cưng chiều đứa nhỏ này như thế, quả nhiên là rất đáng yêu, nếu bên người ta cũng có một tiểu nhân nhi khá ái như vậy, thì ta cũng sẽ sung ái nàng ở khắp nơi a."

Có Ngũ công tử hóa giải, không khí lúc này mới hòa hoãn xuống.

Như Tiểu Lam lúc này đã không còn rảnh để đi lo chuyện khác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào món tôm say rượu ở trên bàn.

Ngũ tiểu thư ánh mắt chớp động, gọi nha hoàn bên người tới, nói nhỏ một hồi.

Thanh Mặc Nhan lấy một cái bát không ra, chuẩn bị giúp Như Tiểu Lam bỏ một con tôm say rượu vào trong bát.

Đúng lúc này, có một nha hoàn nâng bồn lưu ly đi tới: "Đây là chuẩn bị vì Thiếu Khanh đại nhân, mời ngài chậm dùng."

Trong bồn lưu ly có đựng hơn mười con tôm say rượu, Thanh Mặc Nhan liền nhìn về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử ngẩn người, rất nhanh đã khôi phục lại sắc mặt: "Ta thấy vừa rồi Thiếu Khanh vẫn chưa ăn được bao nhiêu, vì thế đã dặn phòng bếp chuẩn bị một phần cho người."

Thanh Mặc Nhan lúc này mới để cho nha hoàn đặt bồn lưu ly lên trên bàn.

Ngũ công tử nhân lúc không có ai chú ý, quay đầu nhìn về phía muội muội của mình.

Ngũ tiểu thư cúi thấp đầu, không thấy rõ được sắc mặt nàng.

Ngũ công tử hơi nhú mày, nhưng mà trước mặt nhiều người như thế, hần không thể nói ra bất cứ cái gì, cũng không thể hỏi bất cứ cái gì.

Như Tiểu Lam nhìn một đĩa mỹ thực tươi sống, ngón tay liền động.

Rất nhanh một con tôm đã rơi vào trong bụng.

Liếm liếm môi, vẫn chưa hết thèm.

Nàng không khỏi có chút hối hận, vừa rồi khi nói điều kiện với hần, ít nhất hôn một cái phải đổi lấy một con tôm mới đúng.

Trong lúc bất tri bất giác, bao nhiêu lễ tiết đều bị nàng ném đi hết, đầu óc hoàn toàn là suy nghĩ phải làm sao để được ăn thêm một con, lại một con...

Nàng cười ha ha ngây ngô với cái đĩa, hơi thở thò ra đều mang theo nồng đậm mùi hương của rượu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng nhuận của vật nhỏ.

Đôi mắt màu xanh biếc vừa to vừa tròn, như ngọc phi thủy lóng lánh động lòng người.

"Cười ngây ngô cái gì?" Hần dùng đầu ngón tay chọc chọc vào mặt nàng.

"Ha ha ha..." Vật nhỏ cười to ra tiếng: "Thanh Mặc Nhan!"

"Cái gì?"

"Người lớn lên thật soái."

Thanh Mặc Nhan ngậy người.

Thật soái? Có ý tứ gì?

Nhị thiếu gia ngồi bên cạnh tựa hồ như phát hiện ra được chút manh mối, thấp giọng nói: "Đại ca, Tiểu Lam không phải là say rồi đi?"

Chỉ mới ăn một con tôm mà đã say?

Thanh Mặc Nhan bắt động thanh sắc dùng đôi đũa gấp một con tôm từ trong bồn lưu ly ra, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Trong mùi hương rượu nhàn nhạt còn mang theo một mùi hương khác.

Thanh Mặc Nhan bỏ con tôm vào cái đĩa, rồi lách cách buông chiếc đũa xuống.

"Vật nhỏ say rượu, ta mang nạng về trước." Thanh Mặc Nhan nói với Ngũ công tử.

Nhị thiếu gia cũng đứng dậy theo.

"Nhị đệ ở lại thay ta kính Ngũ công tử mấy chén đi." Thanh Mặc Nhan nói xong thì bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam lúc này chỉ biết lo cười ngây ngô, hai tay còn không thành thật lôi kéo cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Ngũ công tử ánh mắt đảo qua con tôm bị Thanh Mặc Nhan bỏ vào trong đĩa.

Lòng độ rượu trong con tôm cũng không cao, dù cho Như Tiểu Lam còn nhỏ tuổi thì cũng không thể nào bị say đến cái dạng này được.

Đúng lúc này Ngũ tiểu thư đi lại đây: "Ta đã phái người chuẩn bị sẵn một phòng khách, không bằng mời Thiếu Khanh đại nhân và Tiểu Lam nghỉ tạm ở đây một đêm đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ tiểu thư không cam lòng, không đợi nạng mở miệng khuyên bảo lần thứ hai, Ngũ công tử đã lên tiếng trước: "Nếu Thiếu Khanh đã muốn trở về, thì ta sẽ sai người đi chuẩn bị xe."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, ôm Như Tiểu Lam rời đi.

Ngũ công tử phái người chuẩn bị xe ngựa ở ngoài cửa phủ, lại tự mình dẫn người tiễn Thanh Mặc Nhan đến tận bên ngoài, xong xuôi hẳn mới xoay người trở lại, vừa đúng lúc thấy muội muội nhà mình đang đứng ở nơi đó, hần khê cắn hàm răng, cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Hò đồ!" Ngũ công tử thấp giọng trách mắng.

"Ca ca..." Mặt mũi Ngũ tiểu thư mang theo ủy khuất.

"Muội muội, người thật sự là quá ngây thơ rồi." Ngũ công tử cho hạ nhân lui ra hết chỉ còn lại hần và muội muội ở đây: "Thanh Mặc Nhan là người như thế nào? Đến ngay cả Liễu Dương quận chúa hẳn còn không sợ, người cho rằng hẳn không phát hiện ra một chút kỹ xảo này của người?"

Ngũ tiểu thư cúi đầu sắp rơi lệ.

Nàng âm thầm sai người bỏ vào trong tôm một loại hương liệu khiến cho người ta phải mê say, vốn định mượn cơ hội này để giữ Thanh Mặc Nhan ở lại trong phủ nghỉ ngơi, tạo cho nàng cơ hội thăm dò hần, không nghĩ tới đến một con tôm hần cũng không động đến, vật nhỏ đáng giận kia thế nhưng lại say trước.

Ngũ công tử trầm sắc mặt: "Sớm muộn gì người cũng phải gả cho nhị thiếu gia, những tâm tư không đáng có kia tốt nhất là nên thu hết lại đi."

Nói xong cũng không đợi cho muội muội nhà mình được giải thích, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Ngũ tiểu thư đứng ở trong vườn một mình âm thầm đau thương, đột nhiên nàng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, dọa đến nàng phải quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối mặt với nhị thiếu gia Hầu phủ.

Nhị thiếu gia cũng bị hoảng sợ, sắc mặt lúc hồng lúc xanh, lắp ba lắp bắp nói: "Ngũ...Ngũ tiểu thư đừng sợ, ta chỉ là ở xa xa nhìn thấy người đang đứng ở chỗ này... Cho nên muốn lại gần xem có giúp được gì hay không thôi..."

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng không dám ngẩng đầu lên của đối phương, trong lòng càng thêm bức bối.

Nếu như nhị thiếu gia mà có một chút năng lực, thì nàng làm gì đến nỗi phải động tâm tư với Thanh Mặc Nhan.

"Không cần, ta không sao, không phiền nhị thiếu gia phải quan tâm." Nàng lãnh đạm đánh gãy lời nói của đối phương, rồi xoay người rời đi.

Nhị thiếu gia đứng im nhìn theo bóng lưng của Ngũ tiểu thư, trong đầu hoàn toàn là vui mừng: Cuối cùng hẳn cũng được nói chuyện riêng với nàng rồi!

Trong lòng tựa như bị một con mèo cào nhẹ, càng lúc càng ngứa, sung sướng đến nỗi không lên lời.

Chương 71: Tử lượng kém, tà khí lại xuất hiện

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Bánh xe chuyển động, thân hình Như Tiểu Lam không ổn, đầu đập vào trên cạnh xe.

Thanh Mặc Nhan thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, chỗ nào đó trong lòng bỗng rối tinh rối mù.

"Cũng tại ngươi tham ăn." Hắn kéo nàng lại gần, để nàng ngồi lên trên đùi mình.

Ánh mắt to ngập nước của Như Tiểu Lam nhìn vào hắn, nhếch miệng cười ngây ngô: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn về nhà."

Thanh Mặc Nhan tiếp lời: "Về nhà."

"Nhưng mà sau khi ta về rồi sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngươi nữa." Như Tiểu Lam chu môi.

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Nàng nói muốn về nhà, nguyên lai là không giống với ý về nhà mà hắn vừa nghĩ?

Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng, Thanh Mặc Nhan nghe nàng nói đứt quãng.

"Trở về được thì thật tốt... Mỗi ngày ta sẽ không cần lo lắng phải ăn chuột chết, cũng không cần lo lắng bị phụ thân ngươi đuổi ra ngoài, không cần mỗi ngày phải lấy lòng ngươi... Sau này tha hồ mà sống."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dần dần âm trầm xuống: "Huyền Ngọc." Hắn hướng ra phía ngoài gọi.

"Thế tử có gì phân phó?" Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Ra khỏi thành, đến điền trang (*)."

(*) Điền trang: Ruộng vườn, trang trại của quý tộc. Đồng nghĩa với trang viên.

Huyền Ngọc ngăn người: "Không trở về Hầu phủ?"

"Ân."

Xe ngựa đổi hướng, ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành Như Tiểu Lam đã bắt đầu lảo nhảo, gân cổ căng lên một cách kỳ quái, sau đó liền bò lên trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nghĩ muốn kéo nàng xuống, kết quả lại bị nàng cắn một cái lên cổ.

Thật vật và hắn mới nhìn xuống được loại xúc động muốn cắn lại nàng, hắn vỗ lên mông nàng một cái, uy hiếp nói: "Sùng vật mà lại dám cắn chủ nhân? Nếu còn bướng bỉnh ta sẽ ném ngươi ra ngoài."

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam thật sự đã an tĩnh lại, dần dần ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, rồi sau đó oa oa khóc to lên.

"Ông nội, ngươi không cần ta nữa!"

Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

"Ông nội!" Như Tiểu Lam chui đầu vào trong lòng hắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy, gân xanh trên thái dương đều nổi lên.

Không nghĩ tới tử lượng của vật nhỏ lại kém đến thế, xem ra sau này phải trông coi nàng thật cẩn thận, tuyệt đối không để cho nàng động đến rượu.

Như Tiểu Lam náo loạn một hồi xong cuối cùng cũng an tĩnh lại, nàng trốn vào một góc của xe ngựa không chịu đến gần hắn.

"Tam thúc là đồ trướng thối!" Nàng nâng chân nhỏ lên đá vào hắn: "Ông nội vừa mất, ngươi đã muốn đuổi ta đi, hiện tại ngươi cũng được như ý nguyện rồi, rốt cuộc ta đã không thể trở về được nữa..."

Thanh Mặc Nhan chưa bao giờ cảm thấy mệt tâm như lúc này.

Vật nhỏ ngày thường ngoan ngoãn bây giờ lại ầm ĩ lên đến dọa người, mới qua một lúc, mà hắn đã được làm ông nội, tam thúc rồi các loại nhân vật.

Dù cho bây giờ hoàng đế có đứng ở trước mặt thì hắn cũng không cảm thấy một tâm đến thế.

Như Tiểu Lam vô tâm vô phế não loạn ra đủ chuyện xong lại còn thoải mái nằm ở trong lòng hắn hờ hờ ngủ.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt nhìn nàng, đỡ chán cười nhẹ.

Ai có thể nghĩ đến đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại không có biện pháp với một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa.

Nheo neho khuôn mặt nàng, Như Tiểu Lam lăm bắm mấy câu, nhưng đôi mắt vẫn an tĩnh nhắm lại.

Nàng thế nhưng lại đem hết cả khuôn mặt chôn vào trong lòng hắn, càng thể hiện ra nàng rất tin nhiệm và không muốn rời xa hắn.

Nhưng mà câu nói "về nhà" kia rốt cuộc là có ý gì?

Trừ hắn ra, hắn tuyệt đối không cho phép nàng có một gia đình khác ở bên ngoài.

Đùa nghịch vòng cổ đá ngũ sắc trên cổ nàng, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên u ám, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng không có lấy một tia ánh sáng.

Tiểu gia hòa chi có thể thuộc về hắn.

Khi Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn.

Ánh sáng màu vàng của hoàng hôn chiếu vào phòng qua đường cửa sổ, ở trên sàn nhà hiện ra những ánh sáng lớn nhỏ không đồng nhất.

Như Tiểu Lam mở to mắt, nhìn phòng ốc xa lạ, cả nửa ngày vẫn chưa khôi phục được tinh thần.

Đây là đâu?

Ngoài cửa sổ ầm ầm truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam ngồi dậy, phát hiện y phục trên người đều đã bị thay đổi, lúc này nàng chỉ mặc trên người một kiện áo đơn mỏng có thêu mấy bông hoa ở trên.

Nhảy xuống giường, Như Tiểu Lam xoạch xoạch chạy ra ngoài cửa.

Trong viện được dọn dẹp sạch sẽ, một ít nông cụ được đặt ở góc tường, hơi có hương vị của nông thôn.

Đây không phải là Hầu phủ.

Như Tiểu Lam không tìm thấy Thanh Mặc Nhan, vì thế liền đi ra ngoài sân, mới đi đến cạnh cửa đã ngửi thấy được mùi hương của quả ngọt.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cây lê lớn với đầy quả ở trên.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đây chính là hoa quả thuần thiên nhiên a, nhất định phải nếm thử.

Nhưng mà cây quá cao, nàng căn bản là không với tới được.

Suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu Như Tiểu Lam toát ra một cái ý niệm: Nàng còn có thể biến thành mèo hương sao?

Lần trước nàng đã có ý nghĩ muốn biến trở về làm mèo hương, nhưng mà lại thất bại.

Nhắm mắt lại, nàng chuyên tâm cảm thụ cỗ nhiệt lưu đang quanh quẩn ở trong cơ thể.

Ánh sáng nhàn nhạt từ trên người nàng toát ra...

Vàng sáng bao phủ được một lúc, đã thấy trên mặt đất chỉ còn lại kiện áo đơn mỏng cùng với một đôi giày thêu nhỏ.

Áo đơn động dậy, chỉ thấy từ phía dưới bò ra một con mèo hương màu đen, đang mở to đôi mắt màu xanh biếc.

Nguyên lai lại có thể biến trở về a!

Sau khi biến thành mèo hương, trèo lên cây với nàng mà nói là một chuyện hết sức dễ dàng, nàng liền vèo vèo bò đi lên.

Nàng hái được quả lê, rồi lại trèo lên trên ngọn cây ngồi xuống, nhai nhai không ngừng bắt đầu gặm.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là chiếc áo đơn mỏng đang nằm ở trên mặt đất.

Nhặt chiếc áo kia lên, trong mắt hắn hiện lên chút kinh hoàng, đi nhanh vào trong phòng.

Trong phòng im ắng, một bóng người cũng không có.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan quát lên một tiếng.

Huyền Ngọc chạy từ ngoài viện vào.

"Không thấy Tiểu Lam."

Về mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Thuộc hạ vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài viện, nhưng không hề thấy tiểu thư đi ra ngoài, cũng không có người khả nghi nào tiến vào trong."

Thanh Mặc Nhan chau mày: "Phải người đi tìm."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh, miệng lại nói thầm: "Một người đang sống sờ sờ không có khả năng tự nhiên biến mất như vậy."

Lời này đột nhiên nhắc nhở Thanh Mặc Nhan, ánh mắt hắn sáng lên, đi đến nơi nhất được bộ xiêm y kia.

Ngẩng đầu lên nhìn, ở phía trên cây cảnh lá tốt tươi, kết ra không ít quả lê.

Đôi mắt Thanh Mặc Nhan híp lại, nhánh cây lay động chuyển đến một thanh âm rất nhỏ.

"Không cần tìm nữa, các người lui ra hết đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Huyền Ngọc mang theo khó hiểu lui ra ngoài.

"Vật nhỏ." Thanh Mặc Nhan dương đầu lên khẽ gọi.

Rất nhanh, trên ngọn cây vang lên tiếng sần sật, ngay sau đó một cái hạt lê rơi từ trên cao xuống.

Thanh Mặc Nhan lùi về phía sau một bước, hạt lê rơi ở trên đất.

Một đạo bóng đen nhanh như mũi tên từ trên cây lao xuống, trực tiếp chui vào lòng hắn.

"Chít chít chít chít!" Mèo hương màu đen lông trên người đang xù hết cả lên, như là nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, lại giống như đang muốn kể cái gì đó cho hắn nghe.

"Biến trở về cho ta!" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sau khi vật nhỏ biến thành mèo hương chiều cao đã lớn hơn so với trước kia không ít.

Trước kia nàng vừa vặn có thể nằm trong lòng bàn tay hắn, mà hiện tại lại lớn bằng cả hai bàn tay hắn cộng lại... Vật nhỏ quả nhiên là lớn rất nhanh.

Một đạo ánh sáng hiện lên, nữ hài tử toàn thân tròn bóng xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó lại ôm chặt lấy cổ hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ta cảm nhận được tà khí!" Trong mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là hoảng sợ: "Giống với tà khí trên người con rồi đứng đầu kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tà khí sau khi mặt trời lặn, dịch bệnh trong thôn

Như Tiểu Lam một phen nói hết lời, nhưng chỉ thấy Thanh Mặc Nhan ngơ ngác nhìn nàng.

Làm sao vậy?

Nàng giơ tay vẫy vẫy ở trước mặt hắn: "Thanh Mặc Nhan?"

Tầm mắt đột nhiên nhìn lên xuống điên đảo, nàng bị Thanh Mặc Nhan kẹp lại ở phía dưới cánh tay, trên miệng vang lên hai tiếng đòn vang.

Như Tiểu Lam bị đánh vào miệng, đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật, nàng lớn như thế này rồi... Cư nhiên lại một lần nữa bị người ta đánh vào miệng...

Thanh Mặc Nhan chỉ đánh hai cái xong liền thả tay ra, nhìn thấy tiểu nhân nhi không phát ra dù chỉ là một tiếng động, liền cho rằng nàng đã bị hắn dọa cho sợ hãi rồi.

"Nếu còn có lần sau, ta sẽ đánh nát miệng ngươi." Hắn hung tợn nói, bỗng dưng nàng biến mất, suýt nữa làm cho tim hắn sợ đến mức ngừng đập.

Như Tiểu Lam máy móc gạt đầu, bị Thanh Mặc Nhan dọa đến biểu cảm trên mặt đều cứng lại.

Thanh Mặc Nhan mang nàng về phòng, vừa giúp nàng mặc quần áo vào, vừa hỏi nàng về sự việc của cô tà khí kia.

Như Tiểu Lam lại giống như đầu ngỗng ngốc nghếch, bao nhiêu linh khí đều đã bị hắn đánh tan hết.

Thanh Mặc Nhan thay nàng đeo dây lưng lên hông, sau đó lại nhìn bộ dáng ngờ ngẩn của nàng.

Vừa rồi hấn vô cùng nổi nóng, thời điểm đột nhiên không thấy nàng hấn mới phát hiện ra trái tim mình hoảng sợ đến mức nào.

Không có nàng, trong lòng hấn hoàn toàn là trống rỗng.

"Tà khí ở phía tây..." Như Tiểu Lam dứt quãng nói: "Lúc mặt trời chưa lặn xuống thì chưa cảm giác được, nhưng sau khi trời tối dần thì nó liền lộ ra ngoài."

"Chuẩn bị xe." Thanh Mặc Nhan lập tức gọi Huyền Ngọc.

Sau khi Huyền Ngọc nghe thấy việc này thì rất là kinh ngạc, xoay người đi tập hợp năm mươi từ sĩ ở trong trang.

Thôn trang này là do đích thân Hoàng Thượng ban thưởng, từ nhỏ Thanh Mặc Nhan đã bị Hầu gia khống chế ở trong tay, căn bản là không có việc gì để làm, cho nên Hoàng Thượng đã thưởng cho hấn không ít thứ.

Điền trang này cũng là một chi, hấn dùng nơi này để âm thầm huấn luyện một đám từ sĩ.

"Năm mươi người quá nhiều." Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Lần này chúng ta chỉ là đi thăm dò xem thực hư ra sao, mang theo quá nhiều người sẽ không tránh khỏi rút dây động rừng."

Huyền Ngọc ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng chọn ra được mười tên từ sĩ ưu tú nhất.

Thanh Mặc Nhan gần đi ra đến cửa thì bị vật nhỏ bám lấy.

"Mang ta đi theo." Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy ống tay áo hấn.

Thanh Mặc Nhan do dự cả nửa ngày trời.

"Ta có thể giúp được rất nhiều!" Nàng vội vàng nói: "Nếu lại gặp phải chuyện như lần trước..."

Không đợi nàng nói hết câu, đột nhiên Thanh Mặc Nhan gỡ ống tay áo lên.

Bởi vì Như Tiểu Lam vừa mới bị hấn đánh xong, cho nên chột dạ muốn chết, bị dọa đến nhắm chặt hai mắt lại.

Kết quả nàng chỉ cảm thấy bên hông ấm áp, ngay sau đó hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan gỡ cánh tay ra ôm nàng lên, rồi đi nhanh ra khỏi thôn trang.

Gió đêm thổi phấp phật, làm vạt áo bay lên.

Trước tiên Thanh Mặc Nhan đem nàng đưa lên xe ngựa, sau đó lại dặn dò với Huyền Ngọc vài câu, đoàn người lập tức bảo vệ xe ngựa rời khỏi điền trang, dựa theo lời nói của Như Tiểu Lam đi về phía tây.

Xe ngựa xóc nảy, Như Tiểu Lam quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Gió đêm xen lẫn với hơi thở âm lãnh không ngừng xẹt qua cửa sổ, Như Tiểu Lam nhin không được sợ run cả người.

Trừ nàng ra, những người khác đều không cảm nhận được loại hơi thở này, vậy nên cho dù nàng có nói ra thì chắc cũng sẽ không có ai tin.

Nhưng mà loại cảm giác này thật sự là làm cho tâm người ta phát hoảng.

Ở thế giới hiện đại kia, ít nhất còn có ông nội giống nàng, có thể cảm nhận được loại hơi thở kiểu này, nhưng mà hiện tại chỉ còn mỗi mình nàng..

Đầu vai đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp.

Thanh Mặc Nhan ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng, đem nàng vây trong khuỷu tay hấn.

Như Tiểu Lam trộm ngẩng đầu lên nhìn hấn, chỉ trên thấy mặt hấn không chút biểu cảm ngồi ở đó, giống như không thèm để ý đến sự tồn tại của nàng.

Rõ ràng lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, lại còn cố tình làm ra một bộ dáng kiêu ngạo.

Thiếu Khanh đại nhân a, người đừng đáng yêu như thế có được không.

Như Tiểu Lam cảm thấy thỏa mãn tựa đầu vào ngực hấn, nhân tiện còn cọ cọ vài cái.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười nhẹ nhàng.

Xe ngựa đi chưa đến nửa canh giờ, thì tốc độ bỗng nhiên bị chậm lại.

"Thế tử, phía trước có một thôn xóm" Huyền Ngọc ở bên ngoài bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan nhắc một góc màn xe lên nhìn ra ngoài.

Xa xa ẩn ẩn lộ ra phòng ốc của một thôn xóm, dưới ánh trăng sáng tỏ có vẻ hết sức an tường.

"Phải hai người đi dò đường." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Như Tiểu Lam vụng trộm đưa đầu ra theo, nhìn chăm chăm vào thôn xóm kia đến mức xuất thần.

"Là nơi này sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam đầu tiên là gật đầu đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu mày: "Rốt cuộc là sao?"

"Ta cũng không xác định được... Bởi vì có rất nhiều tà khí khác ở xung quanh." Như Tiểu Lam đánh giá bốn phía: "Nơi đó có, nơi đó cũng có..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc nhìn chăm chăm Như Tiểu Lam.

Thấy hắn không nói chuyện, Như Tiểu Lam liền uể oải nói: "Có phải ngươi không tin ta?"

"Không." Thanh Mặc Nhan kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn: "Ta tin."

Chỉ là hắn đang sợ sự tình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, tứ sĩ đi đến thôn xóm tìm hiểu đã trở lại, liền bẩm báo: "Thôn xóm ở phía trước đang có dịch bệnh hoành hành, không ít người đều đang chôn cất ở trước cửa nhà."

"Dịch bệnh?" Huyền Ngọc kinh hãi, quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan nói: "Thế tử tốt nhất là không nên đến gần quá!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Nơi này cách không xa kinh thành, lẽ ra có dịch bệnh thì phải có người báo cáo lên trên, vì sao bọn họ lại giấu diếm không báo? Các ngươi đi tìm thôn trưởng đến đây."

Huyền Ngọc lại phái người đi, rất nhanh đã đem được thôn trưởng đến, hắn lấy lệnh bài của Đại Lý Tự từ bên hông ra rồi giơ lên trước mặt thôn trưởng, sau đó lại cất cao giọng nói: "Còn không mau chào hỏi đại nhân nhà chúng ta!"

Thôn trưởng vừa thấy lệnh bài kia, xong lại nhìn đến phong cách ăn mặc của Thanh Mặc Nhan thì ngay lập tức quỳ xuống, miệng nói: "Gặp qua đại nhân."

Thanh Mặc Nhan liền hỏi về tình hình dịch bệnh trong thôn.

Hỏi xong liền chất vấn thôn trưởng: "Vì sao ngươi lại giấu diếm dịch bệnh không báo lên trên?"

Thôn trưởng nom nớp lo sợ nói: "Không ít thôn ở gần đây cũng bị nhiễm phải loại bệnh này, chúng ta lại không có tiền để vào trong thành mời đại phu, chủ yếu vẫn là để thôn tự sinh tự diệt, tuyệt không được để nó lây lan đến kinh thành, lại nói cho dù có người chết, chúng ta cũng có thể đi tìm thần y, chỉ cần có hắn ở đây, rất nhanh có thể giúp cho mọi người khởi từ hồi sinh."

Thanh Mặc Nhan ngắt người: "Thần y có thể khởi từ hồi sinh?"

"Vâng." Thôn trưởng cung kính nói: "Tuy rằng hắn không thể trị khỏi cho người sống, nhưng mà nếu người bệnh đã chết, hắn lại có cách làm cho người ta sống lại, trong thôn chúng ta đã có vài người được cứu sống..."

Thôn trưởng càng nói đám người Huyền Ngọc càng không cho là đúng, trên đời này làm gì có chuyện khởi từ hồi sinh?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Huyền Ngọc cùng đám người đều ngây ngẩn cả người.

Chuyện trọng đại như thế, Thiều Khanh đại nhân sao phải hỏi ý kiến của một tiểu nha đầu?

Như Tiểu Lam cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Ta muốn vào trong thôn xem thử."

Nàng có thể cảm nhận được nồng đậm tà khí toát ra từ trong thôn xóm kia, loại hơi thở này giống hệt với hơi thở tàn mát ra từ trên người con rối đứng đầu ngày trước.

"Ta nghỉ ngơi... Có lẽ con rối đã chạy trốn kia không chừng vẫn đang ẩn nấp ở gần đây." Như Tiểu Lam nói.

Thanh Mặc Nhan gật đầu, kỳ thật hắn cũng có suy nghĩ như vậy, chẳng qua là hắn không thể cảm nhận được hơi thở của đối phương như vật nhỏ mà thôi.

"Huyền Ngọc, chúng ta đi vào thôn." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Huyền Ngọc không khỏi có chút lo lắng: "Thế tử, không được a, trong thôn đang có dịch bệnh, nếu ngài gặp phải chuyện gì... Thì bảo chúng ta làm sao mà sống được!"

Thanh Mặc Nhan không chút nào để ý đến lời nói của Huyền Ngọc, bỏ màn xe xuống, rồi ném xuống một câu: "Không nghe theo lệnh của ta thì trở về đi."

Huyền Ngọc vô pháp, đành phải dẫn người che chở xe ngựa đi về phía thôn xóm...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Việc liên quan đến thần y không thể nói ra, lặng lẽ lớn lên

Xe ngựa mới đi tới cửa thôn, Huyền Ngọc đã kiên trì bắt xe ngựa phải dừng lại, sống chết cũng không chịu cho xe đi tiếp về phía trước.

Thanh Mặc Nhan cũng biết là Huyền Ngọc đang lo lắng cho hắn, nên đành phải tự mình ra khỏi xe.

Trong không khí tràn ngập vị thuốc nồng đậm.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, lấy khăn ra che mũi lại.

Vừa định bước xuống xe, chợt thấy phía sau bị cái gì đó kéo lại.

Quay đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang vươn đầu ra ngoài, gắt gao nắm chặt góc áo hắn.

"Người chờ ở trong xe không cần phải đi theo." Thanh Mặc Nhan trấn an nói.

Như Tiểu Lam vẫn không chịu buông tay: "Thanh Mặc Nhan, người không cần phải đi."

"Tại sao?"

"Nơi này có quá nhiều sương mù dày đặc." Như Tiểu Lam nheo đôi mắt lại, xung quanh quá mức mờ mịt, khiến cho nàng nhìn không rõ thôn xóm ở trước mắt.

"Sao có thể, chúng ta sao không nhìn thấy sương mù a?" Huyền Ngọc không hiểu hỏi.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa đem tầm mắt nhìn vào trong thôn, đường nhỏ yên tĩnh, phòng ốc thấp bé cũ kỹ, cũng không có cái gì gọi là sương mù dày đặc, hơn nữa trước tầm mắt cũng rất rõ ràng.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa lôi kéo y phục của hắn: "Nơi này có chút kỳ quái, không bằng để sáng mai quay lại sẽ tốt hơn."

Thanh Mặc Nhan nhớ tới nàng đã từng nói qua, sau khi mặt trời xuống núi nàng mới cảm giác được tà khí.

Có lẽ thật sự giống như lời nàng nói, không bằng để ban ngày quay lại đi.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang do dự, Huyền Ngọc liền vội vàng lại gần khuyên can.

Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng gạt bỏ suy nghĩ đi vào thôn xem xét, hắn lại gọi thôn trưởng đến để hỏi về việc của thần y.

Ai ngờ sắc mặt thôn trưởng chợt đại biến.

"Việc liên quan đến thần y thứ cho thảo dân không thể nói ra... Mong đại nhân thứ tội!" Thôn trưởng quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan hoàn toàn không dự đoán được sẽ xảy ra loại sự tình này, hắn chỉ là muốn biết nhiều hơn về tên thần y kia, không nghĩ tới đối phương thà chết cũng không chịu mở miệng.

Nếu không phải nhờ Huyền Ngọc nhanh tay nhanh mắt, thì vị thôn trưởng kia đã đâm đầu tự sát vào gốc cây gần đó rồi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy việc này rất khác thường, nhưng mà cũng không gây khó dễ cho đối phương, bảo Huyền Ngọc thả hắn ra, sau đó dẫn người rời khỏi thôn.

"Thế tử, chúng ta trở về sao?" Huyền Ngọc hỏi.

"Không, đi dạo ở xung quanh, nhìn xem các thôn khác."

Kết quả là cả một đêm, xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đều đi đi lại lại ở bên ngoài thành, lần lượt tìm ra được ba thôn xóm, tất cả đều không khác nhau lắm, trong thôn đều bị nhiễm dịch bệnh, hơn nữa cũng đều nhắc đến tên thần y kia.

"Trở về thành." Thanh Mặc Nhan trầm giọng hạ lệnh: "Đến Đại Lý Tự."

Vất vả cả một đêm, vật nhỏ đã sớm không kiên trì được, gối đầu lên trên đùi hắn ngủ say.

Bởi vì Thanh Mặc Nhan phải thường xuyên thức đêm để làm việc, cho nên đã sớm hình thành thói quen liên tiếp không ngủ không nghỉ trong mấy ngày liền, dù cho không ngủ cả một đêm cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với hắn.

Đến Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam bước xuống xe, đem nàng đến thư phòng của hắn.

Vừa an trí cho nàng xong, ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng ở trên tay áo của nàng.

Y phục của vật nhỏ đều là do hắn đặt may cả, lớn nhỏ vừa vặn, nhưng mà hiện tại, ông tay áo của nàng rõ ràng là đã ngắn lên một đoạn.

Thanh Mặc Nhan cũng sờ ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại được tinh thần.

Cúi đầu xuống cẩn thận xem xét một lần nữa, không sai, quả thật là y phục đã bị ngắn đi.

Nói cách khác... Ở trong lúc bất tri bất giác, thì vật nhỏ đã chậm rãi lớn lên, hơn nữa tốc độ này nhanh hơn so với người bình thường đến mấy chục lần.

Thời điểm Huyền Ngọc đi vào, phát hiện thế tử một tay chống ở trên giường, cúi người nhìn vào khuôn mặt đang ngủ của Như Tiểu Lam, trên mặt mang theo biểu tình ôn nhu mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Huyền Ngọc trộm dùng sức nhéo vào người chính mình.

Thật đau, đây không phải nằm mơ.

"Phải người đi làm thêm mấy bộ y phục nữa, phải lớn hơn một chút." Thanh Mặc Nhan phân phó nói: "Dựa theo số đo của hải tử sáu, bảy tuổi là được."

Huyền Ngọc mở miệng đáp, trong lòng lại nhin không được nói thầm, thế tử đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ nhận nuôi hải tử đến nghiện rồi?

Một cái còn chưa đủ, còn muốn nhận nuôi thêm mấy cái nữa?

Như Tiểu Lam ngủ đến trưa mới tỉnh, nàng mang giày vào mơ mơ màng màng đi ra ngoài.

"Thanh Mặc Nhan... Ta đói bụng." Nàng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, đầu tóc rối tung vẫn luôn rũ xuống đến cẳng chân, cứ như thế mà chạy ra đến giữa phòng.

Có một đám người đang đứng ở trong viện, tất cả đều đồng loạt cúi đầu xuống, mang theo một bộ thần sắc cung kính, còn Thanh Mặc Nhan thì mặc trên người bộ quan phục đang đứng nói chuyện cùng với một vị nam tử xa lạ diện mạo âm nhu.

Như Tiểu Lam vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng.

"Ai, đây là hải tử Thiếu Khanh mới nhận nuôi sao?" Nam tử diện mạo âm nhu khẽ lên tiếng, hắn nói chuyện tựa như là đang bị ai đó nắn bóp cổ họng vậy.

Ngay lập tức Như Tiểu Lam đã nhận ra được thân phận của đối phương.

Bất nam bất nữ như thế, trừ bỏ thái giám trong cung ra thì không có một ai khác.

Thanh Mặc Nhan không nghĩ tới Như Tiểu Lam lại đột nhiên xuất hiện, liền vội vàng tiến lên phía trước nắm lấy bàn tay nàng: "Đứa nhỏ này đầu óc hơi chậm chạp, nếu có chỗ nào thất lễ vẫn mong công công bao dung cho."

Người mới đầu óc chậm chạp! Người mới là thiếu niên thiếu năng trí tuệ!

Như Tiểu Lam âm thầm cắn chặt răng, nhưng trên mặt vẫn mang theo thần sắc hồn nhiên, mắt to tròn như ngọc phi thúy sáng lên, làm cho người nhìn không khỏi sinh ra lòng từ mẫn.

"Hôm nay vừa đúng lúc, Hoàng Thượng cũng muốn gặp mặt đứa nhỏ do người nhận nuôi này, Thiếu Khanh đại nhân mời theo chúng ta tiến cung đi."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam liền cả kinh.

Tiến cung?

Trong đầu của nàng nhanh chóng hiện ra các cảnh cung đấu trong tiểu thuyết.

Hạ độc, giá họa, ám sát...

Không muốn, ta vẫn là một đứa nhỏ hiền lành ngoan ngoãn, thật không muốn đi đến cái nơi đáng sợ đó a!

Thanh Mặc Nhan cảm giác được tiểu gia hòa không ngừng lùi về phía sau hắn, tựa hồ như đang cực kỳ sợ hãi.

Chờ sau khi người trong cung rời khỏi, Thanh Mặc Nhan mới kéo nàng từ phía sau ra, mang theo biểu cảm nghiêm túc nhìn vào nàng: "Khi tiến cung nhìn thấy hoàng đế thì phải dập đầu, trừ lần đó ra, người phải luôn đi sát theo ta, không được chạy loạn khắp nơi một mình."

Như Tiểu Lam liên tục gật đầu.

Tiến cung gặp Hoàng Thượng không phải là chuyện nhỏ, chỉ có chút sai lầm là có thể rơi đầu bất cứ lúc nào.

Đối với nàng mà nói, nhân sinh không có gì quan trọng hơn việc dùng cả cuộc đời để đuổi theo sự dụ hoặc của mỹ thực.

Thanh Mặc Nhan mang tới bộ y phục được may rất gấp gáp rồi thay vào cho nàng, nhìn tiểu nhân nhi trắng nõn ở trước mặt, Thanh Mặc Nhan hận không thể lập tức tìm một cục than đá đến đây để bôi lên mặt nàng.

Kìa khuôn mặt kiều diễm, tựa như là một đóa hoa phù dung xinh đẹp, hẳn thật sự không muốn chia sẻ vẻ đẹp này với người khác.

Thanh Mặc Nhan dẫn Như Tiểu Lam đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc đi theo phía sau bọn họ, chợt nghe Cổ tiên sinh bên cạnh nói thầm một câu: "Mới mấy ngày không gặp, đứa nhỏ này lớn lên không ít."

Huyền Ngọc lúc này mới kinh ngạc nhận ra đầu Như Tiểu Lam đã cao hơn lúc trước, trước kia còn đứng không đến thắt lưng Thanh Mặc Nhan, nhưng mà thân hình hiện tại của nàng lại cao như một hải tử sáu, bảy tuổi.

Vào đến cửa cung, Như Tiểu Lam bắt đầu nổi lên hưng phấn cùng tò mò, nhưng mà không bao lâu sau, nàng lại cảm thấy có chút phiền chán.

Nơi nơi đều là tường cao ngất ngường, chơi không vui tí nào.

Không khí trầm lắng, tất cả cung nữ cùng thái giám đều như là người gỗ, đến một chút ý cười cũng không có.

Hơn nữa khiến cho nàng hối hận là trước khi đến đây nàng đã quên mất không ăn cơm.

Thanh Mặc Nhan vội vàng tiếp chi, sau đó lại vội vàng thay quần áo cho nàng vào cung diện thánh, cho nên cũng không có thời gian để chuẩn bị đồ ăn.

Sờ sờ bụng, Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt ưu thương.

Nhân sinh bị ai nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Bụng kêu lúc diện thánh, xuất hiện viên đá ngũ sắc thứ hai

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan hơn nửa ngày trời, trên mũi đều đã chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thái giám dẫn đường ở phía trước, sau đó đột nhiên cúi người bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam sợ hãi.

Hắn đang mặc trên người một thân quan phục, nếu ôm theo một tiểu hải tử thì sẽ rất không ổn, lỡ như Hoàng Thượng nhìn thấy mà mất hứng thì sẽ rất thảm.

Như Tiểu Lam bị dọa vội vàng đẩy hắn ra.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt nghiêm túc, tay ôm nàng không có chút nào do dự.

Thái giám dẫn đường phía trước vụng trộm liếc nhìn bọn họ, xong lại cúi đầu xuống coi như chưa nhìn thấy gì.

Lại đi tiếp trong thời gian một nén hương, bọn họ đã đi đến bên ngoài đại điện.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, sau đó lại nắm lấy tay nàng, thông dong đi vào trong.

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh đến." Giọng nói the thé của thái giám vang lên.

Như Tiểu Lam tò mò đánh giá bốn phía, quả nhiên hoàng cung là một nơi có tiền, đồ vật ở đây đều màu vàng, không biết tất cả có phải là vàng ròng hết hay không... Đáng tiếc không thể thử cắn một cái, để phân biệt thật giả.

Trong lúc nàng đang thất thần, chợt thấy Thanh Mặc Nhan kéo nàng một cái.

Thanh Mặc Nhan phát góc áo quan phục lên, nàng liền quần quýt học theo bộ dáng của hắn.

Trong đại điện yên tĩnh đến dọa người, ngay cả thanh âm ma sát của y phục cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Như Tiểu Lam học dáng khầu đầu, đang định ngẩng đầu xem xem hoàng đế lớn lên là cái dạng gì, bỗng nhiên trong bụng lại truyền đến một tiếng kêu: ọc ọc...

Chỉ một thoáng qua, các cung nữ và thái giám ở trong điện đều nhìn hết về hướng này.

Như Tiểu Lam mặt đỏ lên như trái táo chín.

Nếu lúc này trước mặt có một cái lỗ, thì nàng nhất định sẽ chui đầu vào đó.

Đầu tiên trong mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên tia kinh ngạc, rồi sau đó lại hướng về phía hoàng đế ở trên cao mà thì thầm: "Đều là do lỗi của vi thần, vì đi quá vội vàng mà quên mất bụng đứa nhỏ này vẫn đang còn trống không, vi thần to gan cầu Hoàng Thượng ban thưởng một ít điểm tâm."

Thái giám đứng ở một bên đều tròn mắt há hốc mồm.

Dám trực tiếp mở miệng nói muốn đồ vật gì đó trước mặt Hoàng Thượng, Đại Lý Tự Thiếu Khanh vẫn là người đầu tiên, lại còn nói đến đúng lý hợp tình như thế.

Hoàng đế nhìn nha đầu đang quý gối ở bên người Thanh Mặc Nhan, mắt to vô tội ngập nước, khiến hắn nhìn không được mà cười ra tiếng.

"Xem ra là do trăm chọn thời gian không đúng, hại vật nhỏ người chưa được ăn cơm." Nói xong hoàng đế liền vẫy vẫy tay, sai cung nhân đem điểm tâm trên bàn đến chỗ nàng.

"Đề nàng chọn một phần đi." Hoàng đế hiền lành nói.

Thanh Mặc Nhan thông dong đứng dậy, nhân tiện cũng kéo Như Tiểu Lam từ dưới đất lên, nhỏ giọng dặn dò nàng: "Người chọn lấy một đĩa đi."

Như Tiểu Lam chớp mắt, nhất thời đối với hoàng đế sinh ra vô hạn hảo cảm.

Đều nói hoàng đế rất hung dữ, động một chút là muốn chém đầu, nhưng mà bây giờ gặp lại không thấy hắn làm gì nàng a, đã thế còn thưởng điểm tâm cho nàng nữa chứ.

Như Tiểu Lam đi đến hai đĩa điểm tâm trước mặt, nhìn nhìn bàn này, xong lại nhìn sang bàn kia.

Điểm tâm ở trong cung đều cực kỳ tinh tế, mới chỉ nhìn bên ngoài thôi cũng đã khiến cho người ta không nhìn được mà muốn ăn.

Nước miếng của Như Tiểu Lam đều như đã chảy hết ra ngoài.

Nàng dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, do dự mà ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế đang ngồi ở trên cao.

"Sao lại không chọn a, người không thấy đói bụng sao?" Hoàng đế tò mò nhìn nàng.

"Ta không biết nên chọn cái nào, thoạt nhìn chúng nó đều rất ngon... Ta rất muốn được nếm thử hết." Như Tiểu Lam thành thật nói.

Lời vừa nói xong, hoàng đế đã ngửa đầu ra cười to.

Tiếng cười vang lên ầm ầm trong đại điện, đến ngay cả thị vệ canh giữ ở bên ngoài cũng nghe thấy được tiếng cười của hoàng đế, về mặt kinh ngạc nhìn trộm vào trong điện.

Số người có thể làm cho hoàng đế cười đến mức đầy quả thật là không nhiều lắm.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vật nhỏ của hắn đang thờ dài với hai đĩa điểm tâm, nghiêm túc trên mặt hắn liền không còn tồn tại nữa.

Nói trắng ra là, tâm tư loại này của Như Tiểu Lam chính xác là tham ăn.

Nhưng mà nàng không hề che lấp đi ngược lại còn biểu hiện hết ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, nàng chỉ để ý đến đồ vật mà nàng đang nhìn.

Nhìn như đơn giản, nhưng lại vô cùng trân quý.

Muốn, liền trực tiếp mở miệng.

Nàng không giống với những người ăn nói quanh co vòng vèo, làm cho người nghe phải phỏng đoán mất cả nửa ngày trời.

Cho nên thời điểm có nàng ở bên cạnh, hắn mới cảm thấy thoải mái đến vậy đi.

Hoàng đế cười cực kỳ thoải mái: "Khó có được nha đầu thành thật như thế, Mặc Nhan, người tìm được nàng ở đâu a?"

Thanh Mặc Nhan dựa theo lời giải thích lần trước với Đại Lý Tự Chính Khanh, lại nói với hoàng đế một lần nữa.

Bởi vì Tiểu Lam có một đôi mắt rất kỳ lạ, cho nên cũng chỉ có lý do này là thích hợp nhất.

Hoàng đế gật gật đầu, cũng không để ý quá nhiều về vấn đề này.

Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu không nơi nương tựa, dù cho có ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan thì cũng không thể gây ra được chút sóng gió gì, lại nói hắn còn muốn dùng đến Thanh Mặc Nhan người này, sợ là phía sau hắn (TMN) còn có thể lực riêng ở bên ngoài.

Dù cho hắn có tín nhiệm, cũng khó mà bảo đảm ngày sau Thanh Mặc Nhan sẽ không bị các thế lực khác mượn sức.

Như bây giờ đúng là hoàng đế đã nhìn thấy được hết cục diện hiện tại.

Thanh Mặc Nhan cùng với lão Hầu gia phụ tử bất hòa, trừ bỏ hoàng đế ra, thì hắn không còn chỗ nào khác để dựa vào.

Cho nên hoàng đế đối với hắn mới phá lệ khai ân, ràng buộc hắn ở dưới tay.

Như Tiểu Lam ôm đĩa điểm tâm vào lòng, cười tủm tỉm tạ ân Hoàng Thượng, sau đó lại chạy đến bên người Thanh Mặc Nhan, điều đầu tiên làm là đưa khối điểm tâm lớn nhất cho hắn.

Thanh Mặc Nhan nhận lấy, tay thuận thế sờ sờ đầu nàng.

Lần trước khi còn ở Ngũ phủ, nàng đã đáp ứng với hắn, sau này sẽ không ăn một mình nữa, cho nên lúc này đây nàng nhớ rất kỹ câu nói kia.

Tuy nói làm vậy ở trước mặt hoàng đế là không hợp quy củ, bất quá Thanh Mặc Nhan hiểu rất rõ về Hoàng Thượng, cho nên cũng không rặn rò nàng phải chú ý đến quy củ ở trong cung.

Hoàng đế trên mặt mỉm cười mà chút ý vị sâu xa.

Lúc đầu khi nghe mọi người nói Thanh Mặc Nhan cực kỳ sùng ái một nha đầu hắn còn cảm thấy không tin, Thanh Mặc Nhan người này tuy tuổi không lớn, nhưng cách xử sự của hắn lại già hơn so với tuổi, hi vọng không để hiện ra bên ngoài, nhưng mà hiện tại khi nhìn thấy đứa nhỏ này, hắn mới hiểu rõ một việc, không phải do Thanh Mặc Nhan thay đổi, mà là đứa nhỏ này đáng giá để cung chiều.

Nàng thật lòng đối đãi với Thanh Mặc Nhan, tự nhiên cũng sẽ được đối phương dùng toàn lực để bảo hộ.

"Có một số chuyện trăm muốn thương nghị với ngươi." Hoàng đế phân phó cung nữ bên người: "Ngươi mang đứa nhỏ này ra ngoài đi dạo đi."

Thanh Mặc Nhan lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Hoàng đế cười khê: "Ngươi yên tâm, có cung nhân đi cùng, sẽ không để đứa nhỏ này xảy ra việc gì."

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể nhìn Như Tiểu Lam ôm theo đĩa điểm tâm rồi đi, sau lưng nàng còn có một cô cung nữ đi theo, một trước một sau rồi khỏi đại điện.

Đi đến bên ngoài điện, Như Tiểu Lam trực tiếp chạy vào khu vườn ở gần đó, vừa đi vừa nhai cắn điểm tâm.

Cung nữ quy củ đi theo phía sau nàng, cho dù có thấy trướng mắt với tướng ăn của đứa nhỏ này, nhưng mà vì đang mang theo hoàng mệnh (lệnh vua) trong người, cho nên nàng cũng không dám nói cái gì nhiều, chỉ có thể buồn rầu chuyển tâm đi ở phía sau.

Như Tiểu Lam ăn liên tục hai khối điểm tâm, xong lại cảm thấy có chút khát nước, liền quay đầu lại hỏi xem cung nữ có biết nước ở đâu không.

Cung nữ đành phải quay về lấy nước.

Như Tiểu Lam một mình trèo lên một khối núi giả, ngồi ở trên đó, đứng đưa cảng chân chờ cung nữ quay lại.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên cạnh núi giả truyền đến một thanh âm dề nén nghẹn ngào, giống như là có ai đó đang khóc lóc.

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, cúi đầu nhìn theo tiếng động kia.

Kề sát mặt sau núi giả có một cái ao nhỏ, nước ao không sâu, nhưng lại cực kỳ thanh u, có một nữ hài tử đang ngồi bên cạnh ao, nhìn qua bộ dáng thì khoảng bốn, năm tuổi, xấp xỉ với tuổi của Như Tiểu Lam.

Nàng ôm đầu gối nghẹn ngào ngồi ở đó, nhưng lại không dám khóc ra tiếng.

Như Tiểu Lam liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên hông nữ hài tử kia đang đeo một khối ngọc bội, đúng là đá ngũ sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ăn điểm tâm của ta, thì chính là bằng hữu của ta

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, rồi nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi cuộn tròn người lại, trốn ở bên cạnh ao khóc.

Khiến nàng cảm thấy kinh hi chính là bên hông đối phương có đeo một khối ngọc bội đá ngũ sắc.

"Uy!" Nàng lên tiếng khê gọi: "Ngươi có muốn ăn điểm tâm không?"

Nghe được thanh âm của nàng, nữ hài kia liền ngừng khóc thút thít, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng.

Hai tiểu hài tử bốn mắt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên a, nữ hài tử đẹp quá...

Tuy rằng trên mặt đối phương còn mang theo nét non nớt của trẻ con, nhưng đôi mắt kia của nàng lại mang theo một loại mị sắc say lòng người.

Cả người Như Tiểu Lam đều bị mê hoặc.

Loại sắc đẹp này, thật sự tồn tại sao?

Tuổi còn nhỏ mà đã tuyệt sắc như thế, nếu đợi đến khi nàng trưởng thành rồi, thì đi đến đâu mới tìm được một mỹ nhân đẹp đến nhường này đây?

Nữ hài tử xa lạ nhìn vào Như Tiểu Lam, vội vàng đưa tay lên lau nước mắt.

"Ngươi là ai?"

Thanh âm không ngọt ngào giống như nàng tưởng tượng, mà lại hơi có chút giống với nam hài tử.

Như Tiểu Lam lấy một khối điểm tâm ra đưa qua đó: "Ăn không?"

Nữ hài chớp chớp mắt, nhìn về phía khối điểm tâm, dè dặt cân trọng đưa tay ra lấy, nhưng bất quá lại không bỏ vào miệng ăn luôn, mà lại đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

"Ngươi yên tâm, không có độc đâu, đây là do Hoàng Thượng vừa ban cho ta, ngươi cứ ăn đi, ở đây ta vẫn còn rất nhiều." Như Tiểu Lam đặc ý giơ đĩa điểm tâm lên cho nàng xem.

Trong ánh mắt đối phương lộ ra tia kinh ngạc: "Ngươi được gặp Hoàng Thượng?"

Như Tiểu Lam đi xuống khỏi núi giả, đến ngồi bên cạnh nữ hài tử kia: "Đúng vậy, ta tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, Hoàng Thượng xem ra cũng rất tốt, đối xử với người khác rất hòa nhã."

Nữ hài trầm ngâm một lát, rồi lại đột nhiên cúi thấp người cười ra tiếng, tiếng cười nghe ra có chút chua xót.

Như Tiểu Lam liếc mắt nhìn khối đá ngũ sắc ở bên hông nàng ta, càng khiến cho nàng hạ quyết tâm muốn kết giao bằng hữu với đối phương.

"Ngươi tên là gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Vu Phong Hoa..." Nữ hài không chút cảm xúc.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Ta tên là Như Tiểu Lam, nếu như ngươi đã ăn điểm tâm của ta, thì sau này ngươi cũng sẽ là bằng hữu của ta." (Linh: Cái lý do không liên quan)V)

Vu Phong Hoa ngậy người, mở to miệng ra cả nửa ngày mới nói được một câu: "Ngươi không nghe rõ sao... Ta là Vu Phong Hoa."

"Ta nghe rõ." Như Tiểu Lam không để ý nói: "Cái tên này có gì đặc biệt sao?"

Vu Phong Hoa cúi đầu nhìn vào kiện váy hoa lệ của bản thân, ần ần phun ra hai chữ: "Không có."

"Tuổi còn nhỏ đừng cả ngày chỉ biết u buồn như vậy, cao hứng lên." Như Tiểu Lam tùy tiện khoác tay lên bả vai đối phương, loại cảm giác này khiến cho nàng cảm giác như được quay về thời đại học, sống như một nữ hán tử tự tại.

"Ngươi có muốn ăn một khối điểm tâm nữa không?" Như Tiểu Lam đưa cái đĩa về phía nàng.

Lúc này đây, đối phương không có do dự nữa, trực tiếp duỗi tay ra cầm lấy một khối.

Hai đứa trẻ nhỏ trốn ở phía sau núi giả nói chuyện đến vui vẻ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ở phía xa truyền đến nhiều tiếng bước chân dồn dập.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ tới vừa nãy nàng bảo cung nữ đi lấy nước, đang định đứng lên, thì chợt thấy Phong Hoa thay đổi sắc mặt.

"Đừng nói chuyện, như vậy các nàng sẽ tìm được ta."

Như Tiểu Lam kỳ quái nói: "Sao các nàng lại muốn tìm ngươi?"

Vu Phong Hoa phờ phạc ịu xui cúi thấp đầu: "Các nàng bắt ta trở về để luyện đàn."

Như Tiểu Lam đồng tình vỗ vỗ vai nàng, loại sự tình này nàng đã thấy rất nhiều rồi, thời điểm đến trường không ít bạn học đều sẽ phải đăng ký một loại sở trường riêng, luyện đàn các thứ thật sự phiền muộn chết.

Hai người cứ thế trốn ở phía sau cây cối, nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần đi xa.

"Khối đá này của ngươi thật xinh đẹp." Như Tiểu Lam vẫn nhìn không được sờ sờ vào khối ngọc bội ở trên hông đối phương.

"Không phải ngươi cũng có một khối sao?" Vu Phong Hoa tò mò nhìn vòng cổ của Như Tiểu Lam: "Khối đá này chắc hẳn là do Đại Lý Tự Thiếu Khanh đưa cho ngươi đi?"

"Làm sao ngươi biết?"

"Đây là đá ngũ sắc, ở cả Hạ quốc này cũng chỉ có mỗi bốn khối..."

Lời của Vu Phong Hoa còn chưa dứt, Như Tiểu Lam bỗng nhiên cảm giác được trên đầu bị một cái bóng đen bao phủ.

"Vật nhỏ."

Nàng ngửa đầu lên, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía trên núi già, từ trên cao nhìn xuống các nàng.

"Bát điện hạ ở đây!" Sau lưng Thanh Mặc Nhan, có đi theo vài cái cung nữ, các nàng vội vàng chạy đến chỗ Như Tiểu Lam rồi kéo Vu Phong Hoa lên.

"Sao điện hạ lại trốn ở đây, khiến chúng ta tìm thật vất vả."

"Điện hạ mau theo chúng ta trở về đi, bằng không nếu để Hoàng Thượng biết thì nhất định sẽ trách phạt người."

Vu Phong Hoa áy náy nhìn Như Tiểu Lam, yên lặng để cung nữ nắm tay dắt đi.

"Uy!" Như Tiểu Lam nhìn không được hướng về phía bóng lưng của đôi phương hô lên một câu: "Lần sau ta sẽ còn được gặp người sao?"

Vu Phong Hoa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn nàng, rồi đột nhiên cười nhẹ một cái.

Vào khoảnh khắc đó, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt là phồn hoa rực rỡ, ngỡ ngàng đứng đó nhìn cho đến khi bóng dáng Vu Phong Hoa khuất khỏi tầm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn về mặt háo sắc của vật nhỏ vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười.

"Ở trong cung mà cũng dám chạy loạn, người không cần cái đầu này nữa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt, ý muốn hù dọa nàng.

Như Tiểu Lam không dám đem sự việc liên quan đến đá ngũ sắc ra để kể cho hắn nghe, chỉ có thể qua loa nói: "Ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu với nàng thôi."

"Bằng hữu? Người biết hắn là ai?"

"Nàng nói nàng tên là Vu Phong Hoa."

Thanh Mặc Nhan thờ dãi, lướt qua phía trái của núi già, sau đó bế vật nhỏ lên: "Hắn là bát điện hạ."

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to: "Bát điện hạ? Nàng là công chúa?"

Thanh Mặc Nhan ôm nàng bước về phía ngoài cung, thần sắc trên mặt có chút nghiêm túc: "Hắn không phải công chúa, hắn là con trai của đương kim Hoàng Thượng bát hoàng tử."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày sau nàng mới nói ra được một câu: "Không có khả năng!"

Người đẹp như vậy... Còn đẹp hơn so với nàng, là một tiểu mỹ nhân đẹp nhất mà nàng đã từng được thấy, nàng làm sao... Làm sao lại là một nam hài tử được?

"Từ năm ba tuổi bát điện hạ đã được nuôi nấng như một nữ hài tử, đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, cũng chính là vận mệnh của hắn."

Như Tiểu Lam tròn tròn hai mắt, dù có như thế nào thì nàng cũng không thể nghĩ ra được, một nam hài tử đẹp đến như thế tại sao lại bị bắt phải mặc váy, còn phải học tập mấy thứ của nữ hài tử nữa.

Nàng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không nói thêm về vấn đề này nữa, mang nàng rời khỏi hoàng cung, trở về Hào phủ.

"Thôn xóm ở ngoài thành kia phải làm sao đây?" Như Tiểu Lam không hiểu về quốc gia đại sự, nhưng mà đối với chuyện này nàng lại vô cùng để bụng.

"Hoàng Thượng đã biết rồi, ngài ấy đã phái Thuận Thiên phủ tiếp nhận vụ này." Thanh Mặc Nhan vừa ở phía sau bình phong thay quần áo, vừa thuận miệng nói chuyện với nàng.

Như Tiểu Lam khẽ nhăn mày: "Bọn họ sẽ tìm được tên thần y kia sao?"

Thần y có thể khởi từ hồi sinh, đến ngay cả nàng còn cảm thấy không thể tưởng tượng được, trên đời này không có khả năng tồn tại loại y thuật này.

Sau bình phong Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không hề trả lời câu hỏi của nàng.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam thử gọi một câu.

Vẫn không có bất kỳ thanh âm nào.

Ánh chiều tà của hoàng hôn cuối cùng cũng được trút hết, trong phòng vẫn chưa được đốt đèn nên, nháy mắt xung quanh đều lâm vào sự tối tăm của chiều hôm.

Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, nàng nhảy từ trên giường xuống, chân không chạy đến chỗ bình phong.

Sau bình phong, một tay Thanh Mặc Nhan đang nắm lấy cạnh bình phong, hắn nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt sung huyết, gân xanh trên gáy nổi mạnh lên.

Như Tiểu Lam bỏ nhào qua gát gao ôm lấy cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan quý ở nơi đó đến nửa ngày cũng không đứng dậy được, trong không gian nhỏ hẹp hoàn toàn là tiếng hít thở dồn dập của hắn.

Hôm nay, là ngày mà cổ độc của hắn phát tác, vốn định thay xong y phục là vừa đúng lúc, không nghĩ tới vẫn bị chậm một bước...

Bất quá, có vật nhỏ ở bên người cảm giác thật là tốt.

Vị xạ hương nhàn nhạt không ngừng từ nân da nàng thẩm ra, thân thể nàng như là một cục bông, tựa như bị cái gì đó hấp dẫn đến, khiến cho tay hắn vô pháp rời khỏi người nàng.

"Vật nhỏ, nhanh lên đi!" Thanh Mặc Nhan thì thầm nói nhỏ ở bên tai nàng.

Nếu nàng không mau lớn nhanh một chút, hắn cảm thấy bản thân mình sớm muộn gì cũng sẽ phát điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Điều kiện chế thuốc dẫn, tập viết

Thanh Mặc Nhan nửa quỳ trên mặt đất nghỉ ngơi lấy sức, một lát sau mới ôm Như Tiểu Lam chậm rãi đứng dậy.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Làm ta sợ muốn chết."

Thanh Mặc Nhan lộ ra tia mỉm cười, vỗ nhẹ lên mông nàng: "Cũng may vật nhỏ nhà ngươi còn có chút lương tâm, cũng không uổng công ta đối với ngươi tốt như thế."

Rõ ràng là ta đang giúp ngươi, vậy mà ngươi lại còn bày ra bộ dáng ta mới là người thiếu của ngươi... Thiếu Khanh đại nhân, như vậy không tốt đâu.

Như Tiểu Lam biết đêm nay nàng sẽ không được rời khỏi bên người hắn, vì vậy dứt khoát di chuyển một chút, tự tìm cho mình một vị trí nằm thoải mái nhất.

"Nghe y quan Trường Hận nói ta là thuốc dẫn của ngươi, nếu chế thành túi thơm mang theo bên người thì sau này sẽ không xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn như thế này nữa." Như Tiểu Lam suy nghĩ nói.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, phảng phất như muốn nhìn thấu xem nàng đang có ý nghĩ gì.

Như Tiểu Lam trở mình, nằm sấp trên người hắn: "Chẳng lẽ trừ cái này ra thì không có phương pháp nào khác sao? Sao cứ phải giết chết ta thì mới có thể chế được được..." Nói đến đoạn cuối, nàng còn úy khuất hít hít cái mũi.

Thanh Mặc Nhan sùng sốt, đột nhiên cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam nhìn hắn cười mà cảm thấy khó hiểu.

"Giết ngươi chế thành thuốc dẫn?" Thanh Mặc Nhan cười to đến lợi hại, khiến cho nàng đang nằm trên người hắn còn suýt nữa bị ngã xuống đất.

"Vật nhỏ, ngươi cảm thấy Thanh Mặc Nhan ta là cái loại người này?" Con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn vào nàng, trong lòng Như Tiểu Lam không hiểu sao lại khẽ run lên.

"Cái chết đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì cả." Thanh Mặc Nhan cười nhạo nói: "Mỗi lần cổ độc phát tác ta đều có khả năng có thể chết đi, cho nên mạng của ta có thể xem như là nhặt về được, ta giữ ngươi ở bên cạnh quả thật cũng có một phần nguyên nhân là do ngươi có thể khắc chế được cổ độc, nhưng mà ta muốn chính là ngươi phải sống tốt, chứ không phải là chết đi, làm thành túi thơm mỗi ngày treo ở trên người ta."

Nếu vật nhỏ của hắn quả thật bị chế thành túi thơm, rồi bị hắn mang theo bên người mỗi ngày, như vậy còn không bằng móc trái tim của hắn ra cảm giác còn thông khoái hơn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan nói ra những lời này trước mặt nàng, biểu cảm trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

"Bất quá cũng có một biện pháp, vừa có thể giữ được tính mạng ngươi lại vừa có thể chế ra túi thơm." Ngón tay Thanh Mặc Nhan xuyên qua mái tóc dài của nàng, xúc cảm mềm mại như lụa làm cho hắn cảm thấy say lòng.

"Là biện pháp gì?" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Nàng nhất định phải tìm cách gom đủ bốn viên đá ngũ sắc, rồi sau đó quay về với thế giới hiện đại của nàng.

Nhưng mà điều duy nhất khiến nàng cảm thấy lo lắng chính là Thanh Mặc Nhan, nếu nàng đi rồi, hắn liệu có xảy ra chuyện gì hay không?

"Muốn chế túi thơm thì phải có mùi xạ hương trên người của ngươi." Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tươi cười thâm ý.

Nhìn vẻ mặt lơ mơ của Như Tiểu Lam, ý cười của Thanh Mặc Nhan càng tăng lên: "Nhưng mà hiện tại lại không thể lấy hương ở trên người ngươi, bởi vì ngươi còn quá nhỏ, mùi hương quá nhạt, phải chờ đến khi... Chờ đến khi mùi xạ hương trên người ngươi nồng đậm thì mới có thể lấy được."

"Kia phải chờ tới khi nào?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Chờ đến khi người đến thời kì phát tình."

Khuôn mặt Như Tiểu Lam trong nháy mắt như bị nứt ra thành hai nửa.

Phát tình?

Muội muội người a, người thật sự coi ta là động vật sao!

Đây đối với ta tuyệt đối là vũ nhục, vũ nhục nghiêm trọng đến nhân cách của ta!

Như Tiểu Lam tức thì dựng đứng cả lông lên, trong đầu toàn là hình ảnh nàng bị mèo đực truy đuổi.

Đáng giận!

Thanh Mặc Nhan, cầu xin người đi tìm chết đi.

Như Tiểu Lam nghĩ thầm muốn nhào lên trực tiếp cắn chết hán, nhưng mà nàng vừa mới thay răng sữa, răng mới vừa mọc ra còn chưa có đủ sức lực.

Thanh Mặc Nhan lại coi như không nhìn thấy sự phẫn nộ của vật nhỏ, vẫn tiếp tục đùa nghịch tóc của nàng, buổi tối hai người cũng không có về phòng ngủ, mà là trực tiếp nghỉ ở trong phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan liền đi đến Đại Lý Tự, một lần nữa đắm đầu vào công việc bận rộn.

Như Tiểu Lam không thể đi theo, phải đơn độc ở lại Hầu phủ.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn để không ít người ở bên cạnh nàng, tất cả đều là tử sĩ mà hán huấn luyện ra ở điền trang, tuy rằng một đám cả ngày không cười qua một lần, nhưng mà bọn hán lại rất trung tâm, ban ngày lúc Thanh Mặc Nhan không có ở đây, đến ngay cả quân gia ở trong phủ cũng không được tiến vào trong viện dù chỉ là một bước.

Như Tiểu Lam trải qua mấy ngày thoải mái an ổn, mỗi ngày đều chơi đùa vui vẻ cùng chó ngốc ở một chỗ.

Mỗi lần Thanh Mặc Nhan trở về đều phát hiện ra bộ dáng dơ hề hề của nàng, liền giao nhiệm vụ tập viết chữ cho nàng.

Như Tiểu Lam vẻ mặt tuyệt vọng: "Ta mới không cần học viết chữ đâu."

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến sự không tình nguyện của vật nhỏ nào đó: "Buổi tối khi ta trở về sẽ kiểm tra người sau, nếu viết quá kém ta sẽ chặt một chân sau của chó ngốc, nếu người viết thiếu một chữ, thì ta liền đem nó đi nấu thành một nồi thịt chó." (Linh: Chó ngốc có tội tình gì mà lúc nào anh cũng nhắm vào nó TvT)

Chó ngốc đáng thương hề hề ghé vào trên cửa sổ, trong mắt tràn đầy lệ quang.

"Ngao ô ngao ô..." Tiếng kêu chua xót chỉ có Như Tiểu Lam mới hiểu rõ.

Vì cái gì bị thương luôn là ta.

Từ đây Như Tiểu Lam bị rơi vào kiếp sống tập viết theo mẫu chữ của học sinh.

Mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều giành ra chút thời gian để kiểm tra chữ nàng viết.

Nhìn mấy con nòng nọc xiên xiên vẹo vẹo ở trên giấy Tuyên Thành, khoe miệng Thanh Mặc Nhan nhìn không được mà run rẩy không ngừng.

"Mấy thứ quỷ quái này là cái gì?" Hán thậm chí còn hoài nghi cái này là do nàng dùng chân để viết ra.

"Đây là... Những chữ mà người bảo ta viết a." Như Tiểu Lam chột dạ nói.

Nàng đã từng dùng qua bút lông, nhưng mà chữ ở thời đại này với chữ mà nàng biết căn bản là không giống nhau.

Thanh Mặc Nhan lấy tay đỡ trán, trầm mặc một lúc sau hán mới đứng lên: "Người theo ta đi đến thư phòng."

Như Tiểu Lam đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, bộ dáng giống như cam chịu để nhận hết tức giận đi vào bên trong thư phòng.

Thanh Mặc Nhan mở giấy ra, rồi mới mài mực, sau đó đưa bút lông cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam rút người về phía sau, tựa như cầm vào bút lông thì sẽ bị phồng tay, không chịu đưa tay ra lấy.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ép buộc nàng, chỉ quay đầu hô to ra bên ngoài: "Huyền Ngọc, mang con chó đen kia đến phòng bếp đi..."

Như Tiểu Lam giật mình nhảy dựng lên, giơ đôi tay nhỏ bé ra để bịt miệng hán lại.

"Ta viết, ta viết là được chứ gì."

Thanh Mặc Nhan nhướn mày, đưa bút lông cho nàng.

Như Tiểu Lam cắn chặt răng, viết ra chữ như con rắn đang bò trên giấy.

Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở một bên nhìn, liên tục thở dài: "Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết nhiều hơn người gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam bĩu môi nói thầm: "Trời mới biết văn tự ở đây của các người khó viết đến mức nào, giống như là chữ viết khi vẽ bùa không bằng."

Thanh Mặc Nhan không nghe rõ nàng vừa nói cái gì, khi hắn ngẩng đầu lên Như Tiểu Lam đã sớm ngậm miệng lại.

"Đề ta dạy người." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau vườn cánh tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé cùng cái bút lông trên tay nàng.

Hắn đưa tay viết chữ, tuy rằng Như Tiểu Lam không hiểu hắn đang viết cái gì, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận được đầu bút lông rất hữu lực, sắc bén tựa như một mũi kiếm.

Mỗi lần đưa bút Thanh Mặc Nhan đều hơi hơi cúi người xuống, cảm thấy nhẹ nhàng cọ lên trên đỉnh đầu nàng.

Thân thể Như Tiểu Lam áp sát vào vòm ngực ấm áp của hắn, cảm nhận được tiếng đập trầm ổn từ trái tim hắn, khiến nàng cảm nhận được một loại rung động khó hiểu, bất giác hai lỗ tai đỏ hết cả lên.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới phản ứng dị thường của vật nhỏ, ý cười trên mặt ngược lại còn đậm hơn.

Không sợ nàng không nghĩ thông suốt, chỉ cần cứ để thời gian từ từ trôi, hắn tin tưởng có một ngày nàng sẽ cảm giác được.

Hắn lại mở một tờ giấy khác ra: "Chúng ta viết lại một lần nữa."

Như Tiểu Lam vốn định rút tay ra khỏi tay hắn, không nghĩ tới hắn nắm tay rất chặt, chút sức lực của nàng căn bản là không thể nào thắng được hắn.

Như Tiểu Lam đành phải kiên trì, theo động tác của hắn mà du tẩu trên mặt giấy.

Hơi thở hắn vừa vịn xẹt qua sau gáy nàng, khiến trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác ngứa ngáy khó hiểu, bất giác muốn tránh hắn đi, lại bị hắn truy đuổi càng nhanh hơn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến đây." Bên ngoài thư phòng vang lên thanh âm của Huyền Ngọc phá vỡ cục diện xấu hổ ở bên trong: "Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư đến phủ chúng ra, nói là muốn đến đề hỏi thăm sức khỏe của tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chưa từng có hy vọng xa vời, chộc giận Thiếu Khanh đại nhân

Huyền Ngọc đứng ở bên ngoài thư phòng thông báo: "Nhị thiếu gia dẫn theo Ngũ công tử và Ngũ tiểu thư đến đây, nói là tới đề thăm tiểu thư, và nhân lễ về chuyện ở tiệc rượu lần trước..."

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Nhận lỗi?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan vẫn không rời khỏi tờ giấy, khiến trách nàng: "Chuyên tâm đi, viết cho xong mấy chữ này."

Như Tiểu Lam chỉ có thể cố gắng tập trung, chuyên tâm tập viết.

Huyền Ngọc đã đi theo bên người Thanh Mặc Nhan từ rất lâu, cho nên khi thấy thế tử không nói gì, thì hắn liền đoán được ý đồ của thế tử, xoay người đi ra dẫn đám người nhị thiếu gia vào trong viện.

Khi mọi người đi đến cửa thư phòng, Huyền Ngọc lại khách khí giải thích nói: "Thế tử còn đang bận dạy tiểu thư học viết, ngài sẽ lập tức tới ngay."

"Tập viết?" Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư tò mò nhìn về phía bên trong thư phòng, chỉ thấy sau bức bình phong lộ ra hai thân ảnh mơ hồ, nam tử dáng người thon dài, trong lòng nửa ôm nửa nắm lấy một nữ hài tử nhỏ nhắn, đang cúi đầu chuyên tâm luyện viết.

"Thiếu Khanh thật đúng là hảo phong nhã." Ngũ công tử cười nói, đồng thời lại nhìn về phía nhị thiếu gia: "Bình thường hắn ở trong phủ đều nhân hạ như thế này sao?"

"Là..." Nhị thiếu gia tỏ ra lúng túng, ngày thường hắn đâu biết Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, sân này cũng không giống với trong suy nghĩ của Ngũ công tử, nói muốn vào là vào được.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, nhị thiếu gia lúc nào cũng đem ánh mắt dừng ở trên người của Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư nhìn Thanh Mặc Nhan đang chuyên chú nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam tập viết ở trong phòng, ngòi bút thuần thực du tẩu ở trên mặt giấy, trong lúc vô hình lại tản mát ra một loại ánh sáng nhu hòa, chỉ là nhìn thoáng qua thôi đã khiến cho nàng không thể nào rời mắt đi được.

Cảnh tượng như vậy dù ở trong mộng nàng cũng mong muốn được mơ thấy qua một lần.

Đây hoàn toàn là một loại hy vọng xa vời, từ nhỏ nàng đã biết bản thân sẽ phải gả vào Hầu phủ, chẳng qua nàng cũng không có bất kỳ ảo tưởng gì với vị phu quân tương lai kia.

Những thứ mẫu thân dạy cho nàng đều là phải làm như thế nào mới có thể nắm giữ quyền lực ở trong tay, làm sao mới có thể nắm chắc được Hầu phủ.

Nhưng mà khi nhìn thấy một màn ở trước mắt này, trong lòng nàng đột nhiên lại sinh ra một loại khát vọng.

Dù chỉ là một lần thôi cũng được, nếu có thể hưởng thụ cảm giác được nam nhân như thế trân trọng..

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt ở ngoài cửa, khiến cho động tác đang viết của nàng trở nên cứng nhắc, mặc kệ sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan có ấm áp đến đâu cũng không thể làm cho lòng nàng an ổn xuống được.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu bút, đuôi mắt hơi lên, khóe miệng khẽ cong, trong lòng đang nghĩ việc tập viết giống như thế này sau này phải làm thật nhiều mới tốt.

Lau tay, hần mang theo Như Tiểu Lam đi ra ngoài phòng khách.

Ngũ công tử chấp tay thi lễ: "Hôm nay ta cùng muội muội đến đây, để nhận lỗi về việc không thoải mái xảy ra ở tiệc rượu hôm đó, mong rằng Thiếu Khanh đừng để ở trong lòng."

Thanh Mặc Nhan ngồi xuống cầm cái khăn lên, chậm rãi lau tay cho Như Tiểu Lam: "Ngày hôm ấy có phát sinh chuyện gì không thoải mái sao, tại sao ta lại không nhớ?"

Ngũ công tử đầu tiên là sùng sốt, sau đó lại thoải mái cười to: "Thiếu Khanh thật là độ lượng, là do ta suy nghĩ nhiều rồi, hôm nay ta cùng muội muội đến đây có mang theo một ít đồ đến để tặng cho Như tiểu thư." Nói xong liền có hạ nhân nâng lên hai hộp gấm.

Như Tiểu Lam ngửi thấy được mùi vị từ trong hộp.

"Là đồ ăn ngon." Như Tiểu Lam ở bên tai Thanh Mặc Nhan nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng một cái, tuy rằng hần không nói gì, nhưng ánh mắt lại cực kì không tốt.

Như Tiểu Lam liền vội vàng giải thích: "Ta chỉ nói thế thôi, cũng không nói là muốn ăn..."

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lạnh hơn.

Còn nói dối là không có, trên mặt nàng rõ ràng viết to hai chữ: Thèm ăn!

Bởi vì Ngũ tiểu thư là khách nữ, cho nên Thanh Mặc Nhan liền sai người chuẩn bị một phòng khách ở phía sau, để Như Tiểu Lam cùng Ngũ tiểu thư đi qua đó uống trà và dùng điểm tâm.

Ánh mắt nhị thiếu gia lúc nào cũng chăm chú nhìn vào trên người Ngũ tiểu thư, thẳng đến khi thân ảnh của đối phương biến mất khỏi tầm mắt, lúc này hần mới lấy lại tinh thần, mất mát thờ dài.

Trong lòng Ngũ công tử biết rõ ràng, liền đối với Thanh Mặc Nhan nói: "Chuyện hôn sự vốn là đã định xong, nhưng mà Hầu gia bên kia lại nói ngươi là đại ca mà vẫn chưa cưới vợ, cho nên tốt nhất là nhị thiếu gia không nên thành thân trước."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhâm nhi chén trà: "Cho nên lần này các ngươi đến đây là muốn thuyết phục ta lấy vợ?"

Ngũ công tử cười nói: "Không dám không dám, đây là chuyện trong nhà của Hầu phủ, ta làm sao mà dám xen vào."

Nhị thiếu gia lúc này mới đứng lên, đưa ra một đồng thiệp mời: "Đây là phụ thân bảo ta giao cho đại ca, để đại ca chọn được người thích hợp trong số này."

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đưa thiệp mời lại đây, đơn giản quét mắt nhìn qua.

Kìa mặt trên đều là tên của các thiên kim tiểu thư, còn có tuổi và hình vẽ chân dung của các nàng nữa.

Thanh Mặc Nhan tiện tay để sang một bên, nhàn nhạt nói: "Đã biết, để lát nữa ta xem."

Ngũ công tử có chút không tự nhiên, liền chủ động đổi sang đề tài khác, nói đến tình hình dịch bệnh gần đây ở ngoài thành.

Trong phòng khách Như Tiểu Lam đứng thẳng lỗ tai lên để nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, trong miệng thì liên tục ăn điểm tâm, tốc độ này không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư ở đối diện phải nhìn đến mức trân trối.

Thật không hiểu tại sao cái thân thể nhỏ nhỏ này lại chứa được nhiều đồ vật như thế, thấy nàng không ngừng ăn luôn miệng, mà lại không bị béo phì... Không đúng, nàng giống như là đã cao lên không ít.

Ngũ tiểu thư cẩn thận đánh giá Như Tiểu Lam.

Không sai, so với lần trước ở tiệc rượu Ngũ phủ thì đã cao lên rõ ràng, thân hình cũng bắt đầu theo chiều hướng thon dài hơn.

Này mới qua có mấy ngày, lớn lên cũng quá nhanh đi.

Trong lòng Ngũ tiểu thư hồ nghi, trên mặt lại không dấu vết cười nói: "Ở nơi này ta có một túi kẹo giòn, là do ta tự tay làm ra, Tiểu Lam ngươi nếm thử xem."

Nói xong nàng tháo túi nhỏ ở trên eo xuống, rồi đặt lên trên bàn.

Kẹo giòn thơm ngọt từ trong túi lộ ra, mang theo mùi hương mê người.

Như Tiểu Lam nuốt nuốt nước miếng, sau đó lại lắc đầu trốn về phía sau.

"Ta không thể nhận."

"Vì sao?" Ngũ tiểu thư nuốt nửa buột miệng thốt ra, ngơ ngác không phải là một tiểu tham ăn sao, như thế nào lại có khả năng không nhận kẹo của ta?

Như Tiểu Lam kiên định tiếp tục lắc đầu: "Thanh Mặc Nhan không cho ta nhận đồ của ngươi."

Ngũ tiểu thư ghen hòng.

Hóa ra là do Thanh Mặc Nhan không cho nàng nhận, hẳn là do chuyện liên quan đến món tôm say rượu hôm trước, cho nên Thanh Mặc Nhan hẳn vẫn còn đang trách cứ nàng.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, thần sắc buồn rầu: "Kẹo này là do ta tự tay làm, tuyệt đối không có vấn đề gì, Tiểu Lam nếu ngươi còn lo lắng thì ta sẽ ăn trước một cái cho ngươi xem."

Nói xong nàng lấy một viên kẹo từ trong túi ra, chuẩn bị bỏ vào trong miệng.

Như Tiểu Lam xua xua tay: "Không cần, ngươi mang đi đi, nếu ta nhận đồ của ngươi thì Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ rất tức giận."

Nghe xong lời này Ngũ tiểu thư không khỏi có chút nổi nóng, liền chất vấn nói: "Thanh Mặc Nhan là cái gì của ngươi, ngươi vì sao phải nghe lời hắn đến vậy?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to tròn: "Nếu ta không nghe lời hắn, thì hắn sẽ không cho ta ăn cơm."

Nàng mới không vì một túi kẹo giòn mà đi đắc tội với Thanh Mặc Nhan đâu.

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng này của nàng thì càng thêm giận sôi máu: "Nếu hắn đã nhận nuôi ngươi thì tự nhiên cũng sẽ phải cho ngươi ăn cơm, cho ngươi mặc quần áo đẹp, chờ đến khi ngươi lớn lên hẳn lại lo đến việc lập gia đình cho ngươi, tìm cho ngươi một người có gia cảnh thật tốt."

"Thật vậy sao?" Từ trước đến giờ Như Tiểu Lam đứng là chưa bao giờ suy nghĩ đến loại sự tình này.

Lập gia đình? Nếu như khi trưởng thành nàng vẫn chưa gom đủ đá ngũ sắc, thì lập gia đình cũng là một cái chủ ý không tồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong gương, nàng liền cảm thấy rất vừa lòng, lớn lên đáng yêu thế này, dù có gả cho soái ca, hoặc là gả cho một thư sinh đẹp mắt thì cũng vẫn còn dư sức.

Nàng nhìn chính mặt mình mà không khỏi mang theo một lòng háo sắc, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra trong gương xuất hiện thêm một khuôn mặt.

Thanh Mặc Nhan mặt như sương lạnh đi lại đây, ngữ khí không tốt nói: "Ngũ tiểu thư thật đúng là nhiệt tình, ngươi đang còn nhỏ như thế mà nàng đã bắt đầu suy nghĩ cho việc lập gia đình sau này của ngươi?"

Linh: Chương sau khá là... Thú vị:)))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Lâm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vật nhỏ ghen tuông, Thiếu Khanh lòng tràn đầy bất đắc dĩ

Ngũ công tử nhìn thấy muội muội của mình hoang mang rối loạn từ trong phòng khách đi ra, bởi vì đi quá nhanh, nhiều lần còn suýt nữa dẫm phải tà váy của chính mình.

Nhị thiếu gia ân cần tiến lên đỡ lấy nàng, không nghĩ tới lại bị Ngũ tiểu thư gạt tay ra.

Ngũ công tử vốn định dò hỏi, nhưng lại thấy Thanh Mặc Nhan đã vào trong một lúc rồi mà vẫn chưa thấy đi ra, hơn nữa sắc mặt muội muội nhà mình lại có chút gì đó

không đúng, cho nên hấn liền lập tức cáo từ.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan âm trầm, dọa cho Như Tiểu Lam phải rút cổ lại trốn tránh về phía sau.

"Kẹo giòn là nằng cho ngươi?"

Nàng liền giải thích: "Điểm tâm nằng cho ta cũng không hề nhận, nó vẫn còn đang nằm ở kia a." Nàng chỉ chỉ vào túi nhỏ ở trên bàn.

Thanh Mặc Nhan vung tay làm cho cái túi kia rơi xuống đất.

Tiếng động thật lớn dọa cho Như Tiểu Lam phải nhắm hai mắt lại, trong lòng lại âm thầm nói: Gia hỏa này lại phát điên cái gì, ta tất cả đều làm theo lời hấn nói mà, tại sao hấn vẫn còn không vừa lòng đây.

Vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ tiếp tục chuốc giận, nhưng mà đợi một hồi lại không hề thấy có động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam chậm rãi mở một con mắt ra.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Mặc Nhan sớm đã không còn mang theo tức giận, hấn chỉ đang bắt đắc dĩ nhìn nàng.

"Thanh Mặc Nhan?"

"Không có việc gì, trở về nghỉ ngơi đi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói xong, xoay người rời khỏi phòng khách.

Chờ đến khi Như Tiểu Lam trở lại trong phòng chính, thì Thanh Mặc Nhan đã đi tẩn trước.

Huyền Ngọc đưa đến một ít văn kiện cùng hồ sơ rồi lui ra, Như Tiểu Lam liền nhìn trộm vài lần, thấy trên đó có một xấp thiệp mời mặt trên họa không ít hình nữ tử.

Tuy rằng nàng không biết đọc chữ, nhưng mà loại đồ vật này lại cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Này giống như là thông báo tìm bạn trăm năm.

Nàng nhìn không được lật xem vài tờ, ở đây không sai biệt lắm chắc hấn là có hơn hai mươi vị nữ tử.

Nhớ tới thời điểm ở phòng khách, khi nàng nghe lén bên ngoài nói chuyện, giống như có nhắc tới việc muốn Thanh Mặc Nhan từ đây chọn ra một nữ tử thích hợp để thành thân.

Cũng không biết tại vì sao, tưởng tượng đến cảnh Thanh Mặc Nhan nắm tay một nữ tử xa lạ, mặc trên người một bộ hỉ phục đỏ thắm, mỉm cười đi vào động phòng, trong lòng nàng lại giống như đang bị cái gì đó đánh trúng.

Nàng quơ quơ đầu, kỳ quái, tại sao nàng lại có cái loại cảm giác này.

Rõ ràng việc này không liên quan đến nàng, vì cái gì khi nhìn thấy mấy thứ này, nàng lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Nàng ngồi ở đó suy nghĩ miên man, Thanh Mặc Nhan với mái tóc rối tung ướt sũng đi ra, liền khoác vào một kiện áo ngoài rồi tùy ý ngồi xuống một chỗ.

"Vật nhỏ, lại đây lau tóc giúp ta." Hấn mệnh lệnh nói.

Như Tiểu Lam ngăn người.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh bắt nàng làm bất cứ một việc gì.

Đây là lần đầu đi.

Dù sao lau tóc cũng không phải việc gì khó, Như Tiểu Lam cầm một cái khăn sạch sẽ lên, hoạt động thân mình đi đến phía sau hấn.

Thanh Mặc Nhan chuyên chú cúi đầu lật xem văn kiện cùng hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi mất sự tồn tại của vật nhỏ ở phía sau.

Như Tiểu Lam hự hự tận chức tận trách, tay nhỏ bé cách một lớp vải tận lực xoa nắn, động tác nhẹ nhàng như là sợ làm cho hấn đau.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ cong lên một cái, lẩm bầm nói: "Thiên kim nhà này cũng không tồi, mặc kệ là diện mạo hay xuất thân đều rất tốt."

Như Tiểu Lam lướt qua đầu vai nhìn về phía đồng thiệp mời trong tay hấn.

"Có sao... Lớn lên không đáng yêu bằng ta..." Nàng nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục lật xem thiệp mời, phảng phất như không nghe thấy lời bất mãn cùng oán khí của tiểu nhân nhi đằng sau.

"Thiên kim nhà này cũng rất được, xuân xanh tuổi mười lăm, gia cảnh giàu có, tuy rằng tổ tiên không phải xuất thân từ nhà quan, nhưng nếu nhà nàng đã là thương nhân thì chắc hấn sẽ có không ít của hồi môn."

Như Tiểu Lam không khỏi tròng lớn mắt.

Thanh Mặc Nhan đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh vậy mà lại muốn kết hôn với nữ tử nhà thương nhân... Này cũng quá kém xa đi, lão nhân gia kia chính là đã quá coi nhẹ giá trị con người của hắn rồi.

Trên đời này lại có phụ thân như vậy, không suy nghĩ cho nhi tử của mình thì thôi, mà lại còn kéo chân hắn lại, ước sao cho nhi tử của mình không được thoải mái.

Này quả thực là quá kỳ quái.

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy không đáng giá cho Thanh Mặc Nhan, liền hằm hằm hồ hồ vuron tay nhỏ bé ra đoạt lấy đồng thiếp mời ở trên tay hắn.

"Người này lớn lên đôi mắt quá nhỏ... Người kia thì gầy như cái cọc đậu giá vậy, eo nhỏ như thế sau này làm sao sinh ra được tiểu hài tử đây, còn có người này, người nhìn đi, này ngũ quan khi lớn lên, chắc chắn chính là tướng khác phu a!" Như Tiểu Lam liền miên lải nhải, nói một lúc vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan có phản ứng gì.

Nàng đột nhiên phản ứng lại, cảm thấy bản thân chính là đang đi lo chuyện bao đồng.

"Ta... Ta cũng không có ý gì đâu, chính là thuận miệng nói ra mà thôi." Nàng vội vàng đem đồng thiếp mời kia nhét lại vào trong tay hắn, cúi đầu tiếp tục giúp hắn lau khô tóc.

Thanh Mặc Nhan tùy tiện ném đồng thiếp mời lên trên bàn, buồn bã nói: "Xem ra vật nhỏ cũng rất hiểu biết về chuyện nam nữ, có thể sinh đẻ hay không người nhìn một cái là có thể nhận ra được?"

Mặt Như Tiểu Lam đỏ lên như trái táo chín.

Nàng bắt quả chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, cũng tại mấy hình vẽ chân dung kia thật sự là không có gì đặc biệt, một đám thiên kim tiểu thư nhìn giống như yêu quái trên tranh tề, nàng cảm thấy người nào cũng không xứng đôi với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý nói: "Xem ra sau này khi ta tuyển thê tử về cần phải hỏi qua ý kiến của người, tránh cho cưới nhầm phải một người có tướng khác phu lại không thể sinh đẻ." Nói xong hắn liền cầm đồng thiếp mời ở trên bàn kia đưa hết vào tay nàng.

Như Tiểu Lam ôm đồng thiếp mời mặt choáng váng: "Thật sự muốn ta tuyển thay người?"

"Ân."

Như Tiểu Lam nhìn không được nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn không đề cập đến việc này nữa, mà là cầm hồ sơ lên để nghiên cứu.

Như Tiểu Lam ngồi một bên xem từng hình nữ tử một, miệng không ngừng lẩm ba lẩm bầm, không có một cái nào khiến nàng vừa ý.

Cuối cùng vẫn là Thanh Mặc Nhan mở miệng trước: "Nếu không thích hợp thì thôi, lần sau tuyển tiếp."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam lập tức đem mấy thứ kia ném sang một bên, gơ mặt ra cọ cọ lên trên người hắn, cũng mặc kệ sắc mặt của hắn, dùng sức chui vào trong cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ nghiêm túc nhìn nàng một cái, nhưng cũng không có hành động kéo nàng ra, mà là cứ thế ôm nàng tiếp tục lật xem hồ sơ ở trong tay. (Linh: Tượng tượng ra cảnh này làm ta thấy ngọt quá TvT)

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan phát hiện hô hấp đều đều của vật nhỏ ở trong lòng, mới phát hiện thế nhưng nàng đã ngủ từ bao giờ.

Hắn bắt đầu dẽ thờ dài, thật là một vật nhỏ không tìm không phải.

Hắn trăm phương nghìn kế mục đích là vì muốn nàng phải nghĩ thông suốt, ai ngờ được Ngũ tiểu thư nói ra mấy câu liền làm cho mọi chuyện bị sai lệch đi, nàng thế nhưng còn không biết vì sao hắn lại tức giận.

Hắn nhéo nhéo đầu mũi nàng, trong lúc đang hồ hồ ngủ Như Tiểu Lam khẽ nhíu mày một cái.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, hắn chậm rãi cúi người xuống, hôn lên trên trán nàng một cái.

Mùi xạ hương nhàn nhạt nhẹ nhàng tỏa ra, làm cho đáy lòng hắn khẽ run lên, hắn dứt khoát đẩy cái bàn ra, trực tiếp đặt nàng nằm xuống giường.

Vị Ngũ tiểu thư kia... Tuyệt đối không thể để cho nàng tiếp xúc với vật nhỏ thêm một lần nào nữa.

Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhìn không được lại hôn lên trên khuôn mặt nàng, nhu tình trong lòng kịch liệt kích động, thật vất vả mới áp chế được nó xuống.

Bây giờ chưa phải lúc, nàng vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút...

Trò tay ôm sát nàng vào trong lòng, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Nhốt thần y vào nhà lao, Như Tiểu Lam nhắc nhở

Buổi trưa hôm nay, Như Tiểu Lam vừa mới ngủ trưa dậy, đang chuẩn bị tới thư phòng để tập viết mẫu chữ tiếp theo, chợt nghe thấy có mấy nha hoàn đang len lén nói nhỏ.

"Nghe nói dịch bệnh ngoài thành đã lan đến trong thành rồi..."

"Nghe nói đến ngay cả đại phu ở trong thành cũng không có biện pháp đâu."

"Lần này sợ là sẽ phải chết không ít người đi."

Như Tiểu Lam vênh tai lên cẩn thận nghe ngóng.

Nha hoàn đứng ngoài viện vẫn tiếp tục nói: "Nghe đồn có một vị thần y có khả năng khởi tử hồi sinh, tuy rằng hẳn không thể chữa khỏi dịch bệnh, nhưng lại có thể giúp cho người bệnh đã chết sống lại."

"Thần kì như thế?"

"Bất quá Thuận Thiên Phủ lại phái người đi khắp nơi lùng bắt vị thần y kia... Nói hẳn là yêu ngôn hoặc chúng..."

"Làm sao có khả năng, nếu hẳn là kẻ lừa đảo thì làm gì có nhiều người tin tưởng hẳn đến thế."

Như Tiểu Lam càng nghe càng cảm thấy bất an trong lòng, cũng không biết liệu Thanh Mặc Nhan có bị liên lụy vào chuyện này hay không, nàng đang chuẩn bị ló đầu ra khỏi cửa sổ để hỏi thăm mấy nha hoàn kia, thì đột nhiên nghe thấy trong viện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Đám nha hoàn lập tức im miệng, lặng lẽ tách ra.

"Tiểu thư đâu?" Huyền Ngọc đứng ở ngoài cửa hỏi.

Như Tiểu Lam vội vàng ló đầu ra.

Mới sáng sớm Huyền Ngọc đã đi làm việc cùng Thanh Mặc Nhan, bây giờ tại sao chỉ có một mình hẳn trở về?

"Thế tử muốn thuộc hạ đón người qua đó." Huyền Ngọc cung kính nói, hoàn toàn không vì chuyện nàng còn nhỏ tuổi mà xem thường nàng.

Người mà Thanh Mặc Nhan coi trọng, hẳn làm cấp dưới cũng phải hết sức coi trọng theo, mấy ngày nay Huyền Ngọc đã hiểu rất rõ một đạo lý: Thà rằng đắc tội với thế tử cũng không được đắc tội với tiểu nha đầu này.

Đã là lệnh của Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đến đón người, Như Tiểu Lam lập tức xỏ chân vào giày nhỏ rồi trực tiếp chạy ra ngoài.

Huyền Ngọc dẫn theo hai mươi mấy người của Thuận Thiên Phủ cùng với hơn mười từ sĩ bảo hộ xe ngựa, một đường đưa Như Tiểu Lam rời khỏi Hào phủ.

Dọc theo đường đi đưa tới ánh mắt tò mò của rất nhiều người qua đường.

Như Tiểu Lam để ý thấy xe ngựa không hề đi đến Đại Lý Tự, mà là dừng lại ở một địa phương xa lạ.

Cao cao trên cửa có treo một cái bảng hiệu, Như Tiểu Lam không cần nhìn cũng đoán được đây là nơi nào.

Thuận Thiên Phủ.

Bởi vì lúc này ở bên ngoài Thuận Thiên Phủ có rất nhiều người, vô số dân chúng đang bao vây ở ngoài cửa đồng thanh hô lớn, muốn bọn họ thả thần y ra.

Thuận Thiên Phủ phái nha dịch ra, đem hết toàn lực ngăn chặn dòng người bạo loạn lại.

Huyền Ngọc dẫn người trực tiếp xông vào đám đông, cường chế mở ra một con đường, lúc này mới an toàn tiến đến bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ.

Cửa phủ mở rộng, từ bên trong chạy ra mười mấy tên nha dịch, bọn họ tháo gỡ ngạch cửa ra, để xe ngựa của Huyền Ngọc trực tiếp đi vào.

Như Tiểu Lam tò mò nâng màn cửa sổ xe lên vụng trộm đánh giá xung quanh, chợt thấy thân hình của Thanh Mặc Nhan đang bước xuống bậc thang, sau đó đi đến trước xe ngựa.

"Đi đường có thuận lợi không?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc.

"May mà thế tử an bài nhiều người đi theo, nên mới không gặp phải phiền toái nào hết." Huyền Ngọc nói.

Màn xe bị người nhắc lên, Thanh Mặc Nhan đứng ở đó vươn đôi tay về phía nàng.

Vừa nhìn thấy hẳn, Như Tiểu Lam liền không chút nghĩ ngợi mà nhào vào trong lòng hẳn.

Phủ doãn Thuận Thiên (*) kinh ngạc nhìn nữ hài tử được Thanh Mặc Nhan bế từ trên xe ngựa xuống: "Thiếu Khanh... Ngài nói người kia... Chẳng lẽ chính là nàng?"

(*) Phủ Doãn: Là chức danh tương đương Tổng đốc, chức danh Phủ doãn chỉ áp dụng tại kinh đô.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Chuyện cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp nào nữa, nhị hoàng tử phụng chỉ hồi đô, nhưng mà lại bị dịch bệnh vây khốn ở giữa đường, nếu việc này không nhanh có kết quả, thì nhị hoàng tử bên kia sẽ không có cách nào vào thành được."

Phủ doãn Thuận Thiên liên tục gật đầu: "Một khi đã như vậy, Thiếu Khanh thỉnh đi bên này."

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam đi vào trong phòng, liền có người mang hai bộ y phục màu đen đến, Thanh Mặc Nhan động tác nhanh nhẹn mặc vào cho nàng.

"Chúng ta đây là muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi.

"Đại lao Thuận Thiên Phủ."

Như Tiểu Lam ngăn người.

"Sợ sao?" Thanh Mặc Nhan một bên thay quần áo giúp nàng, một bên lại chăm chú nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng.

Như Tiểu Lam lắc đầu thật mạnh: "Người muốn ta làm cái gì?"

Khóe môi Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia mỉm cười, vật nhỏ của hắn quả nhiên là rất giỏi, nhanh như thế mà đã hiểu rõ ý đồ của hắn.

"Người có thể nhìn thấy tà khí, cho nên lát nữa ta sẽ mang người vào trong đại lao, lúc đó người phải nhìn cẩn thận xem trên người ai có tà khí, còn có... Người bọn họ bắt là thân y ở trong lời đồn có thể khởi tử hồi sinh, ta muốn người nhìn xem rốt cuộc là hắn có điểm gì đặc biệt."

Như Tiểu Lam biểu cảm nghiêm túc, gật gật đầu thật mạnh: "Yên tâm cứ giao cho ta đi."

Lời này nếu xuất ra từ miệng người khác thì cũng không có gì, nhưng cố tình lại được thốt ra từ một tiểu nữ tử tay chổi gà không chặt, khiến cho Thanh Mặc Nhan không khỏi bật cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam biết Thanh Mặc Nhan là đang chê cười nàng, nhưng mà quả thật với cái dáng vẻ này, thì cũng sẽ không có ai nguyện ý đi tin tưởng vào bản lĩnh của nàng.

Thanh Mặc Nhan xoa xoa đầu nàng xem như là an ủi, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền theo Phủ doãn Thuận Thiên đi đến đại lao.

Trong lao ánh sáng tối tăm, không khí đục bẩn.

Thanh Mặc Nhan cố ý tìm một kiện áo khoác khác, bao lấy toàn bộ người Như Tiểu Lam.

Ngục tốt dẫn đường ở phía trước, đoàn người đi dọc theo thềm đá, Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan ôm lên, cho nên không cần thiết phải nhìn đường, nàng chỉ mở to hai mắt ra nhìn ngắm xung quanh.

Giờ phút này ở trong ánh mắt nàng, thế giới hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Tà khí âm lãnh giống như một đôi cánh dài của đại điều màu đen, ở trên đầu bọn họ bay tới bay lui, thỉnh thoảng lại xuyên qua thân thể của ngục tốt phía trước.

Mà ngục tốt này lại hồn nhiên không hề nhận ra.

Như Tiểu Lam theo bản năng rút thân thể lại, nàng biết những tà khí đó sẽ không trực tiếp đã thương người, nhưng mà nếu tiếp xúc quá lâu sẽ không tránh khỏi cơ thể bị sinh bệnh.

Lại có thêm một đạo tà khí bay tới, Như Tiểu Lam trở mắt nhìn đạo tà khí kia sắp sửa đụng vào người Thanh Mặc Nhan rồi đột nhiên lại bay sang hướng khác.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới khăn trương của vật nhỏ, liền thấp giọng hỏi một câu: "Thấy được cái gì?"

"Quá nhiều tà khí." Như Tiểu Lam gắt gao đem mặt mình dán vào sườn mặt hắn, phảng phất như chỉ có làm như vậy mới có thể giúp nàng tránh thoát được khỏi mấy đạo tà khí kia.

"Mấy thứ tà khí này hình như là rất sợ người." Nàng nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Quý sợ ác nhân sao."

"Người mới không phải ác nhân đâu." Như Tiểu Lam ôm lấy cổ hắn cảm giận nói: "Người chỉ là... Chỉ là thân bất do kỷ."

Thật vất vả nàng mới nghĩ ra được câu này.

Một câu nhìn như được nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Thanh Mặc Nhan có chút chấn động.

Ánh sáng u ám che đi sắc mặt hắn, nhưng mà bàn tay đang ôm nàng lại không nhịn được run rẩy vài cái.

Nếu không phải lúc này còn đang ở trong nhà lao của Thuận Thiên Phủ, thì hắn thật hận không thể đem vật nhỏ ẩn vào trong lòng rồi dùng sức xoa nắn một phen.

Đây rõ ràng là bảo bối mà ông trời đã ban cho hắn, mặc cho người khác có bình luận cùng chê trách hắn, thì nàng vẫn không hề bị che mờ ánh mắt.

Đối với chuyện của bản thân nàng rất hồ đồ, nhưng đối với chuyện của hấn nàng lại hiểu đến rành mạch.

Cố gắng ngăn chặn nguồn sống ngầm ở trong lòng, hấn hận không thể tự mình biến một ngày thành một năm.

Mau nhanh lớn lên đi, vật nhỏ, mau nhanh, mau nhanh đi...

Đi một đoạn đường dài ngực tốt bỗng dừng lại, Như Tiểu Lam nghe được tiếng mở khóa vang lên rầm rầm, hấn là đang mở cửa lao.

Phủ doãn Thuận Thiên đi theo ngực tốt vào trong đầu tiên, Thanh Mặc Nhan liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất, nắm lấy tay nàng rồi cùng đi vào theo.

Trong ánh sáng mờ mờ, Như Tiểu Lam nhìn thấy một nam tử đang ngồi dựa lưng vào tường ở chỗ kia, âm khí tràn đầy quanh người hấn, tựa như dã thú không tiếng động rít gào.

Khi mới nhìn thấy đối phương động tác đầu tiên của Như Tiểu Lam là giơ tay lên kết ấn, ở trong lòng mặc niệm mấy câu chú pháp.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng, mắt sáng long lanh, tựa hồ như muốn hỏi ý kiến nàng.

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng gạt đầu, run giọng nói: "Hấn là hấn."

Thanh Mặc Nhan ra hiệu với Phủ doãn Thuận Thiên, không một ai nói câu gì, cả ba người trực tiếp rời khỏi nhà lao.

"Người nọ hấn là thần y chúng ta muốn tìm." Thanh Mặc Nhan nói với Phủ doãn Thuận Thiên: "Phải trông coi hết sức nghiêm ngặt."

Phủ doãn Thuận Thiên liền tục gạt đầu.

Vào lúc Thanh Mặc Nhan chuẩn bị mang Như Tiểu Lam rời khỏi đây, không hiểu sao Như Tiểu Lam lại vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, nàng quay đầu nhìn về phía cửa lớn nhà lao không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn theo tầm mắt của nàng, nhưng mà cái gì hấn cũng không thấy.

"Nơi này nhốt không được hấn." Như Tiểu Lam đột nhiên nói ra một câu.

"Cái gì?"

"Nam nhân kia... Các người không phải là đối thủ của hấn." Trên mặt Như Tiểu Lam lộ ra thần sắc nghiêm túc chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Không ai tin lời khuyên của nàng, dụng tâm vẽ bùa hộ mệnh

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam.

Vật nhỏ cho tới bây giờ lúc nào cũng mơ mơ màng màng, hấn chưa bao giờ nhìn thấy qua nàng nghiêm túc đến thế.

Ánh mắt xanh biếc long lanh, mang theo tia sáng tự tin.

Hấn đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy phía sau có người cười nhạo.

"Đại lao của Thuận Thiên Phủ mà không nhốt được phạm nhân thì chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?"

Thanh Mặc Nhan quay đầu, thấy một tên sư gia đang đi cùng với Phủ doãn Thuận Thiên đến đây, trên mặt mang theo biểu cảm khinh thường.

"Thiếu Khanh." Phủ doãn Thuận Thiên chấp tay nói: "Việc này nếu đã giao cho ta, thì xin cứ yên tâm, dù cho miệng hấn có cứng đến đâu, thì ta cũng sẽ khiến hấn phải khai ra tất cả."

"Ồ nơi này của chúng ta có vài món chính muốn mời hấn nếm thử."

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt mờ mịt của Như Tiểu Lam, liền thấp giọng giải thích: "Món chính ý là chỉ các loại hình phạt trong lao."

Nếu tên thần y kia thật sự có liên quan đến con rối đứng đầu, thì Thuận Thiên Phủ muốn dùng đại hình để bắt đối phương phải mở miệng.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Vô dụng thôi, hấn còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng của các người..."

Nàng vốn là có ý tốt, muốn nhắc nhở đối phương, nhưng mà lại không ngờ tới đối phương căn bản là không thêm cảm kích.

"Tiểu oa nhi chớ có ở trong này nói bậy, làm mê hoặc lòng người." Sư gia không vui nói.

Phủ doãn Thuận Thiên sắc mặt kém đi, nói với sư gia bên người: "Không được vô lễ, đứa nhỏ này là do Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, người đừng có mà ăn nói lung tung."

"Nga? Nguyên lai là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi... Chẳng qua nơi đây chính là quan phủ, để một hài tử nói năng linh tinh ở trong này hẳn là không tốt lắm đi."

"Không phải, ta..." Như Tiểu Lam nhìn thấy sự khinh thường của đối phương, lập tức muốn giải thích với hắn.

"Nếu các người đã có thể xử lý tốt, vậy ta liền về trước." Thanh Mặc Nhan vươn tay từ phía sau ra, khoác lên trên vai nàng, vô hình trung biểu hiện cho người ngoài thấy hắn vô cùng tin tưởng và có ý muốn bảo vệ nàng.

Như Tiểu Lam không cam lòng ngậm miệng lại, Thanh Mặc Nhan liền bế nàng bỏ vào trong xe ngựa.

"Vừa rồi vì sao không để cho ta nói hết." Vừa vào đến xe ngựa Như Tiểu Lam liền vội vàng nói.

"Dù người có nói nữa bọn họ cũng sẽ không tin." Thanh Mặc Nhan thờ dãi.

Nhìn vật nhỏ trước mắt đang tức giận, hắn liền có chút bất đắc dĩ, hắn tin rằng trừ hắn ra, thì sẽ không có ai đi tin vào lời nói của một nữ hài tử như nàng.

Trở về phủ, cảm xúc của Như Tiểu Lam vẫn không được tốt cho lắm.

Thanh Mặc Nhan biết nàng đang vì hắn mà "dụng tâm lương khổ", cho nên liền tìm lý do là muốn tập viết cho nàng, thẳng đến khi khuôn mặt của nha đầu kia toàn là đau khổ, ánh mắt tha thiết mong hắn mau dừng lại việc tập viết tra tấn này.

Ngày thứ hai thời điểm Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi phủ thì đột nhiên Như Tiểu Lam lại đưa ra một yêu cầu với hắn, nàng muốn xin một ít chu sa. (*)

(*) Chu sa: Là một loại khoáng thạch có màu đỏ, có nguồn gốc ở Trung Quốc, thường ở dạng bột đỏ tươi (khi đã tán ra).

Thanh Mặc Nhan do dự một lúc, nhưng vẫn đồng ý gật đầu, cố ý dặn dò vài tên từ sĩ trong viện, bảo bọn họ đi thu mua chu sa, để đến khi Như Tiểu Lam muốn dùng thì chỉ cần đến lấy ở chỗ bọn họ.

Thanh Mặc Nhan không tin tưởng nha hoàn trong phủ, chu sa lại là một thứ có độc, nên hắn mới không yên tâm giao an toàn của vật nhỏ vào tay những người đó.

Như Tiểu Lam lấy một ít chu sa mang vào trong phòng, nàng đã suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng cũng đã rõ ràng một số việc.

Dù cho hiện tại nàng đã bị biến thành cái dạng này, nhưng những thứ ông nội dạy nàng vẫn chưa có quên, tuy rằng nếu so với ông, đạo hạnh của nàng vẫn còn kém xa, nhưng bất quá lúc trước ông nội cũng đã từng nói qua, là thiên phú của nàng rất tốt.

Cho nên nàng tin tưởng bùa do nàng vẽ ra hẳn là vẫn rất hữu hiệu.

Bởi vì tay quá nhỏ, động tác lại không có quá nhiều sức lực, cho nên mấy lá bùa đầu tiên nàng vẽ ra đều bị hòng hết, thẳng đến khi sắc trời đã trễ, nàng mới càngh vẽ càngh quen tay, vì thế nên số bùa chủ vẽ thành công cũng càngh ngày càngh nhiều.

Cần phải vẽ cho Thanh Mặc Nhan một lá bùa hộ mệnh.

Như Tiểu Lam nghiêm túc suy nghĩ một phen, bởi vì trong cơ mà Thanh Mặc Nhan có cổ độc, cho nên mới không sử dụng nội lực được, vì vậy thích hợp với hắn nhất chính là thể thân phù (*), để đến khi gặp phải nguy hiểm, có thể giúp hắn chống đỡ tai họa.

(*) Thể thân phù: Một loại bùa thân bí trên có viết chữ cổ.

[Linh: Ta tìm mãi mà không ra thông tin về loại bùa này, mong mọi người thông cảm!(((]

Chẳng qua nếu dùng chu sa thì hiệu quả sẽ kém đi mất một chút.

Suy nghĩ một lúc, Như Tiểu Lam chạy đến bên bàn làm việc của Thanh Mặc Nhan tìm một con dao nhỏ.

Sau khi quyết tâm, nàng liền hạ một dao xuống cắt một đạo lên trên ngón trỏ.

Đem chu sa trộn lẫn với máu của nàng, rồi dùng nó để đặt cản trọng vẽ ra lá bùa.

Nàng cảm thấy, bản thân đã sống đến hai đời nhưng cũng chưa bao giờ dùng toàn lực nghiêm túc vẽ bùa chủ như thế này, trước kia ông nội luôn mắng nàng không biết dụng tâm, nhưng hiện tại rốt cuộc nàng đã hiểu ra thế nào là dụng tâm rồi.

Ở thời điểm nàng vẽ, tâm của nàng phảng phất như cũng đang được vẽ lên trên mặt giấy, đó là sự thành tâm cùng kỳ vọng của nàng, nàng hy vọng nó có thể bảo vệ được Thanh Mặc Nhan khỏi những nguy hiểm.

"Nhị thiếu gia, thể tử không có ở đây, mời ngài về cho." Trong viện truyền đến thanh âm lạnh như băng của từ sĩ.

Như Tiểu Lam bỏ bút xuống, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhị thiếu gia mang theo một gã sai vặt đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có chút không vui.

"Đại ca vẫn chưa trở về?"

"Vẫn chưa, nhị thiếu gia có việc gì ngài cứ nói ta nhất định sẽ truyền đạt cho thế tử." Thái độ của tử sĩ trước sau đều rất hồ hững, nhị thiếu gia dù có bức bối ở trong lòng cũng không thể phát tiết lên người bọn họ, bởi vì hẳn biết, những người này không phải là hộ vệ của Hầu phủ.

"Đây là Hầu gia muốn ta mang đến." Nhị thiếu gia chỉ vào xấp thiệp mời mà gã sai vặt đang ôm.

Như Tiểu Lam trong lòng khẽ động.

Lại muốn Thanh Mặc Nhan tuyển thê tử?

Nàng chạy ra khỏi thư phòng, tiến lên nói: "Mấy thứ đó cứ giao cho ta là được rồi."

Nhị thiếu gia kinh ngạc nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá hồ nháo, dù cho có được đại ca sủng ái thì cũng không được vô pháp vô thiên như thế, cái đó gì cũng dám tiếp."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này liền nổi khí lên.

Lại dám nói nàng hồ nháo, rõ ràng là Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng qua với nàng, muốn nàng giúp hắn tuyển ra ý trung nhân.

"Nếu đã không chịu đưa cho ta thì còn đứng ở đây làm cái gì." Như Tiểu Lam không vui nói thầm.

Nhị thiếu gia tốt xấu gì cũng là chủ tử trong phủ, mặc kệ vị trí của hắn có thấp đến đâu, thì đám hạ nhân cũng không ai dám không nhìn sắc mặt hắn, không nghĩ tới hôm nay hắn lại bị một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa ngó lơ.

Nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng gần đây, Ngũ tiểu thư luôn đối với hắn không nóng không lạnh, khiến cho hỏa khí trong lòng hắn lập tức lên cao, hắn lớn tiếng quát: "Người bắt quả cũng chỉ là được đại ca ta nhận nuôi, đừng có tự coi mình thành tiểu thư của Hầu phủ, thật sự là quá không biết tốt xấu, ở trước mặt ta mà cũng đòi làm ra bộ dáng của tiểu thư? Đừng quên thân phận của ngươi!"

Như Tiểu Lam bị nhị thiếu gia mắng một hồi đến ngơ ngẩn.

Không phải nàng sợ hãi vị nhị thiếu gia này, chỉ là trong lúc nhất thời nàng có chút ngỡ ngàng mà thôi, trước kia mỗi lần nhị thiếu gia ở trước mặt Thanh Mặc Nhan đều là một bộ dáng ôn hòa hiếu lễ, tại sao hiện tại lại biến thành lão hồ, lại còn rống lên với nàng.

Này thật sự là nhị thiếu gia sao? Đúng thật là cùng một người? Không phải bị quý nhập rồi đấy chứ?

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn chăm chăm vào nhị thiếu gia, muốn nhìn ra thứ không ổn ở trên người đối phương.

Đúng lúc này, bên ngoài viện vang lên một giọng nam quen thuộc: "Nàng có thân phận gì không tới lượt người quan tâm."

Mọi người theo tiếng nói xoay người lại nhìn, nhị thiếu gia vừa rồi còn hùng hổ bây giờ lại xẹp lép như trái cà tím, sắc mặt hết xanh lại trắng: "Đại... Đại ca... Tiểu Lam nàng rất không có quy củ, ta cũng chỉ mới nói nàng vài câu..."

Như thế mà là nói vài câu? Người rõ ràng là đã làm thương tổn đến lòng của một thiếu nữ thuần khiết!

Con người Như Tiểu Lam chuyển động, nàng bẹp miệng một cái, mở ra hai tay như con yến nhỏ rồi nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, bộ dáng ủy khuất kia thật sự làm cho người ta phải lo lắng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Nhị thiếu gia oán hận, đưa bùa hộ mệnh cho hắn

Nhị thiếu gia tro mắt nhìn về mặt Như Tiểu Lam vừa rồi còn mờ mịt mà trong nháy mắt lại biến thành nhu nhược bất lực, kinh hãi trong lòng đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

"Đại ca, cái kia... Ta không có ý gì khác..."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn gã sai vặt đang ôm xấp thiệp mời trong lòng, bảo Huyền Ngọc tiến lên nhận lấy.

"Nàng có thân phận gì cũng không đến lượt người hỏi đến, nàng một là không theo họ Hầu phủ, hai là nàng cũng sẽ không dính dáng gì đến gia sản của Hầu phủ, nhị đệ vẫn là nên tự lo thật tốt cho bản thân mình đi."

Trán nhị thiếu gia cháy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Đại ca, huynh đừng hiểu lầm, ta vừa rồi chỉ là cảm thấy Tiểu Lam không biết quy củ, cho nên mới nói nàng hai câu, huynh cũng biết, phụ thân người coi trọng nhất chính là quy củ trong phủ..."

"Nàng có biết quy củ hay không cũng không liên quan đến Hầu phủ." Không đợi nhị thiếu gia nói hết lời, Thanh Mặc Nhan liền đánh gãy câu nói của hắn: "Qua mấy ngày nữa nàng sẽ dọn ra khỏi phủ, người có thể trở về nói cho phụ thân biết, bảo ông ấy cứ việc yên tâm, nàng sẽ không dính dáng đến bất cứ thứ gì ở trong phủ, ngay cả chi tiêu ta cũng chưa từng dùng đến tiền bạc trong phủ, tốt xấu gì ta vẫn còn có cửa hàng và điền trang do Hoàng Thượng ban thưởng cho, nên việc tiêu phí cũng sẽ không đánh lên trên đầu ông ấy."

Nhị thiếu gia trắng mặt.

Thanh Mặc Nhan từ nhỏ đã không được Hầu gia đối tốt, trên người đừng nói là vật gì đáng giá, ngay cả đồ cưới mà mẹ đẻ hắn để lại hắn cũng chưa từng được nhìn thấy qua, nhưng mà hắn lại có chí khí, tự bản thân vươn lên mở ra một con đường, được Hoàng Thượng hết sức coi trọng.

Ở trong phủ cũng không phải nhìn sắc mặt Hầu gia mà sống qua ngày, không giống với hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân, khi đi ra bên ngoài xã giao với bằng hữu cũng toàn nói về việc liên quan đến đại ca hắn.

Hắn giống như là một người ngoài cuộc, không được bất kỳ kẻ nào coi trọng.

Nhị thiếu gia nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam lên, mắt nhìn thẳng đi qua bên người hắn, đi vào trong viện.

"Đại ca... Còn có một chuyện." Nhị thiếu gia do dự nói: "Đại ca con mèo hương lúc trước nuôi trong viện giờ đi đâu rồi, mấy ngày nay ta cũng không thấy nó."

Bước chân Thanh Mặc Nhan dừng lại, quay đầu nhìn về phía đệ đệ của chính mình, ánh mắt có chút lạnh.

Nhị thiếu gia trong lòng lộp bộp một cái.

Trước kia giữa huynh đệ bọn họ cũng có ít ma sát nhỏ, nhưng mà đại ca vẫn luôn nhường nhịn hắn, ánh mắt lạnh băng giống như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Người muốn tìm con mèo hương kia?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại.

"Ta không có ý gì khác, chỉ là thấy lúc trước đại ca thích nó như vậy... Ta rất muốn tìm một con mèo hương mới đưa đến tặng đại ca..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp nói.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, đôi ánh mắt xanh biếc nhìn thẳng vào hắn.

Nhị thiếu gia sững sờ ở nơi đó, cuối cùng hắn cũng đã nhớ ra, ánh mắt đứa nhỏ này hắn đã từng thấy ở đâu.

Chính là con mèo hương mất tích kia, ánh mắt nàng với con mèo hương đại ca nuôi lúc trước giống nhau như đúc!

"Việc này không cần người quan tâm, nếu rảnh thì không bằng người đi luyện chữ, hoặc đọc sách đi, ta sẽ tìm cho người một chức quan ở Công Bộ, đầu tiên cứ bắt đầu từ một chức thấp, chờ đến khi có chỗ trống sẽ thăng người lên làm chính cửu phẩm."

"Chính cửu phẩm!" Nếu nói vừa rồi sắc mặt nhị thiếu gia chỉ là trắng bệch, thì bây giờ đã giống như một đồng tro tàn: "Đại ca, huynh tốt xấu gì cũng là một quan viên chính tứ phẩm, ta lại ở Công Bộ làm một chức quan không bằng cả chính cửu phẩm, huynh không sợ bị người khác nhạo báng sao?"

"Nếu người làm việc bằng bản lĩnh của chính mình, thì dù cho có bị người khác nhạo báng cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì cả." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Nếu người làm tốt, nội trong vài năm là có thể thăng chức, chức quan lục phẩm cũng không phải là thiếu."

"Lục phẩm?" Về mặt nhị thiếu gia mang theo cầu xin: "Đại ca vẫn không đổi đãi thật lòng với người đệ đệ này đi." Đường đường là nhị thiếu gia Hầu phủ cư nhiên chỉ có thể làm một chức quan lục phẩm, sau này hắn làm gì dám cùng bằng hữu đi ra ngoài nữa, chẳng phải là để cho bọn họ chê cười sao?

Thanh Mặc Nhan nhìn biến hóa trên mặt đệ đệ của mình, sâu trong đáy mắt hiện lên một loại ánh sáng đã nhìn thấu, hắn không nói gì nữa, ôm Như Tiểu Lam trở về viện.

Nhị thiếu gia ở phía sau có hô lên vài câu, nhưng mà Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà cứ thế đi tiếp.

"Nhị thiếu gia, chúng ta trở về thôi." Gã sai vật bên người ưỡn oai nói.

Nhị thiếu gia chỉ có thể xoay người đi.

Gã sai vật về mặt đau khổ đi theo phía sau hắn nhìn không được miệng lẩm bẩm: "Nhị thiếu gia ngài đây là đắc tội với ai... Thế từ rõ ràng là đang sợ ngài sẽ vượt qua hắn, nên mới cố ý an bài cho ngài một chức quan như vậy, ngài dù sao cũng là nhị thiếu gia trong phủ, nếu so với thế tử, Hầu gia vẫn là yêu thích ngài hơn, đừng nói là cửu phẩm, cho dù là chức quan lục phẩm vẫn cứ tính là thấp..."

Càng nghe lời nói của gã sai vật trong lòng nhị thiếu gia càng cảm thấy ghen khuất.

Hơn nữa thời gian gần đây Ngũ tiểu thư vẫn dùng thái độ không nóng không lạnh đối với hắn, đã có vài lần hắn cố ý thăm dò, nhưng đối phương lại coi như không nhìn thấy, khiến cho trong lòng hắn bây giờ có bao nhiêu bức bối.

"Câm miệng!" Hắn quát lên một câu.

Gã sai vật bị dọa rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Nhị thiếu gia hàm hồ xoay người bước đi, thay đổi tuyến đường hướng về phía ngoài phủ.

Gã sai vật vọi vàng đuổi theo, không nghĩ tới lại bị thiếu gia quát thêm một lần nữa.

Hắn không dám tiếp tục đi theo, chỉ có thể trở mắt nhìn chủ từ nhà mình đi ra khỏi cửa phủ.

Nhị thiếu gia rời khỏi Hầu phủ, cười ngửa phi nhanh, chạy một mạch ở trên đường, cuối cùng đi vào Bạch Ngọc lâu...

Mà cùng thời khắc đó, Hầu phủ.

Trong sân của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam tươi cười đặt một lá bùa vào trong tay hắn, bỗng nhiên hắn có cảm giác ngực như bị thứ gì đó đè lại, khiến cho hắn hít thở không thông.

"Đây là thể thân phủ, có thể giúp ngươi chấn được tai họa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Ngươi mang theo nó ở trên người, ngàn vạn lần không được bỏ ra."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn tờ giấy bị gấp ở trong lòng bàn tay, ẩn ẩn thấy ở bên trong lộ ra chữ viết bằng chu sa.

Hắn mở tờ giấy ra, mặt trên có những ký hiệu cùng kiểu chữ mà chưa bao giờ hắn được nhìn thấy qua.

"Ngươi viết chữ khó khăn như thế, nhưng khi vẽ cái đồ vật này lại nhìn rất được." Thanh Mặc Nhan cười trêu nàng.

Như Tiểu Lam hắc hắc cười gượng hai tiếng, từ chối cho ý kiến.

Nàng không có cách nào giải thích với hắn về vấn đề về bùa này.

Thanh Mặc Nhan đang định đem lá bùa bỏ vào túi tiền, lại bị Như Tiểu Lam ngăn lại.

"Cái này phải mang theo bên người." Như Tiểu Lam kêu lên: "Tốt nhất là cho vào một túi gấm nhỏ, sau đó đeo lên cổ."

Như Tiểu Lam nói xong liền chỉ vào cổ chính mình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên tối sầm lại, thân thủ bắt lấy tay nàng.

Như Tiểu Lam lập tức hoảng sợ: "Ngươi... Ngươi làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan đem tay nhỏ bé của nàng lên trước mắt, chỉ thấy trên ngón trỏ của nàng có một miệng vết thương, ở trên làn da trắng nõn phá lệ chói mắt.

"Sao lại bị thế này?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn nhìn ngón tay mình: "Nga, ngươi nói cái này a, bởi vì muốn vẽ bùa hộ mệnh, cho nên phải dùng một ít máu."

Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lá bùa trong tay, cả nắm tay đều run lên.

"Không sao hết, chỉ là một cái vết thương nhỏ, mấy ngày nữa là không sao rồi." Như Tiểu Lam không thèm để ý nói: "Chỉ tiếc ta không khéo tay, không thể làm túi gấm cho ngươi đựng bùa chú."

Thanh Mặc Nhan ánh mắt không chớp động: "Ta đây sẽ chờ đến ngày ngươi làm được."

Như Tiểu Lam không hiểu ý nghĩa trong câu nói của hắn, bởi vì giấy tiếp theo, Thanh Mặc Nhan đã đem ngón trỏ của nàng bỏ vào trong miệng hắn.

Xúc cảm ấm áp mang theo nhẹ nhẹ ngửa ngửa, lập tức đã đem nàng bắt làm tù binh.

Nàng cười khanh khách đứng lên: "Đừng làm loạn... Rất ngứa..." Vừa nói còn vừa đẩy hắn ra.

Răng nanh Thanh Mặc Nhan hơi dùng sức, cắn vào ngón tay nàng, ngăn cản không cho nàng rút tay về.

Lúc này Như Tiểu Lam mới sợ hãi, không dám động nữa, đôi mắt to tròn mang theo ánh sáng mê ly, nhìn như ủy khuất mà lại vô cùng mê người, giống như không tiếng động hỏi hắn vì sao phải đợi nàng, lại giống như đang chờ hắn sủng ái nàng nhiều hơn.

Nội tâm Thanh Mặc Nhan như mãnh thú chợt thức tỉnh, suýt chút nữa là mất đi khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 82: Thuận Thiên Phủ đại loạn, rương gỗ khả nghi

Buổi tối Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ở chính phòng dùng bữa.

Như Tiểu Lam cúi đầu chỉ lo và com vào trong miệng, Thanh Mặc Nhan ăn com với tốc độ cực nhanh, dùng xong com còn ngồi ở chỗ đó gấp thức ăn cho vật nhỏ.

Hiện tại hẳn càng xác định sức ăn của vật nhỏ lớn đến thế này đều là có lý do.

Bởi vì tốc độ trưởng thành của nàng nhanh hơn gấp mấy lần so với người bình thường, tự nhiên cơ thể cũng cần nhiều đồ ăn để duy trì.

Thanh Mặc Nhan gấp một miếng xương sườn bỏ vào trong bát Như Tiểu Lam, điều này khiến cho tiểu nha đầu lập tức lộ ra biểu cảm vừa lòng.

Thanh Mặc Nhan lại gấp cho nàng một đĩa rau xanh, quai hàm của vật nhỏ lập tức như bị bẹp xuống.

Biểu cảm phong phú trên mặt nàng khiến cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường buồn cười.

Mỗi ngày được trêu chọc tiểu gia hỏa, là niềm vui đơn giản mà từ trước đến nay hẳn chưa từng trải qua.

Khi hẳn trở về Hầu phủ, việc cả nhà dùng com với nhau quả như là một trận tai nạn, lần nào cũng là cảnh phụ thân tức giận, còn hẳn thì căm giận rồi đi kết thúc bữa com.

Duỗi tay lấy xuống hạt com dính trên mặt vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan chậm rãi phẩm trà, biểu cảm an nhàn.

Nhưng mà sự bình tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào.

"Thế tử, Thuận Thiên phủ đã xảy ra chuyện."

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, Huyền Ngọc lập tức ngậm miệng.

Hẳn đứng dậy đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc liền đi theo sau đến tận bên ngoài hành lang, lúc này mới thấy Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói: "Nói đi, là việc gì."

"Đại lao Thuận Thiên Phủ rối loạn." Huyền Ngọc ngắn gọn nói: "Tất cả phạm nhân đều nổi con diên, đầu tiên bọn họ chém giết lẫn nhau, sau đó khi ngục tốt đi ra can thiệp, bọn họ thế nhưng còn giết chết mất vài ngục tốt, rồi đập nát đại lao chạy ra ngoài."

"Chạy mấy người?" Thanh Mặc Nhan nhíu chặt lông mày.

"Chưa chạy ra khỏi Thuận Thiên Phủ, đều đã bị đám nha dịch bắt lấy, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

"Phủ doãn Thuận Thiên đã bị giết."

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Chức Phủ doãn Thuận Thiên có thể coi là một chức quan không hề nhỏ, tuy việc phạm nhân cướp ngục phản ngục không phải chuyện thường xuyên nhìn thấy, nhưng cũng không có nghĩa là chưa từng xảy ra, chính là loại sự việc như thế này không có khả năng làm hại đến tánh mạng của Phủ doãn Thuận Thiên được.

"Chuyện này xảy ra lúc nào? Có bắt được hung thủ không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Huyền Ngọc lắc đầu: "Thi thể được người ta phát hiện vào nửa canh giờ trước, ngay tại trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên, không có nhìn thấy hung thủ, xem vết thương kia... Như là bị thứ gì đó cắt nát thành rất nhiều khối..."

Thanh Mặc Nhan cau mày, thấp giọng phân phó: "Chuẩn bị ngựa."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh lui đi.

Chưa đợi Thanh Mặc Nhan suy nghĩ nên làm sao để giải thích thật tốt cho vật nhỏ biết, thì đã thấy một thân ảnh nho nhỏ từ trong phòng chạy ra.

"Thanh Mặc Nhan, mang ta đi cùng." Trên miệng nhỏ của Như Tiểu Lam vẫn còn dính đầy dầu mỡ, hiển nhiên vừa rồi ở trong phòng nàng đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau miệng giúp nàng.

Như Tiểu Lam không màng đến dầu mỡ ở trên mặt, vội vàng kéo lấy góc áo hẳn: "Đưa ta theo đi, ta sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi, nếu việc này là trò quỷ mà tên thần y kia làm ra, thì các ngươi không có khả năng đối phó được với hẳn."

"Ngươi xác định có thể đối phó được?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, cuối cùng lại sợ hẳn không tin, bổ sung thêm một câu: "Nếu không đối phó được ta sẽ lập tức chạy trốn."

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười: "Được, nhớ cho kĩ lời ngươi nói."

Trong lòng Như Tiểu Lam buồn bực, Thanh Mặc Nhan gia hỏa này thật đúng là không giống với người thường, nàng đảm bảo chính mình khi thua thì sẽ chạy trốn, mà hẳn lại cao hứng thành cái dạng này.

Nếu đối lại là ông nội, thì đã sớm dùng kiếm gỗ để đánh đòn nàng rồi.

Thanh Mặc Nhan mang Theo Như Tiểu Lam trong đêm khuya đi đến Thuận Thiên Phủ.

Thuận Thiên Phủ xảy ra chuyện, đến ngay cả đề đốc cũng phải người lại đây, vây quanh bao vây lấy Thuận Thiên Phủ lại.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, mang theo Như Tiểu Lam đi xuyên qua đám nha dịch cùng hộ vệ, tiến vào bên trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên.

"Thiếu Khanh sao lại mang theo đứa nhỏ này đến đây?" Sư gia canh giữ ở ngoài phòng nhìn thấy Như Tiểu Lam liền lộ ra vẻ mặt không vui.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp mang theo Như Tiểu Lam bước lên trên bậc thềm: "Thị thể của Phủ doãn Thuận Thiên đại nhân đang ở đâu?"

"Vẫn ở trong thư phòng, ở bên trong đang khám nghiệm tử thi." Nha dịch ở một bên nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, đáy mắt toát ra thần sắc giãy giụa.

Như Tiểu Lam lập tức liền hiểu ra sự cố kị của Thanh Mặc Nhan, nàng gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói: "Ta cũng không phải là mèo đen... Sẽ không làm cho xác chết vùng dậy."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm vài cái, trong hoàn cảnh hiện tại hắn không được cười ra tiếng.

"Thiếu Khanh, loại địa phương này không thích hợp để cho hài tử tiến vào." Sư gia ngăn cản ở cửa.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan cũng không muốn để cho Như Tiểu Lam đi vào trong, hiện trường vụ án thông thường đều rất đáng sợ, nhưng mà Như Tiểu Lam trước kia đã từng trải qua hai vụ án liên quan đến con rối đứng đầu, đến ngay cả cửa hàng rối gỗ nàng cũng dám một mình xông vào, còn cứu được một mạng của hắn.

Cho nên hắn tin tưởng, vật nhỏ bất đồng với những người khác.

Hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu.

"Nếu cảm thấy không thoải mái thì phải nói với ta, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan nói xong liền lướt qua người sư gia, đẩy cửa tiến vào bên trong thư phòng.

"Thiếu Khanh đại nhân, ngài không thể..." Sư gia vẫn chưa bỏ qua ý đồ ngăn cản.

Thanh Mặc Nhan vừa vào cửa đã lập tức duỗi tay đem cửa đóng lại.

"Đứng" một tiếng, suýt nữa cửa đã đụng vào mặt sư gia.

Như Tiểu Lam dùng ống tay áo bịt kín miệng cùng cái mũi.

Hiện trường vụ án không phải là nàng chưa từng gặp qua, ở hiện đại ông nội thường đi giúp người ta trừ ma, thời điểm cân bằng âm dương, nàng đều làm trợ thủ đứng ở một bên, cho nên trường hợp huyết tinh như vậy nàng cũng đã từng gặp qua không ít.

Trong phòng nơi nơi đều là máu, trên sàn, trên tường, thậm chí ngay cả trên xà nhà cũng có vết máu.

Hai tên khám nghiệm tử thi ở trong phòng thấp giọng nói chuyện, cả hai liên tục lắc đầu: "Đều bị cắt thành nhiều khối thịt như thế, nơi nào còn nhìn ra được nguyên hình nữa."

Thanh Mặc Nhan cũng không ngờ tới hiện trường vụ án lại thảm đến thế, vì vậy hắn liền để cho Như Tiểu Lam đứng ở cửa, còn hắn thì tiến lên hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi kia.

Thừa dịp không có ai chú ý, Như Tiểu Lam liền lặng lẽ đưa tay ra kết ấn.

Trong thư phòng trừ bỏ mùi máu ra, còn ảm ảm hiện lên màu đen của tà khí.

Quả nhiên là có liên quan đến con rối đứng đầu kia.

Lần trước là do trong tay nàng không có bùa chú, vì vậy giúp được nàng cũng chỉ có con chó đen kia.

Sờ sờ bên hông cất giấu sáu tờ bùa chú, Như Tiểu Lam liền suy nghĩ, nếu bây giờ ở đây có kiếm gỗ thì tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi xong, lập tức mang theo Như Tiểu Lam ra ngoài hỏi những người khác về tình hình trong nhà lao.

Mấy sư gia của Thuận Thiên Phủ đều có chút không tự nhiên.

Thuận Thiên Phủ vốn là nơi chuyên tra án tử, hiện tại nơi này của bọn họ xảy ra chuyện, lại để cho một người của Đại Lý Tự đến đây tra hỏi, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Thần y còn ở trong lao, phạm nhân bạo loạn không gây ảnh hưởng đến hắn, cũng thấy hắn có hành động khác thường nào." Một nha dịch tiến lên bẩm.

"Nếu phạm nhân đã vô sự, thì thỉnh Thiếu Khanh đại nhân hãy trở về đi." Nhóm sư gia đồng thanh nói.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, hấn kéo Như Tiểu Lam đến bên người, thấp giọng hỏi: "Người có phát hiện gì không?"

"Con rồi đứng đầu." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Trên người tên thần y kia, có hơi thở giống hệt với con rồi đó, vừa rồi ở trong thư phòng cũng có."

Thanh Mặc Nhan trầm mặt một lúc.

Vừa rồi nha dịch bẩm báo tên thần y kia ở trong lao vẫn rất bình thường, chẳng lẽ hắn còn có thể phân thân ra để đi giết Phù doãn Thuận Thiên?

Đúng lúc này, thủ vệ cùng nha dịch ở phía xa đang xôn xao cả lên.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Có người phát hiện một cái rương ở trong vườn, bởi vì có chút kỳ quái nên muốn mang đến cho mấy vị sư gia xem qua."

Như Tiểu Lam đi lên nhìn, chỉ thấy có hai gã nha dịch đang nâng một cái rương gỗ đi vào.

Bỗng nhiên, có một cỗ hàn khí khó hiểu lùa vào trên sống lưng Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nguy cơ, kỳ thực ta không mạnh một chút nào

Hai tên nha dịch nâng rương đi vào, đặt ở giữa sân.

Vài vị sư gia của Thuận Thiên Phủ đi tới kinh ngạc nói: "Cái rương này các người tìm được ở đâu?"

"Ở sau vườn." Một tên nha dịch dùng đầu ngón tay chỉ vào khu vườn ở phía sau thư phòng.

"Kỳ quái, làm gì có ai lại đi đặt rương ở trong vườn?" Một người sư gia tiến lên đánh giá cái rương.

Rương gỗ được chế tác rất đơn giản, không giống như đồ dùng của nhà có tiền, rương còn bị khóa lại bởi một cái khóa lớn đã rỉ sắt.

"Mở nó ra." Sư gia vẫy vẫy tay với người ở bên cạnh.

"Không được!" Trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm non nớt.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang đi tới, đi bên cạnh hắn là một nữ hài tử trắng nõn, ánh mắt nàng mang theo khắt trương nhìn chăm chăm vào cái rương gỗ kia.

"Không được mở ra!"

Mấy người sư gia đều nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, sắc màu không vui nói: "Thiếu Khanh đại nhân, ngài đây là muốn làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Tất cả đều là vì tra án, vật này lai lịch không rõ, không được hành động lỗ mãng."

Trong đám đông có người phát ra tiếng hừ khinh thường.

Bất quá chỉ là một cái rương mà thôi, dù bên trong có cất giấu thứ gì thì cũng không hề đáng sợ, phải biết rằng nơi này chính là Thuận Thiên Phủ, xung quanh có nhiều nha dịch như thế, bên ngoài lại còn có người của cửu thành đề đốc phái tới, bên trong dù có là thích khách thì bọn họ cũng có thể bắt lại trong nháy mắt.

"Có lẽ sát thủ ám sát Phù doãn Thuận Thiên đang trốn ở bên trong." Không biết ai nói ra câu này.

"Khó nói..."

"Mau mở ra đi!" Nhóm sư gia vội vàng thúc giục.

Nghe được tin tức này, đến ngay cả chủ sự cùng với tư vụ của Thuận Thiên Phủ cũng đi tới để vây xem, tất cả mọi người đều chờ đợi xem ở bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Bằng không việc Phù doãn Thuận Thiên bị sát hại, bọn họ cũng không tránh được liên lụy.

Như Tiểu Lam thấy những người đó có ý muốn mở rương, liền gấp đến nổi bám chặt lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan: "Mau ngăn bọn họ lại, không được để cho bọn họ mở ra!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Người có biết trong rương có gì không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, đôi mắt nàng cũng không thể nhìn xuyên thấu, làm sao biết được bên trong là cái gì.

Bất quá nàng có thể cảm nhận được từ trong rương tản mát ra một loại hơi thở không rõ.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn là đừng nên ngăn cản nữa, mời ngài lùi lại một chút, chúng ta muốn mở rương gỗ ra."

Thanh Mặc Nhan khẽ chau mày, hẳn có thể mạnh mẽ ngăn cản bọn họ mở rương, nhưng đồng thời, hẳn quả thật cũng có chút tò mò, muốn biết trong rương rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại khiến cho vật nhỏ khản trương đến thế.

Vài tên nha dịch nhanh nhẹn cầm đao lên, rồi chém thật mạnh lên trên khóa sắt.

Chỉ chém hai cái đã mở được khóa sắt, có người dè dặt cẩn trọng đi đến mở rương gỗ ra.

Từ trong rương gỗ bay ra mấy đạo hắc ảnh thật nhỏ, tốc độ của chúng cực nhanh, mọi người ai cũng không thấy rõ đó là thứ gì.

"Vừa rồi đó là... Cái gì?"

"Không biết."

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn Huyền Ngọc liếc mắt một cái.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng lắc đầu liên tục.

Võ công của Huyền Ngọc không kém, vậy mà hẳn cũng không thấy rõ, chứ đừng nói đến đám nha dịch kia.

Mọi người nhìn lại vào trong rương.

Trong rương chứa đầy vật thể bằng gỗ.

Một tên nha dịch lá gan lớn cầm một thứ trong đó lên.

"Là... Con nhện bằng gỗ."

Con nhện nhỏ không bằng một bàn tay, toàn thân đều được chế tác từ linh kiện bằng gỗ, tám cái chân đều có thể tự hoạt động.

Có người rút kiếm ra, quấy đảo ở trong rương gỗ một lúc: "Cái gì a, thứ quái quỷ này rốt cuộc là từ đâu ra?"

Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía sau đám người, chợt thấy tay áo bị người lôi kéo mạnh một cái.

Quay đầu, kinh ngạc khi thấy Như Tiểu Lam đang ngồi xổm ở dưới đất.

"Mau bảo tất cả bọn họ nằm sấp xuống!" Như Tiểu Lam hô lên.

Nhưng mà thanh âm nàng quá mức non nớt, hoàn toàn bị thanh âm la hét ầm ĩ của mọi người lấn át đi, cho nên chỉ có mỗi Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc là nghe thấy lời nói của nàng.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự cúi người xuống dưới, lúc hẳn vừa mới cong hạ thắt lưng, thì chỉ thấy từ trong rương gỗ phun ra vô số sợi chỉ bạc, chúng tựa như là pháo nổ trong ngày tết nổ bạo về tất cả các phía.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm khiếp sợ, ào ào lui về phía sau.

Chỉ bạc lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua thân thể bọn họ, trong không khí tràn ngập sự lay động thật nhỏ.

Tiếng呼呼 xẹt qua bên tai, như là một lưỡi dao sắc bén khi thể kinh người.

"Đây là...cái gì..."

Thời điểm chỉ bạc dừng lại, xung quanh rương gỗ giống như là được kết ra từ một tảng mạng nhện rất nhỏ, chỉ bạc di chuyển đan xem không ngừng, mỗi một sợi đều được xuất ra từ trong rương gỗ, mà một đầu khác lại không biết được kéo dài đến nơi nào, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chỉ bạc xông thẳng về phía chân trời, biến mất ở trong bóng đêm u ám.

Có người thử vươn tay ra, muốn chạm đến chỉ bạc kia.

"Đừng động vào!" Một thanh âm trẻ con cao giọng hô.

Lại là hài tử kia.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy đứa bé kia đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay còn đang lôi kéo ống tay áo của Đại Lý Tự Thiếu Khanh.

Thân thể Thiếu Khanh cũng đang trong tư thế nửa ngồi, một bên bả vai còn bị chỉ bạc bay xuyên qua.

"Đừng có động đây, nếu không sẽ chết!" Thanh âm Như Tiểu Lam mang theo run rẩy.

Sự tình quả nhiên đúng như nàng dự đoán, những người này căn bản là không phải đối thủ của con rối kia.

"Người tiểu nha đầu này nói bậy cái gì..." Một gia sư cách nàng gần nhất bỗng nhiên xoay người lại nói với nàng.

Như Tiểu Lam nhanh tay che mắt lại.

Người nọ mới đi được hai bước, chợt thấy trên người căng thẳng, tựa hồ như bị vật gì đó lôi kéo, cúi đầu nhìn lại trên người mình, chỉ thấy y phục trước ngực chảy ra vết máu.

Chuyện này là sao, hắn bị thương từ lúc nào?

Hắn muốn nâng tay lên sờ ngực, kết quả lại phát hiện trong ống tay áo rỗng tuếch.

Cánh tay của hắn... Không thấy.

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

"Chặt đứt! Chặt đứt!"

Cái gì chặt đứt?

Người nọ quay đầu muốn nhìn thử những người khác, kết quả tầm mắt chợt xảy ra biến hóa, hắn nhìn thấy một đôi chân, đôi giày kia có chút quen mắt.

Không sai, chính là giày của hắn.

"Thanh Mặc Nhan, người ngàn vạn lần đừng nhúc nhích." Như Tiểu Lam run rẩy nói.

Thân thể người nọ ở đối diện bị vỡ thành vô số khối, hóa thành một đồng thịt nát nằm la liệt trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí lạnh.

Tình trạng khi chết của người nọ, giống y hệt với Phù doãn Thuận Thiên.

Vừa rồi nếu không phải được Như Tiểu Lam nhắc nhở, hắn chỉ sợ bản thân cũng sẽ giống với người này... Cũng bị những sợi chỉ bạc kỳ quái kia cắt thành ngàn khối.

Lần lượt có người di chuyển thân thể, ở trong một loạt tiếng kinh hô, từng cơ thể đang sống sờ sờ đều bị chỉ bạc cắt thành nhiều khối.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Sau đó cuối cùng cũng có người ý thức được không ổn, lớn tiếng lên quát.

"Không được cử động, bằng không sẽ bị loại ngân tuyến này cắt đứt thân thể!"

Mọi người một đám cứng ngắc đứng im một chỗ, vẫn luôn đứng cố định một tư thế không dám động dù chỉ là một chút.

Thảm trạng của những người vừa chết còn đang rành rành ở trước mắt, mọi người lúc này mới chân chính cảm nhận được sự sợ hãi.

"Thế tử, ngài không sao đi..." Thanh âm Huyền Ngọc từ phía sau Thanh Mặc Nhan truyền đến.

Thanh Mặc Nhan một bên bả vai bị chỉ bạc xuyên qua, không dám nhúc nhích, hắn chỉ có thể nghiêng đầu, nhìn thoáng qua.

Huyền Ngọc lúc đó nghe được lời cảnh báo của Như Tiểu Lam thì liền phản ứng nhanh chóng, cho nên mới kịp thời tránh thoát được sợi chỉ kia.

"Cái này làm sao mới có thể phá hủy, sử dụng kiếm có thể chặt đứt không?" Huyền Ngọc do dự hỏi, không biết nên làm thế nào.

Thần sắc Thanh Mặc Nhan bình tĩnh dị thường, hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam.

"Vật nhỏ, người nói xem hiện tại phải làm thế nào?"

Như Tiểu Lam vội vàng lấy lá bùa từ bên hông ra, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt tin tưởng của Thanh Mặc Nhan.

Nàng hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói: "Thanh Mặc Nhan, trước tiên ta muốn nói thật một câu... Kỳ thực ta không mạnh một chút nào."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái, Huyền Ngọc ở phía sau suyết nửa ngả xuống đất.

Người không mạnh còn muốn tỏ ra oai phong gì a!

Loại chuyện này liên quan đến mạng người, người không thể lấy tánh mạng của thế tử ra để đùa được.

Bất quá câu nói tiếp theo của Như Tiểu Lam lại khiến cho mọi người xung quanh phải ngậm miệng lại.

"... Tuy rằng ta không mạnh một chút nào, nhưng mà đối phó với loại sự tình này, ta tuyệt đối là lành nghề." Hai tay kết ấn, Như Tiểu Lam kẹp một lá bùa vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, tóc dài như tơ lụa bay lên ở trong gió, ở trong bóng đêm lại vô cùng rực rỡ và lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thương vong quá nhiều, vật nhỏ đúng là phúc tinh của hắn

Như Tiểu Lam kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, một đầu tóc đen bay ở trong gió, đôi mắt phi thúy phảng phất như tinh linh trong bóng đêm, mang theo một tia yêu dị cùng tuyệt mỹ.

Thanh Mặc Nhan không tự chủ được ngừng lại hô hấp.

Lá bùa ở trong tay Như Tiểu Lam hóa thành một ngọn lửa, lúc mới đầu chỉ là một đám nho nhỏ, theo động tác giờ tay cao lên đến giữa không trung của Như Tiểu Lam, ngọn lửa phịch một tiếng nổ tung, bắn về phía những đạo chi bạc xung quanh.

Mấy đạo chi bạc sắc bén sau khi động phải ngọn lửa, thì liền hóa mềm ra, sau đó lập tức biến mất không thấy đâu.

"Mau đem lửa đến, thiêu cháy cái rương!" Lá bùa trên tay Như Tiểu Lam đã cháy hết, nàng vội vàng kêu lên.

Thân thể mọi người đều thoát ly được khỏi khống chế của chi bạc, nhưng mà bọn hắn vẫn đứng im một chỗ, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

Như Tiểu Lam bỏ nhào lên trên người Thanh Mặc Nhan, vội vàng lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi có bị thương không?"

Nếu so sánh với thảm trạng của những người khác, Thanh Mặc Nhan vẫn được tính là nhẹ nhất, bất quá bà vai đã bị xuyên qua một đạo, tuy rằng miệng vết thương rất sâu, nhưng lại không phải bộ phận trọng yếu.

"Ta không sao." Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng.

Cảm xúc của hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, canh cánh trong lòng về chuyện mình không thể dùng đến nội lực.

Nếu hắn có thể giống như người bình thường sử dụng được nội lực, thì sẽ không đến nỗi tránh chạm, khiến cho bản thân bị thương, nhìn đáng về lo lắng cho hắn của vật nhỏ, trong lòng hắn tựa như bị cái gì cản một cái, khó chịu nói không nên lời.

"Ta thật không có việc gì." Hắn nhẹ nhàng vuốt tằm lưng Như Tiểu Lam: "Vừa rồi đều nhờ ngươi."

Như Tiểu Lam thấy hắn thật sự không bị sao, lúc này mới bình tĩnh lại, lộ ra biểu cảm hưng phấn: "Thế nào, ta có thể giúp được rất nhiều đi?"

Nàng có chút đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nhéo cái mũi nàng, trên mặt mang theo nhân nhật mỉm cười.

Hắn sẽ không ở trước mặt mọi người khích lệ nàng, nếu không thì nàng sẽ kiêu ngạo đến mức vênh đuôi lên tận trên trời đi.

Hai người đang mãi nói chuyện, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

"Sóng, vật trong rương còn sống!"

Bởi vì một màn vừa rồi của Như Tiểu Lam, cho nên khi nàng nhắc nhở phải thiêu đi rương gỗ, ở đây không còn có ai dám phản đối.

Bất quá khi lửa đã cháy hết, mọi người lại nhìn thấy những con nhện gỗ ở trong rương đều đang bò ra ngoài, tốc độ cực nhanh đánh về phía bọn họ.

Tức khắc, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Tám cái chân dài của lũ nhện như tám cây châm đâm vào điểm yếu trên cơ thể người.

Không ít người vừa rồi bị chi bạc làm cho bị thương nặng, đặc biệt còn xuyên qua cả nội tạng, vì muốn tránh né công kích của nhện gỗ, bọn họ vận động quá mạnh làm cho nội tạng càng xuất huyết thêm, dù cho bọn họ có không bị lũ nhện kia đâm chết, thì cũng sẽ chết bởi nội tạng vỡ tan.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, để Huyền Ngọc che chở đi vào một căn phòng ở gần đó.

"Như Tiểu Lam, ngươi có biện pháp gì để đối phó với chúng không?" Huyền Ngọc lúc này đã nhìn Như Tiểu Lam bằng một ánh mắt sùng bái, đến ngay cả nói chuyện cũng cung kính hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam bắt đầu lắc đầu: "Lá bùa của ta không đủ."

Trong tay không có lá bùa tựa như chiến sĩ trong tay không có vũ khí vậy, đặc biệt đối với người học thuật âm dương như Như Tiểu Lam, nếu không có lá bùa cùng pháp khí, thì nàng cũng chỉ giống như người thường, nhiều nhất chỉ có sử dụng được tịnh tâm chú linh tinh gì đó.

Đêm nay, Thuận Thiên Phủ có thể nói là long trời lở đất.

Không riêng Phủ doãn Thuận Thiên bị hại, mà sư gia phía dưới cũng đã chết mất vài người, còn nha dịch thì phải nhiều đến mấy trăm người.

Nếu không phải là người của cửu thành đề đốc còn đang canh giữ ở bên ngoài, sau đó nghe tiếng động chạy vào hỗ trợ, chỉ sợ là thương vong của Thuận Thiên Phủ còn nhiều hơn gấp đôi hiện tại.

Bởi vì tất cả quan viên trọng yếu đều gặp nạn, cho nên Thanh Mặc Nhan tạm thời làm chủ sự, tồn qua thời gian rất lâu, mới thanh lý sạch sẽ được đám nhện gổ.

Thanh Mặc Nhan lo lắng bên phía nhà lao, liền sai người đến đó xem xét.

Kết quả người mang tin tức trở về nói thần y kia vẫn đang ngủ yên trong nhà lao, đến nửa điểm ý tứ muốn chạy trốn cũng không có.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, nhìn mọi người xung quanh, có một số lời, hắn vẫn không thể nói ra.

Trong cung rất nhanh truyền đến tin tức, phái ra nhân thủ tiếp nhận vụ án của Phủ doãn Thuận Thiên, Thanh Mặc Nhan lúc này mới được mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi Thuận Thiên Phủ, hồi Hào phủ nghỉ tạm.

"Huyền Ngọc, phái người đến Đại Lý Tự, xin nghỉ cho ta." Bận rộn cả một đêm, Thanh Mặc Nhan có chút kiệt sức, hắn phân phó với Huyền Ngọc đang ở phía ngoài xe.

Huyền Ngọc lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan dựa lưng vào xe, biểu cảm có chút nghiêm túc.

Như Tiểu Lam lại không để ý đến điều này, nàng nhìn thấy chỗ bả vai của Thanh Mặc Nhan lộ ra vết máu, khiến cho nàng bất an đứng ngồi không yên.

Thanh Mặc Nhan bị nàng nhích tới nhích lui làm cho tâm phiền ý loạn, dứt khoát trực tiếp ôm lấy nàng, bức nàng ngồi yên ở trên đùi hắn.

"Thần y vẫn còn đang ở trong lao, lần này phạm nhân bạo loạn, hắn lại không có ý định trốn đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, như là đang nói cho nàng nghe, lại như đang lẩm bẩm một mình.

"Hắn đương nhiên sẽ không chạy trốn." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Bởi vì hắn tự nguyện để cho các người bắt."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Hắn cúi đầu nhìn về phía nàng: "Ý của ngươi là... Hắn ta tự nguyện... Bị bắt đến đại lao?"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm đương nhiên: "Kia là chuyện đương nhiên, bằng không ngươi cảm thấy những người Thuận Thiên Phủ đó có thể bắt được hắn sao?"

Thanh Mặc Nhan không khỏi ghen lời.

Nàng nói không sai, thủ đoạn tên kia quỷ dị như thế, căn bản không phải là thứ mà bọn họ có thể ứng phó được.

Lăn lộn cả một đêm, theo lay động của xe ngựa mí mắt của Như Tiểu Lam cũng dần dần trĩu xuống.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nằm một tư thế thoải mái nhất ở trong lòng của hắn: "Một nhọc như thế thì nên ngủ một lát."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ lẩm bẩm: "Đến lúc đó ngươi nhớ phải đánh thức ta a, ta rất đói bụng."

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ đáp lời, thuận tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Một thành cái dạng này rồi mà vẫn không quên chuyện ăn cơm.

Như Tiểu Lam hí mắt lại chuẩn bị ngủ, đột nhiên nhìn thấy từ trong cổ áo Thanh Mặc Nhan lộ ra một sợi dây tơ hồng, nhớ tới bữa hộ mệnh nàng về tặng hắn, nàng vội vàng duỗi tay kéo dây tơ hồng kia ra, muốn nhìn một chút xem thể thần phủ có còn hoàn hảo hay không.

Thanh Mặc Nhan đè tay nàng lại, thấp giọng quát: "Nếu một thì mau ngủ đi, móng vuốt lộn xộn cái gì!"

Như Tiểu Lam cười khanh khách hai tiếng, cuối cùng vẫn không thắng nổi cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại không quá hai giây đã lăn ra ngủ ngon lành.

Cảm giác được hô hấp vững vàng của tiểu nhân nhi ở trong lòng, Thanh Mặc Nhan mới kéo sợi dây tơ hồng từ trong cổ áo ra, trước khi rời phủ, hắn đã tìm một cái túi gấm để bỏ lá bùa nàng đưa cho vào trong đó.

Nhẹ nhàng mở túi gấm, hắn lấy lá bùa ở bên trong ra.

Mở tờ bùa.

Ở trong chữ viết hỗn độn bằng chu sa và máu tươi, có một đạo vết rách rõ ràng, tựa như là bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Thanh Mặc Nhan giờ lá bùa lên cao nhìn kỹ xem.

Lá bùa trong tay hắn không tiếng động bị hóa thành hai nửa, rồi rơi xuống trên váy Như Tiểu Lam.

Nhìn chăm chăm vào thể thân phù đã bị chia thành hai nửa, Thanh Mặc Nhan cứng đờ người ngồi ở chỗ đó, nửa ngày sau mới cảm thấy ngực nặng nề, nguyên lai là do hắn đã quên cả hô hấp.

Ở lúc bất tri bất giác, vật nhỏ lại một nửa cứu hắn.

Tiểu gia hòa này, thật sự là phúc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Ở trong lòng hắn lớn lên, sủng vật không có nhân quyền

Việc đầu tiên khi Thanh Mặc Nhan trở về là an bài cho Như Tiểu Lam, tiểu gia hòa mơ mơ màng màng ăn xong nửa bát cơm thì lại bắt đầu lăn ra bàn ngủ.

Nếu không phải Thanh Mặc Nhan đuổi tay ra tiếp nhanh, thì đầu của nàng sẽ trực tiếp rơi xuống chúng bát cơm đi.

Chờ Như Tiểu Lam ngủ say hắn mới thay đổi y phục, chuẩn bị sẵn sàng để vào cung.

Như Tiểu Lam ngủ đến tận tối, đến khi Thanh Mặc Nhan về nàng vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Mặc kệ hắn có gọi nàng thế nào, nàng thủy chung vẫn ở trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, đành phải bảo người đi nấu cháo, thừa dịp nàng đang mơ mơ hồ hồ ép cho nàng ăn hết một bát.

Như Tiểu Lam nuốt miếng cháo cuối cùng xuống, giây tiếp theo lại lâm vào trạng thái ngủ say.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút lo lắng.

Liên tục ba ngày, Như Tiểu Lam đều ở trong giấc ngủ, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan lo lắng nàng sẽ bị đói bụng, mạnh mẽ đánh thức bắt nàng ăn vài thứ, thì chắc nàng đã ngủ đến mức không thèm tỉnh lại.

Công việc mỗi ngày của Thanh Mặc Nhan đều rất bận, vụ án của Thuận Thiên Phủ làm cho Hoàng Thượng hết sức giận dữ, hạ lệnh phải điều tra cho bằng được, nhưng mà dịch bệnh trong ngoài thành lại ngày càng trở nên nghiêm trọng, người mắc phải bệnh sẽ từ từ suy nhược, nhưng cơ thể lại không nóng lên, cũng không có trạng thái bệnh nào khác.

Hoàng Thượng phái người của thái y viện tới, nhưng lại không có ai trị được loại quái bệnh này.

Càng ngày càng có nhiều dân chúng thờ phụng thần y, mỗi ngày bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ đều có người quỳ lạy thắp hương, nhìn qua một lượt, Thuận Thiên Phủ như bị biến thành một ngôi miếu, từ phía xa nhìn lại khói thuốc bay lượn lờ.

Càng ngày càng có người hy vọng Thuận Thiên Phủ có thể thả thần y ra, đến ngay cả thời điểm lâm triều, không ít đại thần còn dâng lên tấu chương, hi vọng bình ổn dịch bệnh trước.

Nhưng hoàng đế vẫn không hề dao động.

"Các ngươi cảm thấy nếu không có thần y, thì trăm cùng với dân chúng chỉ có thể ngồi chờ chết? Nói cho các ngươi biết, trăm đã mời cao tăng đến đây, bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, việc thả thần y ra không ai được phép nhắc lại nữa!"

Năm ngày sau, hoàng đế phái người bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, cho mời tất cả cao tăng cùng đệ tử ở trong thành đến.

Dịch bệnh ngừng lan tràn, nhưng mà dân chúng vẫn chưa được thỏa mãn.

Nếu nói có thể làm cho con người ta khởi từ hồi sinh, thì bọn họ vẫn rất tin tưởng vào vị thần y kia.

Trong lúc nhất thời, lòng người trong thành bất ổn, bên ngoài Thuận Thiên Phủ vẫn có nhiều trọng binh canh gác.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới bàn giao được hết công việc trong tay đi, để cho tân Phủ doãn Thuận Thiên mới tới nhậm chức tiếp tục điều tra về vụ án.

Hôm nay là ngày cổ độc phát tác, ở trước lúc hoàng hôn Thanh Mặc Nhan đã trở về phủ, nhìn thấy vật nhỏ vẫn còn đang ngủ say ở trên giường, tâm tình hắn mới nhẹ nhàng hơn.

Tuy Như Tiểu Lam ngủ say mấy ngày liên tiếp, nhưng vẫn được thay y phục cùng tắm rửa thường xuyên, chỉ cần Thanh Mặc Nhan hỏi phủ thì sẽ ôm nàng đi tắm rửa một phen.

Đem nàng bỏ vào trong nước ấm, Thanh Mặc Nhan một tay giữ lấy đầu nàng, tránh để cho nàng bị chìm vào trong nước.

Như Tiểu Lam ngủ rất ngon, miệng nhỏ mấp máy vài cái, hơi thở mang theo mùi xạ hương nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan khẽ sát nhìn vào khuôn mặt nàng, tóc của vật nhỏ hình như lại dài thêm một chút, lúc trước bởi vì quá vướng víu, cho nên nàng đã ẩm ỉ đòi cắt đi,

vậy mà bây giờ đã lại dài đến mắt cá chân.

Đầu ngón tay vuốt ve mặt nàng, ánh chiều tà ngoài cửa sổ dần dần buông xuống.

Nước trong hồ bốc hơi nóng lên, một mảnh an nhàn.

Thanh Mặc Nhan thở dài nhẹ nhõm, ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng, tâm tình một mối do bên ba nhiều ngày được trộm dài thả lỏng ra, hân ngửi đầu tựa vào trên vách đá, an tâm nhắm hai mắt lại.

Ở lúc hân không nhìn thấy, thân thể dưới nước của Như Tiểu Lam tỏa ra một loại ánh sáng nhu hòa, từng vòng một giống như những gợn sóng, không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Mái tóc đen nhánh giống như mầm cây trưởng thành trong mùa xuân, không ngừng dài ra, dài ra...

Thanh Mặc Nhan khẽ mở mắt ra, trong phút chốc bị sững sờ ở nơi đó.

Trong nước hồ toàn là tóc dài đen nhánh, hình ảnh này thật sự rất quý dị, nếu không phải do hân đã từng trải qua vụ án về con rối kia, thì chỉ sợ hân đã kêu to ra tiếng từ lâu.

Hân kéo Như Tiểu Lam từ trong nước lên, lúc tầm mắt dừng ở trên người nàng, hân không khỏi lại ngất người một lần nữa.

Tứ chi thon dài, khuôn mặt hơi tròn, vẫn mang theo nét trẻ con.

Hô hấp Thanh Mặc Nhan chợt ngưng trệ.

Vật nhỏ thế nhưng lại ở trong lòng hân, lặng yên không một tiếng động dần dần trưởng thành..

Tuy rằng nhìn vẫn còn rất ngây ngô, nhưng mà biến hóa như vậy lại khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan không ngừng rung động.

Hai gò má của nàng bị nước ẩm làm cho đỏ bừng, nhưng vẫn ngủ say như cũ.

Thanh Mặc Nhan tốn rất nhiều sức mới làm cho chính mình tỉnh táo lại, hân liền tìm áo khoác bọc lấy thân thể nàng, sau đó lại đi tìm khăn bông tới lau khô tóc cho nàng.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không chợp mắt qua, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào tiểu gia hỏa đang ngủ ở trong lòng hân, hân chứng kiến từng bước trưởng thành của nàng, thật giống như ông trời đã định trước nàng chỉ có thể thuộc về hân.

Tâm tình sung sướng đi theo hân cả một đêm, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Huyền Ngọc để ý tới khóe miệng thể tử thường xuyên mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại, mặt trời đã lên cao đến ba sào.

Mặt trời lên đã cao, nàng mới mở mắt ra, duỗi thắt lưng một cách lười biếng.

Ngủ thật thoải mái.

Ngồi dậy, nàng cúi đầu để tìm giày của mình.

Chờ một chút!

Vì sao giày lại biến thành nhỏ như thế này?

Dùng chân kẹp giày thêu nhỏ nhỏ lên, về mặt Như Tiểu Lam mờ mịt.

Nàng cảm lên y phục ở trên ghế.

Không phải a... Đây thật sự là y phục của nàng sao? Tại sao lại mặc không vừa?

Chân trần nhảy xuống giường, không đợi nàng chạy được hai bước, có một vật nặng ở phía sau lưng cũng rơi xuống đất theo nàng.

Quay đầu lại, triệt để ngất người.

Nàng đang thấy được cái gì!

Tóc nàng, quá dài... Kéo cả lên trên mặt đất.

A a a, đây là cái quý gì!

Gương đầu, Như Tiểu Lam lao thẳng về phía cái gương.

Trong gương là một nữ hài tử gần mười tuổi, khuôn mặt trẻ con tròn tròn, ánh mắt như ngọc phi thúy.

Tại sao lại như vậy, nàng thế nhưng lại trưởng thành nhanh đến thế, hơn nữa khuôn mặt này là thế nào, mặt trẻ con?

Không phải nói yêu quái khi biến thành người đều sẽ có một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành sao, vì sao mặt nàng lớn lên lại giống với một nhóc con thế này.

Mỹ nữ không phải cảm đầu nhọn sao, khuôn mặt trẻ con tròn tròn như này lại là cái nghiệt gì a...

Nàng không ngừng xoa nắn mặt chính mình, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ ngoài cửa tiến vào, trên cánh tay còn có một kiện váy áo hoàn toàn mới.

Như Tiểu Lam khẩn trương quay người lại, nhìn vào Thanh Mặc Nhan, sợ hãi nói: "Cái kia... Người trước hết nghe ta giải thích, người có khả năng không quen biết ta..."

Thanh Mặc Nhan giờ tay ra cốc vào đầu nàng một cái.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng che đầu lại.

"Người trông ta cũng giống người?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói, tiện tay đặt y phục lên trên giường: "Dù cho người có biến thành heo thì ta vẫn có thể nhận ra."

"Ta mới không phải heo!" Như Tiểu Lam tức giận nói.

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, đem chân nàng đặt lên tay rồi đo thử.

Như Tiểu Lam ngửa đến rụt rụt chân, sắc mặt Thanh Mặc Nhan không một chút biến hóa, đi ra ngoài tìm một đôi giày mới cho nàng.

"Ta có thể tự mình mặc quần áo không?" Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, nỗ lực đem sự thẹn thùng ở trong lòng đuổi đi.

Dù cho bề ngoài của nàng đã là bộ dáng gần mười tuổi, thì Thanh Mặc Nhan vẫn cứ đối xử với nàng giống như trẻ nhỏ, mặc từng kiện y phục cho nàng.

"Đề ta tự làm!" Như Tiểu Lam nóng nảy, trước kia khi còn là trẻ nhỏ, nàng có thể nhẫn, nhưng mà hiện tại khi bị hấn nhìn thấy hết, nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

"Thân thể trưởng thành chẳng lẽ là gan cũng lớn lên theo sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Bây giờ lại còn dám phản kháng chủ nhân?"

Như Tiểu Lam cứng đờ tại chỗ.

Quả nhiên... Sủng vật không hề có nhân quyền a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đi dạo phố, cướp đoạt gỗ sét đánh (*)

(*)Gỗ sét đánh: Là tên gọi loại gỗ được lấy từ các cây gỗ bị sét đánh tự nhiên (còn gọi là *Khí Từ mộc*). Người xưa tin rằng gỗ sét đánh là giao thoa giữa âm (đất) và dương (trời) nên có tác dụng trừ tà ma rất mạnh, vì vậy gỗ sét đánh thường được dùng để làm pháp khí, làm pháp tượng trấn yểm, được đóng giường, được làm thẻ bài kê dưới gối để ngủ an giấc...

Như Tiểu Lam ăn mặc chỉnh tề, cùng với Thanh Mặc Nhan ngồi ngoài sân phơi nắng.

Nàng có chút sợ hãi rụt rè.

Kỳ thực cũng không thể trách nàng, bất kể là ai trong vòng một đêm mà trưởng thành nhanh như vậy, cũng sẽ sợ hãi bị người khác nhìn bằng ánh mắt quái dị.

Đám nha hoàn trong viện trông mắt như là sắp rớt ra đến nơi.

Tại sao các nàng lại không biết việc thế tử nhận nuôi nhiều hài tử như vậy, còn có tiểu nha đầu trước kia... Chẳng lẽ đã bị thất sủng rồi sao?

Huyền Ngọc cũng là một bộ dáng kinh ngạc, nhưng mà hấn tự biết điều gì không được hỏi, cho nên rất nhanh liền đem tầm mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam.

Mà đám tử sĩ đến mí mắt cũng không thèm động.

Điều bọn họ quan tâm chính là an nguy của viện này, bọn họ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của Thanh Mặc Nhan, mặc kệ bên người thế tử có bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu hài tử cũng đều không có liên quan đến bọn họ.

"Hôm nay người không đến Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

"Ân." Thanh Mặc Nhan không mấy để ý đáp lại: "Đã giao phó hết công việc, có thể được nghỉ ngơi vài ngày, lát nữa ta sẽ đem người đi mua quần áo cùng đồ trang sức."

Như Tiểu Lam bắt đầu nhìn lại tóc chính mình, đầu tóc đen thật dài kéo tận xuống mặt đất.

"Có thể cắt đi hay không?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Muốn cắt đến đâu?" Thanh Mặc Nhan sai người mang kéo tới.

"Đến đây..." Như Tiểu Lam khoa tay múa chân.

Cây kéo trong tay Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng, dọa đến Như Tiểu Lam phải né tránh về phía sau.

Đám nha hoàn trong viện trợn mắt há hốc mồm nhìn thế tử nhà các nàng tự tay cầm lấy kéo, sau đó ngồi cắt tóc cho một nữ hài tử mới chỉ gần mười tuổi.

"Vẫn còn quá dài." Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến nàng, bỏ kéo ra, gọi nha hoàn đến làm tóc cho nàng.

Chỉ mất một lúc, nha hoàn đã làm xong cho Như Tiểu Lam kiểu tóc búi hai bên, vẻ mặt Như Tiểu Lam lại như không vừa lòng, nàng không ngừng lắc lư đầu, ầm ỉ một trận.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ với kháng nghị nho nhỏ của nàng, mang nàng ra khỏi sân.

Lúc gần đi hẳn xoay người lặng lẽ phân phó với Huyền Ngọc: "Thay toàn bộ nha hoàn cùng hạ nhân trong viện đi."

Những người đó đã nhìn thấy bộ dáng trước kia của Như Tiểu Lam, khó tránh khỏi sẽ có tin đồn truyền ra ngoài, cho nên không bằng thanh lý sạch sẽ mới tốt.

Huyền Ngọc lặng lẽ phái người đi làm việc này, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên không biết gì cả, hưng phấn bước lên xe ngựa cùng với Thanh Mặc Nhan, rời khỏi phủ.

Xe ngựa dừng ở trước một cửa hàng ba tầng trong thành.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước xuống xe ngựa.

"Muốn cái gì thì tự mình chọn lấy, đến lúc đó ta sẽ thanh toán." Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở ngoài tiệm, không có ý muốn đi vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn vào trong tiệm, lúc này mới thấy trong tiệm bán toàn là y phục nữ tử cùng vật phẩm trang sức các loại.

Một đại nam nhân như Thanh Mặc Nhan đi vào quả là có chút không đúng.

"Nhìn trúng cái gì đều có thể mua sao?" Như Tiểu Lam nháy mắt hỏi.

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Như Tiểu Lam cực kỳ hưng phấn, tức thì có một loại cảm giác quen thuộc.

Vào đến cửa tiệm, mắt chuyển động khắp nơi.

Trong tiệm nhìn qua rất lớn, tràn đầy hàng hóa bất đồng.

Như Tiểu Lam đối với y phục cùng trang sức cũng không có bao nhiêu hứng thú, nàng muốn tìm chính là đá ngũ sắc.

Bởi vì thân thể nàng bỗng nhiên trưởng thành, cho nên Thanh Mặc Nhan đã lấy đi cái vòng cổ cũ của nàng, thay đổi bằng một cái mới, mặt trên của nó cũng mang theo đá ngũ sắc, bất kể nàng nhìn thử nhiều đến đâu, cũng đều cảm thấy nó chuyên được dùng để đeo trên người sủng vật.

Thanh Mặc Nhan tên kia rõ ràng là đang ám chỉ nàng, mặc kệ nàng có biến thành bộ dáng gì, thì cũng đều là sủng vật của hắn, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Dạo quanh một vòng ở trên lầu, nàng không hề nhìn thấy một viên đá ngũ sắc nào, bất quá ở lầu một nàng lại ngoài ý muốn thấy được một thứ tốt.

Gỗ sét đánh!

Dựa vào kinh nghiệm của nàng, đây là một khối gỗ đào lâu năm, bị sét đánh vào mặt sau hiện ra vết cháy màu đen.

Có nó, nàng có thể chế tạo ra pháp khí.

Như Tiểu Lam hưng phấn nghĩ.

Hơn nữa còn có thể dùng nó làm thành thể thân phù, so với việc dùng chu sa hòa với máu thì càng hữu hiệu hơn.

Nàng vừa nghĩ vừa nhón chân lên, muốn lấy khối gỗ sét đánh từ trên giá kia xuống...

Ngay tại lúc hai tay nàng chạm vào khối gỗ, đầu kia của gỗ đột nhiên trầm xuống, cũng bị một bàn tay khác cầm được.

"Khối gỗ đào này rất thích hợp để điêu khắc kinh văn, đến lúc cung yến vừa vặn có thể tặng cho thái hậu." Một giọng nữ quen thuộc chui vào tai Như Tiểu Lam.

Giọng nữ này là... Ngũ tiểu thư?

Cách một cái giá, Như Tiểu Lam có thể miễn cưỡng thấy được bóng người ở đối diện.

Ngũ tiểu thư đang nói chuyện với vài thiên kim nhà giàu khác, một tay còn đang cầm lấy khối gỗ sét đánh.

Mới không để nó cho người đâu! Như Tiểu Lam dùng sức kéo về phía sau.

Ngũ tiểu thư ồ đôi diện "đi" một tiếng, trên tay thoáng dùng sức.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam bô bùng cả lên.

Hiếm khi mới thấy được gỗ sét đánh, cho dù bị chuột cắn nằng cũng sẽ không nhường cho người khác.

Nếu so về khí lực và tuổi tác thì Ngũ tiểu thư vẫn có lợi thế hơn nằng, dùng hết sức để lùi, hai chân Như Tiểu Lam mất thấy đã sắp rời khỏi mặt đất.

"Buông tay!" Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên: "Đây là ta nhìn thấy trước!"

Nghe được thanh âm này, đám nữ tử lúc này mới nhìn thấy ở đối diện sau cái giá còn có một nữ tử gần mười tuổi, nằng đang cầm lấy một đầu của khối gỗ không chịu buông tay.

Ngũ tiểu thư nhú nhú mày: "Tiểu hài tử từ đâu đến, đừng có mà quấy rối ở đây."

Như Tiểu Lam hự hự kéo khối gỗ sét đánh về phía mình, theo lời nói của Ngũ tiểu thư nằng có thể biết được, đối phương không hề nhận ra nằng.

"Đây là ta nhìn thấy trước." Như Tiểu Lam nghiêm mặt nói: "Người lại đi tranh giành với một tiểu hài tử, thật đáng xấu hổ!" Dù sao trong mắt đối phương nằng cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, vậy nên dứt khoát phải đoạt được đến cùng.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư đỏ lên, không ít nữ quyến xung quanh đang hướng ánh mắt tò mò về phía bên này.

"Người một tiểu hài tử cần một khối gỗ làm cái gì." Ngũ tiểu thư nói.

"Không cần người quản đến chuyện đó." Như Tiểu Lam chu miệng lên.

Một nữ tử ở bên người Ngũ tiểu thư với tay cầm lấy một cái vòng tay ngọc thạch, đồ dành nói: "Người xem, thứ này so với khối gỗ trong tay người đẹp mắt hơn nhiều, không bằng chúng ta trao đổi đi."

Như Tiểu Lam tròn tròn mắt nhìn các nằng, đột nhiên lại có loại xúc động muốn cười to.

"Các người coi ta là hài tử ba tuổi sao? Ta mới không cần vòng tay đâu, thứ ta muốn là khối gỗ này." Nói xong nằng dùng hết sức kéo gỗ sét đánh về phía trong lòng, ý định bức Ngũ tiểu thư phải buông tay ra.

Động tĩnh bên này càng lúc càng hấp dẫn nhiều ánh mắt người vây xem.

Bên người Ngũ tiểu thư có ba vị tiểu thư nhà giàu, còn có nha hoàn đi theo các nằng, mà bên này Như Tiểu Lam lại chỉ có một mình.

Ngũ tiểu thư âm thầm cắn chặt răng, thấp giọng uy hiếp nói: "Buông tay, nếu không buông tay ta sẽ sai người chặt đứt tay của người đi."

Nằng vốn tưởng rằng khi nói ra lời này, chắc chắn sẽ dọa được đối phương buông lỏng tay ra, hoặc là khóc lóc chạy đi mất cũng không chừng.

Nhưng mà hài tử ở đối diện lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái để đánh giá nằng.

"Người quả nhiên là một nữ nhân xấu." Đôi mắt màu xanh biếc phản xạ ra một loại ánh sáng sâu kín, thời điểm nói ra lời này, nữ hài tử còn tự mình gật gật đầu, phảng phất như đang cường điệu phán đoán của chính mình.

Ánh mắt này tại sao lại quen thuộc như thế...

Giống như là...

Ngũ tiểu thư không khỏi ngây người.

Như Tiểu Lam đột nhiên dùng sức đẩy vào giá đồ, đồ sứ cùng đồ trang sức được bày ở trên như là đang lung lay sắp đổ.

"Ngũ tiểu thư, cái giá sắp đổ rồi!" Nha hoàn kinh hô ra tiếng.

Đám người Ngũ tiểu thư cả kinh, cuống quýt buông khối gỗ ra rồi tìm cách tránh đi.

Cái giá lung lay, không có đồ, nhưng mà đồ vật ở trên lại bị rơi xuống rồi tung hết cả lên.

Như Tiểu Lam chiếm được gỗ sét đánh, trong lòng cao hứng đến nỗi không nên lời, ôm theo khối gỗ chạy về phía cửa, chuẩn bị đi khoe với Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, một cái bình sứ màu xanh rơi từ trên giá xuống, rơi xuống vỡ nát ở phía sau lưng nằng, mảnh vỡ nhỏ lập tức bắn tung tóe lên bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam..

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Thiếu Khanh không biết thương hương tiếc ngọc, nhị thiếu gia muốn bắt yêu quái

Mảnh vỡ nhỏ bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam về mặt hưng phấn chạy về phía ngoài cửa, chợt thấy trước mắt tối sầm lại, giống như có cái gì đó đang ôm lấy đầu nàng.

Có chuyện gì?

Nàng dùng sức muốn kéo vật đang che lại đầu mình ra, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm hằm hằm quát lớn của Thanh Mặc Nhan: "Ta nhìn ngươi trời sinh chính là vật nhỏ chỉ biết gây họa, đến ngay cả đi mua đồ cũng không yên."

Vật ôm lấy đầu nàng dời đi, lúc này nàng mới phát hiện ra thứ vừa rồi che đầu nàng lại chính là tay áo của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan phát ống tay áo, đem giấu chỗ ống tay vừa rồi bị mảnh vỡ cắt chúng làm rách đi, nâng tay lên cốc một cái thật vang vào trán nàng.

Như Tiểu Lam ôm đầu một bộ dáng ủy khuất.

"Thanh Mặc Nhan ngươi xem, ta tìm được cái gì." Nàng chỉ vào gỗ sét đánh ở trong lòng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống: "Ngươi xoay người nhìn phía sau đi."

Như Tiểu Lam quay đầu lại, kinh ngạc nhìn một mảnh hỗn độn trong cửa hàng.

Những bảo vật vừa rồi còn nằm trên giá giờ đã rơi xuống hết, nhóm nữ tử ở xung quanh vô cùng sợ hãi, cố gắng tránh né về bốn phía, hoảng loạn đụng phải giá treo y phục, tất cả y phục đều rơi đầy mặt đất...

Như Tiểu Lam về mặt vô tội nói: "Từ lúc nào mà nơi này lại trở nên náo nhiệt như thế?"

Huyền Ngọc đứng ở phía sau Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu hết mức có thể, thật vất vả mới nhìn được cười.

Đây là náo nhiệt sao? Đây rõ ràng là loạn đến mức không chịu nổi mới đúng.

Thanh Mặc Nhan nhìn không được lại gõ vào đầu nàng một cái.

Xem ra có không ít đồ vật bị hỏng, phải bồi thường tiền đi.

Như Tiểu Lam đau lòng nghĩ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Kỳ thật nàng đang sợ Thanh Mặc Nhan sẽ giáo huấn nàng, cho nên mới muốn nắm lấy tay hắn.

Nhưng Thanh Mặc Nhan lại hiểu lầm, hắn cho rằng vật nhỏ sau khi gây họa xong thì đang sợ hãi, cho rằng đây là hành động tìm kiếm an toàn của nàng, cho nên ở nơi nào đó trong lòng liền mềm xuống.

"Bất quá chỉ là một khối gỗ đào, ngại lại nháo đến như thế này?" Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Đám tiểu nhị vội vàng thu thập lại đồ vật, đồng thời trấn an khách nhân.

Lúc này đám người Ngũ tiểu thư cũng thấy được Thanh Mặc Nhan, tất cả đều có chút không biết phải làm sao.

"Gặp qua Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ tiểu thư tiến lên chào hỏi, đồng thời ánh mắt chăm chú lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam: "Không biết vị này là..."

"Thanh Mặc Nhan, nàng là một nữ nhân rất xấu, nàng đoạt đồ vật của ta." Như Tiểu Lam là lười về phía nàng, lui đến lấp phía sau Thanh Mặc Nhan.

Tiêu chuẩn của việc cáo trạng, quan trọng nhất chính là phải đánh phủ đầu trước.

Ngũ tiểu thư trắng mặt: "Thiếu Khanh đại nhân, đứa nhỏ này không biết là tiểu thư nhà ai... Ta cùng với nàng xưa nay không hề quen biết, nàng vì sao lại nói năng lỗ mãng với ta?"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang tránh ở phía sau hắn, sau đó lại nhìn thăm trạng hỗn độn trong cửa tiệm: "Nếu không phải xảy ra tranh chấp với ngươi thì nàng cũng sẽ không đem nơi này nháo thành như vậy, Ngũ tiểu thư đáng ra cũng nên gánh vác một nửa phần thiệt hại của tiệm mới đúng."

Ngũ tiểu thư chỉ cảm thấy ngực lộp bộp một cái, cảm xúc nghẹn khuất nói không nên lời.

Tồn thất trong tiệm này số lượng không phải là ít, nhưng mà bình thường khi gặp qua loại sự việc này, thì không phải nam tử luôn là người chủ động gánh vác hết trách nhiệm sao?

Trước mắt mặc kệ là ai sai, làm sao có thể trực tiếp bảo nàng phải gánh hết cả một nửa đây.

"Thiếu Khanh đại nhân, việc này hoàn toàn là do đũa nhỏ này dựng lên." Mấy vị nữ tử phía sau tiến lên biện hộ cho Ngũ tiểu thư.

Thanh Mặc Nhan lại không thêm đề ý đến những người khác, bảo Huyền Ngọc vào trong nói chuyện với chủ quầy, rất nhanh đã bồi thường xong một nửa phần tổn thất, cũng thanh toán luôn tiền của khối gỗ đào.

"Số tiền còn lại sẽ do vị tiểu thư kia thanh toán." Huyền Ngọc không khách khí nói với chủ quầy.

Chủ quầy biết thân phận của Thanh Mặc Nhan, sau khi được bồi thường thì liền cười rất tươi, chờ sau khi Thanh Mặc Nhan đi hẳn mới gọi tiểu nhị đến: "Đi một chuyến tới Ngũ phủ, thu nốt số tiền còn lại."

Ngũ tiểu thư tức đến xanh cả mặt.

Sợ sảy một chút là mang họa vào người, bị người khác đoạt đi đồ vật không nói, đã thế còn phải bồi thường bạc... Khi trở về nàng biết phải ăn nói thế nào đây a.

Về mặt nàng hoảng hốt đi ra khỏi cửa, chợt nghe thấy trong đám người có người đang to nhỏ nghị luận: "Thiếu Khanh đại nhân không phải là lại nhận nuôi hài tử đấy chứ?"

"Điều này cũng khó nói."

"Xem ra sở thích của Thiếu Khanh đại nhân thật không giống với người bình thường a..."

Ngũ tiểu thư nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy có vài vị công tử phú quý đang đứng ven đường, bọn họ đang không ngừng phe phẩy cây quạt rồi chỉ trỏ về phía cửa tiệm.

Vừa rồi một màn phát sinh ở đây bọn họ hẳn là cũng nhìn thấy rành mạch.

Trong lòng Ngũ tiểu thư khẽ động.

Khuôn mặt của nữ hài tử kia lại xẹt một cái qua đầu nàng.

Con người giống như ngọc phi thúy là một điều rất hiếm thấy, trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, nàng còn chưa bao giờ thấy qua người nào có đôi mắt như vậy.

Mà vừa rồi nữ hài tử đoạt đồ vật với nàng, ánh mắt kia, khuôn mặt kia... Giống với Như Tiểu Lam đến chín phần.

Chẳng lẽ Như Tiểu Lam cũng có tỷ muội được Thanh Mặc Nhan nhận nuôi?

Nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một vị công tử nói: "Thiếu Khanh nếu mà chịu nhường cho ta thì tốt, trong viện của ta đúng lúc đang thiếu một tinh linh vu vật như thế, các người có ai quen biết với Thiếu Khanh, thì hỏi giúp ta một chút được không?"

Ngũ tiểu thư vội trộm nhìn qua, thấy tên công tử vừa nói chuyện kia có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai, thế là liền phái nha hoàn đi đến đó hỏi thăm.

Rất nhanh nha hoàn trở về nói: "Vị công tử kia họ Mộc, chính là tiểu công tử của phủ thừa thừa tướng."

Ngũ tiểu thư lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Mộc công tử tuy tuổi còn trẻ, nhưng hẳn lại cực kỳ nổi tiếng ở trong thành, bởi vì hắn yêu thích nuôi dưỡng đồng nam đồng nữ, hơn nữa hàng năm đều phải mang thêm vài người mới vào phủ.

Hắn sủng ái ai, quả thực là sủng lên tới tận trời, mỗi ngày đi đến đâu cũng phải mang theo bên người, cả người mặc vàng đeo bạc, đến ngay cả ăn cơm cũng phải dùng bát đũa bằng vàng.

Nhưng mà nếu để thất sủng thì đúng là đến heo chó cũng không bằng, cuối cùng còn bị bực lại bằng chiếu, mang vứt ra bãi tha ma ngoài thành.

Ánh mắt Ngũ tiểu thư tối lại, gọi nha hoàn tâm phúc lại đây, thấp giọng giao phó vài câu.

Nhìn bóng lưng nha hoàn rời đi, Ngũ tiểu thư nắm chặt cái khăn ở trong tay.

Mặc kệ là Như Tiểu Lam cũng được, hay là tỷ muội của nàng ta cũng thế, sự tồn tại của các nàng luôn là mối uy hiếp của nàng, phải nhanh chóng trừ bỏ mới có thể an tâm.

Cách xe của Thanh Mặc Nhan một đoạn, có một chiếc xe ngựa khác đang dừng lại ở trên đường lớn, bên trong xe có một cái bàn nhỏ, trên bàn bày trà thơm với bàn cờ, một vị bạch y công tử đang nhàn nhã thưởng thức quân cờ trong tay, ánh mắt lại nhìn về phía nhị thiếu gia Hầu phủ đang ngồi ở đối diện hắn.

"Thế nào, nhị thiếu gia nhìn thấy rõ chưa?"

Nhị thiếu gia nâng chén trà nên, rút khoát uống một ngụm to, khiến hân sắc sạm không ngừng.

Vị bạch y công tử ở đối diện mở cây quạt ra, trên mặt quạt có ghi bốn chữ vàng to rực rỡ lấp lánh "Trăm Tài công tử".

"Thấy... Thấy rất rõ ràng..." Nhị thiếu gia khàn giọng nói.

"Hài từ kia căn bản chính là yêu quái, người đã bao giờ nhìn thấy ai lớn nhanh như thế chưa? Nàng đang mê hoặc đại ca người, làm cho huynh đệ các người bất hòa, chỉ cần người bắt nàng giao cho ta, thì sau này đại ca người sẽ dần dần khôi phục lại bình thường, còn về chức quan mà người muốn, gần đây lễ bộ vừa vận đang thiếu một chức quan tứ phẩm, người nọ cũng có giao tình rất tốt với ta, ta có thể đề bạt người với hẳn."

"Thật sao?" Hai mắt nhị thiếu gia lập tức tỏa sáng.

Tuy rằng yêu quái nghe qua rất đáng sợ, nhưng mà hài từ kia ở bên đại ca lâu như vậy mà cũng không thấy xảy ra chuyện gì, nghĩ đến muốn bắt được nàng cũng không phải là việc gì khó.

Hon nữa chức quan tứ phẩm có sức dụ hoặc rất lớn với hẳn.

Có thể giống như đại ca, có được chức quan tứ phẩm, đến đại ca cũng phải cảm thấy kinh ngạc đi.

"Hào!" Nhị thiếu gia đặt thật mạnh chén trà xuống bàn: "Bạch công tử đã ra chủ ý giúp ta, vậy thì ta sẽ bắt nàng đến đây cho người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Thiếu Khanh, chúng ta thương lượng đi?

Xe ngựa của Thanh Mặc Nhan ra khỏi thành, trực tiếp đi đến điện trang.

"Sau này người sẽ ở đây được không?" Thanh Mặc Nhan thăm dò hỏi.

Vật nhỏ ngồi ở bên cạnh hẳn sau khi lên ngựa thì cứ ôm khư khư lấy gối sét đánh, một bộ dáng như bảo vệ thứ trân quý nhất, làm hẳn cảm thấy cực kì khó chịu.

"Ở lại điện trang?" Ánh mắt Như Tiểu Lam đột nhiên sáng ngời, rồi sau đó lại lộ ra thần sắc mất mát: "Ta đem đến cho người không ít phiền toái đi, bỗng nhiên lại lớn lên... Người phải thích như thế nào với người ngoài..."

Đến ngay cả Huyền Ngọc nhìn nàng trong mắt cũng mang theo nghi hoặc, hướng chỉ là người khác.

"Người không cần để ý đến cái nhìn của người khác." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói.

Như Tiểu Lam bĩu môi, nói là không cần để ý, nhưng mà sau này nàng làm sao có thể ra ngoài gặp người đây a, tựa như hôm nay thời điểm Ngũ tiểu thư nhìn thấy nàng, căn bản là không nhận ra nàng là ai.

Chẳng lẽ lại muốn nàng cải danh đổi họ?

"Người cứ ở tạm trong này mấy ngày, chờ đến ngày mười lăm tháng tám ta sẽ đưa người tiến cung, đến lúc đó người không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa."

"Còn muốn đưa ta tiến cung?" Như Tiểu Lam giật mình mở to hai mắt.

Lần trước khi hoàng đế nhìn thấy nàng, nàng nhiều lắm cũng chỉ mới bốn, năm tuổi, lúc này còn chưa đến nửa tháng, chỉ trong chớp mắt mà đã trưởng thành nhanh đến thế, nói ra thì ai tin a.

"Hoàng Thượng sẽ không coi ta là yêu quái mà mang đi giết đi?" Nàng sợ hãi nói.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay dừng ở trên đầu nàng: "Yên tâm, còn có ta."

Vào khoảnh khắc này, Như Tiểu Lam lại cảm thấy trong lòng an ổn đến dị thường.

Không biết vì sao, nàng cảm thấy chỉ cần là chuyện Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng, thì hẳn nhất định sẽ làm được, cho nên lúc này đây nàng tin tưởng hẳn đã an bài xong hết mọi thứ.

Chỉ cần không coi nàng là yêu quái là tốt rồi.

Như Tiểu Lam yên lặng thì thầm ở trong lòng.

Đến điện trang, Thanh Mặc Nhan không biết lại đi đâu, chỉ có Huyền Ngọc đưa nàng vào chính phòng.

"Huyền Ngọc, người có thể cho ta mượn một cây đao không?" Như Tiểu Lam gọi Huyền Ngọc lại.

"Đao? Người cần đao làm cái gì?" Mỗi lần Huyền Ngọc nhìn vào đôi mắt nàng, đều cảm thấy nữ hài ở trước mắt này hết sức quen thuộc.

Hắn cảm thấy nàng chính là Như Tiểu Lam, nhưng mà lại nghĩ mãi không ra, vì cái gì nàng lại đột nhiên lớn lên như vậy.

Như Tiểu Lam giờ khỏi gối sét đánh trong tay lên: "Ta muốn khắc vài đồ vật."

Huyền Ngọc không dám tự tiện đem đao cho nàng mượn, vì thế hắn liền quay đầu đi tìm Thanh Mặc Nhan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan bước vào thì thấy Như Tiểu Lam đang quỳ gối ở trên ghế cao nghiêm túc nhìn vào món bảo bối mà thật vất vả nàng mới đoạt về được.

"Người muốn khắc cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Kiếm gỗ."

Lông mày Thanh Mặc Nhan dựng đứng lên: "Muốn thứ đó làm cái gì?" Vật nhỏ của hắn cũng không phải nam hài tử, không có việc gì lại muốn đi làm kiếm gỗ?

"Ta cần có pháp khí." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Lần sau nếu lại gặp phải chuyện phiền toái, ta có thể giúp được rất nhiều." Nàng nhìn vào gỗ sét đánh rồi tiếp tục nói: "Ta đã tính qua, bằng này gỗ đã đủ để làm ra một thanh kiếm nhỏ rồi, còn có thể dư lại hai khối nhỏ nữa, đến lúc đó ta sẽ làm thành thể thân phù cho người mang theo bên người... Này tốt hơn so với lá bùa nhiều."

Nguyên lai nàng lại đang muốn giúp đỡ hắn.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tháo xuống một thanh chủy thủ ở bên hông: "Người muốn khắc thành dạng gì, để ta giúp người."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, hiện tại sức tay nàng không đủ, được Thanh Mặc Nhan hỗ trợ thì thật sự là quá tốt rồi.

Đã có người chịu bỏ công sức ra, nàng tự nhiên là muốn lấy lòng hắn trước, lập tức thò đầu đến gần nói: "Thanh Mặc Nhan, cảm ơn người."

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo ý cười mỉa hoặc, đôi môi hồng nhuận tựa như bánh phù dung ngọt lịm, đặc biệt là mùi xạ hương nồng đậm hơn bình thường một chút, nếu không phải do hắn có định lực phi thường, thì đã sớm không nhịn được mà lại gần nhắm nháp qua cái miệng nhỏ nhắn kia rồi.

Như Tiểu Lam đâu biết đường đường là Thiếu Khanh đại nhân mà giờ đây lại muốn hóa thân thành dã thú, nàng vẫn còn đang hết sức vui vẻ chờ hắn giúp đỡ làm ra pháp khí.

Chủy thủ của Thanh Mặc Nhan vô cùng sắc bén, mới gọt qua vài đường mà đã nhìn thấy hình dạng sơ sơ của kiếm nhỏ.

Nhưng mà dù cho nhìn như thế nào, cũng vẫn thấy giống như là món đồ chơi của tiểu hài tử hơn.

"Đây thật sự là pháp khí?" Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục: "Chờ người làm xong nó, ta lại đem nó đi dung hợp với lá bùa... Nó có thể trở thành vũ khí của ta..." Càng nói nàng càng cảm thấy hưng phấn, hoàn toàn quên mất đây là bí mật mà trước đây nàng muốn giấu kín.

Nàng không chú ý đến, ánh mắt của người nào đó đang dần trở nên u ám, sau đó lại lóe lên tia sáng rọi, nhìn chằm chằm vào nàng.

Xem ra vật nhỏ còn đang cất giấu rất nhiều bí mật a.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gọt tiếp khối gỗ trong tay.

Không thể bức nàng quá mức, tựa như bây giờ cũng tốt, để cho nàng chậm rãi tin nhiệm hắn, rồi đem hết mọi việc nói ra.

Như Tiểu Lam nói xong, lại thấy Thanh Mặc Nhan có chút trầm mặc, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi chính mình vừa nói cái gì.

Nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang cúi đầu rũ mắt xuống, khắc từng chút một lên khối gỗ, giống như không hề để ý đến những câu nói kia của nàng.

Như Tiểu Lam lặng lẽ thờ ra, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã đem hết mọi chuyện nói ra đi.

Nhìn kiếm nhỏ đang dần dần thành hình ở trong tay Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam liền xê dịch thân thể, tiến đến trước mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ ghét bọn lườm nàng một cái: "Tránh ra, chặn hết ánh sáng."

Như Tiểu Lam lấy lòng cười cười: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn thương lượng chuyện này với người..."

"Nói."

"Có phải chờ sau khi ta lớn lên, người sẽ thành thân?"

Tay đang cầm chủy thủ của Thanh Mặc Nhan tạm dừng một chút.

"Tại sao lại hỏi cái này?" Hắn nhàn nhạt nói, trong giọng nói căn bản là không nghe ra được một chút cảm xúc biến hóa nào, nhưng mà ngón tay đang nắm chủy thủ lại phấp phất ra một màu trắng khả nghi.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng nói: "Người đừng mất hứng, ta sẽ lớn lên rất nhanh, cùng lắm là chỉ mất một năm thôi, người cố gắng chờ ta một năm đi."

Thanh Mặc Nhan nhàu mày: "Chờ người một năm, rồi sau đó?"

Rồi sau đó người sẽ yêu ai cưới ai.

Như Tiểu Lam vốn là định hỏi như thế, nhưng mà lời đến bên miệng không hiểu sao lại không nói ra được.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan người này không hề tệ, tuy rằng hắn thường xuyên đùa cợt nàng, còn có phần muốn áp chế nàng, nhưng mà hắn lại ở khắp nơi giúp đỡ nàng, bảo vệ nàng.

"Một năm sau, chờ sau khi ngươi lấy được thuốc dẫn ở trên người ta, thì ta sẽ được tự do chứ?"

Nếu như nàng may mắn tìm được cả bốn viên đá ngũ sắc, nàng sẽ có thể trở về.

Hiện tại trên tay nàng đã có một viên đá ngũ sắc, trên người bát điện hạ cũng có một viên, xem ra phải nhanh chóng nghĩ cách lấy viên đá kia về trong tay mới được.

Nàng suy nghĩ đến xuất thần, hoàn toàn quên mất người nào đó tâm tình đang cực kì khó chịu.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy mạnh chúi thủ lên trên bàn, tiếng vang dọa đến Như Tiểu Lam phải nhảy dựng lên.

"Muốn tự do?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan lạnh băng, hắn túm lấy y phục của Như Tiểu Lam, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong lòng hắn.

"Ta thấy ngươi đúng là đủ lông đủ cánh rồi, bây giờ lại còn dám bàn điều kiện với chủ nhân?"

Như Tiểu Lam đáng thương hề hề trừng mắt nhìn hắn: "Ta là đang thương lượng với ngươi..."

"Không được phép thương lượng!" Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên đùi hắn, bàn tay to xoa nắn mặt nàng, rồi sau đó thông thả trượt xuống phía cổ.

Như Tiểu Lam bị dọa đến cứng người lại.

Hắn đây là muốn làm gì? Bóp chết nàng?

Ý niệm này vừa mới nảy ra ở trong đầu nàng, đã thấy tay Thanh Mặc Nhan tiếp tục trượt xuống phía dưới.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều dựng hết cả lên, nếu mà xuống thêm chút nữa...

"Mau dừng lại đi!" Nàng gắt gao ôm lấy tay hắn, phòng ngừa tay hắn lại tiếp tục đi xuống phía dưới.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Vuốt lông." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói ra hai chữ trực tiếp đánh bại nàng.

Mười mười người a, trên người ta hiện tại làm gì có lông, vậy mà lại dám nói là vuốt lông cho ta!

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vì cái gì muốn bàn bạc với hắn lại khó như thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Nhị thiếu gia nói như rồng leo, làm như mèo mửa (*), Thiếu Khanh đại nhân bực bội trong lòng

(*) Nói như rồng leo, làm như mèo mửa: Chỉ những người giỏi khoa môi, múa mép, ba hoa như rồng bay, phượng múa. Thế nhưng khi làm thì không khác gì... mèo buồn nôn. Tóm lại, đó là loại người nói không đi đôi với làm, nói thì hay nhưng làm thì dở.

Sau khi Thanh Mặc Nhan làm xong cây kiếm nhỏ cho Như Tiểu Lam thì hắn liền rời khỏi điện trang, trở về trong thành.

Chỉ có một mình Như Tiểu Lam lưu lại ở trong trang.

Ý định của Thanh Mặc Nhan chính là muốn đối xử thật lạnh lùng với nàng, khiến cho nàng cảm giác được sự bất lực khi không có hắn ở bên cạnh, lại không nghĩ tới chân trước hắn vừa đi, chân sau nhả đầu vô tâm kia đã hưng phấn vui vẻ tựa như một con khỉ không có người quản thúc vậy.

Nàng làm loạn khắp thôn trang không nói, còn gây tai họa đến cho mấy cây hoa quả xung quanh.

Cũng may trong trang đều là từ sĩ do Thanh Mặc Nhan huấn luyện ra, bọn họ cũng không hề hiếu kỳ về thân phận của Như Tiểu Lam, chỉ là làm theo mệnh lệnh của thế tử bảo vệ nàng thật tốt.

Như Tiểu Lam chơi đùa chán chê xong mới chạy đến chỗ quản gia trong trang xin một ít chu sa, đóng cửa lại bắt đầu chuyên tâm vẽ bùa chú.

Thanh Mặc Nhan trở về Hầu phủ.

Chưa kịp tiến vào sân đã thấy nhị thiếu gia đang đứng chờ ở đó.

"Đại ca." Nhị thiếu gia tiến lên thì lễ, ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía sau Thanh Mặc Nhan: "Tiểu Lam đâu, nàng không trở về cùng huynh sao?"

Thanh Mặc Nhan không mở miệng, mà là đứng yên ở nơi đó lẳng lặng nhìn vào đệ đệ của chính mình.

Nhị thiếu gia bị ánh nhìn chăm chăm của hắn làm cho phát run, đến khi hắn cúi đầu xuống mới nghe thấy Thanh Mặc Nhan mở miệng nói: "Có việc gì?"

"Là phụ thân muốn ta đến đây hỏi một chút, trong cung có đưa thiệp mời đến đây hay không, còn vài ngày nữa là trong cung sẽ tổ chức yến hội ngắm trăng rồi."

"Không có thiệp mời." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói.

Nhị thiếu gia vẻ mặt thất vọng: "Làm sao có thể... Năm trước không phải là còn có sao?"

Thanh Mặc Nhan không nói tiếp, quanh thân dần dần tản ra một tầng lệ khí, áp lực đến nói không nên lời.

"Cung yến ngày đó đại ca có đi không?" Nhị thiếu gia truy vấn nói.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu một cái, bắt quả ngày đó hắn sẽ đại diện cho Đại Lý Tự chứ không phải là Hầu phủ.

"Nếu trong cung thật sự không đưa thiệp mời tới, vậy hôm đó không bằng đại ca mang ta cùng tiến cung đi."

"Mang người?" Thanh Mặc Nhan trầm mặc một chút: "Người muốn lấy thân phận gì để tiến cung, là nhị công tử Hầu phủ hay là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan."

Nhị thiếu gia ngẩn người.

Hắn sợ nhất là bị người khác khinh thường, sao hắn có thể cam tâm để người trong cung chỉ coi hắn là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan.

Thấy sự do dự của hắn, Thanh Mặc Nhan liền xoay người muốn đi vào trong viện.

"Đại ca!" Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng kêu của nhị thiếu gia.

Bước chân Thanh Mặc Nhan chỉ dừng lại một chút, sau đó cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi vào trong sân.

"Đại ca, huynh thay đổi rồi!" Phía sau truyền đến tiếng gầm lên bén nhọn của nhị thiếu gia.

Đợi đến khi Thanh Mặc Nhan quay đầu lại, chỉ còn thấy được bóng lưng đang tức giận rời đi của hắn.

"Thế từ ngài đừng nóng giận, nhị thiếu gia hắn còn nhỏ tuổi, cho nên vẫn còn chưa hiểu chuyện." Huyền Ngọc bên cạnh thấp giọng an ủi.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười lạnh: "Chưa hiểu chuyện, theo ta thấy vật nhỏ còn hiểu chuyện hơn hắn nhiều."

Huyền Ngọc không khỏi cứng họng.

Hắn thật sự không hiểu rõ về việc Thanh Mặc Nhan nhận nuôi nữ hài từ kia ở bên người, mà thế tử đã không muốn nói, cho nên hắn cũng không dám hỏi gì.

"Kỳ thực nhị thiếu gia hắn là muốn có được sự nổi bật, đều là do Hầu gia quản giáo quá chặt." Huyền Ngọc thờ dãi.

"Nếu muốn có nổi bật thì phải dựa vào chính hắn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa... Sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt thòi về phía mình." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói, xoay người bước vào thư phòng.

Nhìn đồng hồ sơ ở trong thư phòng, Thanh Mặc Nhan liền gọi Huyền Ngọc vào để phân phó một ít chuyện, mới nói được một nửa, hắn đột nhiên im lặng, bút trong tay dừng ở giữa không trung.

"Thế tử?" Huyền Ngọc kinh ngạc gọi.

"Huyền Ngọc, đưa bé hôm nay ra khỏi phủ cùng ta, người có biết nàng là ai không?" Không biết tại sao, Thanh Mặc Nhan lại chuyển đề tài sang một hướng khác.

Huyền Ngọc không hiểu nói: "Thuộc hạ không biết a, thế tử ngài không nói, nên ta cũng không dám hỏi."

"Người thật sự không biết nàng là ai?"

Huyền Ngọc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan cau mày, miệng lầm bầm: "Người còn nhớ rõ vừa rồi, nhị đệ đã hỏi ta câu gì không?"

"Nhị thiếu gia hỏi... Tại sao Tiểu Lam cô nương lại không trở về với ngài?"

Thanh Mặc Nhan buông cây bút trong tay ra: "Huyền Ngọc, người đi thăm dò thử xem, ngày hôm nay nhị đệ đã đi đâu, gặp qua người nào, điều tra rõ xong rồi báo lại cho ta."

"Vâng." Huyền Ngọc tuy rằng có chút ngốc, nhưng hắn lại cực kì trung thành, đừng nói là Thanh Mặc Nhan bảo hắn đi điều tra nhị thiếu gia, cho dù có bảo hắn đi

điều tra Hầu gia thì hẳn cũng sẽ làm cực kì nghiêm túc.

Huyền Ngọc ra khỏi thư phòng, Thanh Mặc Nhan không tài nào tập trung vào xem hồ sơ được.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng không biết người buổi sáng hôm nay cùng hắn đi ra khỏi phủ là Như Tiểu Lam, vậy nhị đệ tại sao lại có thể nhận ra nàng.

Nhìn cảnh sắc đêm tối nặng nề bên ngoài cửa sổ, trong con ngươi đen trắng rõ ràng của Thanh Mặc Nhan tản mát ra tia sáng rét lạnh.

Có một số người, khả năng đã thực sự thay đổi.

Hôm sau, khó có dịp Thanh Mặc Nhan không phải đến Đại Lý Tự làm việc, vốn định nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt, không nghĩ tới trời chưa sáng đã tỉnh giấc.

Cảm giác như thiếu vắng cái gì đó bên người.

Ngồi trong phòng thiền lòng, hắn liền dứt khoát quyết định đến thư phòng, ai ngờ khi ở thư phòng có cố gắng đến mấy cũng xem không vào hồ sơ được.

Thời điểm nhớ tới vật nhỏ, mặc kệ là một quả cầu nhỏ lông đen cũng tốt, hay là một tiểu nha đầu tham ăn cũng được, chỉ cần có nàng ở bên người, đều có thể khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà hiện tại, hắn lại thấy trong viện quanh quẽ đến dọa người, đến ngay cả chó ngốc trông cửa cũng lười kêu to.

Bỏ công văn trên tay xuống, Thanh Mặc Nhan bước chân ra khỏi thư phòng: "Chuẩn bị xe, đến điện trang."

Huyền Ngọc mờ mịt nói: "Hôm qua không phải ngài đã nói với vị cô nương kia là mấy ngày này sẽ không đến đó sao?"

Hai bên thái dương Thanh Mặc Nhan ảm ảm hiện lên gân xanh: "Ta đột nhiên nhớ tới có một số việc phải phân phó rõ ràng với người trong trang."

"Việc này cứ giao cho thuộc hạ là được rồi, không phiền đến thể tử phải tự mình đi một chuyến." Huyền Ngọc nhiệt tình nói.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã đen hơn cả đáy nồi.

Huyền Ngọc vẫn không biết rõ tình hình: "Thế tử, ngài tức giận sao?"

Thanh Mặc Nhan cắn răng cả nửa ngày mới phun ra một chữ: "Cút!"

Huyền Ngọc không nói hai lời, lập tức lui ra.

Thanh Mặc Nhan đầy một bụng lửa giận không có chỗ nào phát tiết, toàn thân tựa như đang mang theo một ngọn lửa, đi đến đâu đều có thể thiêu đốt mọi thứ.

Tất cả từ sĩ đi theo bên người hắn đều cảm như hén, ai lấy đều không hiểu được chủ tử đây là đang tức giận cái gì.

Ra khỏi phủ lên xe ngựa, Thanh Mặc Nhan thả màn xe xuống, rồi lấy tay đấm vào cạnh xe.

Hắn đây là xảy ra chuyện gì, bất quá chỉ là một việc nhỏ, vì sao lại tức giận đến như thế, thật sự là một chút cũng không giống với con người của hắn.

"Thế tử, nhị thiếu gia bám theo phía sau." Ngoài cửa sổ từ sĩ cúi thấp đầu nhắc nhở.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan khẽ rung mình một cái, quyết đoán nói: "Thay đổi tuyến đường, không đến điện trang nữa, đi nhiều vòng ở trong thành."

Nghe được lệnh của Thanh Mặc Nhan, xe ngựa bắt đầu đi loanh quanh trong thành, nhị thiếu gia ngồi trên chiếc xe ngựa mới thuê được, liên tục đi theo phía sau.

Xe ngựa của Thanh Mặc Nhan vòng vo quanh thành chừng hai canh giờ, cuối cùng lại dừng ở bên ngoài Bạch Ngọc lâu.

Trong lòng nhị thiếu gia chần chờ, không biết là có nên tiếp tục đi theo hay không, nếu chưa tìm được nha đầu yêu quái kia, thì hẳn cũng không yên tâm mà hồi phủ được.

Ở xa, hắn thấy Thanh Mặc Nhan bước xuống xe, đi vào Bạch Ngọc lâu.

Xem ra hôm nay vẫn chưa được, vẫn là nên trở về thôi.

Nhị thiếu gia bước xuống xe ngựa ở góc đường, rồi ném cho phu xe nửa khối bạc vụn, xong xuôi đang chuẩn bị rời đi, thì chợt thấy có vài nam tử xa lạ đứng vây quanh lấy hắn.

"Các người... Các người muốn làm gì?" Nhị thiếu gia khản trương nói.

"Không làm gì cả, thế tử muốn mời nhị thiếu gia vào uống hai chén, nhị thiếu gia đi theo phía sau lâu như thế, hẳn là đã khát nước rồi?"

Nhị thiếu gia kinh hãi bị những người đó vây quanh lại, nửa đi nửa bị đẩy bước vào trong Bạch Ngọc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Điểm đáng ngờ

Nhị thiếu gia bị đám tử sĩ vây quanh đi vào Bạch Ngọc lâu.

Gian phòng lầu ba, Thanh Mặc Nhan đang ngồi ở bên trong, một bên tiểu nhị ân cần rót trà, trên bàn còn có mấy đĩa đồ ăn vặt cùng điểm tâm tinh xảo.

Mấy món thức ăn vặt này đều là thứ mà Như Tiểu Lam thích nhất, Thanh Mặc Nhan nhìn lướt qua cái đĩa, đột nhiên lại cảm thấy không muốn ăn.

Không có vật nhỏ ở đây, cho dù là mỹ vị đến đâu cũng sẽ thấy không có gì hấp dẫn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến."

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của tử sĩ.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người gạt đầu một cái, tử sĩ liền đẩy nhị thiếu gia vào bên trong, rồi lại không một tiếng động lui ra ngoài.

Huyền Ngọc lạnh lùng nhìn thoáng qua nhị thiếu gia, rồi đi ra theo tên tử sĩ, sau đó còn tiện tay đóng cửa lại.

Nhị thiếu gia nom nớp lo sợ đứng ở nơi đó, sau lưng toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan lại tự rót trà, thản nhiên nói: "Ngồi đi."

Nhị thiếu gia đáp lời, dè dặt cẩn trọng ngồi vào vị trí đối diện với Thanh Mặc Nhan, trong lòng lại vô cùng bồn chồn, không biết Thanh Mặc Nhan đây là đang muốn làm cái gì.

"Muốn ăn cái gì, tự mình chọn." Thanh Mặc Nhan giống như là thật sự mời hắn đến để ăn cơm, kêu tiểu nhị tiến vào cho hắn gọi món ăn.

"Ta... Không muốn ăn cái gì cả, đại ca làm chủ là được rồi."

Thanh Mặc Nhan liền gọi lên mấy món ăn nổi tiếng của Bạch Ngọc lâu, cuối cùng thế nhưng còn gọi cả Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường đến đây để bồi rượu.

Nhị thiếu gia đứng ngồi không yên, trong lòng lại càng thêm bất an.

"Nhị đệ không có gì muốn nói sao?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Nhị thiếu gia uống vào một ngụm rượu to, mạnh mẽ tự trấn an nói: "Đại ca nói vậy là có ý gì? Hôm nay ta cũng chỉ là đi hẹn gặp mặt với bằng hữu, ai biết được vừa mới đến gần đây đã bị mấy tên nam tử xa lạ trời mang đi..." Nói xong hắn còn nhíu nhíu mày: "Những người đó đều là thuộc hạ của đại ca sao? Bọn họ không có lý lẽ như thế, khó tránh khỏi sau này sẽ không mang đến phiền phức cho đại ca."

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào hắn: "Người có hẹn với bằng hữu?"

"Vâng." Nhị thiếu gia kiên trì nói, việc đã đến nước này, hắn dứt khoát có chết cũng không được nhận.

"Không biết người đó là ai... Không bằng gọi lên đây để uống hai chén cùng với đại ca đi." Thanh Mặc Nhan vừa dứt lời, bên ngoài cửa liền vang lên tiếng kêu ồn ào.

"Khó có dịp Thiếu Khanh mời khách, nếu ta từ chối thì quá bất kính rồi!"

Nói xong, cửa mở ra, đi vào bên trong là bốn vị quý công tử nhà giàu.

"Nhị thiếu gia, hiếm khi mới thấy ngoại mời được Thiếu Khanh đại nhân đến đây, vậy thì hôm nay cứ để chúng ta tự phạt ba chén đi."

Mọi người vây quanh nhị thiếu gia, vừa phủ tay lên trên đầu vai hắn, vừa tiếp nhận chén rượu từ phía tiểu nhị.

Nhị thiếu gia ngồi ngốc ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần được.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh nhạt, nhìn về phía đệ đệ của mình: "Đây là bằng hữu của ngoại?"

"A... Vâng, đúng là bọn họ." Nhị thiếu gia lắp bắp nói: "Ta hẹn họ uống rượu ở đây, ai biết được lại gặp phải đại ca." Hắn càng nói càng lưu loát, lại còn đứng lên bắt chuyện với mấy người kia, giống như là cực kỳ thân thiết.

Thanh Mặc Nhan buông mắt xuống, không nói tiếng nào bụng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rồi mới đứng dậy đi ra phía ngoài cửa.

"Thiếu Khanh sao lại đi rồi?"

"Khó có dịp gặp ở một chỗ, nhị gia, ngoại mau nói một tiếng, để đại ca ngoại ở lại đi."

Nhị thiếu gia xấu hổ cười cười: "Đại ca còn có việc bận, ngày khác, ngày khác."

Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, tiểu nhị đã mời Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường tới, vừa đúng lúc gặp hắn ở cửa.

"Phục vụ tốt mấy vị ở bên trong, sẽ không thiếu tiền thưởng cho người." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Hồng Lăng cô nương cười xinh đẹp: "Quan gia yên tâm." Dứt lời lắc mông đi vào trong phòng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc cùng đám người đi xuống lầu, sau khi rời khỏi Bạch Ngọc lầu, xe ngựa di chuyển qua hai con phố, rồi dừng lại ở một con ngõ nhỏ.

Huyền Ngọc tìm một trà lâu ở gần đấy, Thanh Mặc Nhan bước vào một gian phòng, ngồi thưởng thức trà.

Ước chừng uống hết nửa chén trà, đã thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Huyền Ngọc tiến lên mở cửa.

Chỉ thấy đứng bên ngoài là Hồng Lăng cô nương của Thiên Nhạc Phường.

"Nhanh như thế?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói.

Hồng Lăng cười xinh đẹp: "Thiếu Khanh vừa đi thi bọn họ cũng tan, nhưng bắt quá tiền thưởng lại không hề ít, một chuyến này cũng không tính là mệt."

Thanh Mặc Nhan chỉ vào cái ghế ở đối diện: "Ngồi."

Hồng Lăng thoải mái hào phóng ngồi xuống, rồi lại tự rót cho mình một chén trà, nhưng nàng lại rất cẩn thận, không hề chạm vào đồ vật mà Thanh Mặc Nhan đã dùng qua.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng đặt câu hỏi: "Sau khi ta đi, bọn họ đã nói những gì."

"Những người đó căn bản không phải là bằng hữu của nhị gia nhà các người, bọn họ cũng là do được người khác mời đến." Hồng Lăng tinh tế cắn hạt dưa: "Sau khi ta đi vào chỉ nghe được một chút, nghe ý tứ trong lời nói của bọn hắn, là có người đã thanh toán tiền để bọn họ che giấu cho nhị thiếu gia, sau khi Thiếu Khanh ngài đi, tất cả bọn họ cũng đứng dậy ra về, chỉ có một mình nhị gia ở lại uống thêm mấy chén, sau đó không biết tại sao hắn lại đột nhiên tức giận lên, quăng cả chén rượu xuống đất, còn đuổi cả ta ra ngoài..."

Nghe xong lời nói của Hồng Lăng, thần sắc của Thanh Mặc Nhan càng trở nên âm trầm.

Sau khi tiễn Hồng Lăng xong, Thanh Mặc Nhan liền quay sang nói với Huyền Ngọc: "Phái người theo dõi nhị thiếu gia, mặc kệ hắn đi đến đâu cũng phải đi theo, Bạch Ngọc lầu bên này cũng phái người quan sát cho kỹ, còn về phía Thiên Nhạc Phường thì nói với Nhuận Nhi tỷ một tiếng, mặc kệ là vị cô nương nào, chỉ cần có thể nghe được tin tức hữu dụng, ta sẽ trọng thưởng hết."

Phân phó xong mọi việc, Thanh Mặc Nhan vẫn ngồi ở trong phòng lẳng lặng nhìn vào chén trà không ở trên bàn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn một lòng muốn bảo vệ cho đệ đệ, tại sao bây giờ lại biến thành cái dạng này.

Tuy rằng chức quan hắn tìm cho đệ đệ phẩm cấp không được cao, nhưng lại là một công việc béo bở, hơn nữa công việc này cũng hết sức đơn giản, lại không dễ dàng xảy ra chuyện gì...

Chính là do nhị đệ của hắn không biết hài lòng, một hai cứ muốn bước chân vào những nơi nguy hiểm đó.

Phải biết rằng chức quan càng cao, thì nguy hiểm rình rập bên người càng lớn.

Vì sao hắn lại không hiểu rõ đạo lý này đây!

"Nhiều năm như thế, tất cả đều trở nên vô nghĩa!" Hắn đặt mạnh chén trà xuống, đứng dậy phát tay áo rồi đi.

Huyền Ngọc thanh toán tiền trà xong, cũng gắt gao đi theo phía sau.

Sau khi Thanh Mặc Nhan lên xe ngựa thì lại trầm mặc, hắn không hạ lệnh nói là muốn đi đâu, cho nên những người kia cũng không có ai dám đi.

Đám người Huyền Ngọc đều đứng ở bên ngoài, không một ai dám mở miệng ra dò hỏi.

Qua hơn nửa ngày, từ trong xe ngựa mới truyền ra thanh âm của Thanh Mặc Nhan: "Ra khỏi thành."

Huyền Ngọc thử nói: "Đi đến điện trang sao?"

Trong xe lại không có thanh âm đáp lại, chỉ tản mát ra bên ngoài một cỗ sát khí vô hình.

Các từ sĩ nhìn Huyền Ngọc bằng ánh mắt đồng tình, hơn nữa còn tự giác kéo ra chút khoảng cách với hắn.

Khi Thanh Mặc Nhan tới điện trang, thì sắc trời cũng đã tối.

Điện trang im ắng, đến ngay cả thanh âm gà gáy cũng không có.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong sân, nhưng mà khi đi đến cửa thì bước chân lại vô thức chậm lại.

Chỉ cần mở cánh cửa này ra thôi là có thể nhìn thấy vật nhỏ của hân, nàng có thể hay không đang ngóng chờ đến nóng này, có thể hay không chạy vội đến đây liều mạng lấy lòng hân? Hay là vẫn đang giận dỗi không chịu để ý đến hân, chu cái miệng nhỏ lên rồi tỏ ra ủy khuất.

Đến ngay cả bản thân Thanh Mặc Nhan cũng không hề phát hiện ra, khóe miệng hân lại đang mang theo ý cười.

Đẩy cửa ra, khóe miệng đang giờ lên cao dần dần bị cứng lại tại chỗ.

Trong phòng lộn xộn, cả mặt đất toàn là những trang giấy bị bỏ đi, vật nhỏ của hân chỉ mặc một kiện áo khoác ngắn tay, y phục bên trong dường như là trung y, mà đến ngay cả yếm cũng không thêm mặc vào, để lộ ra hai cánh tay nhỏ như ngọc sen, đôi chân của nàng thì để lên trên ghế, có hơi lộ ra phần quần nhỏ ở bên trong... Trong tay thì cầm một cây bút đỏ, đang cúi đầu chăm chỉ viết cái gì đó.

Huyền Ngọc chỉ cảm thấy trước mắt như có một con lốc thổi qua, Thanh Mặc Nhan phanh một cái đóng mạnh cửa lại, đem hân nhốt ở bên ngoài, còn suýt nữa là đâm đến đập mũi của hân.

Tĩnh tĩnh thế tử càng ngày càng cổ quái, Huyền Ngọc vuốt cái mũi về mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Thiếu Khanh nói dối không chớp mắt trước mặt hoàng đế

Thanh Mặc Nhan đóng mạnh cửa lại, tạo ra một ngọn gió thổi lên tất cả lá bùa ở trên bàn.

Như Tiểu Lam kinh hô nhào đến đem những lá bùa kia gặt gao đề lại.

"Thanh Mặc Nhan, sao ngươi lại tới đây?" Như Tiểu Lam ngoài ý muốn nói.

Gân xanh trên thái dương Thanh Mặc Nhan hiện hết cả lên.

"Y phục trên người ngươi... Là ai làm cho ngươi." Thanh Mặc Nhan khó khăn lắm mới duy trì được sự bình tĩnh.

"Y phục?" Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn chính mình: "Là ta tự mình mặc a, mặc thế này mới mát mẻ, lại còn không làm dơ đến tay áo." Tay áo dài của người cổ đại thật sự rất đáng ghét.

Vương vị không nói, mặc kệ ăn cơm hay là viết chữ, thì nó luôn đi trước một bước sà vào bát canh của nàng, hoặc là vào trong nghiên mực.

"Đúng rồi, lần sau ngươi nhớ là phải mang theo cả chó ngốc đến đây, dù sao ngươi cũng không cần dùng đến nó để trông cửa hậu viện." Như Tiểu Lam hoàn toàn không để ý đến người nào đó đã sắp sửa bùng nổ lửa giận.

"Ngươi muốn chó ngốc đến đây chơi đùa cùng ngươi?"

Như Tiểu Lam vui sướng gật đầu, nàng không thể trông chờ vào việc Thanh Mặc Nhan có thể ở bên người nàng cả ngày, trước kia khi là mèo hương nàng còn có thể ăn vạ ở bên người hân, nhưng mà hiện tại nàng đã có chân có tay, hơn nữa cũng đã lớn lên một chút, hoàn toàn có thể tự lo cho việc sinh hoạt của mình.

Nàng còn đang suy tính có nên hay không sử dụng một loại bùa mà trước nay nàng chưa từng dùng qua, nghe ông nội nói, đệ tử âm dương thế gia đều sẽ lợi dụng lá bùa để kết duyên với linh thú, sử dụng chúng nó để làm việc cho bản thân.

Linh thú cái gì nàng đều không trông mong có được, cho nên muốn dùng chó ngốc để thử một lần, biết đâu lại thành công cũng không chừng.

Thanh Mặc Nhan tích góp đầy lửa giận mà không có chỗ để phát tiết.

"Thật đúng là vật nhỏ không có lương tâm." Hân hung hăng nói, ở trong mắt nàng thế nhưng chỉ có một mình chó ngốc.

Như Tiểu Lam còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Thanh Mặc Nhan đoạt mất cây bút ở trong tay.

"Ngươi muốn làm gì?" Như Tiểu Lam không hiểu hỏi, nàng không rõ, hân lại điên cái gì.

Gần đây cảm xúc của chủ nhân rất bất ổn a, như thế nào lại giống như gặp phải phiền muộn trong công việc đây.

"Mặc quần áo vào."

"Ta mới không cần." Tay áo của kiện y phục kia rất phiền toái.

Đuôi lông mày của Thanh Mặc Nhan lập tức nhướn lên.

Quả nhiên là đã đủ lông đủ cánh, bây giờ còn dám tranh luận với hân.

Một tay khiêng vật nhỏ vác lên trên vai, đầu của Như Tiểu Lam bị chĩa xuống dưới, dọa đến nàng phải la to lên kêu cứu.

Trong viện đều là người của Thanh Mặc Nhan, tự nhiên không có ai để ý đến tiếng kêu của nàng.

Thanh Mặc Nhan khiêng nàng tới chính phòng, đặt ở trên giường.

"Sau này nếu để ta nhìn thấy ngươi ăn mặc thành như vậy, thì ta sẽ đánh cho đến khi móng ngươi nở hoa mới thôi!" Thanh Mặc Nhan cầm trung y cùng cái yếm ném lên trên người nàng.

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đều là sự không tình nguyện.

Hắn quần nàng mặc cái gì làm gì, dù sao ở đây cũng chỉ có một mình nàng, đám tử sĩ kia mới sẽ không để ý đến nàng.

Nhìn vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan đột nhiên lại có cảm giác sinh ra một loại vô lực không tên.

Theo thời gian nàng lớn lên, nàng bắt đầu học được cách phản kháng lại hắn, rất phản nghịch.

Không ổn a.

Nếu cứ để như thế, chưa đợi đến lúc nàng nghĩ thông suốt, thì đã bị biến thành một dã thú rồi.

Ở trước thái độ cường ghen của vị chủ nhân nào đó, không tới một giây sau Như Tiểu Lam liền biến trở lại với bộ dáng của một tiểu nha đầu ngốc manh đáng yêu.

Một đôi mắt to lấp lánh, đầu như vô ý cọ cọ vào ngực Thanh Mặc Nhan, quả thật có thể làm cho tâm hắn hóa thành nước.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan rời khỏi điện trang, trở về trong thành liền đi thẳng tới Thuận Thiên Phủ.

Hắn hỏi tân Phủ doãn Thuận Thiên về danh sách những người còn sống sót sau cái đêm bị nhện gỗ tấn công, rồi viết gấp một tấu chương, để cho tất cả những người này ấn dấu tay lên trên đó.

Bí mật làm xong xuôi việc này, hắn liền trực tiếp tiến cung.

Hoàng đế một mình ở trong thư phòng triệu kiến hắn vào, khi hắn nhìn thấy tấu chương mà Thanh Mặc Nhan đưa lên, hắn cũng hết sức cả kinh.

"Nguyên lai đêm đó là dựa vào nha đầu kia." Hoàng đế buồn bã nói: "Tên thần y kia, thật sự là con rối đứng đầu?"

"Vô cùng có khả năng." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nói: "Vi thần vô năng, thù hạ hộ vệ cùng với nha dịch của Thuận Thiên Phủ tuy đều có một thân võ nghệ trong người, nhưng mà vẫn không đối phó được với loại tà vật kia, thời khắc mấu chốt nếu không phải là nhờ Tiểu Lam ra tay, thì đến ngay cả vi thần cũng khó mà tránh được kiếp nạn này."

Hoàng đế trầm mặc một lúc: "Ngươi nói... Chỉ trong mấy ngày mà nàng đã lớn hơn bốn, năm tuổi?"

"Vâng, bộ dáng hiện tại của nàng không sai biệt lắm là tầm mười tuổi, nếu như Hoàng Thượng không tin vi thần sẽ mang nàng đến đây cho ngài xem qua."

Hoàng đế khẽ nhú mày.

Loại sự tình này đúng là hiếm có trong thiên hạ, nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn thật đúng là có chút không thể tin được.

"Như Tiểu Lam chính là hậu nhân của dị tộc, kỳ thực phụ mẫu nàng đã bị con rối kia làm hại, chỉ có nàng may mắn sống sót được, nhưng mà đêm đó nàng vì cứu vi thần cùng đám người Thuận Thiên Phủ, mà đã vô tình phá đi cấm thuật của gia tộc, khiến cho thân thể trưởng thành nhanh chóng..." Thanh Mặc Nhan nói dối một cách lưu loát, trong mắt đúng lúc toát ra một tia không đành lòng: "Hoàng Thượng ngài cũng biết, vi thần ghét nhất là thiếu ân tình của người khác, vốn là định nhận nuôi nha đầu kia, rồi sau này tìm gia tộc giúp nàng, đưa nàng trở về bên cạnh với tộc nhân, không nghĩ tới hiện tại lại xảy ra loại chuyện này, vi thần đi tìm y quan Đại Lý Tự chẩn mạch giúp nàng... Y quan nói nàng chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm nữa..."

Hoàng đế ngây ngẩn cả người.

Chỉ sống được mười ba, mười bốn năm nữa?

Kia chẳng phải là chưa kịp trưởng thành đã phải chết non sao.

"Hay là mời thái y xem qua?" Hoàng đế nhìn kỹ Thanh Mặc Nhan, tựa như là muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được cái gì đó.

Nhưng mà biểu cảm của Thanh Mặc Nhan vẫn thùy chung như một, đến ngay cả ở trong tầm mắt của hoàng đế mà cũng không hề có một chút biến hóa.

Hoàng đế lại một lần nữa đem tầm mắt dừng ở trên tấu chương.

Mặt trên có vô số dấu tay bằng máu, tất cả đều là của người Thuận Thiên Phủ may mắn sống sót trong ngày đó.

Nhiều người làm chứng như thế, hắn là không sai.

"Ngày mười lăm là yến hội ngắm trăng, ngươi nhân dịp đấy đem nàng vào cung đi." Hoàng đế buồn buồn nói: "Trẫm muốn gặp nàng một lần."

"Tuân chỉ." Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Vi thần còn lại một yêu cầu quá đáng nữa."

"Nói."

"Đợi đến khi vi thần hoàn thành xong hết công việc ở trên tay, khẩn mong Hoàng Thượng sẽ đồng ý cho vi thần mang Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng."

"Người muốn rút khỏi đô thành?" Trong mắt hoàng đế hiện lên một tia tinh quang.

"Vâng, lâu thì nửa năm, chậm thì mất mấy tháng là có thể trở về, bất luận có tìm được hay không, vi thần đều sẽ quay về."

Hoàng đế suy nghĩ một lát, không tỏ ý kiến gì nhiều: "Việc này bàn sau, trước tiên người cứ lui ra đi."

Thanh Mặc Nhan hành lễ với hoàng đế, rồi rời khỏi đại điện.

Hoàng đế ngồi yên lặng một mình, sau đó mới phân phó thái giám ở bên người: "Chuyển Đại Lý Tự Chính Khanh."

Nửa canh giờ sau, Đại Lý Tự Chính Khanh lặng yên đi vào yết kiến.

Hoàng đế liền đưa tấu chương của Thanh Mặc Nhan cho hắn xem.

"Người cảm thấy Thanh Mặc Nhan người này còn có thể dùng được hay không?" Hoàng đế hỏi.

Đại Lý Tự Chính Khanh cung kính thi lễ nói: "Hoàng Thượng ngài yên tâm, Thanh Mặc Nhan chính là cô thần (*), dù cho được thánh sủng cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá phận đi, trong triều đồn đãi phụ tử nhà hắn không hợp nhau, phía sau lại không có thế lực của gia tộc mẫu thân giúp đỡ, hắn lại càng không có liên quan gì đến mấy vị hoàng tử cả, loại thần tử như thế này Hoàng Thượng còn có gì phải lo lắng nữa?"

(*) Cô Thần (thần cô độc) là tính đơn độc do chính bản thân cá nhân tạo ra từ tính cách, lối sống, suy nghĩ, xúc cảm của mình.

Hoàng đế mỉm cười, kỳ thực còn có một nguyên nhân nữa mà hắn chưa nói với bất kỳ một người nào.

Hắn trọng dụng Thanh Mặc Nhan còn vì một lý do khác: Hắn lớn lên thật sự rất giống với một người... Một nữ nhân mà hắn chưa từng quên.

Đó là một nữ nhân rất đặc biệt, nàng chạy nạn từ Tề Quốc sang đây, nhưng lại có một đôi mắt rất đặc biệt, phảng phất như có thể nhìn thấu nhân tâm, nàng cũng đã từng cứu mạng của hắn.

"Hoàng Thượng?" Thanh âm của Đại Lý Tự Chính Khanh kéo hoàng đế từ trong suy nghĩ ra.

"Người vừa nói cái gì?" Hoàng đế định thần lại.

"Thần cho rằng, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì không có người nào thích hợp hơn nữa, hắn tuyệt đối có thể trở thành một thanh đao sắc bén ở trong tay ngài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đi dạo phố gặp người bán hàng rong kỳ quái

Mấy ngày liên tiếp, Thanh Mặc Nhan đều ở trong điện trang, không hề vào lại trong thành.

Huyền Ngọc bên này đã phái người theo sát nhị thiếu gia, bởi vì Thanh Mặc Nhan không trở về Hầu phủ, cho nên nhị thiếu gia căn bản không thể biết được hành tung của Thanh Mặc Nhan, dù cho hắn có thể đoán ra được chuyện Thanh Mặc Nhan đến điện trang, cũng sẽ không dám tùy tiện đến gần.

Bởi vì điện trang kia là do Hoàng Thượng thưởng cho Thanh Mặc Nhan, trước kia nó thuộc về sản nghiệp của hoàng thất, cho nên người thường căn bản là không dám tiếp cận đến.

Mỗi ngày Thanh Mặc Nhan đều ở trong điện trang, đã làm cho Như Tiểu Lam phải ghen hờn rồi.

Ngày nào nàng cũng phải nghe hắn giảng giải về quy củ ở trong cung, hắn còn muốn dạy nàng cách phân biệt tranh phục của những người trong cung, thậm chí hắn còn viết cho nàng một phần bản thảo, muốn nàng chép lại y nguyên chữ viết ở trên đó.

Đây đều là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam thật muốn cầm lấy phần bản thảo chữ như gà bới kia rồi quăng xuống đất.

Ta vì cái gì phải chép lại cái loại đồ vật này!

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt ngồi ở một bên đọc sách, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cung yến ngắm trăng ngày mười lăm, Hoàng Thượng muốn gặp mặt người, chẳng lẽ người lại muốn kêu hắn là lão gia gia trước mặt mọi người?"

Như Tiểu Lam há miệng thở dốc, muốn giải thích cho chính mình, nhưng mà bỗng nhiên nàng lại phát hiện ra bản thân quả thật là không có một lý do nào thuyết phục.

Hơn nữa đối với quy củ ở trong cung, cái gì nàng cũng không hiểu.

Lần trước khi bọn họ vào cung triệu kiến cũng chỉ có một mình hoàng đế ở đó, nếu như ở trong cung yến lần này nháo ra chê cười, nàng sẽ làm mất đi mặt mũi của Thanh Mặc Nhan.

Thở phì phì ngồi trở lại trên ghế, Như Tiểu Lam một lần nữa cầm tờ bản thảo kia lên.

Nhưng mặt trên lại có rất nhiều chữ mà nàng không biết.

Thanh Mặc Nhan liền đọc cho nàng nghe, nàng dùng chữ giản thể (*) viết qua một lần.

(*) Chữ giản thể: Một trong nhiều cách đơn giản hóa chữ Hán.

Nhìn thấy chữ nàng viết, Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường khiếp sợ.

"Người đây là đang vẽ cái gì?"

"Không có gì... Chỉ là một ít ký hiệu mà thôi." Như Tiểu Lam chợt dạ rụt cổ lại, nàng cũng không muốn tranh luận với hắn về vấn đề một con mèo hương làm sao mà lại viết ra được loại chữ này.

Ánh mắt Thanh đánh giá nàng, khiến nàng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Huyền Ngọc đứng ở gần đó, lẳng lặng cúi đầu.

Trải qua mấy ngày nay hắn cũng đã biết rõ một số việc.

Nữ hài tử mười tuổi trước mắt này, thế nhưng lại chính là Như Tiểu Lam.

Chuyện này thật sự là quá mức quỷ dị, nhưng mà hắn thấy thái độ của chủ tử đối với Như Tiểu Lam vẫn như bình thường, thỉnh thoảng còn trêu cợt Như Tiểu Lam đến mức tức giận dậm lông lên, cũng không có tình huống nào khác phát sinh, vì thế tâm của Huyền Ngọc cũng thả lỏng xuống dưới.

Dù sao chỉ cần thể tử vui là được rồi, một thuộc hạ như hắn tự nhiên cũng không có gì để nói.

Lại nói nữ hài tử này khi đi theo bên người thế tử, thế nhưng lại rất giống với con mèo hương trước kia, đều áp chế được cỗ độc phát tác, cho nên hắn cao hứng còn không kịp nữa là.

"Người nói dối ở trước mặt Hoàng Thượng mà không sợ bị hắn phát hiện?" Như Tiểu Lam rất hiếu kỳ, làm sao Thanh Mặc Nhan có thể nói dối giỏi đến mức mặc không đổi sắc tím không đập mạnh đây.

Thanh Mặc Nhan khinh thường liếc nàng một cái: "Người tưởng tất cả mọi người đều giống người?"

"Giống ta thì sao?" Như Tiểu Lam hồn nhiên tỏ ra khó hiểu.

"Cái gì cũng viết hết ở trên mặt." Ngờ kị của Thanh Mặc Nhan ả ả mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam lập tức như quả cà tím bị xẹp lép.

Ở trước mặt người kia, nàng thật sự là đến nửa điểm mặt mũi cũng không còn.

Cái gì khí tiết a, cái gì tự tôn a, đều rồi nàng mà đi hết rồi.

Đây là nhân sinh của một con mèo a!

"Uổng phí ta có lòng hảo tâm, còn đi lo lắng cho người..." Trong miệng nàng lẩm bà lẩm bẩm.

Kỳ thật Thanh Mặc Nhan làm sao mà không biết được tâm ý của nàng, chuyện có liên quan đến thân thể của nàng, đến ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy rất mơ hồ, càng đừng nói là bắt người khác phải tin.

Hoàng đế cũng chẳng phải là tin tưởng vào lời nói của hắn, mà là bởi vì sự tồn tại của Như Tiểu Lam không hề gây ra uy hiếp gì cho hoàng đế.

Hoàng đế giúp Như Tiểu Lam làm sáng tỏ thân phận, hắn tự nhiên là lại nợ thêm một cái ân tình, từ đó phải bán mạng cho hoàng đế.

Nghĩ đến hai chữ "bán mạng" này, khoe miệng Thanh Mặc Nhan liền lộ ra nhè nhẹ ý cười lạnh lẽo.

Mặc kệ ra sao, hắn cũng phải tìm ra bằng được thuốc dẫn của cỗ độc.

Trước kia mỗi lần hắn đi tìm kiếm giải dược, đều gặp phải rất nhiều phiền toái, mỗi lần đều là cao hứng khi đi, mất hứng khi về.

Thật giống như có người đang cố ý gây phiền toái cho hắn, không muốn để cho hắn gom đủ thuốc dẫn chế thành giải dược.

Cho nên lúc này đây, hắn muốn dùng lý do là đi tìm tộc nhân giúp Như Tiểu Lam để ngụy trang cho việc âm thầm đi tìm giải dược của hắn, hắn ngược lại đang muốn nhìn xem, phía sau rốt cuộc là người nào đang làm trò quỷ.

Như Tiểu Lam nhẫn nại chép bản thảo, học quy củ, nhưng mà đến ngày thứ ba, nàng rốt cuộc cũng không chịu được nữa.

"Ta muốn chết, Thanh Mặc Nhan ngươi giết ta đi..." Dù sao đã không còn mặt mũi nữa, nàng liền dứt khoát lẩn đi lẩn lại ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhịn cười.

Bộ dáng đáng thương của vật nhỏ không khỏi khiến hắn cảm thấy buồn cười.

"Mới ngoan ngoãn được vài ngày mà giờ đã không an phận?"

"Ta làm không được, ngươi lại cứ bắt ta phải học mấy thứ này, ta đây muốn thăng thiên." Như Tiểu Lam toàn lực lấy lòng người nào đó.

Thanh Mặc Nhan bế nàng từ trên giường lên: "Không được nói bậy."

Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa, nhưng mà sức lực của Thanh Mặc Nhan lại phi thường lớn, nàng căn bản là không giãy thoát được, cuối cùng hai tay còn bị hắn nắm lại, ở trong lòng hắn không thể động đậy được nữa.

"Thấy buồn?"

Như Tiểu Lam gật đầu như gà tòi.

"Nếu ngươi có thể đọc được bản thảo kia, thì hôm nay ta sẽ mang ngươi vào thành ăn uống."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

"Thật sự?"

Có lời hứa hẹn của Thanh Mặc Nhan, cái bản thảo khó hiểu kia cũng trở nên bớt khó khăn hơn, Như Tiểu Lam đọc ngắt đoạn mãi cuối cùng cũng qua.

Thanh Mặc Nhan cũng biết, bắt nàng phải đọc lưu loát mấy chữ kia là một chuyện vô cùng khó, cho nên cũng không muốn gây khó dễ cho nàng, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền đi thẳng vào thành.

"Ta muốn ăn cái này! Cái kia cũng không tồi..."

"Thanh Mặc Nhan! Ngươi mau đến đây xem..."

"Thanh Mặc Nhan! Thanh Mặc Nhan!"

Dọc theo đường đi, vật nhỏ ồn ào nhốn nháo, Thanh Mặc Nhan lại vẫn phi thường bình tĩnh.

Chỉ có đám người Huyền Ngọc mới cảm nhận được thế tử không giống với trước đây, một chút ý tứ tức giận cũng không có.

Trên đường rất náo nhiệt, người bán hàng rong ở ven đường đều hét to lên giao hàng, hai bên đường phố đều ù ù cửa hàng san sát nhau, mọi người tới tới lui lui đi qua không ngừng.

Như Tiểu Lam cảm thấy không thỏa mãn khi phải ngồi trên xe, liền quán lấy Thanh Mặc Nhan đi xuống xe ngựa, hai người chậm rãi đi bộ ở trên đường.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy tay nàng, Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ đi theo phía sau bọn hắn, thỉnh thoảng lại tiến lên lấy tay ngăn ở phía trước bọn hắn để ngăn cản dòng người đang chen chúc đi qua.

Như Tiểu Lam nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, một hồi thì đứng ở quầy hàng bên này, một hồi sau lại chạy sang quầy hàng khác chơi đùa hết sức vui vẻ.

Thanh Mặc Nhan nhẫn nại đi theo nàng, nhưng mà dần dần hắn lại phát hiện ra, vật nhỏ nhìn nhiều, thích cũng nhiều, nhưng lại không hề mở miệng ra nói là muốn mua.

"Ngươi không thích những cái đó sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thích a." Như Tiểu Lam thờ dãi.

"Thích có thể mua về."

Như Tiểu Lam thề thốt: "Ta thích rất nhiều thứ, nhưng không phải cứ thấy thích là mua, lại nói mua mấy thứ này về chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, vẫn là tiết kiệm một chút tiền cho ngươi đi."

Nói xong nàng cười hi hi rồi đi tới mấy quầy hàng ở phía trước.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, lông mày đang nhíu chặt cũng đã dần dần ra.

Vật nhỏ muốn tiết kiệm tiền cho hắn?

Chẳng lẽ nàng không biết mấy thứ này trị giá bao nhiêu tiền, cho rằng chúng có thể khiến hắn trở nên nghèo túng.

Như Tiểu Lam lúc này đang ở trước một cái quầy hàng, nàng ngồi xổm ở nơi đó tò mò nhìn các món đồ trang trí đang được đặt ở trên mặt đất.

Ngay tại lúc nàng cảm lên một khối ngọc thạch chất lượng kém, thì từ trên đỉnh đầu liền truyền đến thanh âm của người bán hàng rong: "Tiểu nha đầu, ta biết ngươi từ đâu đến..."

Như Tiểu Lam kinh hãi tròn tròn mắt.

Người bán hàng kia nhìn qua rất bình thường, nhưng mà lời hắn nói với Như Tiểu Lam lại chẳng khác gì sóng to gió lớn.

Chẳng lẽ... Có người biết thân phận thật sự của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Vật nhỏ mất tích!

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi vào một gian nhà phòng trong một tú lầu gần đó.

Như Tiểu Lam cúi đầu, dùng đôi đũa gây loạn đĩa thức ăn, có chút không yên lòng.

"Sao vậy, không hợp khẩu vị?" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sự khác thường của nàng.

"Không có a." Như Tiểu Lam nhét đồ ăn vào miệng, ánh mắt lại thường nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia ánh sáng nhạt.

Vật nhỏ tuyệt đối là đang có tâm sự.

Bộ dáng này của nàng khiến cho hắn cảm thấy bất an, hắn không thích nàng như vậy.

Vật nhỏ của hắn, từ đầu đến chân đều phải thuộc về hắn, không nên có bí mật của riêng mình.

Rõ ràng nàng đang ở trước mặt, nhưng hắn lại sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, thật giống như tùy thời nàng đều có thể xoay người bỏ đi.

Như Tiểu Lam đột nhiên bỏ đôi đũa xuống, nhăn mặt nói: "Ta đau bụng, ta muốn đi nhà xí."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, lúc này Như Tiểu Lam đã đứng lên đi ra phía ngoài cửa.

"Huyền Ngọc, đi theo nàng." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Huyền Ngọc đáp lời, đi ra ngoài theo Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đi về phía trước theo dãy hành lang, tay đang ôm bụng lặng lẽ rút ra một lá bùa, phía trước có ngã rẽ, lúc này xung quanh không có một bóng người, nàng đi qua ngã rẽ, đồng thời tay kẹp lấy lá bùa, kết ấn, trong lòng âm thầm mặc niệm: "Thế!"

Lập tức thân mình nàng bé lại, chạy đến trốn phía sau chậu hoa ở gần đó.

Thời điểm Huyền Ngọc đi tới thì chỉ thấy thân ảnh Như Tiểu Lam sau ngã rẽ, cho nên hắn không hề chú ý tới có một tiểu nhân nhi đang lăm lăm kết lết trốn ở phía sau chậu hoa.

Thành công!

Như Tiểu Lam thở phào nhẹ nhõm, nàng xoay người chạy vội xuống lầu, dựa vào trí nhớ đi tìm kiếm người bán hàng rong kia.

"Nàng thật sự đi rồi." Trên tú lầu, một cánh cửa sổ rộng mở, Ngũ tiểu thư đang ngồi cùng với Mục công tử phủ thừa tướng, nhìn thân ảnh nho nhỏ đang càng chạy càng xa ở trên đường.

Mục công tử hiếu kỳ nói: "Ngũ tiểu thư sao có thể đoán được đứa nhỏ này sẽ vì một câu nói mà một mình chạy đến đó?"

Ngũ tiểu thư cười xinh đẹp: "Ta cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi."

Nếu nàng đoán không sai, đứa nhỏ này chính là Như Tiểu Lam, tuy rằng bộ dáng của nàng đã thay đổi, nhưng mà ánh mắt kia nàng tuyệt đối không thể nào nhận nhầm được.

Tuy rằng nàng không biết tại sao Như Tiểu Lam lại lớn nhanh đến vậy, nhưng bất quá dựa vào tin tức mà nàng hỏi thăm được, thì Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan "nhặt" về từ hiện trường vụ án con rối mặt ngọc, cho nên đứa nhỏ này có thể là quái vật cũng không chừng.

Hơn nữa nàng nghe được Như Tiểu Lam đã mất đi hết ký ức trước đây, cho nên nàng mới mạo hiểm đi hiến kế cho Mục công tử.

Chỉ là một câu nói không đầu không đuôi, thế nhưng thật sự khơi dậy được lòng hiếu kỳ của Như Tiểu Lam.

"Nàng hẳn là muốn biết bản thân là ai đi." Ngũ tiểu thư mỉm cười nâng chén trà lên, rồi tao nhã húp một ngụm. "Hơn nữa với thân phận của nàng, nhất định là không muốn để cho Thanh Mặc Nhan biết rõ chân tướng."

Mục công tử gật đầu liên tục: "Không tệ, không tệ." Việc này hẳn có thể hiểu được, nếu như sủng nhi của hắn có việc giấu hắn, thì dù cho hắn có sủng ái đối phương đi chăng nữa vẫn sẽ giận dữ đưa nàng vào chỗ chết.

"Tiếp theo còn phải nhờ vào thủ đoạn của Mục công tử rồi." Ngũ tiểu thư buồn bã nói: "Cướp người từ trên tay của Thiếu Khanh đại nhân, cũng không thể nào xong việc dễ dàng như vậy."

Mục công tử phe phẩy cây quạt tà tà cười: "Ngũ tiểu thư yên tâm, một lúc nữa ta sẽ có được thân thể của nha đầu kia, cho dù Thiếu Khanh có sủng ái đến đâu thì nàng cũng đã không còn được như xưa nữa."

Ngũ tiểu thư vẫn là một cô nương chưa xuất giá, nghe xong loại lời nói này khó tránh khỏi sẽ đỏ mặt, lập tức cúi thấp đầu xuống.

Mục công tử lại chẳng hề để ý, đứng dậy cười nói: "Được Ngũ tiểu thư giúp đỡ ta sẽ ghi nhớ ở trong lòng, ngày sau có dịp nhất định sẽ hồi báo." Nói xong vội vàng ra khỏi cửa.

Nha hoàn ở bên người Ngũ tiểu thư nhìn không được mở miệng: "Tiểu thư vẫn nên bớt tiếp xúc với loại người này đi, miễn cho ô uế lỗ tai của người."

Ngũ tiểu thư biết Mục công tử vội vàng rời đi là muốn "ăn luôn" Như Tiểu Lam, tránh cho đêm dài lắm mộng, không cẩn thận còn bị Thanh Mặc Nhan bắt người trở về.

"Tìm một người đáng tin cậy đi theo Mục công tử, xem bọn hắn mang tiểu tiện nhân kia đi đâu." Ngũ tiểu thư phân phó nói.

Nha hoàn kinh ngạc nói: "Tiểu thư, người đây là muốn làm gì?"

Ngũ tiểu thư mỉm cười nói: "Chờ đến khi mọi việc diễn ra thuận lợi, liền đến đưa tin cho Thiếu Khanh, để hắn tận mắt nhìn thấy mới khiến hắn hết hi vọng được."

Nha hoàn khẩn trương nói: "Lỡ đâu Thiếu Khanh hoài nghi tiểu thư thì sao?"

"Không có khả năng, cái gì ta cũng không biết." Ngũ tiểu thư mở hai tay ra: "Ta có lòng tốt phát hiện ra Như Tiểu Lam nên mới phái người đi nói cho Thiếu Khanh biết, hắn còn phải cảm ơn ta mới đúng."

Lúc này nha hoàn mới đi ra tìm một tên gia đình là tâm phúc của Ngũ tiểu thư, lệnh cho hắn lặng lẽ đi theo sau Mục công tử.

Thanh Mặc Nhan ngồi trong nhĩ gian, chờ đến mức có chút sốt ruột.

"Thế... Thế từ..." Ngoài cửa chuyển đến thanh âm sốt ruột của Huyền Ngọc, còn mang theo một tia kinh hoàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy Huyền Ngọc một thân mồ hôi đầy đầu đang chạy tới, chỗ thái dương mồ hôi đã chảy thành dòng.

"Có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan trầm sắc mặt, bởi vì ở phía sau Huyền Ngọc, hắn không hề nhìn thấy thân ảnh của vật nhỏ.

"Thế từ, không tốt, không thấy Như tiểu thư đâu!"

Thanh Mặc Nhan vèo một cái từ ghế dựa đứng lên.

"Tại sao lại không thấy. Không phải là người luôn đi theo nàng sao?"

Huyền Ngọc chưa bao giờ cảm thấy bản thân chật vật như thế, đến ngay cả một tiểu hài tử cũng không trông coi được, lần này chính là đã ném hết mặt mũi đi.

"Thuộc hạ luôn đi theo phía sau Như tiểu thư, nhưng mà đột nhiên lại không thấy tăm hơi nàng đâu, chỉ thấy một tờ giấy." Huyền Ngọc ừm khụt nói, cũng lấy ra một tờ giấy ở trên có chữ viết nhìn giống như hình người.

Thanh Mặc Nhan vừa liếc mắt một cái đã nhận ra đó là bùa chú mà Như Tiểu Lam vẽ ra, trong mắt tức khắc hiện lên một mảnh băng hàn.

Hắn không dám tưởng tượng, vật nhỏ của hắn là tự mình bỏ trốn.

Chẳng lẽ nàng đã mưu tính từ lâu?

Không... Không có khả năng, dù cho nàng phải rời đi, thì nàng cũng sẽ nói cho hắn biết.

Tuy rằng ngoài miệng nha đầu kia luôn nói là muốn được tự do, nhưng mà trong lòng nàng khẳng định vẫn có hắn, buổi tối mỗi lần cổ độc phát tác, nàng đều gắt gao dựa vào trong lòng hắn, đến ngay cả lúc ngũ bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy y phục của hắn.

"Đi tìm." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Dù cho phải đào ba tấc đất, cũng phải tìm ra nàng bằng được."

"Vâng!" Huyền Ngọc như được đại xá, lập tức mang theo đám từ sĩ ra khỏi nhĩ gian, giám thị toàn bộ từ lâu.

Không đến nửa canh giờ, Huyền Ngọc lại triệu tập đến hơn một trăm tên thuộc hạ nữa, đem phong tỏa toàn bộ con phố lại.

Tất cả thực khách trong tửu lâu đều bị đuổi ra ngoài, phần đông tụ họp ở đầu đường ồn ào nghị luận.

"Đây là có việc gì?"

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh manh theo nữ hài tử hần nhận nuôi đến đây ăn cơm, kết quả là nữ hài kia bị mất tích..."

"Vì một hài tử mà điều đến nhiều người như thế, Thiếu Khanh đại nhân cũng quá kiêu ngạo đi."

"Ai bảo hần là tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng chứ, tuổi còn trẻ mà đã có thể ngồi vào vị trí này, nhận được bao nhiêu thánh sủng, người nào còn có được cái diễm phúc này nữa..."

"Bất quá hần manh bệnh trong người, dù có được diễn phúc thì cũng như thế nào, còn không biết có thể chịu đựng được mấy năm." Trong đám đông cũng có người tỏ vẻ khinh thường nói.

Ngũ tiểu thư xen lẫn ở trong đám đông, nghe thấy lời mọi người nghị luận thì liền cười lạnh.

Thanh Mặc Nhan, quả nhiên là một nhân vật lớn.

Chỉ có nam tử tài năng như vậy mới xứng đôi với nàng, còn giống với kẻ bất lực như tên nhị thiếu gia kia, dù cho có sống đến một vạn năm, cũng mãi chỉ là phế vật!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Mang chó ngọc đến vào thời điểm máu chót, mèο hương chạy trốn

Người của Thanh Mặc Nhan cơ hồ là đã lật tung hết cả tửu lâu lên, cuối cùng ông trời cũng không phụ lòng người, có người nhìn thấy nữ hài tử mười tuổi chạy một mình từ trong tửu lâu ra, sau đó bị người ta đánh trộm từ phía sau, rồi nâng lên xe ngựa mang đi mất.

Trong lòng Huyền Ngọc phát lạnh, phịch một tiếng liền quỵ xuống trước mặt Thanh Mặc Nhan: "Đều là do thuộc hạ vô năng, chỉ cần thể tử hạ lệnh, dù cho phải đào tung hết cả kinh thành lên thuộc hạ cũng sẽ tìm được Như tiểu thư rồi mang nàng an toàn trở về!"

Hai tay Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lại, con ngươi đen trắng rõ ràng ẩn ẩn hiện lên tơ máu, thân thể tàn nát ra một cổ khí thế bức người.

"Huyền Ngọc, ngươi mau chóng trở về Hầu phủ, mang chó ngọc đến đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Huyền Ngọc ngậy ngẩn cả người.

Hần còn tưởng thế tử sẽ phái hần đi thông tri cho Thuận Thiên Phủ, không nghĩ đến tại thời khắc máu chót thế tử lại bảo hần về phủ mang theo con chó đen trong viện kia đến đây.

"Đi nhanh rồi về!" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

"Vâng!" Huyền Ngọc không dám suy nghĩ nhiều nữa, một mình cưỡi ngựa chạy về Hầu phủ.

Thanh Mặc Nhan đứng ở phía trước cửa sổ trong nhĩ phòng, nhìn đám người đang tụ tập bên ngoài tửu lâu, đáy mắt nổi lên một ngọn lửa.

Hần vẫn không nghĩ ra nguyên nhân Như Tiểu Lam bị bắt cóc.

Nếu đối phương muốn nhắm vào hần, thì hần rất khó phán đoán ra được thân phận của đối phương, bởi vì kẻ thù của hần rất nhiều, hần đã làm rất nhiều việc cho hoàng đế, tự nhiên sẽ gây thù chuốc oán với không ít người ở trong triều.

Nhưng mà nếu như đối phương đang muốn nhắm vào Như Tiểu Lam...

Nghĩ đến đây, tâm tình Thanh Mặc Nhan càng hóa băng thêm.

Đám đông đến người của hần? Là ngại mệnh của mình quá dài đi.

Từ sĩ canh giữ ở cửa cảm nhận được quanh thân Thanh Mặc Nhan tản mát ra một loại lệ khí, lập tức tất cả đều không dám thở mạnh, sợ sẽ chọc giận thế tử.

Xe ngựa lay động, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy đầu đau nhức, mí mắt trĩu nặng không tài nào mở ra được.

Xe ngựa xóc nảy được một lúc thì ngừng lại.

Lúc này nàng mới cố hết sức mở to mắt ra.

Trước mắt như bị thứ gì đó che khuất, nàng duỗi tay muốn đẩy nó ra, lúc này mới phát hiện hai tay thế nhưng đều đã bị trói lại.

Phải mất mười giây nàng mới lấy lại được bình tĩnh từ trong kinh hãi.

Con mẹ nó, tỷ bị bắt cóc!

Bị người ta trói lại không nói đã thế còn bị nhét vào một cái bao tải.

Nàng cố gắng nhớ lại xem trước khi bị ngất xỉu đã xảy ra chuyện gì: Sau khi chạy ra khỏi tửu lâu nàng muốn đi tìm người bán hàng rong kỳ quái kia, nàng rất muốn biết có phải đối phương cũng xuyên không qua đây hay không, nếu mà thật sự có thể trở về, nàng sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề tuổi thọ của chính mình nữa.

Nhưng mà... Sau đó, nàng bị người ra đánh cho hôn mê.

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, trong lòng hồi hận khỏi phải nói.

Nàng nhất định đã bị lừa.

Làm gì có khả năng có người xuyên không đến đây giống như nàng chứ, nếu mà thật sự có thật, đối phương cũng không thể nào biết được sự tồn tại của nàng.

Thật sự là để ý nhiều quá sẽ bị loạn, nàng thế nhưng bị người ta lừa mà không hay.

Cũng không biết là ai đã bắt cóc nàng, chẳng lẽ là muốn đòi tiền chuộc từ chỗ Thanh Mặc Nhan?

Như Tiểu Lam ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, có vài tiếng bước chân hổ độn đang đi lại đây, sau đó cái bao tải đang chứa nàng bị bọn họ nâng lên.

Một giọng nam thô kệch nói: "Các người nhẹ tay một chút, tiểu nha đầu này rất đáng giá đấy."

Như Tiểu Lam không dám cử động, chờ đến khi bọn hắn bỏ bao tải xuống nàng mới dám thở nhẹ ra xả giận, sau đầu một trận đau nhức, cũng không biết có phải bị đánh vỡ rồi hay không.

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, khi trong lòng nghĩ đến Thanh Mặc Nhan, cũng không biết tại sao sống mũi lại có chút cay cay.

Liệu Thanh Mặc Nhan hẳn có biết nàng đã bị người ta bắt cóc hay không, đợi đến lúc Huyền Ngọc cầm lá bùa về đưa cho Thanh Mặc Nhan xem, hẳn nhất định sẽ cho rằng tự nàng muốn bỏ trốn.

Hắn sẽ tức giận đi?

Nhớ tới lừa giận của Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam theo bản năng rụt thân thể lại.

Nhất định là như vậy, hẳn vì muốn giúp nàng có thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt người khác, mà tiến cung nói dối với cả hoàng đế, nếu nàng thật sự không nói một lời nào mà đã bỏ đi, hậu quả không cần suy nghĩ cũng biết.

Càng nghĩ Như Tiểu Lam càng thấy bất an trong lòng, không được, ta nhất định phải trở về giải thích rõ ràng với hắn.

Thính lực của nàng rất tốt, dù cho cách một lớp bao tải thì nàng vẫn có thể phân biệt được động tĩnh ở xung quanh.

Một lúc sau, khi nàng cảm giác được tất cả những người kia đều đã rời đi, nàng liền nhắm mắt lại, thúc giục khởi động cỗ nhiệt lưu trong cơ thể.

Ánh sáng ập hiện, thân thể của nàng bị ánh sáng bao trùm dần dần biến thành hình dạng của một con mèo hương màu đen.

Nàng thoải mái thoát khỏi sự khống chế của sợi dây thừng cùng với bộ y phục, rồi dùng răng cắn liên tục lên bao tải, cắn đến khi xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Quả nhiên răng mới dài ra sức lực không hề nhỏ.

Trong lòng Như Tiểu Lam mừng thầm, dựa vào thân mình linh hoạt của mèo hương, chui ra ngoài từ cái lỗ nhỏ kia.

Bất quá sau khi ra khỏi bao tải nàng cũng không vội vã chạy loạn khắp nơi, mà trước hết quan sát bốn phía rồi lại bò lên trên xà nhà.

Đây là một căn phòng xa lạ, trong phòng bày biện rất nhiều đồ dùng, một cái giường to rộng rãi, cây cột ở bốn phía đều treo đầy dây xích bạc tinh xảo.

Như Tiểu Lam tò mò vươn đầu nhỏ nhìn xuống, loại đồ vật này... Như thế nào lại giống với dụng cụ tra tấn vậy a.

Nhìn về phía khác trong phòng, trên ngăn tủ bày đầy đồ chơi, ánh mắt Như Tiểu Lam lập tức co rút lại.

Nhiều đồ chơi trẻ con như thế, chủ nhân căn phòng này tuyệt đối không phải là người tốt!

"Mục công tử, thứ ngài muốn chúng ta đã mang đến, này giá cả..." Ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp.

Như Tiểu Lam núp thân mình đi, không hề nhúc nhích trốn ở trên xà nhà.

Mấy người nói chuyện bên ngoài rằng có một trận, sau đó có người mở cửa ra.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nam tử xa lạ, mặc một thân cẩm bào hoa lệ, trong tay còn đang phe phẩy cây quạt, nhìn giống như là công tử phú quý nhà giàu.

Vị công tử trẻ tuổi kia phân phó với thủ hạ: "Tìm thêm vài người đến đây, xuống tay sạch sẽ một chút, nguy trang thành hắc y nhân, đến lúc đó cho dù Thiếu Khanh có đến đây thì cũng không còn nhân chứng nữa."

"Rõ."

Như Tiểu Lam ở trên xà nhà tức đến mức nhe răng trợn mắt, hận không thể lao xuống cào nát mặt hắn.

Nghe xong những lời kia nàng đã rõ ràng hết.

Người này bỏ tiền mua chuộc những người kia để bọn họ bắt nàng đến đây, hiện tại hắn lại muốn giết người diệt khẩu, hắn sợ Thanh Mặc Nhan sẽ tìm được đến đây.

Nàng cuối cùng đã đắc tội với người này ở chỗ nào, vì cái gì hắn muốn bắt cóc nàng, lại còn phải dùng đến nhiều ám chiêu như thế, làm hại nàng bị Thanh Mặc Nhan hiểu lầm.

Phải biết rằng Thanh Mặc Nhan chính là phiếu com dài hạn của nàng, nếu chọc giận hắn, nàng biết đi nơi nào tìm được một chủ nhân tốt như vậy nữa đây.

Nhịn rồi lại nhịn, Như Tiểu Lam quyết định phải chạy trốn trước đã.

Dù sao hiện tại nàng đã là mèo hương, sẽ không có ai nhận ra nàng, không bằng cứ chạy đi tìm Thanh Mặc Nhan trước.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu tìm kiếm cơ hội, tính toán chạy đi bằng đường cửa sổ.

Nàng khom lưng chuẩn bị nhảy từ trên xà nhà xuống, chợt nghe thấy vị công tử trong phòng hô to một tiếng: "Người đầu mau tới đây, không thấy nha đầu kia đâu cả!"

Cửa phòng mở ra, tức thì có sáu, bảy tên tôi tớ ủa vào trong.

Như Tiểu Lam bị dọa run lên, trong viện có nhiều người như thế, nàng vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

"Miệng túi vẫn đang còn buộc chắc, tại sao lại không thấy tăm hơi người đâu?" Công tử trẻ tuổi giận dữ quát: "Mau bắt mấy người kia về đây cho ta!"

Có người về mặt như đưa đám nói: "Công tử, chậm rồi... Những người đó đều đã bị xử lý sạch sẽ..."

Nếu đã trốn không thoát, Như Tiểu Lam dứt khoát ngồi ở trên xà nhà để xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ngũ tiểu thư lộ diện, thấy thân nhân nước mắt lưng tròng

Như Tiểu Lam ngồi ở trên xà nhà xem náo nhiệt.

Phía dưới Mục công tử đã giận sôi cả máu lên, bắt thuộc hạ phải đi ra ngoài tìm người.

"Công tử, thời điểm bọn họ nâng người vào đây chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, trong bao tải quả thật là có người." Hạ nhân giải thích nói.

"Có người tại sao giờ lại không thấy?" Mục công tử cá giận nói.

Như Tiểu Lam trốn ở trên xà nhà nhìn đám người ở phía dưới đang chạy tới chạy lui như một đám ruồi bọ, muốn tìm nàng để bắt trở về.

Dù có cho các người mười lần cơ hội, các người cũng sẽ đoán không được ta đang ở đây.

Đúng lúc này, có hai tôi tớ từ cửa bước vào, bọn họ đẩy đẩy một người vào đây: "Công tử, chúng ta ở ngoài viện bắt được một người khả nghi."

Mục công tử đánh giá người kia, người nọ nhìn thấy mọi người xung quanh đều mang theo sắc mặt không tốt, liền cười nói: "Chư vị đừng hiểu lầm, ta chỉ là người đi ngang qua, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua trong viện này một chút thôi..."

Không đợi hắn nói xong, Mục công tử đã khép cây quạt lại: "Không nói thật? Đánh hắn cho ta."

Tôi tớ trong phòng đều tiến lên.

Người nọ bị dọa đến thay đổi sắc mặt, ôm đầu kêu la liên tục: "Đừng đánh, đừng đánh, ta nói ta nói..."

Mục công tử ra hiệu cho mọi người dừng lại: "Nói, người trốn ở ngoài viện làm cái gì? Nha đầu kia có phải đã bị người bắt đi hay không?"

Người nọ vẻ mặt đau khổ: "Tiểu nhân cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, là chủ tử nhà ta bảo ta đến đây xem..."

"Chủ tử nhà ngươi là ai?" Tên thủ hạ bên cạnh lớn tiếng đe dọa.

"Ta, chủ tử nhà ta là Ngũ tiểu thư..."

Sắc mặt Mục công tử chợt biến đổi.

Lúc này có một người tiến đến trước mặt Mục công tử thấp giọng nói: "Điều nói độc nhất là lòng dạ nữ nhân, Ngũ tiểu thư đã đưa ra chủ ý giúp ngài, bắt nha đầu kia từ trên tay Thanh Mặc Nhan cho ngài, cũng có khả năng nàng đang muốn đi báo tin cho Thanh Mặc Nhan, nói không chừng người là do nàng âm thầm cứu ra, muốn đưa lại cho Thanh Mặc Nhan... Công tử người đừng quên Ngũ tiểu thư cùng Hầu phủ vẫn còn có hôn ước."

Ánh mắt Mục công tử trở lên u ám: "Các người đi, nghĩ biện pháp mời Ngũ tiểu thư đến đây cho ta."

Chữ "mời" kia, hẳn đã bỏ thêm vào mười phần lực đạo, đám thuộc hạ ngẫm hiểu, lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam nghe xong cuộc nói chuyện của bọn họ, cả người ngây ra như phỗng.

Không nghĩ tới... Tất cả là do Ngũ tiểu thư âm thầm dõ trò quỷ.

Quả nhiên không chỗ nào là không có trạch đầu (*), vẫn do sự cảnh giác của nàng không cao, trúng phải chiêu của người khác.

(*) Trạch đầu: Hay còn gọi là gia đầu, là thể loại truyện có các tình tiết đầu đá, mưu tính nhau giữa các thành viên trong gia đình hoặc dòng họ.

Như Tiểu Lam phiền chán cần móng vuốt chính mình.

Nữ nhân như vậy tuyệt đối không được để gả vào Hầu phủ, bằng không cuộc sống sau này của nàng làm sao mà qua a.

Trong phòng có rất nhiều người ra vào, nàng không dám mạo hiểm lao ra, đành phải một lần nữa trốn vào trong góc xà nhà.

Ước chừng qua một khắc (15 phút), trong viện vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

Cửa mở, Ngũ tiểu thư cùng với nha hoàn của nàng bị bọn thuộc hạ của Mục công tử vây quanh, nửa như áp giải đi đến.

"Mục công tử, người đây là có ý gì?" Ngũ tiểu thư không hề sợ hãi, nói thẳng hỏi.

Mục công tử cười lạnh: "Ngũ tiểu thư thật sự là giỏi tính kế, muốn lấy lòng cả hai bên, trên đời này làm gì có việc nào tốt như vậy?"

Ngũ tiểu thư mặt không đổi sắc: "Mục công tử người đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu."

Mục công tử sai người ném cái bao tải xuống trước mặt nàng: "Không thấy tiểu nha đầu kia đâu, người lại phái người đứng bên ngoài nhìn chăm chăm vào sân của ta, việc này phải giải thích như thế nào?"

"Không thấy?" Lúc này trên mặt Ngũ tiểu thư mới lộ ra biểu cảm kinh ngạc: "Điều này không có khả năng..." Nàng nhìn vào cái bao tải xẹp lép, hỏi Mục công tử: "Người có thể mở ra không?"

Về mặt Mục công tử mang theo khinh thường, phất tay ra hiệu với hạ nhân bên người: "Mở ra."

Có người tiến lên đem túi mở ra.

Kết quả bên trong chỉ có một đồng y phục của nữ tử.

Mục công tử ngây ngẩn cả người.

Trong mắt Ngũ tiểu thư lại hiện lên tia sáng lóng lánh.

Như Tiểu Lam kia quả nhiên là yêu quái!

"Tại sao lại... Chỉ có y phục?" Mục công tử về mặt khó hiểu: "Chẳng lẽ một người đang sống sờ sờ lại có thể tự nhiên bốc hơi?"

Ngũ tiểu thư mỉm cười: "Mặc kệ nàng có phải tự biến mất hay không, hiện tại chỉ cần có bộ y phục này ở đây là tốt rồi, chỉ cần ngài mang bộ y phục này đi ra ngoài..." Nàng nhẹ giọng nói nhỏ với Mục công tử.

Như Tiểu Lam ở trên xà nhà dựng đứng lỗ tai lên nghe thấy rành mạch, khiến nàng giận đến giun người.

Mục công tử nghe xong lời nói của Ngũ tiểu thư liền cười ha ha đứng lên.

"Nói cũng đúng, chỉ cần làm hồng thanh danh của nha đầu kia, sớm muộn gì Thiếu Khanh cũng sẽ vứt bỏ nàng thôi..."

Như Tiểu Lam rốt cuộc nhin không được nữa, phía dưới kia là hai người xấu xa! Xem móng vuốt vô địch của tỷ đây!

Nàng "ngao" lên một tiếng nhảy từ trên xà nhà xuống, lập tức dừng ở trên mặt Ngũ tiểu thư, vung móng vuốt ra cào loạn. (Linh: Ta hả giận ><)

Ta cho người hủy thanh danh của ta, ta cho người nhìn ta không vừa mắt, ta cho người cướp gổ sét đánh với ta, ta cho người ở trước mặt Thanh Mặc Nhan mang theo mặt người, phía sau lại không khác gì rắn rết...

Tất cả lửa giận của Như Tiểu Lam đều phát tiết ra hết, bất chấp hậu quả cào lên trên mặt Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư bị dọa đến bụm mặt hét chói tai, những người khác trong lúc nhất thời đều không kịp phản ứng lại, ai lấy đều không biết tại sao đột nhiên lại có một con mèo hoang nhảy ra đây.

"Cứu mạng a!" Ngũ tiểu thư liều mạng che lấy mặt.

Khuôn mặt đối với nàng mà nói còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, ở thời đại này nếu như nữ tử bị phá tướng (*), thì sẽ rất khó tái giá ra bên ngoài, nàng còn muốn tái giá với Thanh Mặc Nhan, như thế nào lại để mặt mình bị thương được.

(*) Phá tướng: Âm chỉ tướng người có quý tướng, tướng tốt nhưng chỉ vì một đặc điểm trên cơ thể khiến vận mệnh lao đao, mất đi cái quý vốn có.

Lúc này Mục công tử mới khôi phục lại tinh thần, lệnh cho thủ hạ đi lên giúp Ngũ tiểu thư.

Đúng lúc này, cửa phòng phanh một tiếng bị người đá văng ra.

Mấy đạo thân ảnh vọt vào trong phòng, lưới kiếm sắc bén sáng như tuyết được rút ra khỏi vỏ, đặt ở trên cổ mọi người.

Mục công tử bị sự biến hóa bất thành hình này dọa cho ngây người, liên tục kêu lên: "Hiểu lầm hiểu lầm!"

Như Tiểu Lam dừng mọi động tác ở trên người Ngũ tiểu thư, bây giờ mới nhớ đến phía sau đầu mình có vết thương.

Quả nhiên xúc động chính là ma quỷ, nàng bị người ta đánh nén mà giờ mới nhớ ra, tuy rằng báo thù rất thống khoái, nhưng mà phía sau đầu nàng lại đau chết đi được.

Đang lúc nàng chuẩn bị thừa dịp hỗn loạn để chạy trốn, thì ngoài cửa đột ngột xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Con ngươi đen trắng rõ ràng chống lại với cặp mắt xanh biếc của nàng, khiến cho tất cả tức giận cùng khiếp sợ trong nàng đều hóa thành ủy khuất.

Thật giống như hải tử bị người bên ngoài bắt nạt rồi bỗng nhiên gặp được gia trưởng.

Ô ô ô... Ta bị bọn họ bắt nạt, Thanh Mặc Nhan, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!

Thanh Mặc Nhan vừa mới bước vào trong cửa, đã thấy một con mèo hương màu đen đang điên cuồng chạy về phía hắn.

Thân mình Huyền Ngọc giật giật, vốn định che ở trước người thế tử, nhưng hắn lại thấy thế tử duỗi hai cánh tay ra, nhìn như vậy rõ ràng là đang muốn nghênh đón đối phương.

Cho nên Huyền Ngọc sáng suốt không xen vào nữa.

Như Tiểu Lam phi lên trên người Thanh Mặc Nhan, hai cái móng vuốt gắt gao chộp lấy cánh tay hắn, đôi mắt màu xanh biếc nhìn vào hắn, trong ánh mắt trong suốt hiện lên bóng dáng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan, không phải ta muốn chạy trốn, ngươi đừng giận ta...

Mèo hương kêu chít chít, đáy mắt là tia khẩn thiết chờ mong, khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan phải nóng lên.

Nguyên bản trong lòng hắn còn đang tích trữ rất nhiều lửa giận, nhưng mà khi nhìn thấy đôi mắt kia, lại không cách nào phát tiết ra được.

Trong nháy mắt khi thân thể hắn tiếp xúc với vật nhỏ, thì bao nhiêu tâm tình bực bội, đều đột nhiên biến mất hết.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam đáng thương hề hề kêu to, thể hiện ra ý hối hận.

Mục công tử cùng Ngũ tiểu thư đứng ở một bên khi thấy người mới tới là ai, trong lòng liền hoảng hốt.

Ngũ tiểu thư phản ứng cực nhanh, tức khắc che mặt lại, tỏ ra vô lực dựa vào nha hoàn bên người: "Thiếu Khanh đại nhân, may mắn ngài đến đúng lúc, bằng không.. Bằng không..." Lời sau như nói không được nữa, bụm mặt khóc thút thít.

Câu này nói ra cực kỳ nghệ thuật, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không thể không bội phục.

Ngũ tiểu thư nói không hết lời, cho nên mọi người đều không biết nàng đang muốn biểu đạt ý tứ gì.

Nàng đến tốt cùng là muốn nói đến việc chính mình bị mèo hương làm cho bị thương hay là việc bị Mục công tử thế nào thế nào đó...

Đến giờ phút này rồi, mà nàng vẫn còn muốn đóng kịch!

Như Tiểu Lam giận dữ, lập tức chít chít chửi ầm cả lên.

Nhưng mà tiếng kêu của nàng trừ bỏ Thanh Mặc Nhan có thể đoán được ra, thì không có người nào có thể nghe hiểu cả.

Nhưng mà đúng lúc này, phía ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa, sau đó, một con chó màu đen chạy xông vào, nó tiến lên ôm lấy chân Ngũ tiểu thư, rồi không ngừng cắn xé làn váy nàng.

Chương 96: Chó ngốc hắc hươu (*), ai mới là người bị hủy danh tiết?

(*) Hắc hươu: Liếm + lăn lộn (Khu, từ này có hơi nhạy cảm)

Nhìn chó đen cắn Ngũ tiểu thư, Như Tiểu Lam không khỏi trợn to hai mắt ra.

Sao chó ngốc lại có mặt ở đây?

"Chít chít!" Như Tiểu Lam lớn tiếng kêu to, dùng thú ngữ chỉ điểm cho chó ngốc: "Cắn vào bắp đùi nàng, nơi đó thịt rất mềm!"

"Chú ý đừng để nàng bắt được... Đứng, cắn nhiều vào..."

Như Tiểu Lam ở trong lòng Thanh Mặc Nhan phá lệ uy phong, vung tiểu móng vuốt liên tục, như là đang phối hợp với hành động của chó ngốc.

"Trái một quyền, phải một quyền, đứng, quay người lại đi!"

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang dựng lông ở trong lòng mình, khóe miệng nhin không được co rút, nhấc cái gáy của nàng lên, đem toàn bộ người nàng ôm vào trong ngực.

Ôm ấp quen thuộc, mùi hương khiến người ta an tâm, Như Tiểu Lam kim lòng không được cọ xát vào ngực hắn.

Kết quả phía sau đầu truyền đến một trận đau nhức.

Hông bết, quên mất nơi đó vừa bị người đánh...

Nàng bỗng trở nên râm rì không có tinh thần, đuôi móng vuốt ra sờ sau đầu.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cúi đầu, khuôn mặt không khỏi tối sầm lại.

Duỗi tay vuốt phần lông sau đầu nàng, lộ ra một vết thương thâm tím, rõ ràng là dấu vết lưu lại khi máu đã khô.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng chạm vào nơi đó, Như Tiểu Lam lập tức kêu lên vì đau.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu tay lại, không dám động vào vết thương của nàng nữa.

"Để xem lần sau ngươi còn dám tùy tiện chạy loạn nữa không." Ngọn lửa trong mắt Thanh Mặc Nhan dâng lên, vốn định răn dạy để cho nàng thông suốt, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của nàng hắn lại thấy không đành lòng.

Lúc này chó ngốc đã cắn rách một mảnh váy Ngũ tiểu thư, nha hoàn của nàng ta tuy rằng rất muốn đi lên để cứu chủ tử nhà mình, nhưng lại bị từ sĩ của Thanh Mặc Nhan dùng kiếm ngăn lại, dọa cho nha hoàn kia sợ đến mức động cũng không dám động.

"Mau... Người đầu mau tới đây đuổi con súc sinh này đi!" Ngũ tiểu thư kêu khàn cả giọng, nhưng mà khắp phòng lại không có một ai chịu đi lên giúp nàng, đến ngay cả Mục công tử cũng tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt.

Đột nhiên, chó ngốc dừng lại không cắn xé nữa, chân trước bay lên không trung nhào tới trên đùi Ngũ tiểu thư, chân sau thì chấp lại, cái tư thế kia giống như là...

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Ai cũng không ngờ tới chó ngốc sẽ làm ra hành động này.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng tỏ ra kinh ngạc, miệng mở lớn, mắt tròn nhìn chó ngốc đang râm rì ôm lấy chân Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa bay thẳng lên nóc nhà.

Như Tiểu Lam rút cuộc không nhịn được nữa, ôm lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan cười đến đau cả bụng.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan khuôn mặt không biểu cảm đứng ở nơi đó, đáy mắt hiện lên lãnh ý.

Hắn nhìn chó ngốc đang ra sức dây dưa với Ngũ tiểu thư, rồi sau đó ánh mắt lại dừng ở trên người Mục công tử.

"Nguyên lai là Đại Lý Tự Thiếu Khanh đến đây, không biết có gì muốn chỉ bảo?" Lúc này Mục công tử đã khôi phục lại được sự bình tĩnh, phe phẩy cây quạt trong tay.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt hắn nhìn đối phương lại mang theo sát ý, phảng phất như muốn mang người này ăn sống nuốt tươi ngay lập tức.

Mục công tử bị dọa lùi về phía sau một bước.

Dù cho hắn là công tử phủ thừa tướng, đã nhìn thấu sự đời, nhưng cũng vẫn bị ánh mắt của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ.

"Thiếu Khanh, ở đây chính là nhà riêng, người dẫn theo nhiều người xâm nhập vào đây như thế... Chỉ sợ là có chút không ổn đi?"

Thanh Mặc Nhan vỗ về chơi đùa mèo hương ở trong lòng, mở miệng nhàn nhạt nói: "Huyền Ngọc, xử lý đám hạ nhân."

Không đợi Mục công tử khôi phục lại tinh thần, đám tử sĩ đã nhanh nhẹn huy động lợi kiếm trong tay, giết hết tất cả thuộc hạ của Mục công tử.

"Người... Các người đây là muốn làm cái gì!" Mục công tử kinh sợ.

Nhưng mà đám tử sĩ căn bản sẽ không đáp lại câu hỏi của hắn, chỉ trong chớp lát đã giết hết tới tở ở bên người Mục công tử, rồi lại lật tay dùng chuỗi kiếm trực tiếp đánh mạnh vào gáy hắn.

Con người Mục công tử trợn lên trên, trực tiếp ngã quỵ xuống mặt đất.

Ngũ tiểu thư thật vất vả mới tránh thoát được chó ngốc, lập tức nhào về phía Thanh Mặc Nhan: "Thiếu Khanh, cứu ta cứu ta..." Hai mắt nàng rung rung, hoa lê đài vũ (*) nói.

(*) Hoa lê đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Nhưng mà Ngũ tiểu thư lại quên mất một việc, gương mặt nàng đã bị Như Tiểu Lam cào đến nở hoa, cả khuôn mặt toàn là vết máu, nhìn qua phá lệ buồn cười.

Như Tiểu Lam nhếch môi, để lộ ra răng nhỏ bén nhọn, không tiếng động rít gào.

Cút ngay, không được đụng vào Thanh Mặc Nhan!

Thanh Mặc Nhan vuốt lông Như Tiểu Lam, xúc cảm thoải mái làm hắn không thể kháng cự được, Như Tiểu Lam cũng không chút do dự, quyết định thuận thế theo loại cảm giác thoải mái kia, trong một giây đã biến thành sùng vật ngoan ngoãn, nheo mắt lại hưởng thụ việc Thanh Mặc Nhan vỗ về chơi đùa.

"Xem ra Ngũ tiểu thư cảm thấy bất mãn về mối hôn sự với Hầu phủ, cho nên mới đến đây nén gặp người khác." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư trắng bệch: "Thiếu Khanh ngài đừng hiểu lầm, ta là bị Mục công tử mạnh mẽ ép đến đây, nếu không phải nhờ ngài tới kịp, hôm nay ta sợ là chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh..."

Kẻ lừa đảo! Rõ ràng là người cùng với tên kia bày kế hại ta!

Trong cổ họng Như Tiểu Lam phát ra thanh âm bất mãn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn quả cầu lông ở trong lòng.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc đi đến nghiêng người trước Thanh Mặc Nhan, hạ giọng nói: "Thế tử... Nhị thiếu gia đến."

Động tác vuốt ve của Thanh Mặc Nhan bỗng cứng lại: "Thời điểm người về phủ mang chó ngốc đến đây bị hắn phát hiện?"

"Hắn là." Huyền Ngọc ưỡ oai cúi thấp đầu.

"Nếu đã đến đông đủ, ta cũng đỡ phải tốn công." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, cuối cùng còn liếc mắt nhìn Ngũ tiểu thư, rồi ôm Như Tiểu Lam xoay người đi ra khỏi cửa.

"Thiếu Khanh!" Nhìn Huyền Ngọc đang nói nhỏ với mấy tên tử sĩ, ánh mắt lại liên tục nhìn về phía nàng, Ngũ tiểu thư liền cảm thấy da đầu run lên, một cảm giác sợ hãi không tên lan tỏa trong lòng nàng.

Tại sao lại như vậy, đến ngay cả cơ hội để giải thích mà Thanh Mặc Nhan cũng không cho nàng, chẳng lẽ ở trong mắt hắn, nàng lại là nữ nhân độc ác đến vậy sao?

Hai tên tử sĩ đi tới, không lưu tình duỗi tay xé rách váy của Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư bị dọa đến cao giọng hét chói tai, nhưng mà rất nhanh đã có người nhét thứ gì đó vào trong miệng nàng.

Nàng ghen ngào, gầy dựa.

Nha hoàn của nàng bị dọa đến choáng váng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Áo ngoài của Ngũ tiểu thư bị kéo xuống, trung y cũng bị xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại cái yếm cùng với tiết khố ở trên người.

Ngay tại lúc nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai tên tử sĩ kia lại đột nhiên thối lui, bọn họ xé áo ngoài rách mướp, dùng nó bao lấy thân thể nàng, rồi mới lấy thứ đang nhét trong miệng nàng ra, một tá một hữu đỡ nàng ra khỏi cửa.

Ngoài cửa viện, tụ họp vô số dân chúng đang muốn xem náo nhiệt, bọn họ duỗi dài cả cổ nhìn vào trong viện.

"Ra rồi, ra rồi!" Có người hưng phấn kêu lên.

"Tìm được đứa bé kia rồi sao? Nghe nói nơi này là nhà riêng của Mục công tử... Chắc chắn, xem ra sau này nha đầu kia không bao giờ được Thiếu Khanh đại nhân sủng ái nữa..."

"Phàm là bị Mục công tử coi trọng còn có thể chạy sao?"

Nhị thiếu gia xen lẫn trong đám người, yên lặng nhìn chăm chú vào trong sân.

Thật vất vả mới biết được hành tung của tiểu yêu quái, không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn như thế này.

Nha đầu kia nếu như bị Mục công tử làm nhục cũng tốt, chỉ cần chờ đối phương chơi đủ rồi, hắn chỉ cần bỏ ra một chút tiền cũng có thể đem nàng nắm vào trong tay.

Nhưng mà một màn mọi người mong đợi cũng không hề xuất hiện.

Một mình Thanh Mặc Nhan từ trong viện đi ra.

Mọi người lại một lần nữa tò mò nhìn xung quanh.

Không lâu sau, có người từ trong viện đỡ ra một vị nữ tử, nửa thân trên gần như là trần trụi, y phục bị xé rách tung tóe, mặt mũi toàn là máu...

Hô hấp nhị thiếu gia đột nhiên ngừng lại.

Nữ tử kia thể nhưng lại là Ngũ tiểu thư, vị hôn thê của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Đạp đầu Mục công tử, nhị gia không có tiền đồ

Nhị thiếu gia nhìn thấy Ngũ tiểu thư y phục không chỉnh tề được người đỡ ra ngoài, trong đầu liền có chút choáng váng.

Nhất thời đám người lại xôn xao cả lên.

"Ai vậy? Không phải nói người bị bắt cóc là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi sao, người này nhìn thế nào cũng thấy phải mười lăm, mười sáu tuổi rồi..."

"Cũng không biết là thiên kim tiểu thư nhà ai, thật đúng là nghiệp chướng a."

Mấy năm nay Mục công tử đã đập hư không ít hài tử, danh tiếng tự nhiên đã xấu đến cực điểm.

Chẳng qua là mọi người e ngại thân phận của hắn, phía sau hắn còn có phủ tá thừa tướng, cho nên ai cũng không dám động đến hắn, lại nói những người bị Mục công tử đùa giỡn đều có xuất thân nghèo khổ, hoặc là gia cảnh sa sút, chính là có cho thêm mười lá gan thì họ cũng không dám chống đối với hắn.

Nhị thiếu gia mang theo vẻ khó tin, bước thật nhanh xông lên phía trước.

"Ngũ tiểu thư... Người đây là..."

Ngũ tiểu thư bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, bị hai tên tử sĩ lôi kéo ném vào trong xe ngựa.

Không nhìn thấy nhị thiếu gia thì không sao, vừa nhìn thấy hắn thì nàng đã khóc lớn lên, nàng gắt gao níu chặt màn xe lại không dám lộ diện.

Tiếng khóc trong xe ngựa tựa như ngàn cây trâm đâm vào lòng nhị thiếu gia.

"Đến cùng đã phát sinh chuyện gì!" Hắn rít gào chất vấn hai tên tử sĩ.

Tử sĩ mặt không biểu cảm, ai cũng không mở miệng.

Nhị thiếu gia tiến lên túm lấy y phục một người trong số đó: "Nói! Bằng không tin hay không hôm nay tiểu gia sẽ phế đi các ngươi!"

Đáy mắt tử sĩ xẹt qua một tia khinh thường.

"A? Nhị gia, sao ngài lại ở đây?" Huyền Ngọc tùy tiện đi tới, biểu cảm tựa như bây giờ mới phát hiện ra hắn.

Hai trông mắt nhị thiếu gia đều đỏ cả lên, đẩy tử sĩ ra tiến lên muốn túm lấy Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc phát nhẹ tay một cái, liền đem nhị thiếu gia đánh văng ra: "Nhị thiếu gia không cần phải lo lắng, thế tử nhất định sẽ xử lý việc này thật tốt, đến lúc đó sẽ khiến cho Ngũ phủ phải tự động đến cửa đệ tử hôn, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến thanh danh của ngài."

"Ai... Ai muốn Ngũ phủ từ hôn!" Nhị thiếu gia nóng nảy nói, tình cảm của hắn đang chớm nở chưa kịp lớn lên đã bị bóp chết, sao hắn có thể không vội được.

"Không phải chứ, nhị gia, hàng đã bị tàn phá như thế mà ngài vẫn còn muốn giữ?" Huyền Ngọc nói một câu, giọng của hắn không hề nhỏ, mọi người xung quanh đều nghe thấy rành mạch.

Sắc mặt nhị thiếu gia đỏ bừng lên: "Người nói ai là hàng đã bị tàn phá, miệng ăn nói sạch sẽ một chút."

Huyền Ngọc lấy tay dè sau gáy: "Nhị thiếu gia đừng trách ta thẳng tính, vừa rồi bộ dạng của Ngũ tiểu thư ngài cũng thấy, dù cho người không bỏ được nàng thì cũng phải suy nghĩ cho Hầu phủ chứ, Hầu gia làm sao có khả năng để cho người cưới một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng vào trong phủ đây."

Ngũ tiểu thư ở trong xe ngựa nghe được lời nói bên ngoài của Huyền Ngọc, liền khóc đến cơ hồ muốn ngất xỉu.

Nàng bắt quá cũng chỉ tính kế để hại con tiểu yêu quái Như Tiểu Lam kia mà thôi, tại sao đến cuối cùng lại bị rơi vào loại tình trạng này, chỉ bằng mấy câu nói của Huyền Ngọc, sau này nàng làm sao dám ra ngoài gặp người nữa!

Nhị thiếu gia lôi kéo Huyền Ngọc làm như là muốn đánh hắn.

"Dừng tay!" Không biết Thanh Mặc Nhan đã đi tới từ bao giờ, hắn nhú mày nhìn đệ đệ của mình.

"Đại ca..." Nhị thiếu gia trừng trừng mắt màu đỏ lên, thật vất vả mới áp chế được lửa giận ở trong lòng, buông Huyền Ngọc ra.

Huyền Ngọc không chút nào để ý đến sự uy hiếp vừa rồi của nhị thiếu gia, loại người như này hắn đã thấy chương mắt từ lâu, chẳng qua là sợ làm ảnh hưởng đến mặt mũi của thế tử, cho nên ngày thường mới tỏ ra tôn kính với đối phương, nếu đến lúc xé rách lớp mặt ngoài, thì đến nửa điểm tôn kính dành cho vị nhị thiếu gia này hắn cũng không có.

"Dẫn hắn vào trong viện xem đi." Thanh Mặc Nhan không giải thích nhiều.

Huyền Ngọc đáp lời, làm một tư thế mời: "Nhị ra, mời vào trong viện."

Nhị thiếu gia hàm hàm hất tay áo, sải bước đi vào sân.

Ông tay áo của Thanh Mặc Nhan khép lại, che giấu đi quả cầu lông ở trong lòng hắn.

Trải qua một phen lăn lộn vừa rồi, vật nhỏ giờ đã ngủ say, nhìn vết thương sau đầu nàng, quanh thân hắn liền tản ra nồng đậm hàn ý.

Đến ngay cả hắn cũng không lỡ gây thương tổn dù chỉ là một chút cho vật nhỏ, vậy mà bọn họ lại dám dẫm đạp thương nàng.

Phủ tá thừa tướng thì như thế nào, thật sự là chán sống.

Cũng may lúc này Như Tiểu Lam vẫn đang ngủ say, nếu nàng tỉnh lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, thì thật sự sẽ bị dọa chết.

Lúc này Thanh Mặc Nhan hoàn toàn như một người xa lạ nàng không hề quen biết.

Hắn nhìn theo bóng lưng nhị thiếu gia, trong mắt chỉ còn lại sát ý cùng lệ khí, ánh mắt như vậy mặc kệ là ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Thanh Mặc Nhan tự biết ánh mắt mình không tốt, dứt khoát lui vào trong xe ngựa, ra về nhắm mắt dưỡng thần.

Một mặt khác của hắn, hi vọng sẽ không bao giờ để vật nhỏ nhìn thấy.

Bởi vì thân thể hàng năm phải chịu sự tra tấn của cổ độc, cho nên tính tình hắn cất giấu ở trong có một mặt cực kỳ hung ác, chẳng qua bởi vì Như Tiểu Lam xuất hiện đã khắc chế đi được cổ độc của hắn, cho nên một mặt tính cách kia mới được ẩn dấu đi.

Hiện tại lại có người làm thương tổn đến Như Tiểu Lam, này không khác gì với dẫm đạp thương đến tính mạng của hắn, hắn làm sao có thể bình tĩnh cho được.

Nhị thiếu gia đi vào sân, Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá bốn phía, thấy tất cả đều đã được xử lý sạch sẽ, lúc này mới thấy yên lòng.

Đám tử sĩ xử trí việc này phi thường nhanh chóng, đợi đến khi nhị thiếu gia đi vào trong phòng, những xác chết cùng vết máu đều đã sớm được thanh lý sạch sẽ.

Nằm trên giường, Mục công tử quần áo không chỉnh tề, ngửa mặt hướng lên trời, hôn mê bất tỉnh.

Xung quanh giường và trên mặt đất, nằm rải rác những mảnh y phục bị xé rách, nếu nhìn cẩn thận không khó để nhận ra chúng đúng là y phục của Ngũ tiểu thư.

Lửa giận của nhị thiếu gia bạo tăng, xông thẳng lên trên đầu: "Tên súc sinh này!" Hắn hét lên một tiếng, nắm bừa lấy một cái bình hoa ở trên bàn rồi đập về phía đầu Mục công tử.

Huyền Ngọc ra về kinh hô, nhưng trên tay một chút sức lực cũng không có, đợi đến khi nhị thiếu gia dùng bình hoa nện lên trên đầu Mục công tử, lúc này hắn mới tiến lên ngăn cản.

"Nhị gia, ngài đừng xúc động, vị này chính là công tử phủ tá thừa tướng, đến ngay cả thế tử cũng không dám đụng đến hắn, ngài đánh hắn như vậy... Chúng ta biết ăn nói sao với phủ tá thừa tướng đây a!"

Lời này tựa như chậu nước đá, hắt một cái vào người nhị thiếu gia khiến hắn cảm thấy lạnh thấu tim.

Nhìn vết máu trên bình hoa, tay hắn run run không ngừng.

Trời ạ, hần cư nhiên đánh tiểu công tử phủ tả thừa tướng...

Khóe miệng Huyền Ngọc nhếch lên kinh thường, lập tức lùi lùi kéo kéo hần ra khỏi cửa.

Nhị thiếu gia vừa ra khỏi cửa liền vội vàng chạy đi tìm Thanh Mặc Nhan.

"Đại ca! Vừa rồi ta lỡ tay đã thương Mục công tử, này phải làm sao bây giờ?"

Nhìn gương mặt sốt ruột của đệ đệ, trong lòng Thanh Mặc Nhan sinh ra loại xúc động muốn tát một cái lên mặt hần.

Nhiều năm như thế, đệ đệ này của hần vẫn không có một chút tiến bộ nào.

Với năng lực như thế mà còn muốn làm đến chức quan tứ phẩm, vì hần có lòng riêng, nên đến ngay cả tình huynh đệ ruột thịt hần cũng không thêm đề ý đến.

"Nếu đã đánh thì liền đánh đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Nhị đệ trở về đi, chuyện ở đây đã có ta xử lý, ngày mai ngươi đến Ngũ phủ xin hủy hôn sự, còn chuyện trong phủ tả thừa tướng ta sẽ tiến cung xin thỉnh tội với Hoàng Thượng sau."

Nhị thiếu gia há hốc miệng thờ dốt, hần thật sự muốn nói là hần rất thích Ngũ tiểu thư, nhưng chuyện đã tới nước này, sự việc đã náo loạn thành ra như vậy, không phải là việc hần có thể không chế được nữa.

Huyền Ngọc thúc giục, phái người đưa nhị thiếu gia hồi phủ.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp mang Như Tiểu Lam đến Đại Lý Tự.

Đợi đến khi tả thừa tướng nhìn thấy nhi tử nhà mình bị đánh đến cả mặt toàn là máu được người ta khiêng trở về thì liền giận tím cả mặt, lập tức dẫn người đến Hầu phủ, ở trước mặt lão Hầu gia đập vỡ nguyên một bộ trà cụ mà Hầu gia thích nhất.

Sau khi tả thừa tướng đi, lão Hầu gia cả thân lẫn giận không có chỗ phát tiết, liền sai người gọi nhị thiếu gia tới, bảo nô bộc ấn hần nằm xuống trên ghế dài, đánh hần những ba mươi roi.

Khi Thanh Mặc Nhan nghe được mấy tin tức này, là lúc hần đang đi tìm y quan Trường Hận để nhờ hần xử lý miệng vết thương trên đầu Như Tiểu Lam.

"Nghe nói nhị thiếu gia bị Hầu gia đánh đến mức không xuống giường được." Huyền Ngọc nói.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan tạo lên một độ cong lạnh lùng: "Không xuống giường được cũng tốt, đỡ mất công chúng ta phải theo dõi hần."

Huyền Ngọc nhìn trộm biểu cảm trên mặt thế tử trong lòng không ngừng thờ dài.

Nhị gia thật đúng là có phúc không biết hưởng, có một vị đại ca tốt như thế mà không biết quý trọng, chỉ sợ sau này đến cơ hội để hối hận cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Hầu phủ từ hôn

Sự việc của phủ tả thừa tướng rất nhanh đã náo đến tận trong cung, Hoàng Thượng liền triệu lão Hầu gia vào yết kiến, để hai người đối mặt giải quyết việc này.

Lão Hầu gia không tiếc bất cứ giá nào dùng nét mặt già nua, bồi tội với tả thừa tướng, sau khi trở về lại phái người mang không ít được liệu quý hiếm tới phủ tả thừa tướng, việc này mới xem như là tạm cho qua.

Lão Hầu gia càng nghĩ càng thấy giận, lại tiếp tục sai người gọi nhị thiếu gia đến, vốn định chuốc giận cho đỡ tức, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của nhi tử, nghĩ nếu đánh tiếp có thể sẽ gây ra án mạng.

Ông chỉ có thể sai người nâng nhị thiếu gia trở về, đồng thời phái người đi truyền tin cho Thanh Mặc Nhan, bảo hần lập tức hồi phủ.

Lúc này Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở Đại Lý Tự, bởi vì thân phận Như Tiểu Lam rất đặc biệt, nên hần mới không dám tìm đại phu đến chữa thương cho nàng, chỉ có thể tìm y quan Trường Hận đến đây, kê vài đơn thuốc chữa ngoại thương như là thuốc mỡ cùng với thuốc tiêu sưng.

"Muốn ta trở về?" Sau khi Thanh Mặc Nhan nghe Huyền Ngọc bẩm báo xong thì liền cười lạnh: "Muốn ta trở về làm gì, nghe ông ấy răn dạy hay là để cho ông ấy nằng chừ?"

Huyền Ngọc cũng cảm thấy tức giận bất bình thay hần: "Kia hay là để thuộc hạ về phủ báo tin, nói ngài công việc bề bộn không thể thoát thân được."

Thanh Mặc Nhan từ chối cho ý kiến, Huyền Ngọc liền hiểu ý của thế tử, xoay người đi ra ngoài đuổi người đưa tin của Hầu phủ về.

Sau khi Như Tiểu Lam bị thương liền trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, ở Đại Lý Tự hành động không tiện, nàng còn phải duy trì bộ dáng của mèo hương, mặc kệ Thanh Mặc Nhan đi đến đâu đều phải trốn trong lòng hần, chỉ thỉnh thoảng để lộ ra nửa cái đầu ra ngoài, nhìn vô cùng đáng yêu.

Lão Hầu gia đối với chuyện Thanh Mặc Nhan không chịu hồi phủ rất là căm tức, liền tiếp phái ra sáu gã sai vặt đến Đại Lý Tự truyền tin, thúc giục hắn trở về.

Đầu tiên là nói Thanh Mặc bắt hiếu, sau đó lại chuyển qua đến việc tiến cung, nói Hoàng Thượng rất tức giận, muốn bắt hắn để hỏi tội.

Nhưng mà đối với những việc này mí mắt Thanh Mặc Nhan cũng không động dù chỉ là một chút.

Hắn càng gây ra chuyện lớn, thì ngược lại hoàng đế sẽ càng yên tâm về hắn hơn.

Bởi vì người mà hắn có thể dựa vào, chỉ có một mình hoàng đế, thân tử như thế sẽ khiến hoàng đế tin tưởng hơn.

"Việc hôn nhân của nhị đệ đã lùi lại chưa?" Thanh Mặc Nhan nhìn bức thư mà phụ thân đưa tới, thuận miệng hỏi một câu.

"Nghe nói vẫn chưa." Huyền Ngọc nói: "Trong phủ rất loạn, nhị thiếu gia bị Hầu gia đánh đến mức không xuống giường được, nên không có biện pháp đến cửa từ hôn."

Vừa đúng lúc Như Tiểu Lam tỉnh lại, nàng ngáp lớn một cái rồi thò đầu ra khỏi cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Từ hôn?

Hừ hừ... Để xem sau này nàng còn dám khi dễ ta nữa không, để chó ngốc đoạt đi sự trong sạch của nàng đi.

Trong miệng nàng lẩm bả lẩm bảm, tuy rằng đều là thú ngữ, bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn hiểu rất rõ tâm tư của nàng, hắn duỗi tay ra miết nhẹ cằm của nàng: "Nhị thiếu gia không thể xuống giường, vậy thì phải quân gia đi, nhất định phải làm cho nhanh việc này, ngươi trở về nói với phụ thân, nếu như để càng lâu, thì cái nón xanh trên đầu sẽ càng ngày càng lớn."

Huyền Ngọc nhìn không được cười ra tiếng, gã sai vặt được Hầu gia phái tới bị dọa đến cả đầu ứa ra mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm kêu khổ: Nói như thế ai dám truyền a, nếu khi trở về mà nói thẳng với lão gia, lão gia sẽ đem lột da hắn cũng không chừng.

Gã sai vặt sau khi trở về nơm nớp lo sợ đánh giá sắc mặt lão Hầu gia, đem lời của Thanh Mặc Nhan uyển chuyển nói qua một lần.

Quả nhiên, lão Hầu gia tức đến mức dựng râu lên, vốn định đập vỡ chén trà ở trên bàn, nhưng đột nhiên nhớ tới bộ đồ sứ trên quý trước đó vài ngày đã bị tả thừa tướng đập nát kia, hắn lại đau lòng buông chén trà trong tay xuống.

Trầm mặc nửa ngày, hắn thở dài: "Ngày mai bảo quân gia đi đến Ngũ phủ, lấy lại canh thiệp (*) của nhị thiếu gia về đây, hủy mối hôn sự này đi."

(*) Canh thiệp: Lá thiệp biên tên, tuổi (nhân trong thiệp có biên tuổi, tức niên canh, nên gọi là canh thiệp). Theo hôn lễ xưa, khi bắt đầu đàm hỏi, nhà trai, nhà gái trao đôi canh thiệp của trai gái để đính ước với nhau.

Dù cho trong lòng rất giận, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận chỉ có từ hôn mới là phương án chính xác nhất.

Trước mắt mặc kệ tả thừa tướng cùng với Mục công tử là loại người gì, chỉ bằng việc danh dự của Ngũ tiểu thư đã bị hủy thôi, thì Hầu phủ bọn họ đã không dậy nổi vì phải mang cái nón xanh trên đầu rồi.

Ngày hôm sau, quân gia Hầu phủ đi đến Ngũ phủ, muốn lấy lại canh thiệp của nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ở trong khuê phòng khóc đến chết đi sống lại, nếu không nhờ có đám nha hoàn ngăn cản, thì đã muốn đâm đầu tự sát mấy lần.

Ngũ mẫu cùng với Ngũ lão gia cũng liên tục thở dài, nhưng mà khi gặp phải loại sự tình này, đừng nói là Hầu phủ, cho dù là một gia đình bình thường cũng tuyệt đối không cho phép con dâu tương lai dan díu với nam nhân khác.

"Mẫu thân, nữ nhi thật sự là bị oan uổng... Nữ nhi không có... Không có..." Ngũ tiểu thư nhào lòng mẫu thân khóc rống lên.

Ngũ mẫu bắt đắc dĩ an ủi nữ nhi: "Hôn sự này không thành, sau này ta sẽ tìm cho ngươi gia đình khác tốt hơn."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Ngũ mẫu cũng rất rõ ràng, sau việc này, nữ nhi của nàng sẽ không thể tái giá vào gia đình quyền quý nữa, đến ngay cả muốn gả cho người có chức quan thất phẩm cũng rất khó khăn.

Trong lòng Ngũ tiểu thư tự nhiên cũng hiểu rõ điều đó, nàng vừa thấy xấu hổ lại vừa thấy giận dữ, nhưng mà vẫn không dám đem chân tướng về việc nàng cấu kết với Mục công tử nói ra cho mẫu thân nghe.

Ngũ phủ trả lại tất cả sinh lễ mà ngày trước Hầu phủ đưa tới cửa, canh thiệp cũng được lấy trở về, nhưng mà Ngũ tiểu thư lại vẫn khóc không ngừng như cũ.

Cuối cùng đến ngay cả Ngũ mẫu cũng nghe nàng khóc đến phiền lòng: "Hôn sự đã bị hủy, ngươi có khóc cũng vô dụng, chờ mấy hôm nữa ta đem ngươi đến điền trang ở tạm mấy ngày, đợi đến khi việc này lắng xuống ngươi hãy trở về."

Ngũ tiểu thư dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, lắc đầu nói: "Không, ta không đi, dù có sao ta cũng không đi... Mẫu thân... Ta thật sự không làm gì sai, ta không cam lòng..."

"Ngươi muốn như thế nào?" Ngũ mẫu bắt đắc dĩ nói.

"Nữ nhi cảm thấy... Nhị thiếu gia Hầu phủ, vẫn còn tình cảm với nữ nhi."

Ngũ mẫu ngậm ngẫn cả người.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, cắn môi: "Nữ nhi muốn gặp mặt nhị thiếu gia một lần, đem sự tình giải thích rõ ràng cho hần nghe."

"Người cảm thấy nhị thiếu gia hần sẽ tin người?" Ngũ mẫu lại hỏi.

Ngũ tiểu thư hít sâu một hơi, nói một cách rất tự tin: "Nữ nhi nhất định sẽ thuyết phục được hần."

Mỗi lần nhị thiếu gia nhìn vào mặt nàng đều mang theo một tia khinh thị, nàng đã sớm đoán được tâm tư của đối phương, chẳng qua trước kia là nàng khinh thường đề ý tới hần.

Nhưng mà hiện tại, nàng đã không có đường lui.

Nếu không được gả vào Hầu phủ, sau này nàng sẽ không còn cơ hội bước vào gia đình quyền quý nữa, nàng mới không cần gả đến mấy gia đình bình thường đâu.

Chỉ cần nàng có cơ hội gặp mặt nhị thiếu gia, nàng tin tưởng chỉ cần mình tỏ ra nhiệt tình một chút, nhị thiếu gia nhất định sẽ mềm lòng.

Ngũ mẫu trầm mặc một lúc lâu, kỳ thực nàng cũng hy vọng nữ nhi sẽ được gả vào Hầu phủ

"Nếu người đã khẳng định như thế, ta đây sẽ đi tìm đại ca người, bảo hần giúp người nghĩ cách, lần này ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai lầm nào nữa." Ngũ mẫu cảnh cáo nói.

"Vâng, nữ nhi nhất định sẽ cẩn thận."

Nàng có thể tìm cơ hội xoay người hay không, liền xem lúc này đây.

Bất quá nàng tin tưởng chính mình có thể làm cho nhị thiếu gia luyến tiếc không muốn buông tay, nàng chỉ cần cho đối phương nếm qua chút ngon ngọt, không sợ đối phương không mềm lòng.

Nam nhân không phải đều giống với một con mèo tham lam sao, đem cá ngon để ở trước mặt, chẳng lẽ lại không muốn ăn?

Chậm chễ sẽ không tốt, nàng muốn chữa khỏi gương mặt bị thương thật nhanh.

Bằng không vào thời khắc mấu chốt lại để gương mặt này dọa đến nhị thiếu gia thì sẽ mất nhiều hơn được.

Nhìn những vết cào trên mặt qua tấm gương, Ngũ tiểu thư hận không thể đập vỡ gương đi.

Tất cả đều tại tiểu tiện nhân Như Tiểu Lam kia, nàng tuyệt đối chính là yêu quái, bằng không sao nàng có thể biến mất ở trong bao tải được?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Ăn gì bổ nấy, tiểu nhân báo thù từ sớm đến tối

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam liên tiếp ở lại Đại Lý Tự hai ngày, buổi tối vẫn luôn bận rộn làm việc ở trong thư phòng.

Hần trước kia cũng thường xuyên vì công việc mà không về Hầu phủ, người bên Đại Lý Tự đã sớm nhìn thành thói quen, hơn nữa Như Tiểu Lam vẫn luôn ở trong bộ dáng mèo hương, cho nên sẽ không khiến cho người khác hoài nghi về nàng.

Ngày thứ ba, hoàng đế triệu hần vào cung, nói về việc Mục công tử phủ tá thừa tướng, nhẹ nhàng băng quơ răn dạy hần vài câu, cuối cùng phạt hần trở về đóng cửa tự suy nghĩ năm ngày, xem như là cho tá thừa tướng một câu trả lời.

Tá thừa tướng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể tro mắt nhìn Thanh Mặc Nhan bình an ra khỏi cung.

Đến ngay cả thái giám bên cạnh hoàng đế cũng không khỏi cười thầm, chẳng lẽ tá thừa tướng vẫn không nhìn ra trong lòng hoàng đế Thanh Mặc Nhan có vị trí như thế nào sao?

Khi xảy ra sự việc hoàng đế liền gọi lão Hầu gia tiến cung để trách cứ, đợi đến khi giờ cao tay về phía Thanh Mặc Nhan, thì lại hạ xuống rất nhẹ nhàng, căn bản là phạt hần một cách rất qua loa.

Đóng cửa suy nghĩ năm ngày? Này sao gọi là trách phạt được, đây rõ ràng chỉ là một cái có giả, để cho hần về nhà nghỉ ngơi mấy ngày.

Hơn nữa bởi vì đây là ý chỉ của hoàng đế, cho nên cũng sẽ không còn ai dám tới cửa để gây phiền toái cho hần.

Thanh Mặc Nhan rời khỏi cung, trực tiếp mang Như Tiểu Lam ra khỏi thành, đi đến điền trang.

Như Tiểu Lam bị thương ở đầu, hoạt động mạnh vẫn còn có chút choáng váng, bình thường không có việc gì làm thì liền nằm sấp ở trên giường, tựa như một cây cải thìa, không có tâm trạng, đến ngay cả món ăn thích nhất cũng không hề động đến.

Thanh Mặc Nhan vô thanh vô tức, ở phía sau sai người mỗi ngày đến tầu lâu trong thành mua các dạng đồ ăn về đây, nhưng mà nhiều nhất Như Tiểu Lam cũng chỉ ngửi vài cái, hoặc là ăn mấy miếng, rồi sau đó lại đi về chỗ cũ nằm sắp xuống.

Vết thương ở sau đầu, khiến cho đến nằm ngủ cũng là một hy vọng xa vời đối với nàng, mà tướng ngũ của nàng lại rất xấu, nếu không phải mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều ở bên người, nàng nhất định sẽ làm rách vết thương ra.

Một cái thìa xuất hiện trước mặt nàng, Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn đồ ăn trong thìa, nhìn qua non mềm trắng trẻo, giống như là ăn rất ngon, lại không cần phải nhai nuốt vất vả.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn mở miệng, Thanh Mặc Nhan đút đồ ăn vào trong miệng nàng.

Đồ vật kia rất non mềm, vừa vào miệng đã tan hết.

"Đây là cái gì?" Nàng tò mò hỏi.

Thanh Mặc Nhan không trả lời nàng, mà lại tiếp tục đút cho nàng ăn, trong lúc bất tri bất giác, nàng thế nhưng đã ăn hết cả một chén nhỏ.

"Là tào phớ?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Là óc heo." Thanh Mặc Nhan nói, lúc này Huyền Ngọc đã bung bát thuốc đi vào cửa, mùi thuốc nồng đậm phiêu tán khắp nơi.

"Cái gì?" Thiếu chút nữa Như Tiểu Lam đã nhở hết thứ vừa ăn ra: "Thanh Mặc Nhan, sao ngươi có thể cho ta ăn cái thứ này!"

"Thứ này thì sao." Thanh Mặc Nhan nghiêng người liếc nàng một cái, mang theo ngữ khí khinh thường: "Trưởng Hận nói, ăn gì bổ nấy, đầu óc ngươi bị hỏng thì đương nhiên phải ăn óc cho bổ rồi."

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt.

Đầu óc ngươi mới bị hỏng!

Thanh Mặc Nhan không nhìn đến tiểu gia hỏa đang xù lông, tiến lên cầm lấy bát thuốc trong tay Huyền Ngọc: "Uống mau."

Như Tiểu Lam lập tức bị diệt đến không còn một mảnh.

"Có thể không uống sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam nhăn thành một đoàn, tựa như một cái bánh bao.

"Khó coi chết đi được." Thanh Mặc Nhan không hề thương cảm đem chén thuốc đưa tới trước miệng nàng: "Uống mau."

Như Tiểu Lam lắc đầu qua lại, muốn tránh đi mùi thuốc khó ngửi, kết quả Thanh Mặc Nhan trực tiếp cầm chén thuốc nhắm ngay vào miệng nàng, một hơi rót xuống.

Mùi vị kia thiếu chút nữa đã khiến cho nàng nôn hết những thứ vừa ăn vào bụng ra.

"Đáng sao?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

"Ân." Như Tiểu Lam đáng thương hề hề trả lời theo đúng sự thật.

"Hảo, như vậy mới tốt." Thanh Mặc Nhan bỏ chén thuốc xuống, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ về sống lưng nàng, giúp nàng nhuận được.

Huyền Ngọc đi lên vuốt nữa làm chén thuốc rơi xuống đất.

Thanh Mặc Nhan nhìn hẩn một cái, hơi nhíu mày nói: "Mấy ngày nay ngươi sao vậy? Như người mất hồn mất vía."

"Không... Không có việc gì." Huyền Ngọc cầm chén thuốc lui ra ngoài.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, Huyền Ngọc hung hăng véo vào cánh tay mình một cái.

Đau quá!

Hoàn hảo, không phải hẩn đang nằm mơ.

Hẩn lẩm bẩm tự nói rồi lắc đầu rồi đi.

Trong phòng, Như Tiểu Lam che miệng vụng trộm cười.

Huyền Ngọc không sai biệt lắm là sắp điên rồi đi, cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Bởi vì ngày ấy trở về điển trang, Thanh Mặc Nhan ôm nàng từ trong xe ra, mà khi ấy nàng đã biến trở lại với bộ dáng của nữ hài tử, Huyền Ngọc kinh sợ đến mức tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài.

Ở trong ký ức của hẩn, từ sau khi Như Tiểu Lam mất tích thì đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, thế từ tìm về chính là một con mèo hương, mấy ngày nay đi theo thế tử ở Đại Lý Tự cũng là con mèo hương kia.

Nhưng mà khi đến đền trang, thế tử lại đột nhiên ôm Như Tiểu Lam từ trong xe ngựa đi ra.

Kìa mèu hương chạy đi đâu?

Không đợi hần cần thận suy nghĩ việc này, lúc Thanh Mặc Nhan tắm rửa, hần đi vào đưa đồ, kết quả lại phát hiện thế tử đang tắm cho con mèu hương kia.

Nhưng mà đảo mắt một cái chờ đến khi Thanh Mặc Nhan thay xong y phục đi ra ngoài, vật ôm trong lòng một lần nữa lại biến thành nữ hài tử...

Huyền Ngọc mờ mịt tròn tròn mắt. (Linh: Tội nghiệp huynh TvT)

Đây là việc gì... Chẳng lẽ tại mắt hần có vấn đề?

Một người sống sờ sờ đối tới đối lui, thế tử chẳng lẽ không cảm nhận được một chút nào sao?

Buổi sáng, Huyền Ngọc đang ở trong viện, bỗng nghe thấy Như Tiểu Lam gọi hần từ phía cửa sổ: "Huyền Ngọc!"

Huyền Ngọc dừng lại bước chân, chỉ thấy Như Tiểu Lam cười đến xán lạn vẫy tay về phía hần.

Huyền Ngọc đi qua hỏi: "Tiểu thư gọi ta có chuyện gì?"

"Ta thấy người có chút khác thường, có phải hay không do gần đây thường xuyên xuất hiện ảo giác, nhìn người lại coi thành động vật?" Như Tiểu Lam cố nhịn cười ra vẻ nghiêm túc nói.

Huyền Ngọc hoảng sợ: "Người... Sao người lại biết."

Quả nhiên là một người thành thật.

Như Tiểu Lam ghen cười, bụng co rút đến phát đau.

"Ta biết một phương thuốc, uống xong sẽ tốt ngay a."

"Phương thuốc gì?" Huyền Ngọc hỏi.

"Người lại đây." Như Tiểu Lam vẫy tay về phía hần.

Huyền Ngọc liền đi qua, Như Tiểu Lam nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần nói thầm một trận.

"Đang nói cái gì?"

Như Tiểu Lam hé miệng nói: "Không có gì, ta đang đưa cho Huyền Ngọc một phương thuốc."

Nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan nhíu mày hỏi: "Hần bị bệnh?"

"Còn không phải vì người không kiêng dè hần, kết quả để hần nhìn thấy ta lúc thì là người, lúc lại là mèu hương, đại khái hần đang cảm thấy chính mình bị điên rồi đi."

Thanh Mặc Nhan đỡ chán, kỳ thật hần không kiêng dè Huyền Ngọc cũng là có nguyên nhân.

Huyền Ngọc là tâm phúc bên cạnh hần, nếu hần biết chuyện của Như Tiểu Lam, thì sau này mới có thể bảo vệ cho nàng tốt hơn được, chỉ là hần vẫn chưa biết nên nói thế nào với Huyền Ngọc cho tốt mà thôi.

"Người cho hần phương thuốc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam cười ra tiếng: "Ta bảo hần đi tìm mấy con chuột chết nấu thành canh uống."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run run vài cái, trong lòng âm thầm mặc niệm cho thuốc hạ.

Vật nhỏ rõ ràng là đang trả thù, xem ra nàng vẫn còn nhớ đến việc lúc trước Huyền Ngọc tìm chuột chết đến làm thức ăn cho nàng đi, quả nhiên là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tiểu nhân báo thù từ sớm đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Con rồi đứng đầu vượt ngục

Ngoài thành, đền trang.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam liên tục thử dùng bùa chú để kết thành khế ước với chó ngốc, Thanh Mặc Nhan cũng cho chó ngốc ở lại đền trang, ban ngày không có

việc gì làm Như Tiểu Lam lại nằm phơi mình trên giường trúc ở trong sân để phơi nắng, còn chó ngốc thì nằm phía dưới giường trúc ngủ ngon lành.

Mặc kệ lúc nào Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu lên nhìn vào trong viện, đều có nhìn thấy thân ảnh của một người một chó.

"Khé!" Như Tiểu Lam lăm bắm, giờ lá bùa trong tay ra.

"Ông!" Chó đen ngậy ngốc đuổi đầu lưỡi, ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Một lá bùa dán ở trên đầu nó, Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đứng đối diện nhau, thời gian cũng phảng phất như bị ngưng trệ ngay tại giây phút này.

Không khí khẩn trương dị thường, mơ hồ còn có khí thế thần bí ở trong...

Thanh Mặc Nhan thờ dài, đem sách trên tay để lên bàn.

Cảnh tượng giống như vậy mỗi ngày hần đều nhìn thấy rất nhiều lần.

"Đủ rồi, đừng náo loạn nữa." Thanh Mặc Nhan đi đến, ôm Như Tiểu Lam từ trên giường trúc lên, mang vào trong phòng.

"Vì cái gì lại thất bại!" Như Tiểu Lam ảo não xụ mặt.

Dùng lá bùa kết khế ước với thú khó khăn đến thế sao?

Nhìn lá bùa trên đầu chó ngốc, rồi lại thấy nó chạy tới chạy lui ở trong sân, Như Tiểu Lam bỗng thấy mệt tâm.

Là do năng lực của nàng quá kém sao, đến ngay cả chó ngốc cũng không thu phục được.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng đi vào phòng, để nàng ngồi ở trên đùi hần, cầm sách lên một lần nữa.

"Người đang đọc cái gì vậy?" Như Tiểu Lam thò đầu qua tò mò nhìn một chuỗi "chữ như gà bới" ở trên sách.

"Đây là dược liệu cần thiết để chế thành thuốc giải cổ độc, mặt sau còn ghi ở nơi nào có thể tìm được chúng nó, cùng với khi tìm được chúng, thì phải làm cách nào mới có thể bảo quản cho tốt."

"Không phải đâu... Nhiều như thế?" Như Tiểu Lam lật vài tờ phía sau, phát hiện mặt trên kín mít, tất cả đều là chữ nàng xem không hiểu.

"Mấy cái đầu đã ổn, ta đều nắm được bảy đến tám phần, nhưng mà năm vị dược liệu ở sau lại có chút khó khăn." Thanh Mặc Nhan lật đến tờ cuối cùng, mặt trên có mấy hình vẽ.

"Này một cái là quỷ cô, sinh trưởng ở sâu trong núi hoang nơi không có người sinh sống, nhưng mà ban ngày sẽ không tìm được nó, chỉ có thể chờ đến ban đêm khi toàn thân nó phát ra ánh sáng; còn đây là thấu quang linh chi, sinh trưởng ở đáy băng ngàn năm, đầm nước âm hàn, người thường đi vào chưa đến mấy giây đã bị đông cứng mà chết..."

Nghe Thanh Mặc Nhan giảng giải ánh mắt Như Tiểu Lam đã trừng thật lớn.

Đây thật sự là dược liệu cần tìm sao? Cái này phải gọi là liều mạng mới đúng.

"Người đã từng đi tìm mấy loại dược liệu này sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếng cười của hần có chút lạnh lùng.

"Đương nhiên là đã từng đi tìm, nhưng mỗi lần như vậy ta đều thất bại trở về." Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng bâng quơ khép sách lại: "Cho nên lúc này đây, ta muốn mang người đi theo."

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ khuôn mặt nàng, phảng phất như muốn từ trên mặt nhìn ra được suy nghĩ bên trong của nàng.

"Người không muốn?" Thanh Mặc Nhan thử hỏi.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Không sao cả, dù sao chỉ cần có thể đi theo người, thì đi đến đâu cũng là tốt hết."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu xuống nhìn nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng xẹt qua một tia tình cảm hiếm thấy.

"Trên đường đi sẽ rất vất vả."

"Sẽ phải chịu đói sao?" Như Tiểu Lam hỏi, đối với nàng mà nói, đây chính là việc đại sự liên quan đến chuyện sống còn.

Nàng không tự giác được ghé vào lòng hần, gương mặt cọ lên trên ngực hần.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan ần ần mang theo ý cười: "Làm sùng vật, người đây là đang hoài nghi năng lực của chủ nhân?"

Dù cho hần phải nhịn đói, thì hần cũng sẽ không để cho vật nhỏ phải chịu đói một chút nào.

Lại là sủng vật!

Miệng Như Tiểu Lam chu lên.

Xem ra cả đời này nàng phải chịu để cho Thanh Mặc Nhan gia hóa này gắt gao ăn rồi.

Thấy hai mắt vật nhỏ đầm lệ như sắp khóc, Thanh Mặc Nhan liền cười ra tiếng.

Quả nhiên trêu đùa vật nhỏ mới là việc làm cho hắn cảm thấy vui vẻ nhất ở trên đời này.

Ôm chặt nàng vào trong lòng, hắn ngửi được mùi xạ hương từ trên người nàng, hương thơm nồng đậm khiến lòng người say mê.

Nhưng mà thời gian yên tĩnh không kéo dài được bao nhiêu thì đã bị phá vỡ, Huyền Ngọc vội vàng đi vào cửa.

"Thế tử, Hoàng Thượng triệu gấp..."

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không đổi sắc, phảng phất như đã sớm quen với việc này.

"Hình Bộ bí mật thăm vấn thần y, đem vụ án con rối đứng đầu ra thăm vấn cùng một lúc, còn thỉnh cả nhị hoàng tử đến... Nhưng không biết tại sao mấy tên nha dịch ở đó lại đột nhiên phát cuồng lên, đã thương vài vị quan chủ thẩm của Hình Bộ không nói, còn làm cho nhị hoàng tử bị trọng thương, tên thần y kia lại nhân cơ hội này mà đào tẩu, Hoàng Thượng liền quy định cho năm ngày, phải bắt bằng được tên thần y kia về để quy án."

Thanh Mặc Nhan nhíu chặt mày: "Đúng là hồ đồ."

Nếu tên thần y kia thật sự là con rối đứng đầu thì đám người Hình Bộ làm sao có thể khống chế được hắn.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ có phải người tới không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Nghe nói bọn họ đã có được tin tức của thần y, đến ngay cả người của Cửu Môn Đề Đốc cũng đi qua, đem vây thần y ở trong một ngôi nhà, chẳng qua tòa nhà kia quá kỳ quái, trước sau đi vào mấy chục người, kết quả là đến một chút động tĩnh cũng không có."

Như Tiểu Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nghe qua thì rất giống với vụ án cửa hàng rối gỗ lần trước.

"Hắn quả nhiên là con rối đó." Như Tiểu Lam vội vàng nói tiếp: "Nếu không hiểu về trận pháp và thuật chú, thì sau khi đi vào nhất định sẽ bị lạc đường."

Thanh Mặc Nhan trầm tư một lúc: "Lần này ngươi nắm chắc mấy phần?"

Như Tiểu Lam khẽ cắn móng tay, lần trước một chút chuẩn bị nàng cũng không có, mà lúc này đây trong tay nàng đã có pháp khí được chế từ gỗ sét đánh, còn có cả lá bùa nữa.

"Nếu một mình ta đi vào thì chỉ có thể nắm chắc được ba phần." Về mặt nàng đau khổ.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ để một mình ngươi đi vào đó?" Thanh Mặc Nhan nhéo thật mạnh lên mặt nàng.

"Nếu như phải thêm người đi vào cùng ta, thì phải bảo bọn họ tuyệt đối phải nghe theo lời ta mới được." Như Tiểu Lam cương điệu nói.

"Không thành vấn đề, Huyền Ngọc ngươi đi chọn ra năm mươi từ sĩ đến đây, chúng ta cùng đi."

Huyền Ngọc ngẩn người, từ trước đến nay đi phá án với Thanh Mặc Nhan đều là người của quan phủ, lần này sao hắn lại muốn điều động đến từ sĩ trong trang?

Thanh Mặc Nhan không có thời gian giải thích với hắn, vội vàng thay vào một bộ quan phục, ôm Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Như Tiểu Lam ở trong xe kiểm tra lại lá bùa cùng với kiếm gỗ, rồi lại lấy ra hai khối gỗ nhỏ nhìn như lệnh bài.

"Đây là thể thân phù ta mới làm ra, hiệu quả so với lá bùa kia tốt hơn nhiều." Nàng dương mặt đắc ý, giống như là đang chờ được người nào đó khen ngợi.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nâng lên một chút: "Lại đây, đeo lên giúp ta."

Như Tiểu Lam đành phải dịch người đến sau lưng hắn, đem một khối thể thân phù đeo lên trên cổ Thanh Mặc Nhan.

Tiểu cánh tay mềm mại vờn quanh cổ hắn, cảm giác ấm áp này khiến cho hắn sinh ra một loại lưu luyến không tên.

Hắn muốn được hưởng thụ loại cảm giác này lâu thêm một chút, lâu thêm một chút.

Duỗi tay kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn, hắn cầm lấy khối thể thân phù còn lại, cẩn thận đeo lên cho nàng, rồi đem giấu nó vào trong y phục của nàng thật tốt.

Đoàn người che chở xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đi vào trong thành, không một ai chú ý tới, từ lúc bọn họ rời khỏi điện trang, thì một con chó màu đen cũng lặng lẽ rời khỏi theo, tận lực đuổi theo phía sau bọn họ.

Trên đầu nó vẫn còn dính một lá bùa, theo chuyển động của nó, lá bùa lại trượt xuống, bộ dáng nhìn qua rất buồn cười...

Chương 101: Người khác không tin cũng không sao, chỉ cần người tin ta là được

Xe ngựa dừng lại.

Như Tiểu Lam thò đầu nhỏ từ trong xe ra, tò mò đánh giá xung quanh.

Người của Thuận Thiên Phủ và Cửu Môn Đề Đốc đã phong tỏa cả con phố gần đó, cho nên khi nhìn thoáng qua, tất cả đều là người của quan phủ.

Thanh Mặc Nhan xuống xe trước, cách đó không xa Cửu Môn Đề Đốc Tiết tướng quân đang nhìn về phía hấn, mang theo thủ hạ đi về phía bên này.

"Thiếu Khanh, phiền toái lần này của chúng ta xem ra không hề nhỏ." Tiết tướng quân bắt đầu nói.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng đáp lời, chỉ xoay người ôm một nữ hài tử gần mười tuổi từ trong xe ra.

Tiết tướng quân ngăn người.

"Nàng là..."

Có người đứng bên cạnh thấp giọng nhắc nhở: "Cái đêm mà Phủ doãn Thuận Thiên tiền nhiệm bị sát hại, nghe nói là nhờ nha đầu Thiếu Khanh nhận nuôi ra tay cứu mọi người, chẳng lẽ chính là nàng?"

Ánh mắt Tiết tướng quân lóe sáng, chăm chú nhìn vào mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị những ánh mắt xung quanh nhìn chằm chằm đến cả người không thấy thoải mái, liền đem mặt giấu ở sau bả vai Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không vui nhìn xung quanh: "Xem ra công việc rất nhàn hạ phải không, không ít người đều không có gì để làm."

Tiết tướng quân ho khan một tiếng, mọi người liền thu hồi ánh mắt lại, thần sắc trở nên nghiêm túc hơn.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam xuống đất, chào hỏi qua vội đám người Tiết tướng quân, cũng hỏi rõ tình huống ở đây.

Như Tiểu Lam một tay nắm lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, ngừng đầu đánh giá tòa nhà trước mắt.

Xem xét từ bên ngoài, bức tường xung quanh tòa nhà cũng không cao, từ bên trong ẩn ẩn lộ ra một ngôi lầu cao ba tầng, nhìn như là tòa nhà của những gia đình phú quý.

Bất quá khi đến gần lại phát hiện ra, bức tường vây này tựa như bỗng nhiên cao lên không ít, khiến người ta không thể nào vượt qua được.

"Đã có hơn hai mươi người đi vào trong, nhưng tất cả đều biệt vô âm tín (*)." Tiết tướng quân nói.

(*) Biệt vô âm tín: Hoàn toàn biệt tín, đã lâu không có tin tức gì

Giống hệt với cửa hàng rồi gỗ lần trước.

Như Tiểu Lam buông Thanh Mặc Nhan ra, đi về phía trước vài bước, sau đó ngồi xổm xuống, phúi phúi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện cùng Tiết tướng quân, nhưng mà ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi người nàng.

Nhìn thấy nàng ngồi ở nơi đó, hấn liền đi qua.

"Ồ đây làm cái gì?" Hấn cúi đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Như Tiểu Lam vẫn ngồi phúi đất trên mặt đất lên, dần để lộ ra một lát đá.

"Quả nhiên nơi này có trận pháp." Như Tiểu Lam chỉ vào chữ viết trên lát đá nói: "Nếu ta đoán không sai, ở xung quanh đây còn có bảy khối đá giống như vậy nữa."

Đám người Tiết tướng quân lúc này cũng đi lại đây, nhìn thấy lát đá dưới mặt đất thì liền lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Nói đi, muốn ta làm gì." Thanh Mặc Nhan nói.

"Phải người tìm ra chúng nó, đào tất cả lên, đập nát." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Nhất định phải tìm thấy toàn bộ, để sót lại một cái cũng không được."

Thanh Mặc Nhan gật gù đầu, xoay người phân phó với Huyền Ngọc: "Truyền lệnh của ta, cấp tốc đem những lát đá ở dưới lòng đất đào hết lên."

Đám người Tiết tướng quân nhìn những người Thanh Mặc Nhan mang đến đang nhanh chóng hành động, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ: "Thiếu Khanh, Hoàng Thượng hạ chỉ, lệnh cho ta cùng Thuận Thiên Phủ xử lý vụ án này, mọi việc ở đây không bằng cứ giao cho chúng ta đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, tựa như đang trung cầu ý kiến đối phương.

Trong lòng Tiết tướng quân hoảng hốt, đường đường Thiếu Khanh nhưng lại muốn dò hỏi trước quyết định của một tiểu hài tử.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Bất quá từ giờ đến chính ngọ (12 giờ trưa) phải tìm được hết chúng nó, nếu không liền bỏ qua thời gian tốt nhất để vào trong."

Tiết tướng quân không nói gì thêm, mấy phó quan đi theo phía sau hắn lại bĩu môi, mang theo thần sắc khinh thường.

"Bất quá chỉ là một tiểu hài tử, lại dám lên giọng ở chỗ này." Không biết ai nói thảm một câu.

Tại Như Tiểu Lam rất thính, nghe rất rõ ràng lời này, nguyên lai nàng còn đang định chỉ ra bảy chỗ có lát đá còn lại cho bọn họ, nhưng khi nghe thấy lời kia nàng liền ngậm miệng không nói gì nữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo mặt nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Thanh Mặc Nhan, làm sao đây, ta muốn làm việc xấu..."

Thanh Mặc Nhan nuốt chút nữa là cười ra tiếng.

Hắn chưa bao giờ thấy ai muốn làm việc xấu còn công khai nói ra như vậy.

"Nói đi, ngươi muốn làm việc xấu gì, cần ta giúp hay không." Thanh Mặc Nhan thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam tròn tròn mắt, quả nhiên chủ nhân vẫn là người đáng tin cậy nhất! Đến ngay cả vụ án Hoàng Thượng đang thúc giục mà hắn còn dám nói là sẽ giúp nàng làm việc xấu, chẳng lẽ hắn không sợ làm loạn việc phá án sẽ bị Hoàng Thượng trách tội.

"Quên đi, ta cũng chỉ nói vậy thôi, ta mới không keo kiệt giống như bọn họ đâu." Vừa nghe câu nói của hắn, nàng lại cảm thấy bản thân không nên có suy nghĩ xấu như thế.

Những người đó không tin nàng thì sao, chỉ cần Thanh Mặc Nhan tin nàng là được rồi.

Tiết tướng quân bắt đầu dẫn theo người đào bới xung quanh tòa nhà.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi đến nghỉ ở dưới túp lều ven đường, rất nhanh đã đến giữa trưa, hắn liền sai Huyền Ngọc cười ngửa đi đến hiệu thuốc nấu một chén thuốc như mọi hôm cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đều trừng lớn mắt.

Quả nhiên người có tiền đúng là quá tùy hứng, không uống một bữa thì sẽ chết sao.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ trước ánh mắt ai oán của nàng, trực tiếp ra lệnh: "Uống mau."

Tiết tướng quân cùng đám người của hắn cơ hồ đã đào lên hết cả mảnh đất ở xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy được lát đá cuối cùng đâu, mất thấy thời gian đã đến giữa trưa.

Thanh Mặc Nhan chậm rì rì đứng dậy, vỗ đi nếp nhăn trên quan phục, nói với Như Tiểu Lam: "Thời gian không sai biệt lắm, nói cho bọn họ biết lát đá cuối cùng ở đâu đi."

Như Tiểu Lam mới vừa uống thuốc xong, tâm tình cực kỳ không tốt, bĩu môi nhìn nhìn xung quanh, tùy tiện chỉ vào một chỗ: "Từ chân tường bên kia, ước chừng cách đó khoảng năm bước."

Tiết tướng quân nửa tin nửa ngờ, đi qua đào thử, kết quả rất nhanh đã tìm được lát đá kia.

Mọi người mệt đến mức mồ hôi đầy đầu, trong lòng không khỏi có chút uể oải, bọn họ vội vàng tìm cả hai canh giờ không bằng tiểu nha đầu kia liếc mắt nhìn một cái, sớm biết thế từ đầu cứ để nàng giúp đỡ thì tốt rồi, đỡ khiến cho bọn họ uống phí nhiều khí lực như thế.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng tự đắc của Như Tiểu Lam, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vật nhỏ luôn đơn giản như thế, thích hay không thích đều viết hết lên ở trên mặt.

Tám khối lát đá xanh đã được đào lên đủ, toàn bộ đều bị đập nát.

Lần này khi mọi người đi đến gần cổng lớn, cũng không thấy tường viện có gì biến hóa nữa.

Xem ra pháp trận đã bị hủy hoàn toàn rồi.

Tiết tướng quân gọi hai tên phó tướng tới, bắt đầu điều chỉnh nhân lực, chuẩn bị tiến vào trong tòa nhà.

"Thiếu Khanh cũng muốn vào sao?" Đương Tiết tướng quân nhìn đến năm mươi người mà Thiếu Khanh điều động đến, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hắn tới là để đồn đốc quá trình điều tra, cũng không có ai bắt hắn phải tự mình đi vào nguy hiểm.

"Tốt lắm, chúng ta đi vào thôi." Một thanh âm giòn tan từ sau lưng truyền đến.

Tiết tướng quân quay đầu lại, nhìn thấy hài tử mà Thiếu Khanh mang đến cư nhiên cũng đang đi về phía cổng lớn, khiến hắn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

"Thiếu Khanh không thể!" Tiết tướng quân ngăn chặn nói: "Nơi này rất nguy hiểm, sao ngươi có thể để cho một hài tử hồ nháo ở đây được."

"Ngươi cảm thấy nàng là đang hồ nháo?" Thanh Mặc Nhan cười khê khinh thường.

Khóe miệng Tiết tướng quân gật gật, theo hắn thấy, loại địa phương này căn bản không phải là nơi tiểu hài tử có thể đến, nếu không phải nể mặt Thiếu Khanh, hắn mới không để cho một hài tử đi vào nơi này.

Dù cho lúc trước hắn có nghe nói qua đứa nhỏ này đã cứu tánh mạng của mọi người ở Thuận Thiên Phủ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy kia cùng lắm cũng chỉ là may mắn mà thôi, cũng không phải là dựa vào bản lĩnh thật sự của nàng.

Hắn nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bước nhanh về phía trước vượt qua người tiểu nha đầu kia, rồi lại nắm lấy tay nàng, dặn dò nói: "Không được chạy loạn."

Huyền Ngọc mang theo năm mươi từ sĩ theo sát ở phía sau, đồng thời rút trường kiếm bên hông ra, bộ dáng như lâm đại địch.

Hai tên phó quan đi sau Tiết tướng quân khinh thường cười nói: "Thiếu Khanh đại nhân tánh mạng quý giá, ta cũng chờ không được, thỉnh tướng quân cho chúng ta hai mươi người, lần này ta chắc chắn sẽ bắt được nghi phạm đem về quy án."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Rối gỗ Ngàn Thương, giết hại vô số

Mọi người đi vào bên trong viện.

Hai tên phó tướng mang theo hai mươi tên thủ hạ nhanh chóng phân tán ra, tiến vào trong các phòng xem xét.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, chỉ vào ngôi lầu cao cao ở trong viện: "Ồ nơi đó."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, quay đầu lại nhìn mọi người.

Huyền Ngọc nhanh chóng dẫn người đi về phía ngôi lầu kia.

Đồng thời Thanh Mặc Nhan cũng ôm Như Tiểu Lam lên: "Sợ sao?" Hắn thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu.

Từ nhỏ nàng đã đi theo bên người ông nội, đã thấy qua vô số sự tình quỷ quái, khi đó bọn họ cũng chỉ có hai người, nhưng hiện tại bên người nàng lại có nhiều người bảo hộ như thế, nàng làm sao lại sợ đây.

Thời điểm Huyền Ngọc đánh nát cửa gỗ của ngôi lầu, hai tên phó quan cũng dẫn người chạy lại đây.

"Chi còn lại chỗ này là chưa xem xét."

Hai đội người cùng tiến vào ngôi lầu.

Trong ngôi lầu ánh sáng tối tăm, ánh mặt trời chiếu vào trong qua cái cửa sổ bằng gỗ cũ kỹ, hình thành những vệt sáng đang xen ở trên không trung, từng tầng một nổi thẳng lên đỉnh chóp của ngôi lầu.

Như Tiểu Lam tiến lên phía trước nhắm hai mắt lại, cho nên sau khi tiến vào, nàng là người đầu tiên thích ứng được với ánh sáng ở bên trong.

"Cẩn thận!" Nàng nắm chặt lấy y phục Thanh Mặc Nhan, kêu lên một tiếng.

Thanh Mặc Nhan theo bản năng né tránh thứ ánh sáng kia, những người còn lại võ công cũng không kém, đều né tránh được chúng.

Trong không trung vang lên tiếng "lộng đất lộng đất" giòn vang, dọc theo bốn bức tường ngôi lầu, vô số nhện gỗ bò ra hướng về phía bọn họ.

Một tay Thanh Mặc Nhan ôm chặt lấy Như Tiểu Lam, tay còn lại thì rút trường kiếm ra.

"Ngươi không được dùng nội lực!" Như Tiểu Lam nhin không được kinh hô ra tiếng.

Sau khi sử dụng nội lực, cổ độc trong cơ thể Thanh Mặc Nhan sẽ phát tác, ở trong hoàn cảnh này hắn rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích đầu tiên của địch.

nhân.

Thanh Mặc Nhan cười khề, trường kiếm trong tay tùy thời chém ra, mũi kiếm hư ảo, đường kiếm đi nhanh đến khó tin.

Những con nhện gỗ tới gần đều bị hấn quét qua, bị chém đến thân thể rơi đầy trên mặt đất, tám cái chân vẫn còn không ngừng run rẩy.

"Dù cho ta không thể sử dụng nội lực, thì chỉ cần kỹ thuật dùng kiếm thôi cũng đã đủ để dọa thương người rồi." Đáy mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tự tin, dù cho một tay hấn đang ôm Như Tiểu Lam, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì đến hành động của hấn.

Thân hình di chuyển, động tác huy kiếm gọn gàng sạch sẽ, một chút cũng không thua đám người Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người: "Thanh Mặc Nhan, người thật soái!" (Linh: Em cũng thấy thế. TvT)

Lại là cái từ ngữ hấn nghe không hiểu.

Thanh Mặc Nhan nhắc chân giẫm nát một con nhện vừa bị hấn chém trúng.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, đủ để hấn cảm nhận được nội tâm nàng đang vui sướng cùng sùng bái đến mức nào.

Hào, như vậy rất tốt.

Vật nhỏ của hấn chỉ được có mình hấn ở trong lòng.

Đám nhện gỗ rất nhanh đã bị mọi người thanh lý sạch sẽ, ngôi lầu một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh lúc trước.

Tất cả mọi người đều mở to mắt, nắm chặt binh khí trong tay, cảnh giác nhìn chăm chăm xung quanh.

"... Con rối kia thật sự là ở nơi này sao?" Không biết ai thấp giọng hỏi một câu.

Như Tiểu Lam đột nhiên cảm nhận được một cỗ âm khí phiêu tán ra từ trên đỉnh lầu.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thang lầu đan xen ngang dọc ở phía trên.

"Người nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan dùng thanh âm vừa đủ để cho hai người nghe được hỏi nàng.

"Ân... Âm khí quá nặng, nhìn không rõ lắm." Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ trong lòng ra, tay nhỏ bé linh hoạt gấp vài đường, một lúc sau lá bùa đã được nàng gấp thành hình dạng của một con chim nhỏ.

Nàng vung tay ném lá bùa lên.

Lá bùa gấp thành con chim tựa như được trao cho sinh mệnh, vẫy cánh bay lên không trung, nó bay xoay quanh trên đầu mọi người, chậm rì rì càng bay càng cao.

Ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người nó.

Đột nhiên từ trên không trung xẹt qua một đạo bạch quang, cắt chim giấy thành hai nửa.

"Tới!" Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Cùng lúc đó, trên đầu mọi người vang lên tiếng động thật lớn, thang lầu bằng gỗ bị đâm đến vỡ nát, một bóng người từ trên đỉnh chớp phi thân nhảy xuống, hai tay hấn có đạo bạch quang mảnh khảnh, lao thẳng về phía đám người bên dưới.

Bạch quang tung bay, tựa như một con gió xoáy.

Như Tiểu Lam chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mọi người, tốc độ của đạo bạch quang kia quá nhanh, nàng căn bản cũng không biết rõ đối phương là ai, chỉ có thể cảm nhận được một cỗ âm khí cực hàn đang vờn quanh bên người mình.

"Lùi lại!"

Nàng nghe thấy Thanh Mặc Nhan quát lên.

Huyền Ngọc cũng với đám tử sĩ nhanh chóng lùi lại phía sau, chỉ có hai tên phó quan kia phản ứng chậm hơn một chút, đợi đến khi bọn họ lùi lại đã tổn thất hơn mười mạng người rồi.

Thân thể mấy tên lính bị đâm thủng, chặt đứt, máu và thịt rơi đầy đất.

Như Tiểu Lam gắt gao nắm chặt lấy kiếm gỗ nhỏ của nàng.

Nếu thứ đối phương dùng là tà pháp, nàng còn có thể đối phó được, nhưng cư nhiên đối phương lại dùng loại chiến thuật tàn nhẫn này, nàng căn bản là theo không kịp được tiết tấu của người kia.

"Ha ha ha..." Trong không trung ầm ầm truyền đến tiếng cười của nam tử.

"Là con rối đứng đầu!" Một danh phó quan phát hiện ra chỗ ẩn giấu ở trong bóng tối của con rối kia đầu tiên, liền quát to một tiếng rút kiếm tiến lên.

"Muốn bắt được ta thì phải vượt qua được bảo bối của ta a." Con rói đứng đầu thấp giọng cười ra tiếng.

Thân ảnh vừa nảy lập tức đánh hai đạo bạch quang về phía tên phó quan kia, bạch quang vừa xẹt qua chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai tên binh lính đứng sau sử dụng kiếm ngăn trở đạo bạch quang xâm nhập, thân ảnh người kia lúc này mới dừng lại.

Bấy giờ mọi người mới thấy rõ, đó là một con rói bằng gỗ, thân hình không khác gì người thường, vũ khí của nó là hai đạo bạch quang hình thanh kiếm rất nhỏ, từ giữa cánh tay rồi gỗ vươn ra ngoài.

Chẳng qua gương mặt của người này không phải được điêu khắc từ bạch ngọc, tuy rằng nhìn qua có vẻ tái nhợt đến dị thường, nhưng mà biểu cảm trên mặt lại rất linh hoạt, mang theo hình tượng của một nam tử trẻ tuổi, một đôi mắt thon dài mà lạnh lùng, vô tình nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"Ngân Thương, bồi bọn họ chơi cho tốt." Con rói đứng đầu cười khanh khách.

"Người cuối cùng là làm việc cho ai, rốt cuộc thứ người muốn là gì?" Thanh Mặc Nhan giương giọng quát về phía con rói đứng đầu.

Con rói đứng đầu náo ra vụ án lớn như thế ở trong thành, làm liên lụy đến vô số mạng người, Thanh Mặc Nhan tin tưởng là phía sau hẳn còn có ý đồ khác.

Con rói đứng đầu cong cong ánh mắt: "Không thắng được Ngân Thương, dù cho ta có trả lời người cũng vô dụng, bởi vì người chết sẽ không đem bí mật ra khỏi ngôi lầu này được... Bất quá nếu người hỏi ta muốn cái gì, thì ta nghĩ ta đã chiếm được rồi."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nheo lại, trong nháy mắt, một suy đoán lớn mật hiện lên ở trong đầu hắn.

"Mục tiêu của người là nhị hoàng tử?"

Con rói đứng đầu sừng sốt, trên mặt rõ ràng lộ ra biểu tình kinh ngạc, hắn vỗ tay nhẹ nhàng nói: "Không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, năng lực phân tích vụ án mạnh hơn lũ rác rưởi Hình Bộ nhiều, nếu người đã đoán ra, ta đây cũng không giấu diếm nữa, dù sao rất nhanh nhị hoàng tử sẽ bị thương nặng đến mức không trị được mà chết, khi đó nhiệm vụ của ta sẽ kết thúc, còn bây giờ cứ để cho Ngân Thương chơi đùa với các người một lúc đi, cũng không phụ lòng chờ vị tử đường xa đến đây."

Thân ảnh con rói đứng đầu lặng lẽ biến mất ở trong bóng tối.

"Đứng lại!"

"Dừng để hắn chạy thoát..."

Danh phó quan còn lại trừng lớn mắt, đồng liêu chết thảm ở trước mắt đã làm cho hắn hoàn toàn mất đi lý trí, hắn tiến lên muốn đuổi theo con rói đứng đầu.

Con rói được xưng là Ngân Thương kia vẽ ra một đường kiếm, động tác ưu nhã mà nhanh chóng xẹt qua.

Tên phó quan kia mới chạy được năm bước đã phát hiện ra thân thể có gì đó không đúng, đầu gối hắn mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, tay phải cầm kiếm cùng với đùi phải hoàn toàn rời khỏi cơ thể hắn.

Trong ngôi lầu, đã biến thành một biển máu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chó ngốc, chó ngốc

Trong ngôi lầu, đại khai sát giới.

Trước mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là một mảnh màu đỏ, tầm mắt nhìn đến đâu, đều thấy máu tươi bắn ra tung tóe cùng với góc áo tung bay của Thanh Mặc Nhan.

Trong đầu nàng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: Quá mạnh... Không thể nào thắng được...

Đối thủ như vậy, bọn họ không đấu nổi.

Lợi kiếm của mọi người chém trúng vào người Ngân Thương, nhưng mà đối phương lại không hề có chút phản ứng nào, thân là rói gỗ, hắn căn bản không biết đau là gì.

Ngân Thương phóng tới xuyên qua giữa đám người, hai đạo kiếm pháp tao nhã giống như vũ đạo của từ thần.

Thanh Mặc Nhan được đám người Huyền Ngọc che chắn lui tới cửa, hắn liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất.

"Vật nhỏ, đi mau." Trên mặt hắn bị vài giọt máu bắn tung tóe lên, Như Tiểu Lam rất muốn dùng tay lau đi giúp hắn.

"Đi mau!" Hân bình tĩnh nói, trong con ngươi đen trắng rõ ràng không hề có một tia dao động.

Trong lòng Như Tiểu Lam căng thẳng.

Nàng biết, vào giờ phút này nàng không được do dự.

Kẻ địch quá mạnh mẽ, nếu mang theo cả nàng, Thanh Mặc Nhan sẽ rất khó để hành động, nàng không thể trở thành gánh nặng của hân.

Nghĩ đến đây, nàng nhấc góc váy vướng víu lên, xoay người chạy về phía ngoài cửa.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe môi Thanh Mặc Nhan chợt lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Chạy đi, vật nhỏ, chạy xa vào, chạy khỏi nơi nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Như Tiểu Lam nhấc váy lên dùng hết sức lực chạy ra ngoài, bỗng nhiên nàng nghe tiếng tiếng kinh hô từ phía sau của Huyền Ngọc: "Thế tử cẩn thận!"

Tựa như bị cái gì đó níu kéo, nàng không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Rối gỗ Ngàn Thương vung hai đường kiếm lên, vọt nhanh tới cửa lớn, tựa hồ như là muốn đuổi theo nàng bằng được.

Thanh Mặc Nhan vừa vặn đang đứng ngăn cản ở cửa, thanh kiếm trên tay mạnh mẽ đụng vào lợi kiếm của đối phương, làm lóe ra nhiều tia lửa nhỏ.

Nhưng mà Ngàn Thương lại có hai thanh lợi khí, ở lúc Thanh Mặc Nhan ngăn cản hân, thì thanh còn lại của hân đã chém tới một đường nữa.

Đám người Huyền Ngọc nhào tới, nhưng lại bị Ngàn Thương dùng một tay đánh văng ra, sau đó mũi kiếm lại một lần nữa chém về phía Thanh Mặc Nhan.

Rối gỗ tái nhợt, khuôn mặt không biểu cảm nhìn chăm chú vào Thanh Mặc Nhan, trong ánh mắt dài nhỏ phảng phất như chứa đựng huyết quang.

Trong nháy mắt đổi mặt, Thanh Mặc Nhan biết cho dù hân có muốn né tránh cũng không được nữa.

Nếu như hân dùng đến nội lực, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, cũng sẽ an toàn tránh đi được nhất kiếm trí mạng đang tới.

Nhưng mà sau đó, cổ độc trong người hân sẽ nhanh chóng phát tác, ngược lại sẽ trở thành gánh nặng trí mạng của hân.

Trong vòng nửa khắc, hân đã âm thầm hạ quyết tâm, mạnh mẽ chống lại một kiếm của đối phương... Nếu thành công có thể tránh được vết thương yếu điểm.

Đường kiếm xẹt qua ở trước mắt hân.

Mùi xạ hương xen lẫn với mùi tanh ngọt của máu, đánh thật mạnh vào bên hông hân, đẩy hân tránh khỏi phạm vi chém xuống của đạo bạch quang.

Như Tiểu Lam xô Thanh Mặc Nhan ngã xuống mặt đất, chắn ở phía trước, giúp hân tránh đi kiếm phong của rối gỗ.

Thậm chí nàng còn cảm nhận được lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm qua lớp y phục của nàng, xẹt qua làn da trên lưng nàng, mang theo một chận run rẩy không thể nào kiềm chế được.

Bị đâm trúng rồi sao?

Nhưng mà không có cảm giác đau... Chắc là do bị chém thành hai nửa đi, nàng bị dọa nhắm hai mắt lại, động cũng không dám động.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam ngã gục xuống ở trên người hân thì cả người như bị sét đánh, tứ chi dần trở nên cứng ngắt.

Khoảnh khắc lợi kiếm của rối gỗ chém xuống, máu trong cơ thể hân phảng phất như dần trở nên lạnh lẽo.

Ngàn Thương cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam gục ở trên người Thanh Mặc Nhan, đầu hơi nghiêng sang một bên, giống như đang đánh giá nàng, nhưng mà vũ khí trong tay vẫn không hề dừng lại, theo bản năng chém xuống một lần nữa.

Thanh Mặc Nhan giật mình một cái, đột nhiên lật người lại ôm Như Tiểu Lam bảo vệ ở dưới thân.

Thời điểm đường kiếm của Ngàn Thương rơi xuống, một bóng đen nho nhỏ không biết từ đâu nhảy đến, chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Ngao ô!" Tiếng kêu rên vang lên bên tai.

Một con chó màu đen rên rỉ ngã xuống mặt đất.

Đầu Ngàn Thương chuyển hướng nhìn về phía chó đen, động tác rõ ràng đã chậm hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam gãy dựa vurun đầu ra từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, vội vàng hét lên: "Chó ngốc!"

Chó ngốc ngã ở trong vũng máu, nghe thấy Như Tiểu Lam gọi liền ngẩng đầu lên, từ sâu trong yết hầu phát ra thanh âm ư ư

"Chó ngốc chó ngốc..." Như Tiểu Lam bất chấp bỏ nhào qua, muốn chạy đến ôm lấy chó ngốc.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại từ phía sau vòng tay ra ôm lấy eo nàng, kéo nàng lùi lại, rời khỏi phạm vi công kích của Ngàn Thương.

"Buông ta ra, chó ngốc sắp chết rồi!" Từ khi xuyên không đến thế giới kỳ quái này, Như Tiểu Lam vẫn luôn sống một cách kiên cường và lạc quan, nhưng mà vào khoảng khắc này, nàng mới cảm nhận được rõ ràng cái chết cách nàng gần đến mức nào.

Trên đầu chó ngốc vẫn còn dán lá bùa của nàng, nhìn qua hết sức buồn cười.

Nhưng mà Như Tiểu Lam lại không cười nổi.

"Chó ngốc, nguoi đúng là ngốc muốn chết... Ngốc muốn chết!" Như Tiểu Lam vịn vẹo thân thể, nhưng vẫn không thoát ra được khối trói buộc của Thanh Mặc Nhan.

Chó ngốc ha hả thờ phỉ phò, trong ánh mắt mang theo tia sáng muôn đời không đổi, nhìn chăm chú vào nàng.

Ở trong mắt nó, nàng chính là tất cả của nó.

Chó ngốc, chó ngốc.

Như Tiểu Lam ô ô khóc, Thanh Mặc Nhan gần như tàn nhẫn ôm lấy nàng, không cho nàng tới gần Ngàn Thương.

Trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, lực chú ý của mọi người đều dừng ở trên người Ngàn Thương.

Không biết tại sao, sau khi chém trúng chó đen, động tác của rôi gỗ bỗng dần dần dừng lại, hần đứng yên ở nơi đó nhìn chăm chú vào chó đen, rồi sau đó lại nhìn chăm chăm vào Như Tiểu Lam, thân mình vẫn không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam khóc đến hai mắt đầm lệ, nàng không chú ý tới, thân thể của mình đang phát ra vàng sáng nhàn nhạt, giống như một đám đom đóm, vô số điểm sáng nhỏ nhu hòa từ trên người nàng tỏa ra.

Thanh Mặc Nhan để ý tới biến hóa của nàng, cánh tay đang ôm nàng càng thêm khấn trương.

Mặc kệ có phát sinh cái gì, hần tuyệt đối sẽ không để cho vật nhỏ gặp nguy hiểm lần nữa.

Tia sáng trong mắt chó ngốc dần dần phai nhạt, nó thở một hơi cuối cùng ra, ánh mắt lại vẫn mở to như cũ, kiên trì đến cùng nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Ở thời điểm thân thể của Như Tiểu Lam sáng lên, lá bùa dán ở trên đầu chó ngốc cũng hơi hơi tàn mất ra ánh sáng.

Bỗng nhiên, vàng sáng trên lá bùa đại thịnh, nháy mắt bộc phát ra tia sáng chói lóa khiến cho mọi người không thể nhìn thẳng, tất cả đều phải nâng cánh tay lên che mắt lại.

Vàng sáng tới nhanh, đi cũng nhanh.

Khi ánh sáng biến mất, thi thể chó ngốc cũng không thấy đâu.

Như Tiểu Lam ngừng khóc thút thít, kinh ngạc nhìn vào đầu ngón tay của chính mình.

Trên đầu ngón tay nàng tụ tập một đoàn ánh sáng, linh động quay xung quanh ở giữa đầu ngón tay nàng.

Như Tiểu Lam quả thật không dám tin vào mắt mình.

Đoàn ánh sáng này, chính là thứ dù nằm mơ nàng cũng muốn có được, biểu tượng cho thấy đã kết duyên với linh thú thành công.

"Chó ngốc?" Nàng thử thăm dò gọi lên một tiếng.

Đoàn ánh sáng đột nhiên tăng vọt lớn nhỏ mấy lần, khi ánh sáng tan đi, một con chó nhỏ màu đen hiện ra, lưỡi nó đang đưa qua lại mang theo đầy nước miếng, nhiệt tình vô hạn cuồng liếm lên trên mặt Như Tiểu Lam...

Đây là linh thú của nàng?

Tất cả nước mắt trên mặt Như Tiểu Lam đều bị chó ngốc liếm đi, trên khuôn mặt nàng bây giờ tràn đầy là nước miếng.

Mọi người xung quanh đều bị một màn này dọa sợ đến ngây người, ai cũng không biết vừa rồi đã xảy ra việc gì.

Hơn nữa khiến cho mọi người bất an chính là con rôi gỗ vẫn không hề nhúc nhích, nếu so sánh với màn giết chó điên cuồng vừa nãy, lúc này hần yên tĩnh ngược lại làm cho mọi người không biết phải làm sao.

Huyền Ngọc khấn trương nhìn Thanh Mặc Nhan, muốn xem chỉ thị của hần.

Đến cuối cùng là nên đánh tiếp hay là phải làm sao, nếu cứ như thế này cũng không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Hoàng đế triệu vào cung

Rối gỗ Ngàn Thương vẫn đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, mọi người ai cũng không dám đi qua đó thăm dò.

Như Tiểu Lam giờ tay lên, chó ngốc liền nhu thuận ngồi ở trước mặt nàng.

"Đề nó đến xem đi." Nàng nói với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhú nhú mày: "Nếu chó ngốc bị thương người sẽ lại khóc tiếp."

"Lần này sẽ không." Như Tiểu Lam tự hào nói: "Mạng sống của chó ngốc bây giờ đã thuộc về ta, chỉ cần ta còn sống, nó sẽ không bao giờ chết."

Đối với Âm Dương Sư mà nói, chó ngốc hiện tại không phải là thực thể, bất quá về vấn đề này nàng không biết nên dùng cách nào để giải thích cho Thanh Mặc Nhan rõ được.

Nghe xong lời này, trong lòng Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên lại dâng lên cảm giác khó chịu.

Một con chó ngốc như thế lại có thể đồng sinh cộng tử với vật nhỏ của hắn?

Chó ngốc cảm nhận được ánh mắt không tốt của Thanh Mặc Nhan, thân thể theo bản năng run run vài cái.

Như Tiểu Lam lúc này đứng là tự tin bạo dạn, nàng vung mạnh tay lên, kêu lớn một tiếng: "Đi!"

Chó ngốc lập tức vui vẻ xoay người đánh úp về phía rối gỗ Ngàn Thương.

Đám người Huyền Ngọc đều khần trương nhìn chằm chằm vào động tác của chó ngốc, thấy nó trực tiếp bỏ nhào lên người Ngàn Thương, đuôi giờ cao lên trên...

"Rung rung!" Trong ngôi lầu chỉ nghe thấy duy nhất tiếng chó sủa vang vọng.

Đám người Huyền Ngọc bắt đầu âm thầm lo lắng thay cho chó ngốc, nhưng một lúc sau không biết là ai nói thầm một câu: "... Không đúng a, bộ dạng này của nó không giống như là muốn cắn người."

Như Tiểu Lam cũng ngây dại, chó ngốc hăng hái vẫy đuôi... Vô luận nhìn như thế nào, cũng giống như là đang giao hảo với đối phương.

"Ta biết rồi!" Huyền Ngọc hưng phấn nói: "Đây là chiến thuật."

"Thì ra là thế, chó nhỏ thật thông minh, trước tiên mê hoặc kẻ địch, rồi sau đó mới nhân cơ hội tấn công!" Quân chúng xung quanh nói cho có lệ.

Về mặt Như Tiểu Lam tuyệt vọng, hận không thể trốn vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Chó ngốc quả nhiên vẫn mãi là chó ngốc." Thanh Mặc Nhan than thở: "Huyền Ngọc, người mang theo vài người lên đi."

Như Tiểu Lam đỏ cả mặt, không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng khế thú nàng đã thất bại thảm hại.

Đang lúc Huyền Ngọc chuẩn bị dẫn người tiến lên, thân thể rối gỗ bỗng dưng phát ra một tiếng kêu giòn vang, tựa như dây cót của nó bị chặt đứt hết, ngay sau đó nó liền xụi lơ ở trên mặt đất.

Mọi người nín thở ngưng thần, ai cũng không dám tiến lên một bước.

Cuối cùng vẫn là chó ngốc đi lên trước, dùng cái mũi ngửi ngửi, rồi sau đó quay đầu nhìn Như Tiểu Lam kêu to một tiếng.

"Nó nói không vấn đề gì." Như Tiểu Lam giải thích nói.

Lúc này Huyền Ngọc mới dẫn người cẩn thận đi qua.

Rối gỗ vẫn không hề nhúc nhích, nhìn qua không có bất cứ uy hiếp nào, nhưng mà cảm giác sợ hãi vẫn còn tồn tại rất rõ ràng trong lòng mọi người, vật trước mắt tuyệt đối không phải là một thứ đồ chơi bình thường, mà là sát thủ đến từ địa ngục.

Cửu Môn Đề Độc Tiết tướng quân rất nhanh đã mang theo người tiến vào tiếp ứng, thăm trạng trong ngôi lầu khiến mọi người vô cùng kinh sợ, hai tên phó quan Tiết tướng quân phái ra không có người nào tránh thoát được, hai mươi quan binh cũng chết hết chỉ còn sót lại mấy người, đến ngay cả tử sĩ bên này của Huyền Ngọc cũng đã chết hơn mười người, những người còn sống đều mang theo vết thương trên thân thể, vài người bị thương nặng cần phải điều trị ngay lập tức, nếu không sẽ đe dọa đến tính mạng.

Thanh Mặc Nhan vội vàng bàn giao việc lại cho Tiết tướng quân rồi mang Như Tiểu Lam lên xe ngựa về trước.

"Con chó kia đâu?" Thanh Mặc Nhan để ý tới không thấy chó ngốc đâu.

Như Tiểu Lam cười hi hi búng tay một cái, đoàn sáng trên đầu ngón tay bay vào trong thùng xe, hóa thành một con chó màu đen.

"Nếu nói vậy mỗi thời mỗi khắc nó đều đi theo bên người người?" Không thể không thừa nhận, tình huống này làm trong lòng Thanh Mặc Nhan có chút khó chịu.

"Đúng vậy, nhưng mà những người khác sẽ không nhìn thấy nó." Như Tiểu Lam đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan vung tay buông màn xe xuống, bắt đầu tháo đai lưng của nàng ra.

"Ai à? Người đây là muốn làm cái gì?" Hai tay Như Tiểu Lam che ở phía trước chính mình, chó ngoác nhe răng về phía Thanh Mặc Nhan, không tiếng động rít gào.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn chó ngoác một cái, quát khê lên: "Đi ra!"

Không đợi Như Tiểu Lam mở miệng, chó ngoác đã vèo một cái nhảy ra khỏi thùng xe.

Như Tiểu Lam ngậy người.

Đây rõ ràng là khê thú mà nàng thu được! Vì cái gì nó lại nghe lời Thanh Mặc Nhan đến thế!

Nàng đâu biết rằng, nỗi sợ của chó ngoác đối với Thanh Mặc Nhan đã xâm nhập vào tận xương tủy của nó, nó có thể vì nàng mà lên trời xuống đất, đối nghịch với bất kỳ kẻ nào, nhưng lại duy nhất sợ hãi trước Thanh Mặc Nhan.

"Sau này khi người tắm rửa không được để nó ở trước mặt, lúc thay quần áo cũng thế." Thanh Mặc Nhan không để nàng phân trần, mở đai lưng của nàng ra, sau đó còn cởi luôn áo ngoài của nàng.

Sức lực của Như Tiểu Lam không chống lại được với hắn, rất nhanh đã bị cởi đến chỉ còn cái yếm nhỏ.

"Quay người lại đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới vừa rồi khi cởi y phục nàng đã làm nứt ra vết thương rất dài ở sau lưng, vết thương đó là do bị Ngân Thương dùng kiếm chém qua.

Thanh Mặc Nhan nhìn qua quần áo của nàng, thấy mặt trên không có vết máu, lúc này mới thấy yên lòng, nghĩ tới một màn nguy hiểm vừa rồi, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

"Không phải bảo người trốn ra xa sao, như thế nào lại còn cậy mạnh, dám tự tiện quay trở lại." Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút tức giận.

Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội: "Ta cũng không biết mình bị sao nữa, đầu óc nóng lên, bản thân liền chạy quay lại." Ngày thường nàng rất quý trọng mạng sống, thấy nguy hiểm thì sẽ dùng hết biện pháp để tránh xa, ông nội cũng đã dạy nàng như vậy.

Nhưng mà hôm nay ma xui quỷ khiến nàng lại muốn làm "anh hùng".

Sau lưng tuy rằng bị binh khí làm cho bị thương, nhưng cũng chỉ là một vết cắt rất nhỏ, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Thanh Mặc Nhan lấy thuốc mỡ từ trong thùng xe ra, bôi lên trên lưng nàng

Xúc cảm từ đầu ngón tay giống như là đang "thuận lông" cho nàng, thoải mái khiến cho nàng mơ màng buồn ngủ.

Như Tiểu Lam không tâm không phổi ngáp một cái, dứt khoát chớp mắt một chút.

Cũng không biết tại sao, cuối cùng thế nhưng lại ngủ say không biết gì nữa, đợi đến khi nàng tỉnh lại, phát hiện chính mình thế nhưng đang ở Hậu phủ.

"Hoàng Thượng truyền thế tử cùng với các đại thần vào cung cả một đêm, cho nên chỉ có thể để tiểu thư ở lại đây." Huyền Ngọc thấy nàng đã tỉnh liền tiến vào giải thích.

Bởi vì trên người mang theo tập tính của động vật, cho nên Như Tiểu Lam cũng giống như mèo hương cẩn thận và đa nghi, bình thường khi có Thanh Mặc Nhan ở bên cạnh thì không có vấn đề gì, một khi có người đến truyền lời của hắn với nàng, nếu như không phải người nàng quen biết cùng tín nhiệm, thì nàng sẽ lại nghi thần nghi quỷ không tin tưởng người đó.

Cho nên Thanh Mặc Nhan mới cố ý để Huyền Ngọc ở lại trong phủ, để tránh nàng lại nháo ra cái sự tình nào nữa.

Bây giờ Huyền Ngọc đã biết rõ thân phận của Như Tiểu Lam, bất quá đối với hắn mà nói, mặc kệ là yêu quái cũng được, hay là nữ hài tử bình thường cũng thế, chỉ cần Như Tiểu Lam có thể khắc chế được cỗ độc trong người thế tử, thì nàng chính là mục tiêu hắn muốn dùng toàn lực để bảo vệ.

Cho nên hiện tại không cần Thanh Mặc Nhan phải phân phó, Huyền Ngọc đã tự khắc an bài tốt mọi chuyện ở trong phủ, cũng triệu tập mười mấy tên tử sĩ vào trong viện, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra vào sân của thế tử.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không hồi phủ, tới buổi sáng ngày hôm sau, khi Như Tiểu Lam đang dùng điểm tâm, thì thấy Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Trong cung phái người tới, nói Hoàng Thượng muốn triệu người vào cung ngay lập tức."

Như Tiểu Lam ngậy ngán cả người.

Hoàng đế không có khả năng không có việc gì mà tự nhiên lại triệu nàng vào cung, giữa bọn họ lại không hề quen thân, cũng mới chỉ gặp mặt đúng một lần duy nhất.

Lại nói, hoàng đế là người dễ trở mặt vô tình nhất, nàng mới không muốn nói sai hoặc làm sai cái gì để rồi bị chém đầu đầu.

"Bây giờ Thanh Mặc Nhan đang ở đâu?" Như Tiểu Lam hỏi Huyền Ngọc.

"Vẫn đang ở trong cung."

"Người cảm thấy có phải hay không là do Thanh Mặc Nhan đã làm sai chuyện gì đó, cho nên hoàng đế của các người muốn hù dọa hắn, bằng cách khai đao về phía ta?"

Huyền Ngọc gian nan nở một nụ cười, hắn rất khó thích ứng được với đủ loại ngôn ngữ của Như Tiểu Lam.

"Hắn là không đâu..." Huyền Ngọc do dự nói, lấy thân phận của hắn, căn bản là không thể tùy tiện tiến cung cùng với Như Tiểu Lam được, cho nên hắn chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn Như Tiểu Lam lên xe ngựa một mình, đi theo thái giám vào trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Gặp Phù Sinh trong tháp Phật

Như Tiểu Lam đi theo thái giám vào trong cung.

Lần trước nàng là tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, nhưng mà lúc này đây, lại chỉ có một mình nàng, cho nên mọi việc đều phải hết sức cẩn thận.

Sau khi đi đến cửa cung, xe ngựa không được phép đi vào tiếp, vì vậy Như Tiểu Lam phải bước xuống xe đi bộ vào trong.

Thái giám dẫn đường đi ở phía trước, đường đi phẳng phất như dài đến mức nhìn không thấy đích, Như Tiểu Lam không khỏi tưởng niệm đến cái ôm ấm áp quen thuộc.

Vẫn là được người ôm thoải mái hơn a.

Thật vất vả mới đi qua một cái cửa cung nữa, không nghĩ tới lại gặp được một người ở trên đường.

Thái giám dẫn đường nhìn thấy người nọ liền vội vàng hành lễ.

"Thái tử điện hạ."

Như Tiểu Lam cảnh giác nhìn nam tử trẻ tuổi ở đối diện.

Người nọ mặc một bộ ngũ sắc cẩm bào, gương mặt ôn hòa, khoe miệng cười chung mang theo ý cười nhẹ nhàng, dù cho người không biết thân phận của hắn thì cũng có thể dễ dàng đoán ra được, nhìn qua là biết hắn được sinh ra từ trong gia đình quyền quý, một thân khí độ kia không phải người thường có thể bắt chước được.

Nhưng mà đối với người này, Như Tiểu Lam lại cảm thấy cần phải vô cùng cảnh giác.

Nguyên nhân không rõ.

Thái tử chậm rãi đi tới, rõ ràng nàng nhìn thấy, trong lòng đối phương đang ôm một con chồn trắng, chồn trắng nâng đầu lên, gât gao nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam không không khỏi lộp bộp một tiếng.

Tại sao con chồn trắng này lại ở đây?

"Đây là hải tử Thiếu Khanh nhận nuôi đi." Thái tử ôn hòa nói.

"Vừa vặn ta cũng có việc phải đến gặp phụ hoàng, để ta mượn nàng đi là được rồi." Thái tử nói xong còn mỉm cười về phía Như Tiểu Lam.

Trong lòng Như Tiểu Lam gấp muốn chết.

Con chồn trắng kia đã tấn công nàng mấy lần liền, tuy rằng không biết ý đồ của nó là gì, nhưng mà địch ý của đối phương lại dị thường rõ ràng, sao nàng có thể không cảm nhận được đây.

Hiện tại lại muốn nàng đồng hành cùng với thái tử...

Âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, Như Tiểu Lam cảm giác được đoạn đồng hành này sẽ không vui vẻ gì.

Thái giám cung kính lui xuống, thái tử cười nhẹ đi qua: "Người tên là gì?"

Như Tiểu Lam ngốc lãng quên cả trả lời câu hỏi của đối phương, nhưng mà đúng lúc này chồn trắng ở trong lòng thế tử lại đột nhiên đứng lên, như là đang muốn nhào về phía nàng.

Nàng bị dọa sợ lùi về phía sau một bước, suýt nữa té ngã.

"Người sợ ta?" Thái tử vươn tay kịp thời bắt được tay nàng.

Chồn trắng ở trong lòng thế tử làm bộ như là muốn nhảy ra ngoài.

Như Tiểu Lam bỗng cảm thấy lông tóc phía sau dựng đứng lên, nàng dùng sức thoát khỏi tay thái tử, không quay đầu lại chạy thẳng đi.

Thái tử vẫn đứng ở chỗ cũ, nhàn nhả nhìn bóng lưng né tránh của Như Tiểu Lam.

"Người nói, nàng chính là con mèo hương kia sao?" Hấn tựa hồ như đang hỏi chồn trắng ở trong lòng.

Chồn trắng kêu lên vài tiếng.

"Linh thú trong truyền thuyết quả nhiên là danh bất hư truyền, nếu có thể đoạt tới tay, khả năng ta cũng sẽ lưu luyến không thể buông ra đi." Thái tử vuốt nhẹ cổ chồn trắng. "Mỗi đã bày ra, bây giờ chỉ cần chờ con mèo của chúng ta tự chui đầu vào lưới nữa thôi."

Như Tiểu Lam đã chạy không còn thấy bóng dáng đâu, lúc này thái tử mới xoay người rời đi.

Như Tiểu Lam chạy vào ngự hoa viên.

Dọc theo đường đi, đến ngay cả đầu nàng cũng không dám ngẩng lên.

Từ khi nàng xuyên qua đến thế giới này, kẻ thù nàng gặp đầu tiên chính là chồn trắng, cho nên ở trong lòng nàng vẫn luôn tồn tại một cảm giác sợ hãi khó quên.

Hiện tại lại thêm một tên thái tử, nàng thật không nghĩ ra được biện pháp để ứng phó.

Thanh Mặc Nhan... Người đang ở đâu...

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện cảnh sắc xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Kết quả là, tiểu gia hỏa nào đó bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

Một bên nàng sợ hãi chồn trắng, một bên lại sợ nếu để hoàng đế chờ quá lâu thì hấn sẽ tức giận, hấn sẽ không giận chó đánh mèo mà đổ hết lỗi lên đầu Thanh Mặc Nhan đi.

Như Tiểu Lam chợt thấy ở phía trước đường nhỏ có bóng dáng của một cô cung nữ.

Đứng rồi, nàng có thể tìm người để hỏi đường.

Nàng đuổi theo vài bước đến gần, nhưng lại không thấy cô cung nữ kia đâu.

Tìm kiếm cẩn thận, chỉ thấy cô cung nữ kia đang đi trên một con đường nhỏ khác.

Như Tiểu Lam liền chạy đến đó.

Nhưng mà thân ảnh của cung nữ kia luôn lập lờ, cuối cùng lại biến mất ở trước một tòa tháp Phật.

Đây là đâu?

Như Tiểu Lam đi đến trước tháp Phật, nhìn xung quanh bên trong.

Trong tháp mơ hồ truyền đến tiếng đánh mõ.

Như Tiểu Lam theo thanh âm đi vào, trong tháp Phật khói hương lượn lờ, chỗ cao có để một pho tượng Phật, hương nền lập lờ như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Ở giữa tháp Phật có một tiểu hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi trên đệm bồ đoàn (*), hài tử mặc trên người một thân cảm y hoa phục, bên ngoài khoác một lớp tầng bào, trên cổ tay trái quấn một chuỗi Phật châu thật dài, chuỗi hạt dài đến mức kéo đến trên mặt đất.

(*) Bồ đoàn: Là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lay Phật hoặc ngồi tụng kinh niệm Phật.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đi qua, đầu tiên là đánh giá xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện không có người khác ở đây.

"Uy..." Nàng gọi nhẹ một tiếng.

Hài tử đang ngồi trên đệm bồ đoàn mở to mắt ra, ánh mắt trong suốt, sáng trong tựa như ánh trăng.

Như Tiểu Lam không khỏi tán thưởng một tiếng: "Ánh mắt thật đẹp."

Hài tử kia nhìn Như Tiểu Lam, dùng động tác gõ mõ ở trên tay, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Hình người thú mệnh, khó có người tâm tư thuần lương như thế, so với những kẻ mặt người dạ thú kia thì tốt hơn gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam sửng sốt: "Người là ai?" Không nghĩ tới lại có người vừa nhìn một cái là đã đoán ra được thân phận của nàng.

"Tiểu tăng Phù Sinh." Hải đồng chấp tay trước ngực, làm động tác lễ Phật.

Như Tiểu Lam suýt chút nữa đã cười ra tiếng, rõ ràng là một tiểu chính thái (*) tuần tú, lại nói chuyện thâm trầm như thế, thật sự là rất thú vị.

(*) Tiểu chính thái: Những bé trai ngây thơ.

"Ngươi là hòa thượng sao? Tại sao ngươi lại muốn xuất gia, đứng rồi, ngươi vẫn còn giữ tóc, chắc là chưa quy y đi, sư phụ ngươi là ai? Ta đang bị lạc đường, ngươi có thể đưa ta trở về hay không..."

Như Tiểu Lam nói không ngừng nghỉ, cuối cùng thế nhưng còn kéo lấy cánh tay của Phù Sinh: "Cầu xin ngươi, ta bị lạc đường, Hoàng Thượng bên kia còn đang chờ ta triệu kiến đâu, nếu không thấy ta hẳn sẽ chặt đầu Thanh Mặc Nhan mất."

"Thanh Mặc Nhan? Người ngươi nói chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh?" Phù Sinh hỏi.

"Đúng vậy."

"Ngươi chính là hải tử được hân nhận nuôi?"

Như Tiểu Lam khinh thường bĩu môi: Rõ ràng ngươi cũng không lớn, lại còn không biết xấu hổ gọi người khác là hải tử.

Phù Sinh đứng lên, đi ra bên ngoài.

"Ai... Ngươi muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam vội hỏi.

"Không phải ngươi muốn quay về sao, ta đưa ngươi đi." Phù Sinh thản nhiên nói, sau đó đi ra khỏi tháp Phật.

Cùng lúc đó, thái tử Thanh Thành tiến vào trong đại điện, hành lễ với hoàng đế.

"Thái tử tới rất đúng lúc, không phải ngươi vẫn luôn muốn gặp đứa bé mà Thiếu Khanh nhận nuôi sao, vừa đúng lúc ngươi có thể gặp một lần." Hoàng Thượng nói.

Thái tử nhìn thoáng qua vài vị đại thần đứng ở bên cạnh, trong đó còn có cả Thanh Mặc Nhan, khi bốn mắt chạm nhau thái tử liền ôn hòa cười, dùng ống tay áo che miệng ho nhẹ rồi đứng lên.

Hoàng đế thấy thế lập tức phân phó thái giám mang ghế dựa tới.

Từ nhỏ thân thể thái tử đã không tốt, việc này mọi người đều biết, cho nên khi hoàng đế ban cho một mình thái tử được ngồi chung thần cũng không có ý kiến gì.

Sau khi thái tử ngồi xuống thì liền nói với hoàng đế: "Có chuyện này nhi thần muốn bẩm báo với phụ hoàng, khi nhi thần cung có gặp được một nữ hải tử, nhìn bộ dáng thì tầm khoảng gần mười tuổi, hình như là bị lạc đường, nhi thần vốn định gọi nàng lại, nhưng nàng giống như là rất sợ hãi nhi thần, kết quả nháy mắt một cái nàng đã chạy không thấy bóng dáng đâu."

Nghe thấy lời này, ánh mắt Thanh Mặc Nhan co rút lại.

Thái tử tao nhã nói: "Chẳng lẽ đó chính là đứa bé mà Thiếu Khanh nhận nuôi... Hoàng cung lớn như thế, một hải tử như nàng chạy tới chạy lui khó tránh khỏi sẽ gặp nguy hiểm, sớm biết thế nhi thần đã tiến lên ngăn nàng lại rồi."

Hoàng đế nghe xong liền vội vàng phái người đi hỏi thăm tin tức.

Không bao lâu sau, đã có người tới báo: "Có cung nữ ở trong hoa viên nhìn thấy Như tiểu thư đi vào trong tháp Phật."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Lãng Tĩnh Tiêu gặp Vu Phong Hoa

Hoàng đế nghe xong lời cung nhân bẩm báo liền cảm thấy ngoài ý muốn.

Sắc mặt thái tử lộ ra lo lắng: "Tháp Phật bên kia có cao tăng đang chủ trì cầu phúc cho vạn dân, hiện giờ chưa đủ trăm ngày nên vẫn chưa xuất quan, có thể hay không sẽ bị hải tử kia quấy nhiễu?"

Hoàng đế cảm thấy bất an, lúc này Thanh Mặc Nhan bước ra khỏi hàng, chấp tay nói: "Xin Hoàng Thượng đồng ý cho vi thần đến đó mang Tiểu Lam về đây, hài tử kia rất nhát gan, trừ bỏ vi thần ra, thấy người khác nàng đều sẽ chạy trốn."

Hoàng đế gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan tạ ơn, khi xoay người rời đi lại liếc mắt nhìn thái tử một cái.

Thái tử nâng ống tay áo lên che miệng ho khan vài tiếng, đôi mắt khẽ cong, ần ần mang theo ý cười.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo bước nhanh rời khỏi đại điện.

Thái tử thấy Thanh Mặc Nhan đã rời khỏi, mới quay đầu nói với hoàng đế: "Phụ hoàng, không bằng chúng ta cũng đi xem xem, nếu thật sự làm phiền đến cao tăng thì cũng có thể kịp thời trấn an."

Hoàng đế gật gật đầu: "Thái tử nói có lý, chúng ta cùng đi đi."

Đoàn người rời khỏi đại điện, cùng đi về phía tháp Phật.

Cùng lúc đó, Như Tiểu Lam đi theo Phù Sinh rời khỏi tháp Phật, đi về hướng đông thông qua con đường nhỏ của ngự hoa viên.

"Người có thể đi chậm một chút hay không," Như Tiểu Lam vừa đi vừa thở hổn hển.

Nàng không ngờ tới, tuy tuổi của đôi phương không lớn, nhưng đi lại nhanh như bay.

Lúc này nếu có người ôm nàng lên thì quá tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan... Người ở đâu, ta cần người a...

Phù Sinh không để ý đến nàng, bất quá lại thả chậm bước chân hơn rất nhiều, cuối cùng nàng cũng có thể đuổi kịp.

Đi qua một ngọn núi giả, Như Tiểu Lam đột nhiên dừng bước chân lại.

Ần ầm, nàng nghe thấy thanh âm to tiếng của một nữ tử.

"Còn dám chạy, hôm nay chép đủ trăm lần cầm phở rồi sao? Buổi trưa còn có người của giáo phường đến dạy vũ kỹ nữa, nếu điện hạ không chép xong trăm lần cầm phở thì cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm, không ăn càng đỡ tốn lương thực..."

Như Tiểu Lam kéo lấy y phục Phù Sinh, lôi hắn vào trốn sau một cây tùng nhỏ ở gần đó.

Cách một khoảng không xa, nàng nhìn thấy trong khu vườn ở đối diện, có một danh cung nữ đang tóm lấy bát điện hạ Vu Phong Hoa, hằm hằm kéo hắn vào trong phòng.

Đôi mắt Như Tiểu Lam tròn tròn lên: "Dám khi dễ người của ta..." Nàng cúi xuống tìm cục đá, giơ cao tay ném viên đá đi.

Viên đá vừa văng đập trúng sau đầu cung nữ kia, cung nữ kêu "ai u" một tiếng, quay đầu lại nhìn, Vu Phong Hoa liền nhân cơ hội thoát khỏi tay nàng rồi đào tẩu.

"Người đâu, bát điện hạ chạy rồi a!" Cung nữ cao giọng hô lên.

Như Tiểu Lam nghiêng răng nhỏ, không tiếng động rút gào về phía cung nữ kia.

Bên cạnh có một bàn tay duỗi đến, Phù Sinh đột nhiên bịt kín miệng nàng lại: "Đi mau."

Phù Sinh lôi kéo nàng, hai người đi ra khỏi cây tùng.

"Người muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam bị Phù Sinh kéo chạy đi.

"Người quen người vừa rồi?" Phù Sinh hỏi.

"Hắn là bát điện hạ..." Kỳ thực vấn đề liên quan đến thân phận của Phong Hoa, trong chốc lát khó mà giải thích cho rõ được, cho nên Như Tiểu Lam quyết định không nói là tốt nhất.

"Giữa lông mi hắn có tử khí, xem ra sớm đã có ý niệm muốn buông bỏ mạng sống." Phù Sinh vừa rút lời, ở phía hồ nước cách đó không xa đã truyền đến một tiếng bùm rất to.

Phù Sinh bỏ lại Như Tiểu Lam, thả người nhảy lên trên núi già, thân hình linh hoạt nhảy vào trong hồ nước.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngậy người, này động tác cũng quá nhanh đi, còn nhỏ tuổi như thế mà đã có võ công?

Nước hồ cuộn cuộn, rất nhanh Phù Sinh đã trôi lên khỏi mặt nước, kéo cả người Vu Phong Hoa lên trên bờ.

"Hắn sẽ không chết đi?" Nhìn Vu Phong Hoa không hề nhúc nhích, Như Tiểu Lam bất an nói.

Tuy rằng nàng rất muốn có được khối đá ngũ sắc của hắn, nhưng mà nàng lại không muốn thừa dịp người khác sắp chết để trộm đi.

Phù Sinh cời tảng bào, rồi vắt hết nước trên áo: "Mệnh hắn vẫn chưa tận."

Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống sờ vào mặt Vu Phong Hoa: "Uy, bát điện hạ, người tỉnh tỉnh."

Vu Phong Hoa mở to mắt rồi oa oa khóc lớn: "Ai cho phép các người cứu ta, ai cho phép các người..."

Như Tiểu Lam ngậy người, như thế nào cứu người lại bị coi là sai trái.

"Không bằng cứ để ta chết đuối đi, thật vất vả ta mới nhảy xuống được..."

"Người muốn chết phải không?" Phù sinh đột nhiên nắm lấy cổ áo Vu Phong Hoa, kéo hắn đến bên hồ: "Nếu đã muốn chết đến thế, vậy thì tiểu tăng sẽ thành toàn cho ngươi." Dứt lời hắn đem Vu Phong Hoa ấn vào trong nước hồ.

Như Tiểu Lam sợ hãi, bỏ nhào qua ôm chặt lấy cánh tay Phù Sinh: "Người là hòa thượng, người không được giết người!"

"Tiểu tăng chỉ là giúp hấn luân hồi mà thôi."

"Nhưng mà tốt xấu gì cũng là một mạng người a!"

"Chính hấn không muốn sống tiếp, chẳng bằng hiện tại giúp hấn một tay, đỡ cho sau này lại phải chịu khổ."

Nửa người của Vu Phong Hoa đều ở dưới nước, dọa hấn đến trắng mặt, mắt thấy đầu chính mình sắp bị đối phương ấn xuống nước, cuối cùng hấn cũng cảm thấy sợ hãi, gầy dựa đứng lên.

"Ta không muốn chết nữa, cứu cứu ta..."

Trên tay Phù Sinh dùng sức, một lần nữa kéo Vu Phong Hoa lên trên bờ, chấp hai tay ở trước ngực: "Chúc mừng thí chủ, người đã được trùng sinh."

Vu Phong Hoa ngồi liệt ở một chỗ thờ từng ngum phi phò, Như Tiểu Lam liền đưa mặt lại gần hỏi: "Người còn muốn đi tìm cái chết sao?"

Vu Phong Hoa lắc đầu.

"Nếu lần sau người còn muốn đi tìm cái chết, có thể hay không trước khi chết đem cái này tặng cho ta?" Như Tiểu Lam chỉ khối đá ngũ sắc bên hông Vu Phong Hoa.

"Người muốn thứ này?" Vu Phong Hoa kinh ngạc hỏi: "Người là ai?"

Như Tiểu Lam không khỏi nghẹn lời.

Lần trước khi Vu Phong Hoa nhìn thấy nàng, nàng vẫn chỉ là một nữ hài tử bốn, năm tuổi, hiện tại nàng đã lớn thành bộ dáng mười tuổi, đối phương tự nhiên sẽ không nhận ra nàng.

"Ta là Như Tiểu Lam a!"

Về mặt Vu Phong Hoa mơ màng.

"Người xem, ở đây ta cũng có một khối đá ngũ sắc a." Nàng lúi vòng cổ của mình ra cho hắn xem. "Ta không muốn làm một tên trộm đồ, cho nên lần sau trước khi người tự sát thì đem tặng nó cho ta đi, ta sẽ tìm người niệm kinh siêu độ cho người."

Vu Phong Hoa ngơ ngác nhìn nàng, cả người ngây ra như phỗng.

"Để tiểu tăng siêu độ đi, đến lúc đó cứ trực tiếp đi tìm ta là được." Phù Sinh mỉm cười.

Lúc này nếu bọn họ nói mấy câu an ủi với Vu Phong Hoa, thì hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý niệm tiêu cực trong đầu.

Nhìn như lời nói vô tâm, lại có thể trừ bỏ đi bóng ma ở trong lòng hắn.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân của đám cung nữ đi tìm kiếm Vu Phong Hoa.

"Chạy mau!" Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, vèo một cái chui vào bụi hoa bên cạnh.

Phù Sinh kéo Vu Phong Hoa, cùng chui vào theo.

Ba người trốn ở trong bụi hoa, trên đầu toàn là phiến lá cùng với mấy nhánh cỏ.

Tiếng bước chân của đám cung nữ xa dần.

Như Tiểu Lam cười hi hi giới thiệu về chính mình với bọn họ một lần nữa, đến ngay cả Phù Sinh cũng nói ra tên thật của hắn.

"Tiểu tăng tên Lăng Tĩnh Tiêu, lần này cùng sư phụ ngao du tới Hạ quốc, sư phụ ở trong tháp Phật vì vạn dân cầu phúc một trăm ngày."

Vu Phong Hoa chớp chớp mắt, một hồi thì nhìn Như Tiểu Lam, một hồi lại nhìn Lăng Tĩnh Tiêu: "Các người đều rất lợi hại, một người là yêu quái, một người là đồ đệ cao tăng..."

"Ta mới không phải yêu quái!" Như Tiểu Lam bực tức, nàng rất ghét bị người khác gọi là yêu quái. "Người đừng có mà ăn nói lung tung, nếu bị coi là yêu quái nhất định sẽ bị thiêu chết."

Lại còn có đồ đệ cao tăng đang ở ngay trước mặt, vậy mà hấn cứ mở miệng ra là lại nói yêu quái yêu quái, thật là không muốn để cho nàng sống tốt mà.

"Tháp Phật ở phía trước... Nghe nói tu vi của cao tăng rất cao, mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì cũng đều có thể thu phục được, sớm biết thế vụ án con rối gỗ đã mời cao tăng ra tay..."

Trên đường nhỏ, có một đoàn người đang đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Ằn tốt cùng thái tử là có ý gì? U ảnh chặn đường

Hoàng đế cùng với thái tử đi một hàng về phía tháp Phật, chợt thấy từ trong bụi hoa ở ven đường chui ra ba tiểu hài tử cả người dính toàn cây cỏ.

"Này không phải... Là bát đệ sao?" Thái tử kinh ngạc nói.

Thời khắc hoàng đế nhìn thấy Vu Phong Hoa, trong mắt liền xẹt qua một tia thần sắc phức tạp.

Vu Phong Hoa bị dọa đến ngây người, đứng yên ở nơi đó không biết phải làm sao.

Như Tiểu Lam vụng trộm kéo một góc y phục hấn.

Lúc này hấn mới quỳ gối xuống hành lễ, nhưng mà hấn lại hành lễ theo kiểu của nữ tử.

Trong lòng Như Tiểu Lam bi ai, thật không rõ Hoàng Thượng suy nghĩ kiểu gì, nhi tử đang êm đẹp như thế, lại muốn nuôi hấn giống như một nữ nhi.

Nhìn thấy bát điện hạ hành lễ như nữ tử, đám người đi phía sau lưng hoàng đế đều mang theo sắc mặt xấu hổ.

"Các người ở đây làm gì?" Hoàng đế không vui nói.

Không đợi Vu Phong Hoa mở miệng, Lăng Tĩnh Tiêu đứng ở một bên đã lên tiếng trước: "Là do vị nữ thí chủ này bị lạc đường, tiểu tăng liền đưa nàng trở về, đúng lúc đi qua nơi này lại tình cờ nhìn thấy bát điện hạ trượt chân rơi xuống nước."

Lúc này mọi người mới chú ý tới quần áo trên người Lăng Tĩnh Tiêu cùng với Vu Phong Hoa đều bị ướt sũng hết.

"Người tới, đưa bát điện hạ trở về." Hoàng đế không kiên nhẫn nói, giống như không muốn nhìn thấy con trai hấn dù chỉ là một giây.

Rất nhanh đã có người dẫn Theo Vu Phong Hoa rời đi.

Thái tử đánh giá chuỗi Phật châu thật dài quấn quanh tay trái Lăng Tĩnh Tiêu: "Vị tiểu tăng này chẳng lẽ chính là đồ đệ của cao tăng?"

Lăng Tĩnh Tiêu chấp tay để trước ngực, làm một cái Phật lễ, xem như là thừa nhận.

Ánh mắt thái tử đánh giá Lăng Tĩnh Tiêu một phen, sau đó nói với hoàng đế: "Tiểu Lam cô nương từng bị con rối đứng đầu bắt nhốt, khiến cho thân thể xảy ra dị thường, không bằng để cho cao tăng xem qua một lần, nếu quả thực có thứ gì đó không rõ đang dính lấy nàng... Thì tiện thể có thể nhờ cao tăng loại trừ giúp, cũng giúp cho Thiếu Khanh đại nhân yên tâm hơn."

Từ khi thái tử xuất hiện, Như Tiểu Lam đã sớm đề phòng hấn, nghe thấy câu nói của hấn nàng càng lùi về phía sau Lăng Tinh Tiêu.

Trong lòng nàng nghĩ to: Người xấu! Người rõ ràng muốn cao tăng chỉ ra ta là yêu quái ở trước mặt mọi người, rồi sau đó lại tiếp tục đối phó ta.

Hoàng đế suy nghĩ một chút: "Cũng được, nhưng mà... Sao Thanh Mặc Nhan vẫn chưa tới?"

Vốn Thanh Mặc Nhan chính là người đưa ra đề nghị đi tìm Như Tiểu Lam, hiện tại đã thấy người rồi, lại không thấy bóng dáng của Thanh Mặc Nhan đâu.

Đúng lúc này, một tên thái giám vội vã chạy đến: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên phía Hình Bộ đã làm mất vật chứng, nên mới mời Thiếu Khanh đi qua đó, cho nên Thiếu Khanh mới phớt lờ cho nô tài đến đây truyền lời, ngài ấy nói nếu tìm được Như tiểu thư thì mong Hoàng Thượng sẽ chiếu cố đến nàng nhiều hơn một chút."

Lời vừa nói ra, cả đám đại thần đều âm thầm hít vào một hơi.

Thiếu Khanh cũng thật lớn mật, cư nhiên dám trực tiếp chỉ điểm hoàng đế nhờ trông coi hài tử giúp hấn, này cũng quá cuồng vọng đi.

Ai biết sau khi hoàng đế nghe xong lại không hề để ý, mà hỏi một câu: "Mất đi vật chứng nào?"

"... Là một con rối gỗ, không biết tại sao, lại không thấy đâu."

Sắc mặt hoàng đế lạnh xuống vài phần.

Thái tử cười cười: "Phụ hoàng không cần lo lắng, nếu Thiếu Khanh đã tiếp nhận thì nhất định sẽ xử lý mọi việc thật tốt, chúng ta vẫn nên đem Tiểu Lam cô nương đi gặp cao tăng trước a."

Đến cuối vụ án bọn họ vẫn không thể bắt được con rối đứng đầu, còn làm bị thương năm vị quan viên quan trọng của Hình Bộ, ngay cả nhị hoàng tử cũng bị thương nặng.

Thật đúng là tai họa không ngừng mà.

"Đến chỗ cao tăng xin ít phúc khí cũng rất tốt." Có người trong đám đại thần thấp giọng nói.

Hoàng đế gật gù: "Một khi đã như vậy, tất cả cùng đi đi."

Như Tiểu Lam đứng yên không nhúc nhích.

Có trời mới biết nàng đang muốn chạy trốn đến mức nào!

"Không cần thỉnh sư phụ tiểu tăng đến xem." Lăng Tinh Tiêu đột nhiên nói: "Trên người nàng rất sạch sẽ."

Như Tiểu Lam ngậm ngẫn cả người.

Hòa thượng không phải đều không thể nói dối sao? Hấn cư nhiên làm trò như thế trước mặt người khác nói nàng...

Lăng Tinh Tiêu đột nhiên nhìn nàng một cái.

Như Tiểu Lam chợt hiểu ra.

Hấn vừa rồi chỉ nói trên người nàng rất sạch sẽ, chứ không nói nàng không phải là yêu quái.

Thái tử nguyên bản còn định nói gì đó, nhưng mà lúc này tâm tư hoàng đế rõ ràng là không để ở đây, tùy ý vẩy vẩy tay nói: "Một khi đã như vậy trăm lần đưa nàng về trước."

Trong lòng Như Tiểu Lam mừng thầm, vội vàng chạy đến đi theo sau lưng hoàng đế.

"Nhi thần cũng cảm thấy đứa nhỏ này thực đáng yêu, không bằng để cho nàng đi theo nhi thần đi, đỡ cho nàng làm phiền đến phụ hoàng." Thái tử đề nghị.

"Không cần!" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra: "Ta mới không cần đi theo người!"

Thái độ cự tuyệt kiên quyết như thế, hoàng đế tò mò hỏi: "Vì sao người không muốn đi cùng thái tử?"

"Chỗ hoàng đế gia gia có điểm tâm ngon!" Như Tiểu Lam biết mình mạnh ở điểm nào, thời điểm tỏ ra đáng yêu, quả thực khó có người nào chống đỡ nổi.

Hoàng đế bị một câu "gia gia" của nàng làm trong lòng không hiểu tại sao lại run lên.

Hấn hiện tại tuy rằng đã có hoàng tôn, nhưng mà những hài tử đó khi nhìn thấy hấn đều tỏ ra dè dặt cẩn thận, đến ngay cả tôn nhi hấn thích nhất khi thấy hấn cũng quy củ củ dập đầu hành lễ, đừng nói là làm nũng ở trước mặt hấn, chỉ cần nói nhiều lời một chút thôi cũng sẽ bị bà vù bên người cảnh cáo.

Xưng hô của Như Tiểu Lam tuy rằng có quá phận, nhưng mà lại làm cho hoàng đế cảm thấy vui vẻ, hấn lập tức cười to ra tiếng: "Nha đầu người quả nhiên là tinh nhất, điểm tâm ở chỗ trẩm chính là ngon nhất trong cung này, thôi, người vẫn là đi theo trẩm đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan đi vào trong điện, mới vừa bước đến ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của hoàng đế truyền từ bên trong ra.

"Người cái nha đầu này..." Hoàng đế ngồi ở sau án thư, vừa cười vừa chỉ vào Như Tiểu Lam ngồi ở ghế đối diện: "Nếu như trăm để người ở trong cung thêm mấy ngày, thì chẳng phải người sẽ đem trăm ăn đến nghèo sao?"

Như Tiểu Lam thè lưỡi, buông điểm tâm trên tay xuống: "Ta đây ăn ít đi là được."

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy thần sắc Như Tiểu Lam bình thường, lúc này mới cảm thấy yên lòng, tiến vào trước hành lễ với hoàng đế.

Hoàng đế thu lại tươi cười hỏi về việc Hình Bộ làm mất đi vật chứng, Thanh Mặc Nhan liền bẩm báo lại sự tình qua một lần.

Vật chứng bị mất đi đúng là con rối gỗ Ngàn Thương.

Hoàng đế nhíu chặt hai hàng lông mày, Thanh Mặc Nhan thấy ở đây không có người ngoài, liền đem lời nói ngày đó con rối đứng đầu nói trước khi biến mất cho hoàng đế nghe.

"Mục tiêu của hần thể nhưng lại là nhị hoàng tử?" Hoàng đế kinh ngạc hỏi.

"Vi thần nghĩ... Phía sau tất cả chuyện này đều có người sai khiến, đầu tiên là khiến Hoàng Thượng nghi ngờ nhị hoàng tử, rồi mới lại đem hần triệu hồi cung, hiện tại nhị hoàng tử đã bị trọng thương, tự nhiên không thể đối chứng cùng với Hình Bộ được."

Hoàng đế trầm mặc không nói, một lúc lâu sau đột nhiên đập một cái lên án thư: "Phúc thăm (*) án này ngay lập tức!"

(*) Phúc thăm: Xét lại vụ án.

Thanh Mặc Nhan chấp tay đang định lĩnh chỉ, thì thấy một tên thái giám vội vàng chạy vào điện.

"Hoàng Thượng, nhị... Nhị hoàng tử hần... Đi rồi!"

Hoàng đế ngồi ở nơi đó, toàn thân cứng ngắc.

Thanh Mặc Nhan âm thầm thở dài, bọn họ vẫn chậm hơn một bước.

Thời điểm rời hoàng cung, cũng đã đến thời gian cấm đi lại vào ban đêm ở trong thành, Thanh Mặc Nhan dựa vào lệnh bài Hoàng Thượng cấp thuận lợi ra khỏi cửa cung.

Ở trên đường, Như Tiểu Lam đem sự tình phát sinh ở trong cung ra nói cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Đặc biệt khi nhắc tới con chồn trắng kia, thần sắc Thanh Mặc Nhan lại nghiêm túc đến dị thường: "Hần muốn đem người đi gặp cao tăng?"

"Ân." Như Tiểu Lam gật đầu nhỏ: "Ta cảm thấy hần đã biết được thân phận của ta."

Thanh Mặc Nhan cau mày.

Những chuyện có liên quan đến Như Tiểu Lam, hần đều phong tỏa tin tức, hần không tin thái tử sẽ phát hiện ra cái gì.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy kịch liệt một chút, Như Tiểu Lam bị hoảng sợt nửa thì ngã ở trên xe.

May mắn Thanh Mặc Nhan nhanh tay nhanh mắt nắm được cánh tay nàng, đem nàng ôm vào lòng.

"Người nào!" Ngoài xe ngựa vang lên tiếng quát chói tai của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan nhắc màn xe lên, chỉ thấy ở con hẻm u tĩnh phía trước có một bóng người màu đen đang đi đến, y phục hần bị gió đêm thổi bay, có vẻ trống rỗng, thật giống như thân thể gãy gò chỉ còn lại một bức khung xương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Rối gỗ hai mặt, Ngàn Thương khiến mọi người phát điên

Đám người Huyền Ngọc nhìn bóng người chậm rãi đi ra từ con hẻm, nhất thời trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Người kia thể nhưng lại là rối gỗ Ngàn Thương.

"Thế tử, ngài mang Như tiểu thư đi trước đi." Huyền Ngọc cắn răng nói.

Trải qua trận chiến trong ngôi lầu, Huyền Ngọc biết rõ uy lực khủng khiếp của người trước mắt.

Hiện tại ở đây bọn họ cũng chỉ có mười người, dù cho hiện tại số người có nhiều hơn gấp năm lần thì cũng không có khả năng là đối thủ của hần.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, cánh tay để ở bên hông Như Tiểu Lam nắm chặt lại.

Hắn chưa bao giờ vứt bỏ thuộc hạ bỏ chạy một mình, nhưng mà vào giờ phút này, hắn lại không chút do dự ôm Như Tiểu Lam rời khỏi xe ngựa.

Mặc kệ ra sao, hắn đều không muốn vật nhỏ phải chịu thương tổn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi chờ một chút!" Như Tiểu Lam giẫy giụa ở trong lòng hắn, nhìn rồi gỡ trước mặt thăm dò: "Di, trên người hắn không có tà khí."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Ngàn Thương, nhưng mà ở trong mắt hắn, người này so với lúc bọn họ gặp lần đầu cũng không có gì thay đổi cả.

"Thế tử, thừa dịp trong tay hắn không có binh khí, ngài mau đưa tiểu thư đi a." Huyền Ngọc thúc giục.

Đứng rồi, binh khí!

Thanh Mặc Nhan chú ý tới hai tay Ngàn Thương trống không, hai thanh kiếm làm người ta sợ hãi đã không thấy đâu.

"Ta biết rồi!" Như Tiểu Lam giờ khuôn mặt nhỏ nhắn ra hưng phấn nói: "Ngày đó kiếm của hắn dính phải máu của chó ngốc, cho nên tà khí trên người mới bị đuổi hết đi."

"Bị đuổi hết đi thì sao?" Thanh Mặc Nhan không hiểu nói.

Ở trong mắt bọn họ, sát thần chính là sát thần, vẫn là một con rối gỗ không biết đau là gì, dù cho không mang theo tà khí thì căn bản cũng không có gì khác biệt.

"Trên người không có tà khí chứng minh hiện tại nó không bị con rối đứng đầu khống chế nữa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Cũng có khả năng nó dựa vào ý nguyện của bản thân để đi đến nơi này, có thể nó đang muốn nói gì đó cho chúng ta biết cũng không chừng."

Thanh Mặc Nhan không biết một con rối gỗ thì có thể nói ra được cái gì, nhưng mà vật nhỏ đã nói như thế, hắn cũng không phản bác nữa.

"Ngươi bỏ ta xuống đi." Như Tiểu Lam lắc lư thân thể.

Thanh Mặc Nhan theo lời để nàng đứng xuống đất, tay trái nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, tay phải lại để sẵn trên chuôi kiếm ở bên hông.

Đám người Huyền Ngọc tạo thành trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, nhưng mà nếu không có lệnh của thế tử, bọn họ cũng không dám tự tiện hành động.

Rối gỗ chậm rãi đi đến trước xe ngựa, cúi đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam, rồi đưa tay ra.

Tay trái Thanh Mặc Nhan theo bản năng nắm chặt lại, muốn kéo Như Tiểu Lam ra phía sau hắn.

"Không sao, trên người hắn không có sát khí, ta cảm thấy hắn đến đây không phải là để đánh nhau." Như Tiểu Lam nói.

Đám người Huyền Ngọc âm thầm kêu khổ, nếu con rối gỗ này mà động tay thì đâu có thể gọi là đánh nhau, phải gọi là giết chóc mới đúng!

Tuy rằng Như Tiểu Lam cũng có chút khản trương, nhưng nàng lại không có ý nghĩ lùi bước, nàng tin tưởng vào trực giác của chính mình, ngẩng mặt lên, nàng nhìn thẳng đối diện với rối gỗ.

"... Hài." Trong ánh mắt dài nhỏ của Ngàn Thương lộ ra một tia ánh sáng nhạt, mãi mới nói ra được một chữ.

Đám người Huyền Ngọc chỉ cảm thấy sợ đến nổi cả da gà.

Không nghĩ tới rối gỗ còn có thể nói chuyện.

Thanh Mặc Nhan cùng với Như Tiểu Lam đã sớm nhìn thấy chuyện này ở trong cửa hàng rối gỗ, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Ngàn Thương vươn ngón tay thon dài bằng gỗ ra muốn chạm đến khuôn mặt Như Tiểu Lam.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan vẫn nhịn không được kéo Như Tiểu Lam bảo vệ ở trong lòng, hắn thật sự không chịu được khi thấy người khác sờ vào mặt vật nhỏ.

Ngón tay Ngàn Thương chạm vào không khí, động tác hắn cứng lại.

Đám người Huyền Ngọc lập tức đề cao cảnh giác, bàn tay gặt gao nắm lấy chuôi kiếm, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Ngàn Thương cũng không hề lui về, mà lại tiếp tục cúi người về phía trước, ánh mắt thon dài chăm chú nhìn vào người Như Tiểu Lam.

"Ngươi... Sợ ta?" Hắn chậm rãi mở miệng.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm ở trong lòng, đầu nhỏ không chút do dự gật gật.

Ngày đó nàng cũng tận mắt nhìn thấy uy lực của tên sát thần này, nếu nói không sợ thì đúng là gạt người.

Ngàn Thương chậm rãi đứng dậy, duỗi tay bưng kín mặt chính mình, rồi mới hướng người về phía trước, thế nhưng lại tự xóc da mặt của chính mình lên.

Đám người Huyền Ngọc hít vào một hơi, tất cả đều lùi lại về phía sau.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng bịt kín mắt Như Tiểu Lam lại.

Như Tiểu Lam không thấy rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, không hiểu được tại sao Thanh Mặc Nhan lại che mắt nàng lại.

Ngân Thương dùng tay lau lau ở trên mặt, thời điểm cúi đầu lần nữa, thì trừ Thanh Mặc Nhan ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ.

Khuôn mặt Ngân Thương thế nhưng lại biến thành một khuôn mặt của nữ nhân.

Đôi mắt nhu hòa, khóe miệng hơi mang theo ý cười.

Huyền Ngọc dùng sức xoa xoa mắt, hưng hăng véo vào chân chính mình.

Đau quá!

Quả nhiên không phải nằm mơ.

Con rối này cư nhiên sở hữu hai khuôn mặt.

"Hài nhi." Khi biến thành nữ tử rồi gỡ liền mở miệng nói chuyện, tiếng nói phát ra thế nhưng cũng là thanh âm của nữ tử: "Rốt cuộc đã tìm được người rồi."

Ngân Thương lại duỗi tay về phía Như Tiểu Lam một lần nữa.

Lúc này đây, Thanh Mặc Nhan lại không hề động.

Ngón tay rồi gỡ nhẹ nhàng dừng ở trên mặt Như Tiểu Lam, tình tế vuốt ve, đôi mắt mang theo ánh sáng mê ly.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn gương mặt biến hóa của đối phương: "Người quen biết ta?"

Ngân Thương không nói gì, mà lại vươn cánh tay ra muốn ôm lấy nàng.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng bước chân của quan binh đi tuần đêm.

"Ai ở đó!" Có người cao giọng hô.

Ngân Thương nhanh chóng thu hồi đôi tay lại, giờ tay xẹt qua mặt một cái, một lần nữa biến trở lại với khuôn mặt nam nhân, thân hình nhanh nhẹn nhảy lên, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Quan binh tuần tra cảm theo đèn lồng, đi đến trước xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan giờ lệnh bài ra.

Những quan binh đó đều là thuộc hạ của Cửu Môn Đề Đốc, sau khi nhìn thấy lệnh bài liền biến đổi thành một sắc mặt tươi cười.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân, muộn như thế ngài mới ra khỏi cung.."

Thanh Mặc Nhan lạnh mặt, ừ một tiếng: "Xe ngựa xảy ra chút vấn đề, mới vừa sửa xong."

Quan binh đi tuần nghe xong vội vàng tránh sang một bên nhường đường. Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe, hạ lệnh: "Hồi phủ."

Đám người Huyền Ngọc đi qua hai con phố, lúc này mới dám thở mạnh ra một hơi, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Trở về Hào phủ, Thanh Mặc Nhan liền hạ lệnh tăng cường đề phòng trong viện.

Huyền Ngọc không dám chậm trễ, tự mình an bài nhân thủ gác đêm.

Nhưng mà, đối với Huyền Ngọc mà nói, đây mới chính là lúc ác mộng bắt đầu.

Mấy ngày liên tiếp, Ngân Thương đều sẽ không mời mà đến, như u linh xuất hiện ở trong sân.

Có khi thì đứng ở trên tường, có khi lại đứng ở trên cây đại thụ trong viện, còn có một lần trực tiếp đi tạt vào trong chính phòng, đợi đến khi Huyền Ngọc dẫn người vọt vào, thì chỉ thấy Ngân Thương đã thay đổi thành khuôn mặt nữ nhân, lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn Như Tiểu Lam đang ngủ say.

Thanh Mặc Nhan tức giận không thôi, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Đối phương không động thủ, hẳn cũng không muốn chủ động ra tay, mà cũng không có ai muốn đi chọc vào cái tên sát thần kia cả, cho nên chỉ có thể để nó đi lại tự do ở trong viện.

Trải qua mấy ngày, đáy mắt đám người Huyền Ngọc đều biến thành màu xanh đen. (*Mắt ngủ: V*)

Ban ngày thủ, ban đêm phòng, nhưng mà Ngân Thương vẫn có thể nhẹ nhàng tiến vào trong viện của bọn họ.

Mấy ngày kế tiếp, đến ngay cả đáy mắt Thanh Mặc Nhan cũng ảm ảm biến thành màu đen, Như Tiểu Lam lúc này mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng ở đây.

"Buổi tối người ngủ không ngon giấc sao?" Nàng hỏi Thanh Mặc Nhan.

Đang vui đầu xử lý công sự Thanh Mặc Nhan suýt nữa bẽ gãy luôn cả bút lông ở trong tay.

Vấn đề không phải ở chỗ này đi! Người nha đầu này cả ngày chỉ biết chú ý tới cái gì a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thu âm binh về, không mang theo thọ lễ

Như Tiểu Lam trải qua một phen giao thiệp cùng với Thanh Mặc Nhan, cuối cùng đã đạt thành hiệp nghị, đồng ý để cho nàng gặp mặt Ngàn Thương một lần.

Đêm đó, trong chính phòng im ắng.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế cao, hai chân duỗi thẳng, khoe mắt toàn là hắc tuyến.

"Các người... Có thể tản ra một chút hay không." Nàng cắn răng hỏi.

Chó ngọc nằm sấp ở dưới chân nàng, thỉnh thoảng nó lại vênh tai lên, ra vẻ uy phong người người cái gì đó ở trong không khí.

Huyền Ngọc cùng với hơn mười tên tùy sĩ đứng ở phía sau Như Tiểu Lam, nhìn qua khí thế phi phàm.

"Tiểu thư, đây là do thể tử an bài, chúng ta phải bảo vệ an toàn cho tiểu thư." Huyền Ngọc nghiêm mặt nói.

Đỡ trán, vẻ mặt Như Tiểu Lam hoàn toàn tuyệt vọng.

Nàng cho rằng cuối cùng cũng đã thuyết phục được Thanh Mặc Nhan, để nàng một mình đi gặp mặt Ngàn Thương, không nghĩ tới hắn lại sắp xếp như thế này.

"Nóng muốn chết, các người đứng gần như thế làm gì!" Như Tiểu Lam ân ân có xu thế muốn dựng lông.

Đám người Huyền Ngọc xê dịch về phía sau, dù là nửa bước cũng không chịu lui ra ngoài.

Như Tiểu Lam chỉ có thể nhẫn nại ngồi đợi ở chỗ kia.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, đám người Huyền Ngọc lập tức nâng tinh thần lên.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Ngàn Thương giống như u linh xuất hiện ở cửa.

Trừ bỏ Như Tiểu Lam ra, thì những người ở trong phòng đều cảm thấy lông tóc phía sau đang dựng đứng lên.

"Ngàn Thương." Như Tiểu Lam hô: "Lại đây ngồi." Nàng chỉ vào ghế dựa ở đối diện.

Ngàn Thương lau mặt, gương mặt nam tử nghiêm túc lập tức biến thành gương mặt nữ nhân ôn hòa.

Nàng nhìn nhìn ghế dựa, thử ngồi xuống.

"Tại sao người luôn đi theo ta?" Như Tiểu Lam thẳng thắn hỏi.

"Bởi vì người là... Hài nhi."

Như Tiểu Lam vuốt cằm nhỏ: "Ý của người là... Ta là hài tử của người?"

Ngàn Thương cong mắt lại, Như Tiểu Lam cảm thấy hành động này của Ngàn Thương là đại biểu cho ý cười.

"Từ lúc nào người bị biến thành rồi gở? Người còn nhớ rõ những chuyện lúc trước không?" Như Tiểu Lam thăm dò nói.

"Rất lâu..." Ngàn Thương nghiêng đầu giống như đang nghiêm túc suy xét về vấn đề này: "Năm mươi năm? Có lẽ là sáu mươi năm..."

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thờ ra, chỉ chỉ chính mình: "Người xem ta mới lớn bằng từng này, làm sao có thể là hài tử của người được."

"Nhưng mà rất giống." Ngàn Thương cố chấp nói.

"Giống, cũng không có nghĩa là đó là ta."

Ngàn Thương trầm mặc, Như Tiểu Lam cảm giác được không khí xung quanh giống như có chút ngưng kết, đám người Huyền Ngọc càng thêm khấn trương, không ít người đã rút kiếm ra khỏi vỏ được một đoạn.

Bất luận như thế nào, bọn họ cũng phải bảo vệ an toàn cho Như Tiểu Lam.

Trong lòng Như Tiểu Lam vừa động, nàng liền rút một lá bùa ở bên hông ra: "Ngân Thương, ngươi có muốn ở lại bên cạnh ta không."

Không khí ngưng trệ tạm thời tản ra, Ngân Thương ngẩng đầu lên cong cong khóe mắt: "Tất nhiên là muốn ở cùng hài nhi rồi."

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng giọng lá bùa lên: "Nếu ngươi muốn, thì phải kết khế ước với ta, lúc ta gặp phải phiền toái chỉ cần ta triệu hồi thì ngươi phải đến trợ giúp cho ta."

Ngân Thương gật gật đầu: "Chắc chắn sẽ bảo vệ hài nhi."

Như Tiểu Lam có chút bất đắc dĩ, xem ra đối phương đã thật sự nhận định nàng là "hài nhi" của nó, cho nên căn bản sẽ không nghe nàng giải thích.

Bất quá chỉ cần kết khế ước thành công, thì nàng sẽ có được lực lượng của khế ước, nếu con rối đứng đầu muốn khống chế Ngân Thương một lần nữa, thì trước tiên phải đoạt lại quyền khống chế từ trên tay nàng.

"Ngươi không hối hận?" Như Tiểu Lam hỏi.

Ngân Thương lắc đầu.

Như Tiểu Lam hít sâu một hơi, dán lá bùa lên người Ngân Thương, mười ngón tay lập tức kết ấn, "khế!"

Trên người Ngân Thương hiện lên một đạo bạch quang, rồi sau đó lại biến mất vô tung vô ảnh.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên ghế xuống mặt đất, thoải mái đi đến bên cạnh Ngân Thương, quay sang nói với mọi người: "Sau này Ngân Thương sẽ là người của ta, tất cả phải sống hòa thuận với nhau a."

Đám người Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ, giả bộ như không nghe thấy gì.

Cái gì kêu là "người của ngươi", lời này nếu như để cho thế tử nghe được hẳn lại không chê con rối kia ra làm cùi để nhóm bếp đi.

Ban đêm, đám người Huyền Ngọc cuối cùng cũng được ngủ một giấc an ổn, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy hết sức thoải mái.

Dựa theo lời Như Tiểu Lam, nàng đã thu Ngân Thương về làm "âm binh", chỉ cần lực lượng khế ước của nàng còn tồn tại, thì đối phương sẽ không bị những người khác khống chế nữa.

Này đối với nhiều người mà nói chính là một tin tức đáng vui mừng, ngày nào mà chưa diệt trừ được con rối đứng đầu, thì sự tồn tại của Ngân Thương vẫn là một sự uy hiếp rất lớn, nói không chừng một ngày nào đó hẳn lại thay đổi gương mặt, đến lúc đó chẳng khác nào lại biến thành địa ngục.

Ngân Thương ở lại trong Hắc phủ.

Bởi vì từ trước đến giờ không có ai có thể thắng được hắn, cho nên Thanh Mặc Nhan cũng không dám đem việc này báo lên trên triều đình, cũng may trong cung không có người nào biết về việc Ngân Thương có thể thay đổi gương mặt, cho nên Như Tiểu Lam liền trang điểm cho Ngân Thương thành bộ dáng nữ tử, trên đầu còn đội mũ sa, đeo khăn che mặt lại.

Nếu mà người nào không biết nhìn qua, thì sẽ tưởng rằng đó là một nữ tử có thân hình gầy yếu.

Nhưng mà rất nhanh, mọi người đã cảm nhận được áp lực.

Ngân Thương thường xuyên đi theo bên người Như Tiểu Lam, bởi vì nàng là rối gỗ, dù cho đứng cả một ngày cũng không thấy mệt, thời điểm dùng cơm nàng cũng sẽ lặng lẽ đứng sau lưng Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi nếm thử món này xem!" Như Tiểu Lam âm thầm nhắc đưa lên muốn gấp thức ăn cho Thanh Mặc Nhan.

Ngân Thương ở phía sau liền giơ tay lên, một thanh kiếm nhỏ từ trong cánh tay nàng vọt ra, chuẩn xác đâm ở trên mâm, xiên tất cả thức ăn vào thanh kiếm.

Nàng đem kiếm nhỏ đưa đến trước mặt Thanh Mặc Nhan: "Dùng bữa..."

Thanh Mặc Nhan nhìn kiếm phong sắc bén ở trước mắt, còn có đồ ăn và nước canh không ngừng chảy tí tách xuống dưới, hắn liền yên lặng buông đôi đũa xuống.

Lúc Như Tiểu Lam thay quần áo, Ngân Thương liền duỗi tay cầm lấy y phục, mở ra... Chém một cái, y phục bị chia làm hai nửa. (Linh: Chắc là không biết cách cởi nên chém cho nhanh:V)

Như Tiểu Lam cùng với chó ngọc chơi đùa một hồi, ngủ ở trên bàn đá, kết quả là Ngân Thương liền bê cả người và bàn vào trong phòng, ngay cả khung cửa cũng bị đụng đến vỡ nát...

Đám người Huyền Ngọc khóc không ra nước mắt.

"Thế tử, nếu cứ tiếp tục như thế thật sự không được a."

Thanh Mặc Nhan xoa xoa thái dương, gần đây hắn cũng bị bắt ép không ít.

Nhưng mà có Ngân Thương ở đây, hẳn lại cảm thấy rất an tâm về vấn đề an toàn của vật nhỏ.

"Nhìn thêm mấy ngày nữa đi, chờ qua cung yến ngắm trăng ngày mười lăm... Ta sẽ dâng tấu chương lên Hoàng Thượng, muốn đưa Như Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng, đến lúc đó chúng ta cùng nhau mang Ngân Thương đi là được."

Kết quả là, mỗi ngày mọi người đều phải cố gắng vượt qua nỗi khiếp sợ, học thành thói quen, đến cuối cùng cũng trở thành chết lặng.

Cuối cùng mọi người cũng đã quen với sự tồn tại của Ngân Thương.

Nhưng mà chuyện quan trọng nhất là, chi phí tu sửa trong viện của Thanh Mặc Nhan đặc biệt gia tăng.

Ngay cả Như Tiểu Lam cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng Thanh Mặc Nhan có thể bị phá sản do Ngân Thương nháo quá mức hay không.

Cuối cùng cũng đến yến hội ngắm trăng ngày mười lăm.

Sau khi Thanh Mặc Nhan an bài xong xuôi mọi chuyện trong phủ, liền mang theo Như Tiểu Lam tiến cung.

Cung yến ngắm trăng năm nay trùng với ngày sinh của thái hậu, cho nên các vị tiểu thư và công tử của các phủ đều đã chuẩn bị thọ lễ để dâng lên thái hậu.

Sau khi tiến cung Như Tiểu Lam mới biết được việc này, lập tức oán trách nói: "Vì sao người không nói sớm, hai tay ta không có gì, đến ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có."

Thanh Mặc Nhan cười đùa: "Dù có nói cho người biết cũng vô dụng, trong tay người có tiền sao, có thể đi mua được cái dạng thọ lễ gì?"

Như Tiểu Lam không khỏi cứng họng, trước kia nàng đã xem nhẹ vấn đề này, bởi vì ăn uống sinh hoạt của nàng đều là Thanh Mặc Nhan lo cho, cho nên trong tay nàng mới không có tiền riêng.

Không thể cứ để tay không như thế mà đi gặp thái hậu đi, bằng không nhất định sẽ có người mượn cơ hội này để gây khó dễ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Liễu Dương quận chúa lại sinh ra ác cảm, thật sự muốn đánh?

Yến hội ngắm trăng ngày mười lăm được tổ chức trong hoa viên ở hậu cung.

Các đại thần trong triều cùng với gia quyến đều đi đến trước hoa viên.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi vào, lập tức có quan viên Hình Bộ đi đến chào hỏi cùng bắt chuyện.

Như Tiểu Lam lúc nào cũng đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, nhàm chán ngáp mấy cái liền.

Bọn họ toàn nói về chuyện chính sự trong triều, nàng không có hứng thú, không có lệnh của Thanh Mặc Nhan nàng cũng không dám tự tiện chạy lung tung, việc lần trước gặp phải thái tử cùng chồn trắng ở trong cung đã khiến nàng hiểu ra một điều, nếu không có chỗ dựa, thì sẽ gặp phải những việc rất đáng sợ.

Hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng!

Mùi hương các loại đồ ăn bay ở khắp nơi trong không khí, Như Tiểu Lam không nhìn được nuốt vào một ngụm nước bọt.

Bên kia đình tụ họp không ít nữ quyến, trên bàn đá bày đầy các loại hoa quả cùng điểm tâm, mấy thứ này tựa như nam châm không ngừng hấp dẫn ánh mắt Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan tuy nói chuyện với quan viên, nhưng ánh mắt lúc nào cũng dừng ở trên người vật nhỏ, thấy nàng duỗi cổ ra, bộ dáng gấp gáp nhưng lại không dám mở miệng.

Xem ra nàng đã ngoan hơn trước.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan buồn cười, cúi đầu hỏi nàng: "Người muốn đi?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ trong lòng một lúc, bên kia đình đều là nữ quyến, Thanh Mặc Nhan tuyệt đối sẽ không đi qua đó, mà bên này lại toàn là quan viên trong triều, nhàm chán muốn chết.

Sờ sờ lá bùa ở trong ngực, nàng nghiến tức nói: "Ta được đi qua đó sao? Ta cam đoan sẽ không chủ động gây chuyện."

Nếu đối phương gây chuyện trước thì cũng không trách được nàng, nàng cũng phải là một tiểu nha đầu chói gà không chặt như trước kia nữa.

Nàng có thể tùy thời triệu hồi chó ngốc đến, còn có tên đại sát thần Ngân Thương kia nữa...

"Không được triệu Ngàn Thương ra." Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được suy nghĩ của nàng, ánh mắt nheo lại, lộ ra thần sắc nghiêm túc.

"Ta biết ta biết." Như Tiểu Lam giờ ngón tay nhỏ bé lên thề, bộ dáng nhu thuận làm cho vài vị quan viên không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

Ở hoàn cảnh này, nếu mà triệu hồi Ngàn Thương ra chắc sẽ bị biến thành địa ngục trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan cũng biết Như Tiểu Lam bây giờ không thể so với lúc trước, lại nói hôm nay còn là ngày sinh của thái hậu, dù cho thái tử có muốn đánh cái chủ ý gì cũng sẽ không chọn vào ngày quan trọng như thế này, cho nên hắn vẫn rất yên tâm để nàng đi.

Lại nói Như Tiểu Lam càng ngày càng lớn lên, hắn không thể lúc nào cũng bắt nàng ở bên người được, tựa như khi đi câu cá vậy, nếu như kéo dây câu quá nhanh ngược lại sẽ làm cho con cá chạy trốn mất.

Muốn câu được tâm tiểu gia hóa, hắn phải thật nhẫn nại mới được.

Như Tiểu Lam được sự cho phép của Thanh Mặc Nhan, liền tràn ngập phấn khởi đi đến bên kia đình.

Bởi vì đang ở trong cung, cho nên nha hoàn đều không được tiến cung cùng chủ tử, vì vậy trừ bỏ cung nữ đứng bên cạnh hầu hạ ra, phần lớn các thiên kim tiểu thư đều có quen biết hoặc kết bạn nói chuyện với nhau.

Như Tiểu Lam không quen ai cả, bắt quả nàng cũng không thêm đề ý đến chuyện này, mục tiêu của nàng chính là đồ ăn, nàng mới không có hứng thú với việc những đại tiểu thư nũng nịu kia nói chuyện phiếm đầu.

Rất nhanh Như Tiểu Lam đã chọn được một mâm điểm tâm, nàng trực tiếp bê đến trong góc ngồi, căng chân rũ xuống không chạm tới mặt đất, chậm rì rì dùng đũa, cắn điểm tâm, đưa mắt nhìn xung quanh.

Thời điểm nàng mới ăn xong hai khối điểm tâm, đã nhìn thấy hai người quen.

Cách không xa vài vị thiếu nữ hoa lệ vây quanh Liễu Dương quận chúa đang đi tới đây, ở bên cạnh Liễu Dương quận chúa, là Ngũ tiểu thư đang mang theo khăn che mặt.

Như Tiểu Lam cúi cổ dài ra muốn nhìn xuyên thấu qua lớp khăn che mặt để thấy rõ khuôn mặt của Ngũ tiểu thư.

Bị nàng cào như thế mà không nhanh vậy sao? Xem ra lúc trước là do nàng ra tay quá nhẹ rồi.

Ngũ tiểu thư cúi đầu xuống, ẩn ẩn sau lớp khăn che mặt là một khuôn mặt nhỏ nhắn có chút gầy yếu, hơn nữa nàng còn mặc trên người một kiện áo khoác sa mỏng màu vàng nhạt, khi gió thổi qua, càng khiến cho vóc dáng nàng trở nên yếu ớt, khiến cho người ta không khỏi tâm sinh thương tiếc.

Liễu Dương quận chúa thường thường nghiêng đầu nói chuyện với Ngũ tiểu thư.

Thật đúng là tri kỷ a, chỉ là không biết phần tình ý này có mấy phần là thật, mấy phần là diễn trò.

Như Tiểu Lam khinh thường nhét khối điểm tâm vào miệng, mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào các nàng.

Liễu Dương quận chúa đang nói chuyện cùng với Ngũ tiểu thư, ánh mắt đột nhiên chuyển qua đây, vừa vận trạch vào ánh mắt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đề ý thấy khuôn mặt của Liễu Dương quận chúa lập tức bị cứng lại, ngay sau đó thì bắt đầu vận trạch.

"Thật xấu." Như Tiểu Lam nói thầm một câu.

Liễu Dương quận chúa chỉ do dự một chút đã đi về phía đình.

"Người chính là tiểu yêu quái kia đi." Từ trên cao nhìn xuống đánh giá Như Tiểu Lam, trong lòng Liễu Dương quận chúa liền cảm thấy sự tình mà Ngũ tiểu thư gặp phải có chút kỳ quái.

Khi ở Ngũ phủ, nàng nhìn thấy Như Tiểu Lam bắt quả cũng chỉ có năm, sáu tuổi, này mới trải qua mấy tháng, đối phương thế nhưng đã lớn bằng nàng, không phải yêu quái thì là gì?

Như Tiểu Lam nuốt điểm tâm trong miệng xuống, còn liếm liếm nhân bánh dính trên ngón tay: "Người là ai?"

Liễu Dương quận chúa nâng mi: "Đừng hòng giả bộ hồ đồ ở trước mặt ta, ở đây là trong cung, không chấp nhận được người không có quy củ như người, thấy ta cư nhiên còn không hành lễ."

Nàng chỉ vào hai cô cung nữ đi phía sau Như Tiểu Lam rồi nói: "Các người thấy không, nha đầu này vô lễ với ta, dựa theo quy củ ở trong cung, khi gặp phải loại chuyện này, Hoàng Hậu nương nương sẽ xử lý như thế nào?"

Hai cung nữ kia đều là người của Hoàng Hậu, bởi vì Liễu Dương quận chúa là chất nữ của nàng, nên đối với nàng chiếu cố có thừa.

"Hồi bẩm quận chúa, thấy quý nhân không hành lễ, sẽ bị coi là tội bất kính, theo lý thì nên bị đánh mười gậy." Cung nữ đáp.

Liễu Dương quận chúa nở nụ cười: "Nếu đã như vậy, ta sẽ nhân từ một chút, đánh nàng hai mươi gậy đi."

Ngũ tiểu thư dùng ống tay áo che khuất nửa mặt, bộ dạng như muốn nói gì đó lại thôi.

Liễu Dương quận chúa liền nói với Ngũ tiểu thư: "Người không cần phải đồng tình với nàng, nàng làm hại người còn chưa đủ sao, nàng chính là yêu quái, rõ ràng là người lo lắng cho an nguy của nàng nên mới đến đó tìm, kết quả lại bị cắn một ngụm, đến ngay cả Mục công tử phủ tá thừa tướng cũng bị liên lụy..."

Ngũ tiểu thư lắc lắc đầu, cười khổ nói: "Nàng còn nhỏ tuổi, sao ta có thể trách nàng được."

"Nàng còn nhỏ tuổi?" Liễu Dương quận chúa chỉ vào Như Tiểu Lam cười gượng ra tiếng: "Rõ ràng nàng chính là yêu quái, làm gì có ai có thể lớn nhanh như thế đây, nàng là sợ nếu người già đến Hầu phủ sẽ được lên làm chủ mẫu đi, nếu thế nàng ở Hầu phủ sẽ không thấy thoải mái."

Từ lúc Liễu Dương quận chúa bước vào trong đình, liền có không ít nữ quyến tụ lại xem náo nhiệt.

Chuyện của Ngũ tiểu thư các nàng đều đã nghe qua, vốn tưởng rằng nàng mất đi danh tiết, sẽ không còn mặt mũi mà xuất hiện ở trước mặt người khác nữa, nhưng hôm nay lại nghe Liễu Dương quận chúa nói như thế, ngược lại giống như là Ngũ tiểu thư đã bị người khác âm thầm hãm hại vậy.

Ngẫm lại cũng đúng, ai cũng biết Mục công tử phủ tá thừa tướng có ham mê đặc biệt, hẳn như thế nào có khả năng sẽ đi đàn dúi với Ngũ tiểu thư đây.

Trong đám người không biết ai nói ra một câu: "Trên đời này thật sự là có yêu quái sao?"

"Không phải ở ngay trước mắt đây sao." Liễu Dương quận chúa lệnh cho hai cung nữ lên bắt lấy Như Tiểu Lam.

"Hôm nay ta sẽ thay Hoàng Hậu nương nương giáo huấn con yêu quái không tuân thủ lễ nghĩa nhà người, xem người sau này còn dám hại người nữa không."

Hai cung nữ kia đều đã hơn hai mươi tuổi, không mất bao lâu đã ấn được Như Tiểu Lam xuống mặt đất.

Như Tiểu Lam không hề kinh hoảng, thong thả ung dung bỏ một ngón tay vào trong miệng.

Giờ phút này không đi cầu xin tha thứ ngược lại còn ở đó mà mút tay?

Chúng nữ tử không khỏi lắc đầu.

Trên đời này có yêu quái gốc như thế sao?

Ngũ tiểu thư ẩn giấu ánh sáng hung phấn nơi đáy mắt, trên mặt còn giả bộ khuyên ngăn Liễu Dương quận chúa: "Thôi bỏ đi, nàng được Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, chúng ta vẫn là không nên trêu chọc vào."

Không nhắc đến chuyện này còn tốt, vừa nhắc tới đã làm tăng lên lửa giận trong lòng Liễu Dương quận chúa.

Lần trước nàng đã bị lộ nặng trước mặt Như Tiểu Lam, ngã vào trong hồ dính một thân nước bùn, ước chừng đã bị người ta cười chê cả nửa tháng, lần này bất luận như thế nào cũng phải kéo được mặt mũi trở về.

"Đánh, hai mươi gậy, không được thiếu dù chỉ một cái!" Liễu Dương quận chúa đắc ý ngồi xuống.

Như Tiểu Lam lấy ngón tay từ trong miệng ra, trên đầu ngón tay xuất hiện một chút máu.

Các cung nữ cảm thấy đến, đám nữ tử đều tụ tập ở xung quanh xem náo nhiệt, không có ai chú ý tới Như Tiểu Lam đang dùng máu trên đầu ngón tay vẽ ra một cái ký hiệu kỳ quái.

"Ba!" Gậy vừa hạ xuống.

Liễu Dương quận chúa ngồi ở trên ghế, cảm thấy mông chính mình đau xót.

"Ba!" Gậy gộc lại đánh lên trên người Như Tiểu Lam một lần nữa.

"A!" Bất quá người phát ra tiếng kêu thảm thiết không phải là Như Tiểu Lam, mà là vị Liễu Dương quận chúa đang ngồi ở trên ghế kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Đánh mông ta người đau là người

Hoàng cung, bên trong khu vườn nằm giữa hậu cung.

"Ba! Ba!" Gậy gộc không ngừng hạ xuống, Như Tiểu Lam chôn đầu ở dưới cánh tay, mọi người xung quanh đều không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng.

Nhưng mà tiếng hét thảm thiết lại phát ra từ trong miệng Liễu Dương quận chúa, nàng nhảy ra khỏi ghế, kêu la không ngừng.

"Quận chúa... Người đây là..." Chúng nữ tử xung quanh đều không hiểu gì cả, các nàng nhìn Liễu Dương quận chúa kêu thảm thiết lên, sau đó còn chạy tới chạy lui, không qua bao lâu, trang sức trên đầu đã bị rút xuống hết.

"Quận chúa đây là bị sao vậy?" Ngũ tiểu thư tiến lên, muốn đỡ Liễu Dương quận chúa đây.

Liễu Dương quận chúa đau đến mức đầu đầy mồ hôi, kỳ thật đến nàng cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cảm thấy theo thanh âm gậy gộc đánh xuống, mông của nàng cũng tựa như bị thứ gì đó đánh vào.

Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn "bùa chịu thay" ở trong tay mà nàng vừa vẽ, nét vẽ bằng máu vẫn còn chưa khô, không khỏi khẽ cười trộm.

Muốn bắt nạt nàng, cũng phải xem các nàng có khả năng đó hay không đã, tưởng nàng còn là tiểu nha đầu yếu đuối của trước kia sao.

Hai cung nữ phụ trách đánh Như Tiểu Lam cũng bị Liễu Dương quận chúa làm cho sợ hãi, động tác trên tay vô thức dừng lại.

Liễu Dương quận chúa lúc này đã cảm thấy không chịu được nữa, trên mông đau đến nóng bừng lên, muốn đưa tay ra che mông nhưng lại sợ làm mất thân phận, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Thấy hai cung nữ kia dừng tay, nàng liền cả giận nói: "Các ngươi đứng đó làm cái gì, đánh tiếp cho ta!"

Cung nữ chỉ có thể nghe theo lệnh đánh tiếp.

Nhưng mà vừa mới đánh tới trên người Như Tiểu Lam, Liễu Dương quận chúa lại phát ra tiếng kêu thảm thiết một lần nữa.

Ngũ tiểu thư nâng đỡ Liễu Dương quận chúa: "Rốt cuộc là người thấy không thoải mái ở đâu?"

Mặt Liễu Dương quận chúa nhăn thành một đoàn: "Mông... Đau..."

Mọi người cảm thấy khó xử, đau ở nơi đó không có cách nào xem giúp được.

"Vẫn là gọi thái y đến đi." Có người đề nghị một câu.

"Nói vậy, thái y cũng không được xem nơi đó..."

Mọi người bảy miệng tám lời, chợt nghe thấy một thanh âm giòn tan vang lên: "Các ngươi đánh tiếp mau, đánh thống khoái một chút có được hay không?"

Như Tiểu Lam ngẩng đầu, trên mặt toàn là biểu cảm không kiên nhẫn.

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng lại có chuyện như vậy, còn chê là bị đánh ít.

Gò má Liễu Dương quận chúa run rẩy, hung hăng trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam: "Đánh! Dù có đánh chết ngươi cũng đã có Hoàng Hậu nương nương làm chỗ dựa cho ta, ngươi mất mạng rồi ta cũng không tin Thanh Mặc Nhan dám làm gì ta!"

Như Tiểu Lam lấy tay chống cằm, nhàn nhã nằm sấp ở nơi đó: "Thanh Mặc Nhan mới lười để ý đến ngươi, dù sao trong phủ ngươi cũng đã đủ rối loạn rồi, nghe nói ngươi mới có một người đệ đệ rất đáng yêu, phụ thân ngươi còn muốn để lại vị trí đương gia (cai quản mọi việc trong nhà) cho hắn đi."

"Ngươi... Ngươi nói vậy!" Liễu Dương quận chúa ngàn vạn lần không ngờ đến đối phương sẽ đem việc này ra nói.

Từ khi tên đệ đệ do kỹ nữ sinh ra kia đến phủ bọn họ, thì trong phủ bọn họ đã không được yên bình một ngày nào.

Mẫu thân cả ngày hết khóc lại nháo, cũng tại nàng không có huynh đệ nào khác, cho nên phụ thân rất coi trọng đứa con kia, bây giờ nó đã dám đập cả lên đầu nàng.

"Ta mới không nói vậy." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Thanh Mặc Nhan đã dặn, là nữ hài tử không được nói dối, nếu không sẽ bị biến thành xấu xí."

Nàng thuận miệng nói vậy.

Trong nháy mắt, không ít nữ tử đều lặng lẽ giơ tay lên sờ vào mặt mình.

Như Tiểu Lam hiểm hiểm cười ra tiếng.

Xem ra rất nhiều người có thói quen nói dối a.

"Ngươi đừng nói vậy... Ta sẽ bảo các nàng đánh chết tiểu yêu quái nhà ngươi!" Liễu Dương quận chúa cả giận nói.

"Ngươi đánh thử xem? Ông trời sẽ báo ứng ngươi." Như Tiểu Lam không chút nào lùi bước.

Ngũ tiểu thư càng nghe càng cảm thấy không đúng, nhìn bộ dáng của Như Tiểu Lam căn bản không giống với người bị đánh, ngược lại Liễu Dương quận chúa nhìn như đau đến đầu đầy mồ hôi.

Chẳng lẽ... Tiểu yêu quái này đã sử dụng pháp thuật nào đó?

"Quận chúa, việc này hay là thôi đi, dù sao phạt thì cũng phạt rồi." Ngũ tiểu thư khuyên nhủ.

Người khác thấy vậy càng có thêm cảm tình với Ngũ tiểu thư, rõ ràng nàng bị Như Tiểu Lam làm hại đến mất đi cả danh tiết, đã thế còn bị Hầu phủ từ hôn, vậy mà

hiện tại nàng lại đứng ra cầu xin cho Như Tiểu Lam.

Đúng lúc này, chợt nghe từ trong hoa viên truyền đến thanh âm the thé của thái giám: "Hoàng Thượng đến! Hoàng Hậu đến!"

Mọi người nhanh chóng tản ra, chỉ thấy hoàng đế đang đi tới từ trên đường nhỏ, các đại thần thì theo sát phía sau.

Ngũ tiểu thư vội vàng kéo Liễu Dương quận chúa chuẩn bị quỳ xuống đón giá, các nữ quyến khác cũng đồng loạt quỳ xuống, nhưng mà đúng lúc này Như Tiểu Lam lại oa oa khóc lớn lên một tiếng.

"Thanh Mặc Nhan... Mau tới cứu ta, Hoàng Hậu nương nương muốn đánh chết ta... Cứu mạng a..."

Thân hình Ngũ tiểu thư lay động, suýt nữa tê liệt ngã xuống đất.

Tiểu yêu quái này, thật đúng là cái gì cũng dám nói, rõ ràng là Liễu Dương quận chúa đánh ngươi, như thế nào lại đổ lên đầu Hoàng Hậu rồi.

Sắc màu Liễu Dương quận chúa cũng trở nên trắng bệch.

Tuy rằng nàng mượn uy danh của Hoàng Hậu để trách phạt Như Tiểu Lam, nhưng mà khi bị phạt chẳng phải là nên ngậm miệng tự mình chịu đựng sao?

Tại sao lại còn dám gân cổ lên hô to như thế.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều nghe được tiếng khóc của Như Tiểu Lam, hoàng đế không khỏi nhíu mày lại.

Lúc này Thanh Mặc Nhan liền nhanh chóng bước lên vài bước, đi đến trước mặt hoàng đế chấp tay hành lễ: "Tĩnh tình Tiểu Lam vẫn còn quá trẻ con, xin Hoàng Thượng thứ tội."

Hoàng đế gật đầu, rồi xua tay nói: "Ngươi qua đó xem."

Thanh Mặc Nhan xoay người đi về phía Như Tiểu Lam, Hoàng Hậu đứng bên cạnh đang muốn mở miệng giải thích, thì đã bị hoàng đế đánh gãy lời.

Hoàng Hậu có chút xấu hổ, rõ ràng nàng không hề hạ lệnh đánh chết ai cả, đặc biệt là đứa bé do Đại Lý Tự Thiếu Khanh nhận nuôi kia.

Về việc liên quan đến hài tử Thiếu Khanh nhận nuôi, gần đây nàng cũng nghe được không ít lời đồn, đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà đối phương lại cho nàng một cái "kính hách" lớn như thế.

Thanh Mặc Nhan cúi xuống bế Như Tiểu Lam lên.

Đầu Như Tiểu Lam chôn cả vào trong lòng hân: "Thanh Mặc Nhan, Hoàng Hậu dùng gậy đánh ta, lại còn muốn giết ta nữa... Ô ô ô, ta đâu có làm sai cái gì..."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng co rút.

Nếu không phải hân đã nghe trước được tin tức, biết bên này đang phát sinh chuyện gì, thì suýt nữa đã bị bộ dạng đáng thương của vật nhỏ đánh lừa rồi.

Thời điểm Liễu Dương quận chúa muốn đánh Như Tiểu Lam, hân vốn định đi lên ngăn cản, nhưng mà hân lại tình cờ phát hiện ra vật nhỏ không hề sợ hãi, đặc biệt khi gậy đánh xuống người bị đau lại là Liễu Dương quận chúa, hân liền biết vật nhỏ lại giờ trò.

Nếu nàng muốn chơi, vậy thì hân sẽ bồi nàng chơi đến cùng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, sau khi ôm Như Tiểu Lam đứng dậy liền quay sang hành lễ với Hoàng Hậu: "Không biết Tiểu Lam đã phạm phải tội gì, mà để cho Hoàng Hậu phải phạt đánh nàng."

Hoàng Hậu không hiểu gì cả: "Bổn cung không có..."

"Xin hỏi hai cung nữ kia có phải là người của Hoàng Hậu nương nương không?"

Khi Hoàng Hậu nhìn đến hai cung nữ đang cầm cây gậy ở trên tay, sắc mặt lập tức thay đổi: "Phải."

"Nếu không phải do Hoàng Hậu nương nương hạ lệnh, thì các nàng dám tự tiện hành hình sao?" Ngờ kị Thanh Mặc Nhan lạnh băng, dù người đang nói chuyện với hân là Hoàng Hậu, thì thái độ của hân cũng không hòa dịu đi nửa phần.

Hoàng Hậu cũng có chút bức mình, làm trò trước mặt nhiều thần tử như thế, Thanh Mặc Nhan cũng không cho bậc thang để nàng đi xuống.

"Thanh Mặc Nhan, nàng là người nào, mà khiến cho ngươi dám chất vấn bổn cung?"

Lần này không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, hoàng đế đã tiếp lời.

"Đứa nhỏ này chính là đời sau của cao nhân dị thuật, trong vụ án Thuận Thiên Phủ vì muốn cứu mọi người mà đã phải sử dụng đến cấm thuật, làm tổn hại đến tuổi thọ... Đừng nhìn nàng lớn nhanh như thế, nhưng nàng chỉ còn sống được mười ba, mười bốn năm nữa thôi, đến ngay cả trẫm cũng có chút không đành lòng, sau này ở trong cung cũng đừng bắt nàng phải làm theo quá nhiều quy củ nữa." Nói xong hân còn mang theo thâm ý khác liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái.

Hoàng Hậu cứng họng rồi.

Ngay cả đám người Liễu Dương quận chúa cùng với Ngũ tiểu thư cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu yêu quái đã cứu người của Thuận Thiên Phủ? Tại sao các nàng chưa bao giờ nghe nói qua.

"Không đúng, nàng chính là yêu quái, Hoàng Thượng đừng để bị nàng lừa!" Liễu Dương quận chúa cố nén đau đớn trên mông, nhảy dựng lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Hoàng Thượng, thỉnh tứ hôn cho chó chó ngốc cùng với Ngũ tiểu thư

Liễu Dương quận chúa cố nén đau đớn dưới mông nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào Như Tiểu Lam.

"Càng người đừng để bị nàng lừa, nàng thực chất chính là yêu quái, ngày đó nàng mất tích, Ngũ tiểu thư rõ ràng nhìn thấy nàng bị Mục công tử trói mang đến nhà riêng, nàng đuổi đến đó vốn định cứu nàng ta ra, ai ngờ lại xảy ra chuyện... Nhất định là nàng đã sử dụng yêu thuật để hại người!"

Như Tiểu Lam thò đầu từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra, ý vào thân hình cao lớn của Thanh Mặc Nhan, từ trên cao nhìn xuống Liễu Dương quận chúa: "Ta dùng yêu thuật làm cái gì?"

"Người còn dám nói là không làm cái gì, Ngũ tiểu thư đã bị người hại thành cái dạng này, người là sợ nàng sẽ được gả vào Hầu phủ đi, đến lúc đó nàng sẽ lên làm chủ mẫu, người cũng không thể làm can được nữa!"

"Ta làm can khi nào?" Như Tiểu Lam chớp động ánh mắt: "Dù cho Ngũ tiểu thư gả đến Hầu phủ thì cũng chỉ có thể quản được những chuyện trong viện nhị thiếu gia, chẳng lẽ nàng còn muốn quản đến cả chuyện trong viện Thanh Mặc Nhan?"

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người khẽ động.

Đặc biệt là mấy nữ quyến, rất miễn cảm với loại sự tình này.

Trước kia các nàng chỉ cảm thấy tiếc hận cho Ngũ tiểu thư, những đáng thương mà nàng đã gặp phải, nhưng hiện tại khi vừa nghe Như Tiểu Lam nói, các nàng mới ần ần cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngũ tiểu thư gả cho nhị thiếu gia Hầu phủ, cũng không có liên quan gì đến Thanh Mặc Nhan, mà Như Tiểu Lam lại là hài tử được Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, dù có ở trong Hầu phủ cũng sẽ đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan, Ngũ tiểu thư căn bản là không quản trên người nàng được.

Nếu như vậy, những gì Liễu Dương quận chúa vừa nói, Như Tiểu Lam sợ Ngũ tiểu thư được gả vào cửa nên mới cố ý hãm hại nàng ta là không có căn cứ.

"Nói cũng đúng, dù cho Thiếu Khanh chưa thành thân, cũng không đến phiên em dâu mới vào cửa đến quản viện đi."

Trong đám người ần ần vang lên tiếng nghị luận.

Mười ngón tay Ngũ tiểu thư nắm chặt, vì quá dùng sức mà làm gãy cả móng tay ngón út.

"Quận chúa, cầu người đừng nói nữa, chuyện cũng qua rồi, ta cũng đã từ hôn với Hầu phủ, không thể gả được nữa." Nàng run giọng nói.

Liễu Dương quận chúa lúc này đang vô cùng nổi nóng, đầu đề ý đến Ngũ tiểu thư nói cái gì, nàng tiếp tục chất vấn Như Tiểu Lam: "Người dám nói việc này không có một chút liên quan đến người?"

Như Tiểu Lam nhìn như có chút chần chờ rút người lại vào trong lòng Thanh Mặc Nhan: "Kỳ thực... Ngũ tiểu thư cùng với Mục công tử cũng không có gì a..."

Ngũ tiểu thư "vèo" một cái ngẩng đầu lên: "Người nói cái gì?"

Như Tiểu Lam đáng thương hể hể nhìn Ngũ tiểu thư: "Người hỏi ta làm cái gì, người có bị người ta động qua hay không mà cũng không tự mình biết sao, hay là nói từ đầu người đã không muốn gả cho nhị gia nhà chúng ta, cho nên mới dùng Mục công tử làm cái cớ?"

Ngũ tiểu thư chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, rõ ràng là nàng bị người ta làm bản thanh danh, có nỗi khổ khó nói, hiện tại thế nhưng còn bị đối phương căn cước lại một cái, nói nàng từ trước đã có ý nghĩ muốn từ hôn.

"Người biết rõ tình hình như thế tại sao không nói sớm!" Liễu Dương quận chúa quát hỏi.

"Là... Bởi vì..." Như Tiểu Lam sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan: "Ta có thể nói thật sao?"

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày, hẳn không biết vật nhỏ đang có ý đồ gì, việc Ngũ tiểu thư thất tiết là do hấn an bài, bây giờ vật nhỏ lại phủ định kế hoạch lúc trước của hấn, cũng không biết nàng đang tính toán gì nữa.

"Nếu người muốn nói thì nói đi." Dù sao xảy ra chuyện gì đã có hấn bảo vệ cho nàng.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Kỳ thực... Ngày đó làm bản thanh danh của Ngũ tiểu thư là con chó đen mà ta nuôi."

Gương mặt tuần lã của Thanh Mặc Nhan nháy mắt cứng ngắc lại, hần nỗ lực mím môi thật chặt, nhìn qua mặt không biểu cảm, nhưng chỉ có chính hắn mới biết được bản thân đang cố gắng nhịn cười đến mức nào.

Hai mắt Ngũ tiểu thư tròn lên, cả buổi vẫn không phản ứng lại được.

Trong đám người không biết là vị tiểu thư nhà nào không nhịn được, "phụt" cười ra tiếng.

Có người đi đầu, khiến cho những người khác cũng không nhịn được nữa, đồng loạt che miệng bật cười.

"Ngươi... Ngươi đang nói cái gì!" Ngũ tiểu thư hét âm lên.

"Ngày đó nàng bị con chó đen nhà ta ôm... Lúc ấy có không ít người nhìn thấy đi?" Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan giật giật khóe miệng, gật gật đầu.

Mọi người càng cười to hơn.

Kỳ thực không có mấy người tin về việc một con chó có thể đoạt đi được sự trong sạch của Ngũ tiểu thư, bất quá như vậy mọi người lại càng tin vào việc Như Tiểu Lam vô tội, nếu không phải như thế, tại sao từ khi xảy ra chuyện tới nay, Ngũ phủ đều không hề giải thích với người bên ngoài bất cứ cái gì.

Ngũ tiểu thư giờ phút này như bị rơi vào vực sâu.

Đến ngay cả hoàng đế cũng không khỏi lộ ra tươi cười.

Thấy hoàng đế cười, mọi người rốt cuộc không nhịn được nữa, đến ngay cả thái giám cùng với cung nữ cũng không giấu được ý cười nơi khóe miệng.

"Rốt cuộc chuyện này là sao, Thiếu Khanh, ngươi nói cho trẫm nghe." Hoàng đế cười đủ rồi mới mở miệng nói.

Thanh Mặc Nhan liền đem sự tình hôm đó nói qua một lần.

"Nguyên lai đều là hiểu lầm." Hoàng đế cười lắc lắc đầu: "Bất quá tiểu công tử phủ tả thừa tướng cũng nên thu liễm lại, việc này cũng coi như là giáo huấn cho hắn đi."

Hoàng đế vừa dứt lời, Ngũ tiểu thư liền "phịch" một cái quỳ trên mặt đất, che mặt khóc rống.

Dù có thể chứng minh việc nàng không bị Mục công tử đoạt đi thân thể, nhưng lại biến nàng thành trò cười cho mọi người.

Hoàng Hậu thấy tâm tình của hoàng đế không tệ, liền âm thầm nhẹ nhàng thở ra, quay sang nói với Ngũ tiểu thư: "Việc này đã giải thích rõ ràng ngươi cũng không cần phải khổ sở nữa, đứng lên đi."

Ngũ tiểu thư vẫn quỳ ở đó không chịu đứng lên, nàng hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt: "Tiểu nữ phải chịu loại vũ nhục này thì làm gì còn mặt mũi để sống trên đời nữa, cầu Hoàng Hậu làm chủ, thường cho tiểu nữ được đi một cách thống khoái a."

Ngũ tiểu thư khóc hoa lê đài vũ, chiếm được đồng tình của không ít người.

"Nếu đã là hiểu lầm, Thiếu Khanh đại nhân cũng nên giúp Ngũ tiểu thư một chút đi." Có người đưa ra ý kiến.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi lóe: "Nếu Ngũ tiểu thư cảm thấy bị vũ nhục, không bằng để cho nàng vào Phật đường, như vậy cũng coi như thỏa mãn được tâm nguyện của nàng."

Mặt Ngũ tiểu thư trắng bệch, nàng cũng không muốn hắn giúp như thế, xuất gia? Không không không, nàng mới không cần đến cái loại địa phương đó đâu!

Như Tiểu Lam nhìn thấy Ngũ tiểu thư càng khóc càng lợi hại, liền lôi kéo y phục Thanh Mặc Nhan: "Nàng giống như là không muốn xuất gia đâu, ta cảm thấy nàng đang muốn lập gia đình, không bằng chúng ta tìm một mối hôn sự tốt cho nàng đi."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cau lên.

Ngũ tiểu thư đã làm bao nhiêu chuyện xấu với vật nhỏ, hần tin tưởng vật nhỏ cũng không phải cái loại thánh nhân cỡ hù gì, mới nhanh như thế mà đã quên đi ân oán với đối phương.

Như Tiểu Lam quay đầu nói với hoàng đế: "Hoàng đế gia gia, không bằng ngươi ban hôn cho Ngũ tiểu thư đi, để nàng gả cho con chó đen của ta cũng được."

Nếu nói vừa rồi tâm tình Ngũ tiểu thư đã tuyệt vọng, thì khi nghe xong lời này, nàng chỉ hận không thể đâm đầu chết ở trên tường cho xong.

Như Tiểu Lam nghiêm trang nói: "Thất tiết với ai thì phải gả cho người đó không phải sao? Chó đen nhà ta tuy là có chút ngốc, nhưng mà nó lại rất đáng yêu, hơn nữa tuổi thọ của nó nhiều nhất cũng chỉ kéo dài mười mấy năm, chờ sau khi nó chết ngươi có thể tái giá, có cái gì không tốt?" (Linh: Sự thật chứng minh không nên đắc tội với vị này:v)

Rốt cuộc hoàng đế cũng không nhịn được nữa, ngửa đầu cười ha ha.

Mọi người thấy hoàng đế nở nụ cười, cũng cười ầm ầm lên theo.

Ngũ tiểu thư mặt xám như tro tàn, quỳ rạp trên mặt đất ô ô khóc.

Thanh Mặc Nhan nâng môi, vật nhỏ càng ngày càng không dễ chọc.

Bất quá hần rất thích bộ dáng này của nàng.

Tốt lắm, người của hần thì nên như vậy, bị khi dễ thì phải tìm cách trả lại gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Thọ lễ là thể thân phù

Hoàng đế ngồi ở vị trí này đã rất nhiều năm, nhưng chưa từng thấy qua việc tứ hôn cho một con chó bao giờ.

Đặc biệt ra cái chủ ý này lại là một tiểu nha đầu siêu đáng yêu, đang được Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, đôi mắt màu xanh biếc mở to, quả thật nhìn qua rất nhu thuận.

Nhưng cuối cùng việc tứ hôn này vẫn vì Ngũ tiểu thư té xỉu mà kết thúc.

Hoàng Hậu lại gọi hai cung nữ kia đến để hỏi kỹ càng về việc vừa rồi phạt đánh Như Tiểu Lam.

Đến ngay cả hoàng đế cũng tỏ ra xem trọng đứa nhỏ này, Hoàng Hậu cũng không muốn tìm phiền phức về cho bản thân, đang muốn tự mình răn dạy chất nữ là Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa cuối cùng cũng không chịu được con đau dưới mông, trực tiếp ngã xuống.

Hoàng Hậu phát hoảng, vội vàng sai người đi gọi thái y đến.

Thanh Mặc Nhan cũng tìm một cái cớ, mang Như Tiểu Lam đến thiên điện để trị liệu.

Như Tiểu Lam tuy rằng bị phạt đánh, nhưng mà chịu đau thay nàng lại là Liễu Dương quận chúa, cho nên Thanh Mặc Nhan chỉ bảo thái y đưa thuốc mỡ cho hần sau đó liền đuổi người đi.

Như Tiểu Lam ở trên giường cười đến vui vẻ.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi có vui không?" Như Tiểu Lam cười hi hi.

"Làm việc xấu mà còn cao hứng đến thế?" Thanh Mặc Nhan bắt đầu đi néo néo chớp mũi nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Là các nàng khi dễ ta trước." Lúc đó nàng đã đáp ứng với Thanh Mặc Nhan là tuyệt đối sẽ không gây chuyện, nhưng mà người ta đã khi dễ đến trên đầu nàng, nàng làm sao có thể chịu đựng được.

"Dù sao việc xấu ta cũng đã làm rồi, ngươi muốn làm gì thì làm." Nàng đùa bỡn một cách vô lại: "Mông Liễu Dương quận chúa hần là đã nở hoa rồi đi."

"Nếu lát nữa Hoàng Hậu nương nương hỏi về việc này, ngươi tính giải thích như thế nào?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, tiến đến thì thầm một trận bên tai Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan thoáng ngẩn người, nhìn về phía nàng, biểu cảm có chút nghiêm túc: "Ngươi bỏ được?"

"Chỉ có thể làm như thế." Như Tiểu Lam kéo mở cổ áo, để lộ ra đoạn dây tơ hồng ở bên trong.

Tuy rằng thân thể của nàng đã mười tuổi, nhưng da thịt vẫn nhẵn nhụi và mịn màng như trẻ con, đặc biệt là mùi xạ hương trời sinh ở trên người nàng, cổ áo nửa mở, từng trận mùi xạ hương bay ra, treu chọc thần kinh Thanh Mặc Nhan.

Tiểu gia hóa như vẫn chưa nhận ra được điều gì khác thường, nàng đang cúi đầu tìm khối gỗ sét đánh "thể thân phù" ở trên người, một tay vén cổ áo ra nhìn vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ đè tay nàng lại, trực tiếp dùng tay ôm lấy nàng.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hần: "Ngươi làm cái gì?"

Yết hầu Thanh Mặc Nhan di chuyển lên xuống, thật vất vả mới nuốt xuống được ngọn lửa ở trong người.

"Ngươi đang làm cái gì, có thiên kim tiểu thư nhà ai giống như ngươi không, đến nửa điểm quy củ cũng không có."

Về mặt Như Tiểu Lam khinh thường: "Ta vốn không phải là thiên kim tiểu thư gì cả."

Thanh Mặc Nhan không khỏi cứng họng.

Không sai, nàng vốn chỉ là mèo hương, vì sao đầu óc hần lại nóng lên, nói về quy củ với nàng đây.

Hần dùng cánh tay gắt gao ôm lấy tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhất thời không biết phải làm sao mới tốt.

Cái nha đầu chết tiệt này chẳng lẽ không biết phòng bị với nam nhân sao? Còn dám lôi kéo y phục trước mặt hần như thế...

Như Tiểu Lam khó hiểu nháy mắt: "Có thể buông ta ra hay không, như này quá nóng."

Thanh Mặc Nhan mím môi, hần rất muốn răn dạy nàng vài câu, nhưng lời nói vừa đến bên miệng thì liền dừng lại.

Nếu nói cho nàng điều đó, sau này nàng bắt đầu phòng bị hần thì phải làm sao đây.

Kia sau này hần làm sao còn có thể tắm rửa cùng nàng, thay quần áo giúp nàng được nữa.

Cân nhắc kỹ càng, Thanh Mặc Nhan quyết định vẫn duy trì trạng thái hiện tại của nàng, dù sao đã có hần nhìn chăm chăm, nếu ai dám đánh chủ ý lên người vật nhỏ của hần...

Hừ!

Như Tiểu Lam chú ý tới trong mắt Thanh Mặc Nhan lóe ra một tia sát ý, khiến nàng chợt dạ rụt cổ lại, cũng không dám nói chuyện cùng với hần nữa.

Ai biết tại sao Thanh Mặc Nhan lại mất hứng như vậy, dù sao hần cũng là chủ nhân, chính mình chẳng qua chỉ là một sủng vật mà thôi, vẫn là không nên đắc tội mới tốt.

Nàng nghĩ như thế, liền thành thật ngồi im không nhúc nhích, để mặc cho hần ôm.

Thanh Mặc Nhan thấy tiểu nhân nhi trong lòng đã yên tĩnh cùng thuận theo, lúc này mới hài lòng buông tay ra, sửa sang lại y phục cho nàng.

Bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên tiếng của thái giám: "Cung yến đã bắt đầu, Hoàng Thượng cho mời Thiếu Khanh đại nhân."

Thanh Mặc Nhan sửa sang lại quan phục, mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi thiên điện, đi đến đại điện.

Lúc này Thái Hậu đã đến, hoàng đế cùng Hoàng Hậu đều ngồi ở hai bên, chúng thần cũng đồng loạt đưa lên thọ lễ, nói ra những lời chúc cát tường.

Thời điểm hoàng đế nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bước vào liền vẫy tay với hần: "Thiếu Khanh đến đây đi."

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước đến gần, Như Tiểu Lam nhớ tới những lời chúc tối nghĩa khó hiểu mà lúc trước Thanh Mặc Nhan đã dạy cho nàng, sau khi hành lễ xong nàng liền bắt đầu ngấm nga một cách gian nan.

Bất quá chỉ là mấy lời chúc cát tường đã cũ, nhưng bởi vì có giọng nói trẻ con của Như Tiểu Lam, khiến nghe qua tựa như được rót thêm mật đường, liền tục ngọt đến tận trong tâm người ta.

Hoàng đế tươi cười nhìn Như Tiểu Lam, cuối cùng đến ngay cả Thái Hậu cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

"Thôi thôi, ai gia không thiếu mấy lời chúc cát tường đó, đừng gây khó dễ cho đứa nhỏ này nữa."

Sau khi nghe xong lời này Như Tiểu Lam liền thở ra một hơi, nàng nói thầm: "Đều tại Thanh Mặc Nhan cứ bắt ta phải học."

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói thẳng trước mặt Thái Hậu như thế, Thái Hậu liền cười nói: "Khó trách Hoàng Thượng luôn nhắc đến vật nhỏ nhà ngươi ở trước mặt ai gia, xem ra đúng là rất đáng yêu, cũng thật khó xử cho Thiếu Khanh, còn chưa thành gia đã phải mang theo hài tử, lại còn có thể nuôi hài tử tốt đến như thế."

Đối diện với lời khen ngợi của Thái Hậu khuôn mặt Thanh Mặc Nhan vẫn không đổi sắc, trước tiên hần chấp tay mừng thọ Thái Hậu, sau đó liền sai người mang thọ lễ lên.

Kỳ thực hàng năm thọ lễ đều là mấy thứ kia, không vượt ra khỏi những thứ mà Thái Hậu yêu thích, là các loại tượng Phật kinh văn linh tinh.

Thái Hậu chỉ nhìn thoáng qua đã vẫy vẫy tay, lệnh cho cung nữ bên người thu thọ lễ về.

"Vật nhỏ ngươi chẳng lẽ không chuẩn bị thọ lễ cho ai gia sao?" Thái Hậu đột nhiên mở miệng nói.

Lời này nửa thật nửa đùa, thân là Thái Hậu làm sao lại thiếu mấy đồ vật quý giá đây?

"Có." Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh: "Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"Lễ vật là do ta tự mình làm, không đáng giá tiền bằng của bọn họ."

Hoàng đế hiếu kỳ nói: "Là cái gì, mang ra để trẫm được mở rộng tầm mắt."

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn thận móc một thẻ bài nhỏ bằng gỗ từ trong y phục ra, mặt trên có điêu khắc hoa văn kỳ quái, trên thẻ bài còn có cả dây tơ hồng.

Quả nhiên là vật không đáng giá tiền.

Miệng Hoàng Hậu giật giật, kỳ thực nàng rất muốn chất vấn Như Tiểu Lam, nàng muốn biết nàng ta đã dùng biện pháp gì, mà có thể làm cho Liễu Dương quận chúa mông nở hoa, giống hệt như là bị phạt đánh.

"Đây là cái gì?" Hoàng đế cầm thẻ bài gỗ lên nhìn nhìn.

"Đây là thẻ thân phù." Như Tiểu Lam nói: "Là ta tự tay làm, mang trên người có thể tránh được tai họa."

"Nga? Thần kỳ như thế?" Hoàng đế rõ ràng không quá tin tưởng.

"Là sự thật." Như Tiểu Lam nói với Thái Hậu: "Chỉ cần mang theo nó trên người, cho dù có người đánh mông người người cũng không sợ, thẻ thân phù sẽ hóa giải tai họa, tựa như hôm nay ta bị Liễu Dương quận chúa đánh, người phải chịu đau lại là nàng."

Hoàng Hậu cứng lại rồi.

Thái Hậu còn chưa biết chuyện này, liền nhìn sang Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu đành phải kiên trì nói hết việc này ra.

"Liễu Dương quận chúa thật sự bị thương?" Thái Hậu hỏi.

Hoàng Hậu gật đầu, uể oải nói: "Tuy rằng đã bôi thuốc nhưng vẫn không thể xuống giường được."

"Cư nhiên còn có thứ thần kỳ như thế, người nha đầu này sẽ không chỉ làm mỗi một cái thôi đi?" Hoàng đế nhìn thấy Thái Hậu hứng thú đùa nghịch thẻ thân phù, trong lòng bất giác dâng lên một chút độ kỵ.

"Ta làm hai cái." Như Tiểu Lam thành thật nói: "Nhưng mà cái kia ta đã đưa cho Thanh Mặc Nhan, bởi vì mặt trên có tên của hắn, nên không thể chuyển giao cho người khác."

Nghe xong lời này, trong đại điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Không ít người vừa rồi còn đỏ mặt hăm mộ nha đầu kia vận khí tốt, được Thái Hậu coi trọng, bây giờ lại tỏ ra vui sướng khi thấy người gặp họa.

Có thứ tốt cư nhiên không dâng lên hoàng đế trước tiên, xem ra vận làm quan của Thiều Khanh muốn tận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Phúc kia biết đâu chính là họa họa kia biết đâu sau này lại là phúc, ta muốn phụ trách với Lăng Tĩnh Tiêu!

Trong đại điện, một mảnh yên tĩnh.

Mọi người đều kiểm chân lên nhìn chăm chăm vào tiểu nhân nhi đang đứng ở trước mặt hoàng đế cùng Thái Hậu.

Hoàng đế đánh giá Như Tiểu Lam: "Nếu trăm muốn thẻ thân phù của Thanh Mặc Nhan, thì người sẽ làm gì?"

Mặc kệ là ai, đối với vấn đề này chỉ có thể lựa chọn cung kính dâng đồ vật trong tay lên.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng ở nơi đó, không hề chủ động giao thẻ thân phù ra, cũng không có ý muốn mở miệng giải thích.

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, nghiêng đầu giống như là đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

"Hoàng đế gia cũng muốn có thẻ thân phù?"

"Đúng."

Mọi người chú ý thấy xưng hô của đứa nhỏ này có chút quá phận, nhưng mà đối với việc này hoàng đế lại không có bất cứ phản ứng gì.

Hoàng Hậu vài lần định mở miệng để nhắc nhở hoàng đế, nhưng mà hoàng đế lại không nhìn về phía nàng.

"Có chút khó a." Như Tiểu Lam vượt cằm nhỏ: "Nếu hoàng đế gia không vội mà nói, ta có thể làm cho ngài một cái nữa, nhưng mà cái của Thanh Mặc Nhan không thể đưa cho người khác được."

"Trẫm là hoàng đế, người cũng không đưa sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, giống như căn bản không nhận ra sắc mặt hoàng đế đang trầm xuống: "Bên người hoàng đế gia gia có nhiều người bảo vệ như vậy, hơn nữa tất cả mọi người đều kính sợ ngài, nhưng mà Thanh Mặc Nhan thì khác, công việc của hắn thường xuyên gặp phải nguy hiểm, có nhiều lần còn suýt nữa làm mất đi cả tính mạng, cho nên thể thân phủ kia không thể đưa cho người khác được."

Nghe xong lời này, đến ngay cả Thái Hậu cũng trở nên âm trầm: "Thôi, bất quá cũng chỉ là một hài tử, Hoàng Thượng đừng làm khó nhọc đầu này nữa."

Hoàng đế xấu hổ cười cười: "Trẫm bất quá chỉ là đang đùa với nàng mà thôi... Gần đây công việc của Thanh Mặc Nhan rất vất vả, người tới, cấp chỗ ngồi cho Thiếu Khanh."

Hoàng đế nói một câu, thế nhưng đem vị trí của Thanh Mặc Nhan chuyển lên hẳn phía trước.

Như Tiểu Lam cũng đi theo.

Cung yến ngắm trăng cùng với tiệc mừng thọ của Thái Hậu được tổ chức cùng một lúc, không khí nhất thời lại sôi động lên.

Không ít người đều nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

"Vận khí của Thiếu Khanh quả đúng là rất tốt, nhờ một câu nói của nhà đầu kia mà ngược lại nhận được thánh ân."

"Lần sau có thể không gặp may như thế nữa."

Triều đình từ trước đến nay đều thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng chỉ vì một câu nói mà có thể làm cho người ta mất đầu.

Thái Hậu tuổi đã cao, mới ngồi một canh giờ đã cảm thấy mệt mỏi, liền trở về về tam điện trước.

Hoàng Hậu bồi Thái Hậu về nghỉ, sau đó cũng lấy cớ không lộ diện nữa.

Bên người hoàng đế có mấy vị trọng thần cùng các hoàng tử, cho nên không chú ý tới Như Tiểu Lam ở bên này, nàng quét sạch hết tất cả đồ ăn ngon ở trên bàn, còn cảm thấy mỹ mãn vuốt bụng nhỏ chính mình.

"Tiểu Lam"

Nàng nghe được phía sau có người gọi tên mình.

Quay đầu, chỉ thấy Vu Phong Hoa đang nâng váy chạy tới, thần sắc nôn nóng.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khuyên quốc khuyên thành của Vu Phong Hoa, trong lòng Như Tiểu Lam lại âm thầm oán giận: Tên này sinh ra đẹp mắt như thế, thật đúng là ông trời không có mắt, sau này xem ra sẽ không có nữ nhân nào dám gả cho hắn.

Ai lại nguyện ý gả cho một nam nhân lớn lên còn đẹp hơn cả mình a.

"Tiểu Lam, ta có việc cần người giúp." Vu Phong Hoa nhỏ giọng nói, đi theo phía sau hắn còn có hai cung nữ, nhìn qua thần sắc nghiêm khắc, hiển nhiên các nàng cực kỳ không muốn Vu Phong Hoa chạy đến bên này.

Vu Phong Hoa lộ ra biểu cảm chua xót, bất đắc dĩ chỉ chỉ đằng sau.

Như Tiểu Lam lập tức nhảy ra khỏi ghế, lôi kéo góc áo Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Ta muốn cùng bát điện hạ đi ra ngoài hít thở không khí... Có thể giúp ta tách hai cung nữ kia ra không?"

Thanh Mặc Nhan nhìn Vu Phong Hoa, do dự một lúc.

Hoàng đế đặc biệt không muốn nhìn thấy bát điện hạ, dù cho hôm nay là ngày sinh của Thái Hậu, hắn cũng không được phép đi lại lung tung, hơn nữa bên người lúc nào cũng có người nhìn chăm chăm vào hắn.

Nhưng mà khi hắn nhìn vào ánh mắt chờ mong của Như Tiểu Lam, hắn đành phải gật đầu: "Đi đi, nhớ là không được đi xa."

Như Tiểu Lam hưng phấn kéo Vu Phong Hoa chạy đi, hai cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo.

Thanh Mặc Nhan nhìn hai cung nữ kia, lặng lẽ ngoắc tay kêu một tên thái giám đến, thấp giọng phân phó vài câu.

Sau đó thái giám liền biến mất ở trong đại điện.

Ở trong cung, ai mà chẳng có vài cái cơ sở ngầm.

Vu Phong Hoa bị Như Tiểu Lam lôi kéo chạy đi, hai người trốn vào phía sau núi giả.

Tiếng bước chân cung nữ càng ngày càng gần, nơi này là vườn của Thái Hậu, các nàng không dám cao giọng la lên, chỉ có thể cẩn thận tìm kiếm thân ảnh Vu Phong Hoa.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ đi đến một tên thái giám, hắn quát khê: "Người nào!"

Hai cung nữ kia bị dọa dừng lại bước chân.

"Các người là người của cung nào, nơi này không được đi loạn." Thái giám hô quát, nhìn qua cực kỳ uy phong.

Hai cung nữ kia chỉ đành hồi đối phương có gặp qua hai đứa nhỏ hay không.

Thái giám vung tay chỉ: "Bọn họ đi về phía bên kia."

Cung nữ nói lời cảm tạ, rồi vội vàng rời đi.

Thái giám nhìn về hướng bọn họ ẩn thân, cũng xoay người rời khỏi.

Như Tiểu Lam thở ra một hơi, lôi kéo Vu Phong Hoa ngồi trên núi già.

"Nói đi, tìm ta có việc gì?"

Vu Phong Hoa áp a áp ứng nói: "Ta muốn hỏi người một chút... Có phải hay không thân thể nữ hài tử mà để cho nam nhân nhìn thấy thì không thể lấy ai khác được nữa?"

Như Tiểu Lam nhướn mày: "Chẳng lẽ thân thể của người bị người ta nhìn thấy?"

Gia hỏa này sẽ không phải đem chính mình trở thành nữ hài tử rồi đi?

"Không phải..." Vu Phong Hoa khẩn trương nói: "Không phải là ta, là... Là Phù Sinh trong tháp Phật... Lăng Tĩnh Tiêu, buổi tối hôm trước ta vụng trộm trốn ra ngoài đi tìm hắn, không nghĩ tới lại thấy hắn đang tắm rửa ở trong suối nước lạnh."

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Người ngủ đến hồ đồ rồi đi, hắn cũng là nam nhân a."

"Không phải... Cái đó... Ta nhìn thấy." Tầm mắt Vu Phong Hoa chuyển xuống dưới.

Như Tiểu Lam nhìn theo thấy tầm mắt hắn dừng ở giữa hai chân.

Không phải đâu!

Chờ sau khi nàng phản ứng lại còn suýt nữa nhảy dựng lên.

"Lăng Tĩnh Tiêu không có cái đó?"

"Không có."

Như Tiểu Lam cảm thấy thế giới xung quanh nàng đều bị đảo điên.

Một tiểu chính thái soái như vậy, cư nhiên lại là nữ hài tử!

A a a, đây là cái quỷ gì, ông trời đây là đang đùa sao, làm đảo điên mọi thứ như thế thật sự vui sao.

"Ta nhìn thấy thân thể của nàng, có phải hay không phải phụ trách với nàng?" Vu

Phong Hoa thành thật hỏi.

"Đừng..." Như Tiểu Lam đỡ trán: "Nhất định nàng sẽ giết người."

"Nàng là người xuất gia, sẽ không sát sinh."

"Đúng vậy, nàng không sát sinh, nàng chỉ giúp người luân hồi mà thôi."

"Đừng nói nàng như thế, kỳ thực... Kỳ thực nàng là một người rất tốt." Vu Phong Hoa nóng nảy, một đôi mắt mị ảnh nước mắt lưng tròng nhìn vào Như Tiểu Lam.

Trời ạ, đừng dùng loại ánh mắt này để nhìn ta.

Như Tiểu Lam run rẩy một chút: "Ta biết nàng là người tốt, nhưng mà nếu người thật sự chạy đến đó nói cho nàng nghe chuyện này, người cảm thấy nàng sẽ đồng ý sao? Nàng nữ giả nam trang nhất định là có nguyên nhân không thể nói ra."

Vu Phong Hoa cắn môi, nửa ngày mới nói ra được một câu: "Ta nhất định sẽ phụ trách."

Như Tiểu Lam tuyệt vọng ngược mắt lên trời: "Ta khuyên người buông tha suy nghĩ này đi."

Một khối đá ngũ sắc xuất hiện ở trước mặt nàng.

Vu Phong Hoa quơ quơ đá ngũ sắc trong tay: "Chỉ cần người dạy ta phải làm thế nào mới không bị nàng cự tuyệt, ta liền đem vật này tặng cho người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 115: Khối đá ngũ sắc thứ hai tới tay, lão Hầu gia mặt mũi của người đâu?

Như Tiểu Lam nhìn khối đá ngũ sắc trên tay Vu Phong Hoa, trong lòng liền khẽ động.

"Nói phải giữ lời?"

Vu Phong Hoa gật đầu thật mạnh: "Đương nhiên."

Như Tiểu Lam nhếch môi, duỗi tay cầm lấy khối đá ngũ sắc kia, dè dặt cẩn thận cất đi.

Phải thu thập đủ bốn khối đá ngũ sắc nàng mới biết được bản thân còn có thể quay về hiện đại được nữa không, mặc kệ cuối cùng thành công hay thất bại, nàng đều phải thử một lần, bởi vì đây là hy vọng duy nhất của nàng.

Ngoác ngón tay, ý bảo Vu Phong Hoa lại gần.

"Muốn theo đuổi nữ hài tử, điểm đầu tiên quan trọng nhất, da mặt nhất định phải dày!"

Vu Phong Hoa sờ lên mặt mình: "Còn gì nữa?"

"Còn phải thể hiện bản thân là một kẻ rất si tình, người vì nàng chịu bao nhiêu ủy khuất nhưng vẫn tỏ ra không sao cả, hơn nữa người phải tìm một cơ hội thích hợp để nói cho nàng biết, ta thích người, nhớ kỹ, lúc đó ánh mắt người phải cực kỳ ôn nhu, thâm tình..."

Như Tiểu Lam đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt mị hoặc phong lưu của Vu Phong Hoa.

"... Quên đi, ý đó người vẫn là nên quên đi." Chỉ bằng diện mạo của hắn, không cần thiết phải ngụy trang cũng sẽ làm cho người ta động tâm.

Vu Phong Hoa nghiêm túc lắng nghe, miệng còn không ngừng nói thầm, giống như đang nỗ lực nhớ kỹ những lời Như Tiểu Lam nói.

"Còn có miệng của người nhất định phải thật ngọt, liên quan đến việc này ta không có cách nào dạy cho người, người chỉ có thể tự dựa vào chính mình, mặc kệ nàng mặc y phục gì, trang điểm thành bộ dáng như thế nào, người đều chỉ có thể khen nàng đẹp, tuyệt đối không được khen nữ tử khác ở trước mặt nàng."

Vu Phong Hoa gật đầu như giả vờ.

Hai người ở trên núi giả thì thầm nói chuyện, bất tri bất giác yến hội đã tan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan tìm đến đây, chỉ thấy hai tiểu gia hỏa đang nói đến hăng say.

"Trở về thôi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Sắc mặt Vu Phong Hoa tối sầm lại, nhìn về phía Như Tiểu Lam bằng ánh mắt vô cùng đáng thương.

Như Tiểu Lam không đành lòng, nhưng mà lại không có biện pháp, chỉ có thể cáo từ, đi theo Thanh Mặc Nhan rời khỏi hoàng cung.

"Thanh Mặc Nhan, người có thể an bài vài người ở bên cạnh bát điện hạ hay không, dù cho không thể bảo vệ hắn, thì thỉnh thoảng truyền ra vài cái tin tức cũng được."

Trong xe ngựa, Như Tiểu Lam đến gần lấy lòng Thanh Mặc Nhan, giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn tha thiết.

Mỗi lần nàng có việc nhờ người khác đều lộ ra biểu cảm như vậy.

Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt: "Chuyện trong cung ta thân là thần tử không tiện nhúng tay vào."

"Ta không bắt người phải nhúng tay, chỉ cần an bài vài người đáng tin ở bên cạnh hắn là được." Như Tiểu Lam gấp đến nỗi kéo góc áo hắn.

"Hắn là bát điện hạ, có quan hệ gì với người đâu?"

"Ta là cảm thấy hắn ở trong cung có chút đáng thương..."

"Người đáng thương trong cung rất nhiều." Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Mạng người như cỏ rác, người chết ở trong cung mỗi ngày còn nhiều hơn so với tưởng tượng của người, chẳng lẽ người đều muốn quản?"

Như Tiểu Lam cắn ngón tay: "Nhưng mà hắn là bằng hữu của ta."

"Bằng hữu?" Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng, ánh mắt quanh quẩn như đang muốn nhìn thấu nàng.

Như Tiểu Lam rút người về phía sau: "Người nhìn ta như thế làm cái gì?"

"Bát điện hạ không được hoàng đế yêu thích." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Ta biết a."

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy, hẳn là muốn nhắc nhở nàng không được quá thân cận với bát điện hạ, bằng không sẽ khiến cho hoàng đế không vui, nhưng mà xem ra hiện tại, nha đầu kia hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

Nàng chính là dựa vào ý nguyện của bản thân để đi kết giao bằng hữu.

Thật là có chút đau đầu a... Thanh Mặc Nhan không tiếng động thờ dãi.

Như Tiểu Lam tiếp tục tóm lấy y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, người có thể giúp ta được không, an bài một người thôi cũng được, một người, ta cũng đâu phải bắt người giết người phóng hỏa gì, chẳng lẽ đến một người cũng không được sao..."

Nhìn quan phục bị nàng kéo xộc xệch, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ co rút: "Chỉ an bài một người?"

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

"Giúp người cũng được thôi, nhưng mà phải có điều kiện." Thanh Mặc Nhan nâng tay chỉ vào mặt mình, sau đó lẳng lặng ngồi ở chỗ kia nhìn nàng.

Lại là ý này a! Như Tiểu Lam tròn tròn mắt.

Bởi vì đã trải qua vài lần, nên nàng hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của Thanh Mặc Nhan.

Muốn nàng đến hôn hắn.

Lại chiếm tiện nghi của nàng...

Nghiến răng nhỏ kèn kẹt, sắc mặt Như Tiểu Lam tối tăm nhìn Thanh Mặc Nhan đang bày ra một khuôn mặt nghiêm túc.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận một chút, Như Tiểu Lam rất nhanh đã khôi phục lại được bình tĩnh.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, giúp nàng việc này hẳn không có lợi ích gì cả, hơn nữa sắp xếp người ở trong cung là một chuyện vô cùng nguy hiểm, sai lầm một chút sẽ liên lụy đến mạng người.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, đôi mắt nheo lại lộ ra tươi cười giả hoạt.

Thanh Mặc Nhan vẫn luôn nhìn chăm chăm đánh giá vật nhỏ, thấy ban đầu nàng còn có chút kháng cự, nhưng mà rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Hắn không ngừng thăm dò điểm mấu chốt của nàng, để khiến nàng quen dần với sự tồn tại của hắn.

Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, từ trên người tản mát ra một đạo ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên hiểu rõ nàng muốn làm gì, nhưng vẫn không kịp ngăn cản, nữ hài trước mắt đã không thấy đâu, chỉ còn một đồng y phục hỗn loạn.

Y phục giặt giặt, từ phía dưới chui ra một con mèo màu đen.

Mèo hương màu đen trưởng thành lên không ít, màu lông sáng bóng hơn, giống như vải satin.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy, trong lòng tuy rằng vạn phần không muốn nàng làm như thế, nhưng hẳn cũng không muốn phải bức nàng quá mức.

Từ từ thôi, một ngày nào đó hắn sẽ khiến nàng phải cam tâm tình nguyện.

Sau khi biến thành mèo hương Như Tiểu Lam có vẻ tự tại hơn rất nhiều, cũng không biết có phải do toàn thân đều là lông màu đen hay không, mà da mặt nàng dày lên không ít.

Tùy tiện bò từ cánh tay lên đến đầu vai hắn.

Hừ hừ, dù sao người cũng chưa nói không được biến thành động vật.

Như Tiểu Lam nhắm hai mắt, vươn đầu lưỡi ra, cuồng liếm một hồi.

Thanh Mặc Nhan cứng ngắc ngồi im một chỗ, nửa bên mặt toàn là nước miếng.

Này có chút không giống với hình ảnh ấm áp mà hắn tưởng tượng ra...

Xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan sai người dỡ ngạch cửa, xe trực tiếp chạy vào trong.

Trước khi xuống xe, Như Tiểu Lam đã biến trở về hình người, nàng để ý tới phía sau xe bọn họ còn có hai chiếc xe ngựa khác.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

Nàng nhớ khi đi, bọn họ cũng chỉ có một chiếc xe.

"Hoàng đế ban thưởng." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Ta có thể nhìn được không?"

Không chút nào che giấu "tham luyến".

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười, hân thích vật nhỏ như vậy, muốn cái gì liền nói ra, không giống với những nữ nhân khác che che giấu giấu, rõ ràng muốn còn khẩu thị tâm phi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi đến trước xe ngựa, vừa muốn vén màn xe lên, chợt nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn thấy lão Hầu gia đang dẫn theo sáu, bảy tên tùy từ đi về phía bên này.

"Sắc trời đã tối, phụ thân còn chưa đi nghỉ sao?" Thanh Mặc Nhan không tiếng động kéo Như Tiểu Lam đến bên người.

Lão Hầu gia khinh thường nhìn Như Tiểu Lam, rồi sau đó lại đem ánh mắt chuyển về phía hai chiếc xe ngựa: "Đây là Hoàng Thượng ban thưởng?"

"Vâng." Thanh Mặc Nhan trả lời, thần sắc lạnh nhạt.

Lão Hầu gia vung tay lên với đám tùy từ: "Đã là đồ do thánh thượng ban ân, thì phải thu vào phủ, không toàn bộ vào trong nhà kho đi."

Như Tiểu Lam kinh ngạc đến há hốc mồm.

Đây là muốn đoạt đồ sao?

Lão Hầu gia, mặt mũi của người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Đây là hoàng đế thưởng cho ta, ta không muốn lập gia đình

Bàn tay to của lão Hầu gia vung lên, tùy từ bên người liền muốn tiến lên đỡ đồ trên xe xuống.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức mang theo thủ hạ che chắn ở trước xe ngựa.

Mấy tên tùy từ nào dám cứng rắn với đám người Huyền Ngọc, tất cả đều bị dọa đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Lão Hầu gia biến sắc, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan cá giận nói: "Nghịch tử, ngươi có ý gì?"

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn phụ thân của hắn: "Phụ thân đây là có ý gì?"

Mỗi lần hoàng đế ban thưởng xuống chỉ cần không phải là đất đai và cửa hàng, thì lão Hầu gia đều sai người chuyển hết vào nhà kho trong phủ.

Không phải hắn không muốn đất đai cửa hàng, mà tại vì khế ước đất đai đều do Thanh Mặc Nhan đứng tên, hắn thật sự không có cách nào lấy về tay được.

Nhưng mà khi hoàng đế thưởng xuống vàng bạc cùng ngọc ngà, hoặc là vật phẩm tơ lụa thì lại khác, nhĩ tử hiểu kính phụ thân là chuyện đương nhiên, ai có thể nói được cái gì.

Lão Hầu gia trừng mắt: "Ngươi muốn giữ làm của riêng những thứ hoàng đế ban cho?"

Thanh Mặc Nhan đột nhiên cười khê: "Phụ thân nói quá rồi, những thứ này không phải là Hoàng Thượng ban thưởng cho Hầu phủ chúng ta."

Lão Hầu gia ngây ngẩn cả người.

Cái gì? Không phải thưởng cho Hầu phủ?

"Ban thưởng cho ngươi cũng tức là cho Hầu phủ chúng ta." Lão Hầu gia hừ một tiếng, tiến lên mạnh mẽ đẩy Huyền Ngọc ra, túm lấy màn xe vén lên.

Huyền Ngọc nắm lấy chuôi kiếm nhìn thoáng qua Thanh Mặc Nhan.

Người khác hắn đều có thể ngăn lại, nhưng lão Hầu gia là phụ thân của Thanh Mặc Nhan, hắn cũng phải có vài phần kiêng kỵ, miễn cho bị thương hắn lại làm khó

Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam đuổi đầu ra xem.

Chỉ thấy trong xe là một thân gỗ, thân cây cháy đen, nhìn qua bản hê hê.

Lão Hầu gia không có phòng bị, liền phát hoảng, một lúc sau cả giận nói: "Người mang đồ hoàng đế ban cho giấu đi đâu rồi?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, Như Tiểu Lam lại hoan hô ra tiếng, tránh thoát khỏi tay Thanh Mặc Nhan chạy về phía xe ngựa.

Không sai, đây là gỗ sét đánh, còn là gỗ đào tốt nhất!

Như Tiểu Lam hưng phấn vuốt ve khúc gỗ trên xe, quay đầu lại hỏi Thanh Mặc Nhan: "Cái này thật sự là hoàng đế gia gia cho?"

"Ân."

Như Tiểu Lam hưng phấn không thôi, hoàn toàn không để ý đến lão Hầu gia sắc mặt xanh mét đang đứng ở một bên.

Nàng xem xong xe này rồi lại chạy đến chiếc xe còn lại, Huyền Ngọc vội vàng nhấc màn xe lên giúp nàng.

Ánh vàng rực rỡ chiếu vào hai mắt nàng.

Trên xe bày năm rương gỗ, ba rương tràn đầy châu báu trang sức, còn có cả bảy tấm vải dệt.

Hai rương gỗ nhỏ còn lại đựng toàn là vàng bạc lấp lánh.

"Đây là Hoàng Thượng thưởng cho Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói với lão Hầu gia.

Như Tiểu Lam vừa mừng vừa sợ: "Thật sự là cho ta?"

Không nghĩ tới hoàng đế vẫn rất hào phóng a.

Như Tiểu Lam vui vẻ vuốt mấy thứ kia, còn cố ý cầm lên một khối đá mắt mèo màu xanh biếc, đặt ở trước hai mắt để ước lượng.

"Thanh Mặc Nhan, người xem khối đá quý này có giống với ánh mắt ta không?"

Thanh Mặc Nhan cười cười.

Đá quý dù có đẹp đến đâu cũng không thể bằng ánh mắt nàng.

"Nâng đồ về đi." Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc.

Lão Hầu gia xanh mặt, nhìn đám người Huyền Ngọc khiêng thân gỗ đào cháy đen đi.

Thời điểm thấy bọn họ nâng năm rương gỗ lên, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, tiến lên đề rương lại.

"Sao hoàng đế có thể ban thưởng cho đứa nhỏ này được, này cũng quá nhiều đi." Lão Hầu gia liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam phồng má trốn ở sau lưng Thanh Mặc Nhan, thè lưỡi về phía lão Hầu gia.

Dù nhiều cũng là hoàng đế cho ta, nhiều hay ít cũng không phải chuyện của người.

Bất quá lời này nàng cũng chỉ dám nói ở trong lòng, không thể nói ra được.

"Phụ thân chẳng lẽ đồ vật của tiểu hài tử mà người cũng không buông tha sao?" Trong giọng nói của Thanh Mặc Nhan ẩn ẩn mang theo tia châm chọc.

"Ta bất quá chỉ là muốn giúp nàng quản lý mấy thứ này mà thôi, trong phủ không có chủ sự, nhị đệ người lại chưa thành thân, đồ vật để ở nơi đó sẽ khó tránh khỏi không bị tên nô tài nào đó nổi lòng tham trộm cắp, khóa ở trong nhà kho mới là an toàn nhất." Sắc mặt lão Hầu gia đỏ lên, phảng phất như ý tốt của mình bị người ta từ chối nên tức giận.

"Kỳ thực phụ thân không cần phải vất vả như thế, trong phủ không có chủ sự, phụ thân nâng một vị lên làm chính thế là được, cũng giúp cho người không phải nhúng tay vào mọi chuyện." Thanh Mặc Nhan ra vẻ cung kính, nhưng những lời nói ra lại rất lạnh lùng.

Như Tiểu Lam thò đầu nhỏ từ sau áo choàng Thanh Mặc Nhan ra, đánh giá biểu cảm trên mặt hai người.

Chuyện này tuyệt đối là có nội tình!

Phụ bất tử, tử bất hiếu (*), đối chọi gay gắt như thế, tuyệt đối có chuyện!

(*) Phụ bất tử, tử bất hiếu: Cha không lành, khó sanh con thảo.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi, đi về sân của mình.

Đi một đoạn không xa, Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn quay lại.

Chỉ thấy lão Hầu gia đang phát hỏa với đám tôi tớ, hiển nhiên là giận chó đánh mèo lên trên người khác.

Nàng rất muốn hỏi Thanh Mặc Nhan một câu, chuyện này rốt cuộc là làm sao.

Nhưng mà khi thấy rõ biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, nàng không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan trước nay luôn bình thản thong dong bấy giờ lại mang theo khuôn mặt lạnh băng, con ngươi đen trắng rõ ràng thanh lãnh tựa như băng phách, không khỏi khiến cho người ta lạnh thấu tim.

Ma xui quỷ khiến, Như Tiểu Lam đuổi tay ra kéo lấy bàn tay to của hắn, an ủi nói: "Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng như thế, ngươi còn có ta mà."

Lời vừa nói ra, hai bên đều ngáy ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía tiểu nhân nhi ở bên cạnh, giữa mi tâm lộ ra vài phần lạnh thấu xương.

"Ngươi có thể ở bên ta được bao lâu?"

Như Tiểu Lam nhớ tới hai khối đá ngũ sắc của nàng, nếu nàng gom đủ bốn khối, nàng tất nhiên sẽ phải quay về, đến lúc đó nhất định hắn sẽ cảm thấy thương tâm đi.

Hắn đối với nàng vô cùng tốt, điểm này nàng có thể cảm nhận được.

Nếu nàng thật sự lặng lẽ rời đi, đối với hắn mà nói, này chẳng khác nào là bị phản bội, nhưng mà nếu nói cho hắn biết tình hình thực tế, khó đảm bảo hắn sẽ không giận dữ rồi thu lại hai viên đá ngũ sắc của nàng.

Ở dưới ánh mắt chăm chú của hắn, nội tâm nàng rối rắm không thôi.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Ngươi sẽ lớn lên rất nhanh, từ trước đến giờ ngươi không nghĩ đến chuyện phải lập gia đình sao?"

Như Tiểu Lam chợt dạ nói: "Ta có thể gả ở gần chỗ ngươi... Đến lúc đó cũng không có gì thay đổi."

Thanh Mặc Nhan cười khê, ý cười buồn bã: "Gả đi rồi ngươi không còn là người trong phủ nữa, người ngoài đều biết tuy rằng ta nhận nuôi ngươi, nhưng không hề nhận ngươi làm nghĩa nữ, đến lúc đó có lẽ chúng ta sẽ ở hai chân trời khác nhau."

Như Tiểu Lam không khỏi cảm thấy âm ảm.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, nếu nàng thật sự gả cho người khác, sẽ không còn quan hệ gì với hắn nữa, sau này có thể gặp lại hắn hay không cũng rất khó nói.

Thanh Mặc Nhan rõ ràng đã nhìn thấy sự dao động trong mắt nàng, hắn tiếp tục dụ dỗ nói: "Có ta ở đây sẽ không để cho ai bắt nạt ngươi, nhưng mà gả cho người khác thì rất khó nói, hơn nữa thân phận của ngươi cũng là một vấn đề rất lớn, nếu như để đối phương phát hiện ra chân thân của ngươi... Có lẽ nửa đời sau của ngươi sẽ phải ăn chuột chết sống qua ngày đi."

Như Tiểu Lam rùng mình một cái.

Trời ạ, nhiều vấn đề như thế, tại sao trước đây nàng không nghĩ tới.

Hiện tại suy nghĩ cẩn thận, nàng càng cảm thấy thế giới này thật nguy hiểm, ở bên người Thanh Mặc Nhan vẫn là an toàn nhất.

"Ta không gả." Như Tiểu Lam nói: "Lập gia đình quá nguy hiểm... Không, là quá phiền toái, ta muốn mãi ở lại bên cạnh ngươi có được không?"

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên, nhưng mà rất nhanh đã bị hắn che giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Bằng không ngươi gả cho ta đi

Về mặt Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn Như Tiểu Lam: "Ngươi không muốn gả đi?"

"Không gả." Như Tiểu Lam lắc đầu nhỏ: "Ta không đi đâu hết."

"Lời này là thật?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan xẹt qua một tia ánh sáng nhạt.

"Ân, không có ai tốt bằng ngươi, ta không muốn gả ra ngoài." Như Tiểu Lam có chút thất thần nói, xem ra giấc mộng lấy một phu quân thư sinh của nàng đã tan thành mây khói.

"Bằng không người gả cho ta đi." Thanh Mặc Nhan ra về tùy ý nói một câu.

Như Tiểu Lam cho rằng bản thân nghe lầm, ngốc lảng ở nơi đó đến nửa ngày cũng không khôi phục lại tinh thần được.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng ngờ ngác nhìn hấn đến xuất thần, liền đuổi tay ra nhéo nhéo mặt nàng, đứng dậy nắm lấy tay nàng tiếp tục đi vào trong viện.

Giống như lời vừa rồi không phải do hấn nói ra.

"Kỳ thực... Cũng không phải là không thể được..." Bên cạnh truyền đến thanh âm cúi đầu lẩm bẩm.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan cong lên, tùy ý nói: "Không vội, người có thể từ từ suy nghĩ."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam bỗng trầm tĩnh lại, cảm xúc khẩn trương rất nhanh đã không thấy đâu nữa.

Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên có người thổ lộ với nàng, cái này cũng xem như là thổ lộ đi?

Nàng cũng không xác định được.

Thanh Mặc Nhan không phải loại người thích đùa bỡn người khác, sẽ không phải là hấn cố ý đùa với nàng đi.

Nguyên bản nàng còn đang khẩn trương muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà khi nghe Thanh Mặc Nhan nói nàng có thể từ từ suy nghĩ, nàng lại cảm thấy cũng có lý.

Dù sao bây giờ nàng vẫn còn quá nhỏ, loại sự tình này vẫn là chờ lúc nào rảnh rỗi rồi nghĩ tiếp sẽ tốt hơn.

Trở lại trong sân, việc đầu tiên Như Tiểu Lam làm là đi xem khối gỗ sét đánh.

Thanh Mặc Nhan sai người dọn dẹp một căn phòng, dùng để chứa khối gỗ sét đánh kia.

"Sao hoàng đế lại ban thưởng cho ta?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Không phải người đã đáp ứng với Hoàng Thượng rồi sao, chế tạo thêm một khối thể thân phù cho hấn." Thanh Mặc Nhan điểm tay lên trán nàng.

Vật nhỏ này cũng quá lớn mất rồi, người khác đáp ứng yêu cầu của hoàng đế đều phải vội vã đi làm ngay, nhưng mà nàng thì ngược lại, mới quay đầu liền quên luôn.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng: "Nguyên lai là như vậy."

Thanh Mặc Nhan vung trường bào bên ngoài, cầm thanh đao trên cái giá bên cạnh: "Cần bao nhiêu gỗ?"

Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Làm luôn sao?" Đây cũng quá gấp gấp đi.

"Trước tiên phải làm một khối cho người đã." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm nói.

Khối thể thân phù trên người Như Tiểu Lam đã dùng làm thợ lễ đưa cho Thái Hậu, chỉ cần nghĩ tới việc này trong lòng Thanh Mặc Nhan đã cảm thấy bất an.

Người xưa có câu, ngỗa quán bất ly tính thượng phá, tướng quân nan miễn trận trung vong (*).

(*) Ngỗa quán bất ly tính thượng phá, tướng quân nan miễn trận trung vong: Chậu sành sẽ va vào thành giếng mà vỡ, tướng quân khó tránh bị tử trận. Thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn.

Trong người Như Tiểu Lam toàn là những pháp thuật mà bọn hấn không thể nào lý giải được, cho nên đối với việc này tỷ lệ nguy hiểm nàng gặp phải sẽ tương đối cao, không có chuyện gì thì không sao, nếu thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, sợ là đến năng lực của hấn cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Có Thanh Mặc Nhan giúp đỡ, rất nhanh Như Tiểu Lam đã chế tạo ra sơ hình của thể thân phù, thời gian đến canh ba (Từ 23 giờ đến 1 giờ sáng), nàng đã liên tục ngáp ngủ.

Thanh Mặc Nhan thấy thể liên bảo nàng dừng công việc trong tay lại, trở về nghỉ ngơi.

Mấy ngày kế tiếp, Như Tiểu Lam đều bận rộn chế tác thể thân phù.

Ban ngày Thanh Mặc Nhan phải đến Đại Lý Tự làm việc, đến chạng vạng tối mới thấy hấn trở về, có khi hấn giúp nàng gọt chế vật liệu gỗ, có khi lại ngồi ở bên cạnh đọc sách, thỉnh thoảng còn thấy quân gia trong phủ tiến đến, nói là Hầu gia cho mời, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan lấy mấy loại lý do ra để từ chối.

Lão Hầu gia nghe được lời bẩm báo của quân gia trong lòng càng thêm tức giận.

Hầu phủ sớm đã trên đà xuống dốc, tiền lời từ mấy cửa hàng trong tay hấn càng ngày càng giảm, bình thường cũng chỉ dựa vào bổng lộc của hấn để lấp vào lỗ thủng trong phủ.

Vốn bổng lộc của hấn cũng không tính là quá ít, nhưng mà hấn lại muốn nuôi dạy đứa con thứ hai thật tốt, mắt thấy con trai hấn đang ngày một lớn lên, vì để tạo quan hệ cho hấn (ntg) cũng phải dùng đến không ít tiền, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy có kết quả.

Nhớ đến buổi tối hôm đó Thanh Mặc Nhan mang về đồ vật được Hoàng Thượng ban thưởng hấn càng cảm thấy thấp thòm nôn nóng hơn, lập tức sai quân gia đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên kia: "Người đi gọi ngạch tử kia đến đây, nói là ta có việc cần tìm hấn!"

Quân gia đi vài lần nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan đuổi về.

Lão Hầu gia càng nghĩ càng thấy tức, quát lớn với mấy tên tôi tớ bên người: "Đi nói với nhị thiếu gia, bảo hắn đến viện đại ca hắn, xem hắn (TMN) đang làm cái gì!"

Tôi tớ liền đến viện của nhị thiếu gia truyền lời.

Trận đánh của lão Hầu gia lần trước đã khiến cho nhị thiếu gia không xuống giường được, dưỡng thương một thời gian mới tốt lên được đôi chút.

Thấy phụ thân cho người truyền lời đến, hắn bị dọa vội vàng đi thay y phục, té đến chỗ Thanh Mặc Nhan bên kia.

Huyền Ngọc đứng trước cửa chính phòng bẩm báo: "Nhị thiếu gia đến đây."

Thanh Mặc Nhan đang viết thứ gì đó, nghe thấy Huyền Ngọc bẩm báo, hắn liền ngẩng đầu lên nhìn Như Tiểu Lam đang chuyên tâm pha chế chu sa.

"Hắn đến làm cái gì?" Thanh Mặc Nhan bỏ bút xuống, ngữ khí lạnh như băng.

"Nghe nói là Hầu gia bảo hắn tới đây, nhị gia đương nhiên sẽ không dám chậm trễ." Huyền Ngọc khinh thường nói.

"Cứ nói ta đang bận." Thanh Mặc Nhan một lần nữa nhấc bút lên.

Huyền Ngọc nghe vậy liền hiểu rõ ý tứ của thế tử, lui ra ngoài.

Lúc này nhị thiếu gia đang đứng ở trong viện, thấp thỏm bất an nhìn về phía chính phòng.

Có mấy gã sai vặt đi qua chỗ hắn, trên tay nâng rương gỗ nhỏ, nắp rương chưa khép kín, mơ hồ có thể nhìn thấy kim quang lấp lánh bên trong.

Đôi mắt nhị thiếu gia lập tức mở lớn.

"Tại sao tự nhiên tiểu thư lại thích mấy thứ vàng bạc châu báu này, nhiều như vậy, thật đúng là... Cũng không sợ bị mất sao." Một gã sai vặt thờ dãi.

"Có thể từ ở đây còn phải sợ cái gì nữa, người nào không có mắt dám đến đây trộm đồ?" Một gã sai vặt khác nói, hai người vừa nói chuyện vừa chậm rì rì khiêng rương đi.

Nhị thiếu gia vốn định đi theo để nhìn cho rõ hơn, nhưng mà đám từ sĩ trong viện lại nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác.

Hắn chỉ có thể nuốt nước miếng, trơ mắt nhìn hai người kia đi xa dần.

Lại nhìn về phía chính phòng, nhị thiếu gia có chút thất thần.

Từ trước đến nay đại ca chưa bao giờ cần đến tiền tiêu hàng tháng từ chỗ phụ thân, huynh ấy có thể sống tự do tự tại, còn hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân.

Trong tay không có bạc, đến ngay cả ra ngoài uống rượu cùng bằng hữu cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã, mỗi lần tính tiền hắn đều cúi thấp đầu, hận không thể chui xuống đất.

Thường xuyên qua lại, dần dần những người đó không còn tìm hắn đi ra ngoài nữa.

Cắn chặt răng, nhị thiếu gia thò tay vào trong ống tay áo, lấy ra một bọc giấy dầu.

Đây là do Bạch công tử Bạch Ngọc Lâu giao cho hắn, nói chỉ cần dùng nó là có thể bắt được tiểu yêu quái kia.

Không độc không tàn nhẫn không phải là trượng phu, chỉ cần hắn bắt được tiểu yêu quái kia giao cho Bạch công tử, chức quan tiền tài đều sẽ tự khắc đến.

Nhìn xung quanh chính phòng một phen, vẫn chưa thấy Huyền Ngọc đi ra, nhị thiếu gia liền lặng lẽ chộp thùng bọc giấy dầu, tay áo rũ xuống, chậm chạp đi bộ xung quanh, dùng tay áo che lấp, đem bột phấn trong bọc giấy dầu rải lên trên đường nhỏ...

Không lâu sau, đã thấy Huyền Ngọc trở lại: "Thế tử bận bề công việc, không có thời gian để gặp ngài, nhị gia mời trở về đi."

Nhị thiếu gia cũng không nói gì, rất nhanh đã rời khỏi sân.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thanh Mặc Nhan rời khỏi Hầu phủ, Như Tiểu Lam ở trong sân đùa nghịch pháp khí của nàng.

Gió nhẹ thổi tới, đột nhiên nàng hít hít mũi nhỏ, đương đầu, hất xì một cái thật vang dội.

Nâng tay lên xoa xoa mũi.

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Sao lại như vậy, tay nàng biến thành móng vuốt từ khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Khoa trương giả tạo, một màn kế tiếp một màn

Như Tiểu Lam kinh hãi đánh giá tay mình, tại sao lại biến thành móng vuốt mèo?

Không đúng!

Nhìn lại trên người, y phục của nàng rơi trên mặt đất, quanh thân là da lông tỏa sáng.

Như Tiểu Lam ngầy người.

Tại sao bỗng nhiên nàng lại biến trở về với hình dạng mèo hương?

Nắm hai mắt lại, thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể... Nàng muốn biến trở lại hình dạng con người.

Nhưng mà, nàng kinh hoàng phát hiện ra, nàng không thể tụ hợp được nguồn nhiệt lưu trong cơ thể.

Trời ạ, không phải đâu, nàng không biến thành người được!

Cách đó không xa vang lên tiếng nói chuyện của hạ nhân trong viện: "Di, vừa rồi tiểu thư còn ngồi ở đây mà, tại sao bây giờ lại không thấy đâu?"

Như Tiểu Lam cuống quýt trốn vào bụi cỏ gần đó.

Sự tình liên quan đến chân thân của nàng đến bây giờ cũng chỉ có vài người biết, trong viện này trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, cũng chỉ có Huyền Ngọc biết tình hình thực tế.

Nhưng mà hiện tại cả hai bọn họ đều không có ở đây.

Đột nhiên, nàng ngửi thấy một mùi hương dễ chịu, có chút giống với cỏ bạc hà mèo, nhưng lại mang theo tia thơm ngọt khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Đầu óc không chịu nghe theo không chế hưng phấn lên, chưa đợi nàng tìm lại lý trí, bốn chân đã tự động bước đi.

Như Tiểu Lam đi xuyên qua bụi cỏ, thẳng hướng ngoài viện.

Chó ngốc!

Như Tiểu Lam muốn triệu hồi chó ngốc ra, nhưng mà nàng đã quên, hiện tại nàng chỉ có móng vuốt, căn bản không thể kết ấn được.

Một tia thanh tỉnh cuối cùng trong đầu cũng bị mùi hương kỳ dị kia chiếm cứ.

Nàng thần không biết quỷ không hay nhảy ra ngoài từ tường viện.

Mới sáng sớm nhị thiếu gia đã đứng ở trong viện của hắn, thường xuyên ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, ở dưới chân hắn, một cái lồng sắt đang được đặt nơi đó.

"Đến đến!" Một gã sai vặt hỗn hển chạy vào nói: "Nhị gia, con mèo kia thật sự tìm đến theo mùi hương ngài lưu lại."

Nhị thiếu gia mừng rỡ, cuống quýt mở cửa lồng ra, bỏ bọc giấy dầu vào trong.

Mèo hương từ cửa viện đi vào, tựa như người uống say, nghiêng ngã chao đảo bước về phía lồng sắt.

Một tiếng "lông đát" vang lên, nhị thiếu gia đóng mạnh cửa lồng lại.

"Thật tốt quá, cuối cùng cũng bắt được." Gã sai vặt bên cạnh cao hứng nói.

"Chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài." Nhị thiếu gia cố gắng tự kiểm chế hưng phấn trong lồng, phân phó nói.

Gã sai vặt đi an bài, một lúc sau nhị thiếu gia lên xe ngựa rời khỏi Hầu phủ.

Dọc theo đường đi, nhị thiếu gia không ngừng quan sát lồng sắt.

Mùi vị phân tán đi, phai nhạt không ít.

Như Tiểu Lam khôi phục lại thanh tỉnh.

Khi nàng thấy rõ lồng sắt trước mặt, lông toàn thân lập tức dựng hết lên.

Súc sinh! Thả ta ra!

Nàng nghe rằng nhỏ về phía nhị thiếu gia, tuy nàng không còn răng sừa nữa, nhưng dù cho như vậy, cũng không thể nào cắn đứt lồng sắt để đi ra ngoài được.

Thả ta ra!

Nàng rút gào, liên tục va mạnh thân thể vào lồng sắt.

Ban đầu nhị thiếu gia còn có hứng thú nhìn, nhưng sau đó hắn lại cảm thấy mùi hương giống như là đã phát điên, khiến hắn không khỏi có chút lo lắng, nếu nó đâm đến chết, thì hắn không thể bàn giao cho Bạch công tử được nữa.

Hắn cầm lấy một miếng vải đen, trực tiếp đắp lên trên lồng sắt.

Tầm mắt Như Tiểu Lam lâm vào trong bóng đêm, đôi mắt màu xanh biếc tựa như hai cái đèn, tàn mát ra tia sáng sâu kín.

Bình tĩnh, bình tĩnh... Nhất định phải bình tĩnh.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt hung hăng đánh lên mặt mình.

Không được hoảng, trước hết phải nghĩ kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao nàng lại tự chạy ra khỏi sân, còn chui vào lồng sắt của nhị thiếu gia?

Nghe thanh âm bên ngoài hình như là đang ở trên xe ngựa, nhị thiếu gia muốn mang nàng đi đâu?

Đủ loại nghi vấn nối đuôi nhau tới, Như Tiểu Lam nghĩ đến đau đầu.

Bất quá nàng tin tưởng một điều, nàng biến mất, từ sĩ trong viện nhất định sẽ phát hiện ra, hơn nữa sẽ lập tức nghĩ cách báo tin cho Thanh Mặc Nhan biết.

Xe ngựa lay động một lúc rồi ngừng lại.

"Nhị thiếu gia, tiểu thư nhà ta ở trà lâu đối diện, nàng muốn gặp ngài một lát..."

Ẩn ẩn truyền đến tiếng nói chuyện của nữ tử, nghe qua hắn là còn ít tuổi.

"Tiểu thư nhà các người là..."

"Nô tì là nha hoàn của Ngũ tiểu thư."

Đôi mắt Như Tiểu Lam co rút lại, nàng an tĩnh nằm xuống.

"Ngũ... Ngũ tiểu thư tìm ta có chuyện gì?" Thanh âm nhị thiếu gia rõ ràng không ổn.

Nha hoàn nức nở nói: "Bởi vì tiểu thư nhà ta đắc tội với Như tiểu thư phủ các người, hôm yến hội ngắm trăng ngày mười lăm nàng đã nhục mạ tiểu thư nhà ta ở trước mặt mọi người... Hiện giờ tiểu thư nhà ta nản lòng buồn bã một lòng muốn xuất gia, nên trước khi đi muốn gặp ngài lần cuối."

"Cái gì mà Như tiểu thư, Hầu phủ chúng ta mới không có người đó!" Nhị thiếu gia cả giận nói: "Nàng bất quá chỉ là được đại ca ta nhận nuôi..."

Như Tiểu Lam vênh tai.

Nhưng mà nhị thiếu gia lại không nói hết lời.

Lồng sắt đột nhiên lay động, Như Tiểu Lam nhìn thấy một tia ánh sáng từ dưới đáy lồng sắt chiếu vào.

Nhị thiếu gia cầm theo cái lồng bước xuống xe, đi theo nha hoàn Ngũ phủ đến trà lâu đối diện.

Nha hoàn mở cửa nhà phòng ra, chờ sau khi nhị thiếu gia đi vào thì nàng lặng lẽ đóng cửa, rồi khóa chắc cửa lại.

Nhị thiếu gia hồn nhiên không phát hiện điều gì khác thường, vì lúc này toàn bộ lực chú ý của hắn đều rơi vào trên người vị Ngũ tiểu thư đang ngồi dựa lưng vào cửa sổ kia.

"Nhị thiếu gia." Ngũ tiểu thư nhẹ nhàng đứng dậy, thì lễ với hắn.

Nhị thiếu gia luống cuống tay chân muốn tiến lên đỡ đôi phương, nhưng mà trong tay lại vướng cái lồng sắt, cho nên hắn liền tùy ý đặt ở phía dưới bàn.

Hắn không cẩn thận giẫm phải miếng vải đen, khiến vải trượt xuống một đoạn.

Lúc này Như Tiểu Lam mới có cơ hội xem xét tình hình bên ngoài.

Ngũ tiểu thư dùng khăn tay lau nước mắt, nửa khuôn mặt nàng được che lại bằng một chiếc khăn, ẩn ẩn để lộ ra cằm thon nhọn, có vẻ như rất gầy và yếu đuối.

"Hôm nay có thể được gặp nhị thiếu gia một lần, tiểu nữ chết cũng không hối tiếc." Ngũ tiểu thư nức nở nói.

Nhị thiếu gia bỗng thấy nhiệt huyết dâng lên.

"Ngũ tiểu thư, xin đừng nói thế, ta biết người vô tội... Người có thể đừng đi xuất gia hay không?"

Ngũ tiểu thư che mặt khóc thút thít: "Thanh danh của ta đã bị Như Tiểu Lam hủy hoại, nếu không xuất gia ta còn có thể đi đâu đây, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ được làm thê tử của người, không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra thế này... Nhị thiếu gia, chúng ta chỉ có thể hẹn kiếp sau..."

Nhìn Ngũ tiểu thư khóc thành tiếng ở trước mặt mình, trong lòng nhị thiếu gia như bị thiêu đốt, hần muốn an ủi đối phương, nhưng lại khản trương không dám duỗi tay ra.

Đúng lúc này, đột nhiên Ngũ tiểu thư lại nhào vào trong lòng hần, lên tiếng khóc lớn.

Như Tiểu Lam ở trong lồng sắt nhìn đến ngây người.

Đây là loại kịch khoa trương giả tạo gì, biến chuyển cũng quá nhanh đi.

Cuối cùng nhị thiếu gia cũng lấy được dũng khí, một phen ôm Ngũ tiểu thư vào lòng.

Hai người đứng không vững, nghiêng ngã chao đảo ngã xuống trên giường ở phía sau bình phong.

Như Tiểu Lam liều mạng vuron móng vuốt ra ngoài, muốn mở then cài cửa lồng sắt.

Chỉ cần có thể đẩy then cài cửa ra, nàng có thể chạy thoát khỏi cái lồng này.

Nhưng mà khoảng cách giữa những song sắt rất hẹp, mà chân của nàng lại mập mạp, sau khi vuron ra cư nhiên còn bị mắc kẹt lại.

Meo, đây là ông trời muốn tuyệt đường sống của ta sao?

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, liều mạng giãy dụa.

Đúng lúc này, cửa nhĩ phòng bị người từ bên ngoài phá ra, Ngũ công tử hằm hằm bước vào trong, còn dẫn theo không ít gia đình Ngũ phủ.

Ngũ công tử nâng chân lên đạp đổ bình phong, cả kinh thi thấy một đôi uyên ương ở trên giường.

"Nhị công tử, người đã làm gì muội muội của ta?" Ngũ công tử tiến lên, đánh nhị thiếu gia một quyền.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Gạo nấu thành cơm, Thiếu Khanh cường thế

Ngũ công tử đánh một quyền lên mặt nhị thiếu gia.

"Súc sinh! Người đã làm gì muội muội của ta!"

Thân hình nhị thiếu gia đơn bạc, sau khi trúng một quyền, đầu óc liền trở nên hồ đồ.

Ngũ tiểu thư quần áo không chỉnh tề, ngồi ở trên giường khóc thút thít, không nói một câu nào.

Ngũ công tử tóm lấy y phục nhị thiếu gia một lần nữa, trợn mắt quát: "Nhìn chuyện tốt mà người làm đi, người tính toán làm sao cho muội muội ta một cái công đạo?"

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới ở cửa đều là gia đình của Ngũ phủ.

Ngũ công tử thấy hần không nói gì, liền đẩy mạnh hần một cái: "Phái người đến Hầu phủ, mời lão Hầu gia đến đây tận mắt chứng kiến cảnh này, đừng cho là Ngũ phủ chúng ta dễ bắt nạt."

Ngũ công tử đang định rời đi, lúc này nhị thiếu gia mới khôi phục lại tinh thần, tiến lên phía trước kéo lấy tay áo đối phương: "Việc này không cần phải tìm cha ta, ta có thể tự mình làm chủ!"

Ngũ công tử khinh thường liếc nhìn hần một cái, hiển nhiên không tin lời nói có thể làm chủ của hần.

"Nhị công tử vẫn nên để ta đến Hầu phủ đi." Ngũ công tử nói: "Đến lúc đó cũng tiện cho việc nói chuyện hơn."

Như Tiểu Lam tuy rằng bị nhốt ở trong lồng, nhưng lại nghe được rất rõ ràng mọi chuyện.

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu rõ tất cả.

Cái gì mà Ngũ tiểu thư muốn xuất gia, cái gì mà thâm ý muốn tới gặp nhị thiếu gia lần cuối, lừa đảo!

Chẳng qua nàng vì thanh danh bị hủy, tự thấy chính mình không còn hy vọng gả ra bên ngoài, cho nên mới trực tiếp dùng biện pháp mạnh, trực tiếp cùng nhị thiếu gia gạo nấu thành cơm.

Nàng đã tính toán hết, biết nhị thiếu gia sẽ động tình với nàng, biết Hầu gia sẽ vì nhĩ tử của mình, nhất định sẽ đem chuyện này che giấu đi.

Như Tiểu Lam dùng hết sức lực vươn móng vuốt, cuối cùng cũng động được vào then cài cửa, nhưng mà chân nàng đang bị mắc kẹt, nên móng vuốt căn bản là không có chút sức lực nào.

Chân trước vừa động đã bị kẹt đến phát đau.

Cắn chặt răng, bằng bất cứ giá nào, dùng hết sức.

Một con đau tê tâm liệt phế truyền đến, then cài cửa được đẩy ra một chút, nhưng mà phần đệm thịt ở dưới móng vuốt lại bị kẹp vào trong.

Đau quá.

Những người trước mắt này đều có cừ oán với nàng, nếu rơi vào trong tay bọn họ, nàng tuyệt đối sẽ chết rất đẹp mắt.

Ngũ công tử lôi kéo nhị thiếu gia chuẩn bị đi ra ngoài, đúng lúc này, bên ngoài nhà phòng vang lên tiếng bước chân hỗn độn, một đám quan sai mạnh mẽ tiến vào, không chừa tất cả gia đình của Ngũ phủ.

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn thân ảnh quen thuộc từ bên ngoài bước vào.

Quan bảo chính tề, mặt trên râu vân nhạn, xung quanh là những hoa văn nhỏ, bên hông đeo ngọc bội, cùng với túi gấm được dệt từ sợi tơ màu vàng, xanh, đỏ, tím thành hình vân hạc, quần lụa trắng bên trong, chân mang ủng.

Nhị thiếu gia chỉ cảm thấy trong đầu "ông" lên một tiếng.

Thời điểm Như Tiểu Lam nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cũng không khỏi ngây ngốc: Làm sao hắn đến được đây? Sao hắn lại tìm được nơi này...

Thanh Mặc Nhan tiến vào, Huyền Ngọc theo sát ở phía sau hắn, vừa bước vào phòng mắt đã nhìn loạn khắp nơi, giống như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trên giường, Ngũ tiểu thư túm chặt lấy y phục, toàn thân đều đang run rẩy.

Nhưng mà ánh mắt Thanh Mặc Nhan một khắc cũng không dừng ở trên người nàng.

Ngũ công tử lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: "Thiếu Khanh đây là có ý gì, tính diệt khẩu Ngũ phủ chúng ta?"

Thanh Mặc Nhan không để ý đến Ngũ công tử, mà lại đẩy hắn ra, đi đến trước bàn, đánh giá xung quanh.

"Chít chít..." Dưới bàn truyền đến thanh âm móng vuốt.

Thanh Mặc Nhan ngồi xổm xuống, chỉ thấy một cái lồng sắt bị chụp bằng vải đen ở dưới chân bàn, một cái móng vuốt mèo đưa từ bên trong ra, dừng ở chỗ then cài cửa.

Thanh Mặc Nhan vươn tay, một tay kéo tấm vải đen ra.

Trong lồng sắt lộ ra tiểu mèo đen đáng thương, ánh mắt xanh biếc tha thiết mong chờ nhìn vào hắn, nhỏ giọng kêu chít chít.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, dè dặt cẩn thận khảy then cài cửa ra.

Như Tiểu Lam đau muốt rút móng vuốt về, nhưng lại đổi lấy đau đớn lớn hơn.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Như Tiểu Lam bị dọa không dám động đậy.

Thanh Mặc Nhan dùng sức bẻ, cửa lồng thay đổi hình dạng, then cài cửa cũng buông lỏng, lúc này Như Tiểu Lam mới rút móng vuốt đáng thương của mình về được.

Đệm thịt bị cắt qua, nàng liền vươn đầu lưỡi ra, liếm móng vuốt của chính mình, bởi vì tránh được một kiếp, nên có chút cảm giác suy yếu vì đại nạn không chết, khi được Thanh Mặc Nhan ôm từ trong lồng ra, toàn thân nàng đã sớm run thành một đoàn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sâu thẳm, dừng ở trên móng vuốt Như Tiểu Lam, phía dưới da lông của nàng cũng mơ hồ hiện ra từng mảng xanh tím, đó là do nàng dùng sức muốn vươn móng vuốt ra để tháo then cài cửa.

"Thành thật đợi ở đây." Thanh Mặc Nhan nói ngắn gọn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam liền thành thật ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu lúc này hắn đuổi nàng, nàng cũng sẽ không đi, thế giới này quá nguy hiểm, may mắn nàng còn có một chủ nhân đáng tin cậy.

Thanh Mặc Nhan thông thả bước đến trước mặt nhị thiếu gia.

"Đại... Đại ca, con mèo kia..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp, tựa hồ như đang muốn giải thích cái gì đó.

Lời nhị thiếu gia còn chưa nói xong, đã thấy một trận kinh phong bay đến trước người hắn.

Tất cả mọi người trong phòng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt: Thanh Mặc Nhan đang giơ cánh tay lên, bóp chặt lấy cổ nhị thiếu gia.

Hai tay nhị thiếu gia liều mạng lôi kéo, muốn kéo tay hấn (TMN) ra, nhưng mà sức lực không địch lại, không lâu sau cả khuôn mặt đã nghẹn đến đỏ bừng.

Ngũ công tử nóng nảy: "Thiếu Khanh mau buông tay, hấn là nhị đệ của ngươi, chẳng lẽ ngươi lại muốn giết hấn!"

Thanh Mặc Nhan vẫn như cũ không buông tay ra, ánh mắt nheo lại, ầm ầm mang theo sát khí.

Ngũ tiểu thư co rúm người lại vào trong góc, lúc này nàng mới chính thức hiểu rõ, tại sao nhị thiếu gia Hầu phủ lại kính sợ đại ca mình đến thế.

Bộ dạng này của Thanh Mặc Nhan, đến ngay cả nàng ở bên cạnh cũng cảm thấy run rẩy, chứ đừng nói đến bản thân nhị thiếu gia.

Nhưng mà nhị thiếu gia là lợi thế cuối cùng của nàng, là hy vọng duy nhất giúp nàng tiến vào Hầu phủ, tuyệt đối không thể để Thanh Mặc Nhan giết người được.

Nghĩ đến đây, Ngũ tiểu thư quyết tâm, trực tiếp nhào người ra, quỳ gối ở dưới chân Thanh Mặc Nhan.

"Cầu xin Thiếu Khanh đại nhân thủ hạ lưu tình, ngàn sai vạn sai đều là do lỗi của tiểu nữ, ngài không nên trách tội nhị thiếu gia..." Nàng bụm mặt khóc thút thít.

Ngũ công tử thấy thế cũng tiến lên khuyên can: "Thiếu Khanh không phải cho rằng chỉ cần giết chết nhị gia nhà các ngươi là có thể cho chúng ta một cái công đạo đi?"

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Ngũ công tử một cái, đột nhiên thu tay lại, nhị thiếu gia ngã quỵ xuống đất, há miệng liều mạng ho khụ khụ, hơn nửa ngày mới khôi phục được hơi thở ổn định.

Quan sai ở đây cùng với đám người Huyền Ngọc đều tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, từ đầu đến cuối không hề có ý muốn đi lên khuyên can.

Ngũ công tử chỉ cảm thấy da đầu run lên.

Mất thấy mọi việc sắp thành công, ai ngờ vào thời điểm mấu chốt thì Thanh Mặc Nhan lại đến.

Nhị thiếu gia cử động chân, bám lấy chiếc ghế bên cạnh rồi bò dậy: "... Đại ca, chuyện của ta, khi trở về ta sẽ tự khắc đi giải thích với phụ thân."

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó nhìn đệ đệ của mình, hơi thở quanh thân lạnh băng, ánh mắt xẹt qua, giống như xương gió lạnh buốt thổi đến.

"Giải thích?" Thanh Mặc Nhan cười lạnh, cẩn thận ôm Như Tiểu Lam từ trên bàn lên, xoay người đi ra phía cửa.

Ngũ công tử nóng nảy: "Thiếu Khanh, không bằng để chúng ta cùng đến Hầu phủ đi, cũng phải cho muội muội ta một cái công đạo không phải sao?"

"Không cần công đạo." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Bây giờ các ngươi trở về dọn dẹp một chút, đợi trời tối trực tiếp nâng nàng vào phủ là được rồi." Nói xong liền đẩy Ngũ công tử ra, nghênh ngang mà đi.

Tất cả mọi người đều sững sờ ở nơi đó.

Trực tiếp nâng vào phủ? Kia chẳng phải là biến thành nạp thiếp sao!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Thiếu nữ kinh hô, phát ra từ trong thư phòng Thiếu Khanh!

Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương rời khỏi trà lâu, rồi trực tiếp trở về Đại Lý Tự.

"Gọi Trường Hận đến đây." Thanh Mặc Nhan nắn bóp chân cho Như Tiểu Lam, thấy mặt trên có một mảng da thịt bị tổn hại, liền phân phó Huyền Ngọc nói.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem y quan Đại Lý Tự đến, Thanh Mặc Nhan lại bảo hấn phái người truyền tin đến Hầu phủ.

"Đem mấy việc nhị đệ làm nói cho ông ấy biết, thuận tiện bảo ông ấy chuẩn bị nạp thiếp cho nhị đệ đi." Thanh Mặc Nhan nhìn Trường Hận thuận thực xử lý miệng vết thương cho Như Tiểu Lam, ngữ khí có vẻ không tốt.

Huyền Ngọc đi ra tìm người truyền tin cho lão Hầu gia, đợi đến khi hấn trở về thì thấy mèo hương màu đen đang ngồi ở trên bàn làm việc của Thanh Mặc Nhan, còn hai người Trường Hận cùng Thanh Mặc Nhan thì đều nhủ chặt lông mày lại ngăn người ở nơi đó.

"Có chuyện gì vậy?" Về mặt Huyền Ngọc khó hiểu.

Trường Hận chỉ vào quả cầu lông trên bàn: "Ngươi có hiểu nó đang nói cái gì không?"

Lúc này Huyền Ngọc mới chú ý tới Như Tiểu Lam đang mở to đôi mắt tròn vo, ánh mắt chờ mong nhìn về phía hấn.

Hắn cùng Trường Hận đều biết chân thân của Như Tiểu Lam, cho nên ở chỗ Thanh Mặc Nhan cũng không cần phải kiêng rè.

"Bảo Như cô nương trực tiếp biến thành hình người không phải là được rồi sao? Cần gì phải đoán nhiều..." Đôi khi Huyền Ngọc tự cảm thấy bản thân mình thật thông minh.

"Nếu nàng có thể biến trở về, chúng ta còn phải đoán sao!" Trường Hận tức giận nói.

"A? Không biến lại được?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cả đời này nàng phải làm một con mèo sao?"

"Nàng vốn chính là mèo có được không." Đối với loại người phản ứng tri độn như Huyền Ngọc, rõ ràng Trường Hận tỏ ra cực kỳ ghét bỏ.

Như Tiểu Lam lấy móng vuốt đỡ trán, các người cứ đàm luận như thế ở trước mặt ta thật sự là rất tốt sao, chẳng lẽ không thể quan tâm một chút tới cảm nhận của một con mèo?

Thanh Mặc Nhan khoanh tay ngồi ở ghế tựa, vuốt cằm nhìn Huyền Ngọc cùng với Trường Hận ở đối diện, sau đó lại nhìn Như Tiểu Lam đang chít chít kêu to ở trên bàn, thân thể vẫy vẫy bày ra đủ loại tạo hình.

Như Tiểu Lam kéo mi mắt, sau đó lại rít gào.

"Như cô nương đang nhăn mặt." Huyền Ngọc nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt sắc như đao.

Như Tiểu Lam đập chân xuống bàn hai lần.

"Ta biết rồi!" Huyền Ngọc hưng phấn nói: "Đây là nhị!"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, cuối cùng người cũng có thể đoán ra được một chút.

"Ta đã biết!" Trường Hận đập tay một cái: "Nàng kéo mi mắt là muốn làm ra biểu cảm xem thường, sau đó lại làm bộ dạng như sói tru, ý nàng muốn nói là bạch nhãn lang (*)."

() Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.*

"Là nhị thiếu gia!" Huyền Ngọc cùng Trường Hận đồng thời đoán ra đáp án.

Như Tiểu Lam mặt mũi tê liệt ngã xuống trên bàn.

Giữa mi tâm Thanh Mặc Nhan ngưng tụ càng nhiều lãnh ý: "Người muốn nói... Là nhị đệ bắt người?"

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu.

Trường Hận cùng Huyền Ngọc thấy thế liền đứng dậy cáo từ.

Đây xem như là việc nhà của Thanh Mặc Nhan, tốt nhất bọn họ không nên tham gia vào, cho nên tất cả đều lặng lẽ lui ra ngoài.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan thâm thúy, đáy mắt phảng phất như sâu đến mức khiến cho người ta phải rơi vào trong.

Như Tiểu Lam dương đầu nhỏ nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng kia, trái tim không chịu nghe theo khống chế đập thành thịch không ngừng.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam cảm giác được lệ khí tan mát ra từ trên người hắn càng ngày càng nặng, liền tiến đến dùng móng vuốt nhẹ nhàng đặt lên trên tay hắn.

"Thật sự không biến trở lại được?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng.

"Chít chít." Như Tiểu Lam bất đắc dĩ đáp lời.

Nàng nhắm mắt, một lần nữa thử thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể.

Nhưng mà, cỗ nhiệt lưu kia tựa như đang chơi trốn tìm với nàng, tán loạn khắp nơi, nàng không thể đem chúng tụ họp lại một chỗ.

Vẫn không được.

Nàng suy sụp rũ đầu xuống.

"Thôi, không cần phải miễn cưỡng." Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra xuyên qua dưới nách chân trước của nàng, rồi ôm nàng lên: "Dù cho người không bao giờ biến trở lại được nữa cũng không sao, cùng lắm thì ta nuôi người là được."

Như Tiểu Lam quả thực không biết nên biểu đạt cảm tình của mình như thế nào.

Nếu thật sự nàng không thể biến về hình người, thì nàng cũng không thể sử dụng thuật âm dương được nữa, đừng nói là triệu hồi chó ngốc, đến ngay cả kẻ ước với Ngàn Thương cũng có khả năng sẽ mất đi.

Nếu có một ngày con rối đứng đầu kia lại xuất hiện, nàng nên làm sao đây?

"Không nên nghĩ nhiều như thế, chuyện hôm nay nhất định ta sẽ tra rõ, nhất định sẽ cho người một cái công đạo." Thanh Mặc Nhan ôm nàng vào trong lòng, nhún nhún giúp nàng, động tác thuần thục.

Công đạo? Nàng đâu muốn công đạo gì, nhị thiếu gia là đệ đệ của Thanh Mặc Nhan, chẳng lẽ còn có thể giết hắn sao? Nàng cũng không muốn vì chuyện này mà Thanh Mặc Nhan phải trở mặt với người nhà.

Như vậy không phải nàng sẽ biến thành yêu quái mê hoặc chủ nhân sao.

Bất quá chỉ cần tưởng tượng đến việc sau này không thể biến trở về hình người, nàng vẫn nhịn không được mà thương tâm, chân trước bám vào vai Thanh Mặc Nhan, chôn mặt ở trên vai hắn, ô ô khóc.

Lông mi Thanh Mặc Nhan nhắm chặt lại, ngón tay nhẹ nhàng niết cằm nàng: "Dù cho hắn là đệ đệ của ta, ta cũng không chấp nhận được việc hắn đánh chủ ý lên người ngươi."

Phản phát như đoán ra được trong lòng nàng đang có suy nghĩ gì, Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt màu xanh biếc ngập nước, giống như đá phi thủy mỹ lệ.

"Người muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan cảm giác như vật nhỏ đang muốn biểu đạt gì đó với hắn.

Có một ngàn sủng vật, thì cũng có một ngàn chủ nhân của sủng vật, Thanh Mặc Nhan, là một chủ nhân ưu tú nhất trong số đó.

Uy vũ khí phách, khó có ai sánh kịp, từ trong núi sâu đến phố xá sầm uất, từ trong triều đến hậu trạch, không cần truyền miệng, cũng có thể ngầm hiểu... Đây chính là vị chủ nhân tốt nhất.

Như Tiểu Lam kim lòng không đậu vron qua, đưa đầu lưỡi hồng nhật ra liếm lên mặt Thanh Mặc Nhan.

Đầu lưỡi mềm ẩm mang theo từng trận xạ hương trên người nàng, Thanh Mặc Nhan nhịn không được đưa tay vào trong miệng nàng, gây loạn răng nhỏ của nàng.

Mắt mèo Như Tiểu Lam trừng lớn, muốn dùng đầu lưỡi đẩy ngón tay hắn ra.

Nhưng điểm sức lực nhỏ của nàng trong mắt Thanh Mặc Nhan không là gì cả.

Ngược lại Thanh Mặc Nhan còn nhân cơ hội này nắm lấy đầu lưỡi nàng.

Lúc này Như Tiểu Lam mới cảm thấy hoảng sợ, đuổi hai chân trước ra chống cự...

Ngay tại lúc nàng hoảng loạn, cổ nhiệt lưu trong cơ thể bỗng nhiên hội tụ lại, không đợi nàng kịp phản ứng, một đoàn ánh sáng từ trên người nàng phát ra... Đến khi đoàn ánh sáng kia tiêu tán đi, thân thể trơn bóng của một tiểu nha đầu xuất hiện ở trước mặt Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam nhớ tới trên người mình không mặc cái gì, bị dọa hét to lên một tiếng rồi ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Thiếu chút nữa Thanh Mặc Nhan đã bị nàng làm cho nghẹn không thở được.

"Người đây là muốn mưu sát chủ nhân?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam vừa xấu hổ vừa khấn trương, nàng cũng không muốn ôm hắn như thế, nhưng nếu lúc này rời ra chẳng phải sẽ bị hắn nhìn thấy hết sao.

Thanh Mặc Nhan híp mắt cười, đẩy mắt lộ ra ánh sáng tươi đẹp.

Như Tiểu Lam không khỏi nhìn đến ngây người.

Nàng luôn không biết Thanh Mặc Nhan gia hỏa này khi cười lên lại đẹp mắt đến như thế, kim lòng không đậu tới gần, nàng muốn nhìn rõ hơn chút nữa, kết quả khi nàng đang si mê lại suýt nữa đụng phải khuôn mặt đối phương, lúc này nàng mới giật mình phát hiện ra hành động vừa rồi của mình.

Cuống quít lui về phía sau, kết quả kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tia sáng nơi đáy mắt nổi lên gọn sóng.

Nàng ngây ngốc nhìn theo tầm mắt hắn, kết quả là thấy được một đôi trái cây ngây ngô.

"A... Lừa mình!"

Trong thư phòng Đại Lý Tự Thiếu Khang truyền ra một tiếng hét thê lương của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Bắt đầu có sự khác biệt nam nữ, mối hôn sự với Ngũ phủ

Huyền Ngọc dè dặt cẩn trọng tựa đầu vào cửa thư phòng, gọi một tiếng: "Thê tử?"

"Vào đi." Trong phòng truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe qua rất bình thản.

Huyền Ngọc ổn định tinh thần, cầm y phục trên tay đi vào trong.

"Đã mua bộ y phục mới." Huyền Ngọc nói, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Khó trách thế tử bảo hần đi ra ngoài tìm mua y phục, cái kia nha đầu này hình như lại lớn hơn rồi.

Thân thể Như Tiểu Lam được bọc bằng quan bào của Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan chỉ mặc một kiện áo trong đơn độc đứng ở bên cạnh nàng, hết sức chuyên chú giúp nàng vén tay áo.

"Đề y phục lên bàn, ra ngoài." Thanh Mặc Nhan không hề ngẩng đầu lên.

Lúc này Huyền Ngọc mới kịp có phản ứng, hần luôn nhìn chăm chăm vào Như Tiểu Lam, cho nên đã làm cho thế tử mất hứng.

Nhìn thấy Huyền Ngọc đã xoay người đi ra ngoài, Như Tiểu Lam liền đi đến bên bàn lấy bộ quần áo mới.

Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Ngươi biết tự mặc quần áo?"

Như Tiểu Lam xanh mặt.

Không thể giữ chút mặt mũi cho ta sao! Nếu không phải ngày nào ngươi cũng mặc quần áo giúp ta, ta sẽ đến mức cái gì cũng không biết như thế này sao.

Thanh Mặc Nhan cầm lấy bộ y phục, Như Tiểu Lam không chịu được nói: "Ngươi... Quay lưng lại đi."

"Ta quay lưng lại thì sao mặc giúp ngươi được?" Thanh Mặc Nhan nâng mi.

"Ta tự mặc!" Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy kiện quan phục trên người, trên áo còn lưu lại mùi hương của hần, cũng không biết tại sao, trong lòng nàng giống như vừa làm chuyện xấu xong, hoảng loạn đến nói không nên lời.

Đặc biệt khi nàng phát hiện ra cái sân bay của mình đã có chút nhô lên...

Loại cảm giác hoảng loạn này càng mãnh liệt hơn.

"Sau này ta muốn ngủ một mình! Cả tắm rửa cũng vậy, ta muốn có phòng riêng, không được sự cho phép của ta ngươi không được tự tiện tiến vào." Như Tiểu Lam giả bộ hung ác nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy nàng đỏ hết cả tai, khóe miệng không khỏi câu lên.

"Nếu cổ độc của ta phát tác thì phải làm sao? Hay là như hôm nay... Khi không có ta ở bên cạnh, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, nếu ta không tới kịp thời..."

Nhớ tới mọi chuyện phát sinh hôm nay, Như Tiểu Lam không khỏi run run một cái.

Cần nhắc cẩn thận, ở cùng với hần mới là an toàn nhất.

"Nhưng mà... Nam nữ khác biệt." Nàng vụng trộm kéo mở quan bào trên người ra, mắt nhìn bộ ngực chính mình.

Tuy rằng có chút nhỏ, nhưng mà chắc lớn thêm chút nữa sẽ có bộ dáng yêu kiều của thiếu nữ thôi... Nàng không khỏi có chút chờ mong.

"Một hài tử chưa đủ lông đủ cánh, có cái gì mà nam nữ khác biệt." Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, không khỏi duỗi tay ra kéo lấy quan bào trên người nàng.

Như Tiểu Lam che hai tay ở trước ngực, cuộn tròn người thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan nhin cười: "Ngươi như thế thì làm sao mà mặc quần áo được, bỏ tay ra."

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt.

"Cùng lắm sau này ngươi gả cho ta là được, nhiều quy củ như thế làm gì." Thanh Mặc Nhan không vui nói: "Mau bỏ tay ra!"

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam mới nhớ tới lời "đề nghị" gả cho hần vào buổi tối hôm trước, nghĩ đến đây cũng không phải là chủ ý tồi.

Được rồi, dù sao cũng đã bị hần nhìn thấy nhiều lần như vậy, thêm một lần nữa cũng không sao.

Nhìn nha đầu thành thật mở hai tay ra, chờ hần mặc quần áo giúp, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan liền hiện lên tia sáng rọi.

"Đúng rồi, tại sao ngươi lại tìm được gian trà lâu kia?" Thừa dịp hần giúp nàng mặc quần áo Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

Nàng căn bản là không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đến đó kịp lúc.

"Có người đưa tin cho ta." Thanh Mặc Nhan cúi người buộc dây yếm cho nàng: "Ta vẫn luôn phái người âm thầm theo dõi bạch nhãn lang, cho nên khi các người vừa mới đến trà lâu ta đã nhận được tin tức."

Nghe hắn trực tiếp gọi nhị thiếu gia là bạch nhãn lang, Như Tiểu Lam thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

"Tốt xấu gì hắn cũng là đệ đệ của người, nếu vì ta mà các người bất hòa thì sẽ rất không tốt, nếu truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của người đi?"

"Người khi nào thấy ta lo lắng đến thanh danh." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói: "Tuy rằng chúng ta không cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng mà hồi nhỏ hắn cũng không có mẫu thân giống như ta, phụ thân lại là một người hi lộ vô thường, cho nên ta rất quan tâm đến hắn, không nghĩ tới hiện tại hắn lại tham luyến quyền quý... Là hắn đã bỏ qua tình nghĩa huynh đệ trước, thì làm sao mà ảnh hưởng đến thanh danh của ta được."

Như Tiểu Lam nhìn nửa bên mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan, nhất thời không biết nên nói gì cho tốt.

Trước khi trời tối, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đã trở về Hầu phủ.

Người của Ngũ phủ vẫn chưa đi, hiển nhiên là đang đợi hắn trở về.

Trong viện, quản gia lo lắng đi tới đi lui, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị xuống xe ngựa, liền vội vàng chạy đến chào đón.

"Thế tử, cuối cùng ngài cũng về rồi, lão Hầu gia vẫn đang chờ ngài a."

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, ôm Như bước xuống xe.

Khi quản gia nhìn thấy Như Tiểu Lam thì liền kinh ngạc (Kinh ngạc + Ngốc lăng) ngay tại chỗ, miệng mấy máy nửa ngày nói không lên lời.

Đứa nhỏ này lớn cũng quá nhanh đi, mới trải qua mấy ngày mà đã lớn như thế... Thật đúng là rất quý dị, khó trách hắn nghe được nhị thiếu gia kìm bãm nói nàng là yêu quái.

Trong lòng hắn nghĩ ngợi, đã thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi về phía đại sảnh.

"Thế tử, người Ngũ phủ vẫn còn chưa đi, có phải mang Như tiểu thư về sân trước không?"

"Không cần." Thanh Mặc Nhan đi đến phòng khách.

Không đợi chân Như Tiểu Lam đứng vững, một cái chén trà đã bay lại đây, thẳng tắp nện ở dưới chân nàng.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo ngăn mảnh vụn của đồ sứ, bế Như Tiểu Lam lên.

Lão Hầu gia trừng mắt màu đỏ: "Nghịch tử! Người chính là chiếu cố đệ đệ người như thế!"

Trong phòng khách, Ngũ công tử ngồi ở chỗ kia, có không ít gia đình cùng quản gia của Ngũ phủ đi theo bên người hắn.

Như Tiểu Lam không nhìn thấy nhị thiếu gia đâu, nàng liền cảm thấy kỳ quái, xảy ra chuyện lớn như thế mà hắn còn trốn được.

Chờ nàng cẩn thận nhìn mới phát hiện ra, nhị thiếu gia đang quỳ gối ở bên cạnh Hầu gia, thân thể cuộn tròn lại, tựa như con chó nhỏ bị chấn kinh quá độ, hai bên mặt đều sưng lên, hiển nhiên là đã ăn không ít bạt tai.

"Nhị đệ xảy ra chuyện gì, chỉ là muốn nạp thiếp thôi, sao lại phải quỳ ở đây?" Lồng đèn phía cửa lay động trong gió, lúc sáng lúc tối chiếu lên trên mặt Thanh Mặc Nhan, làm cho người ta có chút không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn: "Phụ thân đối với hắn không phải có chút nghiêm khắc đi."

Ngón tay lão Hầu gia run rẩy chỉ về phía hắn: "Người..."

Thanh Mặc Nhan không để ý tới phụ thân hắn, mà lại quay đầu nhìn Ngũ công tử: "Người đưa lệnh muội đến phủ rồi sao?"

Ngũ công tử trợn mắt giận dữ: "Thiếu Khanh, người đừng có khinh người quá đáng!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Ta đây là đang khuyên bảo, nếu hiện tại người không mang lệnh muội tới, chỉ sợ ngày mai có một số người sẽ phải hối hận, đến lúc đó đừng nói là thiếp, dù cho là nô tì thì chưa chắc đã có người muốn."

Ngũ công tử trắng mặt.

Không thể không thừa nhận, lời này của Thanh Mặc Nhan chính là những gì hắn đang lo lắng, nhưng mà hắn lại không cam tâm để muội muội của mình bị nâng vào phủ làm thiếp.

Ánh mắt dừng ở trên người lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Tâm tình Ngũ công tử không khỏi rơi xuống đáy cốc.

Nói đến cùng, Hầu phủ này vẫn phải dựa vào Thanh Mặc Nhan mới có thể chống đỡ được, lúc trước vì sao bọn họ lại không nhìn ra, cho rằng nhị thiếu gia có thể nắm giữ hết đây.

"Hôm nay quá muộn, lại nói muội muội ta có một ít của hồi môn, nhất thời chưa kiểm kê xong, cho nên mới không thể nhanh chóng dọn đến." Ngừ khi Ngũ công tử

hòa hoãn xuống. "Không bằng liền định ba ngày sau đi, nhị thiếu gia bên này chắc cũng phải chuẩn bị vài thứ."

Ngũ công tử cơ hồ là lấy tốc độ nhanh nhất định xong chuyện hôn sự, sau đó liền dẫn người cáo từ rời đi.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ý muốn lưu lại, mang theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Trong phòng khách chỉ còn lại lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Trầm mặc nửa ngày, lão Hầu gia tát mạnh một cái lên mặt con trai hắn: "Người là thứ không có tiền đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Nhị thiếu gia khẩn trương lo việc đón dâu, Thiếu Khanh trở mặt vô tình tính sổ sách

Nhị thiếu gia bùm mặt trở về sân của mình.

Nha hoàn muốn đi lên hầu hạ, lại bị hắn đạp một cước qua một bên.

"Cút! Cút hết cho ta!"

Nha hoàn rụt bả vai, ần giấu tia xem thường nơi đáy mắt, cúi đầu lui xuống.

Nhị thiếu gia ôm mặt tức giận ngồi ở trên ghế dựa.

Trong đầu hắn rất lộn xộn, cũng không biết có phải do phụ thân đánh hay không, hắn làm cách nào cũng không suy nghĩ rõ ràng được.

Kỳ thực có thể lấy được Ngũ tiểu thư hắn vẫn rất là cao hứng, hơn nữa trừ bỏ lửa giận của phụ thân ra, bây giờ nhớ lại một màn cùng với Ngũ tiểu thư ở trà lâu kia, tim hắn không khỏi đập nhanh hơn.

Ba ngày sau Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, sân hắn có chút nhỏ, hơn nữa phòng ốc cũng đã hơi cũ, nên sớm tu sửa qua một chút, còn phải mua thêm vài thứ nữa.

Nhưng mà muốn mua thêm đồ thì phải có bạc, trong tay hắn bây giờ đến năm lượng bạc cũng không có.

"Người đâu." Hắn gọi ra phía cửa: "Người đến chỗ đại ca một chuyến, nói ta cần bạc để sửa sang lại phòng ốc..."

"Nhị gia." Không đợi hắn nói hết lời, gã sai vặt tâm phúc đã mang theo vẻ mặt đau khổ nói: "Thế tử nhìn qua tâm tình không tốt lắm, ngài có nên đợi hôm khác mới đề cập đến vấn đề này với hắn không?"

Lời này của gã sai vặt rất uyển chuyển, nhị thiếu gia bỗng nhiên thấy giật mình, lúc này mới nhớ tới chuyện hắn bắt cóc tiểu yêu quái kia.

Sợ là vì chuyện này đại ca muốn xé rách mặt hắn luôn đi.

Cái này không được, trước kia mỗi khi hắn không có tiền đều có thể vụng trộm đi xin đại ca, hiện tại hắn lại chỉ có thể đi tìm phụ thân hắn.

Nhớ tới sắc mặt âm trầm của lão Hầu gia, chân nhị thiếu gia liền nhịn không được run lên.

"Nếu không... Hay là để ngày mai đi nói việc này với phụ thân đi." Nhị thiếu gia ngồi ở trên ghế dựa thở hắt ra: "Ngày mai chắc ông ấy đã nguôi giận."

Gã sai vặt đáp lời, lặng lẽ lui ra.

Cùng lúc đó, sân Thanh Mặc Nhan.

Huyền Ngọc dẫn người chuyển quyển sách vào trong thư phòng.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, tò mò nhìn quyển sách kia.

Thanh Mặc Nhan đây là muốn làm cái gì, tại sao không xem công văn, chẳng lẽ hắn muốn đổi nghề thành một tiên sinh một sách?

Thanh Mặc Nhan mở quyển sách ra, vầy vẩy tay với Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nhu thuận đi qua, Thanh Mặc Nhan duỗi tay trái đem nàng ôm vào trong lòng, chỉ tay vào quyển sách nói với nàng: "Người xem hết đi, nhớ kỹ ở đây đều là tài sản của ta, không có một chút liên quan nào đến Hầu phủ, sau này người phải học cách quản lý, trông chừng tất cả những thứ này cho ta."

Như Tiểu Lam nhìn những hàng chữ nàng không hiểu trên quyển sách, nhưng cũng may nàng vẫn có thể nhận biết được chữ số: "Đây đều là những thứ hoàng đế thưởng cho người?"

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, hần phải nuôi dưỡng từ sĩ, bình thường còn phải phải người bí mật đi tìm thuốc chữa trị cổ độc, cho nên nếu không có nhiều tiền thì cũng không được.

Cũng may hần gọi về kinh doanh, hoàng đế lại nhìn trúng thân cô thân của hần, nên mới trọng dụng hần, nếu không hần làm gì có đủ vốn liếng để chống lại với phụ thân đây.

Chỉ là nếu trong tay không có tiền thì sẽ bị lão Hầu gia áp bức đến gât gao.

"Thế tử, hai vị tiên sinh trông coi sổ sách đã đến." Huyền Ngọc ở ngoài cửa nói.

"Cho bọn họ vào đi." Thanh Mặc Nhan cúi đầu xem sổ sách, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Như Tiểu Lam thấy có người lạ đến, liền muốn chui ra khỏi lòng hần.

Cánh tay Thanh Mặc Nhan nắm chặt, ngược lại ôm nàng ngồi lên trên đùi mình.

Hai vị tiên sinh trông coi sổ sách đều là lão nhân bên cạnh Thanh Mặc Nhan, sau khi tiến vào liền hành lễ, rồi sau đó lại chấp tay hỏi han Như Tiểu Lam, lúc này mới cung kính đứng ở chỗ kia nghe Thanh Mặc Nhan phân phó.

Thanh Mặc Nhan lộ ra biểu cảm vừa lòng, ném quyển sách cho bọn họ.

"Các người kiểm kê đi, xem nhị thiếu gia đã lấy những gì từ viện này, chờ đến khi kiểm kê xong thì nói với Huyền Ngọc để hần dẫn người đi lấy lại."

Hai vị tiên sinh lấp bắp kinh hãi: "Này... Sợ là số lượng không nhỏ, có những thứ cũng đã từ lâu lắm rồi, nghĩ đến rất khó điều tra rõ."

Thanh Mặc Nhan vẫy tay: "Không sao, chỉ cần lấy về không sai biệt lắm là được, nếu không còn đồ thì bảo hần dùng bạc để bù vào."

Như Tiểu Lam âm thầm lú lười.

Xem ra lúc này đây Thanh Mặc Nhan đã thực sự tức giận, muốn thanh toán triệt để với nhị thiếu gia rồi.

Hai vị tiên sinh trông coi sổ sách bận rộn kiểm kê, Huyền Ngọc liền phái mấy tên sai vật tay chân nhanh nhẹn ở bên cạnh hầu hạ, một hồi đưa trà một hồi đổ nước, thẳng đến khi sắc trời tối vẫn còn chưa làm xong công việc.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan không về chính phòng, cho nên Như Tiểu Lam liền nghỉ lại thư phòng cùng hần.

Nằm ở trên giường, hai tay nàng che lỗ tai, bàn tính vang lên cả đêm, âm ỉ khiến nàng đau đầu không thôi.

Gian ngoài, tiên sinh trông coi sổ sách nghe gõ sai vật đọc những con số, ngón tay đánh nhanh thoăn thoắt.

"Tính sơ hai tháng, nhị thiếu gia đã mượn tám mươi lượng bạc, trong ba tháng tiếp theo tổng cộng đã mượn đến bảy lần..."

Thanh âm lách cách của bàn tính lại vang lên.

"Không phải là năm trăm sáu mươi lượng sao, cần gì phải tính nữa." Như Tiểu Lam nhỏ giọng oán giận nói.

Thanh âm nói chuyện của nàng không lớn lắm, Thanh Mặc Nhan ngồi ở sau bàn đối diện cũng phải ngẩng đầu lên, đầu tiên là nhìn nàng, rồi sau đó lại nhìn hai vị tiên sinh ở gian phòng ngoài.

Bàn tính vang lên một lúc, có người báo ra con số: "... Năm trăm sáu mươi lượng."

Tiếp theo lại có người nói: "Tháng tư, nhị thiếu gia làm vỡ bình mai của Hầu gia, lại đến kho của thế tử lấy đi một đôi bình cá chép, một bình tương đương với ba trăm năm mươi lượng bạc..."

"Tổng cộng bảy trăm lượng." Như Tiểu Lam che lỗ tai lần qua lần lại ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan bắt động thanh sắc liếc mắt một cái nhìn gian phòng ngoài.

Một lát sau, có người báo số: "Tổng cộng bảy trăm lượng."

Thanh Mặc Nhan gấp văn kiện trong tay lại, kêu tiên sinh trông coi sổ sách vào.

Mọi người không rõ nguyên nhân, nhìn Thanh Mặc Nhan tùy ý mở sổ sách, nói ra mấy con số, mỗi lần như vậy nữ hài tử nằm ở trên giường đều rất nhanh nói ra được kết quả tính toán.

Có người nhìn trộm sổ sách, phát hiện thế nhưng những con số kia đều rất chính xác.

Sắc mặt hai vị tiên sinh nhất thời đỏ lên, chấp tay nói với Thanh Mặc Nhan: "Thật không ngờ Như tiểu thư còn có khả năng này, thật làm ta hổ thẹn."

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, đứng dậy đi đến bên giường, nhắc người Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam buồn ngủ mở mắt ra, mờ mịt nói: "Làm gì?"

"Giúp tính toán sổ sách."

Như Tiểu Lam mang theo về không tình nguyện.

"Sau khi làm xong, người có thể đi cùng Huyền Ngọc, thấy thích cái gì cứ việc lấy." Thanh Mặc Nhan thả mỗi câu.

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

"Đòi lại được xem như là của ta sao?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

"Không thành vấn đề!" Như Tiểu Lam tức khắc tỉnh ngủ hoàn toàn.

Từ sau khi nàng được hoàng đế ban thưởng, nàng càng hiểu rõ về tầm quan trọng của tiền.

Hơn nữa Thanh Mặc Nhan có đề cập qua muốn nàng gả cho hắn, trong lòng nàng luôn nghĩ đến việc một chút đồ cưới mình cũng không có, chỉ biết ăn không uống không của hắn, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng băn khoăn.

Ai có cũng không bằng chính mình có, xem ra phải tích góp một chút của cải mới được!

Như Tiểu Lam vực dậy tinh thần, có nàng hỗ trợ, rất nhanh đã đem sổ sách giải quyết rõ ràng.

Dùng xong bữa sáng, Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc tới: "Mang theo những người này đến sân nhị thiếu gia, đem những thứ trong sổ đòi lại hết "

Như Tiểu Lam có ý triệu hồi chó ngọc ra, đứng giữa cả đám người, chậm rãi đi thẳng đến sân nhị thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Đến đây đi nhị gia, chúng ta cùng tính sổ

Nhị thiếu gia dậy rất sớm.

Nghĩ tới việc ba ngày nữa Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, trong lòng hắn lại cảm thấy khẩn trương cùng hưng phấn, chuyện không tìm được chức quan đã bị hắn vứt ra phía sau.

Sau khi dùng điểm tâm xong, hắn liền tới thỉnh an lão Hầu gia.

Tuy rằng gây ra chuyện không ra gì, nhưng nhị thiếu gia chung quy vẫn là con của Hầu gia, Hầu gia tuy nhìn hắn không vừa mắt, nhưng cũng không thể không bỏ qua.

Bên người hắn chỉ có hai người con trai này, trước kia hắn còn có thể không chế Thanh Mặc Nhan, nhưng gần đây hắn cảm nhận được, tính tình của Thanh Mặc Nhan càng ngày càng khó nắm bắt, hơi có cảm giác như đang thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Cho nên thứ hắn có thể nắm chắc bây giờ, chỉ có mỗi mình tiểu nhị tử.

Nghĩ tới khi Ngũ tiểu thư vào phủ, đầu óc hắn có thể sẽ được thả lỏng hơn chút, đến lúc đó chỉ cần chuẩn bị ít tiền, rồi giúp hắn tìm một chức quan, cũng đỡ tốn chi tiêu mỗi ngày trong phủ.

Nhị thiếu gia nói với hắn muốn mua thêm một ít đồ đạc.

Vừa nghe nói phải dùng đến tiền, sắc mặt lão Hầu gia liền đen lại.

Nhị thiếu gia kinh sợ đứng ở bên cạnh, lão Hầu gia trầm mặc mất nửa ngày, cuối cùng mới gật đầu, gọi quản gia trong phủ tới, đưa chìa khóa của nhà kho, để hắn đến đó chọn vài thứ.

Dù cho không thể mua đồ mới, nhưng có thêm đồ vật đã là tốt lắm rồi.

Nhị thiếu gia vui vẻ đi đến nhà kho.

Quản gia mở cửa nhà kho, nhị thiếu gia bận bịu nửa canh giờ, cuối cùng cũng chọn ra được vài miếng ngọc cùng với mấy bức tranh chữ.

Cao hứng phấn chấn trở về sân chính mình, từ xa nhìn thấy mấy thân hình hộ vệ cao lớn đang đứng ở trong sân của hắn, đến khi vào đến sân hai mắt hắn liền chói sáng.

Tiểu nha đầu Như Tiểu Lam đang ngồi trên bàn, hai cẳng chân lắc lư ở giữa không trung, góc vảy bay lên bay lên.

Huyền Ngọc cùng với một vị tiên sinh trông coi sổ sách đang đứng ở bên người nàng, hần ta cầm một quyển sách trong tay, chỉ huy mấy chục gã sai vặt bê đồ từ trong viện hần ra.

"Dừng lại hết cho ta!" Nhị thiếu gia gầm lên, tiến lên đoạt lại bức tranh hoa khai phú quý từ trong tay gã sai vặt: "Đây là sản của ta, các ngươi muốn làm cái gì!"

Huyền Ngọc chấp tay nói: "Nhị gia, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, trước kia ngài có mượn vài món đồ của thế tử chúng ta mà không thấy trả, vốn cũng không phải chuyện gấp gì, nhưng mà hai ngày nữa ngài phải thành hôn, sau khi có gia quyến mới trả lại mấy thứ này sẽ không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư sinh ra hiểu lầm, cho nên tốt nhất nên trả lại vào bây giờ, đỡ cho đến lúc đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Sắc mặt nhị thiếu gia lúc trắng lúc xanh.

"Ta mượn đại ca thứ gì... Ta... Tại sao ta lại không nhớ..."

Như Tiểu Lam âm thầm bĩu môi, xem ra vị nhị thiếu gia này chính là bạch nhãn lang, uống công nàng còn lo lắng sẽ làm tổn hại đến tình huynh đệ của bọn họ.

Nếu hần đã là loại người này, kia nàng cũng không cần phải cố kị nữa.

Nhìn xung quanh, đột nhiên chỉ về phía bức tranh « thu vận đồ » treo ở giữa chính phòng, giong tan nói: "Huyền Ngọc, ta muốn có thứ kia."

Huyền Ngọc liếc mắt nhìn bức tranh, rồi phân phó một gã sai vặt: "Lấy đi."

Gã sai vặt lập tức chạy vội qua, có người chuyển một chiếc ghế đến, hần liền đứng lên ghế để lấy bức tranh, không tốn bao nhiêu thời gian đã lấy được bức tranh xuống.

Nhị thiếu gia máu xông lên não, tiến lên kéo lấy một gã sai vặt, tát mạnh một cái: "Để ta xem các ngươi ai còn dám động đến đồ của ta!"

Gã sai vặt bị đánh, nhưng lại không hề sợ hãi, bậm mặt đi tới trước mặt Huyền Ngọc: "Ngài xem mặt của ta..."

"Không có việc gì, lát nữa trở về thế tử sẽ thưởng cho ngươi." Huyền Ngọc khinh thường nói.

Gã sai vặt nghe xong lời này, mặt mày liền trở nên hớn hờ.

Thế tử trước nay ra tay rất hào phóng, bạc thưởng xuống cũng không hề ít, ai bị đánh sẽ được nhận bạc, việc này không mới.

Nghe Huyền Ngọc nói như thế, mấy gã sai vặt khác ngược lại còn cảm thấy hâm mộ tên vừa bị đánh kia, tất cả đều nhìn về phía nhị thiếu gia cười tủm tỉm, giống như đang rất muốn được hần đánh.

Nhị thiếu gia gờ tay lên, thế nhưng phát hiện mình đánh ai cũng thấy không thích hợp, liền đi tới trước mặt Như Tiểu Lam, chỉ tay vào nàng rồi nói với mọi người: "Các ngươi đều bị mù rồi sao, nàng rõ ràng chính là yêu quái, hiện giờ đại ca đã bị con yêu quái này mê hoặc, ngay cả tình cảm huynh đệ cũng không màng đến, các ngươi có tin ta sẽ khiến nàng hiện nguyên hình hay không?"

Nhị thiếu gia vừa nói xong đã đưa tay vào trong ống tay áo.

Sao Như Tiểu Lam có thể để cho hần có cơ hội ra tay được, nàng kêu lên một tiếng: "Chó ngốc."

Một đạo bóng dáng màu đen từ dưới gầm bàn chạy ra, há mồm cắn vào cánh tay nhị thiếu gia.

Nhị thiếu gia bị dọa lui về phía sau, chó đen nhe răng, kéo rách một bên ống tay áo của hần.

Một bọc giấy dầu rơi xuống mặt đất.

Chó đen quay đầu nhặt lên, chạy về phía Như Tiểu Lam, mừng rỡ phe phẩy đuôi, đem đồ vật giao vào tay nàng.

Như Tiểu Lam nhìn thứ trong tay, lại thấy tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, liền không kiên nhẫn phát phát tay: "Các ngươi còn thất thần cái gì, tiếp tục dọn đồ cho ta."

Huyền Ngọc khụ một tiếng, hạ lệnh nói: "Dọn tiếp!"

Hần mới mặc kệ Như Tiểu Lam có phải yêu quái hay không.

Nhị thiếu gia bị chó cắn vào cánh tay, trên cánh tay máu chảy đầm đìa, hần còn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng Huyền Ngọc lại đang đứng ở trước mặt hần, hần biết rõ chính mình không có chút phản kháng nào.

"Các ngươi chờ đó cho ta!" Hần xoay người trực tiếp ra khỏi sân, đi tìm phụ thân hần.

Tiên sinh trông coi sổ sách nhìn bóng lưng nhị thiếu gia có chút lo lắng: "Nhu cô nương, hay là người nên tránh mặt đi, nếu lát nữa Hầu gia đến đây thì sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi: "Thanh Mặc Nhan đã nói, phải tự mình đòi lại được đồ vật thì mới xem như là của ta, nếu đi rồi mấy thứ này sẽ không có quan hệ gì với ta nữa."

Nói xong nàng lại chỉ vào cái giá ở một bên: "Cái bình kia, còn có bộ ấm trà kia nữa... Chính là bức tranh hoa mai đó... Còn có sáu con sư tử nhỏ bằng ngọc ở trên..."

Như Tiểu Lam dứt khoát đứng lên trên bàn, hưng phấn vung tay múa chân.

Chó ngốc ngồi ở dưới đất kêu "gâu gâu" phụ họa cho thanh âm của nàng, cái đuôi phe phẩy đến sung sướng.

Đúng lúc này, có người thấp giọng nhắc nhở: "Hầu gia tới."

Như Tiểu Lam giống như không nghe thấy, nhận lấy ngọc sư tử đưa lên trước mặt thờ ơ.

Lão Hầu gia mang theo mười tên tôi tớ vào sân, cánh tay nhị thiếu gia vẫn còn chảy máu, vẻ mặt ủy khuất.

"Mấy tên nô tài các ngươi thật to gan, đến ngay cả chủ tử cũng không để vào mắt." Hầu gia tức giận quát lớn.

Nhóm gã sai vặt không coi ai ra gì, tiếp tục chuyển đồ từ trong phòng ra, Như Tiểu Lam ngồi ở trên bàn chơi đùa ngọc sư tử, đến ngay cả chó đen cũng ngây ngốc đuôi đầu lười ra, ánh mắt cực kỳ vô tội.

Lão Hầu gia đứng ở nơi đó tựa như một người trong suốt, muốn phát hỏa lại không tìm được người.

"Còn không phải là mượn chút tiền từ chỗ nghịch tử kia thôi sao? Cần gì phải lấy hết đồ!" Lão Hầu gia cả giận nói.

Ba ngày sau Ngũ tiểu thư sẽ vào phủ, mà đồ trong sân lại bị chuyển đi hết, đến lúc đó Ngũ phủ sẽ khó tránh khỏi không sinh ra ý khinh thường, hần còn tính toán muốn dùng đồ cưới của Ngũ tiểu thư để đi xin một chức quan cho con trai hần đây.

Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói: "Chúng ta cũng không muốn mang hết đồ đi, chỉ tại trong tay nhị thiếu gia hần không có bạc, cho nên chúng ta chỉ có thể dùng đồ vật để thay thế."

"Mang sổ sách tới đây ta xem!" Lão Hầu gia vốn định chất vấn về chuyện vết thương ở trên tay nhị thiếu gia, nhưng khi nhìn thấy sổ sách, ánh mắt hần liền trừng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Lấy không của cải của nhị thiếu gia, tiệc cưới thảm đạm

Thời điểm lão Hầu gia nhìn thấy quyển sách, bỗng nhiên trở nên ngây dại.

Nhị thiếu gia đuôi dài cõ ra muốn xem thử, kết quả lại bị phụ thân hần tát cho một cái thật mạnh.

"Súc sinh! Tại sao ngươi lại mượn đại ca ngươi nhiều thế này!"

Nhị thiếu gia bị đánh không dám nên tiếng, quy củ cúi đầu đứng đó nghe giáo huấn.

Lão Hầu gia gắt gao nắm chặt quyển sách trong tay, cả cánh tay đều run lên.

Nhiều thứ như thế... Còn có tiền bạc...

Nếu không phải bị súc sinh này cầm đi tiêu sai, thì những thứ kia có lẽ đã sớm vào trong kho của hần rồi, làm gì đến nỗi hần phải ngâm nước mắt phát lương cho hạ nhân như bây giờ.

Đám người Như Tiểu Lam nhìn thấy rõ rãnh mạch biểu cảm biến hóa trên mặt lão Hầu gia, đến ngay cả tiên sinh trông coi sổ sách cũng cảm thấy không đáng cho Thanh Mặc Nhan.

Bị làm khó nhiều năm như thế, vậy mà thế tử vẫn luôn suy nghĩ cho Hầu phủ, nếu không có thế tử, Thanh Hầu phủ này đã sớm suy tàn từ lâu rồi.

Nhưng mà hần cùng những người khác lại không hiểu, vì sao Hầu gia có một trường tử ưu tú như thế mà lại không biết quý trọng, ngược lại suốt ngày chọn tam nhật tứ, kết quả làm cho tình cảm phụ tử trở nên xa cách.

Hầu gia lật xem quyển sách, mặt trên ghi lại mấy thứ gì đó không dưới mấy trăm kiện.

"Đi lấy những thứ trong kho ra." Hần quát nhị tử của mình.

Như Tiểu Lam ra hiệu cho Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức hiểu ý, tiến lên một bước nói: "Những thứ trong kho của nhị gia, chúng ta đã mang hết đến chỗ thế tử không sai biệt lắm, nhưng vẫn còn vài thứ không đúng, có mấy thứ là do lúc trước Hoàng Thượng ban thưởng xuống dưới, sợ là sẽ gặp phải chuyện phiền phức, cho nên phiên nhị thiếu gia đề tâm, sớm đem những thứ kia hoàn trả lại, để cấp dưới chúng ta có thể sớm trở về phục mệnh (*)."

(*) Phục mệnh: Vâng mệnh làm xong việc rồi trở về báo cáo.

Ý muốn nói, nếu nhị thiếu gia không trả đủ, bọn họ sẽ không đi.

Lão Hầu gia xanh mặt, nhị thiếu gia ấp úng: "Phụ thân... Có rất nhiều thứ quý giá trước đây ta đã mang đến hiếu kính người... Những thứ đó chỉ sợ là đang ở trong

nhà kho của người..."

Không đợi hắn nói hết câu, lão Hầu gia đã đá hắn một cước.

Nhị thiếu gia kêu thảm một tiếng, té ngã trên mặt đất.

Lão Hầu gia hung tợn nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên bàn, hừ một tiếng: "Thật đúng là không có quy củ." Xoay người phát tay áo rồi đi.

Huyền Ngọc lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên coi như không có chuyện gì, như cũ ngồi thưởng thức ngọc sư tử.

Nàng mới không vì loại việc cón con này mà sinh khí đâu, đánh giá vật trên tay, nàng cao hứng còn không kịp.

Mọi người bận bịu một canh giờ, đem những thứ trong sân nhị thiếu gia chuyển đến thất thất bát bát.

Như Tiểu Lam quả giống như là một gian thương, nhìn những thứ vàng bạc châu báu ở trong rương, ánh mắt nàng liền cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

Nhưng mà mấy thứ này phải để ở đâu đây?

Những thứ lúc trước hoàng đế ban thưởng đều để ở trong kho Thanh Mặc Nhan, bất quá nàng vẫn để vài món đồ nho nhỏ giá trị ở bên người, hoặc là đặt ở những nơi khiến nàng cảm thấy yên tâm nhất.

Nàng đi tới đi lui ở trong phòng, nghĩ tìm nơi giấu những bảo bối này đi.

Thanh Mặc Nhan xem xong sổ sách, ngẩng đầu thì thấy chính phòng đang đóng chặt cửa.

"Ai ở bên trong?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Tiểu thư vừa mới đi vào không bao lâu." Gã sai vật hầu hạ ở bên cạnh nói.

"Sao lại đóng cửa?"

Trong thanh âm gã sai vật mang theo ý cười: "Tiểu thư đang tìm nơi để cất giấu bảo bối đi."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm.

Vật nhỏ cư nhiên muốn giấu đồ không cho hắn biết, loại thói quen này rất không tốt.

Đem công việc còn lại giao cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan lạnh lẽ đẩy cửa chính phòng ra rồi đi vào.

Cách rèm thủy tinh, một cái thân ảnh nho nhỏ đang bận rộn ở trên giường.

Thanh Mặc Nhan dừng bước, khoanh tay đứng ở bên ngoài xem.

Vật nhỏ của hắn đang kiên nhẫn đem từng món bảo bối của nàng giấu xuống dưới giường.

Này cũng quá dễ thấy đi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua cách bài trí trong phòng, phát hiện ở dưới giường là hắn có giấu vài cái bình, một miếng ngọc như ý bị nhét vội xuống dưới đệm, sáu miếng ngọc sư tử cũng đi nhét vào, tất cả đều bị để phía dưới gối của nàng.

Thanh Mặc Nhan bỗng thấy không còn lời nào để nói.

Nếu còn giấu tiếp, phòng ở của hắn sẽ bị nàng biến thành kho hàng mất.

Sờ sờ cằm, hắn quyết định vẫn không nên đi quấy rầy nàng sẽ tốt hơn.

Chỉ cần bảo bối của nàng đều giấu trong phòng hắn, thì nàng sẽ không đòi ở phòng riêng nữa.

Nhớ tới mùi xạ hương bên gối mỗi tối kia, mắt hắn liền cong lên, lạnh lẽ xoay người rồi đi.

Thanh Mặc Nhan cũng không hề thu lại hết tất cả mọi thứ, không phải là do nhị thiếu gia không chịu đưa, mà do sân kia đã bị đám người Huyền Ngọc dọn đến không còn cái gì, nếu dọn tiếp cũng chỉ có thể dỡ cả ngôi rồi mang về thôi.

Nhị thiếu gia nhìn sân trống không, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Như thế này thì sao hắn còn nạp thiếp được nữa, chẳng phải sẽ làm cho Ngũ tiểu thư chê cười hay sao?

Hắn rất muốn đến chỗ Thanh Mặc Nhan nhận lỗi, nhưng mà nhớ lại hoàn cảnh ở trà lâu hôm đó, Thanh Mặc Nhan hung tàn bóp cổ hắn, lại khiến trong lòng hắn run lên.

Không được, việc này phải đi tìm phụ thân mới được.

Nhị thiếu gia quyết tâm bằng cứ giá nào, quỳ hai ngày liền tiếp ở trước viện, cầu phụ thân làm chủ cho hắn.

Lão Hầu gia từ sự việc trong sân ngày đó liền bắt đầu hối hận, hắn không nên nhất thời xúc động mà để lộ mặt như thế.

Hiện tại bên chỗ Thanh Mặc Nhan đang biến thành truy nộ, mắt thấy đã dọn hết sạch sân con trai thứ hai của hắn thành cái thùng rỗng, mà tiểu thư Ngũ phủ lại sắp vào cửa, hắn cũng không muốn phủ bọn họ bị người ngoài chê cười.

Như mà nếu bảo hắn bỏ tiền ra nhét vào lỗ thùng cho đứa con này, hắn vẫn cảm thấy không cam lòng.

Lão Hầu gia vô cùng đau đầu.

Mọi việc vẫn chưa dừng lại ở đó, vốn dĩ Ngũ phủ đã đáp ứng ngày thứ ba sẽ đưa người tới, nhưng mà ngày hôm sau bọn họ lại phái quản gia đến, nói là muốn thương lượng một chút về việc xử lý hôn sự.

"Nạp một tiểu thiếp thôi còn phải xử lý hôn sự cái gì!" Lão Hầu gia tỏ ra rất bất mãn.

Quản gia Ngũ phủ nói: "Lão gia nhà chúng ta nói, nguyên bỏ ra năm trăm lượng bạc, chỉ cần tiểu thư nhà ta được gả đi long trọng một chút."

Xem ra Ngũ phủ đã tận tâm tận lực với nữ nhi này.

Có thể bỏ ra năm trăm lượng bạc tất nhiên là rất tốt, bất quá cũng chỉ là làm vài bàn tiệc rượu, cùng với mời một chút quan khách mà thôi.

Lão Hầu gia gật đầu đáp ứng.

Đến ngày thứ ba, kiệu hoa nâng Ngũ tiểu thư đi vào Thanh Hầu phủ.

Bởi vì trong phủ không có chủ mẫu, cho nên đành tổ chức tiệc ở tửu lâu.

Thời điểm Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan đến tửu lâu, đã là buổi trưa, nhưng mà trong tửu lâu lại yên ắng ảm đạm, đến ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không cười dù chỉ là một chút.

Như Tiểu Lam nghiêm túc nhìn y phục trên người nhị thiếu gia, quả thật là hi phục đó lắm.

"Người nhìn cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam lè lưỡi: "Ta còn tưởng là đến nhầm chỗ, tưởng ở đây đang tổ chức tang lễ..."

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng, rất nhiều người ở đây khẳng định cũng có loại suy nghĩ này, nhưng mà không có ai dám mở miệng nói ra, cũng chỉ có một mình Như Tiểu Lam khác biệt.

Cũng chỉ là nạp thiếp, đến ngay cả kẻ có tiền cũng sẽ không tổ chức long trọng như vậy, đối với những người có uy tín và danh dự mà nói, nhìn thấy bữa tiệc này sẽ lập tức quay đầu về phủ.

Lấy thân phận của bọn họ, ngồi uống rượu ở nơi như thế này, quả thật chính là đánh mất thân thân phận của bọn họ.

Ngũ phủ bên kia mời đến hai mươi mấy khách nhân, Hầu phủ bên này lại cơ hồ chỉ mời đến mười mấy người, chủ yếu là bằng hữu của nhị thiếu gia.

Quan viên cấp cao ở đây trừ hắn ra, thì cũng không có một ai khác.

Mọi người thấy Thanh Mặc Nhan đến, tức khắc tất cả đều an tĩnh lại, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không khỏi mang theo thần sắc xấu hổ trên mặt.

Như Tiểu Lam không coi ai ra gì nhìn xung quanh, nàng chỉ quan tâm xem những đồ ăn ở đây có hợp với ý nàng hay không.

Đáng tiếc là, tuy nhìn rất phong phú, nhưng mùi vị thì lại kém xa.

Như Tiểu Lam hậm hực đặt mạnh đĩa xuống.

Đúng lúc này, trong bữa tiệc có một người đứng dậy, nhìn qua chưa đến hai mươi tuổi, y phục bình thường.

Hắn đi đến trước mặt Thanh Mặc Nhan rồi thì lễ: "Thiếu Khanh đại nhân, hôm nay ta mượn rượu kính ngài một ly, ta may mắn được ngài tìm giúp một chức quan ở Công Bộ, hiện giờ ta cũng đã được ngồi vào vị trí cử phẩm rồi."

Thanh Mặc Nhan đạm nhiên cười: "Chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, lương bổng có đủ lo cho gia đình không?"

Người nọ vuốt cằm liên tục: "Thiếu Khanh đại nhân yên tâm, lương tháng vừa đủ, công việc cũng nhàn hạ, ít nhiều cũng nhờ có ngài hỗ trợ."

Nghe những lời này, nhị thiếu gia ngồi ở một bên lập tức trắng mặt.

Công việc này không phải là lúc trước Thanh Mặc Nhan tìm cho hắn sao? Tại sao lại đem cho người khác...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 125: Hạ bột phấn, gặp lại chồn trắng ở cửa cung

Nhị thiếu gia vừa kính rượu với mọi người, vừa vênh tai lên nghe Thanh Mặc Nhan cùng người khác nói chuyện.

Chức quan ở Công Bộ kia Thanh Mặc Nhan đã từng nhắc qua với hắn, nhưng mà cũng chỉ là một chức quan cừ phẩm mà thôi, hơn nữa nhiều nhất cũng chỉ leo lên được vị trí lục phẩm là cùng.

Trong suy nghĩ của nhị thiếu gia, chức quan này quá thấp.

Mấy vị tân khách bên trái đều là bằng hữu của hắn, bọn họ đang nghị luận ầm ầm.

"Khó trách gần đây thấy hắn ít đi ra ngoài, nguyên lai là bận đi tìm chức quan."

"Một chức quan cừ phẩm thì có cái gì mà giỏi." Hiển nhiên có người cũng giống như nhị thiếu gia, khinh thường chức quan này.

"Các ngươi thì biết cái gì, hắn ở trong phủ bắt quá chỉ là con thứ, đó là một chức quan nhân tản, hiện tại hắn lại được Thiếu Khanh giúp đỡ, qua vài năm sau có thể còn được thăng lên lục phẩm, kia thế nhưng chính là một công việc béo bở, mỗi tháng đều được phía dưới hiến kính quà cáp cùng tiền bạc, đủ cho ở trong tòa lầu nấy hôm..."

Những lời này đều bị nhị thiếu gia nghe được, trong lòng hắn có tư vị nói không nên lời.

Vốn là chức quan mà hắn ghét bỏ, vì sao bây giờ nghe lại thấy mê người đến vậy?

Phải biết rằng muốn ở trong tòa lầu một đêm phải mất ít nhất hơn hai mươi lượng bạc, đối với gia đình bình thường mà nói, chút tiền ấy đủ để sống qua một năm.

Trong lòng suy nghĩ, không tự chủ, thời điểm kính rượu liền có chút thất thần, khi xoay người lại không may va vào người khác.

"Tiểu Lam, quai lại." Thanh Mặc Nhan không vui hô.

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới người hắn vừa đụng phải là Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cười hi hi đi đến bên người Thanh Mặc Nhan rồi ngồi xuống.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn đệ đệ của mình, hạ giọng nói: "Lại làm chuyện xấu gì?"

Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Đâu có gì... Ta chỉ đùa hắn chút thôi."

Lần trước nhị thiếu gia dùng bột phấn hại nàng, lần này nàng cũng dùng bột phấn nhưng mỗi tội là loại khác a.

"Ngươi sẽ không tức giận đi?" Nàng có chút lo lắng, mặc kệ như thế nào, nếu nháo ra chuyện gì thì cũng sẽ làm mất đi mặt mũi Hầu phu bọn hắn.

Thanh Mặc Nhan nâng mi, khinh thường nói: "Ngươi muốn chơi thì cứ chơi đi, xảy ra chuyện gì đều có ta che chở cho ngươi."

Như Tiểu Lam che miệng cười không ngừng, đến ngay cả lông mày cũng nhướn cao hết lên.

Thường thường có nữ quyến hướng ánh mắt về phía bên này, thỉnh thoảng còn có người đi đến muốn bắt chuyện với Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan có chút phiền chán, không lâu sau đã kéo Như Tiểu Lam đứng dậy ra khỏi bữa tiệc.

"Đi đâu?" Như Tiểu Lam hỏi, bộ dáng có chút không tình nguyện.

"Tiến cung." Thanh Mặc Nhan dắt nàng xuống từ lâu, rồi ôm lên xe ngựa: "Không phải ngươi đã làm xong thể thân phù rồi sao, chẳng lẽ cứ muốn kéo dài như thế để cho Hoàng Thượng phải chờ?"

Như Tiểu Lam lè lưỡi: "Ta chỉ là muốn xem náo nhiệt thôi."

Vì không muốn người khác sinh nghi, nên nàng không dám để cho bột phấn kia có hiệu quả quá nhanh, nàng rất muốn tận mắt chứng kiến xem tác dụng của nó như thế nào.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ vào trán nàng, thật đúng là một đại nha đầu thích gây rắc rối.

Hai người vào cung.

Như Tiểu Lam đem thể thân phù dâng lên cho hoàng đế.

Hoàng đế cầm thể bài gõ lật qua lật lại xem, yêu thích không thôi, liền thưởng cho nàng một hộp điểm tâm trong cung.

Như Tiểu Lam mặt mày hớn hờ, hành lễ cảm tạ, rồi mở hộp ra ăn điểm tâm.

Hoàng đế kinh ngạc, Thanh Mặc Nhan giải thích nói: "Trưa nay Tiểu Lam vẫn chưa được ăn cái gì, mong Hoàng Thượng thứ tội." Tiếp theo, hắn lại đem sự việc nhị thiếu gia nạp thiếp đơn giản nói qua một lần.

Hoàng đế nghe xong thần sắc có chút không vui: "Chỉ là nạp thiếp mà thôi, cư nhiên còn muốn tỏ chức long trọng, còn ra thể thống gì nữa."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu không nói gì.

Hoàng đế trầm mặc một hồi, mở miệng nói: "Nhiệm vụ của ngươi vẫn đang nhân rồi ở nhà đi?"

"Vâng, vì thần từng tìm cho hắn một chức quan ở Công Bộ, nhưng mà hắn lại ghét bỏ chức quan đó không có phẩm cấp cao... Cự tuyệt." Thanh Mặc Nhan không chút giấu diếm, nói thẳng ra.

Sắc mặt hoàng đế càng thêm âm trầm: "Thôi, ngươi cứ lo làm tốt công việc của mình là được rồi, nghe nói gần đây sức khỏe ngươi rất tốt, hẳn là không phát bệnh nữa đi?"

Việc Thanh Mặc Nhan mang theo một thân cổ độc người ngoài cũng chỉ nghĩ là hắn bị bệnh tật, cũng không có bao nhiêu người biết được nội tình bên trong.

Bất quá việc này đương nhiên không thể gạt được ánh mắt của hoàng đế.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nâng quan bào lên quỳ xuống: "Gần đây vì thần đã xử lý xong công việc ở Đại Lý Tự, vì thần muốn rời khỏi kinh thành, mang Tiểu Lam đi tìm tộc nhân của nàng..."

Lần trước hắn đã đề cập qua chuyện này với hoàng đế, bây giờ chuyện xưa nhắc lại, xem ra tâm ý hắn đã quyết.

Hoàng đế suy nghĩ một lát, sau đó lại nhìn về phía Như Tiểu Lam, gật gật đầu: "Vậy trăm cho ngươi thời hạn một tháng."

Thanh Mặc Nhan chấp tay tạ ơn.

Ra khỏi đại điện, Như Tiểu Lam hưng phấn đến dị thường: "Khi nào chúng ta rời khỏi kinh thành?"

"Ba ngày sau."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút: "Ta có thể đi gặp bát điện hạ được không?" Lâu rồi không thấy Vu Phong Hoa, cũng không biết hắn có thực hiện theo chủ kiến của nàng hay không, hắn có thành công "phụ trách" với Lăng Tĩnh Tiêu hay không.

"Hôm nay không được." Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt chờ mong của nàng, ần giấu đen tối nơi đáy mắt.

"Vì sao?"

"Ngày nào người của giáo phường cũng đến dạy hắn tập luyện võ kỹ, ngươi đi sẽ không thích hợp." Thanh Mặc Nhan không nói nhiều, trực tiếp kéo nàng ra phía cửa cung.

"Bất quá chỉ tập luyện võ kỹ mà thôi, vì sao ta không thể đi?"

Thanh Mặc Nhan thở dài, dừng bước chân.

Không biết tại sao, Như Tiểu Lam cảm thấy ánh mắt hắn có chút... Ưu thương.

"Bởi vì dạy võ kỹ... Đều là những nam nhân bắt nam bắt nữ, ta nghĩ bát điện hạ cũng không muốn để cho ngươi nhìn thấy mấy cảnh đó đâu."

Như Tiểu Lam ngây người.

"Sao bọn họ lại muốn đối xử với hắn như vậy?" Đó là một nam hài tử sinh ra còn đẹp hơn cả nữ tử, vì cái gì hắn lại bị ép phải học mấy thứ này.

"Chuyện trong cung, ngươi biết càng ít càng tốt." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Khi ra đến đạo cửa cung cuối cùng, từ phía đối diện đi tới một người, cảm ỷ mắng bào, thân hình gầy yếu, trên mặt mang theo ý cười tao nhã.

Trên đầu vai hắn là một con chồn trắng, nó đang tròn mắt nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam theo bản năng túm lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, trốn ra phía sau hắn.

Dù cho bây giờ nàng có thể sử dụng thuật âm dương, nhưng mà bản năng động vật vẫn khiến cho nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi trước con chồn trắng này, cho nên mỗi khi nhìn thấy nó, phản ứng đầu tiên của nàng chính là muốn chạy trốn thật xa.

"Thái tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan chấp tay thi lễ.

Thái tử Thanh Thành mỉm cười: "Thiếu Khanh đại nhân muốn xuất cung?"

Thanh Mặc Nhan trả lời vài câu cho có lệ, đang muốn đi qua người thái tử, chợt thấy con chồn trắng trên vai thái tử thả người nhảy xuống đất, sau đó bỏ nhào về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị dọa đến lông tơ dựng đứng, không chút nghĩ ngợi liền trốn vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan phát ổng tay áo hất bay chồn trắng ra: "Thái tử điện hạ, nguoi đây là có ý gì?"

Chồn trắng một kích không trúng, lập tức quay trở về.

Thái tử cúi người ôm nó lên, tươi cười trên mặt mang theo thâm ý: "Xem ra Tiểu Lam cô nương rất sợ sủng vật của ta a."

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt.

Từ lúc đến thế giới này, địch nhân đầu tiên của nàng chính là súc sinh kia, nàng có thể không sợ sao, quả thật là đã hình thành phản xạ có điều kiện, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ như in cảm giác bị đối phương cắn vào cổ, vết thương rất đau, đến ngay cả cử động đầu cũng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thái tử thăm dò, Hầu phủ náo loạn

Thái tử mỉm cười nhìn Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá nhất gan đi, nghe nói nàng có kỹ thuật dị pháp, cứu được không ít người của Thuận Thiên Phủ, vì sao lại sợ một con chồn trắng đây?"

Đôi mắt Như Tiểu Lam ngập nước, nàng cũng muốn biết tại sao bản thân lại sợ con súc sinh này đến thế.

Nhưng mà cũng không có biện pháp, chỉ cần vừa nhìn thấy đối phương là nàng đã muốn bỏ chạy.

Bên hông đột nhiên căng thẳng, Thanh Mặc Nhan bế nàng lên: "Nếu thái tử điện hạ đã biết nàng nhất gan thì cũng đừng nên trêu đùa kiểu đó nữa."

Ngữ khí Thanh Mặc Nhan không tốt, thái tử thế nhưng cũng không hề tức giận, trên mặt vẫn mang theo ý cười tao nhã, vuốt ve chồn trắng trên cổ, nhìn Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi ra khỏi cửa cung, bước lên xe ngựa.

"Chắc chắn thái tử đã biết được gì đó." Như Tiểu Lam bất an nói.

"Ân." Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nghiêm túc, ánh mắt u ám không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Sao hử lại biết được chuyện của ta?" Như Tiểu Lam cá kình nói.

"Nguoi không nhớ rõ?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nàng.

"Nhớ cái gì?"

"Những chuyện xảy ra trước khi nguoi tới Hạ quốc."

Như Tiểu Lam cứng đờ.

Nàng cũng không phải thật sự là mèo hương, thời điểm nàng đi đến thế giới này, vừa mở mắt ra đã thấy bản thân bị nhốt ở trong lồng, sao nàng có thể biết thân thể này đến từ đâu được.

Nàng nỗ lực kiểm ra một cái cớ: "Khả năng khi đó ta vẫn còn quá nhỏ... Nên mới không nhớ rõ."

Thanh Mặc Nhan cũng không nghi ngờ đến việc này, bởi vì sự tồn tại của nàng cũng đã đủ khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên rồi.

"Nguoi được Tề quốc tiến cống đến đây..." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Việc này do thái tử phụ trách, lúc đó đặc biệt chuẩn bị nguoi là để làm con mồi dâng lên cho Hoàng Thượng."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn hử, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến chuyện này.

"Ta không biết tại sao nguoi lại trốn được khỏi nơi đó, nhưng mà sau đó thái tử đã phái rất nhiều người đi điều tra việc này, hử hử là còn có tính toán khác, thái tử người này quả thật rất khó nắm bắt."

Như Tiểu Lam chớp mắt: "Hử sẽ không phải là muốn đem ta tặng cho Hoàng Thượng làm sủng vật đi."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc.

Có thể nghĩ ra đáp án đơn giản như thế, trên đời này đúng chỉ có mình nàng.

Khi hai người trở về Hầu phủ, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Trong phủ có chút quạnh quẽ, đến ngay cả đám hạ nhân cũng cúi thấp đầu, không dám thờ mặt.

"Nhị thiếu gia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã trở về, nói là do uống quá nhiều rượu, còn náo loạn một hồi, vừa được người đỡ về sân." Huyền Ngọc nói.

Như Tiểu Lam che miệng cười khúc khích.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái: "Người đã làm gì hấn?"

Như Tiểu Lam kiễng mũi chân, tiến đến bên tai hấn nói thầm một trận.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái.

Cùng lúc đó, trong tân phòng của nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở mép giường, sắc mặt trắng bệch.

Nhị thiếu gia nằm trên giường ngửa mặt lên trời, say đến bất tỉnh nhân sự.

"Tiểu thư, hôm nay là ngày đại hi, người đừng quá u buồn." Nha hoàn hồi môn theo từ Ngũ phủ tới khuyên nhủ.

"Sao còn gọi là tiểu thư, đừng để cho người khác nghe được." Một nha hoàn khác trách mắng.

"Là... Là nhị phu nhân." Nha hoàn cúi thấp đầu.

Ngũ tiểu thư ném khăn voan đi, trong phòng chất đầy của hồi môn mà nàng mang tới.

"Những của hồi môn kia đã cất tốt chưa?" Nàng hỏi, nếu nàng đã gả đến đây, mấy thứ kia chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

"Đều đã cất vào trong nhà kho." Nha hoàn nói: "Nhưng mà... Vừa rồi khi đi đến nhà kho nô tì phát hiện ra, mấy gian bên trong nhà kho đều trống không."

"Có lẽ là bọn họ cố ý dọn dẹp nhà kho để cho phu nhân chúng ta để đồ." Một nha hoàn khác nói.

Mọi người ta ta ngơ ngác nói chuyện, nhị thiếu gia trên giường đã tỉnh lại.

Ngũ tiểu thư tiến lên phía trước: "Muốn uống nước sao?"

Nhị thiếu gia che đầu, mơ hồ đáp lời.

Nha hoàn đứng ở một bên lập tức đưa nước cho Ngũ tiểu thư.

Nhị thiếu gia suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, khi thấy khuôn mặt của Ngũ tiểu thư, hấn liền la lớn lên một tiếng, hất chén trà vỡ nát.

"Yêu... Yêu quái!"

Trong tân phòng vang lên tiếng thét chói tai của nhị thiếu gia.

Trong viện Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam ghé vào trên giường, đặt sáu miếng ngọc sư tử lên gối, đếm từng cái từng cái một, sau đó lại đếm quay lại một lượt nữa.

"Trong viện nhị gia rất náo loạn." Bên ngoài có gã sai vặt nói: "Nhị gia uống quá nhiều rượu, coi tân nương tử là yêu quái, đuổi đánh chạy loạn khắp sân..."

Như Tiểu Lam cười khanh khách.

Tay Thanh Mặc Nhan cảm quyền sách, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, trong ánh mắt mang theo tia sùng nịch không tên.

"Yên tâm đi, thuốc này qua đêm nay thì sẽ tự hết tác dụng." Như Tiểu Lam dịch đến gần chân hấn lấy lòng nói: "Ai bảo hấn bắt cóc ta, ta cũng phải xả giận mới thấy thoải mái được."

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng, không nói tiếp.

Này cũng coi như hấn đang cam chịu.

Như Tiểu Lam gối đầu lên đùi hấn, đùa nghịch ngọc sư tử trong tay, tóc đen dài mượt giống như dòng suối chảy xuôi trên giường.

Thanh Mặc Nhan lật trang sách, chờ đến khi hấn cúi đầu nhìn xuống một lần nữa, Như Tiểu Lam đã ngủ say, một bàn tay vẫn còn đang nắm chặt lấy bảo bối ngọc sư tử của nàng, đôi môi hơi hé mở tựa như quả ngon ngọt lịm, dù người nào đó đến hái.

Thanh Mặc Nhan hơi cúi người, thăm dò một chút, rồi nhẹ nhàng ấn xuống..

Đêm thu tĩnh lặng, bên ngoài cửa sổ chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Sáng sớm ngày hôm sau, công việc trong viện Thanh Mặc Nhan lu bù lên, Huyền Ngọc không ngừng ra ra vào vào chính phòng.

Lần này Thanh Mặc Nhan rời khỏi kinh thành, muốn mang cả Như Tiểu Lam đi theo, cho nên phải chuẩn bị kỹ một số thứ, đến ngay cả hồ cừu (*) cũng cho vào để

dự bị.

(*) Hồ cừu: Da cáo dùng may áo ấm.

Phóng tầm mắt nhìn khắp trong viện, người nhân hạ nhất chỉ có mình nàng... A không, còn có một người nữa, đó chính là rồi gỗ Ngàn Thương.

Trừ bỏ giết người, những việc khác Ngàn Thương đều không làm tốt, lại còn có thể làm cho sự việc đang đơn giản trở nên phức tạp hơn, vì vậy mọi người đều muốn cách xa hẳn một chút.

Như Tiểu Lam chuẩn bị cho Ngàn Thương một bộ phục sức nữ tử, phối với đầu lạp có lớp sa mỏng màu đen rủ đến bên hông, nhìn qua quả thật có cảm giác giống như hiệp nữ giang hồ.

"Ngàn Thương, ngươi biết cưỡi ngựa không?" Như Tiểu Lam nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, bọn họ đi xa thế này chắc chắn chỉ có thể cưỡi ngựa, cũng không nên để cho Ngàn Thương chạy theo ở phía sau đi.

Ngàn Thương lắc đầu: "Cưỡi ngựa quá chậm."

Quả nhiên là không biết, xem ra chỉ có thể an bài cho hẳn một chiếc xe ngựa riêng.

Như Tiểu Lam đi tìm Thanh Mặc Nhan, kết quả nhìn thấy quản gia trong phủ đang đứng nói chuyện với hắn.

Chỉ một lúc sau, đã thấy quản gia hành lễ rồi khỏi, sắc mặt Thanh Mặc Nhan có chút khó coi.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Như Tiểu Lam không hiểu hỏi.

"Trưa nay chúng ta phải đến tiền viện dùng cơm." Ngữ khí hân lạnh như băng.

Tiền viện, chính là sân của lão Hầu gia, tại sao đột nhiên lại muốn mời bọn họ đến đó ăn cơm?

Như Tiểu Lam đẩy một bụng nghi ngờ, nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Thanh Mặc Nhan, nàng cũng không dám nói lung tung cái gì, đành phải thành thành thật thật đi theo phía sau hắn, không lâu sau đã đến được tiền viện.

Trên bàn bày đầy đồ ăn, khuôn mặt lão Hầu gia trầm xuống ngồi ở trên ghế tựa, bộ dáng giống như có ai thiếu tiền hắn không bằng.

"Phụ thân." Thanh Mặc Nhan nhân nhạ gọi một câu.

Khóe miệng Như Tiểu Lam giật giật, nàng không nghĩ muốn hành lễ với đối phương.

Ngay tại thời điểm nàng do dự, Thanh Mặc Nhan đã kéo nàng ngồi xuống, hiển nhiên cũng không có ý muốn nàng thỉnh an phụ thân hắn.

Hai bên quai hàm lão Hầu gia run rẩy, hừ lạnh một tiếng, thế nhưng không có nắm chặt việc này không buông.

Như Tiểu Lam cảm thấy ngoài ý muốn.

Lão già này tuyệt đối là có mưu tính gì đó, bằng không đã sớm nhảy lên mắng người rồi.

Nàng đang nghĩ, đã thấy nhị thiếu gia mang theo Ngũ tiểu thư bước vào, trên mặt hai người một mảng xanh một mảng tím, tựa như vừa hí xướng xong nhưng vẫn chưa kịp tẩy trang.

Như Tiểu Lam gất gao cắn môi, thật vất vả mới giấu đi được ý cười xấu xa trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Người coi Thiều Khanh là người giới thiệu việc làm sao

Nhị thiếu gia khuôn mặt đầy thương tích tiến vào, mang theo Ngũ tiểu thư đến hành lễ với lão Hầu gia, hai người đồng thanh nói: "Phụ thân."

Sắc mặt lão Hầu gia xanh mét, cao giọng răn dạy, nói: "Bây giờ đã là mấy giờ rồi, không biết đường mà đến sớm sao!"

Nhị thiếu gia thần sắc suy sụp, mặt mày cả đăm, hiển nhiên là rất không dễ chịu, bất quá hắn đã quen với việc bị phụ thân trách mắng, cho nên cũng chỉ dờ dẩn đứng ở nơi đó nghe giáo huấn.

Ngũ tiểu thư mặc trên người một bộ y phục màu hồng, tóc búi lên, cúi đầu đứng ở phía sau nhị thiếu gia, trong lòng ủy khuất không thôi.

Đến ngay cả nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới, mới gả vào phủ đã bị nam nhân của mình đánh.

Thế nhưng còn chỉ vào nói nàng là yêu quái, hạ nhân trong sân đều bị dọa cho kinh sợ, hết ngăn rồi lại khuyên, thật vất vả mới lừa được nhị thiếu gia vào trong thư

phòng ngủ.

Nàng ở trong phòng khóc nguyên một buổi tối, đến ngay cả điểm tâm cũng không ăn.

Lão Hầu gia giáo huấn nhị thiếu gia rất lâu, lực chú ý của Như Tiểu Lam lại bị những món đồ ăn trên bàn hấp dẫn.

Bụng không hợp thời "cô lỗ" một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng.

Như Tiểu Lam đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Thật đúng là gặp quý, buổi sáng nàng đã ăn rất nhiều rồi, tại sao còn đói nhanh như thế.

Thần sắc mọi người phức tạp không giống nhau, nhưng ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn nàng vẫn mang theo tia dung túng như cũ.

Bởi vì hần biết, vật nhỏ lớn nhanh, tự nhiên thân thể cũng cần được cung cấp nhiều hơn người bình thường.

Thanh Mặc Nhan nhìn thức ăn trên bàn, thấp giọng nói với nàng: "Muốn ăn cái gì?"

Như Tiểu Lam quyết đoán lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoại ý muốn, chưa bao giờ thấy nàng tỏ ra dè dặt như thế, chẳng lẽ là do nàng đã lớn? Nên đã hiểu chuyện hơn?

Lão Hầu gia ho khan vài tiếng: "Đều ngồi hết đi."

Nhị thiếu gia như được đại xá, vội vàng ngồi xuống.

Ngũ tiểu thư theo sát phía sau cũng ngồi xuống ở bên người hần.

Thanh Mặc Nhan đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, "đông" vang một tiếng.

Lão Hầu gia nâng mí mắt, nhìn về phía Ngũ tiểu thư: "Hầu phủ chúng ta cũng không phải là gia đình bình thường, thân là thiếp thất có thể tùy tiện ngồi xuống sao!"

Ngũ tiểu thư trắng mặt, lập tức đứng dậy, trực tiếp quỳ xuống.

Nguyên bản nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là nàng luôn quên mất đi thân phận của mình.

Không sai, hiện tại nàng đã không còn là thiên kim tiểu thư Ngũ phủ nữa, bây giờ nàng chỉ là một thiếp thất, ở trên bàn cơm của gia đình phú quý, căn bản đến ngay cả quyền được ngồi cũng không có.

Lão Hầu gia lại răn dạy nàng mất nửa ngày, xong xuôi mới cho nàng đứng lên.

Nàng chỉ được đứng bên cạnh nhị thiếu gia giúp đỡ gấp thức ăn cho hần.

Nhìn trộm nhị thiếu gia, chỉ thấy hần cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, không dám liếc nhìn nàng dù chỉ là một cái.

Bỗng chốc tâm Ngũ tiểu thư trở nên lạnh ngắt.

Lúc trước nàng vốn tưởng rằng chỉ cần dựa vào tình cảm của nhị thiếu gia dành cho nàng, thì dù có là thiếp thất cũng đã có hần che chở, cho nàng địa vị giống như phu nhân trong phủ.

Nhưng mà hiện thực lại quá tàn khốc.

Nam nhân của nàng ở Hầu phủ, hóa ra là cái dạng này.

Thậm chí còn không dám mở miệng nói giúp nàng nửa câu.

Ngẩng đầu nhìn phía đối diện.

Trong tay Thanh Mặc Nhan vuốt ve chén trà, khuôn mặt tuấn lãng mang theo thần sắc lạnh băng, làm cho người ta cảm thấy có chút xa lạ, khó có thể đến gần.

Nhưng mà, một nam tử như vậy, đã ngồi lên đến chức quan Đại Lý Tự Thiếu Khanh tứ phẩm, tiền đồ vô lượng.

Mọi người cúi đầu dùng cơm, trong phòng chỉ có thanh âm bát đĩa va chạm.

Thanh Mặc Nhan không ăn thứ gì cả, chỉ ngồi thưởng thức cái chén trong tay, rất nhanh, hần để ý thấy vật nhỏ cũng không có ý muốn đụng đĩa.

"Làm sao, không hợp khẩu vị?" Hần hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu, nói dối: "Ta không đói bụng."

Thân là một sủng vật có nhãn lực, phải luôn hiểu được tâm ý của chủ nhân.

Rõ ràng là Thanh Mặc Nhan rất phiền chán khi phải đến nơi này, nếu nàng ở đây ăn uống ngon lành, tâm tình của hắn chắc chắn sẽ càng tệ hơn.

"Nhiệm vụ của ngươi cũng đã thành thân, mấy ngày nữa ngươi bớt chút thời gian vào cung tìm cho hắn một cái chức quan đi." Lão Hầu gia đột nhiên lên tiếng.

Như Tiểu Lam cũng sợ ở đó đến nửa ngày mới phản ứng kịp, lời này là đang nói với Thanh Mặc Nhan.

Có biết xấu hổ hay không a! Ngươi coi Thanh Mặc Nhan là người giới thiệu việc làm sao, nói tìm là tìm được sao, ngươi cũng không xem lại xem con trai thứ hai mình là cái dạng gì... Bị nữ nhân lừa gạt mà cũng không biết.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, khoe miệng hắn mới thả lỏng ra một chút, mặc kệ đối phương là ai, vật nhỏ của hắn trước sau vẫn luôn hướng về phía hắn.

Lão Hầu gia vừa rút lời, nhị thiếu gia đã ngẩng đầu lên, ánh mắt chờ mong nhìn về phía bên này.

"Ta có tìm cho đệ đệ một chức quan, nhưng mà hắn lại cự tuyệt." Thanh Mặc Nhan bỏ chén trà trong tay xuống, quay sang đưa nghịch tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, trên mu bàn tay còn có ba cái hố nhỏ mập mạp, ấn xuống cảm giác phi thường thoải mái.

"Cũng tại chức quan kia hơi thấp." Nhị thiếu gia oán giận: "Bất quá chỉ là một chức quan cửu phẩm... Còn phải chờ một thời gian lâu mới lên được lục phẩm..."

"Có ta ở trong triều giúp đỡ, lên được lục phẩm cũng lắm cũng chỉ mất hai năm, đến lúc đó sẽ được điều đến vùng ruộng đất riêng của Công Bộ, quản lý việc nuôi trồng cùng cung ứng lương thực, trước không nói đến chuyện trưng thu lương thực, hoặc thuế ruộng các loại, chỉ tính riêng đến chức quan thôi... Dựa vào số quà cáp cùng tiền bạc do người bên dưới hiếu kính cũng đủ đủ cho ngươi mua được mấy tòa nhà ở trên kinh thành rồi." (Linh: Đoạn này ta chém bừa, không biết có đúng không, cầu mọi người thông cảm, ta cố gắng hết sức rồi T_T)

Ngữ khí Thanh Mặc bình thản, nhị thiếu gia lại như bị sét đánh.

"Đại... Đại ca, lúc trước ngươi không nói với ta mấy thứ này..."

"Ngươi lúc đó không muốn nghe ta nói." Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay chọc vào mu bàn tay Như Tiểu Lam: "Nếu ngươi đã không đồng ý thì cũng nên quên đi, phụ thân sẽ tìm cho ngươi chức quan tốt hơn."

Sắc mặt lão Hầu gia nhanh chóng đen như đáy nồi.

Có công việc béo bở như vậy, tại sao hắn lại không biết! Hơn nữa điều làm hắn tức giận chính là nhị nhi tử của hắn cứ nhiên lại không thèm nhận, trực tiếp cự tuyệt.

"Hiện tại biết sai cũng chưa muộn, để đại ca ngươi đến Công Bộ nói vài câu là xong." Lão Hầu gia nói.

"Đáng tiếc... Công việc kia ta đã cho người khác, nhiệm vụ vẫn nên cầu phụ thân giúp đỡ đi." Thanh Mặc Nhan lập tức phá hỏng lời nói của lão Hầu gia.

Trong lòng nhị thiếu gia rồi rầm thành một đoàn.

Hắn vạn lần không nghĩ tới chức quan mà lúc trước mình cảm thấy chướng mắt cứ nhiên lại có thể kiếm được nhiều lợi lộc như thế, chỉ có điều phẩm cấp vẫn có chút thấp... Hắn muốn giống như đại ca, làm đến chức quan tứ phẩm.

Được tiến cung diện thánh, như vậy uy phong biết bao nhiêu, đi ra gặp bằng hữu cũng có mặt mũi hơn.

"Ta đã xin phép trước mặt Hoàng Thượng, qua hai ngày nữa sẽ đem Tiểu Lam rời khỏi kinh thành đi tìm tin tức về tộc nhân của nàng, nếu không còn chuyện gì khác ta xin cáo từ trước." Nói xong lập tức đứng lên.

Như Tiểu Lam cũng theo sau hắn đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Sau lưng truyền đến tiếng gầm lên của Hầu gia.

"Phụ thân còn có việc gì?" Thanh Mặc Nhan ngữ khí lạnh nhạt.

"Hắn là nhiệm vụ của ngươi!"

Thanh Mặc Nhan khoát tay với Huyền Ngọc đang đứng ngoài cửa.

Huyền Ngọc đưa ra một phần sổ sách, đặt ở trước mặt nhị thiếu gia: "Nhị gia ngài còn nợ thế từ chúng ta một ngàn bốn trăm lượng bạc, phần sổ sách này trước hết cứ để lại chỗ ngài, chờ ngài có thời gian rảnh rồi, nhớ rõ hoàn trả lại là được."

Cắt lời lui xuống.

Lão Hầu gia đập mạnh bàn: "Chẳng lẽ trong mắt ngươi nhiệm vụ ruột còn không bằng số bạc kia!"

Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Chỉ cần phụ thân có thể nói cho ta biết, mẹ đẻ ta được chôn cất ở đâu, ta sẽ dùng khoản nợ này để trao đổi, thế nào?"

Lời vừa nói ra, tức thì sắc mặt lão Hầu gia xám như tro tàn.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó đợi một lát, cuối cùng cũng không chờ được tới lúc đối phương mở miệng đồng ý.

"Ta hiểu được." Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo xoay người rời đi, quanh thân hắn tỏa ra tia sát khí nồng đậm, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng nhận không được mà khẽ rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chủ nhân, đầu óc ta đơn giản người đừng gặt ta

Thanh Mặc Nhan không hề quay đầu lại đi thẳng ra khỏi viện, Như Tiểu Lam cơ hồ phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp hắn.

Câu hỏi cuối cùng của Thanh Mặc Nhan vừa rồi quả thực đã làm cho nàng kinh sợ.

Xem ra nội tình trong Hầu phủ không phải là ít ỏi.

Nàng chưa bao giờ nghe Thanh Mặc Nhan nhắc đến mẹ đẻ của mình, tuy rằng lần trước hắn có nói mẹ đẻ hắn qua đời sau sinh hắn ra, nhưng mà tại sao người đã chết chôn cất ở đâu cũng không biết?

Này cũng quá khoa trương đi, cũng đâu phải là chuyện phạt hạ nhân trong phủ, rồi mang ném đến bãi tha ma.

Tại sao lão Hầu gia không dám nói cho Thanh Mặc Nhan biết mẹ đẻ hắn được mai táng ở đâu?

Người đã chết, Hầu gia còn sợ hãi cái gì?

Như Tiểu Lam ôm theo cả bụng nghi vấn, nhưng lại không dám hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh đến dọa người, nàng cảm thấy yên lặng sẽ tốt hơn.

"Cô lỗ..." Bụng lại kêu lên.

Thanh Mặc Nhan nghe thấy, bước chân chậm lại.

"Ta đưa người đi ăn."

"Được được." Ánh mắt Như Tiểu Lam lập tức sáng lên.

Thanh Mặc Nhan phân phó với Huyền Ngọc vài câu, rồi xoay người mang theo nàng đi ra hướng cửa chính.

"Thanh Mặc Nhan..." Cuối cùng Như Tiểu Lam cũng không nhận được, chạy nhanh vài bước túm lấy góc áo hắn: "Cái kia... Có cần ta giúp gì không?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn nàng, trên mặt tràn đầy biểu cảm kinh ngạc.

Như Tiểu Lam vội la lên: "Người đừng có mà coi thường... Ta có thể biến thành mèo hương, buổi tối trốn ở trên nóc nhà lão Hầu gia, nhất định sẽ nghe ra được chút tin tức giúp người."

Nhìn tiểu bộ dáng khản trương của nàng, Thanh Mặc Nhan liền phớt xuy cười ra tiếng.

"Trên nóc nhà có rất nhiều chuột, buổi tối chúng lại chạy đến, người xác định có thể trốn ở đó?" Hắn trêu tức nói.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh ủa vào sau gáy, nàng cũng không muốn trốn ở nơi có lũ chuột hoạt động đâu.

"Kia... Ta có thể trốn ở dưới giường hắn." Như Tiểu Lam sửa lại câu nói.

Thanh Mặc Nhan vuốt cằm: "Trừ bỏ giày thối chút, giường lại cũng coi như là an toàn, người thực sự muốn đi?"

Nữ hài tử đau khổ, khuôn mặt nhăn thành một đoàn

"Kia... Kia..."

Lúc này hai người đã đi đến ngoài cửa phủ, Thanh Mặc Nhan nâng tay nhấn màn xe lên, dùng một tay ôm nàng lên trên xe.

Màn xe buông xuống, ngăn trở ánh sáng bên ngoài, khuôn mặt Thanh Mặc Nhan có chút nhìn không rõ: "... Nếu người muốn giúp cái gì đó, tối nay nhớ đừng rời khỏi người ta là được."

Như Tiểu Lam giật mình nhớ tới hôm nay là ngày thứ mười, là ngày cổ độc hắn phát tác, sau khi mặt trời lặn không được rời khỏi hắn nửa bước.

"Yên tâm, giao cho ta là được." Nàng đắc ý nói.

Nhìn vật nhỏ đặc ý đến vênh đuôi lên, giống như sứ mệnh cứu vớt toàn thế giới đều đang nằm ở trên vai nàng, Thanh Mặc Nhan không khỏi nở nụ cười.

Con người muốn tồn tại thì phải luôn nhìn về phía trước, hần muốn đi tìm "quý thảo" trước tiên, thời tiết cuối thu, đúng là mùa sinh trưởng của quý thảo, nếu bỏ lỡ, hần sẽ phải chờ một năm nữa.

Đến từ lâu, hần gọi lên mấy món mà Như Tiểu Lam thích ăn, lại bảo tiểu nhị mang lên thêm một bình rượu ngâm hoa quả.

Như Tiểu Lam khịt khịt mũi nhỏ, nhìn về phía cái chén trong tay hần.

"Đây là loại rượu gì, thơm quá a..."

Di chứng sau khi bị biến thành động vật: Khứu giác quá nhanh nhạy.

Như Tiểu Lam nhìn chăm chăm vào chén rượu, trông mắt như sắp rớt vào bên trong.

"Tiểu hài tử không được uống rượu." Thanh Mặc Nhan không chút lưu tình đặt chén rượu ra chỗ khác.

"Quý hẹp hòi." Như Tiểu Lam nói thầm.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng.

Như Tiểu Lam thò mặt qua: "Lém thử một ngụm thôi cũng không được sao?"

Lần trước nàng ăn tôm bị say là do Ngũ tiểu thư đã động tay động chân vào trong rượu, nàng vẫn cảm thấy bản thân không thể nào dễ dàng say như vậy.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng: "Chỉ uống một ngụm."

Lập tức mặt mày Như Tiểu Lam trở nên hớn hờ.

Thanh Mặc Nhan cầm chén lên giúp nàng uống một ngụm nhỏ.

Như Tiểu Lam chép miệng, ánh mắt mê mẩn.

Vị quả thơm quá, có chút giống với đồ uống của hiện đại, không, so với thứ kia còn muốn ngon hơn.

Sau khi ăn no, Như Tiểu Lam lại một lần nữa tỏ ra thèm thuồng, lôi kéo tay áo Thanh Mặc Nhan như một tên vô lại, hết nhõng nhẽo rồi lại cứng rắn muốn uống thêm một ngụm nữa.

Áo choàng Thanh Mặc Nhan suýt chút nữa đã bị nàng xé rách.

Kết quả mơ màng hồ đồ, Như Tiểu Lam uống hần một chén rượu ngâm hoa quả, đến ngay cả chính mình trở về Hầu phủ như thế nào cũng không nhớ rõ.

Buổi sáng thời điểm tỉnh lại, nàng phát hiện thân thể mình trơn bóng, chỉ mặc duy nhất một cái yếm, đến ngay cả tiết khố cũng không biết đã ném đi đâu.

"A!" Nàng lập tức nâng chần lên, chặt chẽ bao lấy toàn thân thể.

Mẹ nó! Người đã làm gì với cô nương ta!

Như Tiểu Lam không tiếng động lên án, đôi mắt màu xanh biếc trừng lớn.

Thanh Mặc Nhan đắp chăn ngủ ở bên cạnh, để lộ ra nửa người trên, nhưng mà vẫn như cũ không có giấu hiệu muốn tỉnh lại.

Trên người hần mặc kiện trung y bằng lụa, tuy có chút rời rạc, nhưng tốt xấu gì vẫn còn mặc ở trên người.

Chờ một chút, này không giống với bộ dáng bị "hành hung" qua a.

Như Tiểu Lam có chút không xác định được.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang ngủ, nàng lặng lẽ nâng chần lên chút, tự kiểm tra thân thể của chính mình.

Nơi nơi đều là vết bầm màu đỏ, ngay cả phần da thịt phía dưới cái yếm cũng không thoát khỏi.

Đây là bị làm sao?

Xuống thêm chút nữa... Lệ chảy thành dòng, ngay cả trên đùi cũng có...

"Thanh Mặc Nhan!" Nàng hung hăng đẩy người ngủ bên cạnh.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi mở mắt ra, giống như vừa mới tỉnh ngủ, nhưng mà đáy mắt lại là một mảnh trong trẻo, chẳng qua Như Tiểu Lam đang khản trương muốn chết, căn bản không chú ý tới điểm này.

"Ta... Trên người ta là xảy ra chuyện gì?" Nàng bực chần, vuron cánh tay nhỏ bé mập mạp ra.

Làn da trắng nõn, giống như chỉ cần véo một chút thôi là có thể chảy ra nước đến nơi.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan lười biếng dựa người ở nơi đó, tóc dài rối tung, trên người không còn khí thế sắc bén như hàng ngày nữa, ngược lại có vẻ nhu hòa đến dị thường.

"Nơi này, còn nơi này!" Như Tiểu Lam lại vurun chân từ trong chân ra.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lập tức tối sầm, bất động thanh sắc kéo chắn che đuôi nàng lại, rồi sau đó còn nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé của nàng: "Bị côn trùng cắn."

"A?" Như Tiểu Lam cho rằng mình đã nghe lầm.

"Đêm mùa thu có không ít côn trùng, người ngày hôm qua uống xong rượu ngâm hoa quả liền say, khi ngủ cả thân đều ra mồ hôi, cho nên ta mới giúp người cởi y phục ra, đây là dấu vết lưu lại khi bị côn trùng cắn, bôi thuốc xong hôm sau sẽ hết." Thanh Mặc Nhan nói xong đứng dậy bước xuống giường, chậm rãi mặc thêm áo ngoài: "Người cứ chờ ở đây đi, ta đi tìm thuốc cho người."

Thanh Mặc Nhan ra khỏi phòng, lưu lại một mình Như Tiểu Lam ở trên giường mang theo vẻ mặt mê man.

Nguyên lai là bị côn trùng cắn a... Tuy rằng vẫn cảm thấy nơi nào đó có chút lạ, nhưng đúng là chỉ có cái lý do đó thôi.

Liên quan đến phương diện quen biết bạn trai, nàng chính là ở hiện đại không có một chút kinh nghiệm nào, từ nhỏ đến lớn nàng chỉ biết đi theo ông nội, nghe nói lần đầu tiên sau mộng sẽ rất đau.

Nàng thử cảm thụ.

Nơi đó không đau, xem ra Thanh Mặc Nhan không nói dối nàng.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang thuốc vào, nàng lại một mực kháng cự, chết cũng không chịu để cho hắn bôi thuốc.

"Khi còn là mèo hương chẳng phải đều do ta bôi thuốc cho người sao, bây giờ mới biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan xụ mặt.

Hắn nói cũng có lý đi.

Như Tiểu Lam nguyên bản tâm còn đang kiên định đã bị tên chủ nhân bắt lương nào đó mê hoặc.

Ngoan ngoãn mở chân ra, để hắn bôi thuốc.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, trong mắt Thanh Mặc Nhan toát ra ngọn lửa sáng ngời.

Tư vị của vật nhỏ đúng là không tệ, chỉ tiếc hiện tại vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút.

Hắn còn phải nhịn thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Bước lên con đường tìm được

Ba ngày sau, Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi kinh thành.

Bởi vì lần này có thêm Như Tiểu Lam đồng hành, còn có cả rối gỗ Ngàn Thương, cho nên Thanh Mặc Nhan đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan lưu lại một trăm tên tử sĩ, để bọn họ bảo vệ cho sân.

Huyền Ngọc chọn ra hai mươi tên tử sĩ khác, trang điểm thành bộ dáng gia đình bình thường, mọi người cười ngửa đi theo.

"Ra khỏi thành, các người phải gọi ta là công tử." Thanh Mặc Nhan phân phó.

"Kia Như cô nương thì sao?" Huyền Ngọc hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, nàng mặc trên người kiện váy hoa màu tím, bên ngoài phủ lớp áo choàng lông gấm, cả người nhìn qua cảm giác mềm mại, làm hắn kim lòng không đậu muốn đưa tay ra sờ một cái.

"Các người gọi nàng là tiểu phu nhân đi."

"Rầm!" Như Tiểu Lam trượt chân ngã quy ở trong xe, hòm đựng lá bùa văng ra, lá bùa rơi xuống khắp xe.

"Vì sao phải gọi ta là tiểu phu nhân!"

Nhân gia rõ ràng mới chỉ có mười tuổi, vẫn còn thanh xuân vô địch, đáng yêu vô song, người làm sao có thể để cho người khác gọi ta là tiểu phu nhân.

Huyền Ngọc không nhìn ánh mắt ai oán của Như Tiểu Lam, lên tiếng đáp lời rồi thối lui.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nhặt những lá bùa rơi ra, chậm rì rì nói: "Địa phương chúng ta phải đi đến là một nơi có nhiều núi cao, người dân buru hân, nam tử nơi đó có thói quen cướp cô dâu, chỉ cần nhìn trúng nữ tử nào, sẽ đoạt mạng về, chẳng lẽ ngươi muốn bị người ta bắt về làm cô dâu nuôi tử tế?"

"Nếu để bọn hân gọi ta là tiểu phu nhân... Này có khác gì với cô dâu nuôi tử tế đâu..." Như Tiểu Lam bĩu môi.

"Đương nhiên là khác nhau." Thanh Mặc Nhan đem lá bùa bỏ vào cái hòm nàng đang ôm trong lòng: "Ngươi là cô dâu nuôi tử tế của ta, ta sẽ nuôi ngươi đến trắng trẻo mập mạp, nhưng nếu ngươi làm cô dâu nuôi tử tế của bọn họ, thì chỉ có thể làm việc cả ngày, còn phải xuống bếp nhóm lửa nấu cơm... Ngươi cảm thấy bên nào tốt hơn?"

"Ăn uống không phải trả tiền không phải làm việc vẫn tốt hơn." Như Tiểu Lam không có chút tự tôn gì tay nhỏ bé lên, vô si tò về nàng đã triệt để bị thần phục.

Thanh Mặc Nhan nhéo mặt nàng, trong mắt tràn đầy ý cười.

Như Tiểu Lam chịu đau, tùy ý hân nhào nặn mặt mình.

Xe ngựa ra khỏi cửa thành, dọc theo quan đạo (*) chạy như bay mà đi.

(*) Quan đạo: Đường sá do triều đình, nhà nước cho lập ra để dân chúng dùng.

Cách không xa cửa thành có một chiếc xe ngựa khác, một vị bạch y công tử thân nhiên lắc tay gấp cây quạt vào.

"Thiếu Khanh rời khỏi, truyền tin đi." Hân phân phó với người ngoài xe.

Mã phu bên ngoài vung tay lên, một con bò câu đưa tin tung cánh, bay về phía chân trời.

"Lúc này đây, Thiếu Khanh hẳn là rất hy vọng có thể tìm được mấy loại dược liệu quan trọng đi." Bạch y công tử cầm một quân cờ trắng lên, tiện tay đặt xuống bàn cờ.

Đối diện bàn cờ, là thái tử Thanh Thành, hân trầm ngâm một lúc, hạ xuống một quân cờ, rồi sau đó ăn luôn bốn quân cờ trắng của đối phương.

"Kỳ nghệ của thái tử điện hạ lại cao thêm một bậc rồi." Bạch y công tử cười nói, cây quạt mở ra hiện lên bốn chữ vàng: Trăm tài công tử

"Bạch công tử nói đùa, bất kể là ai cả ngày chỉ có thể làm bạn với quân cờ, kỳ nghệ cũng sẽ tự nâng cao lên thôi." Vu Thanh Thành lấy tay áo che miệng ho khan vài tiếng, sâu trong đáy mắt hiện lên bóng dáng lúc nhỏ của hân.

Đó là một hài tử gầy yếu, cả ngày đều phải làm bạn với chén thuốc, ngồi ở trong đại điện trống rỗng, đối mặt với bàn cờ, một mình đánh cờ.

Vì sao hân không được ra bên ngoài, hân cũng muốn giống như các hoàng đệ khác, được học tập cưỡi ngựa bắn cung, làm những việc mình muốn.

Vì sao hân vừa ra ngoài sẽ sinh bệnh, đến ngay cả đi hóng gió cũng là một hy vọng quá xa vời..

"Bạch công tử, đến lượt ngươi." Vu Thanh Thành nheo mắt lại, khóe miệng nâng lên ý cười đẹp mắt.

Sâu trong đáy mắt, bóng dáng khi còn nhỏ đã biến mất, chỉ còn lại hình tượng của một nam tử trẻ tuổi ưu nhã tôn quý, mỉm cười trên mặt như tắm gió xuân, nhưng mà chỉ có mình hân biết, ý cười này chưa bao giờ chạm đến đáy lòng hân.

"Không biết lúc này đây, Thiếu Khanh sẽ tìm được loại dược liệu quý hiếm gì, ta hiện tại có chút mong đợi a."

Bên trong xe ngựa, ả ả truyền đến thanh âm cúi đầu nói chuyện.

Sắc thu ngày càng dày.

Lá cây ven đường đều đã nhuộm nhàn nhạt màu vàng, trên bầu trời, một đàn chim nhạn từ không trung bay vút mà qua.

Khi bắt đầu lên đường, Như Tiểu Lam còn phi thường hưng phấn, mở cửa sổ ngắm phong cảnh, nhưng mà liên tiếp mấy ngày nay, đến ngay cả mỹ cảnh đẹp đến đâu cũng làm cho người ta cảm thấy buồn tẻ.

Theo lay động của xe ngựa, mí mắt nàng không nhịn được mà đánh nhau.

Đúng lúc này, nàng cảm nhận được có người vươn cánh tay tới vòng qua ôm lấy thân thể nàng.

"Muốn ngủ thì ngủ đi, gật gù như thế cũng không sợ đụng đầu vào xe." Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm rắn dạn của Thanh Mặc Nhan.

Nàng muốn đáp lại, nhưng thật sự quá buồn ngủ, trực tiếp ngã xuống trên người Thanh Mặc Nhan.

Xe ngựa xóc nảy ở trên đường, thỉnh thoảng lại làm nàng tỉnh giấc, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy xe ngựa đã dừng lại.

Nàng thoải mái không muốn mở mắt, muốn tiếp tục ngủ tiếp.

"Thỉnh cầu các vị chờ một lát, xe ngựa chúng ta bị hỏng ở trên đường, còn phải mất một lúc nữa mới có thể sửa xong..."

Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm xa lạ.

Như Tiểu Lam mở mắt một chút.

Thanh Mặc Nhan nằm nghiêng ở bên người nàng, một tay cầm sách, tay còn lại thì đang đặt bên hông nàng.

"Huyền Ngọc." Hắn gọi một tiếng ra bên ngoài.

"Công tử."

"Đi lên phía trước nhìn xem, phải mất bao lâu nữa mới có thể sửa xong, nếu quá lâu chúng ta đổi sang đường khác đi."

"Vâng."

Như Tiểu Lam tỉnh ngủ đôi chút, ngồi dậy xoa mắt: "Có chuyện gì vậy, sao xe không đi nữa?"

"Phía trước là đường núi, mặt đường rất hẹp, vừa vặn có người bị hỏng xe ngựa ở trên đường."

Như Tiểu Lam tò mò đưa đầu ra ngoài cửa sổ.

Cách không xa có mấy chiếc xe ngựa đang dừng ở trên đường, một vị lão giả râu bạc đang nói chuyện với một người nam tử trẻ tuổi.

Thời điểm nàng duỗi đầu nhìn xung quanh, người trẻ tuổi kia cũng vừa vặn nhìn qua, chạm nhau với tầm mắt nàng.

"Ánh mắt đẹp quá." Người trẻ tuổi buông tiếng thở dài.

Lão giả thuận thế quay đầu lại, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam cũng cảm thấy hơi sững sốt.

Như Tiểu Lam hồn nhiên chưa phát hiện ra, vẫn duỗi đầu nhỏ nhìn quanh như cũ.

Huyền Ngọc đi tới nói: "Công tử, xe ngựa phía trước bị mắc vào trong mương, mấy đường nhỏ khác gần đây xe đều không thể đi qua được."

Nói cách khác bọn họ chỉ có thể chờ xe phía trước sửa xong mới có thể đi tiếp.

Đúng lúc này, lão giả râu bạc đã đi tới, thì lễ nói: "Lão nhân họ Thái, chính là muốn đến Thạch Phưong trấn để thu mua dược liệu, xe ngựa chúng ta bị mắc kẹt vào trong mương ở ven đường, muốn mượn một ít nhân thủ giúp kéo xe lên, đi bên ngoài đường, cùng người khác thuận lợi chính mình cũng thuận lợi, trên xe ta có mang theo mấy vỏ rượu ngon, đêm nay muốn mời chư vị cùng uống vài chén."

Quả nhiên người buôn bán đều rất giỏi ăn nói, Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan vẫn ngồi trong xe không hề lộ diện.

"Huyền Ngọc, tìm vài người qua đó giúp đi."

"Vâng."

Huyền Ngọc chọn ra năm tên tử sĩ, cộng với số người của Thái lão, chưa đến một nén hương đã kéo xe ngựa lên thành công.

Cuối cùng ở trước lúc mặt trời lặn mới đi qua được đường núi, tiếp theo đi đến địa hình một khe núi.

"Xem ra hôm nay chỉ có thể qua đêm ở chỗ này."

Đoàn xe của Thái lão dừng ở bên ngoài rừng, rồi sau đó mới đi lại dò hỏi Huyền Ngọc: "Các người có muốn qua đêm ở đây hay không, ra khỏi cửa vẫn phải đặt an toàn của chủ lên hàng đầu, chúng ta ghé vào cùng nhau vừa vặn cũng có thể làm bạn."

Huyền Ngọc không làm chủ được, chỉ có thể hỏi Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn trời, phun ra hai chữ: "Hạ trại."

Thái lão bên kia đã dấy lên lửa trại, người trẻ tuổi bên cạnh hắn nói với Huyền Ngọc: "Đêm nay phụ thân ta làm chủ, mời gia chủ người lại đây được không?"

Vừa dứt lời, từ phía xe ngựa đối diện đi xuống một vị công tử trẻ tuổi, dáng người thon dài, cầm y hoa phục, hông đeo ngọc bội, vừa nhìn là biết đệ tử nhà phú quý.

Lão giả thấy thế đứng dậy chuẩn bị tiến lên nghênh đón.

Vị công tử kia đột nhiên xoay người lại bế một nữ hài tử trắng trẻo từ trong xe ra.

Đồng dạng cũng là cầm y hoa phục, nhưng lại không giống với người thường, ánh mắt của nữ hài tử này tựa như đá phi thủy, xinh đẹp vô cùng.

Người trẻ tuổi ở đối diện nhìn đến ngay người, đến ngay cả lão giả bên cạnh và những người khác cũng đều nhìn lại đây, ánh mắt không chút cố kỵ đánh giá.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được lửa nóng trong tầm mắt của những người này, mảy mui lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Trên đường ngẫu nhiên gặp phụ tử Lão thái, tiểu phu nhân muốn đi giải quyết

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam xuống xe ngựa, cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng từ phía đối diện, không khỏi nhăn mày lại.

Huyền Ngọc phát hiện ra chủ tử không vui, đang định mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy giọng nói trẻ con truyền đến: "Thanh Mặc Nhan, ta đói bụng."

Này thanh âm ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong cảm giác như ném qua mật ngọt.

Huyền Ngọc nhất thời quên luôn cả việc vừa rồi mình định mở miệng nói ra.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, chống lại một đôi mắt màu xanh biếc, sáng lấp lánh, đầy mong chờ nhìn hấn.

"Sẽ được ăn ngay thôi." Miệng Thanh Mặc Nhan cong lên.

Hấn còn nhớ lúc trước đã hỏi qua nàng, trên đường có sợ khổ không, kết quả nàng lại hỏi lại hấn có phải chịu đói không.

Hai người đi tới trước lửa trại, Huyền Ngọc sai người mang đệm đến, trải tấm da thú trông ấm xuống đất, rồi sau đó mới an trí chỗ ngồi.

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn lão già cùng người trẻ tuổi ở phía đối diện, ánh mắt hiện lên tia sáng, nàng vươn tay nhỏ bé ra vẫy vẫy về hướng bọn họ: "Hi. Chào các người."

Thái lão nhân cùng người trẻ tuổi đều ngây ngẩn cả người.

Đây là có ý gì?

Vẫn là người trẻ tuổi phản ứng nhanh hơn: "Vị cô nương này... Phương thức chào hỏi thật là đặc biệt."

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới mình vừa nói nhầm, nhưng mà nàng rất chán ghét phương thức quý gối hành lễ, hơn nữa nàng vừa mới ngồi xuống, nếu lại đứng lên... Rất lãng phí thể lực a, bụng của nàng cũng đang thầm thì kêu, nếu đứng lên nhất định sẽ tiêu hao một nguồn năng lượng rất lớn, bụng sẽ càng đói hơn.

Khuôn mặt nàng đau khổ đang suy nghĩ do dự xem có nên đứng dậy thi lễ hay không, đột nhiên Thanh Mặc Nhan duỗi tay kéo, thân mình Như Tiểu Lam không vững, ngã về phía sau.

Thanh Mặc Nhan giờ tay ra trực tiếp đỡ lấy vật nhỏ rồi ôm nàng ngồi lên trên gối hấn.

"Hai vị đừng vội nói chuyện, tiểu phu nhân của ta đang đói bụng, không biết có gì để ăn không."

Tiểu phu nhân... Đây là cái quý gì!

Như Tiểu Lam hận không thể giấu mặt mình đi, bình thường âm thầm xưng hô thì cũng được thôi, nhưng bây giờ đang ở trước mặt người ngoài sao hấn lại có thể gọi thân nhiên đến thế, Thanh Mặc Nhan, người thật sự không biết xấu hổ sao!

Trên mặt Thanh Mặc Nhan đến nửa điểm dị thường cũng không có, ngược lại đã làm cho hai người ở đối diện kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần được.

"Đương nhiên là có..." Thái lão vội sai người lấy bình sứ từ trên lửa trại xuống, bên trong là món canh xương.

Huyền Ngọc thấy thế lập tức đi đến làm thay người nọ, tự tay múc cho Như Tiểu Lam một chén nhỏ.

Canh xương đã sớm nấu chín, nước vẫn đang còn nóng, mang theo mùi thơm của xương tủy.

Xem ra những người này đã quen đi đường, mọi thứ đều chuẩn bị đủ cả.

Canh rất nóng, Như Tiểu Lam trừng mắt không dám đụng vào.

Sau khi biến thành động vật nàng cũng mang theo tập tính của loài mèo, phi thường sợ nóng, đồ ăn nóng chút thôi đã khiến mắt nàng choáng váng, chỉ có thể hít mũi ngồi nhìn chần chừ cái chén nhỏ.

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc lấy cái thìa đến đây, thông thả ung dung múc canh ra, thổi nguội từng chút rồi đút cho nàng uống.

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt của một già một trẻ đối diện lại chuyển về phía bên này, nàng cảm thấy mắt tự nhiên xê dịch mông: "Ta có thể tự mình uống."

Hiện tại bộ dáng nàng cũng đã hơn mười tuổi, không thể giống như hồi bốn, năm tuổi ăn vạ ở trên người hắn được.

"Chén rất nóng, ngươi cầm được?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói.

Như Tiểu Lam vươn ngón tay ra thử sờ vào chén nhỏ, quả nhiên là nóng đến dọa người.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại có thể cầm đến vững vàng.

Lão giả đối diện lên tiếng, giới thiệu về mình trước.

Nguyên lai người trẻ tuổi đi bên cạnh Thái lão là con trai hắn, tên gọi Thái Nghĩa Minh, phụ tử hai người buôn bán thuốc để kiếm sống, mùa thu hàng năm đều sẽ đến Thạch Phưởng trấn để thu mua dược liệu.

"Thanh công tử cũng là người buôn bán thuốc sao?" Thái lão hỏi, đồng thời đánh giá Huyền Ngọc.

Lăn lộn nhiều năm, hắn nhìn ra được thân thủ bất phàm của Huyền Ngọc, không giống với gia đình trong gia đình bình thường, đặc biệt là vị Thanh công tử này, khí thế quanh thân không hề giống thường nhân, ngược lại nhìn giống như công tử nhà quyền quý.

"Nghe nói dược liệu ở Thạch Phưởng trấn đều được lấy từ vùng núi sâu gần đó?" Thanh Mặc Nhan không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thái lão, mà là đổi sang hướng khác.

Thái lão gật đầu: "Vùng đó núi rừng hung hiểm, một mình hái thuốc tuyệt đối không dám đi vào sâu trong rừng, cho nên giá cả dược liệu cũng cao hơn không ít."

"Chỉ cần là dược tốt, cao hơn nữa cũng không sao." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói, đồng thời mang thìa canh cuối cùng dứt vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Xin hỏi Thanh công tử, vị cô nương này là..." Thái Nghĩa Minh tò mò hỏi.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn lau miệng cho Như Tiểu Lam: "Ngươi hỏi tiểu phu nhân của ta?"

Như Tiểu Lam đoạt lại khăn, tính dùng nó để che hết mặt.

Mở miệng ra là tiểu phu nhân, ngươi còn không sợ dọa người sao.

Thái lão cùng con trai hắn trao đổi ánh mắt: "Thanh công tử lần đầu tiên đến Thạch Phưởng trấn sao?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

"Có chuyện này... Sợ là Thanh công tử không biết." Thái lão cẩn thận nói: "Gần Thạch Phưởng trấn có ba sơn trại, ban đầu đều là những người đáng thương không có nhà để về, cũng có ít giặc cô chạy nạn tới đây, chỉ cần là nữ tử bọn họ nhìn trúng, thì sẽ trực tiếp bắt về, ngài vị này... Tiểu phu nhân... Nếu đến Thạch Phưởng trấn, sẽ không tránh khỏi lo lắng hãi hùng."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam, nha đầu không tìm không phải đang gặm bánh rán, làm cho cả tay toàn là mỡ.

"Đa tạ Thái lão nhắc nhở, ta sẽ chú ý." Thanh Mặc Nhan trực tiếp bỏ qua đề tài này.

Thái lão thấy đối phương không để ý, nếu nói thêm thì cũng không tốt, hai bên dùng cơm, Thái lão lại lấy rượu ra, cảm kích đám người Huyền Ngọc đã giúp đỡ hắn.

Nhưng mà Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ kia lại không uống rượu, Thái lão khuyên bảo một hồi cũng không có ai uống lấy một chén, chỉ đành bỏ qua.

Dùng cơm xong Thanh Mặc Nhan ngồi nói chuyện phiếm cùng Thái lão và Thái Nghĩa Minh, hỏi thăm những chuyện liên quan đến Thạch Phưởng trấn.

"Nghe nói mùa thu trong núi có sản sinh ra một loại dược liệu gọi là quý thảo?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Thái lão nghiêm túc: "Thanh công tử đến vì loại dược liệu này? Sợ là sẽ phải thất vọng quay về."

"Vì sao?"

"Quý thảo sinh trưởng ở sâu trong núi, nghe đồn dải núi này ngày xưa là một nơi chết chóc, tụ tập quá nhiều oan hồn, cho nên mới hóa thành quý thảo, nhưng mà ban ngày người sẽ không nhìn thấy nó, chỉ có thể đợi đến ban đêm mới thấy nó phát ra ánh sáng nhạt, trong rừng có dã thú hoành hành, người thường căn bản vô pháp ứng đối, thường chưa tìm được quý thảo, đã táng thân vào miệng thú."

Thái lão lắc đầu liên tục: "Dù cho ngẫu nhiên có một gốc quý thảo, cũng phải giá trị đến trên vạn kim, không phải thứ mà người thường có thể mua được."

"Thái lão từng nhìn thấy quý thảo?" Thanh Mặc Nhan thăm dò nói.

Thái lão lắc đầu, lúc này Thái Nghĩa Minh mới nói chen vào: "Nghe đồn có một năm người của Thanh Thủy trại nhặt được một gốc cây, nhưng chưa đợi bọn họ ra tay thì đã bị người nào đó tập kích trong đêm, toàn bộ Thanh Thủy trại chết quá nửa, cũng chính là từ lúc đó thế lực Thanh Thủy trại đã không còn lớn mạnh bằng lúc trước nữa, hiện tại cũng chỉ có thể phái người đi hái thuốc ở những khu rừng gần đó, không dám tiến sâu vào nơi thâm hiểm."

"Trong rừng này dã thú lợi hại nhanh, hơn nữa còn có chứng khí lui tới, đi vào rất dễ bị lạc đường, hoặc là trực tiếp trúng độc bỏ mình." Thái lão lắc đầu liên tục: "Cũng không biết dược liệu năm nay của Thạch Phưởng trấn có giá trị như thế nào."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nghe, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên tia sáng nóng rực.

Hắn không có đường lui, vì để giải trừ cở độc trong cơ thể, hắn chỉ có thể liều một phen.

Hon nữa đối với việc lần này đi tìm được, hắn đã ôm theo hy vọng rất lớn, trước kia hắn phái người tới đều bị táng thân trong rừng, mà lúc này đây, hắn dẫn theo vật nhỏ đến, vật nhỏ có thể nhìn thấy được những thứ mà bọn họ không thấy.

Này có lẽ là trời cao thương hại hắn, cũng là cơ hội cuối cùng của hắn.

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt thấy góc áo bị người lôi kéo.

Cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang chớp đôi mắt to, hai gò má ửng đỏ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Ta muốn đi giải quyết..." Như Tiểu Lam lấp bắp nói.

"Vậy thì đi thôi."

"Đi đâu a?"

Thanh Mặc Nhan duỗi một ngón tay chỉ chỉ: "Nơi nào cũng được."

Như Tiểu Lam bắt được ngón tay hắn, hận không thể bịt miệng hắn lại.

Người nói to trước mặt nhiều người như vậy làm gì, hon nữa bây giờ là nửa đêm nơi nơi đều tối đen như mực, người bảo ta phải đi đâu a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Gặp lợn rừng giữa đường, mới tiến vào Thạch Phường Trần đã bị lời đồn đánh vào người

Thanh Mặc Nhan bị vật nhỏ chặn tay, mới suy nghĩ kỹ.

Bởi vì hắn cũng phát hiện ra vấn đề này, bốn phía đều là người của bọn họ cùng hộ vệ đi theo Thái lão, nên Như Tiểu Lam mới không dám chạy đi quá xa, mà nàng lại là một người quá mức nổi bật, đi đến đâu cũng sẽ bị người ta nhìn chăm chăm vào.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy, rũ áo choàng, cáo từ phụ tử Thái lão.

Như Tiểu Lam đi theo phía sau hắn, hai người đi tới sau xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan phát tay với Huyền Ngọc, Huyền Ngọc lập tức hiểu ý, bảo tử sĩ xung quanh thối lui chút.

"Ồ đây đi." Thanh Mặc Nhan chấp tay ra sau đứng ở nơi đó, giống như đang thưởng thức phong cảnh.

Như Tiểu Lam cứng đờ: "Người xoay người sang chỗ khác đi!"

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm: "Nơi này không thể so sánh với Hắc phủ, ban đêm sẽ có dã thú xuất hiện, chúng nó thích ăn nhất là da thịt tiểu hài tử non mềm như người."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy có một trận gió lạnh từ phía sau thổi đến.

"Kia... Vậy người đứng xa chút." Như Tiểu Lam run run ngồi vào trong bụi cỏ.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn tiểu nhân nhi kia một hồi đứng lên, một hồi ngồi xổm xuống, một hồi đi lại xung quanh, tới tới lui lui.

"Chỉ là đi tiểu thôi cũng nên đi xong rồi chứ." Thanh âm vô tình của Thanh Mặc Nhan truyền đến: "Người ở đó làm cái gì?"

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt: "Cò quá dài, đâm ta..."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt, hon nữa ngày mới thốt ra được một câu: "Thật sự nhiều..."

Như Tiểu Lam lại hoạt động mất nửa ngày, thật vất vả mới ngắt bớt cỏ xung quanh đi, xong xuôi mới ngồi xổm xuống.

Ban đêm cực yên tĩnh, bốn phía không ngừng truyền đến thanh âm kêu vang của côn trùng.

Như Tiểu Lam nhìn chăm chăm Thanh Mặc Nhan đang đứng ở cách đó không xa làm sao cũng không thả lỏng bản thân được, đáng chết, quá khản trương, hắn đứng

gần như thế, lỡ nghe thấy thanh âm xấu hổ thì sao.

Ngay tại thời điểm nàng đang do dự, bụi cỏ phía sau truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Nàng còn chưa kịp quay đầu lại, chợt thấy thứ gì đó rất lạnh lẽo chạm vào trên mông nàng.

"A!" Nàng bị dọa hét to một tiếng nhảy dựng lên, liều lĩnh bổ nhào vào trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan bị nàng làm cho phát hoảng, còn chưa làm rõ xem rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, vật nhỏ quần áo không chỉnh tề liền cứ thế nhảy tới trên người hắn.

"Trong bụi cỏ có thứ gì đó!" Nàng liều mạng bò lên trên thân thể Thanh Mặc Nhan, kiệt lực muốn tránh xa thứ kia, càng xa càng tốt.

Nàng bò thẳng lên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ôm lấy đầu hắn, ngồi hẳn lên trên vai hắn: "Ở nơi đó, chính là ở nơi đó!" Nàng chỉ vào bụi cỏ.

Thanh Mặc Nhan đi qua.

Từ trong bụi cỏ nhảy ra một con ếch, chậm chậm hoạt động thân thể, bật nhảy bật nhảy nghênh ngang rời đi...

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn một màn này, tiếp theo lại quay đầu muốn nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ôm cổ hắn: "Không được nhìn!"

Lần này đúng là quá mất mặt, đến ngay cả quần nàng còn chưa mặc vào.

Đội đến khi hai người đi từ phía sau xe ngựa ra, Thái Nghĩa Minh đã chờ bọn hắn từ rất lâu.

"Phụ thân ta muốn kết giao bằng hữu với Thanh công tử, ngày mai hai đội chúng ta có thể cùng đồng hành không?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu, mang theo Như Tiểu Lam vào trong xe ngựa.

Ngày hôm sau, hai đội đồng hành.

Trên đường đi không hề an toàn, thỉnh thoảng lại có dã thú xuất hiện, bất quá đối với đám người Huyền Ngọc mà nói, mấy việc này không tính là gì cả.

Ngân Thương vẫn luôn ở trong xe ngựa, Như Tiểu Lam cũng không dám để cho nàng lộ diện, cũng may bản thân rồi gở không có bất cứ yêu cầu gì với hoàn cảnh sống, cho nên dọc theo đường đi cũng không xảy ra sai sót gì.

Đến trưa, Thanh Mặc Nhan đang định phân phó Huyền Ngọc dừng xe tìm nơi nghỉ ngơi, trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng dã thú rít gào.

Như Tiểu Lam vươn đầu nhỏ ra nhìn xung quanh.

Đoàn xe của Thái lão ở phía trước cũng dừng lại.

"Hình như là có người hái thuốc gặp nguy hiểm." Thái Nghĩa Minh nói.

Cỏ cây trong rừng tán loạn, một con lợn rừng cực to chạy như điên ra, răng nanh màu xanh phỉm bạc quang.

Đám người Huyền Ngọc đều đem tay đặt lên chuôi kiếm, chuẩn bị tùy thời bảo vệ chủ tử.

Cách lợn rừng không xa, có bốn người đeo giỏ thuốc đang liều mạng chạy trốn, trong tay bọn họ có nắm cung tên, còn cả trường đao, thường thường xoay người lại phản kích.

Như Tiểu Lam hưng phấn ra khỏi xe, ánh mắt sáng lên.

Thanh Mặc Nhan phát hiện ra vật nhỏ khác thường, cũng theo sát nàng ra khỏi xe ngựa.

"Nhìn thấy cái gì?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Ta muốn con lợn rừng kia."

"Muốn ăn thịt lợn nướng sao?" Thanh Mặc Nhan nhú mày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức suy sụp: "Ta tham ăn như vậy sao?"

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc gật đầu: "Phi thường tham ăn."

Như Tiểu Lam đỡ chán, làm sao đây, nàng không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Người nào đó vẫn chưa rõ tình huống tiếp tục truy vấn nàng: "Thật sự không muốn ăn?"

Như Tiểu Lam cực lực đè nén xúc động muốn cào hắn xuống, thấp giọng nói: "Thứ ta muốn là răng nanh của lợn rừng, chỉ cần khắc bùa chú lên trên đó, thì có thể trốn khỏi không bị chướng khí xâm phạm."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc, trong lòng cũng khê động.

Bọn họ đang muốn đi vào sâu trong rừng, loại đồ vật này tự nhiên là rất cần.

Điểm tay gọi Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan thấp giọng phân phó vài câu.

Thái Nghĩa Minh cùng Thái lão ở cách đó không xa thấy được, bất an nói: "Thanh công tử chẳng lẽ là muốn ra tay giúp bọn hắn?"

"Tại sao không thể?" Thanh Mặc Nhan hỏi lại.

Thái lão lắc đầu liên tục: "Ta khuyên công tử đừng nên xen vào việc của người khác sẽ tốt hơn, nhìn cách ăn mặc của bọn họ, hẳn chính là người Thạch Phưởng trấn, bọn họ phần đông đều tâm cao khí ngạo, người giúp họ ngược lại còn không được cảm kích..."

Thái lão vừa dứt lời, trong rừng liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Như Tiểu Lam mất thấy lợn rừng muốn đuổi theo bốn người kia vào trong rừng sâu, nàng đuổi tay ra búng một cái.

"Chó ngốc!"

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, từ bên người Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy ra một con chó màu đen, vung đầu lười ra chạy về phía trong rừng.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan lên tiếng.

Huyền Ngọc lập tức mang theo năm tên tử sĩ cũng xông vào trong rừng theo.

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh kinh ngạc đứng ở nơi đó, đợi đến khi bọn hắn phục hồi lại tinh thần, đám người Huyền Ngọc đã nâng con lợn bị giết quay lại đây.

Như Tiểu Lam hưng phấn muốn nhảy từ trên xe xuống.

Động tác Thanh Mặc Nhan còn nhanh hơn so với nàng, trực tiếp dùng tay ôm nàng lên.

Như Tiểu Lam vùng vẫy hai cái căng chân ở giữa không trung: "Người làm gì, để ta xuống!"

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói bên tai nàng: "Ta sẽ bảo Huyền Ngọc đem thứ ngươi muốn đến đây, đừng để cho Thái lão bọn họ biết chuyện này."

Lúc này Như Tiểu Lam mới an tĩnh lại.

Đám người Huyền Ngọc ném lợn rừng xuống đất.

Mấy người Thái lão chạy tới, nhìn cơ thể cực lớn của lợn rừng chặc chặc thờ dài.

"Bốn người hái thuốc kia đâu?" Thái Nghĩa Minh hỏi.

"Đã chạy." Huyền Ngọc nói, Thanh Mặc Nhan chỉ sai hắn đi giết chết lợn rừng, cũng không bảo bọn họ đi cứu người, cho nên hắn khinh thường để ý tới hành tung của bốn người hái thuốc kia.

Hôm đó, mọi người ăn rất nhiều thịt lợn rừng nướng, đến ngay cả chó ngốc cũng được phân cho một khối thịt lớn.

Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đem răng nanh lợn rừng đưa cho Như Tiểu Lam.

Hai ngày sau, đoàn xe cuối cùng cũng đi đến Thạch Phưởng trấn.

Nhưng mà bọn họ vừa mới tiến đến trấn đã bị một đám người vây quanh, có người chỉ vào xe bọn họ gân cổ lên kêu: "Là bọn họ, chính là bọn họ đoạt con mồi của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Mãnh hổ không nghe tiếng chó sủa, hảo hán tha mạng

Thanh Mặc Nhan vừa mới đến Thạch Phưởng trấn, đã bị một đám người vây quanh.

"Là bọn họ!" Một nam tử xa lạ chỉ vào xe ngựa của bọn họ: "Là bọn họ ở trong rừng đoạt mất con mồi của chúng ta!"

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh ra mặt, muốn giải thích vài câu.

Nhưng mà xe ngựa của Thanh Mặc Nhan bọn họ đến ngừng còn không ngừng, trực tiếp chạy qua giữa đám người đó, đi vào Thạch Phường trấn.

"Thanh công tử?" Thái Nghĩa Minh sốt ruột gọi.

"Chúng ta đi tìm quán trọ nghỉ ngơi trước." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, rồi buông màn xe xuống, cũng không thèm để ý tới cư dân đang vây quanh chỉ trỏ, đi thẳng.

Thái lão bất đắc dĩ, giải thích với người nọ mất nửa ngày trời, đợi đến khi bọn họ đến quán trọ, mấy người Thanh Mặc Nhan đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Như Tiểu Lam thay vào một thân nam trang, ăn mặc tựa như một vị tiểu công tử, một đầu tóc đen để hết ra sau đầu, dùng dây cột tóc buộc lại.

Thanh Mặc Nhan cũng thay đổi y phục, dẫn Như Tiểu Lam ra khỏi quán trọ.

"Thanh công tử, các người đây là muốn đi đâu?" Thái Nghĩa Minh không hiểu hỏi.

"Ra trấn đi dạo." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Muốn tìm người dẫn đường."

Mọi người đang nói chuyện, đột nhiên nam tử xa lạ ầm ĩ nói Thanh Mặc Nhan đoạt con mồi lại xuất hiện: "Là bọn họ, ở trong rừng đoạt đi con lợn rừng mà vất vả lắm chúng ta mới bắt được, bọn họ ý có nhiều người, tất cả mọi người sau này nhìn thấy bọn họ nhớ phải chú ý."

Theo tiếng kêu la của người nọ, người dân xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Thái lão cùng con hăn không nhịn được nói: "Không phải là giải thích với người rồi sao, chúng ta lúc đó chỉ là đi ngang qua, thấy các người bị lợn rừng truy đuổi chạy trốn chết, nên mới ra tay tương trợ..."

Người nọ gằn cổ: "Người nói vậy, bốn người chúng ta khổ cực thủ sẵn ở trong rừng hai ngày hai đêm mới bắt được, cuối cùng lại bị các người đoạt đi rồi!"

Thái Nghĩa Minh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, chưa sót cười: "Thanh công tử, người thấy không? Lúc trước khuyên người không nên ra tay tương trợ, kết quả vẫn là..."

"Uy, người kia, người tên là gì?" Thanh Mặc Nhan không mở miệng, nhưng Như Tiểu Lam ở bên cạnh hăn lại lên tiếng chỉ vào nam tử xa lạ càn quấy kia.

"Người... Người hỏi ta sao?" Nam tử kia có chút ngoài ý muốn, bên này hăn kêu la cả nửa ngày, mà Thanh Mặc Nhan bên kia vẫn khí định thần nhàn (*), đến nửa điểm phản ứng cũng không có.

(*) Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã

"Ta, ta tên là Sứ Đại Thiên."

Như Tiểu Lam phì một cái cười ra tiếng, tiếng cười thanh thúy tựa như chuông bạc kêu vang, khiến trong lòng mọi người không khỏi thấy thoải mái.

"Tên này thật thú vị, Thanh Mặc Nhan, hay là chúng ta dùng hăn làm người dẫn đường đi." Như Tiểu Lam giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với Thanh Mặc Nhan.

Ngữ khí chân thành, đến ngay cả phụ tử Thái lão cũng ngại ngần cả người.

Đứa nhỏ này đến cùng là có đầu óc hay không, người này ở khắp nơi phát ngôn bừa bãi, vu oan các người đoạt con mồi của bọn họ, người lại còn muốn thuê hăn làm người dẫn đường.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe sáng, gật đầu nói: "Được, vậy dùng hăn đi."

Lần này ngược lại đến phiên Sứ Đại Thiên bất an.

"Các người có làm hay không, ta nói các người đoạt của chúng ta..."

"Đã biết đã biết, nếu bây giờ người rảnh thì ra trấn cùng chúng ta đi, công tử chúng ta muốn đi dạo ở xung quanh, người tới làm người dẫn đường, cần bao nhiêu tiền thuê chúng ta sẽ đưa đủ là được." Huyền Ngọc không kiên nhẫn đánh gãy lời nói đối phương.

Nhìn Huyền Ngọc lấy tiền từ trong túi ra, Sứ Đại Thiên nuốt nuốt nước miếng.

Trong lòng lại đoán không ra những người này rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Bị hăn nháo đến như thế, phản ứng như phụ tử Thái lão mới gọi là bình thường.

Nhưng mà hiển nhiên vị công tử này không bức cũng không giận, còn có đứa nhỏ hăn mang theo... Rõ ràng chính là một nữ hài tử, tại sao lại mang tiểu hài tử đi vào trong khu rừng nguy hiểm như thế.

"Rốt cuộc người có đi hay không?" Huyền Ngọc thấy Sứ Đại Thiên đứng bất động, vì thế trừng mắt: "Người không đi chúng ta tìm người khác."

"Đi đi đi, ta đi." Sứ Đại Thiên liền ngay cả nói chuyện cũng có chút lấp bắp, hăn có chút không thể tin được đây là sự thật.

Người dân Thạch Phường trấn đang vây quanh xem náo nhiệt càng nghị luận sôi nổi.

Này đến tột cùng là chuyện như thế nào?

Vừa rồi còn ầm ĩ nói những người này đoạt con mồi của Sứ Đại Thiên, như thế nào mới chớp mắt đã phải làm người dẫn đường.

Trong đám người không biết là ai hừ một tiếng: "Lời Sứ Đại Thiên nói mà các người cũng tin?"

"... Đúng rồi, lần trước hần cũng nói bị người Thanh Thủy trại đoạt con mồi đi."

"Còn có lần hần nói thương nhân đến đây mua được nhặt đi mất giỏ thuốc của hần..."

Thanh âm nghị luận xung quanh càng lúc càng lớn, Sứ Đại Thiên trên trán chảy cả đồng mồ hôi.

"Uy, các người đừng nói bậy a."

Đám dân chúng vừa rồi còn trợn mắt nhìn bọn họ, bây giờ lại quay sang trào phúng Sứ Đại Thiên.

"Một tên quen nói dối như người, chúng ta tin mới là lạ, người làm người dẫn đường cho người ta, sợ là sẽ đem người ta đưa đến ổ lợn rừng luôn đi."

"Vị công tử này, thấy người là người mới đến, chúng ta có lòng tốt muốn nhắc nhở người, đừng có dễ dàng tin vào người này, mồm mép hần còn nhanh hơn cả tép nhảy, cẩn thận bị hần lừa." Có người hảo tâm khuyên bảo Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Không sao, chúng ta chỉ đi dạo ở xung quanh thôi, sẽ không đi quá xa."

Sứ Đại Thiên then quá hóa giận, chửi tục đuổi những người dân đang xem náo nhiệt đi.

Thái lão cùng Thái Nghĩa Minh đứng ở nơi đó, trong lòng phức tạp nói không nên lời.

Tranh cãi một hồi, liền được hóa giải dễ dàng như thế.

Đối phương thậm chí đến một câu giải thích cũng không có, không có chịu thua, cũng không hề tức giận, loại cảm giác này giống như là...

Thái Nghĩa Minh nhăn mày: "Phụ thân, người xem vị Thanh công tử này rốt cuộc là có lai lịch gì?"

Thái lão cười khổ, buồn bã nói: "Có lai lịch gì ta cũng không biết, nhưng mà thân phận của hần chắc chắn không đơn giản chỉ là công tử nhà phú quý bình thường như vậy."

"Làm sao nhìn ra được?" Ánh mắt Thái Nghĩa Minh dừng ở trên người Như Tiểu Lam: "Nhà quyền quý chân chính sẽ không mang con dâu nuôi từ bé đi rêu rao khắp nơi."

"Người cảm thấy Như cô nương là con dâu nuôi từ bé trong phủ Thanh công tử?" Thái lão lắc đầu liên tục.

"Chẳng lẽ phụ thân cảm thấy không phải?"

"Không phải." Thái lão kiên định nói.

Thái Nghĩa Minh nhìn bóng lưng đám người Thanh Mặc Nhan rời đi rồi rơi vào trầm tư.

Tổng cảm thấy, bộ dáng Thanh công tử giống như có chút quen thuộc.

"Giống như mãnh hổ người hay vẽ đi?" Thái lão dùng một câu vạch trần suy nghĩ của hần.

"Cái... Cái gì?"

"Người thích nhất là vẽ mãnh hổ, theo ta thấy, vị Thanh công tử này tựa như mãnh hổ được vẽ ra kia, nhìn như thần thái nhàn nhã, dụ ngoạn hiền lương, đối với chó sủa sau lưng làm như không thấy." Thái lão thở dài: "Nếu như ta đoán không sai, hần hẳn là vương tôn công tử, Nghĩa Minh, lần này chúng ta có thể may mắn kết giao với hần, người phải cùng hần càng thân càng tốt."

Thái Nghĩa Minh trầm mặc một lúc lâu, đáp lời.

Cùng lúc đó, Sứ Đại Thiên mang theo đám người Thanh Mặc Nhan ra Thạch Phường trấn.

Dọc theo đường đi, trong lòng hần không ngừng bồn chồn, đoán không ra tâm tư mấy người Thanh Mặc Nhan.

Vốn ngày ấy bọn họ bị lợn rừng truy đuổi thê thảm vô cùng, cũng không hái được được liệu gì tốt, cho nên mới muốn mượn cơ hội này kiếm chác một chút, ít nhất đối phương sẽ sợ tổn hại đến thanh danh mà đưa hần chút tiền bồi thường, lại không nghĩ tới bọn họ trực tiếp thuê hần làm người dẫn đường, tiền thuê còn rất nhiều nữa.

"Các người muốn đi nơi nào?" Sứ Đại Thiên hỏi.

"Không phải người biết ở đâu có lợn rừng sao, mang chúng ta đến đó đi." Huyền Ngọc nói.

Thân mình Sứ Đại Thiên lão đảo, suýt nữa trượt chân.

Lão nương của ta ơi, này các người đang nghiêm túc sao, hay là cố ý dẫn hần đi để giết người diệt khẩu.

Càng nghĩ trong lòng hần càng sợ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Dứt khoát cắn chặt răng, bụp một cái quỹ gối xuống đất, lên tiếng gào khan: "Hảo hán tha mạng, ta trên có già dưới có nhỏ, trong nhà trên có mẫu thân tám mươi tuổi, dưới có hài tử vẫn còn chưa cai sữa, tất cả đều sống dựa vào ta a, hôm nay ta vẫn chưa được ăn bữa sáng, xin các vị thương xót... Ngài đại nhân không chấp kê tiểu nhân, tạm tha cho ta đi, ta cũng không dám giương oai ở trước mặt ngài nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Săn tìm răng lợn rừng, hán tử Sử Đại Thiên co được giãn được

Đám người Thanh Mặc Nhan mang theo Sử Đại Thiên vào trong rừng.

Sử Đại Thiên bước, hai chân run không ngừng.

Như Tiểu Lam đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan, dùng ống tay áo che miệng cười khúc khích.

Rõ ràng là gan người này rất nhỏ, nhưng lại có một cái miệng lâu cá, người chết đi chắc cũng bị hần nói cho sống lại, vừa rồi cảnh hần dùng những lời kịch kinh điển quỹ xuống đất xin tha thứ không khỏi khiến nàng nhớ tới mấy vở kịch cổ trang khoa trương giả tạo.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới tâm tình tiểu nhân nhi không tệ, nhưng mà khi thấy nàng nhìn chăm chăm vào Sử Đại Thiên, hần liền có chút khó chịu.

"Các người thật sự muốn đến nơi ở của lợn rừng?" Sử Đại Thiên dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Bảo người dẫn đường, từ đâu ra nhiều câu nói nhảm như vậy!" Huyền Ngọc quát.

Sử Đại Thiên vẻ mặt đau khổ, chỉ đành dẫn bọn họ vào sâu trong rừng.

Lần này Huyền Ngọc chỉ dẫn theo năm tên tử sĩ, dù sao cũng mới tới Thạch Phưởng trấn, bọn họ không muốn quá gây sự chú ý.

Bò xuống dốc đất, Sử Đại Thiên chỉ vào một mảnh bụi cây thấp bé ở phía dưới: "Lợn rừng ở trong sơn động kia."

Đám người Thanh Mặc Nhan đi xuống dốc, đột nhiên phát hiện đối diện cửa sơn động có năm nam tử ăn mặc kiểu thợ săn.

"Sử Đại Thiên? Người đến đây làm gì, lại muốn nhân cơ hội trộm thứ gì đó của chúng ta?" Một tên thợ săn rút trường đao bên hông ra.

Sử Đại Thiên bị dọa co rụt cổ lại, trực tiếp trốn ra phía sau Huyền Ngọc: "Đừng... Đừng, có chuyện gì cứ từ từ nói, lần này ta không đến để quấy rối, bọn họ là khách từ nơi khác đến, muốn mở rộng tầm mắt... Cho nên ta mới dẫn bọn họ đến đây."

Mấy tên thợ săn đối diện ngẩng đầu lên đánh giá đám người Thanh Mặc Nhan, khi ánh mắt họ dừng ở trên người Như Tiểu Lam, tất cả đều sáng ngời.

Nữ hài tử? Trắng trẻo, tuy rằng không phải là tuyệt sắc, nhưng mà da thịt này, tỉ lệ này, còn có đôi mắt kia... Tuyệt đối có giá trị.

Mấy người không hẹn mà cùng sinh ra tà niệm, tươi cười trên mặt liền mang theo vài phần tà đạo.

Thanh Mặc Nhan nhìn hết vào trong mắt, hừ lạnh một tiếng.

Đám người Huyền Ngọc lập tức ý thức được cái gì đó, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, ánh mắt lạnh như băng ngầm hiện lên sát khí.

Nhóm thợ săn bỗng chốc bị cỗ khí thế kia chấn áp.

Sử Đại Thiên rõ ràng cảm nhận được không khí có chút không đúng, run giọng nói: "Dù sao các người cũng thấy được nơi ở lợn rừng rồi, vậy ta xin phép về trước."

Huyền Ngọc không để ý đến Sử Đại Thiên, ngược lại dùng ánh mắt hỏi Thanh Mặc Nhan: "Công tử, chúng ta có vào không?"

Ánh mắt lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan đầu tiên là đảo qua năm tên thợ săn đối diện, rồi sau đó lại nhìn cửa động ẩn ẩn sau bụi cây, cuối cùng hần cúi đầu nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cúi đầu dùng toàn lực nhìn khu vực trước cửa động, một mùi hương thảo được nhận nhặt từ trong động truyền ra, nàng hít vào một hơi.

"Thơm quá a, trong động hần là có không ít thảo dược."

Lời vừa nói ra, không riêng Sử Đại Thiên ngây ngẩn cả người, đến ngay cả năm tên thợ săn ở đối diện cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trong động này có thứ tốt hay không, bọn họ là người rõ nhất, nhưng có bản lĩnh lấy được hay không lại là một chuyện khác.

Bọn họ là người từ nơi khác đến căn bản sẽ không biết được chuyện này, vậy mà tiểu nha đầu kia chỉ cần dựa vào mùi hương đã đoán được trong động có thảo dược quý hiếm?

Chẳng lẽ đây là thiên phú dị bẩm?

Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau.

Nếu đúng là như vậy, giá của nha đầu này có thể tăng lên gấp ba.

"Vào đi thôi." Thanh Mặc Nhan thâm trầm, ánh mắt tham lam của những người đối diện thật sự quá mức rõ ràng, nếu không phải do mới tới Thạch Phưong trấn, không muốn gây chuyện, bằng vào tính tình của hắn, đã sớm sai Huyền Ngọc diệt khẩu những người đó ngay tại đây rồi.

Hắn không muốn động thủ còn có một nguyên nhân nữa, hắn không muốn để Như Tiểu Lam phát hiện bộ mặt khác của hắn.

Vật nhỏ tuy rằng nhìn qua mơ mơ màng màng, nhưng lại là một người yêu ghét rõ ràng, hắn lo lắng bộ mặt tàn nhẫn cùng bạo ngược của mình sẽ làm cho nàng sợ.

Nàng chính là bảo bối vất vả lắm hắn mới cầm được tới tay, không thể dọa nàng bỏ chạy được.

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên, mang theo đám người Huyền Ngọc vào trong sơn động.

Năm tên thợ săn đứng bên ngoài tự lại nghị luận.

"Chúng ta có nên vào cùng hay không? Nhìn những người đó thân thủ hắn là không tệ, chúng ta đi theo cũng sẽ được dính chút thom lây, nếu như bọn họ không đầu lại lộn rừng, chúng ta liền nhân cơ hội xuống tay, trực tiếp giết bọn họ rồi cướp nha đầu kia đi."

"Chú ý này không tệ, mặc kệ thế nào đều là buôn bán có lời."

Năm người hạ quyết tâm, cùng đi theo vào trong.

Sử Đại Thiên hoàn toàn bị dọa sợ, nếu như không phải được Huyền Ngọc kéo, hắn cơ hồ đã ngã xuống đất từ lâu rồi.

"Đừng... Đừng lôi kéo ta, ta có thể tự đi..." Hắn lắp ba lắp bắp nói.

Huyền Ngọc khinh thường nhìn qua hai chân run rẩy của hắn, hừ lạnh một tiếng.

"Các ngươi phải cẩn thận, ngoài... Năm người bên ngoài kia..." Sử Đại Thiên hạ giọng nói: "Bọn họ chắc chắn là đang chờ đến khi các ngươi không chống đỡ được sẽ cho các ngươi một đao đi."

"Khó thấy ngươi có lòng tốt như thế." Huyền Ngọc châm chọc nói.

Sử Đại Thiên thiếu chút đã khóc ra tiếng: "Ta cũng là sợ bị bọn họ giết luôn a, bằng không ta mới không làm người tốt đâu."

Nói thẳng như thế.

Sử Đại Thiên quay đầu nhìn Như Tiểu Lam đang được Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, gian nan toét miệng nói: "Bất quá riêng vị đại tiểu thư này thì không cần phải lo lắng, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ngươi bị thương."

"Thật sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói: "Xem ra bọn họ còn có chút lương tâm, không đành lòng thương tổn tiểu hài tử."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút kịch liệt: "Bọn họ sẽ không làm ngươi bị thương, nhưng sẽ đem ngươi đi bán, cho nên lát nữa nhớ phải ôm chặt lấy ta."

Vừa dứt lời, hai cánh tay Như Tiểu Lam tựa như hai con rắn gắt gao quấn quanh cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan suýt nữa bị nàng làm cho nghẹt thở.

Đoàn người đi vào không lâu đã gặp phải lộn rừng.

Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ võ công đều không tầm thường, vũ khí trên người lại đầy đủ, đối phó với mấy dã thú này dễ như không, khiến cho Sử Đại Thiên nhìn đến há hốc miệng, nửa ngày không khép lại được.

"Này... Này cũng quá..." Nhìn thi lễ lộn rừng chất chồng đầy đất, Sử Đại Thiên không nhịn được bỏ nhào qua túm lấy một cái đuôi heo.

Trời ạ, đây đều là thịt, thịt a...

Nếu bảo quản tốt, có thể để được một năm, cũng đủ cho hắn ăn một năm a.

Tốc độ tiến lên của mọi người ở trong động cũng không chậm, nhưng mà càng đi càng không thấy ánh sáng, cho nên bọn họ chỉ có thể châm lửa để soi đường.

Ánh mắt Như Tiểu Lam ở trong bóng tối rực rỡ lấp lánh.

Thời điểm đám người Huyền Ngọc giết chết con mồi rồi lấy răng nanh của chúng, nàng thường thường phát hiện ra dược liệu sinh trưởng ở trong động.

Đợi đến khi đám người Huyền Ngọc thu xong cũng đã đủ rất nhiều răng nanh, khi bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, mới phát hiện Sử Đại Thiên đã kinh sợ giống như sắp hóa thạch đến nơi.

"Đại gia, các người thu ta làm tiểu đệ đi!" Sử Đại Thiên ôm lấy đùi Huyền Ngọc, kỳ thực hắn rất muốn đi ôm chân Thanh Mặc Nhan, nhưng mà hắn không dám, cho nên chỉ đành lựa chọn Huyền Ngọc: "Bụng trà rót nước ta đều có thể làm được, cầu xin các người hãy nhận ta đi."

"Trong nhà người không phải còn có mẫu thân tám mươi tuổi sao?"

"Mẫu thân ta đã qua đời mười năm trước, mẫu thân đáng thương của ta..." Sử Đại Thiên ôm mặt khóc lớn.

"Không phải người còn có hài tử chưa cai sữa sao?"

"Ta đến nương tử cũng không có, lấy đâu ra hài tử."

Đối mặt với Sử Đại Thiên, đám người Huyền Ngọc không còn lời để nói.

Hài tử này thật đúng là... Co được giận được, lúc trước nói thế này sau lại nói thế khác... Dù đa dạng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Tự biết không phải đối thủ, trên đường đi gặp phải người ăn vạ

Bên ngoài Thạch Phường trấn, động lộn rừng.

Năm tên thợ săn đi theo mấy người Thanh Mặc Nhan vào trong động.

Một đường này bọn họ đều đi cách rất xa, không dám lại quá gần.

Trên đường thường xuyên nhìn thấy thi thể lộn rừng.

"Này thân thủ không tồi a." Một tên thợ săn ngồi xuống xem xét vết thương trên người lộn rừng: "Toàn bộ đều là một kích trí mạng."

"Thân thủ tốt như thế, muốn đối phó có chút phiền phức a." Mấy người khác tỏ vẻ lo lắng.

"Đi vào bên trong thêm một chút, cũng mong bọn họ gặp chuyện không may."

Năm người châm lửa, hướng chỗ sâu trong động đi đến.

Nhưng mà dọc theo đường đi, bọn họ chỉ thấy mỗi thi thể lộn rừng.

"Giết nhiều như thế... Ước chừng hai mươi mấy con đi, làm sao bọn họ mang về được?" Có người đưa ra nghi vấn.

"Hay là bọn họ tới tìm được liệu."

"Chính là không thể giết bọn họ để đoạt nữ hài tử kia rồi, may là còn có mấy con lộn rừng này... Chúng ta vẫn có thể kiếm được chút tiền." Có người thở dài.

"Câm miệng." Thợ săn cầm đầu mắng: "Các người chỉ có bằng đầy tiền đồ? Nữ hài tử kia mới là mặt hàng đáng giá, thịt lộn rừng giá trị mấy đồng tiền!"

Mọi người đang nói chuyện, chợt thấy ánh sáng từ cây đuốc ở phía đối diện càng ngày càng gần.

"Bọn họ đã quay lại!" Có người cả kinh nói.

Năm người đồng loạt cầm chắc vũ khí trong tay.

"Chú ý xem bọn hắn có ai bị thương hay không, nếu đánh... Phải giết người yếu nhất trước." Thợ săn cầm đầu cẩn thận nói.

Ánh sáng từ cây đuốc phía đối diện đến gần, bọn hắn chỉ nghe thấy một thanh âm giong tan: "Bọn họ đã vào rồi, ba tên trốn ở sau tảng đá bên trái, hai tên còn lại ở bên phải..."

Năm người phía sau nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ đã dập tắt cây đuốc đi, trốn ở trong bóng tối, lẽ ra ở khoảng cách xa như thế dù cho đối phương có biết đến sự tồn tại của họ thì cũng không thể nhìn ra bọn họ đang trốn ở đâu mới đúng.

Nữ hài tử kia làm sao phát hiện ra bọn họ được?

"Chúng ta phải làm sao đây?" Một người nhỏ giọng hỏi đồng bọn bên cạnh.

"Trước không nên động, có lẽ đối phương đang cố tình lừa chúng ta."

Ánh sáng từ cây đuốc càng ngày càng gần.

Đúng lúc này, trong động truyền đến tiếng gầm gừ của lợn rừng.

Năm người nhô đầu ra, chỉ thấy hai con lợn rừng đang lao về phía ánh sáng cây đuốc.

"Cơ hội tốt!" Thợ săn cầm đầu nắm chặt trường đao trong tay.

Thừa dịp bọn hán đối phó với lợn rừng, phản thắng của bọn họ sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng khiến bọn họ ngoài ý muốn chính là, những người này ai cũng không ngẩng đầu, trừ bỏ Sử Đại Thiên đang hô to gọi nhỏ còn bị người kéo đi ra.

"Đến đến chúng nó đến!" Thanh âm Sử Đại Thiên chói tai: "Cẩn thận đằng sau, đằng sau nha!"

Huyền Ngọc bức bối rút kiếm ra: "Câm mồm, âm ỉ muốn chết."

Hai đầu lợn rừng mạnh mẽ lao về phía bọn họ, Huyền Ngọc trước ném Sử Đại Thiên sang một bên, rồi mũi kiếm trong tay mới chém ra, hai tên tử sĩ khác cũng đồng thời ra tay.

Năm tên thợ săn trốn ở phía sau chỉ thấy loáng thoáng xẹt qua trong động, đồng thời lợn rừng ngã xuống, cách đó không xa Sử Đại Thiên mới vừa tiếp đất, che miệng rên rỉ không ngừng.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi lên phía trước, đầu cũng không ngẩng.

Đi qua chỗ năm người ần thân, Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua.

Năm người kia nắm vũ khí trong tay, nhưng mà cảm giác như trúng phải định thân pháp, hai chân không bước nổi, thẳng đến khi đám người Thanh Mặc Nhan đi xa, bọn họ mới dám mở to miệng ra thở dốc.

"Đại ca... Thôi bỏ đi, người này... Thật đáng sợ..."

"Đúng vậy, thân thủ tốt như thế, chúng ta không có khả năng là đối thủ của bọn họ."

Thợ săn cầm đầu cũng mang một thân mồ hôi lạnh.

Đối thủ mạnh đến mức nào, bọn họ đều hiểu rõ, nhưng mà nếu có thể thành công, những thứ bọn họ nhận được cũng không phải là ít.

"Các người là đồ vô dụng, mới thế đã sợ? Trước tiên chúng ta mang mấy con lợn rừng này về đã, dù sao bọn họ cũng không cần..."

Tuy nói như thế, nhưng mà năm người bọn họ dùng hết sức lực từ khi sinh ra đến giờ cũng chỉ mang được hai đầu lợn rừng đi.

Nhìn thi thể lợn rừng đầy đất, một đám bọn họ đau lòng không thôi.

Đây đều là tiền a, tiền a.

Chờ bọn hán ra khỏi sơn động, Sử Đại Thiên đã mang theo đám người Thanh Mặc Nhan rời khỏi.

"Người nói bọn họ là người như thế nào?" Có người nhin không được hỏi.

"Ta thấy bọn họ hình như là chỉ có hứng thú với dược liệu, các người xem mấy con lợn rừng này... Bọn họ đến động cũng không động qua."

"Ai nói, bọn họ lấy hết rằng lợn rừng rồi a."

"Rằng?"

Thợ săn cầm đầu cúi đầu nhìn hai thi thể lợn rừng mà họ vừa mang ra, quả nhiên, răng nanh ngoài miệng của lợn rừng đều không thấy đâu.

"Thật sự không hiểu mấy người này, lấy rằng lợn rừng làm cái gì?"

Một mảnh trầm mặc.

Không có ai trả lời được vấn đề này.

Thạch Phương trấn.

Như Tiểu Lam sau khi trở về quán trọ liền báo Huyền Ngọc đi mua giúp nàng chu sa cùng vài công cụ cần thiết, sau đó đóng cửa lại vui đầu vào việc chế tác bùa hộ mệnh tránh chương khí, nhưng mà quán trọ thực âm ỉ, nàng làm hai ngày cũng không chế ra được mấy cái, còn làm hỏng đi không ít vật liệu.

Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy ở quán trọ có chút bất tiện, bởi vì bọn họ đã lấy không ít dược liệu từ trong động lộn rùng ra, khiến cho không ít người nghe tin này đều tìm đến.

Lúc bắt đầu đám người Huyền Ngọc còn có thể đứng ngoài cửa quán trọ ngăn những người đó lại, nhưng mà sau đó người tìm tới càng ngày càng nhiều, đến ngay cả Huyền Ngọc cũng đau đầu không thôi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy sự tình có chút không đúng, liền phái người ra ngoài thăm dò, kết quả điều tra được là do Sư Đại Thiên đã thả tin tức ra, hơn nữa còn đem những tin tức này bán với cái giá tốt.

"Công tử, để ta đi giáo huấn tiểu tử kia đi?" Huyền Ngọc chủ động chờ lệnh.

Thanh Mặc Nhan xoa huyết thái dương: "Không cần, người tìm hắc đến đây, bảo hắc tìm giúp ta một căn nhà riêng ở Thạch Phưồng trấn, chúng ta cứ thuê trước đã."

"Công tử, người không sợ hắc sẽ đem tin tức..."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Người này tuy có chút đáng ghét, nhưng mà cũng có sở trường riêng, người cứ đi tìm hắc đi."

Quả nhiên, khi Sư Đại Thiên nghe nói Thanh Mặc Nhan bảo hắc đi làm việc, thì liền kích động vui vẻ chạy vội đến, dùng lời thể son sắt lấy tay che ngực phải thể với trời, nói chính mình sẽ không nói việc này cho bất cứ ai nghe.

Thời điểm rời khỏi quán trọ Thái Nghĩa Minh cố ý ra đưa tiễn, cũng mời Thanh Mặc Nhan năm ngày sau đến Thanh Thủy trại thu mua dược liệu với hắc.

Thanh Mặc Nhan đồng ý, mang theo Như Tiểu Lam lên xe ngựa, ở dưới sự bảo hộ của đám người Huyền Ngọc đi đến nhà riêng mà Sư Đại Thiên đã tìm giúp bọn hắc.

Xe ngựa đi dọc theo con đường lát đá của trấn nhỏ, tốc độ cũng không nhanh.

Đi qua hai con phố, đột nhiên từ ven đường có một người lao tới, trực tiếp gục ngã ở trước xe.

"Đụng trúng người rồi!" Đột nhiên có năm, sáu người từ trong hiệu thuốc ven đường lao tới, bọn họ đồng loạt gân cổ kêu to: "Mọi người mau đến đây mà xem, xe này đụng vào người còn muốn bỏ chạy!"

Xe ngựa Thanh Mặc Nhan bỗng chốc bị nhiều người vây quanh.

Như Tiểu Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài.

Mặc kệ ở thời đại nào, chức nghiệp ăn vạ này vẫn luôn tồn tại a.

"Chủ tử các người là ai, đụng trúng người cũng không đi ra xin lỗi!" Người dân Thạch Phưồng trấn tính tình đều rất nóng nảy, không đợi giải thích, đã nhảy lên xe muốn vén màn lên.

Trong xe ngựa, Thanh Mặc Nhan ngồi thẳng, Như Tiểu Lam thì ngồi trên đùi hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hai gò má còn mang theo nét trẻ con, mềm mại tựa như khối đậu phụ.

Người bên ngoài vén rèm lên lập tức ngây dại, nơi khóe miệng bất tri bất giác chảy ra chút nước miếng.

Thanh Mặc Nhan nhướn mày, duỗi tay dừng ở bội kiếm bên người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thiếu Khanh giở trò xấu muốn được coi trọng

Bên ngoài xe ngựa tụ tập rất nhiều người, nhưng không đợi những người phía sau nhìn rõ tình hình, một đạo bạch quang đã bay ra ngoài, người vén màn xe lên đầu tiên bị ngã văng xuống đất, vạt áo phía trước bị kiếm chém qua, nhưng mà lại không hề làm thương tổn đến da thịt.

Màn xe một lần nữa buông xuống.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt rút kiếm ra.

"Chờ đã, chờ đã, hiểu lầm... Đều là hiểu lầm..." Người nằm ở trước xe ngựa đột nhiên nhảy dựng lên: "Vừa rồi là ta phát bệnh, không phải bị xe đụng trúng, tất cả đừng nên động thủ!"

Mọi người nghe hắc nói xong, lúc này mới lui lại.

Đám người Huyền Ngọc cũng thu kiếm vào.

"Huyền Ngọc." Trong xe truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Thanh Mặc Nhan: "Tiếp tục đi." Thậm chí không hỏi một câu vừa rồi bên ngoài đã phát sinh chuyện gì.

"Vâng."

Huyền Ngọc không vui nhìn lướt qua mọi người, giục xe ngựa đi về phía trước.

Thăng đến khi đám người Thanh Mặc Nhan đã đi xa, trong đám đông có năm người chui ra đi vào trong hiệu thuốc.

"Hùng trưởng quầy, thế nào, bộ dáng không tệ đi?" Người cầm đầu trong năm người hỏi, bọn họ đứng là năm tên thợ săn ngày đó ở động lợn rừng kia.

"Không tệ không tệ." Một nam nhân trung niên mập mạp vuốt cằm: "Tuổi không lớn, lớn lên nhìn như nước đậu phụ."

"Hơn nữa nàng còn cùng những người kia đi vào động lợn rừng, nha đầu này đối với dược liệu giống như đặc biệt mẫn cảm, đứng ở cách xa vẫn có thể ngửi được mùi hương của dược liệu."

"Còn có loại sự tình này?" Trung niên mập lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Chúng ta đều là dân địa phương Thạch Phưồng trấn, Hùng trưởng quầy ngài mở hiệu thuốc ở đây cũng không phải mới chỉ một hai năm, vừa rồi ngài cũng thấy, nha đầu kia tuyệt đối có giá rất cao, sau khi sự việc xong xuôi, thế nào cũng phải chia cho chúng ta một nửa đi?"

Hùng trưởng quầy trầm ngâm, vẫy tay gọi người làm: "Các người đi hỏi thăm một chút, tìm hiểu xem vị Thanh công tử này rốt cuộc có lai lịch gì, xem họn hấn nghi chân ở đâu."

"Vâng."

Nhà riêng Sử Đại Thiên tìm hoàn cảnh rất tốt.

Sân vô cùng u tĩnh, Như Tiểu Lam lập tức chọn lấy một phòng mà nàng thích, triệu hồi cả chó ngốc ra ngoài, ở trong sân kêu rưng rưng chạy tới chạy lui với nàng.

"An bài Ngàn Thương ở bên cạnh đi." Thanh Mặc Nhan đề nghị.

Như Tiểu Lam có chút do dự: "Lỡ nàng gây ra phiền toái thì phải làm sao đây?"

"Dù sao đã có người ở đây." Bộ dáng Thanh Mặc Nhan không chút để ý: "Mấy ngày này ta phải đi ra ngoài làm việc, khi ta không có mặt dù cho có lưu lại mấy người ở đây thì ta vẫn thấy lo lắng."

Uy lực rồi gỡ Ngàn Thương không phải nói cũng biết, có nàng ở bên cạnh vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan sẽ yên tâm hơn.

"Lúc ta không có ở đây người không được đi ra khỏi tòa nhà này, dù cho có người tìm tới cửa, người cũng không được gặp..." Thanh Mặc Nhan dài dòng nói một đống lớn, thăng đến khi mài mòn lỗ tai Như Tiểu Lam mới thôi.

Hai ngày liên tiếp, nàng chuyên tâm ở trong phòng chế tác bùa hộ mệnh, căn bản không rảnh để ý xem Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, ba bữa mỗi ngày đều có người bê vào tận phòng, cảnh vật xung quanh lại phi thường yên tĩnh, không đến mấy ngày nàng đã chế ra được mười bùa hộ mệnh, phân loại đưa cho đám người Huyền Ngọc, đến ngay cả chó ngốc cũng được phát cho một cái.

Như Tiểu Lam giúp Thanh Mặc Nhan đeo bùa hộ mệnh lên cổ tay.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan xẹt qua cần cổ nàng, lôi kéo cái vòng trên cổ nàng.

Vòng cổ kia hấn đã sai người làm lớn hơn một chút, hiện tại mặt trên đang có hai khối đá ngũ sắc, vật nhỏ vẫn luôn coi nó là bảo bối sinh mạng.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng đem răng lợn rừng buộc vào gần thể thân phù, rồi sau đó lại ngồi đùa nghịch vòng cổ của nàng.

Như Tiểu Lam né tránh.

"Khối đá ngũ sắc này là bát điện hạ đưa cho người?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong giọng nói rõ ràng mang theo tia không vui.

"Ta với hấn chính là bằng hữu, người đừng có mà nghĩ bậy!" Như Tiểu Lam che vòng cổ lại căm giận nói.

Thanh Mặc Nhan gia hỏa này, đúng là càng ngày càng quân nhiều chuyện, nàng chỉ nhận đá ngũ sắc của bát điện hạ thôi, mà đã bị hấn truy hỏi mấy ngày liền.

Lúc thì dụ dỗ lúc lại đe dọa, dọa nàng suýt nữa nói hết sự tình ra.

"Người vẫn chưa nghe được tin tức của quý thảo?" Như Tiểu Lam nỗ lực đổi đề tài.

Chuyến này bọn họ tới đây mục đích chính là để tìm quý thảo, tìm không được chúng thì không có cách nào gom đủ phương thuốc hóa giải cổ độc.

Cuối cùng Thanh Mặc Nhan cũng buông vòng cổ nàng ra, thờ dài một tiếng.

"Người đừng lo lắng, chỉ cần quý thảo thật sự sinh trưởng ở trong rừng, chúng ta nhất định sẽ tìm được." Như Tiểu Lam an ủi nói.

"... Hoàng Thượng chỉ cho ta thời gian một tháng, nếu bỏ lỡ, ta lại phải chờ thêm một năm nữa." Thanh Mặc Nhan gối đầu lên hai tay, ánh mắt nhìn chằm chằm lên xà nhà: "Ta không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu, nếu ta chết, người hãy đi theo Huyền Ngọc rời khỏi kinh thành, ta đã an bài xong, sai người mua cho người một tiểu viện ở nơi khác, còn để lại chút của cải cho người, chỉ cần vật nhỏ người đừng quá tham ăn, nuôi sống người cả đời vẫn là dư dả."

Tuổi thọ Như Tiểu Lam giống mèo hương, chỉ sống được mười ba, mười bốn năm, cho nên những thứ hần lưu lại tuyệt đối đủ dùng.

"Bất quá có một chuyện ngươi phải đáp ứng ta." Thanh Mặc Nhan đột nhiên vươn tay ra, chụp lên bả vai nàng, kéo nàng lại gần: "Ngươi không được thành thân với người khác."

Như Tiểu Lam mở to mắt, con ngươi ngập nước tràn đầy nôn nóng: "Ai cho ngươi chết, không phải ngươi nói sau này muốn thành thân với ta sao?"

Thanh Mặc Nhan cười cười: "Ta là đang nói nếu như... Chuyện sau này, ai có thể biết trước được, nếu ta không còn nữa, kinh thành đối với ngươi mà nói cũng không an toàn, thái tử có lẽ sẽ ra tay với ngươi, không bằng sớm rời khỏi mới tốt."

Như Tiểu Lam mím môi, ừy khuất hốc mắt đỏ cả lên.

Khó trách lúc trước hần thoải mái đưa ra lời nói muốn thành thân với nàng như vậy, nguyên lai là do từ trước đến giờ hần luôn nghĩ bản thân không thể sống tiếp.

Ngẫm lại cũng đúng, ai sẽ nguyện ý cưới một yêu quái đây, tuổi thọ của nàng cũng không dài... Hần hần là chỉ thuận miệng nói thể thôi.

Nhìn bộ dáng muốn khóc của nàng, Thanh Mặc Nhan ngược lại nở nụ cười.

"Ít nhất hiện tại ngươi không cần phải lo lắng, ta vẫn còn ở đây." Duỗi tay kéo chặn đắp kín mít cho nàng, thò đầu qua dựa vào đầu nàng.

Tuy rằng những lời này của hần đều phát ra từ chân tình, nhưng hần có thể không nói cho nàng biết.

Vừa rồi nhìn thấy nàng coi trọng vật mà bát điện hạ tặng như thế, làm hần có chút khó chịu, cho nên liền dùng chiêu xấu, muốn nàng coi trọng hần hơn.

Mùi xạ hương quen thuộc làm hần nổi lên cơn buồn ngủ.

Ở lúc hần sắp lâm vào bóng tối yên tĩnh, hần nghe thấy vật nhỏ nói thầm: "Có lẽ trước lúc ngươi chết, ta sẽ trở về... Nói không chừng... Chuyện sau này, ai biết trước đây..."

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, cả người đều cứng lại.

Lời này của nàng là có ý gì? Trở về... Về nơi nào?

Hần rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng mà khi nghe thấy hô hấp đều đều của nàng, hần liền biết những lời kia là trong lúc ngủ nàng vô thức nói ra.

Nàng trở về đâu, là Tề Quốc sao?

Không được, hần tuyệt đối không cho phép, hần mới là chủ nhân, không có sự cho phép của hần, thì sao sủng vật dám tự tiện chạy trốn một mình được?

Không đúng, lời nàng nói có lẽ không phải là ý này...

Đêm nay, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc, mà Thanh Mặc Nhan lại là một đêm mất ngủ.

Không nghĩ ra được đáp án, bất an lắng lẽ nảy sinh trong lòng hần, càng tụ càng nhiều.

Buổi sáng khi Như Tiểu Lam mở mắt ra thấy bộ dạng của Thanh Mặc Nhan liền bị dọa sợ: "Thanh Mặc Nhan... Ngươi... Mất ngươi bị sao vậy... Là ai đánh ngươi?"

Phía dưới mắt Thanh Mặc Nhan là một mảnh xanh đen.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Người hái thuốc mất tích, Thiếu Khanh lạnh lùng huy kiếm chém hồng nhan

Sau khi ăn qua điểm tâm, tòa nhà yên tĩnh ngênh đón vị khách đầu tiên: Thái Nghĩa Minh.

"Thanh Thủy trại bên kia đã xảy ra chuyện." Thái Nghĩa Minh nghiêm mặt nói.

Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đang ngồi trên hành lang gấp khúc, nhìn nàng vuốt mượt lông cho chó ngọc, mà một bàn tay của hần lại dừng trên đầu nàng, chậm rãi vỗ về.

Mấy ngày trước Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đi đến Thanh Thủy trại, hần đi vì muốn tìm kiếm tin tức của quý thảo.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Người hái thuốc duy nhất biết tin tức của quý thảo đã mất tích."

Thanh Mặc Nhan nhăn mày, lần trước hắn lấy thân phận thương nhân đi theo Thái Nghĩa Minh đến Thanh Thủy trại, cũng nói rõ muốn trả giá cao thu mua quý thảo, hoặc là những tin tức có liên quan đến chúng.

Bạc ở trước mắt, tự nhiên không ai có thể kháng cự.

Rất nhanh Thanh Mặc Nhan đã có được tin tức, trong trại người duy nhất biết tin tức liên quan đến quý thảo mấy ngày trước đã đi vào Loạn Thạch cốc hái thuốc, cho nên hắn chỉ có thể về Thạch Phường trấn đề chờ đợi.

Không nghĩ tới đến cuối cùng tin tức chờ được lại làm người ta thất vọng đến thế này.

"Nghe nói người hái thuốc kia là một lão nhân, những người đi tìm quý thảo năm đó, chỉ có mình hắn sống sót." Thái Nghĩa Minh tiếc nuối nói: "Lần này hắn đi Loạn Thạch cốc là vì hiết vĩ, chúng ta cũng muốn thu mua số lượng lớn thứ này, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy..."

Nhìn Thanh Mặc Nhan trầm mặc, Thái Nghĩa Minh thăm dò nói: "Thanh Thủy trại bên kia muốn phái ra đội ngũ đi đến Loạn Thạch cốc, ta cũng có ý định đi theo, không biết Thanh công tử có hứng thú hay không?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe sáng: "Ngươi cũng muốn đi?"

"Đúng vậy, hiết vĩ giá rất cao, phụ thân ta muốn đào tạo ra vài người hái thuốc, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tiền bạc."

Thanh Mặc Nhan cười nhạt: "Ngươi không sợ gặp phải nguy hiểm?"

"Thanh công tử cũng quá coi thường ta rồi." Thái Nghĩa Minh nở nụ cười: "Từ nhỏ ta đã tập võ, bên người còn mang theo hộ vệ, khi hái thuốc cũng không phải ta ra tay, cho nên cũng không có nguy hiểm như ngươi nghĩ đâu."

Thanh Mặc Nhan thu lại tươi cười: "Các ngươi tính toán khi nào xuất phát?"

"Sáng sớm ngày mai."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đã biết." Hắn không trực tiếp đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thái Nghĩa Minh không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc, đang do dự có nên chờ hắn nói rõ ràng hay không, đột nhiên Huyền Ngọc từ bên ngoài tiến vào, cầm trong tay thiếp mời: "Công tử, hiệu thuốc Từ đưa thiếp mời tới, nói là bọn họ có chút dược liệu quan trọng muốn đàm luận cùng với công tử, mời ngài cùng tiểu phu nhân đến hiệu thuốc Từ một chuyến."

Thanh Mặc Nhan nhìn thiếp mời, tiện tay ném lên trên bàn: "Ngươi truyền lời cho họ, nói ta sẽ đến."

"Vâng, còn tiểu phu nhân..." Huyền Ngọc liếc nhìn Như Tiểu Lam.

"Nàng sẽ không đi." Thanh Mặc Nhan không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu, rõ ràng nàng còn chưa nói gì, vậy mà hắn đã tự ý quyết định cho nàng.

Thanh Mặc Nhan nhéo mũi nàng: "Ta đến hiệu thuốc lá để xem dược liệu chứ không phải là đi yến hội, ngươi đi theo làm cái gì."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, cảm thấy hắn nói cũng có lý.

Nếu như người khác mời dự tiệc, nàng đi còn có thể ăn đồ ăn ngon, nhưng đến hiệu thuốc chỉ để xem dược liệu, chẳng có gì vui cả.

"Đã biết, ta sẽ ở nhà chờ ngươi về." Thấy nàng dùng sức gật đầu, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

Lại nói chuyện với Thái Nghĩa Minh một lúc, Thái Nghĩa Minh đứng dậy cáo từ.

Thấy Như Tiểu Lam lúc này không ở bên cạnh, Thái Nghĩa Minh mới nhỏ giọng nói: "Hiệu thuốc Từ đã kinh doanh buôn bán ở Thạch Phường trấn nhiều năm, bọn họ có chút hàng hóa gì ta đều biết rõ, nhưng ta không nhớ họ có thứ gì tốt... Hơn nữa theo ta được biết, chương quầy của bọn họ không phải là người tốt lành gì, Thanh công tử phải đề ý."

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đang chơi trò "ném nhát", một người một chó chơi đùa đến vui vẻ, trong viện tràn ngập tiếng cười thanh thúy của hài tử, đến ngay cả Thái Nghĩa Minh cũng cảm thấy trong lòng sung sướng khó hiểu.

Thanh Mặc Nhan gạt khóe miệng, chỉ nói một câu: "Đa tạ đã nhắc nhở." Rồi sai người tiễn khách.

Một canh giờ sau, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc cùng năm tên tùy sĩ ăn mặc thành gia đình đi đến hiệu thuốc Từ.

Hùng trưởng quầy không lộ diện, người làm trong tiệm bận rộn tiếp đón Thanh Mặc Nhan.

"Chương quầy chúng ta có việc gấp, một lúc nữa sẽ về." Người làm giải thích, một bên rót trà.

Thanh Mặc Nhan thường thức chén trà trong tay, nhưng không đưa lên miệng uống.

Người làm nhìn trộm Thanh Mặc Nhan thấy hắn mãi vẫn không uống trà, liền có chút sốt ruột nói: "Thanh công tử, nếu ngài uống không quen trà này, tiểu nhân sẽ đổi

cho ngài ẩm khác..." Nói xong liền tiến đến cầm ấm trà lên.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan vừa rút lời, người làm kia đã kêu "ai nha" một tiếng, ấm trà tuột khỏi tay, nước trà bắn hết lên y phục hắn.

Đám người Huyền Ngọc lập tức nắm lấy chuỗi kiếm tròn mắt nhìn tên kia.

Người làm bị dọa cho trắng mặt, liên tục bồi tội: "Thanh công tử, không phải tiểu nhân cố ý, thật sự là do cầm không chắc... Nếu không... Nếu không ngài đi ra phía sau thay y phục đi..."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm, nhắc vạt áo bị ướt đứng lên, đi theo người làm ra hậu viện phía sau hiệu thuốc.

Hậu viện có ba gian chính phòng, người làm đưa Thanh Mặc Nhan vào gian phòng ở giữa.

Vừa bước vào cửa, Thanh Mặc Nhan đã ngửi được mùi son phấn nhàn nhạt.

"Y phục này vẫn còn mới, công tử yên tâm thay vào a." Người làm vội vàng nói vài câu rồi trực tiếp lui ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên bộ y phục đang được vắt trên bình phong.

Mùi son phấn nhàn nhạt chính là từ nơi này truyền ra.

Bởi vì hắn luôn ở cùng vật nhỏ, mà vật nhỏ trước giờ không dùng đến mấy loại son phấn gì đó, cho nên hắn đối với những nữ tử có loại mùi này trên người phá lệ miễn cảm.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên vỏ kiếm, lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần ở ngoài cửa.

"Phu nhân, rất nhanh lão gia sẽ về, ngài đã thay quần áo xong chưa?" Một nha hoàn đẩy cửa phòng ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô của người làm "Cái gì! Phu nhân ở trong đó thay quần áo?"

Trong nháy mắt cửa phòng bị đẩy ra, khoe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ nhếch, đồng thời tay hạ xuống, hàn khí dày đặc dứt trường kiếm ra khỏi vỏ, đâm thẳng về phía bình phong đối diện.

"A!" Đằng sau bình phong truyền đến tiếng nữ tử kêu thảm thiết.

Nha hoàn đẩy cửa đi vào cùng với người làm đi phía sau đều ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

Trên bình phong nở ra một đóa hoa rực rỡ màu đỏ.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự rút kiếm từ trên bình phong ra.

Phía sau bình phong truyền đến thanh âm "rầm" một tiếng, như là có thứ gì đó ngã xuống trên mặt đất.

Vết máu trên thanh kiếm vẫn còn chưa khô, mùi vị máu tươi tỏa ra khắp nơi, sùnn mặt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng, nha hoàn bị dọa đến choáng váng, đứng ở nơi đó run rẩy không ngừng.

Cuối cùng vẫn là người làm phản ứng đầu tiên, hét to lên: "Phu nhân!"

Nháy mắt, từ trong viện chạy đến một đám nha hoàn cùng bà tử, tất cả đều chạy vào chính phòng.

"Phu nhân xảy ra chuyện gì?"

"Này trong phòng sao lại có nam nhân lạ mặt!"

"Ngươi là ai, phu nhân đang thay quần áo ở đây, ai cho phép ngươi vào!"

Một đám người nhao nhao ồn ào, nhưng sau khi các nàng tiến vào đều bị cảnh tượng bên trong dọa cho choáng váng.

Sau bình phong, một vị nữ tử trẻ tuổi ngã ở nơi đó, trên người nàng chỉ mặc một kiện trung y, khuôn mặt ngửa lên trời nằm im bất động, chính giữa ngực trúng một nhát kiếm, đã tắc thở.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Thiếu Khanh đại nhân không muốn người khác biết một mặt tính cách khác của mình

Mọi người nhìn nữ tử trẻ tuổi ngã trên mặt đất, nửa ngày sau, mới có nha hoàn phát ra tiếng hét chói tai.

"Giết người rồi!"

Thanh Mặc Nhan vùng phần góc áo bị nước trà làm ướt, đối với kiện y phục sạch sẽ kia không thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp cầm kiếm đi ra phía ngoài cửa.

Người làm hiệu thuốc run giọng nói: "Thanh công tử... Người... Người định chạy đi đâu, người giết chết phu nhân chương quỳ chúng ta, chẳng lẽ lại không cần giải thích sao!"

"Giải thích?" Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, thanh kiếm dính máu để lên trên yết hầu người nọ.

Người làm trắng mặt: "Thanh... Thanh công tử, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói..."

Thanh kiếm dính máu chậm rãi nâng lên, bắt buộc người làm kia phải ngửa đầu lên theo, để phòng ngừa yết hầu chính mình bị mũi kiếm đâm thủng.

"Nữ nhân bị ta đâm chết kia, là người nào?"

Người làm bị dọa động cũng không dám động, khúc môi đối phương hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo ý cười, nhưng loại cười này làm cho người ta không rét mà run.

"Nàng... Nàng là phu nhân chương quỳ chúng ta... Phu nhân..."

Nơi yết hầu đột nhiên truyền đến đau đớn, người làm bị dọa gào khóc một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu mạnh mẽ chảy xuống trong quần.

"Là... Nàng là lễ vật chương quỳ chuẩn bị đưa cho Thanh công tử... Lễ vật..."

Thanh Mặc Nhan nhấn tay, mũi kiếm lại đâm vào một chút.

"Thật sự thật sự, tất cả đều là lời nói thật!" Người làm kêu to lên: "Không tin người hỏi các nàng đi!"

Đám nha hoàn cùng bà tử kia đã quen thuộc với chuyện này.

Loại sự tình này các nàng đã trải qua rất nhiều lần, Hùng trưởng quỳ từng dùng loại biện pháp này để uy hiếp không ít thương hộ.

Mặc cho ai vũ nhục phu nhân, luôn phải trả giá bằng thứ gì đó, coi như là bồi thường.

Còn giống như Thanh công tử, không nói câu nào đã trực tiếp giết người, lần đầu các nàng gặp phải.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đảo qua, khiến mọi người bị dọa chân mềm nhũn, đồng loạt quỳ xuống đất.

"Là, là lễ vật đưa cho Thanh công tử."

"Không... Không là phu nhân..."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi thu hồi trường kiếm, nắm chuôi kiếm tiêu sái bước ra khỏi cửa.

Mọi người chỉ có thể nôn nóng nhìn theo, không một ai dám đi lên ngăn cản.

Rời khỏi hậu viện, Thanh Mặc Nhan trở lại phía trước hiệu thuốc.

Đám người Huyền Ngọc đang chờ ở nơi đó, thấy hán cầm thanh kiếm đi ra tất cả đều lộ ra vẻ cảnh giác.

"Thanh công tử!" Đúng lúc này, Hùng chương quỳ không biết từ đâu chạy ra.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt qua, con ngươi đen trắng rõ ràng lạnh như băng.

Hùng chương quỳ bị dọa dừng lại bước chân, ngốc lăng nhìn hán, cùng thanh kiếm dính máu trong tay hán: "Thanh công tử, người đây là có ý gì?"

"Hùng chương quỳ, trước mặt người ngay không nói tiếng lỏng, người và ta vốn không quen biết, nhưng ta muốn nói cho người biết một câu, từ xưa đến nay ta ghét nhất là người khác dòm ngó vào đồ vật của mình, nếu người muốn thử một lần, cứ việc đến đây thử xem."

Thanh Mặc Nhan bất quá mới chỉ hơn hai mươi tuổi, dáng người thon dài, nhưng mà khi đứng ở trước mặt người khác lại tạo cho đối phương một loại áp lực vô hình.

Lời nói nhàn nhạt làm cho Hùng chương quỳ ứa cả mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan dẫn theo đám người Huyền Ngọc không quay đầu lại trực tiếp ra khỏi hiệu thuốc.

Hùng chương quỳ sững sờ ở nơi đó, người làm chui từ hậu viện ra, vội vàng kêu lên: "Chương quỳ, không tốt, Thanh công tử giết chết cô nương ngài tỉ mỉ dạy dỗ rồi a!"

Hùng chương quỳ kinh hãi, đi theo người làm ra sau hậu viện.

Lúc hán nhìn thấy thi thể nữ tử trong phòng kia, sắc mặt liền xanh mét nói không nên lời.

"Chường quây, vị Thanh công tử này sợ là không dễ đối phó." Người làm thăm dò nói: "Hắn không nói một tiếng, cứ thế trực tiếp giết người, chờ đến khi chúng ta vào cửa cũng đã muộn..."

"Phế vật, tất cả đều là phế vật!" Hùng chường quây chửi ầm lên, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không những không thể nắm được nhược điểm của Thanh công tử, ngược lại còn làm tổn thất mất một món hàng tốt.

"Ta cũng không tin, không bắt được tiểu phu nhân kia của hắn, người từ nơi khác đến mà cũng dám can rở ở Thạch Phưong trấn như thế!" Hùng chường quây hầm hầm đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên dừng lại bước chân, giống như là nhớ tới cái gì đó, quát: "Mau đi chuẩn bị lễ vật, ta muốn đến gặp Độc phu nhân! Mau đi!"

Sau khi ra khỏi hiệu thuốc, Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trở về.

"Tìm Sứ Đại Thiên đến đây." Thanh Mặc Nhan đi vào gian trà lâu ở trấn trên.

Chưa đến hai chén trà, Huyền Ngọc đã mang Sứ Đại Thiên đến.

"Đại gia, ngài tìm ta?" Sứ Đại Thiên vừa thấy Thanh Mặc Nhan mặt mày lập tức hớn hở.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn: "Nhìn ra được người rất quen thuộc với Thạch Phưong trấn."

"Đó là đương nhiên!" Vừa nói đến việc này, Sứ Đại Thiên lập tức hào khí tận trời, vỗ ngực nói: "Từ nhỏ đến lớn ta sinh sống ở đây, trấn trên có bao nhiêu hộ, nhà ai có những người nào ta đều biết rõ hết..."

Đám người Huyền nghe hắn khoe khoang tự đại, khuôn mặt nghiêm túc đều đỏ cả lên, nhưng Sứ Đại Thiên lại càng nói càng hưng phấn, nước miếng văng ra khắp nơi.

Thanh Mặc Nhan cực có kiên nhẫn ngồi nghe, thẳng đến khi Sứ Đại Thiên khoe khoang xong, mới mở miệng nói: "Ngày ấy ở sơn động gặp năm tên thợ săn, người còn nhớ rõ?"

"Nhớ rõ nhớ rõ, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra được!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình bóp mạnh chén trà trong tay: "Nghĩ cách tìm bọn họ đến đây."

Sứ Đại Thiên ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt vừa rồi, hắn dường như nghe thấy tiếng chén trà vỡ vụn.

Bên ngoài Thạch Phưong trấn, động lộn rùng.

Hoàng hôn dần buông xuống, đàn chim vỗ cánh bay ào ào về tổ.

Thanh Mặc Nhan ngửa đầu nhìn tán cây, nhìn thân ảnh chim chóc lộ ra qua những kẽ lá, kêu riu rít.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

"Công tử." Huyền Ngọc trầm giọng nói: "Đã bắt năm người kia đến."

"Ân, dẫn bọn họ vào trong động đi, hảo hảo chiêu cố bọn họ." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói, giống như hắn chỉ đang có hứng thú với cảnh vật trước mặt.

Huyền Ngọc yên lặng xoay người đi.

Sứ Đại Thiên rút bả vai trốn ở cửa động, thường xuyên nhìn trộm vào bên trong.

Từ cửa động có thể ần ần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, Sứ Đại Thiên chỉ cảm thấy sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh.

Ước chừng qua nửa canh giờ, thẳng đến khi sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối đen, Thanh Mặc Nhan lúc này mới chậm rãi bước vào động.

Sứ Đại Thiên không dám chờ một mình ở ngoài, nhưng mà trong động thường xuyên có lộn rùng lui tới, cũng không phải là nơi an toàn, nhưng mà hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đi sát theo Thanh Mặc Nhan.

Năm tên thợ săn bị đám người Huyền Ngọc buộc lại như gói bánh chưng, ném ở nơi đó, cả người toàn là vết thương.

Sứ Đại Thiên trốn ở trong góc tối không dám lộ diện.

Năm người thấy Thanh Mặc Nhan đi đến, liền gân cổ kêu lên.

"Đại gia, chúng ta sai rồi, tha cho chúng ta đi..."

"Chúng ta không dám nữa... Đều do chúng ta có mắt không trông..."

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt bọn họ rồi dừng bước, trầm giọng hỏi: "Là ai đưa ra chủ ý, tìm Hùng chường quây?"

Năm người lập tức im lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không dám nói tiếp.

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, ngữ khí mang theo hàn ý không tên: "Các người dám đánh chủ ý lên người tiểu phu nhân của ta, còn muốn qua tay chường quây hiệu

thuốc bán nàg với cái giá tốt?"

"Chúng ta... Chúng ta chỉ đem tin tức nói cho Hùng chừng quảy... Đại gia, cầu ngài giờ cao đánh khẽ, lần sau chúng ta không dám nữa!" Năm người liên tục kêu thảm thiết.

"Lần sau?" Thanh Mặc Nhan híp mắt, tiếp nhận roi ngựa trong tay Huyền Ngọc: "Sẽ không có lần sau."

Từng nhát roi quất lên người bọn họ, những điểm máu văng khắp nơi trong động, tựa như một trận mưa máu.

Sử Đại Thiên nhìn đến trọn mắt há hốc mồm, cả người đều choáng váng.

Roi ngựa trong tay Thanh Mặc Nhan cũng không phải loại bình thường, trên thân nó mang theo từng đạo lưỡi dao rất nhỏ, đánh qua tựa như có vô số lưỡi dao cắt qua người đối phương.

Vừa rồi còn là một công tử phong độ nhẹ nhàng, nhưng trong nháy mắt đã trở nên điên cuồng, đầy mắt tràn đầy tơ máu, khuôn mặt dữ tợn dọa Sử Đại Thiên hồn vía lên mây.

Chỉ có Huyền Ngọc cùng mấy tên tử sĩ vẫn duy trì trầm mặc.

Thế tử như vậy bọn họ cũng không cảm thấy xa lạ, đây vốn là mặt khác của chủ tử bọn họ, chẳng qua ở trước mặt Như cô nương, hắn chưa bao giờ để lộ ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Động tâm, cảm xúc giấu ở trong lòng

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế tựa, hai cẳng chân buông xuống giữa không trung, không ngừng đong đưa.

Ở trên cái bàn trước mặt nàng đặt đầy đồ ăn, nhưng mà nàng lại không hề động qua.

Bụng phát ra thanh âm "cô lô cô lô" kháng nghị.

"Thanh Mặc Nhan tên này... Tại sao vẫn chưa trở về." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Bình thường khi hắn không trở về đều sẽ sai người truyền lời cho nàng đầu tiên, nhưng mà hôm nay hắn lại không truyền tin tức về, cũng không biết phải chờ tới lúc nào.

Nhìn đồ ăn trên bàn, đã lạnh hết.

Như Tiểu Lam cân nhắc, có nên ăn vụng một ít hay không.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan đã về rồi!

Như Tiểu Lam từ trên ghế tựa nhảy xuống, chạy vội ra phía cửa.

Thanh Mặc Nhan vừa mới dẫn người bước vào sân, đang phân phó vài chuyện với Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam nhảy xuống bậc thềm, chẳng mấy chốc đã chạy tới.

Gió đêm thổi qua, mang đến một mùi máu tanh nồng đậm.

Như Tiểu Lam không khỏi dừng bước chân.

Trên người Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kiện cẩm bào sáng nay, nhưng lúc này trên y phục hắn lại trải rộng vô số vết bẩn, lấm tẩm nhiều điểm, có mấy chỗ thậm chí đã chuyển thành màu đen, giống như nhiễm phải mực nước.

Chờ đến khi tới gần Như Tiểu Lam mới phát hiện ra, kia không phải mực nước, mà là vết máu.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam không chút nghĩ ngợi, bỏ nhào qua ôm lấy thắt lưng hắn: "Người bị thương sao?"

"Không có." Thanh Mặc Nhan thu lại lệ khí trên người: "Đây đều là máu của người khác."

"Thật sự?" Như Tiểu Lam bán tín bán nghi, đưa tay nhỏ bé ra kéo cổ áo hắn.

Thanh Mặc Nhan ngậy người nửa ngày mới kịp có phản ứng, nàng là đang muốn kiểm tra thể thân phù hắn mang trên người.

Hắn lôi thẻ bài gỗ từ trong cổ áo ra cho nàng xem.

Như Tiểu Lam thấy thẻ bài gỗ nguyên vẹn không có tổn hao gì, lúc này mới thấy yên lòng.

Huyền Ngọc cuối cùng cũng hiểu ý, tự giác biến mất không thấy đâu.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam, đi lên bậc thềm.

Bụng Như Tiểu Lam kêu cô lỗ một tiếng.

Động tác Thanh Mặc Nhan dừng lại: "Buổi tối chưa ăn no?"

"Là chưa ăn a." Về mặt Như Tiểu Lam đau khổ: "Người lại không trở về..."

Nàng còn nhớ rõ lần trước ăn vụng bị Thanh Mặc Nhan uy hiếp không ngừng, dọa nàng không dám ăn mảnh một mình nữa.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra tia cười vui vẻ.

Cảm giác có người chờ hắn về... Thật sự không tệ.

Sai người hâm nóng lại đồ ăn, Thanh Mặc Nhan cời y phục đầy máu ra đi tắm.

Bởi vì trên người Như Tiểu Lam cũng bị dính chút máu, cho nên Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng cự tuyệt, trực tiếp kéo nàng tới thau tắm.

Từ sau khi thân thể Như Tiểu Lam lớn lên, mỗi lần tắm rửa cùng hắn nàng sẽ đều biến trở về với hình dạng mèo hương.

Giống như chi cần làm như vậy, da mặt nàng mới có thể bớt đỏ hơn.

Xôn xao một trận tiếng nước chảy, Thanh Mặc Nhan từ trong nước đứng lên.

Đôi móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám chặt vào cạnh thau tắm, đột nhiên thấy thân mình bị nhấc lên.

"Chít chít!" Nàng vịn vẹo thân thể, quay đầu đi.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt buông xõa chỉ mặc kiện trung y màu trắng trên người, vạt áo rộng mở lộ ra cơ bắp rắn chắc, mặt trên vẫn còn mấy giọt nước đang nắn xuống, nhìn qua quả thực...

Như Tiểu Lam nuốt nước miếng một cái.

Thanh Mặc Nhan dùng một tay kéo thân mình ướt đẫm của mèo hương, để nó tựa vào trên người mình.

Hai bên tai Như Tiểu Lam đỏ hết cả lên, nhưng mà cũng may hiện tại nàng chỉ là động vật nhiều lông, dù cho có đỏ như tôm chín cũng không sợ bị người khác nhìn ra.

Theo bản năng, nàng khẽ xê dịch thân thể.

Không thể dựa vào hắn gần như thế.

"Lộn xộn cái gì." Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm không vui của người nào đó: "Gió thu lạnh, người muốn sinh bệnh sao."

Thanh Mặc Nhan trực tiếp khép trung y lại, đem Như Tiểu Lam bọc vào trong trung y.

"Nhanh biến trở lại, giúp ta lau tóc." Hắn mệnh lệnh.

Trời ạ trời ạ, mặt nàng đang kề sát với làn da hắn, tình huống này... Từ thế này... Bảo nàng làm sao dám biến trở về a.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng đến cử động cũng không dám, Thanh Mặc Nhan thấp giọng cười ra tiếng.

"Không chịu làm việc, lát nữa sẽ không có cơm ăn."

Bụng kêu cô lỗ một tiếng, giống như đang chứng minh cho nàng thấy một hiện thực tàn khốc.

Như Tiểu Lam nghiêng răng.

Bảo nàng biến về hình người, nhưng lại ôm nàng như thế, hất tuyệt đối là cố ý.

"Nhanh lên." Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay chọc nhẹ trán nàng.

Biến thì biến, dù sao cũng không phải lần đầu tiên mất mặt.

Một trận bạch quang hiện lên, khuôn mặt tiểu nha đầu đỏ bừng xuất hiện ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thân thể vẫn còn duy trì tư thế thân mật trên ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan nói muốn nàng lau tóc cho hắn, nhưng lại ôm nàng không chịu buông tay.

Như Tiểu Lam ghé vào trên ngực hắn không dám động, cả buổi mới dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sáng lấp lánh, bên trong mang theo một loại cảm xúc nàng nhìn không thấu.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy tay nàng, đem nó đặt lên trên ngực trái của hắn.

Cảm nhận được không? Vật nhỏ, nó vì sự tồn tại của ngươi mới đập kịch liệt như thế, mặc kệ là ai, cũng đừng mơ tưởng nhìn trộm, mơ tưởng nhúng chàm...

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, nàng cũng không rõ đây là loại cảm giác gì, từ trước đến nay nàng chưa từng trải qua nó.

Ngực tựa như bị một cây búa gỗ vào liên tục, làm nàng hoảng hốt muốn chạy trốn khỏi trước mắt hắn.

Ở thời điểm nàng nhìn không được muốn né tránh, Thanh Mặc Nhan đã buông tay nàng ra, chậm rãi kéo kiện y phục sạch sẽ phủ thêm cho nàng.

"Ăn cơm sớm một chút để còn nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta phải đến Thanh Thủy trại." Hắn thản nhiên nói, ngữ khí thoải mái, giống như một màn xấu hổ vừa rồi chưa từng tồn tại qua.

Như Tiểu Lam chớp mắt, cả buổi mới từ trong trạng thái hoảng hốt tỉnh táo lại.

Vừa rồi ta đã xảy ra chuyện gì?

Thời điểm đi ngủ, nàng trộm ấn lên ngực chính mình.

Cái loại cảm giác kỳ quái này thật giống như khiến cho cả người nàng muốn bay lên.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi trấn từ sớm, đi đến Thanh Thủy trại.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam bất an duỗi đầu nhìn ra bên ngoài, bởi vì nàng thấy được thân ảnh Ngàn Thương, mặc phục sức nữ tử, trên đầu mang đầu lạp, an tĩnh khoan chân ngồi ở một bên cang xe.

Sứ Đại Thiên cũng đi theo, hắn ngồi ở một bên sườn khác, thường thường nhìn trộm đánh giá Ngàn Thương.

"Vì sao mang bọn họ đến?" Nàng hỏi.

"Chúng ta phải đến Loạn Thạch cốc, nhưng lại không rõ tình huống ở đó, mang theo Ngàn Thương có thể phòng ngừa vạn nhất." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

"Kia còn Sứ Đại Thiên thì sao?" Người này chủ yếu dùng để gây trò cười đi?

Thanh Mặc Nhan nhún mày: "Tiểu nhân cũng có tác dụng của tiểu nhân."

Thời điểm xe ngựa gần đến Thanh Thủy trại, bọn họ gặp Thái Nghĩa Minh.

Thái Nghĩa Minh hiển nhiên đối với việc Như Tiểu Lam có mặt ở đây rất là kinh ngạc.

"Thanh công tử, như vậy không ổn đâu, sao ngươi có thể mang Như cô nương theo, Loạn Thạch cốc cũng không thể so sánh với những khu rừng bình thường, nếu gặp nguy hiểm sẽ rất dễ mất mạng."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Đã nhiều ngày trôi qua mà Thái công tử vẫn chưa nghe được tin đồn gì?"

Mấy ngày nay, việc bọn họ xông vào động lộn rừng, công khai tự do ra vào, còn hái được không ít dược liệu quý hiếm đã truyền đi khắp nơi.

Đặc biệt mọi người đối với vị tiểu phu nhân bên người Thanh Mặc Nhan kia, càng là ôm tâm tư tò mò.

"Như cô nương nàng... Chẳng lẽ thật sự có thể nhận biết ra dược liệu quý hiếm từ phía xa?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Cho nên muốn đi Loạn Thạch cốc, cần phải có nàng dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Nhiệm vụ dẫn đường, cứ giao cho tiểu tham ăn này là được rồi!

Thanh Thủy trại.

Vì để tìm kiếm người mất tích ở Loạn Thạch cốc, nên Thanh Thủy trại cũng chuẩn bị phải ra nhân thủ.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống xe ngựa, cùng Thái Nghĩa Minh tới gặp trại chủ.

"Đây là tiểu phu nhân của người?" Trại chủ Thanh Thủy trại là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, khi hắn nhìn Như Tiểu Lam cũng không khỏi lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hắn có ấn tượng rất tốt với Thanh Mặc Nhan, cảm giác hắn không giống với người làm ăn, ngược lại giống như đệ tử thế gia quyền quý hơn, nhưng khi hắn nhìn thấy nữ hài tử trắng trẻo kia, hắn lại cảm thấy không xác định được thân phận Thanh Mặc Nhan.

Gia đình quyền quý nào mà lại có con dâu nuôi từ bé đây.

Như Tiểu Lam chớp động mắt to, nhìn khắp nơi xung quanh.

Nàng căn bản là không suy nghĩ quá nhiều, cảm thấy việc mình đi theo bên cạnh Thanh Mặc Nhan là chuyện hết sức bình thường, vậy nên cho dù có vô số ánh mắt dị thường nhìn qua, nàng vẫn không hề lùi bước.

Dù sao có Thanh Mặc Nhan ở đây, nàng sẽ không phải chịu thiệt.

Tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, một tác cũng không rời.

"Người muốn nàng dẫn đường?" Trại chủ che không được kinh ngạc trên mặt.

Thanh Mặc Nhan gật đầu, duỗi tay kéo nàng đến trước người, dùng áo choàng bao lấy giúp nàng chặn lại những ánh mắt tò mò xung quanh.

"Này... Nàng chưa từng đến Loạn Thạch cốc, người làm sao dám khẳng định nàng có thể biết đường?"

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, hắn vẫn luôn tin tưởng vật nhỏ là món quà ông trời ban cho hắn, tự nhiên hắn cũng tin tưởng vào lựa chọn của nàng.

"Các người có thể không đi cùng, nhưng mà nếu để cho chúng ta dẫn đường mà nói, thì mọi người cần phải nghe theo sự an bài của chúng ta."

Bởi vì tất cả mọi người ai cũng đã từng nghe qua chuyện bọn hắn đi vào động lộn rừng, nghĩ đến thân thủ hắn là không tồi, có bọn hắn dẫn đường Thanh Thủy trại bên này sẽ giảm được không ít nguy hiểm.

Người hái thuốc giỏi trong trại bọn họ đã càng ngày càng ít.

"Các người chờ một chút, chúng ta muốn thương nghị một lát." Trại chủ nói.

Thanh Mặc Nhan cũng không vội, mang theo Như Tiểu Lam ngồi một bên nghỉ ngơi.

Trại chủ cùng đám thủ hạ của hắn thương nghị mất nửa ngày, Như Tiểu Lam trong lúc vô tình quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Bởi vì hôm nay có thêm cả Ngân Thương đi theo, đối với rối rắm có sức mạnh cường đại như nàng ấy, nàng vẫn còn có chút lo lắng, cho nên sẽ luôn cố ý vô tình chú ý đến bên kia.

Sứ Đại Thiên ghé vào trước mặt Ngân Thương, không biết đang cúi đầu nói cái gì, từ xa nhìn lại trên mặt hắn toàn là nụ cười lấy lòng.

"Không phải chứ... Tên này không có mắt nhìn sao..." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Người đang nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Tên Sứ Đại Thiên kia, hắn đúng là không biết sợ chết, dám nói chuyện cùng với Ngân Thương." Như Tiểu Lam lè lưỡi.

Nếu nhìn thấy bộ mặt thật của Ngân Thương, có phải sẽ dọa cho Sứ Đại Thiên tiểu ra quần hay không?

Rất nhanh, đám người Thanh Thủy trại đã thương định xong, đồng ý để cho Thanh Mặc Nhan bọn họ dẫn đường.

Ba đội nhân mã rời khỏi Thanh Thủy trại, đi đến Loạn Thạch cốc.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường xuyên nghe được tiếng nói chuyện của Sứ Đại Thiên từ bên ngoài màn xe.

"Cô nương, người tên là gì? Đừng không để ý tới ta a... Ta là người rất ôn hòa, bằng không Thanh công tử cũng sẽ không nhìn trúng ta... Cô nương cũng là người bên cạnh Thanh công tử sao... Chẳng lẽ người cũng biết võ?"

Như Tiểu Lam vụng trộm nhấc một góc màn xe lên, nhìn dáng người nghiêm túc của Ngân Thương, còn có người đang nói không ngừng Sứ Đại Thiên, che miệng cười trộm.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy một chút, suýt nữa làm Như Tiểu Lam phát hoảng ngã ra ngoài.

May mắn Thanh Mặc Nhan kịp thời ôm lấy eo nàng, đem nàng kéo trở về.

"Có cái gì đẹp." Thanh Mặc Nhan khiển trách.

"Người không cảm thấy rất có ý tứ sao?" Cur nhiên còn có người có cảm tình với Ngân Thương.

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

"Tiểu phu nhân, phía trước có lối rẽ, chúng ta chọn đường nào?" Huyền Ngọc dò hỏi.

Như Tiểu Lam ra khỏi xe ngựa, đứng ở trên xe phóng tầm mắt nhìn về phía xa.

Thái Nghĩa Minh cùng đám người Thanh Thủy trại đang đi theo phía sau cũng tò mò nhìn, bọn họ cũng muốn biết tiểu hài tử chưa từng đến qua nơi này có thể phán đoán đúng phương hướng hay không.

"Đi con đường bên phải đi." Như Tiểu Lam nhìn nửa ngày, giòn tan nói.

Huyền Ngọc đáp lời, cho xe ngựa chạy tới đường nhỏ bên phải.

"Như cô nương tại sao lại chọn đường bên phải?" Thái Nghĩa Minh cười ngựa từ phía sau vượt lên, tò mò hỏi.

"Ngươi có nhìn thấy cái cây kia không?" Như Tiểu Lam chỉ.

Mọi người nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy rất xa trên đường nhỏ, ở giữa sườn núi có một gốc cây nhỏ.

"Thấy được." Thái Nghĩa Minh trả lời.

"Ta nghĩ được mùi thơm của trái cây, cho nên cây kia chắc chắn có quả a!" Như Tiểu Lam hưng phấn.

Thái Nghĩa Minh cái hiểu cái không: "VẬY... Cho nên, Như cô nương chọn con đường này vì..."

Thanh Mặc Nhan nhìn lướt qua, ở lúc mọi người còn đang lơ mơ không hiểu gì, hắn đã dự đoán trước được những gì vật nhỏ chuẩn bị nói ra.

"Ta muốn đến đó hái trái cây."

Thái Nghĩa Minh ngây người.

Chỉ có như vậy?

Đám người Huyền Ngọc tận lực giữ vững gương mặt bình tĩnh, không dám lộ ra nửa điểm tươi cười.

Dù cho bọn họ nghẹn đến vắt vẻo, cũng không dám cười ra tiếng.

Làm sao mà cười được, thế tử đang ở phía sau nhìn chằm chằm bọn họ, ai dám cười tuyệt đối sẽ bị thế tử âm thầm làm cho đẹp mặt.

Thái Nghĩa Minh cùng những người khác triệt để bị câu nói của Như Tiểu Lam đánh bại.

"Thanh công tử, ngươi xem..." Thái Nghĩa Minh không có cách nào hình dung nội tâm phức tạp của mình.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Nếu các ngươi thấy không yên tâm, có thể chọn con đường khác." Dứt lời, xe rẽ vào con đường bên phải.

"Thanh Mặc Nhan, ta muốn đi hái trái cây." Nàng lời kéo y phục Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan điểm nhẹ lên trán nàng: "Bình thường vẫn cho ngươi ăn uống đầy đủ, sao lại còn thèm như thế."

"Ai thèm!" Như Tiểu Lam tức giận bất bình: "Trái cây trên cây kia là dược liệu rất khó có được, chờ ta hái được trở về sẽ đưa cho ngươi ăn."

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Không nghĩ tới nàng vội vã đi hái trái cây, cư nhiên là vì hắn.

"Đã là dược liệu trân quý, vì sao sinh trưởng ở đây lại không có ai hái đi?" Thanh Mặc Nhan không hiểu hỏi.

"Bởi vì trên đó có rắn độc canh giữ, người lên đó đều sẽ bị nó cắn, hơn nữa dù hái được cũng chỉ là mấy quả đã bị nát, vì có rất ít người biết trái cây kia không thể trực tiếp dùng tay đụng vào."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan không khỏi nhũn mảy: "Vậy ngươi tính lên như thế nào?"

Cây kia ở giữa sườn núi, người thường rất khó leo lên, nếu nàng biến thành mèo hương may ra còn có khả năng, nhưng mà nàng đã nói qua, trên cây có rắn độc, hắn làm sao có thể yên tâm để nàng đi một mình được.

"Đương nhiên là để Ngân Thương giúp rồi." Như Tiểu Lam cười hi hi lôi kéo tay áo hắn: "Có nàng đi theo, ngươi cũng yên tâm hơn."

Thanh Mặc Nhan không phải cảm thấy không yên tâm, hắn chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Nếu không phải tại hắn không thể sử dụng nội lực, dù là vách núi chênh vênh, hắn cũng có thể mang nàng lên, mà không giống như bây giờ, chỉ có thể trơ mắt ở dưới nhìn nàng, lo lắng đề phòng.

Loại cảm giác này... Thật đúng là không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Loại được này chuyên trị bệnh không được

Cả đoàn xe đều dừng lại trên đường nhỏ.

"Tại sao không đi?"

"Vị tiểu phu nhân kia của Thanh công tử... Muốn đi lên hái trái cây gì..."

"... Hái trái cây? Bọn họ đang dẫn đường hay là đang đùa bỡn chúng ta a!"

"Dù sao sắc trời cũng không còn sớm, lát nữa còn phải đóng trại, cứ để bọn họ nháo đi, xảy ra chuyện gì tự bọn họ chịu, nếu thấy không ổn chúng ta trốn trước là được."

Người Thanh Thủy trại khe khẽ nói nhỏ.

Thái Nghĩa Minh nghe được thực rõ ràng, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Thanh Mặc Nhan mang theo đám người Huyền Ngọc thủ ở dưới chân núi, thân hình Ngàn Thương linh hoạt, một tay ôm Như Tiểu Lam, rất nhanh đã đến giữa sườn núi.

Thanh Mặc Nhan nhăn lông mày, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào động tác của Ngàn Thương.

Thời điểm đến gần cây nhỏ kia, Ngàn Thương đột nhiên vung một tay lên.

"Tránh ra!" Thanh Mặc Nhan quát to.

Đám người Huyền Ngọc phản ứng cực nhanh, tất cả đều lui lại phía sau.

Một con rắn độc trên người là hoa văn màu đỏ sậm từ trên trời rơi xuống, vừa rơi xuống đất lập tức ngóc đầu lên đánh về phía mọi người.

Thanh Mặc Nhan nắm một thanh chủy thủ, vừa vẩy phi trúng vào đầu rắn độc.

Thân thể rắn độc run rẩy, cuộn mình thành một đoàn, bất động.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục ngửa đầu lên nhìn về phía sườn núi.

Lúc này Ngàn Thương đã đặt Như Tiểu Lam lên trên cành cây.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng lấy từ bên hông ra một hộp gỗ nhỏ, rồi để cho Ngàn Thương đi hái trái cây, đem trái cây cắt vào trong hộp gỗ.

"Như cô nương đây là muốn làm gì?" Rất nhanh Thái Nghĩa Minh đã ý thức được đây không đơn giản chỉ là "hái trái cây" như hắn nghĩ, nhìn bộ dáng dè dặt cẩn trọng của đối phương, rõ ràng là đang hái một loại được liệu trân quý.

Thanh Mặc Nhan mím môi, không trả lời.

Thái Nghĩa Minh cũng không hỏi tiếp, nhưng cũng không hề rời đi, đứng ở đó nghiêm túc nhìn.

Không lâu sau, Ngàn Thương ôm Như Tiểu Lam rời khỏi cây nhỏ, hai người một lần nữa trở lại mặt đất.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam giơ hộp gỗ lên lạch cạch lạch cạch chạy về phía hắn, trên mặt mỉm cười như vừa lập được công lớn, hoặc như là đang chờ được hắn khen ngợi.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp duỗi tay cầm lấy hộp gỗ, đồng thời bế Như Tiểu Lam lên.

Thái Nghĩa Minh nhìn hai người xoay thân vào trong xe ngựa, không hề để ý đến hắn, trong lòng liền có loại cảm giác mất mát nói không nên lời.

Kia tuyệt đối là được liệu quý hiếm, nhưng hắn lại chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Hắn vẫn luôn không đem những lời nói của Như Tiểu Lam để ở trong lòng, bởi vì hắn cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, nhưng khi hắn nhìn thấy con rắn độc kia từ trên trời rơi xuống, hắn liền biết mình sai rồi.

Phàm là những nơi có được liệu trân quý sinh trường thì đều có độc trùng sống ở gần đó, cũng không biết trái cây nàng hái có bộ dáng gì.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, theo mặt trời lặn dần, Huyền Ngọc tìm một khu đất trống, làm nơi để mọi người đóng trại.

Thái Nghĩa Minh vẫn luôn chờ cơ hội, nghĩ muốn chờ Thanh Mặc Nhan đi ra, hỏi cặn kẽ về loại trái cây Như Tiểu Lam vừa hái.

Điều làm cho hắn thất vọng là, Như Tiểu Lam luôn ở trong xe ngựa, đến ngay cả thời điểm ăn cơm cũng không hề lộ diện.

Thật ra Thanh Mặc Nhan cũng đi ra ngoài một lần, dạo qua một vòng quanh doanh trại rồi rất nhanh đã lại trở về.

Như Tiểu Lam đếm ba quả trái cây trong hộp gỗ, cười đến lông mi run rẩy.

"Vui như thế?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt nàng, đem cơm chiều đặt lên trên bàn nhỏ.

Như Tiểu Lam cất hộp gỗ đi, lại gần ăn cơm.

"Đương nhiên vui về rồi, đây chính là thứ tốt, chờ sau khi trở về ta chuẩn bị xong rồi sẽ đưa cho ngươi ăn." Như Tiểu Lam nhét cơm vào miệng, hai má phình lên tựa như hai quả bóng.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy có chút tò mò.

"Đây là được liệu gì?"

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, thần thần bí bí nói: "Ăn cái này, sẽ giúp ngươi trị bệnh không được."

Đôi đũa trong tay Thanh Mặc Nhan rơi xuống...

Không được...

Cả đầu óc, chỉ còn lại hai chữ này.

Chẳng lẽ hắn có lúc nào không được sao?

Như Tiểu Lam đồng tình vỗ vỗ mu bàn tay hắn, một bộ biểu cảm "ngươi không cần phải nói, ta biết".

"Ngươi đừng ngượng ngùng, chúng ta đều là người một nhà, ta sẽ không chê cười ngươi." Nàng sắc sảo nói: "Ngươi là bởi vì bị cổ độc ảnh hưởng, cho nên mới không được đi?"

Cơ thể Thanh Mặc Nhan cứng lại tại chỗ.

Hắn không được lúc nào, cái nha đầu chết tiệt kia!

Như Tiểu Lam đâu biết người nào đó sắp phun lửa, nàng còn cố nói thêm một câu: "Kỳ thực ta đã sớm cảm giác được, nam nhân có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn giống như ngươi đã không còn nhiều lắm."

Cái gì mà ngồi trong lòng vẫn không loạn, hắn là cảm thấy nàng quá nhỏ, hiện tại vẫn chưa bỏ vào miệng được thôi.

Mất công mỗi buổi sáng hắn đều phải rời giường trước, sợ nàng nhìn thấy thứ gì đó sẽ hoảng sợ.

Không nghĩ tới nha đầu này cư nhiên cho rằng hắn không được...

Lần đầu tiên trong đời, Thiếu Khanh đại nhân cảm thấy muốn phát điên.

Như Tiểu Lam lại nghĩ nàng đã nói trúng tâm tư của hắn, liền lại gần lấy lòng: "Loại trái cây này rất thích hợp với ngươi, hơn nữa sau này khi ngươi sử dụng nội lực, ăn nó vào có thể giúp giảm bớt cổ độc phát tác."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người: "Có có chuyện này?"

Mấy năm nay hắn đã nghiên cứu không ít được liệu, nhưng lại không hề phát hiện ra thứ này.

"Bởi vì không thể trực tiếp dùng tay chạm vào nó, bằng không sẽ bị nát hết, mà Ngàn Thương chỉ là rối gỗ, cho nên nàng mới có thể chạm vào."

Có Như Tiểu Lam giải thích lúc này Thanh Mặc Nhan mới hiểu được, nguyên lai có rất nhiều được liệu quý hiếm không phải là hắn tìm không được, mà là do mọi người không biết cách lấy cùng bảo tồn chúng, cho nên lãng phí bấy lâu nay.

"Sao ngươi lại biết những thứ này?" Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chăm chăm nàng, cực lực đem những suy nghĩ không thoải mái kia ra khỏi đầu.

"Ông nội nói với ta."

"Nga... Là lão mèo hương lông trắng kia à." Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Gia gia ngươi mới là lão lông trắng!

Như Tiểu Lam nắm chắc đôi đũa trong tay, nhưng mà cũng không dám đem lửa giận phát lên trên đầu Thanh Mặc Nhan.

Bởi vì nàng không có cách nào giải thích rõ về lai lịch của mình.

Bắt quá nhìn về phương diện khác, mèo hương bình thường làm sao biết được nhiều thứ như thế đây, cho nên vô luận thế nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ gia gia nàng là một lão yêu quái lông trắng trong lòng hấn được.

Ở trong xe ăn qua cơm chiều, sau đó Thanh Mặc Nhan liền một mình rời đi, bằng không hấn sẽ không nhận được mà muốn đem nha đầu nào đó ra làm ngay tại chỗ, để chứng minh phương diện kia của hấn không có vấn đề.

Thái Nghĩa Minh ở bên ngoài chờ nửa ngày trời, thấy hấn ra liền vội vàng chạy đến.

Còn có mấy người Thanh Thủy trại, đều tụ họp bên lửa trại nói chuyện.

Bởi vì bên cạnh có quá nhiều người rảnh rỗi, cho nên Thái Nghĩa Minh không nhắc đến chuyện Như Tiểu Lam hái trái cây, chủ yếu nói về hành trình ngày mai, cùng với Loạn Thạch cốc.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan thường xuyên nhìn về phía xe ngựa bên kia.

Sắc trời không còn sớm, người Thanh Thủy trại đều rời đi trước, về lều của bọn họ nghỉ ngơi.

Lều trại của Thanh Mặc Nhan cũng đã sớm được chuẩn bị tốt, nhưng mà hấn lại thủy chung không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia đi ra khỏi xe ngựa.

"Tiểu Lam đâu?" Thanh Mặc Nhan nhìn không được hỏi Huyền Ngọc.

"Tiểu phu nhân nói là mệt mỏi, ở trên xe ngủ trước." Huyền Ngọc trả lời.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan giật giật.

Chọc hấn một bụng hỏa khí mà vẫn có thể ngủ ngon, quá tiện nghi cho nàng rồi.

"Công tử, đã không còn sớm." Huyền Ngọc lên tiếng nhắc nhở.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu lên nhìn trời: "Người dẫn người đi bắt vài con côn trùng về đây."

Huyền Ngọc không hiểu gì cả, hơn nửa đêm, thế từ đây là muốn làm cái gì?

Cũng may ở đây có rất nhiều côn trùng, Huyền Ngọc dẫn người rất nhanh đã bắt được một số lượng lớn bọ cánh cứng về.

Thanh Mặc Nhan nhìn: "Thả những con có sừng cứng đi, con nào vô hại thì lưu lại."

Huyền Ngọc ngồi chọn lựa, cuối cùng chỉ chọn ra được hai mươi con.

Thanh Mặc Nhan cầm lấy túi côn trùng, tay chân nhẹ nhàng đi đến trước xe ngựa Như Tiểu Lam đang ngủ, giờ tay, đem túi đựng côn trùng ném vào bên trong...

Huyền Ngọc trợn mắt há hốc mồm.

Thế từ đây là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Rất ngứa, Ngàn Thương đẩy xe ngựa bằng vận tốc ánh sáng

Đám người Huyền Ngọc đứng ở phía xa, nhìn Thanh Mặc Nhan khoanh tay kiên nhẫn đứng tựa bên ngoài xe ngựa chờ đợi...

Một lát sau, trong xe truyền đến thanh âm rất nhỏ, ngay sau đó, tiếng thét chói tai của Như Tiểu Lam vang lên.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt cúi đầu che mặt, thế từ là người như thế nào, là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, âm thầm làm cho hoàng đế biết bao nhiêu việc, nhiều thủ đoạn, cách thức hành sự đến ngay cả ác quan ở trong triều cũng cảm thấy hồ thẹn không bằng.

Như cô nương sao có thể là đối thủ của thế từ bọn họ đây.

Thanh Mặc Nhan thông thả ung dung nhắc mành xe lên, thăm dò hỏi thử có việc gì.

Rất nhanh, đám người Huyền Ngọc nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam ra khỏi xe, thấp giọng an ủi, xoa người tiến đến lều trại.

Huyền Ngọc cùng đồng bạn đưa mắt nhìn lẫn nhau, đang định nói cái gì, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ trong lều trại đi ra.

"Huyền Ngọc, người đi gọi Ngàn Thương đến, bảo nàng canh chừng trong xe ngựa, trừ ta cùng Tiểu Lam ra, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện tiến vào trong xe."

"Rõ."

Thanh Mặc Nhan trở lại lều, thỉnh thoảng nhìn thấy vật nhỏ quần áo hỗn độn ngồi ở trong chăn, dùng sức lôi kéo cái yếm, mùi xạ hương tỏa ra khắp nơi, tâm Thanh Mặc Nhan đột nhiên nhảy lên nửa nhịp.

"Thanh Mặc Nhan, mau tới giúp, có rất nhiều côn trùng... Tất cả đều chui vào trong y phục của ta." Trong thanh âm Như Tiểu Lam mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở.

Những côn trùng này đều không có độc, chẳng qua bởi vì da thịt nàng quá non mịn, cho nên khi chúng nó chui vào y phục nàng đã để lại chút dấu vết.

"Ai bảo người ngủ ở trong xe ngựa." Thanh Mặc Nhan ngoài miệng răn dạy, động tác trên tay lại rất nhanh chóng bắt mấy con côn trùng từ trong y phục nàng ra.

"Trên người rất ngứa." Như Tiểu Lam cố vói tay ra phía sau: "Thanh Mặc Nhan người nhìn giúp ta xem, nơi này có bị cắn hay không."

Nhìn nàng lôi kéo cái yếm, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn hiện lên ngân quang, Thanh Mặc Nhan có chút hối hận.

Đây có phải là tự làm tự chịu không?

Nhìn vật nhỏ mang theo đôi mắt ngập nước đáng thương hề hề nhìn hắn, đáy mắt Thanh Mặc Nhan bùng phát lên một ngọn lửa nhỏ.

"Đừng lộn xộn." Duỗi tay chế trụ nàng, bàn tay trượt theo lưng nàng đi xuống.

Như Tiểu Lam vận vẹo thân thể: "Phía trước, phía trước cũng ngứa."

Thanh Mặc Nhan cắn chặt răng, ngọn lửa càng cháy càng to, nhưng mà nha đầu vô tâm này lại không ý thức được cái gì, không ngừng trêu chọc thần kinh hắn.

Thanh Mặc Nhan kéo mạnh chăn lên bọc lấy toàn bộ cơ thể nàng.

Như Tiểu Lam giống con ấu trùng ở bên trong xoay tới xoay lui, ẩm ỉ nơi này ngứa nơi đó đau, não loạn đến nửa canh giờ mới thấy an tĩnh lại.

Thanh Mặc Nhan tìm lý do ra ngoài lấy thuốc, đứng yên để cho gió đêm thổi qua thân thể hồi lâu.

Đám người Huyền Ngọc trốn ở chỗ xa nhìn thấy, ai cũng không dám lại gần.

Vừa rồi thanh âm trong lều bọn họ đều nghe thấy hết, loại thời điểm này, vẫn là cách càng xa càng tốt, đỡ phải bị thể tử giận chó đánh mèo.

Như Tiểu Lam bị côn trùng dọa sợ, ngày hôm sau bắt đầu trở nên ngoan ngoãn, đến buổi tối lại ôm thăm nhỏ của nàng tung ta tung tã đi theo sau lưng Thanh Mặc Nhan.

Có lúc Thanh Mặc Nhan chưa xử lý xong sự tình trong doanh trại, bảo nàng về trước nàng cũng không chịu, rất nhiều lần nàng đã ngủ quên bên ngoài, cuối cùng lại bị Thanh Mặc Nhan ôm trở về.

Sự thật bên trong chỉ có mấy người Huyền Ngọc biết, mỗi lần nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam vào trong lều, bọn hắn không khỏi thờ dài liên tục.

Chủ tử bọn hắn sao lại động tâm tư với một nhóc con đây, xem ra nếu muốn được hưởng lợi ích thực tế, chủ tử bọn hắn còn phải đợi thêm một khoảng thời gian dài nữa.

Chỉ có thể nhìn không thể ăn, loại tư vị này, xem ra chỉ có Thiếu Khanh đại nhân của bọn hắn là hiểu sâu sắc nhất.

Đội ngũ lại đi thêm hai ngày đường, cây cối dần dần thưa thớt, đường cũng càng khó đi hơn, trên mặt đường toàn là đá vụn, rất nhiều lần bánh xe bị mắc kẹt, cuối cùng cũng chỉ có thể dùng nhân lực nâng ra.

"Này đường cũng quá khó đi a." Thái Nghĩa Minh thở dài: "Bằng không bỏ xe ngựa lại, tốc độ chúng ta có thể nhanh hơn một chút."

Thanh Mặc Nhan nhìn sắc trời, hiển nhiên không đồng ý với đề nghị này.

Đúng lúc này, xe ngựa bọn họ đột nhiên nhoáng lên, bánh xe mắc vào hố đá vụn.

Sứ Đại Thiên suýt nữa bị hoảng ngã xuống xe, hùng hù hỏ hỏ nhảy xuống xem xét.

Ngàn Thương cũng đi xuống theo.

"Người trở về đi." Sứ Đại Thiên bày ra một tư thế oai hùng: "Loại việc con con này, một mình ta làm là được rồi."

Ngàn Thương lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn Sứ Đại Thiên hạ thất lưng, dùng sức đẩy phía sau xe.

Xe ngựa không chút xô dịch.

"Giúp đỡ?" Ngàn Thương phun ra hai chữ.

"Không cần không cần, việc nhỏ này sao có thể để người làm đây." Sứ Đại Thiên phun một ngụm vào hai bàn tay: "Người cứ đứng đó nhìn đi, những việc như thế này là đàn ông sao có thể để cho cô nương yếu đuối động vào được."

Đám người Huyền Ngọc đứng ở xung quanh, nguyên bản bọn hắn cũng muốn đi lên hỗ trợ, nhưng mà khi nghe xong những lời kia, tất cả đều đứng tại chỗ bất động.

Yếu đuối... Từ này dùng để hình dung ai?

Ngàn Thương?

Ngay cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy đồng tình với Sứ Đại Thiên.

Như Tiểu Lam ở trong xe ngựa cười đến nghiêng ngã, ngã ngựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Ánh mắt Sứ Đại Thiên lại độc đáo như thế, cư nhiên coi trọng Ngàn Thương?

Đẩy thêm vài lần, xe ngựa vẫn không động đậy, trên mặt Sứ Đại Thiên có chút không nhịn được.

Đúng lúc này hắn nghe thấy từ trong xe truyền ra một thanh âm giòn tan: "Ngàn Thương, người đến giúp hắn một chút đi."

Ngàn Thương đi đến phía sau xe ngựa.

Sứ Đại Thiên cười hắc hắc: "Nếu không chúng ta cùng nhau..." Còn chưa dứt lời, tay hắn đột nhiên rơi vào không trung.

Đám người Huyền Ngọc chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, xe ngựa của Thanh Mặc Nhan như mũi tên phi ra khỏi cái hố.

Có mấy người nhãn lực tốt, thậm chí ở trong nháy mắt kia bọn họ thấy được hai con ngựa kéo xe đang vất chân lên cổ chạy, kêu to sợ hãi bị chiếc xe đẩy về phía trước...

Thân thể Sứ Đại Thiên vẫn duy trì một tư thế, đứng im tại chỗ, nhưng mà chỉ trong chớp mắt xe ngựa đã chạy đi rất xa, cách nơi hắn đứng chừng năm mươi bước chân.

"Phát... Phát sinh chuyện gì..." Sứ Đại Thiên lắp ba lắp bắp nói.

"Vừa rồi có một trận gió thổi tới, thổi xe ngựa chạy đi." Huyền Ngọc nghiêm túc nói dối.

"Làm sao có khả năng!" Sứ Đại Thiên gân cổ lên kêu.

"Vừa rồi ta nói sai a, là hai trận gió mới đứng." Huyền Ngọc sửa chữa.

"Nga, nguyên lai là như thế."

Nhóm tử sĩ đồng loạt liếc mắt, hắn cư nhiên tin đó là sự thật.

Thời điểm Như Tiểu Lam chui ra khỏi xe, sắc mặt đã trắng bệch, ngồi xổm ở ven đường trực tiếp nôn ra.

Ngàn Thương mạnh đến mức nào nàng không biết, nàng chỉ biết trong nháy mắt kia, xe ngựa tựa như biến thân thành tàu lượn siêu tốc, tốc độ đó... Thậm chí nàng còn thấy được bóng dáng của vận tốc ánh sáng trong đó.

Khi đám người Huyền Ngọc chạy đến đã thấy Thanh Mặc Nhan đang vuốt lưng cho Như Tiểu Lam.

Sau khi nôn xong, Như Tiểu Lam mới cảm thấy đỡ hơn.

"Lần sau xe ngựa bị mắc kẹt cứ để Huyền Ngọc bọn họ đẩy đi." Như Tiểu Lam sợ hãi dặn dò Ngàn Thương.

Nhưng mà, chờ đến khi nàng cùng Thanh Mặc Nhan quay lại xe ngựa, phát hiện miệng hai con ngựa kéo xe đang sùi bọt mép, vẫn còn ở trong trạng thái say xe.

Ngay cả người kéo xe cũng say, như vậy làm sao mà đi!

Thương cảm đỡ trán.

Trời ạ, thật một tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Tiểu phu nhân ra lệnh

Cuối cùng trước khi mặt trời lặn đội ngũ cũng đã đến được Loạn Thạch cốc.

Như Tiểu Lam thở phì phò: "Trời ạ, đường này quá khó đi rồi."

Thanh Mặc Nhan vỗ lên hông nàng: "Người không phải đi đường không có tư cách cầu nhau."

Như Tiểu Lam nghiêm mặt cười hắc hắc.

Một đường này nàng đều ăn vạ ở trên người Thanh Mặc Nhan, có thể nói nàng là người nhàn hạ nhất ở đây.

"Nhưng mà thở thôi cũng rất mệt a." Như Tiểu Lam già mồm át lỗ phải.

"Vậy không thở nữa là được." Thanh Mặc Nhan ra vẻ vô tình nắm lấy mũi nàng.

Như Tiểu Lam bắt đầu giãy dụa.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc ở phía trước kêu lên: "Công tử, người xem nơi đó!"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía xa trên đường xuất hiện một mảnh màu đỏ sậm, nếu nhìn kỹ còn thấy mấy thứ kia đang chậm rãi di chuyển.

Khi Như Tiểu Lam thấy rõ đó là thứ gì, liền ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan, tư thế có chết cũng sẽ không buông.

"Thanh Mặc Nhan, quá nhiều bọ cạp!"

Thanh Mặc Nhan cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Những thứ màu đỏ sậm đó, tất cả đều là bọ cạp, chẳng qua đầu chúng lớn hơn so với bình thường rất nhiều, chân cũng dài hơn, đuôi nhếch lên cao, phần mũi châm cuối đuôi màu đỏ sậm khiến cho người ta muốn chùn bước.

"Ông trời của ta ơi... Đây là thứ gì..." Thái Nghĩa Minh cũng ngây dại.

Người Thanh Thủy trại vẫn được coi như là bình tĩnh nhất.

"Xem ra những người mất tích đều bị mấy thứ này chặn ở giữa đường, cho nên mới không ra khỏi cốc được."

"Phải làm sao mới cứu được họ ra?" Thái Nghĩa Minh hỏi.

"Giết sạch chúng nó."

Sử Đại Thiên ở bên cạnh hít vào một ngụm khí lạnh: "Nhiều như thế... Giết hết được sao?"

"Giết không hết cũng phải giết, mỗi năm chúng ta đều gặp phải loại tình huống này, phần lớn bọ cạp đều tụ tập ở nơi này làm tắc con đường nhỏ thông ra ngoài cốc, khiến cho những người vào cốc hái thuốc bị nhốt ở bên trong." Người Thanh Thủy trại lấy ra thùng gỗ mà bọn họ mang đến: "Trong đây là dầu hỏa, chúng ta sẽ dẫn dụ chúng tới một cái hố sâu ở gần đây, rồi phóng hỏa đốt cháy là được."

Sử Đại Thiên đi qua đi lại trước thùng dầu hỏa: "Chủ ý này đúng là không tệ, nhưng mà chân chúng đều rất dài, nếu chúng bò lên được thì phải làm sao đây?"

Người Thanh Thủy trại giải thích: "Chúng ta phải vài người canh giữ ở xung quanh, khi thấy chúng bò lên thì cản lại rồi hất bọn nó quay về."

Thái Nghĩa Minh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Ta cảm thấy biện pháp này rất được."

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Người Thanh Thủy trại rất nhanh đã chọn được một cái hố sâu nhỏ, có người chuẩn bị đổ dầu hỏa xuống.

"Chờ một chút!" Một thanh âm giòn tan vang lên.

"Như cô nương còn có việc gì?" Mọi người đồng loạt nhìn về phía tiểu nha đầu đang ngồi trên vai Thanh Mặc Nhan.

"Các người không cảm thấy cái hố này quá nhỏ sao?" Như Tiểu Lam hỏi: "Dẫn nhiều bọ cạp tới đây như thế thì rất nhanh cái hố này sẽ bị lấp đầy, chưa đợi chúng nó bị thiêu chết thì đã chạy mất quá nửa rồi."

Đám người Thanh Thủy trại về mặt bất đắc dĩ, bọn họ vốn không muốn để ý đến tiểu nha đầu này, nhưng mà có mặt Thanh Mặc Nhan ở đây nên không thể coi như không nghe thấy, chỉ đành giải thích nói: "Như cô nương, một lần chúng ta chỉ dẫn mấy con lại đây, lấp đi lấp lại vài lần như thế..."

"Chờ các người xử lý xong thì trời cũng đã sáng." Như Tiểu Lam ngáp một cái.

Không phải sao, nơi này ít nhất cũng phải có đến mấy trăm con bọ cạp, nếu như dẫn mấy con một tới, thật sự đến khi trời sáng mới xong.

"... Nhưng trừ cách đó ra, chúng ta không có biện pháp nào khác." Thái Nghĩa Minh nói tiếp: "Những con bọ cạp này độc tính rất lớn, hơn nữa càng đi sâu vào trong cốc, chướng khí sẽ càng nặng, tuy rằng chúng ta đều mang theo thảo dược giải độc, nhưng mà đơn độc đánh với chúng tuyệt đối không phải là biện pháp tốt."

"Ta cũng không bảo các người trực tiếp đánh với chúng." Như Tiểu Lam duỗi tay chỉ một cái hố lớn hơn ở phía xa: "Tại sao chúng ta không đưa chúng tới một lượt

cho xong, như vậy sẽ thiêu cháy nhanh hơn."

Đưa tất cả tới trong một lượt...

Ánh mắt mọi người một lần nữa dừng ở trên "hải dương" màu đỏ sậm phía xa.

Không đợi Thái Nghĩa Minh lên tiếng, mấy người Thanh Thủy trại đã trực tiếp kêu lên: "Dẫn tất cả lại đây, Như cô nương người là đang nói đùa đi?"

"Đó là cách làm nhanh nhất." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

"Đương nhiên chúng ta biết làm vậy là nhanh nhất, nhưng mà người biết bọ cạp có bao nhiêu nguy hiểm không, bên trong còn có chương khí, không cẩn thận một chút sẽ chết!"

"Cẩn thận chút sẽ không có việc gì." Như Tiểu Lam chớp mắt to.

Mọi người lập tức cạ lời, tiểu nha đầu này thực sự hiểu rõ mình đang nói gì sao, cẩn thận chút? Nàng nghĩ đây là nơi nào, bị bọ cạp chích chỉ đơn giản là ngã xuống thôi sao?

"Thanh công tử, ngài nên quản tiểu phu nhân của mình đi, đừng để nàng đi theo phá đám."

Có người đưa ra lời kháng nghị với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan quay đầu nhìn Như Tiểu Lam. "Người có biện pháp?"

Như Tiểu Lam cong môi cười: "Đương nhiên."

"Có nguy hiểm không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi, gần đây nàng bị côn trùng dọa không dám ngủ, liều mạng chui vào trong lòng gia hỏa nào đó... Nàng mới không tự mình đi dẫn dụ bọ cạp đâu.

"Vậy làm theo lời người nói đi." Thanh Mặc Nhan nói.

"Thanh công tử, người nghiêm túc sao?"

"Người cũng đừng bắt chúng ta đi dẫn dụ bọ cạp..."

"Nghe theo an bài của Tiểu Lam, Huyền Ngọc, người mang theo vài người đi tìm một cái hố to làm bẫy rập đi."

Huyền Ngọc không có bất kỳ lời dị nghị nào, mang theo thủ hạ của hấn rời khỏi.

Thái Nghĩa Minh lo lắng nói: "Thanh công tử, người định dùng biện pháp gì, có thể nói trước hay không, miễn cho chúng ta phải lo lắng đề phòng."

"Hết thấy nghe theo Tiểu Lam là được." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói.

Mọi người đồng loạt cạ lời.

"Thanh công tử, ý người là..." Thái Nghĩa Minh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi đến cùng.

"Các người nghe theo an bài của ta là được." Như Tiểu Lam thoải mái vẫy tay với mọi người: "Các người không cần lo lắng, ta sẽ không để các người đi dẫn dụ bọ cạp."

"Ta đã biết, Như cô nương bắt đầu đi!" Sứ Đại Thiên đột nhiên kêu lên.

Thanh Mặc Nhan dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn qua, Sứ Đại Thiên bị dọa ngậm miệng lại: "Như... Như thế nào, ta nói không đúng sao?"

Lúc này đám người Huyền Ngọc đã chọn xong một cái hố to làm bẫy rập, cũng đem dầu hỏa sắp xếp tốt, một bên còn có vài người chuẩn bị cây đuốc, tùy thời có thể ném vào trong hố để thiêu cháy.

"Nhiệm vụ của các người là khi bọ cạp trèo lên thì đánh cho chúng quai trở lại." Như Tiểu Lam phân công, nàng ngồi ở trên vai Thanh Mặc Nhan, vị trí cao hơn so với bất cứ ai, mọi người muốn nói chuyện với nàng đều phải ngửa đầu lên.

"Hào, liền nghe theo phân phó của Như cô nương đi." Người Thanh Thủy trại ngậm tức giận, nhưng mà đối phương lại nói không bắt bọn họ đi mạo hiểm, cho nên bọn họ cũng không có lý do để phản đối.

"Để chúng ta xem tiểu phu nhân của Thanh công tử có bao nhiêu bản lĩnh."

An bài xong cạm bẫy, tất cả mọi người đều lui tán ẩn giấu đi, chỉ còn lại có Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam cùng Ngân Thương đứng ở nơi đó.

"Ngân Thương, lát nữa khi ta dẫn dụ bọ cạp đến đây, người phải giúp ta đánh cho chúng nó rơi hết vào trong cạm bẫy." Như Tiểu Lam nhỏ giọng dặn dò.

"Hiểu rõ." Ngân Thương dùng tay nâng đầu lập nên, thanh âm đã biến trở thành giọng nam trầm thấp.

Như Tiểu Lam biết Ngân Thương đã thay đổi khuôn mặt, trở về với hình dạng sát thần kia.

Bởi vì có ống tay áo che đi, cho nên mọi người không nhìn thấy hai thanh kiếm trong tay Ngân Thương là từ đâu ra, chỉ thấy hai đạo ngân quang cực nhỏ từ trong tay áo nàng vuren ra ngoài.

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ, nơi ngón trở nhẹ nhàng bắn ra tia sáng.

Một con chó màu đen từ trong vùng sáng nhạt nhảy ra, đuổi lười ra vô qua tựa như muốn đến liếm Như Tiểu Lam.

Nhưng khi đang bỏ nhào đến gần, chó ngốc phát hiện ra tình huống có chút không đúng, Như Tiểu Lam đang ngồi trên vai người nào đó, người nọ đang dùng một loại ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào nó.

"Ngao ô!" Chó ngốc bị dọa đến run rẩy, lập tức thành thật ngồi yên một chỗ.

Miệng Như Tiểu Lam lẩm bẩm, xuất ra một lá bùa, đem nó gấp thành bộ dáng một bộ quần áo, rồi ném lên trên người chó ngốc.

"Dù chúng nó đến đây." Như Tiểu Lam mệnh lệnh nói: "Toàn bộ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Thiếu Khanh đại nhân, thuộc hạ của ngài đều không phải là người a!

Như Tiểu Lam ngồi trên vai Thanh Mặc Nhan, nhìn chó ngốc đang chạy về phía đám bọ cạp màu đỏ sậm.

Nếu không phải vì có đám người Thanh Thủy trại cùng Thái Nghĩa Minh ở đây, nàng mới không cần làm nhiều chuyện phiền phức như thế, trực tiếp để Ngân Thương qua đó, rất nhanh sẽ giải quyết xong tất cả.

Chưong khí? Ngai ngừng, Ngân Thương là rồi gỗ, không ảnh hưởng.

Bọ cạp? Khụ, thử hỏi một người gỗ có thể trúng độc sao?

Người Thanh Thủy trại cùng Thái Nghĩa Minh đều trốn ở chỗ tối.

"Con chó kia từ đâu ra?" Có người hỏi.

Bọn họ chưa từng thấy qua nó a.

"Không lẽ nha đầu kia muốn dùng con chó đó để dẫn dụ bọ cạp tới?" Có người phát hiện ra manh mối.

"Này chẳng phải là đi tìm chết sao?"

Trong khi mọi người đang nghị luận sôi nổi, chó ngốc bên kia đã phe phẩy đuôi xông thẳng vào trong đám bọ cạp.

Nháy mắt, thân ảnh nó đã bị đàn bọ cạp nuốt sống.

"Ai, kết thúc nhanh như thế."

"Xem ra vẫn phải dùng đến biện pháp của chúng ta."

Thái Nghĩa Minh vừa định từ chỗ trốn đi ra, chợt thấy đám bọ cạp ồ ối diện loạn cả lên.

"Chuyện này là sao? Chẳng lẽ con chó kia vẫn còn sống?" Có người kêu lên sợ hãi.

Nhiều bọ cạp như thế, đến ngay cả người có thân thủ tốt nhất trong nhóm bọn họ cũng không ai đủ tự tin có thể bình yên vô sự thoát thân ra khỏi đó.

Đám bọ cạp sôi trào lên, tựa như bị cái gì quấy đảo, hỗn loạn khi thì tụ lại một chỗ, khi thì phân tán ra, giống như đang đuổi theo thứ gì đó.

Thanh Mặc Nhan cũng đang nhìn đàn bọ cạp từ phía xa.

"Chó ngốc thật sự có thể dẫn chúng tới đây sao?"

"Đương nhiên." Như Tiểu Lam trả lời không chút do dự.

"Nó sẽ không bị bọ cạp chích?"

"Ta đã cho nó mặc y phục bảo hộ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nó sẽ không có việc gì."

Y phục bảo hộ?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam cười khanh khách ra tiếng: "Đúng rồi, ta quên mất, ngươi sẽ không nhìn thấy."

Ngón trỏ nàng kết ấn, miệng lẩm bẩm vài câu, cúi thấp người nói nhỏ với Thanh Mặc Nhan: "Ngươi có muốn nhìn một lần không?"

"Nhìn gì?"

"Ồ trong mắt ta thế giới này có bộ dáng như thế nào..."

"Ta có thể nhìn thấy sao?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan mang theo tia sáng khác thường.

Kỳ thực hắn rất có hứng thú với việc này, hắn muốn biết ở trong mắt nàng, thế giới này có bộ dáng gì.

Như Tiểu Lam cúi tay vận mắt hắn lại đối diện với nàng, rồi sau đó đến gần... Dùng đầu lưỡi liếm trên mí mắt hắn một chút.

Mùi xạ hương ủa đến, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng, Như Tiểu Lam đã lui lại.

Hắn chớp mắt một cái.

Đan xen trên bầu trời là những dải sương mù màu đen, hình dạng chúng nhìn qua giống như những con rắn lớn đang di chuyển, cuộn cuộn, giống như có thể tùy thời ập xuống nuốt chửng hết tất cả bọn họ.

Thanh Mặc Nhan theo bản năng lùi về phía sau một bước.

"Kia chỉ là những tà khí tồn trữ trong sơn cốc, chúng nó không dám tới gần ngươi." Như Tiểu Lam thấp giọng nói.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới chú ý tới, những khí đen kia chỉ di động ở trong không trung, cũng không dám tới gần hắn.

Ánh mắt rơi xuống đối diện, lúc này đàn bọ cạp đã tụ tập lại thành hình tròn, cơ hồ dùng phương thức lẫn lộn tiến về hướng bên này.

Thanh Mặc Nhan nhú mày, cảnh tượng như vậy hoàn toàn có thể xưng là âm u và khủng bố.

"Bình thường ngươi nhìn thấy, là thế giới như này?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Đúng vậy." Ngữ khí Như Tiểu Lam nhẹ nhàng: "Toàn bộ cánh rừng đều là tà khí tận trời, xem ra Thái Nghĩa Minh nói không sai, ngày xưa nơi này nhất định là một bãi chiến trường, bằng không sẽ không tụ tập nhiều hắc khí như vậy."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn đại quân bọ cạp đang càng ngày càng đến gần, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh tượng như này, chẳng lẽ nàng không cảm thấy sợ hãi sao?

"Nhìn lâu, sẽ thành thói quen." Như Tiểu Lam giống như đoán được suy nghĩ của hắn, an ủi vỗ vai hắn một cái.

Kỳ thật nàng đã nhìn thành thói quen.

Hồi còn nhỏ, nàng còn có thể bị những thứ này dọa đến, thường xuyên bám lấy ông nội không chịu buông tay.

Tuy rằng ngoài miệng lão nhân thường xuyên mắng nàng vô dụng, nhưng vẫn để cho nàng ăn vạ trên người ông, sau đó khi lớn hơn một chút, nàng mới biết, những thứ nàng nhìn thấy, không phải ai cũng thấy được.

Ông nội nói nàng có thiên phú làm Âm Dương Sư, còn đem những thứ ông biết dạy hết cho nàng, nhưng mà cả ngày nàng cứ mơ mơ màng màng, cái gì cũng học không giỏi.

Nhớ tới đây, lại cảm thấy có chút thương cảm.

Như Tiểu Lam mím môi.

"Sau này cảm thấy sợ hãi cứ nói với ta." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào nơi xa.

Gia hỏa này... Rõ ràng là muốn an ủi nàng, lại bày ra một bộ biểu cảm lãnh khốc.

Thật là... Rất soái!

Như Tiểu Lam cười khanh khách ôm lấy đầu hắn.

Thanh Mặc Nhan vẫn mang theo bộ mặt không biểu tình, nhưng độ cong nơi khóe môi lại hơi thả lỏng xuống.

Lúc bọn họ thấy chó ngốc, thân ảnh nho nhỏ màu đen, so với đám bọ cạp phía sau lưng thì bóng dáng của nó có vẻ cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng mà nó lại ngoan cường chạy nhanh về phía trước.

Đám người Thanh Thủy trại cùng với Thái Nghĩa Minh đều hóa đá tại chỗ.

"Này không phải là thật đi... Thứ đang chạy phía trước kia là con chó đó sao?"

"Không sai, người cũng nghe thấy tiếng nó sủa đi?"

"Nhưng mà làm gì có giống chó nào như thế... Cường đại như thế."

Trừ bỏ Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ra, không có bất luận kẻ nào nhìn thấy được tầng lá bùa bảo hộ bám trên người chó ngốc, bạch quang nhàn nhạt, tựa như một bộ y phục, bảo hộ nó không bị bộ cạp công kích.

"Tới, thật sự đã đưa tất cả tới." Có người run giọng nói.

Trước mắt, mấy trăm con bộ cạp đang tiến về phía bên này, đến ngay cả Thái Nghĩa Minh, cũng không khỏi sinh ra loại ý niệm muốn chạy trốn.

Như vậy thật sự có thể chứ, dù cho dẫn được đến đây, nhưng mà làm sao bắt bọn chúng vào trong cạm bẫy đã thiết kế sẵn được.

"Muốn chúng ta ra tay sao?" Không biết là ai hỏi một câu.

"Không biết..."

"Như cô nương chưa gọi chúng ta qua hỗ trợ."

"Chẳng lẽ muốn trực tiếp dẫn đến chỗ hổ sâu, nếu vậy con chó kia nhất định sẽ bị ngã chết a."

Lúc này chó ngốc đã chạy đến trước cái hổ, thả người nhảy xuống.

"Thật sự nhảy xuống!" Có người nhin không được kêu ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới, ở thời điểm chó ngốc nhảy xuống, ngón trỏ Như Tiểu Lam liền kết ấn, một đạo bạch quang từ trong hổ lao ra, bay đến trên đầu ngón tay nàng.

Nàng đã thu hồi chó ngốc về.

"Ngân Thương!" Như Tiểu Lam kêu lên một tiếng.

Trừ bỏ những con bộ cạp đuổi sát theo chó ngốc, bên ngoài còn có vô số con khác đang hoạt động ở xung quanh, lúc chúng nó phát hiện ra Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan, thì liền đồng loạt nhào tới.

"Làm sao bây giờ?" Mọi người đang trốn ở một nơi bí mật gần đó sốt ruột nói.

"Làm sao ta biết được!"

"Đi hỗ trợ đi." Thái Nghĩa Minh thở dài, mặc kệ như thế nào, những thứ Như cô nương đã làm đều rất tốt rồi.

Nói cũng đúng, mắt thấy sắp thành công, không thể để cho thất bại trong gang tấc.

Mọi người đồng loạt rút vũ khí ra chuẩn bị đi ra hỗ trợ, chợt thấy những con bộ cạp kia tự động nhảy vào trong hổ sâu ở một bên.

Đây là chuyện gì?

Tất cả mọi người đều sững sờ ở nơi đó, mờ lớn mắt, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

"Chờ một chút... Không phải là tự chúng nhảy xuống, mà là... Là bị ném xuống đi..." Có người lắp bắp nói.

Bị ném xuống?

Phải biết rằng những con bộ cạp này đã trưởng thành không sai biệt lắm, này lực lượng phải lớn đến mức nào mới có thể ném được chúng đi.

Lại thêm hai nhóm bộ cạp bị ném vào trong hổ, lúc này tầm mắt mọi người mới rõ hơn, chỉ thấy trong đám bộ cạp, lựa mòng trên đầu lạp phiêu động trong gió, tay áo tung bay, Ngân Thương đem Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam bảo hộ ở phía sau, xung quanh bọn họ ngang dọc đều là thi thể bộ cạp.

Giương tay, lại một nhóm bộ cạp bị ném vào trong hổ.

Thanh công tử rốt cuộc là nhân vật như thế nào, những thuộc hạ đi theo bên cạnh hắn... Đều không phải là người a!

Mọi người bỗng nhiên có loại cảm giác lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Người biết chuyện liên quan đến quỷ thảo, rắn đầu đàn Độc phu nhân

Bộ cặp một nhóm nối tiếp một nhóm, đều bị ném vào trong hố sâu.

Mọi người vẫn còn trừng lớn mắt đứng ở nơi đó, lúc này Huyền Ngọc đã nhanh chóng đem người của hắn chạy đến trước hố sâu, vứt cây đuốc trong tay xuống.

Lập tức, trong hố sâu lửa cháy mãnh liệt.

Bởi vì số lượng bộ cặp quá nhiều, không ít con đã bò được lên trên.

Đám người Huyền Ngọc canh giữ bên trên, ở lúc chúng bò lên liền hất chúng rơi trở lại.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía đám người Thái Nghĩa Minh đang ngốc lẳng sững sờ đứng tại chỗ: "Uy, có phải các ngươi nên đến đó hỗ trợ hay không?"

Lúc này mọi người mới khôi phục lại tinh thần, một đầu mồ hôi lạnh tiến lên hỗ trợ.

Dầu hỏa thiêu đốt cực mạnh, ánh lửa đốt thấu cả nửa bầu trời.

Chờ khi lửa tắt đi, mọi người đều mệt đến y phục ướt đầm mồ hôi.

"Xem ra trước lúc hùng đông chúng ta có thể đi vào trong cốc tìm những người hái thuốc kia trở về được rồi."

Người Thanh Thủy trại đều rất hưng phấn, đến ngay cả đám người Thái Nghĩa Minh cũng thu hoạch được không ít.

Dù cho bộ cặp đã bị thiêu chết, nhưng mà phần mũi châm ở đuôi nó có thể dùng để làm thuốc, cho nên một chuyến này bọn họ chỉ hận không mang thêm mấy chiếc xe ngựa nữa.

Trước canh hai, lửa trong hố sâu tắt hẳn.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, ủ rũ cúi đầu.

Đối với hưng phấn của mọi người, nàng không có phản ứng.

"Khi nào chúng ta có thể vào cốc?" Người Thanh Thủy trại hận không thể lập tức đem người của bọn họ tìm trở về.

"Muốn làm gì cũng phải đợi đến lúc hùng đông đã." Thái Nghĩa Minh nhìn trời, buổi tối chướng khí trong cốc quá nặng, sau khi mặt trời mọc sẽ giảm bớt đi một ít, nhưng cũng không thể biến mất toàn bộ.

"Vậy đợi đến lúc hùng đông đi." Thanh Mặc Nhan trực tiếp ôm Như Tiểu Lam đi tìm nơi nghỉ ngơi.

Bởi vì chỉ còn mấy canh giờ nữa trời sẽ sáng, cho nên không có thời gian đóng lều trại, phần đông đều ngồi ở trên chiếu.

Có người đốt lửa trại lên, còn an bài người thay phiên nhau canh gác.

Như Tiểu Lam mới mặc kệ người canh gác là ai, ngủ trên người Thanh Mặc Nhan nước miếng chảy cả ra.

Thanh Mặc Nhan bắt đầu nhìn tay áo bị nước miếng làm cho ướt nhẹp, một điểm buồn ngủ cũng không có.

Cũng không biết người duy nhất biết được tin tức của quỷ thảo có còn sống hay không.

Hùng đông, mọi người vội vàng ăn qua loa vài thứ rồi chuẩn bị vào cốc.

"Không cần phiền toái như vậy, phái người vào đó đem bọn hắn ra là được." Như Tiểu Lam vẫn mang theo bộ dáng chưa tỉnh ngủ, tóc lộn xộn buông lỏng lẻo, xả trên vai.

"Son cốc này rất sâu, còn có nhiều lối rẽ, rất khó để biết được bọn hắn đang ở đâu." Người Thanh Thủy trại giải thích, trải qua trận chiến tối hôm qua, bọn họ đã không dám coi thường tiểu nha đầu trước mắt này nữa.

"Để ta xem bọn hắn có còn sống không đã." Như Tiểu Lam vực dậy tinh thần: "Thanh Mặc Nhan, thứ ta muốn đâu?"

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía đám người Thanh Thủy trại: "Trước khi xuất phát, ta đã nói là muốn một thứ từ chỗ trại chủ các ngươi, các ngươi có mang đến không?"

"Đúng rồi, đúng là có việc này." Có người lấy từ trong ngực ra một bọc khăn nhỏ, đưa cho Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc đem đồ vật đưa vào trong tay Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng mở khăn ra, bên trong là mấy sợi tóc.

Đây là tóc của người hái thuốc bọn họ muốn tìm.

Như Tiểu Lam lấy một lá bùa ra, gấp thành hình chim nhỏ, rồi sau đó cầm mấy sợi tóc lên, nhét vào trong giấy gấp.

Một tay kết ấn: "Khỏi!"

Chim nhỏ bằng giấy bay lên.

Tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng phi thường ổn định.

Mọi người nhìn chim giấy càng bay càng cao, cuối cùng bay về phía nam đường nhỏ.

"Người nọ còn sống." Như Tiểu Lam nói: "Hắn ở hướng kia." Nàng chỉ về phía nam.

"Huyền Ngọc, người dẫn theo vài người đến đó tìm người trở về đi." Thanh Mặc Nhan phân phó.

"Đề Ngàn Thương đi cùng đi." Như Tiểu Lam nói xong lại gấp thêm một con chim nhỏ nữa, rồi sau đó giật vài sợi tóc của chính mình, nhét vào bên trong chim giấy, giao cho Huyền Ngọc.

"Sau khi tìm được người, nếu các người lạc đường, thì thả cho con chim giấy này bay lên, đi theo nó là có thể trở về."

Huyền Ngọc chấp tay nói lời cảm tạ, tiếp nhận lấy chim giấy.

Thái Nghĩa Minh nhìn không được đánh giá chim giấy trên tay Huyền Ngọc, kinh ngạc nói: "Như cô nương rất cuộc là người như thế nào, biết nhiều dị thuật như vậy?"

Nhưng mà câu hỏi của hắn lại không nhận được đáp án.

Thanh Mặc Nhan tựa như là không nghe thấy.

Cuối cùng vẫn là Như Tiểu Lam cười cười với hắn: "Ta không nhớ rõ chuyện trước kia."

"Mất trí nhớ" quả nhiên là lời giải thích hoàn mỹ nhất trên đời này, là một đáp án tiêu chuẩn nhất đủ để vùi lấp hết thảy mọi nghi vấn.

Huyền Ngọc mang theo Ngàn Thương cùng sáu tử sĩ đi vào cốc.

Đám người Thái Nghĩa Minh hai mặt nhìn nhau.

Tiểu nha đầu kia đã sắp xếp đến mức này, nếu như bọn họ còn muốn đi theo mà nói, thì chính bọn họ cũng cảm thấy mình sẽ làm liên lụy đến đám người Huyền Ngọc.

Thân thủ Ngàn Thương bọn họ đã được chứng kiến qua, chính là dù cho bọn họ có hợp lực lại cũng không tự tin có được thân thủ như thế, cho nên lần này mọi người đều học ngoan, tất cả đều thành thật nghe theo an bài.

Chờ đến giữa trưa, mọi người mới thấy một con chim giấy đang bay lảo đảo từ trong sơn cốc ra.

"Trở lại rồi trở lại rồi!" Có người kêu lên.

Thái Nghĩa Minh đứng lên, xa xa nhìn thấy thân ảnh đám người Huyền Ngọc, bọn họ đang nâng một cái cán được làm từ dây mây đan vào hai cây gậy gỗ, phía sau còn có bốn người đeo giỏ thuốc.

Người Thanh Thủy trại đi lên đón.

Thanh Mặc Nhan đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc đỡ người hái thuốc dậy, đi về hướng hắn đang đứng.

"Vị này chính là... Ân nhân cứu mạng chúng ta sao?" Người hái thuốc thi lễ với Thanh Mặc Nhan.

Huyền Ngọc nói: "Hắn tên Phùng Toàn Sơn, người từng gặp qua quý thảo chính là hắn."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc, chỉ có Như Tiểu Lam chú ý thấy thân thể hắn đang khẽ thả lỏng.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng tìm được người biết rõ tin tức.

Trên đường trở về Thanh Thủy trại, Thanh Mặc Nhan mời Phùng Toàn Sơn vào trong xe ngựa, hai người nói chuyện hồi lâu.

Nghe đến Thanh Mặc Nhan muốn dùng giá cao thu mua quý thảo, Phùng Toàn Sơn lắc đầu liên tục: "Ta cũng biết thứ này rất đáng giá, nhưng mà nơi nó sinh trưởng là trong thâm sơn cùng cốc, chờ đến ban đêm mới có thể thấy nó phát ra ánh sáng nhạt, hơn nữa nơi đó là lãnh địa của Độc phu nhân, lần trước là do chúng ta vụng trộm đi vào mà thôi."

"Độc phu nhân là ai?" Thanh Mặc Nhan có hơi kinh ngạc.

Hắn đã phái người tới đây tìm kiếm quý thảo mấy lần, nhưng lại chưa nghe thấy qua cái tên này bao giờ.

Phùng Toàn Sơn nói: "Các ngươi là người ngoại lai, tự nhiên sẽ không biết, Độc phu nhân đã ở chỗ chúng ta rất nhiều năm, không ai biết rõt cuộc nàng đã bao nhiêu tuổi, chỉ nghe nói nguyên bản nàng là người trong giang hồ, có một bàn tay giỏi độc thuật, sau đó không biết tại sao lại định cư ở đây, bởi vì nàng sở hữu thể lực kinh người, nơi này chúng ta lại không có quan phủ cai quản, cho nên mỗi khi xảy ra chuyện gì, chúng ta đều đi tìm Độc phu nhân nhờ nàng chủ trì công đạo."

"Nói cách khác... Nàng là rắn đầu đàn ở chỗ các ngươi?" Như Tiểu Lam chớp mắt.

Phùng Toàn Sơn xấu hổ cười cười: "Cũng có thể nói là như thế."

"Cho nên nàng liền độc chiếm hết quý thảo ở đây, còn không cho các ngươi tiến vào?" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng long lanh, tuy rằng lời nói của nàng có chút thẳng thắn, nhưng mà không thể không thừa nhận, đó chính là sự thật.

Phùng Toàn Sơn cúi thấp đầu: "Mười mấy năm trước, mấy người trong trại chúng ta lạc đường trong núi sâu, trong lúc vô tình đã tiến vào lãnh địa của Độc phu nhân, phát hiện ra một gốc cây quý thảo, kết quả trở về chưa lâu thì cả trại đã bị huyết tẩy, từ đó về sau, ta thề, sẽ không bao giờ liên quan đến quý thảo nữa."

Hắn nói một phen không khỏi làm cho Thanh Mặc Nhan lâm vào trầm mặc.

Thật vất vả mới tìm được manh mối của quý thảo, chẳng lẽ lại bị chặt đứt như thế?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Dạ yến Độc phu nhân

Thời điểm đám người Thanh Mặc Nhan từ Thanh Thủy trại trở về Thạch Phưông trấn, đã là đêm khuya.

Thạch Phưông trấn nơi này cũng không có lệnh cấm đi lại trong đêm, không ít người hái thuốc thường xuyên rời khỏi thôn trấn vào trong rừng mấy ngày mấy đêm liền, cũng không biết thời gian trở về là khi nào, vậy nên cho dù là buổi tối, trong thôn trấn vẫn thấp nhiều ánh đèn sáng choang.

Làm vậy để cho những người đi hái thuốc ở trong rừng có thể thấy được ánh đèn trong trấn, tránh bị lạc đường.

Trên đường trở về Thanh Mặc Nhan đều nói chuyện rất nhỏ, Như Tiểu Lam miễn cưỡng chú ý tới cảm xúc hắn có chút hỗn loạn.

Chính là hy vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng lớn hơn.

Thật vất vả mới tìm được tin tức của quý thảo, không nghĩ tới cuối cùng lại gặp phải vấn đề nan giải khác.

"Thanh Mặc Nhan, không bằng chúng ta vụng trộm đi hái quý thảo đi." Như Tiểu Lam lại gần nhỏ giọng nói: "Dù sao chúng ta cũng có Ngân Thương ở đây, đôi mắt ta còn có thể nhìn thấy rõ mọi vật trong đêm, nhất định sẽ giúp ngươi tìm được quý thảo."

Thanh Mặc Nhan không phải chưa từng nghĩ qua biện pháp này, chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa biết vị Độc phu nhân kia là người như thế nào, cho nên trước tiên cần phải phái người đi tìm hiểu một chút rồi mới có thể tính tiếp.

Nếu đúng như lời Phùng Toàn Sơn nói, thủ đoạn của nữ nhân này cực kỳ tàn nhẫn và ngoan độc, hắn cần phải nghĩ ra một đối sách vẹn toàn rồi mới bắt tay vào hành động.

Trở lại tòa nhà, mọi người rửa mặt thay quần áo, chưa kịp đi nghỉ ngơi, đã thấy bên ngoài có người gõ cửa.

"Công tử!" Huyền Ngọc đứng ngoài cửa gọi nhẹ.

"Có việc gì?"

"Có người gửi thiệp mời đến, mời người cùng tiểu phu nhân đi dự tiệc." Huyền Ngọc tiến vào đưa thiệp mời lên, thần sắc có chút bất an.

Như Tiểu Lam ngáp ngủ liên tục, nhưng mà vẫn nỗ lực chống mí mắt lên nhìn.

Trề như vậy rồi ai còn đến mời khách đi dự tiệc đây?

Khi Thanh Mặc Nhan cầm thiệp mời lên thì có chút sững sờ.

"Độc phu nhân?"

Như Tiểu Lam giật mình, con buồn ngủ biến mất không thấy bóng dáng đâu.

"Ài?" Nàng không nhận biết được văn tự của Hạ Quốc, cho nên nhìn không hiểu trên thiệp mời viết cái gì.

Thanh Mặc Nhan cẩn thận nhìn tấm thiệp mời trong tay: "Đến đưa thiệp là người như thế nào?"

"Nhìn hẳn là người biết võ." Huyền Ngọc suy nghĩ nói: "Chắc hẳn vẫn đang còn chờ ở bên ngoài đi, phu nhân nhà hẳn nói nhất định phải mời người qua đó bằng được."

Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt.

Hắn còn chưa kịp phái người đi điều tra nàng, vậy mà nàng đã tự tìm tới cửa trước.

Này có tính là thất sách hay không? Hay là do bọn họ không cẩn thận để lộ ra tin tức gì đó...

"Công tử?" Huyền Ngọc thấy Thanh Mặc Nhan nhìn thiệp mời đến xuất thần, liền cúi đầu gọi: "Người thật sự muốn đi?"

"Đương nhiên muốn đi." Thanh Mặc Nhan đứng lên.

"Ta cũng phải đi cùng!" Như Tiểu Lam vội vàng nhảy từ trên giường xuống.

Nếu nói thật lòng, nàng cũng không hẳn là muốn đi, giờ phút này ở trên giường ngủ một giấc ngon lành mới là lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng mà Độc phu nhân lại chỉ tên muốn nàng đến, nếu như không đi... Nàng cũng không muốn giống như Thanh Thủy trại, bị độc phụ kia huyết tẩy.

Thanh Mặc Nhan nhéo mặt nàng, trong tươi cười mang theo chút vui mừng.

Một lần nữa thay y phục, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra xe ngựa, đi theo tên đưa thiệp mời kia đến chỗ Độc phu nhân.

Từ cửa sổ xe có thể nhìn thấy cảnh đêm ở bên ngoài.

Hai bên đường Thạch Phưong trần treo vô số đèn lồng không đếm được, trên đường có một số ít người còn đang mua bán.

Chính là buổi đêm vẫn còn có vài thương nhân đi tới đi lui mua được liệu, một ít người hái thuốc trở về trong đêm khuya, bởi vì số lượng không nhiều lắm, cho nên bọn họ dứt khoát trực tiếp mua bán được liệu ở đây luôn.

Xe ngựa đi qua giữa trấn, tiếp tục hướng về phía trước.

Cảnh sắc bận rộn bắt đầu trở nên vắng vẻ.

Ngay cả hai hàng đèn lồng bên đường cũng dần thưa thớt đi, màn đêm như một tấm vải màu đen, bao vây hết thảy vào bên trong.

Trong bóng đêm, mắt mèo của Như Tiểu Lam sáng lấp lánh lên, nàng lui đến bên người Thanh Mặc Nhan.

"Nhìn thấy cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Từ sau ngày đó hẳn nhìn thấy thế giới trong mắt nàng, hẳn không khỏi chú ý hơn đến mỗi hành động khác thường của nàng.

"Quá nhiều oán khí." Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói thầm: "Có chút lạnh."

Cuối mùa thu, ban đêm vốn là có chút hơi lạnh.

Thanh Mặc Nhan kéo áo lông cừu bao lấy người nàng.

Xe ngựa rẽ vào một con đường nhỏ trong rừng, lá cây trên đỉnh đầu bị gió đêm thổi kêu sà sạt.

"Khách nhân tới rồi." Phía trước truyền đến thanh âm nói chuyện.

Xe ngựa ngừng lại.

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan bước xuống xe, chợt thấy một trận gió lạnh thổi qua, trong gió mang theo dày đặc mùi vị rì rạt.

Nhích lại gần người Thanh Mặc Nhan, loại âm lãnh này vẫn tốt hơn.

Quả nhiên các loại tà vật vẫn luôn sợ những thứ tà ác hơn cả chúng nó.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ôm lấy vai nàng, nàng không biết là, đồng dạng, hắn cũng thích nàng tới gần.

Bàn tay dính qua quá nhiều máu, có đôi khi đến ngay cả hắn cũng cảm thấy chết lặng, nhưng mà mỗi khi có vật nhỏ ở bên cạnh hắn, hắn sẽ quên đi bản chất của chính mình.

Cửa phủ nặng nề mở ra hai bên, lộ ra một con đường rõ ràng.

Như Tiểu Lam bất an nhìn về phía sau.

Lần này bọn họ chỉ dẫn theo ba người, Huyền Ngọc, còn có hai tên tử sĩ khác cải trang thành gia đình.

Bởi vì không rõ thân phận của đối phương, cho nên bọn họ cũng không dám làm quá mức rõ ràng.

Vào phủ, hai tên nam tử trẻ tuổi ăn mặc như gã sai vặt dẫn đường ở phía trước.

Bọn họ cũng không trực tiếp đi vào sảnh chính, ngược lại dẫn người đến hậu viện.

Đèn lồng u ám lay động trong gió đêm, khi đám người Thanh Mặc Nhan đi tới cuối đường, lại nhìn thấy một cánh cửa khác.

Đồng dạng có hai gã nam tử ăn mặc như hộ vệ đang đứng chờ ở đó.

"Thanh công tử, thỉnh vào trong." Hai người tiếp nhận từ hai gã sai vặt, tiếp tục dẫn bọn họ đi vào sâu trong sân.

Căn phòng phía trước sáng trưng, sáng đến mức có chút chói mắt.

Trong không khí tràn ngập hương rượu tinh khiết cùng với tiếng cười duyên dáng của nữ tử.

Hộ vệ mở cửa ra.

Thứ đầu tiên ánh vào mi mắt là một căn phòng rộng rãi, trên sàn là vài chiếc bàn ngồi bệt, trên bàn bày đầy các loại thức ăn nhiều màu sắc.

Ngồi chính giữa gian phòng là một nữ tử thành thực, nhìn qua ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, yêu điểm say lòng người, đuôi mắt hẹp dài mang theo phong tình vạn chủng.

Ở bên cạnh nàng, có bố gã nam tử trẻ tuổi đang hầu hạ xung quanh, tuy rằng trên người đều mặc cẩm y hoa phục, nhưng mà trên khuôn mặt bọn họ lại không mang theo một tia biểu cảm nào.

Tất cả bọn họ đều chờ dẫn ngồi ở chỗ kia, tùy ý để cho vị nữ tử thành thực chơi đùa.

"Thanh công tử đến quá chậm đi." Buông chén rượu xuống, nữ tử nghiêng mắt đánh giá bọn họ.

Thanh Mặc Nhan đứng yên không nói gì.

"Ngồi đi." Nữ tử chỉ vào chỗ trống ở một bên.

Thanh Mặc Nhan hất góc áo ngồi xuống, Như Tiểu Lam bám sát ở bên người hắn.

Ở cái nơi quý giá này, nàng thật sự không dám rời khỏi Thanh Mặc Nhan quá xa, trong mắt người khác, đây là một nơi tử sắc sinh hương, nhưng mà ở trong mắt nàng, nơi này so với địa ngục còn muốn hắc ám hơn.

Oán khí bay ra đây đưa ở một chỗ, thường thường bay tới, ghé sát vào mặt nàng.

Đám người Huyền Ngọc âm thầm nhủ mảy.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy những thứ trong mắt Như Tiểu Lam, nhưng mà gian phòng này lại mang đến cho bọn họ cảm giác cực kỳ nguy hiểm, âm lãnh giống hệt với nhà lao ở Đại Lý Tự.

"Chẳng lẽ Thanh công tử không muốn biết tại sao đã nửa đêm mà ta còn mời người đến đây sao?" Nữ tử cười lộ lên, môi đỏ mọng mang theo mỉa mai hoặc.

"Người là ai?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phun ra ba chữ.

Như Tiểu Lam co rút miệng, khẽ buông tiếng thở dài.

"Câm miệng! Không được nói chuyện như thế trước mặt phu nhân chúng ta!" Không đợi nữ tử đối diện mở miệng, hộ vệ đứng phía sau bọn họ đã cả giận nói.

"Người là Độc phu nhân?" Thanh Mặc Nhan kéo khóe miệng lạnh như băng.

Độc phu nhân hơi mỉm cười, đồng thời giơ tay lên.

Một trận tiếng kêu thảm thiết từ sau lưng vang lên.

"Chư vị đừng để ý, chỉ là ta chán ghét những tên hạ nhân lăm miệng mà thôi." Độc phu nhân cười nói như chưa từng có chuyện gì, vô cùng mỉa mai hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Dùng tiểu phu nhân đối lấy quý thảo

Độc phu nhân mỉm cười, sườn mặt yêu đã ở dưới ánh nến vụn vụn giống như quý mị.

Tiếng kêu thảm thiết ngoài cửa dần dần thấp xuống.

"Hoan nghênh các vị khách quý đại giá quang lâm." Độc phu nhân giờ chén rượu lên.

Hai gã nam tử diện mạo anh tuấn tiến lên rót rượu cho Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

Thanh Mặc Nhan vươn tay tới, nhìn cũng không thèm nhìn, trước tiên cầm chén rượu trước mặt Như Tiểu Lam đi.

Như Tiểu Lam bĩu môi.

Dù cho nàng có thèm, cũng tuyệt đối không được động đến thức ăn ở nơi này, điểm này trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Chẳng qua Thanh Mặc Nhan vẫn không yên tâm về nàng.

Độc phu nhân ngửa đầu, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

"Thanh công tử không cần lo lắng, trong rượu này không có độc."

"Nàng còn nhỏ tuổi, vẫn không nên đụng vào mấy thứ này sẽ tốt hơn." Thanh Mặc Nhan ngữ khí lãnh đạm.

"Còn nhỏ tuổi sao?" Độc phu nhân mỉm cười ánh mắt cong lên nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Ánh mắt hiện lên ánh sáng nhạt tựa như rắn đang phun độc, khiến toàn thân người ta run lên.

Nàng đang... Thăm dò ta?

Như Tiểu Lam không dùng toàn lực chống đỡ loại cảm xúc sợ hãi này, mà lại duỗi tay lôi kéo tay áo Thanh Mặc Nhan, không chút khách khí bỏ nhào qua ôm lấy thắt lưng hắn.

Độc phu nhân sững sờ.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay vuốt ve đỉnh đầu Như Tiểu Lam: "Độc phu nhân có gì cứ việc nói thẳng ra, hù dọa hài tử là có ý gì."

"Nàng thật sự chỉ có mười tuổi?" Độc phu nhân xuy xuy cười: "Nghe nói nàng có không ít bản lĩnh, nhìn như thế nào cũng không giống với đứa trẻ mười tuổi đi."

Như Tiểu Lam túm lấy y phục Thanh Mặc Nhan che khuất khuôn mặt chính mình.

Dù sao bộ dáng hiện tại của nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, có lúng túng cũng sẽ không bị ai chê cười.

"Phu nhân rốt cuộc muốn nói cái gì?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh lùng.

"Các người đều là người ở nơi khác đến, nếu đã tới Thạch Phường trấn thì cũng phải làm theo quy củ ở nơi này, người giết chết nữ nhân của chương quầy hiệu thuốc Từ, chẳng lẽ đến một câu giải thích cũng không có?"

Nhắc tới chuyện hiệu thuốc Từ, khóe môi Thanh Mặc Nhan liền bật ra một tia cười lạnh.

"Phu nhân muốn đòi lại công đạo cho Hùng chương quầy?"

"Ở Thạch Phường trấn này ta chính là công đạo."

Như Tiểu Lam nhìn trộm Độc phu nhân, không thể không nói, nữ nhân ngày vô cùng tự tin, hơn nữa tà khí trên người nàng cũng rất dày đặc, có chút tương tự với con rối đứng đầu ngày trước trốn thoát.

Tay phải Thanh Mặc Nhan tự nhiên ôm lấy eo Như Tiểu Lam: "Vậy phu nhân nghĩ phải giải quyết việc này thế nào?"

"Thanh công tử không cần khẩn trương, ta bất quá là đang muốn hòa giải tranh chấp cho hai nhà các người mà thôi." Độc phu nhân lại nhìn về phía Như Tiểu Lam một lần nữa: "Nếu người đã giết nữ nhân của Hùng chương quầy, liền bồi thường cho hắn một thứ gì đó là được, tiểu phu nhân này của người vừa vặn rất hợp ý hắn, không bằng liền đem nàng đưa qua đi."

Nghe xong lời này đầu tóc Như Tiểu Lam đều dựng thẳng lên.

Đây đâu phải là hòa giải tranh chấp, này rõ ràng là quạt gió nhóm lửa châm ngòi ly gián đi!

"Phu nhân không cảm thấy mình có chút quá phận sao?" Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Việc này là do Thanh công tử người khơi mào trước, ta có lòng tốt giúp các người hòa giải, người thế nhưng còn không biết cảm kích." Độc phu nhân trầm sắc mặt, đặt mạnh chén rượu xuống bàn.

Thanh Mặc Nhan lôi kéo Như Tiểu Lam đứng lên: "Việc này ta sẽ tự cho Hùng chương quầy một cái công đạo, không nhọc phu nhân ở bên trong hòa giải." Nói xong xoay người rời đi.

"Nghe nói Thanh công tử ra giả cao muốn thu mua quý thảo..." Sau lưng vang lên thanh âm từ tốn của Độc phu nhân.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Độc phu nhân thường thức chén rượu trên bàn, tựa như là đang lăm bằm lằm bằm: "Mỗi năm quý thảo đều sinh trưởng vào mùa này, nếu bỏ lỡ thì phải chờ thêm một năm nữa, hơn hết số lượng chúng cũng không nhiều, đến ngay cả ta cũng rất khó tìm thấy, chẳng lẽ Thanh công tử thật sự không vội?"

"Ngươi muốn nói gì." Thanh Mặc Nhan xoay người lại, nhìn thẳng vào Độc phu nhân.

"Không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch như thế nào?" Độc phu nhân vươn tay ra, chỉ thẳng hướng Như Tiểu Lam: "Giao đứa nhỏ này cho ta, ta sẽ cho phép ngươi tiến vào lãnh địa của ta tìm quý thảo, bất quá ngươi có thể tìm được hay không... Thì phải xem vận khí của ngươi."

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tay áo đột nhiên bị người kéo lại.

Hắn cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang mở to đôi mắt màu xanh biếc đầy trông mong nhìn vào hắn.

"Trở về." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Như Tiểu Lam lại kéo thêm một chút, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn.

Thanh Mặc Nhan tựa hồ có chút không kiên nhẫn, trực tiếp bế nàng từ trên đất lên, đi nhanh ra phía cửa.

Độc phu nhân cũng không có ý muốn ngăn cản, chỉ mỉm cười ngồi ở chỗ kia nhìn bọn họ.

Ra đến cửa, một cỗ mùi vị máu tươi đập thẳng vào mặt, không đợi nàng nhìn rõ xem đã phát sinh chuyện gì, cảnh vật trước mắt đã bị Thanh Mặc Nhan che khuất.

Nàng hoảng hốt muốn tránh khỏi che khuất của hắn.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

Cảm giác không khí xung quanh có chút không thích hợp, mang đến một loại áp lực không tên.

Như Tiểu Lam đành phải yên tĩnh lại.

Bạc thang ngoài cửa, trên mặt đất, trên tường, còn có hai bên hàng hành lang, tất cả đều dính đầy những điểm lấm tẩm màu đỏ.

Tên hộ vệ vừa rồi bị người kéo ra ngoài đang nằm trên mặt đất, hay nói chính xác hơn thứ đang nằm trên mặt đất là một khối thân thể vỡ nát.

Chỉ có phần đầu còn miễn cưỡng nhìn ra được hình dạng, tất cả các bộ phận khác đều bị biến thành một bãi máu đen, xen lẫn vào trong gió đêm, mang theo dây đặc mùi vị rỉ sắt.

Hai gã hộ vệ đứng ở cửa, trên người dính đầy vết máu.

Nhưng mà, biểu cảm trên mặt họ lại giống như tượng gỗ, không hề để tâm tới thảm trạng trước mắt.

Thẳng đến khi Thanh Mặc Nhan trở lại xe ngựa, mới buông Như Tiểu Lam ra.

"Vì sao ngươi không đáp ứng!" Như Tiểu Lam vội vàng hỏi.

"Ngươi muốn ta đáp ứng cái gì?" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan không tốt.

"Mặc kệ ra sao, trước cứ đáp ứng nàng ta, chỉ cần ngươi có thể tìm được quý thảo, ta tùy tùy tiện tiện cũng có thể chạy thoát được." Như Tiểu Lam đối với kỹ năng chạy trốn của mình có thể nói là tràn đầy tự tin.

Sẽ không ai ngờ đến việc nàng có thể biến thành một con mèo hương, cho nên từ dưới mí mắt địch nhân chạy thoát hẳn là một chuyện rất dễ dàng.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Thanh Mặc Nhan quay mặt qua chỗ khác không để ý đến nàng.

Như Tiểu Lam khẩn trương, thời điểm nào rồi mà còn giờ tính khí ra a.

"Ta cảm thấy việc này có thể làm được, chẳng lẽ ngươi không muốn thử một lần?"

"Không thử." Thanh Mặc Nhan quả quyết cự tuyệt.

"Nếu như bỏ lỡ, ngươi lại phải chờ thêm một năm nữa." Như Tiểu Lam vội kêu lên: "Hiện tại chúng ta chỉ thiếu một bước nữa thôi là tìm được quý thảo, nếu bây giờ mà từ bỏ chẳng phải là đáng tiếc lắm sao."

Còn không biết cô độc trên người hắn có thể chống đỡ đến bao lâu, thời gian càng lâu sẽ càng bất lợi cho hắn.

"Ai nói ta muốn từ bỏ." Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Rốt cuộc trong đầu ngươi đang chứa cái suy nghĩ ngu ngốc gì, đừng nói là một gốc cây quý thảo, cho dù là một trăm gốc cũng không xứng để đổi lấy ngươi."

Như Tiểu Lam đột nhiên che miệng lại.

Làm sao đây... Vì sao lời này nghe qua như tri kỷ... Không tốt, nàng muốn cười ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn vật nhỏ đột nhiên gục đầu xuống bọc ngồi của xe.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Đừng động vào ta... Để ta chết đi..." Dù cho che miệng, cũng không thể kiềm chế được ý cười của nàng.

Nguyên lai ở trong mắt hần, nàng quan trọng đến thế, trời ạ, không ngừng loại cảm xúc đặc ý này lại được!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Lâm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Bảo bảo muốn được hôn, ai đang uy hiếp ai?

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ không chịu ngẩng đầu lên, qua nửa ngày trời, nàng vẫn không nhúc nhích gục đầu ở nơi đó giống như là đã ngủ quên.

"Đừng nằm bò ngủ." Hần nói.

Như Tiểu Lam vẫn không nhúc nhích.

"Đứng lên." Hần duỗi tay qua ý định kéo nàng lên.

"Đã chết rồi làm sao đứng dậy được..." Như Tiểu Lam nhin cười.

"Nói bậy, cái gì mà chết với chóc, đứng lên cho ta!" Thanh Mặc Nhan nhíu mày.

"Bảo bảo không dậy nổi, bảo bảo muốn được ôm một cái, hôn một cái, bế lên cao..." Cũng không biết tại sao, đột nhiên nàng nhớ đến câu nói này, lại còn buột miệng nói ra.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhấp máy hai cái.

Đột nhiên Như Tiểu Lam ý thức được lời này quá mức ái muội, này chẳng khác nào là cầu được sung đi, nàng không khỏi nổi hết cả da gà lên.

"Bế lên cao là sao?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

"Cái gì cũng không phải, là ta thuận miệng nói lung tung thôi." Như Tiểu Lam bụm mặt không chịu buông tay, quá mất mặt, vừa rồi nàng đã nói cái gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang bụm mặt lần qua lần lại trên bọc xe, khóe miệng liền kéo ra một độ cung đẹp mắt.

"Câu hôn một cái kia, ta còn có thể hiểu được." Không chút tốn sức xách vật nhỏ lên, đặt ở trên đùi hần.

Như Tiểu Lam liếc mạng vung tay nhỏ bé ra bịt lấy miệng hần.

"Là ta nói lung tung, người đừng coi là thật!"

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia tinh quang, trên mặt lại lạnh lùng như mang theo sương lạnh.

"Là một sủng vật, lại dám trêu đùa chủ nhân?"

"Ta không có ý đó..." Như Tiểu Lam gấp gáp không giải thích rõ được, vừa rồi thật sự nàng không suy nghĩ quá nhiều, ai biết hần sẽ mang cái danh "sủng vật" mà cả đời này nàng khó quên ra để nói.

"Vật nhỏ, người phải nhớ rõ bản thân thuộc về ai." Thanh Mặc Nhan lại gần, tựa đầu vào trán nàng, hô hấp nóng rực.

Xe ngựa đột nhiên nhaoáng lên, thân mình Như Tiểu Lam không vững, bỏ nhào về phía trước.

Thanh Mặc Nhan thừa cơ giữ đầu nàng lại, trực tiếp áp lên môi nàng.

Vừa mới bắt đầu Như Tiểu Lam còn cho rằng hần chỉ hôn qua một chút rồi sẽ rời đi, ai ngờ hần lại không ngừng xâm nhập vào bên trong.

Khiến nàng kinh hãi đến kêu ra tiếng.

Nàng cũng không biết hôn môi còn có thể bạo lực đến thế, Thanh Mặc Nhan tựa như cuồng phong thổi quét tới, điên cuồng chiếm đoạt.

Khi ở hiện đại nàng chưa từng có bạn trai qua, càng đừng nói đến nọ hôn đầu tiên.

Nàng liều mạng hồi tưởng, muốn nhớ lại một vài phương pháp đối phó với loại tình huống này.

Nhưng mà, đầu nàng hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ ra được bất cứ thứ gì, thân thể không nghe theo khống chế nóng lên, đáy mắt long lanh hơi nước, vừa ứa khướt vừa khấn trương.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cảm thấy mỹ mãn buông nàng ra, liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Đôi mắt xanh biếc của Như Tiểu Lam đựng đầy những giọt nước nhỏ vun, gò má ửng đỏ, mùi xạ hương hết sức nồng đậm, nàng đang tròn mắt nhìn hấn, miệng nhỏ sung đỏ lên, bộ dáng ủy khuất đáng thương, lại càng làm cho người ta sinh ra ý nghĩ muốn chinh phục một lần nữa.

Hít vào một hơi thật sâu, Thanh Mặc Nhan quyết định tạm thời buông tha cho cái miệng thom ngọt kia.

Một lần là được rồi, không thể bức vật nhỏ nhanh quá.

Như Tiểu Lam che miệng lại, đến ngay cả tai cũng đỏ cả lên.

"Ngươi chơi xấu!" Nàng lên án nói.

Thanh Mặc Nhan nhướng mày, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng tựa như đá hắc diệu, lập lòe nhiều điểm ánh sáng, sâu nơi đáy mắt tựa như có thể hút nàng vào trong.

"Ta chơi xấu thế nào?"

"Hôn môi đâu... Đâu phải như thế."

Thanh Mặc Nhan nghiêng mặt liếc nàng: "Vậy ngươi nghĩ nó có dạng gì?"

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đỏ hết cả lên, vừa thẹn vừa giận, nhưng nàng lại không trả lời được vấn đề này.

Bởi vì nàng không biết hôn môi chân chính là như thế nào.

Niệm đi niệm lại một trăm lần tinh tâm chú ở trong lòng, thẳng đến khi xuống xe, nàng mới phát hiện miệng mình bị sung, dọc theo đường đi đều dùng tay áo che lại, khiến cho đám người Huyền Ngọc tò mò nhìn liên tục.

Cảm thú!

Như Tiểu Lam cảm giận tựa như động vật xù lông, sau khi trở về chỗ ở liền thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể biến trở lại hình dạng mèo hương.

Không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy Thanh Mặc Nhan nàng sẽ nhớ tới nọ hôn trên xe kia, khiến tâm nàng bức bối bất an, nên mới trực tiếp biến trở về hình dạng động vật, tuy rằng như vậy có chút bất tiện, nhưng mà cuối cùng cũng không phải cảm thấy ngại ngùng nữa.

Khiến nàng ngoài ý muốn chính là, Thanh Mặc Nhan không hề ép nàng biến trở lại.

Đêm đó, hai người vẫn an tường ngủ như lúc trước.

Sáng sớm hôm sau, khi Như Tiểu Lam tỉnh lại đã không thấy Thanh Mặc Nhan đâu.

Thạch Phùng trấn, đối diện hiệu thuốc Từ, trà lâu.

Thanh Mặc Nhan thông thả ung dung thưởng thức chén trà trong tay, thường xuyên liếc mắt nhìn hướng đối diện trên đường một cái.

Huyền Ngọc vội vàng chạy vào cửa, thấp giọng nói: "Tất cả đều đã an bài xong, thuốc hạ đã tìm Sứ Đại Thiên, bảo hấn đi tìm hiểu tin tức về Độc phu nhân, bên này cũng đã an bài người theo dõi Hùng chương quây, hấn rất nhanh sẽ trở lại."

Đang nói chuyện, chợt thấy phía đối diện trên đường có một chiếc xe ngựa chạy tới, từ trên xe đi xuống một nam tử trung niên mập mạp.

Thanh Mặc Nhan buông chén trà trong tay: "Ngươi phái người truyền lời tới Hùng chương quây, bảo ta muốn tới cửa tạ lỗi."

Huyền Ngọc không rõ nguyên nhân: "Công tử, người thật sự muốn đến đó xin lỗi hấn sao?"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh, hỏi lại hấn: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy công tử không phải là người như thế." Huyền Ngọc gãi đầu.

"Vậy ngươi cảm thấy ta là người như thế nào?"

"Công tử sẽ giết chết Hùng chương quây, sẽ không làm mấy cái việc xin lỗi linh tinh gì đó..."

Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu cười ra tiếng: "Nếu đã biết, vậy nhanh đi đi."

"Rời!"

Huyền Ngọc không dám nói quá nhiều, xoay người ra khỏi phòng trà.

Hắn là dạng người gì? Tin tưởng rất nhanh những người đó sẽ biết.

Nghĩ muốn ép hắn chịu thua?

Nắm chặt chén trà, lắng nghe thanh âm vỡ vụn rất nhỏ, ý cười Thanh Mặc Nhanh lạnh lẽo.

Nghĩ ép hắn mang vật nhỏ ra trao đổi?

Cho rằng như vậy là có thể uy hiếp được hắn sao, có ý tứ.

Nếu thật sự ép hắn đến bước cuối cùng, hắn sẽ phái Ngân Thương đi, giết sạch người trong Thạch Phưởng trấn, rồi cho một mồi lửa đốt trại nơi này.

Xem ai còn dám mơ tưởng đến vật nhỏ của hắn...

Hiệu thuốc Từ.

Hùng chương quỳ nghe nói Thanh công tử muốn đến cửa tạ lỗi, hưng phấn dị thường.

Bên người Thanh Mặc Nhan chỉ dẫn theo Huyền Ngọc, Hùng chương quỳ nhìn sau lưng bọn họ, không nhìn thấy tiểu phu nhân của Thanh công tử, trong lòng bất giác có chút kinh ngạc.

Hắn đến cửa tạ lỗi, nhất định là do tác động của Độc phu nhân.

Trong Thạch Phưởng trấn này, có ai mà không e ngại Độc phu nhân, nàng vừa ra mặt, thì không có việc gì là không thể giải quyết.

"Thanh công tử... Tiểu phu nhân ngài..." Hùng chương quỳ ngoài cười trong không cười đặt câu hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn đám hạ nhân đứng xung quanh: "Có thể nói chuyện riêng không?"

"Có thể có thể." Hùng chương quỳ phát tay, đuổi hết người của hắn ra ngoài.

Hắn càng thêm xác định Thanh Mặc Nhan là đến để chịu thua.

Huyền Ngọc chậm rãi lui tới cửa, đóng cửa lại.

Hùng chương quỳ nghe được thanh âm đóng cửa, liền kinh ngạc nhìn qua.

Kết quả vừa thấy rõ, hắn lập tức hít vào một ngụm lạnh khí.

Lúc này Thanh Mặc Nhan đã tiến đến gần hắn, mâu quang lẫm liệt, khóe môi mang theo ý cười như ẩn như hiện, duỗi tay bóp chặt yết hầu hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Hùng chương quỳ, người không ngoan ngoãn

Hùng chương quỳ há mồm kêu lên sợ hãi.

Nhưng mà yết hầu hắn lại bị Thanh Mặc Nhan bóp chặt, hắn chỉ có thể phát ra thanh âm cạc cạc.

"Muốn ta bồi thường cho ngươi?" Thanh Mặc Nhan đem thân thể to lớn của Hùng chương quỳ ấn lên ghế tựa, trên tay không ngừng dùng sức, bóp đến Hùng chương quỳ trợn trắng mắt lên: "Còn muốn tiểu phu nhân của ta?"

Hùng chương quỳ liều mạng túm lấy tay Thanh Mặc Nhan, thời điểm bắt đầu hắn còn có ý định tránh thoát khỏi tay đối phương, nhưng mà khi nắm được hắn mới phát hiện, tay đối phương tựa như kim sắt, hắn căn bản không thể nào lay động dù chỉ là một chút.

"Ngươi đi tìm Độc phu nhân, cho rằng nàng có thể giúp ngươi? Ngươi tin hay không hiện tại ta có thể bóp chết ngươi..." Tươi cười trên mặt Thanh Mặc Nhan tựa như lưỡi dao sắc bén, khiến cho tâm hồn người ta lâm vào sợ hãi.

Hùng chương quỳ phát ra thanh âm ô ô, nước mắt nước mũi đều chảy hết ra.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan thả lỏng, lúc này Hùng chương quỳ mới hít vào được một hơi.

"Không... Không..." Hắn bị dọa đến mức giọng nói thay đổi âm điệu: "Ta không dám nữa, không bao giờ tìm Độc phu nhân nữa, ngài đại nhân đừng trách kẻ tiểu nhân..."

"Đề tay lên bàn." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

"Ngài... Ngài muốn làm cái gì..."

Trên tay Thanh Mặc Nhan dùng sức, Hùng chương quỳ lập tức bị dọa sợ, đưa tay đặt lên trên bàn.

Mười ngón tay bị bấm tựa như củ cà rốt, mặt trên còn mang theo nhả ngọc.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra khỏi cổ hần, bắt lấy ngón giữa hần, vận mạnh một cái.

Một trận đau nhức truyền đến, Hùng chương quỳ mở rộng miệng chuẩn bị kêu thảm thiết ra tiếng, Thanh Mặc Nhan bỗng cảm thanh kiếm lên, dùng chuôi kiếm đánh vào sau gáy đối phương.

Một tiếng Hùng chương quỳ mắc lại nơi cổ họng, thân thể trực tiếp xụi lơ xuống.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, tiếp nhận khăn Huyền Ngọc đưa qua, vẻ mặt ghét bỏ xoa xoa tay.

"Đi thôi." Hai người đẩy cửa ra, nghênh ngang mà đi.

Hùng chương quỳ được tột tở của hần tạt nước lạnh tỉnh lại.

Ngón giữa bên tay phải đau nhức vô cùng.

"Tay của ta... Tay..."

Cúi đầu, chỉ thấy ngón giữa của hần đã bị bẻ gãy tận gốc, chỉ còn thịt với gân nối liền với nhau.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền đau đến tan lòng nát dạ.

Đám tột tở muốn đi lên dò hỏi, nhưng mà Hùng chương quỳ lại ngậm miệng không đề cập tới việc này, mọi người cũng không dám lăm miệng, đành vội vàng đi tìm đại phu đến trị liệu, vội đến khi sắc trời đã tối.

Sau khi uống xong chén thuốc giảm đau lúc này Hùng chương quỳ mới khôi phục lại tinh thần, ngón tay hần bị kẹp giữa hai que gỗ, dùng vải bó thật dày bó chặt lấy, ngồi ở chỗ kia thờ dốt không ngừng.

Trầm mặc hồi lâu hần quát khẽ nói: "Người tới, chuẩn bị xe."

"Lão gia, người đây là muốn đi đâu? Ngoài trời cũng đã khuya lắm rồi."

Hùng chương quỳ không rên một tiếng, hôm nay hần đã phải ăn một, hơn nữa đời này hần chưa từng chặt vật như thế bao giờ.

Ở Thạch Phưởng trấn hần cũng coi như là một nhân vật có uy tín và danh dự, cư nhiên lại bị một tên tiểu tử từ nơi khác đến biến thành bộ dáng như thế này, con tức này hần nuốt không trôi, uy danh của hần ở Thạch Phưởng trấn còn đâu nữa, hần phải đi tìm Độc phu nhân, lúc này đây hần muốn giết chết tiểu tử kia!

"Không cần mang theo nhiều người, chỉ cần một mã phu là được." Hùng chương quỳ trầm mặt nói.

Hạ nhân không dám cãi lệnh, nâng đỡ hần rời khỏi hiệu thuốc, lên xe ngựa.

Phía đối diện hiệu thuốc Từ, một bóng người hiện lên, đảo mắt đã không thấy tăm hơi đâu.

Hùng chương quỳ lên xe ngựa rời khỏi hiệu thuốc, đi về hướng trấn giữa Thạch Phưởng trấn.

Trải qua con đường giao dịch náo nhiệt giữa trấn, ngoài cửa sổ xe vào qua một bóng người, động tác nhanh nhẹn nhẹ nhàng, luồn lách vào trong xe mà cũng không có ai cảm nhận được sự tồn tại của hần.

Lưỡi dao sắc bén sáng như tuyết đặt ở trên cổ Hùng chương quỳ.

Hùng chương quỳ kinh hãi trừng lớn hai mắt, người tới mặc một thân hắc y, đầu trùm khăn đen, căn bản không thể nhìn tới khuôn mặt đối phương.

"Dừng xe." Người nọ phun ra thanh âm cứng ngắt.

Thân thể Hùng chương quỳ run rẩy, lưỡi dao sắc bén ở một bên, trượt dần xuống dưới, dừng ở trên ngón tay đã được băng bó kỹ lưỡng của hần.

Hần chỉ cảm nhận được một tia lạnh buốt, cúi đầu nhìn, thấy ngón tay hần đang nắn xuống nền xe, mặt trên vẫn được bọc bằng vải bó màu trắng.

"Dừng xe." Người nọ lặp lại một lần nữa.

"Dừng xe! Dừng xe!" Hùng chương quỳ cả người chảy đầy mồ hôi lạnh, đến ngay cả đau đớn nơi ngón tay hần cũng không cảm giác được.

"Kêu người đánh xe trở về." Người bịt mặt thấp giọng nói.

Hùng chương quỳ ngoan ngoãn, lập tức làm theo.

Người đánh xe bên ngoài không hiểu ra sao, thăm dò hỏi vài câu, ai ngờ Hùng chường quầy lại chửi ầm lên, đánh xe tự thấy mắt mặt, đành phải bỏ lại xe ngựa một bên quay về.

Hùng chường quầy ngồi ở trong xe thở dốc từng ngụm.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, hần không biết giờ phút này người đánh xe bên ngoài là ai, hần cũng không biết hiện tại bản thân đang ở đâu.

Người bịt mặt an tĩnh ngồi ở trước mặt hần.

Yên tĩnh.

Đúng vậy, thậm chí hần còn không cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Yên tĩnh như đã chết.

Gió đêm thổi qua khiến lá cây kêu xào xạc.

Dựa vào thanh âm phán đoán, xe ngựa hần là đã ra khỏi Thạch Phưong trấn.

"Ngươi... Là ai phái ngươi tới?" Hùng chường quầy lấy hết can đảm thử mở miệng hỏi.

Đối phương trầm mặc, không trả lời.

"Bọn họ trả ngươi bao nhiêu tiền, ta ra giá gấp đôi!" Hùng chường quầy nghẹn ngào nói

Vẫn không có trả lời.

"Gấp ba thì sao... Gấp năm!" Đối phương càng trầm mặc càng khiến cho Hùng chường quầy sợ đến mức nổi cả da gà.

"Cho ta tiền làm cái gì?" Cuối cùng, người nọ cũng nói ra một câu.

Hùng chường quầy không khỏi thả lỏng, chỉ cần đối phương mở miệng thì sẽ dễ giải quyết hơn.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn tiền sao? Có tiền ngươi sẽ có được mọi thứ, quyền thế, nữ nhân... Chỉ cần ngươi thả ta ra, chúng ta có thể bàn đến điều kiện."

Hần đang nói chuyện, đột nhiên xe ngựa dừng lại.

Người bịt mặt trực tiếp xoay người xuống xe ngựa, khi hần nhảy xuống, khăn trùm trên đầu bị gió đêm thổi lên, lộ ra cái đầu trơn bóng, đôi mắt hẹp dài không chút biểu tình.

Hùng chường quầy trợn mắt há hốc mồm nhìn hần không biết từ nơi nào lấy ra một cái đầu lạp, đội lên đầu.

Thoáng chốc, tay người nọ lộ ra trước mặt hần.

Là gỗ!

Là tay giả sao? Không... Thật giống như cả thân thể đều được chế tạo từ gỗ...

Đúng rồi, cho nên hần mới không có hô hấp!

Hùng chường quầy xụi lơ ở trong xe.

"Vốn dĩ đã cho ngươi một cơ hội, đáng tiếc, ngươi không biết quý trọng." Bên ngoài xe ngựa truyền đến giọng nam quen thuộc, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Giọng nói giống như thanh âm đòi mạng từ địa ngục.

"Thanh công tử, ngài... Rốt cuộc ngài muốn như thế nào." Hùng chường quầy nước mắt giàn giụa, chặt vật không chịu nổi.

Màn xe bị người từ bên ngoài xốc lên.

Thanh Mặc Nhan một thân y phục trắng muốt, khoanh tay đứng đó.

"Ta đã cho ngươi cơ hội, bắt quá xem ra ngươi thật sự rất không ngoan, hơn nữa đêm còn xuất môn, muốn đến chỗ Độc phu nhân cáo trạng? Hừm?"

Hùng chường quầy gian nan co rút khóe miệng, nghĩ nói ra mấy câu lấy lòng.

"Không... Không có, ta làm sao dám..."

"Không dám sao?" Thanh Mặc Nhan thấp giọng cười, tiếng cười lạnh lẽo tựa như dao nhỏ cắt qua mặt băng, hần phát tay, liền có mấy người tiến lên, kéo Hùng chường quầy từ trong xe ngựa ra.

Hai vò rượu đồ ập xuống, thấm ướt cả người hần.

"Đưa hấn vào trong động đi, khao đâm dĩa vật kia một bữa." Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, đuổi tay qua, trực tiếp vận gậy hàm dưới Hùng chường quầy.

Hùng chường quầy kêu không ra tiếng, bị người ta ném vào trong động lộn rùng...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Xin miễn ý tốt, Thanh Thủy trại mời

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở lại Thạch Phưởng trấn đã là sau nửa đêm.

Trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Thay y phục, vào nội thất.

Như Tiểu Lam cuộn tròn người ở trên giường, chần sớm đã bị ném đến nơi đâu.

Khi Thanh Mặc Nhan nằm xuống, Như Tiểu Lam phảng phất như cảm nhận được nhiệt lượng ở bên cạnh, liền nằm xích về phía hấn, chui vào trong lòng hấn.

Kéo chăn lên che khuất hai người, Thanh Mặc Nhan nhắm mắt lại, cảm thụ vật nhỏ ấm áp trong lòng.

Ngày hôm sau, thời điểm đang dùng bữa sáng bỗng thấy Sứ Đại Thiên kích động chạy đến đây.

"Đêm qua Hùng chường quầy của hiệu thuốc Từ đã xảy ra chuyện, tên này không biết tại sao lại uống nhiều rượu rồi tự mình đánh xe ra khỏi trấn, kết quả là bị dĩa thú cán chết."

Như Tiểu Lam và com vào miệng, ngẩng đầu lên tò mò nhìn Sứ Đại Thiên.

"Công tử đang dùng com, người không thể nói chuyện khác sao?" Huyền Ngọc tức giận nói.

Sứ Đại Thiên giật mình, cười hắc hắc: "Chuyện khác ta đã hỏi thăm qua, chỉ sợ là phải làm công tử thất vọng rồi."

Thanh Mặc Nhan buông đũa, liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam còn đang hăng hái chiến đấu với bát com.

"Ra ngoài nói."

Sứ Đại Thiên vui vẻ đi theo Thanh Mặc Nhan ra bên ngoài.

"Rất khó hỏi ra được những tin tức liên quan đến Độc phu nhân." Sứ Đại Thiên tiếc nuối nói: "Nàng đã ở Thạch Phưởng trấn rất nhiều năm, nhưng lại rất ít khi xuất đầu lộ diện, có người nói năm nay nàng đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng nàng nhìn qua lại giống như thiếu phụ, khuôn mặt nhỏ nhắn kia... Đáng người kia..."

Sứ Đại Thiên nói đến nước miếng tung bay, hai tay còn không ngừng múa may miêu tả.

Huyền Ngọc ho khan.

Lúc này Sứ Đại Thiên mới bình tĩnh lại, cuống quít bày ra bộ dáng đứng đắn: "Cho nên không hỏi được chuyện liên quan đến nàng ở Thạch Phưởng trấn, công tử nếu muốn biết chuyện của nàng thì nên đến hỏi người Thanh Thủy trại, hoặc là những sơn trại khác xung quanh biết đâu họ lại biết cũng nên."

"Những sơn trại kia có trước cả Thạch Phưởng trấn đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Vâng, sau đó Độc phu nhân mới xuất hiện, từ khi có nàng Thạch Phưởng trấn mới trở nên thịnh vượng, có nàng bảo hộ, thị trấn mới không bị dĩa thú xâm hại... Chẳng qua có chút chuyện kỳ quái..." Sứ Đại Thiên gãi đầu.

"Có gì kỳ quái?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía hấn.

"Những nữ hài tử gần mười tuổi ở trong trấn đặc biệt dễ xảy ra chuyện không may, thường xuyên kỳ kỳ quái quái không thấy tăm hơi đâu, nhiều năm trôi qua, các hộ gia đình trong trấn đều nghĩ cách dọn đi, nữ tử sót lại càng ngày càng ít, đây còn là nơi núi cao thâm sâu, có nhiều nam tử thậm chí không lấy được nương tử, cho nên khi mọi người nhìn thấy nữ tử từ nơi khác đến nếu có thể cướp liền cướp... Đương nhiên, người của Thanh công tử, cho thêm lá gan chúng ta cũng không dám..."

Sứ Đại Thiên cười hắc hắc, sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại trở nên ngưng trọng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm giòn tan của Như Tiểu Lam, nghe như là đang nói chuyện với ai đó.

Thanh Mặc Nhan nhìn Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc lập tức đẩy cửa đi ra, chỉ thấy Thái Nghĩa Minh mang theo một gã sai vặt đang đứng ở trong sân, khúc miệng mỉm cười cúi đầu nói chuyện cùng với Như Tiểu Lam.

"Đây là tặng ta?" Như Tiểu Lam cầm một cái hộp gấm trong tay, tò mò đánh giá.

Trong hộp gấm là một đôi trâm ngọc, cây trâm được chạm khắc hình bướm bướm, tuy không thể nói là giá trị liên thành, nhưng thủ công tinh xảo, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường.

Như Tiểu Lam vuốt trâm cài, trên mặt lại không vui sướng như Thái Nghĩa Minh tưởng tượng.

"Như cô nương không thích sao?" Thái Nghĩa Minh kinh ngạc nói.

Ở trong ấn tượng của hắn, phàm là nữ tử, thì đều thích đồ trang sức.

Mỗi lần hắn trở về, muội muội trong phủ cùng với mấy thiếp thấp sau hậu viện của hắn, bắt luận hắn mang đến trang sức gì các nàng đều sẽ lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Cúi đầu đánh giá biểu tình trên mặt Như Tiểu Lam, bỗng có một cỗ xạ hương lướt qua trước mặt hắn.

Hắn ngẩn người.

Từ trên mặt đối phương, hắn có thể nhìn ra được nàng không hề dùng qua son phấn, hơn nữa trên người nàng cũng không đeo túi thơm.

Hắn không nghĩ ra được mùi hương này xuất phát từ đâu ra, đến lại gần thêm chút, phảng phất như mùi hương này phát ra từ chính cơ thể nàng, từ trên tóc trên mặt, từ trên làn da, ngay cả trong hơi thở... Tất cả đều bị mật mang theo loại mùi hương này.

Trong nháy mắt, Thái Nghĩa Minh không khỏi lâm vào trong hoảng hốt.

"Thái Nghĩa Minh?" Thanh âm giòn tan kéo hắn quay lại hiện thực.

Đây là lần đầu tiên hắn bị một nha đầu hơn mười tuổi hô thẳng tặc danh.

"Ngươi xảy ra chuyện gì?" Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Ngươi nhìn chăm chăm vào ta như vậy là thất lễ a." Nàng oán giận, thái độ thành thật.

Thái Nghĩa Minh nhìn không được cười ra tiếng: "Như cô nương nói đúng, là ta thất lễ."

Như Tiểu Lam nâng hộp gấm đưa qua.

"Sao vậy, ngươi không thích?" Thái Nghĩa Minh khó hiểu hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Không phải, ta rất thích, nhưng mà ta không thể nhận đồ của ngươi." Nàng mạnh mẽ nhét hộp gỗ vào trong lòng Thái Nghĩa Minh.

"Kia vì sao..."

"Thanh Mặc Nhan không thích ta nhận đồ của người khác." Như Tiểu Lam thề lời với hắn, xoay người chạy đi.

Thái Nghĩa Minh cầm hộp gấm đứng ở nơi đó, mùi xạ hương tỏa ra khắp nơi, theo nàng rời xa mà dần dần phai nhạt, giống như muốn lôi cả tâm hắn theo.

Khi hắn còn đang ngẩn người, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc: "Công tử nhà ta mời Thái công tử vào trong nói chuyện."

Thái Nghĩa Minh vội thu lại suy nghĩ, đi theo Huyền Ngọc vào phòng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trên hộp gấm trong lòng Thái Nghĩa Minh đầu tiên.

"Thái công tử tới để tặng quà?"

Thái Nghĩa Minh mỉm cười: "Bất quá chỉ là vài món đồ nhỏ nhỏ, vốn tưởng rằng Như cô nương sẽ thích, ai ngờ nàng lại nói là ngươi không cho nàng nhận."

"Không sai." Thanh Mặc Nhan cong môi, không chút nào che giấu thừa nhận: "Trừ bỏ những thứ ta đưa cho nàng ra, ta không cho phép nàng nhận quà của người khác."

"Vì sao?" Về mặt Thái Nghĩa Minh kinh ngạc: "Ta cũng không có ý gì khác."

"Nha đầu kia tâm tư đơn thuần, rất dễ dàng vì một chút ơn huệ mà bị người ta lừa gạt, cho nên ta phải phòng bị từ sớm."

Lời này đúng lý hợp tình, không chỉ Thái Nghĩa Minh, ngay cả Sử Đại Thiên còn chưa rời đi cũng tỏ ra kính sợ.

Rõ ràng chính là bá đạo, nhưng khi những lời này được nói ra từ trong miệng Thanh Mặc Nhan, lại làm cho người ta phải tiếp nhận một cách tự nhiên.

Thái Nghĩa Minh xấu hổ cười cười, đặt hộp gấm lên bàn.

Đối phương đã nói đến thế, nếu hắn còn cố tình tặng sẽ thành ra là có tâm ý khác.

"Không biết Thái công tử tới đây là có việc gì?" Thanh Mặc Nhan thẳng thắn hỏi.

Thái Nghĩa Minh lấy ra một thẻ bài gỗ nhỏ, để lên trên bàn: "Đây là thiệp mời của Thanh Thủy trại, lần trước ngươi cứu người của bọn họ, trại chủ muốn mời ngươi đến tham gia lễ tế thần được."

Thanh Mặc Nhan cầm thẻ gỗ lên nhìn nhìn: "Tế thần được vào ngày nào?"

"Ngày mai." Thái Nghĩa Minh vừa đứng lên vừa nói: "Hôm đó ta cũng sẽ đi, nếu Thanh công tử cũng có ý định đến đó, vậy chúng ta sẽ cùng đồng hành."

Thanh Mặc Nhan gật đầu, này xem như là đồng ý.

Thái Nghĩa Minh liền chấp tay cáo từ.

Sau khi rời khỏi sân, Thái Nghĩa Minh nghe thấy tiếng chó sủa phía xa, ở giữa, còn kèm theo tiếng cười thanh thúy của nữ hài tử, ngân vang giống như chuông bạc, theo gió thu truyền đi khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Bùa hóa rượu, bị bắn một tên

Thanh Thủy trại.

Trước khi Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đến nơi, trại chủ đã sớm dẫn người chờ bọn họ ở ngoài cửa.

"Thanh công tử là khách quý của chúng ta, người đến, mang rượu tới!"

Trại chủ vừa dứt lời, đã có người nâng đến hai cái bình lớn.

Như Tiểu Lam chú ý tới, Thái Nghĩa Minh đứng ở một bên bỗng nhăn lông mày lại, hơi có hàm xúc bất đắc dĩ.

Rượu này... Có gì không ổn sao?

Như Tiểu Lam đưa mũi lại gần.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra chặn nàng lại.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt Thanh Mặc Nhan sắc bén nhìn chằm chằm vào nàng.

Nhất thời nàng bị giật mình: "Ngươi cho là ta muốn uống rượu này?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Không đúng hay sao?" Thanh Mặc Nhan hừ một tiếng.

Dù cho khinh thường người cũng không thể quang minh chính đại như thế đi, tâm hồn nhỏ nhỏ phải chịu cả ngàn điểm thương tổn.

Như Tiểu Lam bẹp miệng.

Trại chủ tự mình lấy bát rượu qua, có người mở bình ra rót rượu vào trong bát.

Mùi rượu nồng đậm phiêu tán tỏa ra, mang theo hương thơm say lòng người.

Như Tiểu Lam chú ý thấy Thái Nghĩa Minh vụng trộm nhét một phiến lá cây được liệu vào miệng.

Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh lần lượt nhận lấy bát rượu, dựa theo quy củ địa phương, khách quý đến trại, mỗi người bắt buộc phải uống bốn bát lớn.

Sau khi Thanh Mặc Nhan uống xong bát đầu tiên, Như Tiểu Lam liền lại gần nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ ta cũng phải uống sao?"

Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Nghĩ cũng đừng nghĩ." Nói xong hẩn bụng bát xuống, cầm bát tiếp theo lên.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới ở trước mặt Thanh Mặc Nhan có những tám bát rượu.

Nàng cả kinh, chẳng lẽ Thanh Mặc Nhan định uống thay nàng?

Quay đầu lại nhìn Thái Nghĩa Minh bên kia, trước khi uống rượu, hắn đều lặng lẽ nhét thứ gì đó vào trong miệng.

Như Tiểu Lam lùi về phía sau gọi hỏi Sử Đại Thiên: "Rượu này mạnh lắm sao?"

Sử Đại Thiên gật đầu: "Rượu Thanh Thủy trại có tiếng ở chỗ chúng ta, chúng được ủ dưới đất nhiều năm, chỉ khi có khách nhân tôn quý nhất đến tham gia lễ tế được thần thì chúng mới được mang ra, người nào uống xong không say mới là nam nhân chân chính..."

Sau đó Sử Đại Thiên nói những gì Như Tiểu Lam cũng không nghe được nữa, nàng lấy một lá bùa ra, lặng lẽ kết ấn: "Hóa!"

Lập tức lá bùa hóa thành tro tàn.

Như Tiểu Lam trở lại bên người Thanh Mặc Nhan, lúc hần chuẩn bị cầm bát rượu thứ ba lên, nàng liền đến trước một bước cầm lấy cái bát kia.

Thanh Mặc Nhan ngăn người.

Như Tiểu Lam cười tủm tỉm nói: "Ta bung lên giúp người, dù sao người cũng đã uống thay ta."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, coi như là việc bình thường, nên không quá để ý, tiếp nhận bát rượu trong tay nàng.

Khi hần uống xong ngụm thứ nhất, liền ngậy ngậy cả người.

Đây đâu phải là rượu mạnh, này rõ ràng chính là nước mới đúng.

Hần hướng ánh mắt kinh ngạc về phía nàng.

Như Tiểu Lam vẫn luôn cười hi hi, trên trán vô hình hiện ra mấy chữ "câu khen ngợi".

Thanh Mặc Nhan hí mắt, đem số rượu còn sót lại trong bát uống một hơi cạn sạch.

Mấy chén kế tiếp đều qua tay Như Tiểu Lam, cho nên khi rượu mạnh đến tay Thanh Mặc Nhan, tất cả đều đã được chuyển hóa thành nước.

Một phen kính rượu xong, Thanh Mặc Nhan ở bên này vẫn khí định thần nhàn, Thái Nghĩa Minh thì ngược lại mới uống xong bốn bát mặt đã đỏ cả lên, liên tục than thở rượu mạnh.

Trại chủ mời mọi người vào trong trại, tôn sùng như thượng khách.

Tế được thần là ngày hội của dân bản xứ ở đây, không gì khác hơn là để cầu xin cho được liệu năm sau được phong phú, cũng là dịp để nhóm nam tử trong trại thể hiện thân thủ.

Số lượng nữ tử trong trại rất ít, cho nên nhóm thanh niên đều phải cố hết sức phô bày ra thực lực của chính mình.

Như Tiểu Lam ngồi ở vị trí cao trên đài, thò đầu tò mò nhìn xuống dưới.

Nữ tử ở đây nhiều nhất chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, có mấy người còn ăn mặc như phụ nhân.

Sử Đại Thiên làm tùy tùng cho Thanh Mặc Nhan bên này, thường xuyên chỉ chỉ trỏ trỏ, nói cho đám người Huyền Ngọc nghe về tập tục dân bản xứ ở đây.

"Các nàng phần lớn đều là quả phụ, nữ tử ở đây muộn nhất là mười lăm tuổi đã có hôn phối, hơn nữa trước mười lăm tuổi họ đều sẽ mặc trang phục của nam tử, để cầu bình an lớn lên."

"Là để phòng ngừa việc mất tích kỳ kỳ mà người đã nói sao?" Thanh Mặc Nhan thuận miệng hỏi.

"Không sai! Thanh công tử quả là anh minh, một lần đã đoán trúng!" Sử Đại Thiên không coi ai ra gì vuốt mõng ngựa.

Đám người Huyền Ngọc đồng loạt liếc mắt.

Như Tiểu Lam mở to mắt tò mò nhìn cả trai lẫn gái đang cao hứng phấn chấn ở phía dưới, trong một góc khuất, có một thiếu niên thanh tú đang nắm trên tay một cây cung nhỏ.

Ở trong hoạt động hiến tế bọn hần phải bắn tên lên cây được liệu, cho nên đầu mũi tên không phải thứ gì quá sắc bén, mà chỉ là mũi tên gỗ được vót nhọn ở đầu.

Ánh mắt thiếu niên dừng ở trên người Thanh Mặc Nhan, hồi lâu vẫn không hề rời đi.

"A Nhiễm, người đang nhìn cái gì?" Một thiếu niên khác lại gần, nhìn qua bọn họ cùng lắm mới chỉ mười hai, mười ba tuổi là cùng, hoạt động hiến tế ở đây căn bản là không đến lượt bọn họ lên sân khấu.

"Người kia... Chính là quý nhân cứu Phùng Toàn Sơn từ trong Loạn Thạch cốc ra?" A Nhiễm nâng tay chỉ về phía Thanh Mặc Nhan.

"Đúng vậy, nghe nói dọc theo đường đi bọn họ giỏi vô cùng, người dẫn đường chính là nữ hài tử kia."

Ánh mắt A Nhiễm dừng trên người Như Tiểu Lam.

"Nhìn qua nàng hần là còn nhỏ hơn chúng ta đi, Thanh công tử gan cũng thật lớn, dám mang theo nàng đến nơi này, cũng không sợ gặp phải chuyện không may sao." Thiếu niên bên cạnh thờ dãi: "Vẫn là do hần có bản lĩnh, có thể bảo hộ tốt tiểu phụ nhân của mình."

"Tiểu phụ nhân?" A Nhiễm khinh thường cười nhạo: "Nhỏ như thế..."

"Người đừng thấy nàng còn nhỏ tuổi, Thanh công tử thể nhưng rất sùng nàng, nghe nói vì nàng Thanh công tử đã đắc tội với cả Hùng chương quỳ trong Thạch Phường trấn, còn nháo đến tận chỗ Độc phu nhân a."

Sắc mặt A Nhiễm đại biến: "Cái gì? Độc phu nhân đi tìm Thanh công tử?"

"Đúng vậy, A Nhiễm người mỗi ngày đều không ra khỏi trại, cho nên cái gì cũng không biết, mấy hôm trước khi Hùng chương quỳ ra ngoài, đã không may bị rơi vào động lộn rừng, đến sương cốt cũng không còn..."

A Nhiễm nhấp môi, ánh mắt nhìn về phía Thanh Mặc Nhan mang theo tia nóng bóng không rõ.

Thiếu niên bên cạnh không nhận ra sự khác thường của hắn, tiếp tục nói chuyện: "Thanh công tử cũng thật lợi hại, trước kia những người từng gặp qua Độc phu nhân không bị dọa đến phát điên thì cũng chạy cả đêm để thoát thân, nào có thể ở Thạch Phường trấn sống an ổn như thế, xem ra hắn cũng có chút thủ đoạn, bằng không cũng không có khả năng bảo hộ được tiểu phu nhân của hắn."

A Nhiễm nhìn Như Tiểu Lam, chậm rãi nâng cung tên lên.

Như Tiểu Lam đang chuyên chú xem biểu diễn, chợt cảm nhận được một đạo gió mạnh đang lao đến.

Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc cơ hồ đồng loạt ra tay.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam, Huyền Ngọc trực tiếp sử dụng kiếm đánh bay mũi tên gỗ kia.

Hết thấy sự việc phát sinh quá đột ngột, chờ đến khi mọi người hồi phục tinh thần, trại chủ đã nhìn về phía dưới đài quát to một tiếng: "Là ai bắn tên!"

Vừa rút lời, từ trong đám người đi ra một thiếu niên thanh tú, quỳ xuống đất nhận lỗi: "Phụ thân, là lỗi của hài nhi, vừa rồi chỉ thử bắn tên gỗ, không ngờ lại trượt tay, suýt nữa làm khách quý bị thương, thỉnh phụ thân trách phạt."

Khi mọi người nhìn thấy thiếu niên này tất cả đều lấp bắp kinh hãi.

"A Nhiễm, sao lại là người..."

Theo sát phía sau A Nhiễm, là thiếu niên vừa rồi, thần sắc kinh hoàng quỳ xuống đất nói: "Trại chủ, vừa rồi đều là lỗi của ta, khiến A Nhiễm thất thân, suýt nữa làm khách quý bị thương."

Trại chủ hung hăng trừng mắt nhìn hai thiếu niên, cúi đầu với Thanh Mặc Nhan áy náy nói: "A Nhiễm bướng bỉnh, xin nhận lỗi với Thanh công tử."

"Hắn là con người?" Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên trên đùi, chậm rãi vuốt ve tóc của nàng, giống như đang trấn an động vật nhỏ.

"Là... Là hài tử của ta." Ngừ khí trại chủ dừng một chút, gật đầu thừa nhận: "Theo quy củ chỗ chúng ta, mạo phạm khách quý, thì hắn phải đích thân đi đến quỳ xuống rồi kính rượu với ngài."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Không cho phép nhúc nhích, đó là Thiếu Khanh của ta!

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn A Nhiễm bùng bát rượu lớn đi đến, quỳ gối trên bậc thang.

Bát rượu kia hẳn là to bằng cả mặt nàng đi.

"Này... Thật sự phải uống sao?" Nàng ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan hơi mím, chau mày lại.

Trại chủ áy náy nói: "Đây là quy củ chỗ chúng ta, rượu bồi tội không được để người khác uống thay."

Như Tiểu Lam nhìn bát rượu to, nếu thật sự phải uống, sợ là trực tiếp say đến chết đi.

Đây là cái quy củ chó má gì, là cố ý hại người thì có!

Thái Nghĩa Minh lặng lẽ lại gần, đưa cho Thanh Mặc Nhan vài miếng lá cây dược liệu.

"Thật sự không được, bảo Như cô nương ăn thứ này đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn vài miếng lá cây kia, không nói tiếp.

Như Tiểu Lam muốn dùng biện pháp của nàng hóa rượu thành nước, chẳng qua bây giờ có quá nhiều người nhìn chăm chăm vào nàng, cho nên nàng mới không có cách nào thực hiện được.

Duỗi tay kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, Thanh Mặc Nhan quay đầu nói với trại chủ: "Mũi tên vừa rồi cũng không gây thương tổn đến nàng, vậy nên rượu bồi tội này cứ miễn đi, từ lượng của Tiểu Lam không tốt, nếu thật sự để nàng uống chỉ sợ sẽ náo loạn cả nơi này lên."

Trại chủ khó xử nhìn A Nhiễm đang quỳ chỗ bậc thang.

Về mặt A Nhiễm nghiêm túc: "Thanh công tử, đây là lỗi của ta, ta sẽ không thoái thác trách nhiệm, ở trong trại chúng ta, dù cho là nữ tử bình thường, cũng hiểu được lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan nhíu mày liên tục.

Hắn cảm thấy như đối phương đang cố ý gây khó dễ cho Như Tiểu Lam.

Ở lúc hắn cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mặt này, thì thiếu niên kia đồng thời cũng đang đánh giá hắn.

Ánh mắt trong trẻo không chút nào lùi bước nhìn chăm chăm vào hắn, đáy mắt còn mang theo một tia nóng bỏng khó hiểu.

Ánh mắt như vậy... Khiến hắn cảm thấy không vui.

Hắn có thể kết luận, thiếu niên này đang dự mưu, tuy rằng hiện tại hắn vẫn chưa biết tâm tư của đối phương, nhưng mà rất rõ ràng, hắn đang cố ý muốn ép Như Tiểu Lam phải uống bát rượu lớn kia.

Như Tiểu Lam bị hắn ôm ở trong lòng, nhân cơ hội lấy lá bùa ra, ở sau sự che lấp của ống tay áo hắn âm thầm kết ấn.

"Hóa!" Lá bùa biến mất ở trong tay nàng.

"Nếu đã là quy củ, chúng ta cũng không thể là ngoại lệ." Nàng ngẩng đầu lên cười xinh đẹp với Thanh Mặc Nhan, lộ ra một hàng răng nhỏ trắng tinh.

Thanh Mặc Nhan biết nàng đã chuẩn bị tốt, liền buông nàng ra.

Như Tiểu Lam đi đến trước mặt A Nhiễm, duỗi tay tiếp nhận bát rượu.

"Khách quý cẩn thận, nếu để rượu này đổ ra ngoài thì sẽ không may mắn." A Nhiễm khẽ nhắc nhở.

Cái gì mà không may mắn, rõ ràng là người sợ ta đổ bát rượu này đi để quyệt nợ thì có.

Hai tay nhỏ bé Như Tiểu Lam nâng bát rượu lớn lên, cố ý nhấn mạnh lại: "Ta sẽ uống, người cũng đừng quý nữa, kỹ thuật bắn tên không bằng người ta cũng không phải chuyện gì quá mất mặt, sau này chăm chỉ luyện tập là được."

Nàng ngược lại còn an ủi đối phương.

Không riêng gì trại chủ, đến ngay cả người trong Thanh Thủy trại cũng đều thay đổi sắc mặt, không ít người thậm chí còn cúi đầu xuống, như là đang nhịn cười.

Khuôn mặt A Nhiễm trắng bệch như mặt máu.

"Tài bắn cung của A Nhiễm rất lợi hại, người đừng có mà nói bậy!" Đột nhiên có một thiếu niên lao ra, cầm gậy bắt bình thay A Nhiễm.

Như Tiểu Lam chớp mắt, nghiêm túc nói: "Nguyên lai ở nơi này của các người, tài bắn cung như vậy đã được tính là lợi hại nhất... Thật có lỗi, ta không biết... Nguyên lai là như vậy..."

Thiếu niên kia trắng mặt, còn muốn đi giải thích thêm, đã bị người lớn bên cạnh kéo ra.

Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại, đáy mắt ẩn giấu ý cười.

Vật nhỏ tuy rằng nhìn qua dễ bắt nạt, nhưng lại không hề yếu đuối.

Những người muốn chinh nàng chắc cũng không biết trong người tiểu nha đầu nhỏ bé kia là một con quỷ nghịch ngợm.

Hắn tựa hồ thấy được một con mèo hương đang giương nanh múa vuốt, dựng lông, trong đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy giao hoạt.

Trại chủ xấu hổ: "Đều do tiểu nhi vô tri vô ngữ, Thanh công tử đừng trách, rượu này..."

Như Tiểu Lam mỉm cười với trại chủ: "Ta sẽ uống, người yên tâm."

Nói xong cúi đầu bắt đầu uống rượu.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn, Thái Nghĩa Minh bất tri bất giác đứng dậy, trong tay vẫn đang nắm mấy phiến lá cây dược liệu.

Rượu mạnh như thế, đến ngay cả hắn uống vào còn choáng váng cả một buổi sáng, Như Tiểu Lam còn nhỏ như vậy... Thật không biết khi uống xong nàng sẽ như thế nào.

Uống hết bát rượu, Như Tiểu Lam che bụng tròn vo ợ một cái no nê.

Thanh Mặc Nhan kéo nàng đến gần, dùng tay giúp nàng xoa xoa bụng.

"Không chóng đờ được..." Như Tiểu Lam nhăn mặt: "Giã trang rồi rút lui."

Thanh Mặc Nhan biết bát rượu kia đã bị nàng biến thành nước, cho nên mới không lo lắng, nhưng vẫn phải có đủ mặt mũi, tức thì hỏi trại chủ xem nơi nghỉ ở đâu, rồi

mang Theo Như Tiểu Lam thối lui.

Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan nắm tay đi xuống bậc thang.

Dưới bậc thang tụ họp không ít người, đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá Như Tiểu Lam, uống rượu mạnh như thế, bọn họ vốn tưởng nàng sẽ say ngay lập tức, không nghĩ tới nhìn nàng vẫn rất ổn, căn bản là không giống với người say rượu.

"Như cô nương quả nhiên là có bản lĩnh."

"Nếu không có bản lĩnh nàng dám dẫn đường đi đến Loạn Thạch cốc sao..."

Mọi người thấp giọng nghị luận.

A Nhiễm gắt gao nắm chặt nắm tay.

Thiếu niên sau lưng liền nói với hắn: "A Nhiễm nguoi đừng buồn, Như cô nương toàn nói lung tung, nàng còn nhỏ tuổi, căn bản không biết thế nào mới là tài bản cung lợi hại nhất."

Khóe môi A Nhiễm run lên: "Lợi hại thì cũng đâu làm được gì, ta cũng chỉ là nữ tử..."

"Nữ tử thì sao, nguoi là người có thân thủ tốt nhất trong trại, chờ đến khi nguoi trưởng thành nhất định có rất nhiều người muốn cướp cưới nguoi." Thiếu niên hưng phấn nói: "Đến ngay cả ta cũng rất thích A Nhiễm.. Tuy rằng ta biết ta không có bản lĩnh lấy được nguoi..."

Cướp cưới nàng?

Trong lòng A Nhiễm cười lạnh.

Ở Thạch Phường trấn này, chỉ cần là nữ nhân đủ tuổi gả ra ngoài, sẽ có người đến tranh đoạt.

Nàng mới không muốn đợi ở đây đâu, nàng muốn rời khỏi đây, đi xa, tự do tự tại.

Bất quá phụ thân sẽ không cho phép nàng rời đi, nếu nàng muốn rời khỏi Thạch Phường trấn, chỉ có thể gả cho người xứ khác.

Nhưng bình thường những người từ nơi khác đến đây nàng lại không nhìn trúng một ai cả.

Hiện tại, cuối cùng cũng xuất hiện một người khiến nàng cảm thấy có hứng thú, hơn nữa nhìn ra được hắn cũng có đủ thực lực, bộ dáng lớn lên cũng không tệ.

Chỉ là... Nữ hài tử ở bên người hắn kia thật vướng víu.

Tiểu phụ nhân?

Còn nhỏ tuổi như thế, nàng có thể hiểu được cái gì.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi, A Nhiễm đột nhiên "ai nha" một tiếng, người ngoài nhìn vào, sẽ nghĩ nàng bị thiếu niên phía sau đẩy.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam lại.

Mắt thấy A Nhiễm sắp té ngã, trong lúc vô ý còn duỗi tay về phía Thanh Mặc Nhan..

Trong nháy mắt này, Như Tiểu Lam thấy được điểm nóng trong mắt A Nhiễm.

Trong đầu nàng đột nhiên xẹt qua một cái ý niệm: Người này... Hình như là nữ tử.

Không biết có phải do động vật trời sinh nhạy bén hay không, nàng ý thức được người này muốn kéo lên quan hệ với Thanh Mặc Nhan.

Nàng không biết nguyên nhân là gì, chỉ cảm thấy trong lòng không hiểu sao lại không được thoải mái.

Thanh Mặc Nhan là của nàng, nàng mới không để cho người khác chạm vào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Vật nhỏ ghen tuông, A Nhiễm ra điều kiện

Mắt thấy A Nhiễm sắp ngã xuống bậc thang, góc áo Thanh Mặc Nhan cơ hội đều quét qua mặt đối phương.

A Nhiễm theo bản năng vươn tay ra, giống như muốn nắm lấy thứ gì đó...

Như Tiểu Lam không vui bĩu môi, xoay người đến ôm chặt eo Thanh Mặc Nhan, làm trung gian chặn giữa hai người.

"Thanh Mặc Nhan, đầu ta choáng váng."

Ai mà chẳng biết giờ trò xấu a, muốn giả bộ, ai có thể so được với ta?

Như Tiểu Lam nheo mắt, đôi mắt mê ly tựa như có một tầng sa mỏng, Thanh Mặc Nhan chỉ nhìn thấy một chút chớp chòm trong đó.

Vật nhỏ... Lại muốn đùa bốn cái gì đây.

Nhưng cho dù biết rõ nàng đang diễn kịch, Thanh Mặc Nhan vẫn rất nể tình cúi người xuống.

Như Tiểu Lam không chút do dự vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Đây là của ta, ta, ta... Ai cũng đừng mơ đoạt đi!

Thân mình mềm mại lại gần, dính ở trên người Thanh Mặc Nhan.

"Hình như ta say rồi..." Như Tiểu Lam lầu bàu: "Người ôm ta được không?"

Ngữ khí làm nũng ngọt lịm tựa như hũ mật ong.

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, trực tiếp bế nàng lên, ôm đúng kiểu công chúa.

Như Tiểu Lam cực kỳ đắc ý, đầu nhỏ dương lên, nghiêng đầu chống lại ánh mắt của A Nhiễm đang nằm trên mặt đất.

Đáy mắt A Nhiễm thoáng qua một tia oán độc.

"Thanh Mặc Nhan là tốt nhất." Thanh âm mềm nhẹ của Như Tiểu Lam như không ngừng cọ xát vào lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng.

Bộ dáng làm nũng của vật nhỏ phải nói là thiên hạ vô địch, đến ngay cả hắn còn không kháng cự được, chứ đừng nói đến những người khác.

Đám người trại chủ thấy tình huống này liền ào ào khuyên Thanh Mặc Nhan mau chút mang Như Tiểu Lam đi nghỉ ngơi, mọi người ngược lại đã quên mất cả A Nhiễm.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam rời khỏi đám người, khi đã đi cách xa, Như Tiểu Lam mới che miệng cúi đầu cười: "A Nhiễm kia hắn là có ý đồ cả đi."

"Có sao?" Ngữ khí Thanh Mặc Nhan bình thản.

"Tại sao lại không có!" Như Tiểu Lam tức giận: "Người không phát hiện sao, A Nhiễm luôn nhìn chăm chăm vào người, thật giống như... Giống như người là khối thịt béo vậy!"

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút vài cái.

Thịt béo... Loại hình dung kiểu này đúng là chỉ có vật nhỏ của hắn mới dám nói ra khỏi miệng.

"Sao người lại biết hắn luôn nhìn chăm chăm vào ta, không phải là người cũng luôn nhìn chăm chăm vào hắn chứ?"

"Mới không phải đâu!" Như Tiểu Lam tức giận, gợn tay muốn cào Thanh Mặc Nhan, nhưng lại đột nhiên nhớ ra người này không thể trêu vào, cuối cùng đành phải tự mình sinh hồn dỗi.

"Ta không hề nhìn A Nhiễm kia, ta chỉ nhìn thấy có con mèo hương nào đó dương khóe miệng ra oai thôi." Thanh âm cười khê vang lên trên đầu nàng.

Nơi nghỉ ngơi của Thanh Thủy trại đều là dùng gỗ dựng thành căn phòng nhỏ, tuy rằng không thoải mái bằng Thạch Phưởng trấn, nhưng cũng khá thú vị.

Như Tiểu Lam lập tức ngủ trưa ở đây, thẳng đến khi hoàng hôn buông xuống Thanh Mặc Nhan mới đánh thức nàng dậy.

"Khi nào chúng ta trở về?" Nàng hỏi.

"Không trở về." Thanh Mặc Nhan đáp.

"Vì sao?"

"Hoạt động hiến tế của Thanh Thủy trại phải cử hành trong ba ngày, chúng ta phải đợi qua ba ngày mới về được."

Như Tiểu Lam nhớ tới A Nhiễm kia, trong lòng có chút không thoải mái.

Bất quá lời nói kế tiếp của Thanh Mặc Nhan lại khiến cho nàng phải chấp nhận.

"Liên quan tới chuyện của Độc phu nhân, vừa vặn có thể mượn cơ hội này để hỏi thăm."

Nếu là vì Thanh Mặc Nhan, việc kia nàng liền cố mà nhịn đi.

Sắc trời bên ngoài tối dần, ngoài cửa sổ thường xuyên truyền tới tiếng trống hiến tế.

Trại chủ vài lần phái người đến đây, mời bọn họ qua đó, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan dùng lý do Như Tiểu Lam say rượu chưa tỉnh để từ chối.

"Không phải ngươi muốn nghe chuyện về Độc phu nhân sao?" Như Tiểu Lam hiểu kỳ nói.

"Ta đã thả tin tức ra." Thanh Mặc Nhan không ngần đầu lên nói: "Ta đưa ra giá cao, tự nhiên sẽ có người chủ động tìm tới cửa."

Vừa rút lời, ngoài cửa liền vang lên thanh âm của Huyền Ngọc.

"Công tử chúng ta đang nghỉ ngơi, không tiếp khách."

"Phiền ngươi truyền lời với Thanh công tử... Là ta biết chuyện liên quan đến Độc phu nhân, muốn thương nghị cùng công tử."

Trong phòng, Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam đồng thời nhìn về phía cửa.

Cái thanh âm kia Như Tiểu Lam tuyệt đối sẽ không nghe lầm.

A Nhiễm!

Như Tiểu Lam yên lặng nhảy xuống giường, lạch cạch lạch cạch chạy ra cửa.

Thanh Mặc Nhan gọi nàng một tiếng nhưng cũng không thấy nàng quay đầu lại.

Cửa mở, chỉ chốc lát A Nhiễm đã bước đến, thoải mái hào phóng chào hỏi với hắn.

"Tiểu Lam đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa.

"Đang nói chuyện cùng Sử Đại Thiên đi." Huyền Ngọc cũng cảm nhận được khác thường trong giọng nói Thanh Mặc Nhan.

"Trong trại chúng ta rất an toàn." A Nhiễm nói: "Thanh công tử không cần lo lắng Như cô nương sẽ xảy ra chuyện."

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái: "Ngươi biết chuyện liên quan đến Độc phu nhân?"

Đối phương vẫn chỉ là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, tự nhiên không hoàn toàn lấy được tín nhiệm của hắn.

A Nhiễm mỉm cười: "Ta rất quen thuộc với Toàn Sơn thúc, là hắn nói cho ta nghe, hơn nữa ta còn biết lúc trước bọn họ đã từng tiến vào lãnh địa của Độc phu nhân."

Con người Thanh Mặc Nhan co rút lại, nhưng trên mặt vẫn không có chút biểu tình nào.

"Nếu Phùng Toàn Sơn cũng biết, vì sao hắn lại không đến nói với ta?"

"Từ sau sự việc trại chúng ta bị huyết tẩy, bọn họ đều tận lực tránh nhắc tới chuyện này, bọn họ chỉ cung cấp tin tức, nhưng sẽ không làm người dẫn đường." A Nhiễm mắt sáng quắc ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan: "Nhưng ta lại biết nơi kia ở đâu, ta có thể dẫn các ngươi đi."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nhìn thiếu niên trước mặt, ở trong mắt đối phương, hắn thấy được ngọn lửa tha thiết đang sắp sửa cháy lên.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết ngọn lửa này đại biểu cho cái gì.

Hì vọng, chờ mong, còn có... Dã tâm.

"Ngươi ra giá đi." Thanh Mặc Nhan mở miệng nói.

A Nhiễm ngồi thẳng tắp: "Ta không cần tiền."

"Nga? Vậy ngươi muốn cái gì?"

"Mang ta rời khỏi đây." A Nhiễm gần từng chữ một.

Thanh Mặc Nhan không lập tức trả lời đối phương, mà lại nhìn kỹ thiếu niên này hơn một chút.

Cổ tay có chút tinh tế, xương cốt không cường tráng giống như những nam hài tử bình thường, ngược lại khiến cho người ta có một loại cảm giác mảnh khảnh.

Giống như nữ hài tử...

Trong lòng hắn đột nhiên khẽ động.

Đúng rồi, nếu nói hắn là nữ hài tử, như vậy có thể giải thích được hành động khác thường của vật nhỏ.

Ở trong ấn tượng của hắn, vật nhỏ không bao giờ vô duyên vô cớ sinh ra địch ý với người khác.

Khả năng nàng đã sớm phát hiện ra thân phận đối phương, cho nên mới sinh ra ghen tuông với A Nhiễm.

Vật nhỏ cư nhiên cũng sẽ ghen? Có ý tứ.

Trong lúc bất tri bất giác, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

A Nhiễm ở phía đối diện lại hiểu lầm, nàng nghĩ rằng hắn mỉm cười là vì nàng.

"Ta muốn rời khỏi Thạch Phường trấn, nhưng phụ thân sẽ không cho phép, nếu Thanh công tử chịu mang ta theo mà nói... Ta nghĩ phụ thân nhất định sẽ đồng ý."

"Sau khi rời khỏi Thạch Phường trấn ngươi định đi đâu?" Thanh Mặc Nhan thuận miệng hỏi một câu.

"Tất nhiên là đi theo Thanh công tử..." A Nhiễm khẩn thiết nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Đi theo ta làm gì?" Thanh Mặc Nhan khó hiểu.

"Ta có tài bắn cung, còn có hiểu biết về các loại dược liệu, công tử giữ ta lại bên người, nhất định sẽ có tác dụng!"

Thanh Mặc Nhan nhìn cung nhỏ đeo sau lưng A Nhiễm, duỗi tay qua.

A Nhiễm lập tức lấy cung xuống đưa đến tận tay hắn.

Thanh Mặc Nhan đùa nghịch vài cái, bắn ra một mũi tên vào vách tường, mũi tên cắm sâu vào trong bức tường bằng gỗ.

Tiếp theo hắn lại lấy một mũi tên khác, nhìn cũng không thèn nhìn, trực tiếp bắn ra.

Mũi tên kia thế nhưng đâm thẳng chệch mũi tên vừa rồi ra làm đôi.

Thanh Mặc Nhan ném cung lại cho A Nhiễm còn đang kinh ngạc: "Nói đến tài bắn cung, những thủ hạ đó của ta đều giỏi cả, những thứ dược liệu kia ta cũng có thể tìm người khác tới dễ phân biệt, trừ bỏ những thứ này, ngươi còn có thể làm được gì nữa?"

Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan, lần đầu tiên A Nhiễm sinh ra nghi ngờ với chính mình.

Những thứ đó của nàng, hắn đều không xem vào mắt, như vậy nàng dựa vào cái gì để ở lại bên cạnh hắn?

Lặng lẽ vươn tay, nàng sờ đến cái túi tiền có hình dạng kỳ quái ở bên hông.

Chẳng lẽ thật sự phải dùng đến nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Đột nhiên phát hiện ra, các người lớn lên đều rất đẹp mắt

A Nhiễm duỗi tay sờ đến bên hông.

"Thanh Mặc Nhan!" Như Tiểu Lam bỗng nhiên chạy từ ngoài cửa vào, phía sau còn có Sứ Đại Thiên cùng Huyền Ngọc và vài tên tùy sĩ đi theo, trên tay bọn họ bưng nầy cái khay, trong khay là mấy món cơm canh các thứ.

"Trại chủ phái người đưa cơm chiều đến cho chúng ta." Như Tiểu Lam vui vẻ nói.

Huyền Ngọc bảo mấy người đặt khay lên trên bàn.

Như Tiểu Lam khịt khịt mũi lại gần: "Di, đây là mùi vị gì, thơm quá."

Thanh Mặc Nhan cho rằng nàng đang nói đến đồ ăn, nhưng lại thấy nàng quay đầu nhìn về phía A Nhiễm.

"Bên hông ngươi là thứ gì?" Như Tiểu Lam duỗi tay nhỏ bé ra, không đợi đối phương kịp phản ứng, túi tiền bên hông đã bị lấy đi.

Sắc mặt A Nhiễm đại biến, muốn cướp lại, nhưng Như Tiểu Lam đã cầm túi tiền chạy đến chỗ đám người Sứ Đại Thiên.

"Đây là thứ nữ tử Thanh Thủy trại dùng để phòng thân." Sứ Đại Thiên bày ra bộ dáng cái gì cũng biết.

"Dùng để phòng thân?" Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Nữ tử dùng để phòng thân sao hắn lại mang theo bên người."

Sứ Đại Thiên nhìn A Nhiễm, đắc ý nói: "Trong Thanh Thủy trại, tất cả nữ tử dưới mười lăm tuổi đều phải ăn mặc như nam hài tử, nàng kỳ thực chính là nữ nhi, tất nhiên phải mang theo thứ này để phòng thân rồi."

Trông mắt Như Tiểu Lam loạn chuyển "nga" lên một tiếng, tiếp tục đùa nghịch túi tiền trong tay.

"Trong này có thứ gì?"

"Là một loại thuốc bột, khi gặp phải người xấu thì bóp chặt nó, thuốc bột bên trong sẽ tràn ra, mê đảo đối phương." Sư Đại Thiên giải thích.

"Người biết nhiều thật." Như Tiểu Lam khen ngợi.

Sư Đại Thiên càng thêm đắc ý: "Ta lớn lên ở Thạch Phưởng trấn, tất nhiên là phải biết hết... Di, mùi vị của thuốc bột này hình như có chút không đúng..."

Nghe thấy lời này, Huyền Ngọc cùng đám tử sĩ đều trở nên cảnh giác.

Tất cả mọi người đều đến gần.

Sư Đại Thiên tiếp nhận túi tiền trong tay Như Tiểu Lam.

A Nhiễm nóng nảy: "Mau trả lại cho ta!"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, biểu cảm trên mặt A Nhiễm quá sốt ruột, lại còn mang theo chút kinh hoàng.

Vì thế hắn bảo trì trầm mặc, coi như đồng ý để đám người Huyền Ngọc xem xét túi tiền.

"Mùi vị của loại thuốc bột này không đúng a." Sư Đại Thiên trầm tắc nói, đã là người sinh ra ở Thạch Phưởng trấn, không có ai là không hiểu về dược liệu, rất nhiều người bọn họ từ nhỏ đã đi theo người lớn vào trong rừng hái thuốc, cho nên đối với dược liệu bọn họ đều đặc biệt mẫn cảm.

"Đây không giống như dược dùng để mê đảo người..." Sư Đại Thiên ngửi ngửi túi tiền.

Như Tiểu Lam cũng lại gần, thuận miệng hỏi một câu: "Bóp nó thuốc bột sẽ tràn ra sao?"

"Đương nhiên, không tin người thử xem..." Sư Đại Thiên tự hào lấy tay bóp túi tiền.

"Phác" một tiếng, trong nháy mắt túi tiền như bị nổ tung, bung ra một cỗ khói trắng thuốc bột, bao phủ Như Tiểu Lam cùng đám người Huyền Ngọc ở bên trong.

Đám người Huyền Ngọc đều ngây người: "Sư Đại Thiên, người bị ngốc sao!"

Như Tiểu Lam hiển nhiên cũng bị sự việc bất thành linh này dọa sợ ngây người, đứng ở nơi đó nửa ngày không nói ra được một câu.

A Nhiễm trắng mặt, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Sư Đại Thiên hất xì một cái, lấy tay xoa xoa mũi: "Nhìn đi, ta nói đâu có sai, thuốc bột này quả nhiên sẽ không làm người ta mê đảo."

Huyền Ngọc khẩn trương nói: "Không có độc chứ?"

Vừa rồi Như Tiểu Lam cũng bị thuốc bột phun đầy người, nếu như thật sự có độc thì bọn họ làm sao giao phó với thế tử được đây.

Thanh Mặc Nhan đứng lên.

"Người đừng tới đây!" Như Tiểu Lam đột nhiên quát lên bảo hắn dừng lại.

Thanh Mặc Nhan nhăn mày: "Có chuyện gì sao?"

"Trước tiên người đừng tới đây..." Như Tiểu Lam đưa tay sờ lên trái tim mình, vì sao tim lại đập nhanh như thế, hơn nữa trong cơ thể còn có một cỗ nhiệt lưu... Dần dần nảy lên.

Sư Đại Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Ngọc: "Trước kia tại sao lại không phát hiện ra, người này lớn lên cũng rất đẹp mắt."

Huyền Ngọc thiếu chút nữa phun ra hai chữ "cút đi!"

"Các người cũng không tồi..." Sư Đại Thiên nhìn tiếp về phía mấy người tử sĩ kia, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Mấy người tử sĩ lùi lại vài bước: "Người... Người đừng tới đây."

"Chuyện này là sao, vì sao đột nhiên lại cảm thấy các người đều thuận mắt hơn đây?"

Đáy mắt Sư Đại Thiên ứa ra tơ máu, tựa như lang sói muốn nhào đến.

Đám người Huyền Ngọc đều biết vô công, lúc này bọn họ cảm nhận được, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể đang không nghe theo khống chế mà bùng phát lên.

"Công tử mau mang Như cô nương đi..." Chưa đợi Huyền Ngọc nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã phi thân qua, dùng một tay ôm Như Tiểu Lam lên, bước nhanh ra khỏi cửa.

"Tất cả các người đều về phòng tắm nước lạnh đi." Âm thanh Thanh Mặc Nhan từ ngoài cửa truyền vào: "Ai cũng không được đi lại lung tung trong trại."

Lúc này mọi người đã rõ hết, loại thuốc bột kia sợ là không phải thứ tốt đẹp gì, dính vào trên người tựa như bị liệt hỏa thiêu đốt không tự thoát ra được.

Nhìn bộ dáng đói bụng ăn quàng của Sư Đại Thiên thì sẽ biết.

Thanh Mặc Nhan vội vàng ôm Như Tiểu Lam ra khỏi trại, bên ngoài cách đó không xa có một dòng suối nhỏ.

Vài tên tử sĩ đi theo phía sau bọn họ, nhưng không dám đến gần quá.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam vào trong dòng suối, nhưng mà vật nhỏ lại gắt gao túm chặt lấy hán không chịu buông tay.

"Nóng quá... Thanh Mặc Nhan, làm sao đây, nóng quá..."

Gân xanh nơi thái dương Thanh Mặc Nhan nổi hết cả lên.

Hắn cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra loại sự tình này, nếu lúc này Sư Đại Thiên đang đứng ở trước mặt hắn, hắn sẽ giết tên kia ngay lập tức.

Chính là dù cho ngấm mình trong suối nước Như Tiểu Lam vẫn không ngừng lôi kéo y phục của hắn.

Bởi vì đang ở gần trại, cho nên Thanh Mặc Nhan cũng không dám cởi y phục của nàng ra, hắn không ngừng bị đôi tay nhỏ bé của nàng dây dưa, làm cho hắn mệt đến đầu chảy đầy mồ hôi.

"... Nếu không ta biến thành mèo hương đi." Đôi mắt ngập nước nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy vô tội cùng chờ mong khiến trong lòng Thanh Mặc Nhan loạn thành một đoàn.

Biến thành mèo hương nàng sẽ không cần y phục nữa.

Thanh Mặc Nhan quay đầu nhìn mấy tên tử sĩ, bọn họ đứng rất xa, ai cũng không dám nhìn về phía bên này.

"Được rồi." Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, thân thể dần dần tản mát ra tia bạch quang.

Thanh Mặc Nhan nhìn y phục nàng rút xuống, mèo hương màu đen lẫn lộn ở trong nước, bộ lông sáng bóng đều ướt đầm, dán ở trên người nhìn có chút buồn cười.

"Đờ không?" Thanh Mặc Nhan quan tâm hỏi.

"Chít chít." Như Tiểu Lam kêu lên, thân thể khô nóng không hề dễ chịu, cũng may số thuốc bột kia bị đám người Huyền Ngọc cùng Sư Đại Thiên chia đều, cho nên số lượng nàng hít vào cũng không nhiều lắm.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng an tĩnh lại, liền xoay người phân phó người của hắn về quan sát đám người Huyền Ngọc.

Đám người Huyền Ngọc rất giỏi tự chủ, nhưng mà Sư Đại Thiên thì khó mà nói được, tuyệt đối không thể để hắn chạy đi "phát tiết".

"Phái người mang A Nhiễm về, thuận tiện đem túi tiền kia giao cho trại chủ." Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sắc bén, bình sinh hắn ghét nhất là những người dùng thủ đoạn muốn dựa vào hắn, rồi còn tùy thời tính kế người của hắn.

Hắn vừa mới phân phó xong, chợt có một tên tử sĩ chỉ về hướng sau lưng hắn: "Công tử, người xem đó là cái gì?"

Quay đầu lại, Thanh Mặc Nhan kinh hoàng khi thấy trong rừng rậm tối đen hiện ra nhiều điểm u quang, một cặp đi đôi với một cặp, tựa như ánh mắt của dã thú..

"Meo ô..." Trong rừng truyền đến tiếng mèo tru lên khàn đặc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Thú ngữ mèo hoang, tiểu nhóc con đừng chạy

Như Tiểu Lam đang ủ rũ ghé vào bên bờ, chợt nghe thấy xung quanh truyền đến tiếng kêu bén nhọn: "Meo ô..."

Mở to mắt, lòng toàn thân Như Tiểu Lam đều dựng hết cả lên.

Trong bóng đêm, có rất nhiều đôi mắt mèo xuất hiện.

Thanh Mặc Nhan đứng ở bên bờ, cách nàng khoảng một đoạn.

Móng vuốt nhỏ liều mạng vùng vẫy, nàng liều mạng trèo lên muốn chạy đến chỗ Thanh Mặc Nhan.

Nhưng mà, mèo hoang động tác còn nhanh hơn so với nàng, vèo một cái đánh về phía nàng.

Ai tới nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra a, mụ nội nó, đám mèo hoang này rốt cuộc muốn làm cái gì..

Trong lúc hoảng loạn, nàng nghe được thú ngữ của đám mèo hoang.

"Đứng lại! Cô nương này là của ta!"

"Cút ngay, nàng là của ta mới đúng!"

"Bỏ đại gia vui lòng nhận lấy..."

"Tiểu nhóc con đừng chạy..."

Đám mèo hoang huyền ảo âm ỉ nhào về phía nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa bốn chân đều mềm nhũn.

Trời xanh ơi, chúng nó đây là muốn tới ăn nàng.

Thanh Mặc Nhan cùng mấy tên tử sĩ cũng bị một màn này làm cho kinh sợ.

Thanh Mặc Nhan phản ứng đầu tiên, tiến về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngao ngao kêu nhào vào trong lòng hắn.

Nhóm tử sĩ thấy thế vội vàng đi qua bảo hộ chủ tử bọn họ.

Cả đám mèo hoang nhảy lên, kêu la âm ỉ.

Như Tiểu Lam bị dọa cuộn tròn thành một đoàn, trốn cả người vào trong y phục Thanh Mặc Nhan đầu cũng không dám ngẩng.

Đám người Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới lui trở về trại được, trên mặt và trên cánh tay của mọi người đều là vết thương do bị mèo cào.

Hoạt động hiển tế vẫn chưa kết thúc, bọn họ nương theo dòng người âm ỉ trở về nhà gỗ.

"Nhanh biến trở về đi!" Mới vừa đóng cửa phòng lại Thanh Mặc Nhan đã vội quát.

Như Tiểu Lam bị dọa, nửa ngày không có phản ứng.

"Nhanh biến trở về đi, ngươi muốn trở thành đối tượng để đám mèo hoang kia theo đuổi sao!" Thanh Mặc Nhan kéo nàng ra khỏi y phục.

"Meo ô!" Một con mèo đực nhảy lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan "ba" một tiếng đóng cửa sổ lại.

Ngoài cửa, ngoài cửa sổ, thường xuyên truyền đến tiếng mèo kêu, cao thấp nối tiếp.

"Nhanh lên!" Thanh Mặc Nhan thúc giục nói.

Như Tiểu Lam run rẩy, thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể, biến trở lại hình người.

Cơ hồ là cùng một lúc, đàn mèo bên ngoài đình chỉ công kích.

Đám mèo đực tựa như bỗng nhiên mất đi mục tiêu, xung quanh mờ mịt, du đãng một hồi rồi biến mất trong bóng đêm.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới vật nhỏ trong lòng vẫn chưa mặc quần áo, đang chuẩn bị đặt nàng lên trên giường, ai biết nàng lại oa một tiếng khóc lớn.

Không thể không thừa nhận, lúc này đây Như Tiểu Lam đã thật sự bị dọa cho sợ hãi.

Này không giống với những tình huống khủng bố khi làm bạn với nghề nghiệp Âm Dương sư trong nhiều năm, ngay lúc vừa rồi, nàng suýt nữa xảy ra quan hệ ái muội với một đám mèo đực, tình huống quá đáng sợ.

Trời ạ, càng nghĩ càng khiến cho nàng không thể bình tĩnh được.

Trong phòng tràn ngập hơi thở xạ hương nồng đậm.

Đến ngay cả chính nàng cũng không nhận ra, loại mùi hương từ trên người nàng càng ngày càng dày đặc.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam ngồi ở trên giường, ánh mắt thâm thúy.

Một màn vừa rồi đến ngay cả hắn cũng bị dọa sợ không hề nhẹ, thật không nghĩ tới nàng chỉ trúng phải một ít thuốc bột, mà đã dẫn đến nhiều mèo hoang như thế, nếu có một ngày thân thể nàng trưởng thành thật sự, đến lúc đó chẳng phải càng nhiều phiền toái hơn sao.

Lúc ấy nhất định hẳn phải nhìn chăm chăm vào nàng, phòng ngừa việc nàng tùy ý biến thành mèo hương.

Hắn cũng không muốn người khác động vào vật nhỏ của hắn.

Đêm đó, sau khi khóc xong Như Tiểu Lam liền cuộn tròn lại ngủ, đến cơm tối cũng không ăn.

Sáng hôm sau, nàng bị con đói làm cho tỉnh giấc.

Nhưng mà dù có thấy những món ăn thơm ngào ngạt cũng không lấy lại tinh thần được, sau khi ăn qua loa xong chút cơm lại lui về bên giường ngồi ngẩn người.

Thanh Mặc Nhan cố ý bắt chuyện với nàng, cho nàng xem mu bàn tay hôm qua bị mèo hoang làm cho bị thương.

Lúc này lực chú ý của vật nhỏ mới rời qua, áy náy giúp hắn xem xét vết thương.

"Công tử, trại chủ đến." Huyền Ngọc tiến vào thông báo.

Như Tiểu Lam nhìn trộm đánh giá Huyền Ngọc, thấy thần sắc hắn vẫn như thường, đến ngay cả những từ sĩ hôm qua bị thuốc bột phun lên người, nhìn qua cũng không có gì khác thường.

Người duy nhất có biến hóa lớn là Sử Đại Thiên.

Cả khuôn mặt hắn đều sưng hết lên, hai con mắt mang theo vết bầm màu đỏ tím, cực kỳ chật vật.

"Mặt Sử Đại Thiên sao vậy?" Nàng nhỏ giọng hỏi Thanh Mặc Nhan.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút: "Người không nên biết sẽ tốt hơn."

Như Tiểu Lam chớp mắt, nàng không nghĩ ra được đáp án, hắn lại không chịu nói cho nàng nghe, nàng đành phải giữ nghi hoặc trong lòng.

Không lâu sau, trại chủ mang theo A Nhiễm tiến vào.

Vừa bước vào trại chủ đã bắt A Nhiễm quỳ xuống.

"Đều là do lỗi của đứa nhỏ này, thế nhưng lại bỏ nhầm loại thuốc bột vào trong túi tiền, suýt nữa gây ra họa lớn, mong rằng Thanh công tử không lấy làm phiền lòng."

Như Tiểu Lam ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, đôi tay nhỏ bé gặt gao túm lấy y phục hắn, đôi mắt to chuyển động qua lại, không ngừng đánh giá trại chủ cùng A Nhiễm.

Nàng mới không tin là vô tình bỏ sai thuốc bột đâu, A Nhiễm kia rõ ràng là đang cố ý!

Trại chủ đầy mặt áy náy, quát lớn bắt A Nhiễm nhận lỗi với Thanh Mặc Nhan.

Thái độ của Thanh Mặc Nhan vẫn không nóng không lạnh, những việc như vậy hắn đã thấy rất nhiều ở trong cung, chân tướng sự việc thường vĩnh viễn không có khả năng nổi lên trên mặt nước, cho nên hắn cũng không muốn tốn quá nhiều miệng lưỡi vào việc này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nhiễm trắng bệch, một bên mặt vẫn còn in nguyên dấu tay, hình như là bị đánh.

Ngẫu nhiên ngẩng đầu, nàng rõ ràng thấy được tiểu oa nhi ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, khuôn mặt trắng trẻo mũm mĩm, đang nhe răng về phía nàng, không ngừng làm mặt quỷ.

Ngao ô ngao ô! Cào chết ngươi, cào chết ngươi!

Như Tiểu Lam không tiếng động rít gào.

Nàng mới không phải làm mặt quỷ, nàng chỉ đang dùng thú ngữ mắng nàng ta.

A Nhiễm nhú mày, trong lúc hoảng hốt, nàng tựa hồ nghe thấy được thanh âm rít gào của tiểu oa nhi: Cào chết ngươi, tiểu tạp chủng, cào chết ngươi, tiểu tạp chủng...

Lại ngẩng đầu cẩn thận nhìn Như Tiểu Lam.

Nàng cũng không hề phát ra thanh âm gì, chỉ ở đó nhe răng như một con thú nhỏ.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan mới biết vật nhỏ trong lòng hắn đang thật sự bức tức, nếu không phải bị hắn ôm, thì cơ hồ nàng đã nhào qua bên kia rồi đi.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, vật nhỏ dần dần an tĩnh lại.

Mặc kệ nàng là động vật hay là hình người, phương thức này đều sẽ có tác dụng.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được tiểu nhân nhi trong lòng dần thả lỏng, lười biếng tựa vào trên người hắn, ở dưới sự vuốt ve của hắn, thoải mái đến hai mắt lim dim.

Trại chủ hồn nhiên không nhận ra, vẫn cứ ngồi đó nói mấy lời khách sáo.

A Nhiễm nhận tội xong liền bị trại chủ đuổi ra ngoài.

Đi ở trong trại, thường xuyên có người nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường.

"Tại sao A Nhiễm lại bị trại chủ đánh?" Ân Ân, nàng nghe thấy có người nghị luận.

"Nàng là nữ nhi của trại chủ a, tâm cao khí ngạo, chương mắt nam nhi trong trại chúng ta, muốn trèo nên cành cao..."

"Người như Thanh công tử sao có thể coi trọng nàng."

"Nhất định là thấy tiểu phu nhân bên cạnh Thanh công tử còn nhỏ tuổi, cho rằng dễ bắt nạt."

"Người nhìn Như cô nương a, nàng lớn lên thật đáng yêu, mỗi lần nhìn thấy nàng đều rất muốn đến ôm một cái." Giọng một nữ nhân thành thực chen vào.

"Thật sự rất đáng yêu..."

A Nhiễm căng chặt sống lưng ngạo nghễ đi qua đám người.

"A Nhiễm, người chờ một chút!" Từ phía sau chạy đến một thiếu liên, hẳn là bạn từ nhỏ của A Nhiễm. "A Nhiễm, người thật sự đánh chủ ý lên người Thanh công tử?" Thiếu niên khẩn trương hỏi.

Cuối cùng A Nhiễm cũng bức bối: "Người đi đi, chuyện này không liên quan đến người!"

"A Nhiễm, sao người có thể nói như thế, ta cũng chỉ muốn tốt cho người..." Thiếu niên lắp ba lắp bắp giải thích.

"Các người đều nói Như cô nương đáng yêu... Bởi vì từ trước đến nay nàng chưa từng phải lo lắng cho cuộc sống của chính mình, còn ta từ nhỏ đã phải giả trang làm nam tử." Nhìn trang phục trên người mình, A Nhiễm cá giận nói: "Ăn mặc như thế này, đương nhiên không thể so sánh với nàng rồi!"

"Nhưng mà thân thù A Nhiễm giỏi hơn nàng rất nhiều a." Thiếu niên ra sức an ủi: "Hoạt động hôm nay có sẵn gấu đi, người có thể bày ra thân thù, đến lúc đó Thanh công tử nhất định sẽ phát hiện ra người rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Thanh Mặc Nhan, ta cho người một tấm da gấu nha

Hoạt động săn gấu được tổ chức ở dãy núi sau Thanh Thủy trại.

Thanh Mặc Nhan vì phòng ngừa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên cố ý dẫn Ngàn Thương theo, đi theo Như Tiểu Lam một tác cũng không rời.

Người Thanh Thủy trại dựng lều ở dưới chân núi, mang lên bàn ghế.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế cao, hai chân không chạm tới đất, chỉ có thể đong đưa ở giữa không trung.

"Người cũng phải đi săn gấu sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Đây là quy củ trong trại." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng ta cũng sẽ không mang người đi theo."

"Vì sao?" Nàng giạt mình: "Ngồi ở đây rất nhàm chán."

"Đại khái đến trưa sẽ đuổi hết gấu xuống núi rồi bắt chúng lại, đến lúc đó nướng thịt người có một phần là được." Thanh Mặc Nhan trấn an nói, cũng không có mềm lòng thay đổi chủ ý.

Thái Nghĩa Minh bên kia cũng bắt đầu bắt tay vào thu thập đồ dùng, chuẩn bị đi theo đội ngũ vào trong núi.

"Thái Nghĩa Minh cũng phải đi sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Khách quý đều phải vào núi, bắt quá chỉ là đi cùng mà thôi." Thanh Mặc Nhan muốn lưu Huyền Ngọc lại, Như Tiểu Lam lại không đồng ý.

"Có Ngàn Thương ở đây là đủ rồi." Lý do của Như Tiểu Lam rất đầy đủ.

"Nhưng mà Sứ Đại Thiên cũng ở lại đây." Ánh mắt âm trầm của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người Sứ Đại Thiên.

Có người kia ở đây, đủ để kéo thấp chỉ số thông minh của mọi người xuống, cùng với uy lực cũng giảm hết mức theo.

Mặt mày Sứ Đại Thiên vẫn còn sùng to, lui ở một bên ngơ ngác nhìn chằm chằm Ngàn Thương.

Mà Ngàn Thương lại hồn nhiên không phát hiện ra, lựa mông trên đầu lạp bị gió thổi qua, lên lên xuống xuống.

Thanh Mặc Nhan cùng Thái Nghĩa Minh đi theo đội ngũ vào trong núi, đi cùng bọn họ còn có một đội ngũ khác hiểu rõ về cách thức săn bắt gấu.

"Mùa thu trên núi này có rất nhiều gấu ngựa (*), lễ tế được thần hàng năm bọn họ đều tìm gấu ngựa để săn bắt, buổi tối là sẽ có lộc để ăn." Sư Đại Thiên lại gần nói.

(*) Gấu ngựa: Còn được biết đến với tên gọi Gấu đen Tây Tạng, Gấu đen Himalaya, hay gấu đen châu Á, là loài gấu kích thước trung bình, vuốt sắc, màu đen với hình chữ "V" đặc trưng màu trắng hay kem trên ngực.

"Thịt gấu ăn ngon lắm sao?" Nhắc tới ăn uống, hai mắt Như Tiểu Lam lại sáng trưng lên.

"Đương nhiên rồi." Sư Đại Thiên đắc ý nói.

Lưu lại dưới chân núi đều là vài lão nhân già yếu cùng với trẻ nhỏ trong trại, thời gian qua lâu, khó tránh khỏi cảm thấy nhàm chán, Như Tiểu Lam ngồi lâu đến mong ẽ ẩm, vì thế nhảy xuống ghế ý muốn tản bộ một lúc.

Đúng lúc này, Sư Đại Thiên đột nhiên trở nên khẩn trương, chỉ về phía xa nói: "Như cô nương, người xem đó là cái gì?"

Như Tiểu Lam thuận thế nhìn qua, chỉ thấy bóng cây dưới chân núi lay động, tựa như có thứ gì đang trốn ở nơi đó.

"Là gấu!" Trong đám người không biết là ai hô lên một câu.

Như Tiểu Lam lập tức nhảy lên trên ghế, kiễng chân nhìn về phía trong rừng.

Không hoảng sợ như mọi người, lúc này trong lòng nàng chỉ toàn là hưng phấn.

Có Ngàn Thương bên cạnh, sợ gì a?

Có gấu? Không quan hệ, tới bao nhiêu, bắt hết bấy nhiêu!

Đám người loạn cả lên, bởi vì không có đội ngũ săn gấu ở đây, mà gấu lại ở ngay trước mắt, tình huống như vậy đối với bọn họ mà nói là cực kì không may.

Mọi người bắt đầu lui tán, còn có người lại đây khuyên Như Tiểu Lam nên tránh đi trước.

"Không cần, ta ở đây là được rồi." Như Tiểu Lam cười hì hì: "Chẳng qua chỉ là gấu thôi, có gì đáng sợ đâu."

Phía chân núi, A Nhiễm trốn ở sau cây, nhìn thân ảnh nho nhỏ phía xa kia, hưng hăng cắn môi một cái.

"A Nhiễm, Như cô nương thế nhưng lại không chạy trốn... Chúng ta phải làm sao đây?" Hai thiếu niên khoác da gấu trên người, giả trang thành bộ dáng con gấu lay động mấy cành cây xung quanh.

"Không vội, dọa những người khác đi rồi tính sau." A Nhiễm suy tư nói, lớp da gấu này nàng phải rất vất vả mới trộm được từ chỗ phụ thân ra.

"Dù sao cũng có nhiều người nhìn thấy gấu như thế, lát nữa dù có người bị gấu cào cho mặt bị thương, cũng sẽ không có ai hoài nghi." A Nhiễm gắt gao nhìn chăm chăm Như Tiểu Lam đang đứng trên ghế.

Hai tên thiếu niên giả làm gấu đi qua đi lại trong rừng, từ phía xa mọi người chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh của một con gấu, nhưng lại không dám tới gần, cho nên A Nhiễm càng thêm tự tin không sợ.

Nàng đeo bao tay đặc chế vào, bao tay kia được chế từ móng vuốt gấu, chỉ cần lát nữa nàng thừa dịp cào lên mặt Như Tiểu Lam, sau này tiểu nha đầu kia đừng có mơ được Thanh công tử sủng ái nữa.

Nàng quan sát hết sức chăm chú, đột nhiên nghe thấy thanh âm hỗn độn từ phía sau truyền đến, cây cối ào ào bị giẫm gãy, thật giống như có một tảng đá to lăn từ trên núi xuống, thế như chẻ tre. (Linh: Hàng Fake gặp hàng Auth các cậu ạ.v)

"A... A Nhiễm, có gấu!" Hai gã thiếu niên đột nhiên kêu to lên.

A Nhiễm quay đầu lại, một trận gió tanh đập vào trước mặt.

Chỗ sườn núi, có một con gấu ngựa đang chạy như bay về phía bọn họ.

"A Nhiễm, chạy mau!" Hai tên thiếu niên ở bên trong lớp da gấu, không ra được, bọn họ chỉ có thể cúi người, dùng chân sau và cánh tay chạy như điên trên mặt đất.

Từ phía xa nhìn lại, tựa như một con gấu đang chạy vội.

"Như... Như cô nương, gấu... Gấu tới..." Sư Đại Thiên lắp ba lắp bắp.

"Ngạ nga, đến mới tốt." Như Tiểu Lam nhảy lên nhảy xuống trên ghế tựa: "Đi? Không đúng... Phía sau sao lại có thêm một con?"

Sư Đại Thiên hét lớn một tiếng, suýt nữa dọa Như Tiểu Lam rơi từ trên ghế xuống.

"Như cô nương, chúng ta mau chạy đi, con gấu ngựa phía sau rất lớn a!"

Như Tiểu Lam nhìn con gấu ngựa phía sau đang lấy vận tốc cực nhanh lao xuống triền núi, đuổi theo con gấu phía trước.

Chờ một chút, tư thế chạy của con gấu phía trước tại sao lại khó coi như vậy?

"Ngàn Thương." Như Tiểu Lam gọi: "Ra tay gọn gàng, đừng làm hỏng da gấu."

Nàng đã sớm tính toán, mắt thấy thời tiết sắp chuyển lạnh, sau này đi đường nếu có một tấm da gấu như vậy, nhất định sẽ rất ấm áp.

Ngàn Thương đi đến bên người nàng, dùng tay nâng đầu lập lên.

Sư Đại Thiên ôm cây cột lều, hận không thể trèo lên trên.

Ở thời điểm thấy gấu ngựa lao xuống hành động đầu tiên của A Nhiễm là chạy trốn!

Nàng quên hết sạch những gì đã được học, thời điểm đơn độc đối mặt với dã thú, nàng mới ý thức được, cái gọi là cường đại cùng thân thể tốt, cũng chỉ là lời khen tặng của mọi người dành cho nàng.

Gấu ngựa như cuồng phong xẹt qua bên người nàng, huy móng vuốt thật mạnh, thân mình A Nhiễm liền bắn ra xa...

Khi trại chủ dẫn người đuổi xuống núi, liền nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta sợ hãi.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên ghế nhàn nhã uống nước trà, Sư Đại Thiên chân chó đứng hầu hạ ở một bên.

Một con gấu lớn đuổi bốn chân ra, xụi lơ trên mặt đất, trên đầu cắm một thanh kiếm cực kỳ nhỏ.

Ở bên cạnh nó, có một con gấu khác đang cuộn mình lại, chẳng qua hình dạng con gấu này nhìn qua rất quái dị, tứ chi vắn vẹo thân thể cũng giống như bị cắt thành hai đoạn.

Ngàn Thương chăm chú nhìn con gấu kia, giống như đang tìm chỗ để xuống tay.

"Này... Đây là chuyện gì?" Trại chủ cả kinh nói.

Như Tiểu Lam không để ý đến câu hỏi của trại chủ, nhảy xuống ghế, chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan, ta tìm được cho ngươi một tấm da gấu lớn." Nàng gieo lên giọng tan: "Ngươi mau đến xem có hợp ý hay không."

Thanh Mặc Nhan bước nhanh tới, cúi người bế nàng lên: "Có bị thương không?"

Như Tiểu Lam phe phẩy đầu nhỏ: "Nhanh lên nhanh lên, ta dẫn ngươi đi xem, Ngàn Thương còn bắt sống được một con gấu nữa, nhưng mà cũng rất kỳ quái a, con gấu kia bị đâm trúng đầu nhưng lại không chết."

Đẩy mắt Thanh Mặc Nhan xẹt qua một đạo tinh quang, đi đến chỗ Ngàn Thương.

"Đưa kiếm đây." Một tay Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam, một tay tiếp nhận kiếm Huyền Ngọc đưa tới.

Hắn huy kiếm về phía con gấu còn sống kia...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Ta có thói quen ngủ cùng người, mất tích

Thanh Mặc Nhan chém một kiếm xuống, trong thân thể gấu bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thê thảm "Không cần!"

Da gấu rộng mở, lộ ra hai cái thiếu niên.

Trại chủ lập tức đen mặt, người của trại hắn sao hắn có thể không nhận ra.

"Các ngươi ở chỗ này làm gì?"

Hai thiếu niên nom nớp lo sợ bỏ từ trong da gấu ra, quanh co nửa ngày không nói ra lời.

"Các ngươi cảm thấy loại trò chơi này rất vui sao?" Trại chủ hiển nhiên đã tức giận: "Trong trại chúng ta cũng không muốn lưu lại người như vậy, từ hôm nay trở đi, các ngươi không còn là người của Thanh Thủy trại nữa..."

"Trại chủ tha mạng!"

"Ta... Chúng ta nói, trại chủ đừng đuổi chúng ta."

Hai thiếu niên sợ hãi, nếu thật sự bị đuổi ra khỏi trại, làm sao bọn họ sống được a.

"Là... Là A Nhiễm, nàng bảo chúng ta giả làm gấu, nói là... Muốn hù dọa mọi người một chút."

"A Nhiễm?" Trại chủ tức đến phát run: "Nàng ở đâu?"

"Không, không biết chúng ta vừa nhìn thấy gấu đã chạy ngay đi, sau đó lại liều mạng trốn, không có nhìn thấy nàng."

Lúc này mọi người mới chú ý tới, trong đám người không có thân ảnh của A Nhiễm.

"Chẳng lẽ nàng vẫn đang ở trong phiến rừng kia?" Một thiếu niên yếu ớt nói.

Trại chủ lập tức phái người đến đó, không bao lâu liền phát hiện A Nhiễm đang hấp hối.

Nàng bị móng vuốt của gấu ngựa cào qua, từ phía bên trái mặt, đến đầu vai, toàn bộ bên trái thân thể đều là máu chảy đầm đìa.

Như Tiểu Lam ôm cổ Thanh Mặc Nhan nhìn mọi người nâng A Nhiễm từ trong vũng máu ra, đưa về trại chữa trị.

"Nàng sẽ chết sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"... Còn không bằng chết." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt bỏ lại một câu.

Đối với A Nhiễm này, một chút hảo cảm Như Tiểu Lam cũng không có, cho nên dù có tận mắt nhìn thấy nàng bị trọng thương như thế, ở trong hoạt động hiển tế tiếp theo, nhiệt tình của nàng đối với thịt gấu nướng vẫn không giảm dù chỉ là một chút.

Trại chủ tìm đại phu tốt nhất trong trại đến chữa trị cho nữ nhi của hắn.

Đại phu đeo hòm thuốc đi ra lắc đầu liên tục.

Bị trọng thương như thế, dù cho bảo vệ được tính mạng, khuôn mặt kia của A Nhiễm sau này cũng không thể gặp người được nữa.

Bị gấu tấn công, huyết nhục mơ hồ, dạng thần được gì cũng không chữa trị được vết sẹo trên mặt nàng.

Tin tức A Nhiễm bị trọng thương rất nhanh đã truyền ra khắp trại, khi ngồi bên nôi trại, Như Tiểu Lam vừa ăn thịt, vừa nghe đám người bên cạnh khe khẽ nói nhỏ.

"... A Nhiễm thế nhưng tìm người giả làm gấu... Đây cũng quá mức đi."

"Ai nói không phải, đều là do trước kia trại chủ quá sùng nàng."

"Đáng tiếc a, khuôn mặt đang êm đẹp, cứ như thế mà bị phá hủy."

"Sợ cái gì, ở Thạch Phường trấn, còn có cô nương không gả được?"

"Nói cũng đúng."

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan, hắn cũng nghe thấy thanh âm nghị luận kia.

Nhưng mà ở trên mặt hắn, nàng không nhìn thấy bất cứ cảm tình dao động nào.

"Người không cảm thấy có chút đáng tiếc sao?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Đáng tiếc cái gì?"

"Nữ hài tử kia a." Như Tiểu Lam dè dặt cẩn thận nhìn Thanh Mặc Nhan: "Ta cảm thấy... Nàng giống như rất thích người..."

Thanh Mặc Nhan liếc nhìn nàng một cái: "Thích thì sao?"

Như Tiểu Lam tự biết mất mặt, có chút không xuống đài được: "Không sao... Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi."

"Có người thích ta, người cảm thấy không thoải mái?" Đột nhiên Thanh Mặc Nhan hỏi một câu.

"Mới không phải!" Như Tiểu Lam tựa như bị phỏng nhảy dựng lên.

Nàng càng phản ứng kịch liệt như vậy, ý cười nơi đáy mắt Thanh Mặc Nhan càng sâu, chẳng qua trên mặt hắn vẫn giấu diếm rất tốt.

"Ta còn tưởng rằng người không thích nàng tiếp cận ta đâu." Thanh Mặc Nhan thuận miệng nói.

Như Tiểu Lam há miệng, kỳ thực đến ngay cả nàng cũng không biết rõ rốt cuộc bản thân mình bị làm sao, chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này sẽ có người khác ngồi lên trên đùi Thanh Mặc Nhan, cả người nàng liền không thoải mái.

Có thể là do thói quen đi, nàng ở trong lòng an ủi chính mình như thế.

"Mới không phải... Chỉ là ta có thói quen ngủ cùng người thôi." Nàng lẩm bẩm.

Nàng cảm thấy, này giống như là quen giường, ngủ thời gian lâu, sẽ hình thành thói quen với cái giường này, nếu cái giường này bị người khác cướp đi, kia nàng sẽ không ngủ ngon giấc được.

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Đám người Huyền Ngọc nghe xong lời này, đều tròn mắt há hốc mồm.

Như cô nương lúc này mới lớn được bao nhiêu, cư nhiên có thể nói ra được những câu kinh thế như vậy.

Nguyên lai chân tướng là thế tử và tiểu phu nhân đã ngủ?

Như Tiểu Lam vui vẻ nhẹ nhàng cảm lấy xiên gỗ, ngồi nường thịt gấu, hoàn toàn không chú ý tới Thanh Mặc Nhan sắp biến thành hóa thạch, khuôn mặt như bị hong khô ở trong gió đêm.

Hoạt động săn gấu cuối cùng cũng kết thúc, Như Tiểu Lam vuốt bụng nhỏ căng tròn, cảm thấy mỹ mãn đi theo Thanh Mặc Nhan trở về nhà gỗ.

"Ngày mai trong trại có săn cái gì nữa không?" Nàng hỏi Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc xấu hổ, cô nãi nãi, người xem hoạt động săn bắt là đi cắm trại dã ngoại sao?

Như Tiểu Lam ngã xuống giường gỗ động cũng không muốn động, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nói chuyện của Thanh Mặc Nhan.

Muộn như thế, Thanh Mặc Nhan hẳn còn đang nói chuyện với ai?

Như Tiểu Lam tò mò ngồi dậy nhìn ra phía cửa sổ, chỉ thấy một trung niên nam tử đang đứng đó thấp giọng nói chuyện với Thanh Mặc Nhan.

Nàng nhận ra, hẳn chính là người được cứu ra khỏi Loạn Thạch cốc Phùng Toàn Sơn.

Đái khái Thanh Mặc Nhan đang hỏi đối phương về những chuyện liên quan đến Độc phu nhân.

Nàng đang nghĩ, con buồn ngủ lại kéo đến, mơ mơ màng màng muốn nhắm mắt.

Vừa định ngủ, nàng bị tiếng ồn ào ngoài cửa sổ làm cho bừng tỉnh.

Khắp nơi trong trại đều là cây đuốc, nam tử trưởng thành cầm theo trường đao chạy tới chạy lui, trong nháy mắt, toàn bộ trại đều rơi vào trạng thái giới nghiêm.

Như Tiểu Lam bị dọa bay luôn cả con buồn ngủ: "Phát sinh chuyện gì?"

Nhìn nàng vội vàng xuống giường đi giày, Thanh Mặc Nhan đi vào trấn an nói: "Không cần hoảng, trong trại có người mất tích, bọn họ là đang tìm người."

"Ai mất tích?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Nữ nhi trại chủ, A Nhiễm."

Như Tiểu Lam sửng sốt ở nơi đó, nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần được: "Làm sao có khả năng, nàng bị trọng thương như vậy..."

"Cho nên hiện tại đang lục soát trong trại."

Hai người đang nói chuyện, đã thấy có mấy vị nam tử cầm cây đuốc trong tay bước vào: "Thanh công tử, trại chủ chúng ta cho mời."

Như Tiểu Lam không nói gì, ôm chặt lấy eo hắn.

Ý tứ của nàng rất rõ ràng, nàng cũng muốn đi theo.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng đi giày, dắt tay nàng ra khỏi cửa, Huyền Ngọc dẫn theo người gặt gao đi theo phía sau.

Mấy nam tử dẫn đường đưa bọn họ tới trước một căn nhà gỗ, cửa nhà gỗ rộng mở, trại chủ đang đứng ở cửa nói chuyện cùng với một nam tử ăn mặc như đại phu.

"Thanh công tử tới." Có người thông bẩm.

Trại chủ quay đầu nhìn về phía bọn họ, thần sắc ngưng trọng: "Thanh công tử, người đến xem cái này."

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào cửa, chỉ thấy trong phòng bày một cái giường gỗ.

"Trước khi mất tích A Nhiễm đang nghỉ ngơi ở căn phòng này." Trại chủ nói, đồng thời chỉ về phía tấm vải bố mảy trắng trên giường, trên vải bố màu trắng là một chữ "Độc" màu đỏ.

Như Tiểu Lam không hiểu rõ về chữ ở Hạ Quốc, nhưng mà chữ màu đỏ trên vải bố nàng lại biết: Đó là máu.

Tươi mới, vết máu vẫn còn chưa khô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 157: Độc phu nhân trò chơi bắt đầu

Trại chủ thần sắc buồn bã: "A Nhiễm bị người của Độc phu nhân bắt đi."

Thanh Mặc Nhan nhìn vết máu trên vải bố màu trắng: "Sao người của nàng lại đi vào trong trại được?"

Trại chủ ưỡn oai nói: "Kỳ thực không chỉ riêng nơi này của ta, mà ở trong cả Thạch Phường trấn, nơi nơi đều có cơ sở ngầm của nàng."

Thanh Mặc Nhan cầm tấm vải bố lên.

Phía dưới vải bố thỉnh thoảng lộ ra một phong thư.

Trại chủ xông về phía trước cầm lấy lá thư, sau khi xem qua mặt liền trắng bệch không còn chút máu: "Thanh công tử, thư này là Độc phu nhân gửi cho ngài..."

Thanh Mặc Nhan thông dong tiếp nhận lá thư.

Trên thư chỉ có một dòng chữ, đại ý là muốn

mời hắn đến dự tiệc một lần nữa, mặc khác còn nói nếu như hắn không đến, thì tánh mạng A Nhiễm khó mà giữ được.

"Thanh công tử..." Trại chủ khản trương nhìn hắn, miệng mấp máy, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn đương nhiên hy vọng có thể cứu được nữ nhi của mình về, nhưng mà độc phu nhân là nhân vật như thế nào hắn cũng hiểu rất rõ, nếu để Thanh công tử đi dự tiệc, chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều.

Thanh Mặc Nhan nhìn lá thư trong tay, cười lạnh.

"Huyền Ngọc, chuẩn bị xe." Hắn phân phó nói.

Huyền Ngọc lĩnh mệnh đi chuẩn bị.

Trại chủ vừa mừng vừa sợ: "Thanh công tử, người thật sự muốn đi sao?"

"Độc phu nhân đã thịnh tình như thế, sao có thể không đi." Thanh Mặc Nhan cười khẽ một tiếng.

Chợt thấy góc áo bị người kéo động, cúi đầu, chống lại với đôi mắt đẹp như phi thúy.

Như Tiểu Lam không nói một tiếng nắm lấy góc áo hắn.

"Người..." Hắn do dự mở miệng.

Lúc này đi gặp Độc phu nhân còn nguy hiểm hơn lần trước nhiều, hắn không muốn mang nàng theo.

Nhưng mà khi hắn chưa nói hết câu, Như Tiểu Lam đã hoàn toàn phủ định ý nghĩ của hắn.

"Ta cũng đi!"

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lát, đột nhiên lộ ra mỉm cười.

"Hảo."

Quả nhiên giống như nàng nói, mặc kệ hắn ở đâu, nàng cũng sẽ đi theo hắn.

"Thanh công tử, có thể mang theo ta không?" Trại chủ thăm dò hỏi.

Là phụ thân, hắn đương nhiên không muốn bị bài xích ở bên ngoài.

Thanh Mặc Nhan cũng không cự tuyệt, mang theo Như Tiểu Lam trở về nhà gỗ thu thập đồ đạc, rồi sau đó rời khỏi Thanh Thủy trại.

Thái Nghĩa Minh cũng nghe được tin tức, hắn lo lắng đứng nơi đó nhìn Như Tiểu Lam, hắn không hiểu, chuyện nguy hiểm như thế, tại sao Thanh công tử lại muốn mang nàng theo.

Trại chủ sau khi an bài tốt mọi chuyện trong trại liền đi theo đám người Thanh Mặc Nhan rời đi, trước lúc hùng đông mọi người đã trở lại đến Thạch Phường trấn.

Thanh Mặc Nhan để Sử Đại Thiên quay về trước, sau đó bọn họ trực tiếp đi đến chỗ ở của Độc phu nhân.

Bất đồng với sự quý dị lần trước, lúc này đây Độc phu nhân đã sớm ngồi trong phòng khách chờ bọn họ.

Cùng với đó, còn có điểm tâm phong phú.

"Nếu chư vị không chê, liền cùng ta dùng bữa sáng đi." Độc phu nhân ưu nhã ngồi sau bàn, mỉm cười với mọi người.

Tuy là nói như thế, nhưng cũng không có ai muốn cùng dùng bữa với vị phu nhân trước mặt này, ngay cả ngày thường miệng tham ăn Như Tiểu Lam cũng không muốn động đến đồ ăn ở nơi đây.

Nữ nhân này tạo cho nàng cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nàng cũng không muốn lấy thân thử độc.

"Ta biết Thanh công tử đang đi khắp nơi tìm kiếm quý thảo, hiện tại ở nơi này của ta vừa vặn có một cơ hội có thể cung cấp cho ngươi, không biết Thanh công tử có hứng thú hay không?"

Thanh Mặc Nhan ngồi im không nhúc nhích, trạ chủ ở một bên lại run run mở miệng nói: "Nữ nhi của ta, nàng ở đâu?"

Độc phu nhân khinh thường nghiêng đầu nhìn lướt qua trạ chủ: "Nha đầu kia cả khuôn mặt đều đã bị hủy, ngươi giữ nàng lại cũng không có tác dụng gì, không bằng tặng cho ta đi."

Trạ chủ trắng mặt, vị Độc phu nhân này là nhân vật hắc không thể đùa vào, mỗi câu hắc nói ra đều dè dặt cẩn thận, hắc sợ nếu như chọc giận đối phương, rất có khả năng cả trạ của hắc đều sẽ gặp tai ương.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra trạ chủ không ổn, liền mở miệng chuyển hướng câu chuyện: "Ngươi nói xem, là cơ hội gì."

Độc phu nhân cười khanh khách, đáy mắt hiện lên tia mỉa mai: "Không bằng chúng ta cùng chơi một trò chơi đi, nếu ngươi thắng ta sẽ đáp ứng một điều kiện của ngươi, định đổi lấy nha đầu bị hủy mặt kia, hay là một gốc cây quý thảo... Tùy ngươi chọn."

Lông mày Thanh Mặc Nhan nhíu lại.

Hắn không tin trên đời này có chuyện tốt như vậy.

"Là trò chơi gì?"

Độc phu nhân cho ngón trỏ vào trong chén rượu, rồi sau đó dùng ngón tay thấm dấm rượu vẽ lên trên mặt bàn.

"Có người trộm đi một gốc quý thảo của ta, hắc là người hái thuốc ta thuê nhiều năm, cho nên rất quen thuộc với lãnh địa của ta, nhưng ta lại không cẩn thận để cho hắc chạy mất, nếu ngươi có thể giúp ta giết hắc, tìm quý thảo về đây, liền tính ngươi đã thắng trong trò chơi này."

Ngón tay Độc phu nhân vẫn tiếp tục vẽ ở trên bàn, Như Tiểu Lam vùng trộm đuôi dài cổ xem nàng đang vẽ cái gì, kết quả thứ nàng đang vẽ là một đóa hoa đáng yêu cùng những con bướm bướm.

Như Tiểu Lam khẽ rung mình.

Trước kia nàng từng nghe ông nội nói qua, phạm là người như vậy, tâm lý đều không bình thường.

Nghĩ đến cũng là một nữ nhân huyết tính ngoan độc, đang ở đây đàm luận chuyện giết người cùng bọn họ, mà trong tay lại vẽ ra được một bức tranh mỹ lệ vô tội... Cũng chỉ có kẻ điên mới làm ra được chuyện như vậy.

"Bảo ta đi tìm quý thảo về giúp ngươi?" Thanh Mặc Nhan cười khê khinh thường: "Ngươi không sợ ta chiếm nó làm của riêng?"

Độc phu nhân mỉm cười nheo mắt lại: "Ngươi sẽ không, bởi vì yêu cầu của ngươi là quý thảo còn tươi mới, mà thứ ngươi kia trộm đi là gốc quý thảo đã bị phơi khô, tuy rằng đều trân quý như nhau, nhưng nó đối với ngươi lại không có tác dụng gì."

"Nga? Sao phu nhân biết được thứ ta cần là quý thảo còn tươi mới?" Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan ẩn hiện ra tia tàn khốc.

Việc hắc tìm kiếm quý thảo làm thuốc dẫn cũng không có bao nhiêu người biết.

Độc phu nhân cười lộ lên: "Ồ Thạch Phưởng trấn này, cái gì ta cũng biết."

Trạ chủ nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, ánh mắt phức tạp.

Hắn muốn cứu nữ nhi, nhưng mà hắc cũng biết, thứ đối phương cần là quý thảo còn tươi mới.

Nếu thật sự giúp Độc phu nhân giết chết người hái thuốc, tìm thứ kia về giúp nàng, nữ khi đó Thanh công tử không chọn cứu nữ nhi của hắc... Thì hắc phải làm sao bây giờ?

Không đợi hắc sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Thanh Mặc Nhan bên kia đã đứng dậy: "Nói đi, người hái thuốc đã chạy trốn kia đang ở đâu?"

Rừng sâu u ám, theo sắc trời dần sáng lên, sương khí cũng dần dần tản ra, chẳng qua nếu so sánh với rừng cây bình thường, nơi này thiếu nhiều sinh cơ, cánh rừng to như vậy mà không nghe được dù chỉ là một tiếng chim hót.

"Nơi này chính là lãnh địa của Độc phu nhân." Dẫn đường cho đám người Thanh Mặc Nhan là một gã sai vặt, hắc đưa bọn họ đi tới một khu đất trống bên ngoài cánh rừng, xung quanh cánh rừng là lưới chắn, để cho người bên ngoài biết nó đã có chủ nhân.

"Hôm qua người hái thuốc kia đã bỏ chạy vào trong khu rừng này." Gã sai vật giải thích.

"Có khả năng hắn đã chết ở nơi nào đó trong kia rồi không?" Như Tiểu Lam hỏi một câu.

Bởi vì đây là một khu rừng rất sâu và nguy hiểm, hơn nữa xung quanh đều tràn ngập tử khí cùng với hơi thở không rõ.

Gã sai vật mặt không biểu tình: "Các người chỉ cần mang đầu của hắn về, còn có đồ vật mà hắn trộm đi là được."

Nói cách khác, Độc phu nhân chỉ quan tâm đến hai việc đó, còn quá trình ra sao, nàng không hề quan tâm.

Như Tiểu Lam nhìn rừng sâu, trông mất chuyển động, đi đến bên cạnh lối kéo tay áo Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi người xuống, Như Tiểu Lam ghé vào lỗ tai nói nhỏ với hắn một trận.

Trong mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một tia tinh quang.

"Người có thể để lại vài thứ của người đã chạy trốn kia không, quần áo hay cái gì cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Tìm kiếm người trộm được, giết hay lưu?

Gã sai vật dẫn đường rời khỏi.

Trước khu rừng chỉ còn lại Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam cùng với Huyền Ngọc ba người bọn họ.

Những người khác đều đã bị Thanh Mặc Nhan đuổi quay về.

Tìm kiếm người ở một nơi chứa đầy oán khí như thế này, không phải cứ có nhiều người là tốt.

Thanh Mặc Nhan cũng không muốn làm thiệt hại người của hắn ở đây.

Như Tiểu Lam lên tiếng, gọi chó ngốc ra.

Huyền Ngọc cầm một cái giỏ thuốc đi tới: "Đây là thứ người hái thuốc kia đã từng dùng qua."

Như Tiểu Lam để cho chó ngốc ngửi giỏ thuốc: "Mang chúng ta đến chỗ người hái thuốc kia." Nàng mệnh lệnh nói.

Chó ngốc hưng phấn phe phẩy đuôi chạy đi.

Ba người gắt gao đuổi theo.

Trong rừng sâu nơi nơi đều có những nguy hiểm ngầm, bất quá có Như Tiểu Lam ở đây, nàng có thể phát hiện ra chỗ không ổn, dẫn bọn họ tránh khỏi những cạm bẫy.

Rất xa, trong rừng lộ ra mấy gian nhà cỏ.

Chó ngốc dừng bước chân, ngửi ngửi xung quanh.

Như Tiểu Lam sợ chó ngốc phát ra tiếng kêu làm kinh động đến người trong nhà, liền triệu hồi nó về.

Ba người dè dặt cẩn thận đến gần nhà cỏ, mới phát hiện nơi này cư nhiên là chỗ ở của những người hái thuốc.

Có thể sống ở loại địa phương này, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không khỏi thán than cho sự vất vả của họ.

Hàng năm phải sống ở nơi tràn đầy tử khí, đến ngay cả Âm Dương sư cũng không thể bình yên sống đến già được, càng đừng nói đến người thường.

Một người hái thuốc đi từ trong nhà cỏ ra, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy Thanh Mặc Nhan bọn họ.

Nhưng mà khiến cho bọn hắn ngoài ý muốn chính là, trên mặt người nọ không hề lộ ra chút tia kinh hoàng nào.

"Các người đến đây tìm Tuyên Hàn đi, hắn không còn ở đây nữa." Người hái thuốc dùng thái độ lạnh băng nói chuyện với bọn họ.

Tuyên Hàn đúng là tên của người hái thuốc mà Độc phu nhân muốn bọn họ truy giết.

"Người có biết hắn ở đâu không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thời điểm người hái thuốc nhìn đến Như Tiểu Lam ánh mắt liền có chút hoảng hốt.

Kỳ thật ngày thường khi đi ở trên phố, những người lần đầu nhìn thấy Như Tiểu Lam đều sẽ bị bộ dáng đáng yêu của nàng hấp dẫn, đặt biệt là đôi mắt kia, tựa như phi thủy đẹp nhất, khiến người ta sau khi nhìn thấy liền nuối tiếc rời đi.

"Tuyên Hàn ở đâu?" Thanh Mặc Nhan tiến lên chặn lại tầm mắt của người hái thuốc: "Hắn lấy trộm đồ của Độc phu nhân, chắc ngươi cũng biết kết cục hắn sắp gặp phải đi?"

Người hái thuốc lâm vào trầm mặc.

"Hắn chạy trốn rồi sao?" Như Tiểu Lam vươn đầu từ sau lưng Thanh Mặc Nhan ra hỏi.

Rất rõ ràng, thời điểm Như Tiểu Lam hỏi chuyện, người hái thuốc cũng không bài xích nàng.

"Đúng vậy, hắn đã rời khỏi đây từ đêm qua."

"Ngươi có biết hắn đi đâu không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Người hái thuốc nhú mày: "Các ngươi muốn giết hắn sao?"

"Chưa nói trước được." Thanh Mặc Nhan chen vào một câu.

Như Tiểu Lam ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn hắn, bọn họ cũng đã đáp ứng điều kiện của Độc phu nhân, chẳng lẽ Thanh Mặc Nhan còn có tính toán khác?

Người hái thuốc cười khổ: "Nếu các ngươi có thể tìm được hắn, thì nên giết hắn đi, đối với người phản bội Độc phu nhân mà nói, đây là phương thức chết hạnh phúc nhất."

Độc phu nhân, người cũng như tên, nếu những người phản bội mà rơi vào trong tay nàng, không cần nghĩ, cũng biết sẽ phải chịu những loại cực hình gì.

"Được, chúng ta sẽ tận lực khiến hắn chết mà không hề hay biết." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình nói.

Như Tiểu Lam biết những lời này của Thanh Mặc Nhan không phải là nói đùa, chẳng qua là nghe qua có chút vô tình.

"Tuyên Hàn đi tìm phụ nhân kia." Người hái thuốc lâm bảm: "Hắn vì nàng nên mới trộm được."

"Phụ nhân?" Như Tiểu Lam cùng chó ngốc đồng loạt vênh tai lên, chuyện này chắc là có nội tình đi?

"Phụ nhân kia bị Độc phu nhân vứt bỏ ở trong rừng, từ trước đến giờ nàng luôn đem những thứ rác rưởi hết tác dụng ném đến đây, còn nói là vùng đất này rất màu mỡ, sinh trưởng rất nhiều dược liệu quý hiếm..." Người hái thuốc như đang tự nói với chính mình: "Bởi vì phụ nhân kia máu đã bị ô uế, cho nên đối với Độc phu nhân mà nói nàng tựa như rác rưởi không còn tác dụng, muốn giết thì giết, trực tiếp ném vào trong rừng."

"Nàng được Tuyên Hàn cứu về, nếu không phải nhờ Tuyên Hàn dùng rất nhiều dược liệu điều dưỡng, thì nàng sớm đã chết, nhưng mà máu của nàng vẫn còn rất bẩn, chỉ có cách dùng quý thảo lâu năm làm dược vật điều hòa may ra mới có thể cứu khỏi..."

"Cho nên vì phụ nhân kia nên Tuyên Hàn mới đi trộm đồ của Độc phu nhân?" Như Tiểu Lam hỏi.

Người hái thuốc cười khổ nói: "Dù sao đây cũng là lựa chọn của hắn, chẳng oán được ai."

Dù cho có cứu được phụ nhân kia thì sao, Thạch Phưồng trấn là thiên hạ của Độc phu nhân, mặc kệ bọn họ chạy đến đâu cũng không tránh khỏi một chữ "chết".

Tin tưởng đến ngay cả người hái thuốc này cũng hiểu rất rõ vận mệnh sau này của mình.

Đã làm người hái thuốc của Độc phu nhân, cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện đi ra khỏi đây, thẳng cho đến khi chết mới thôi... Rồi sau đó xác họ sẽ biến thành bùn đất, trở thành chất dinh dưỡng cho những cây dược liệu.

Thanh Mặc Nhan mang Như Tiểu Lam đi đến chỗ phụ nhân ẩn thân.

"Tổng cảm thấy, có chút đáng thương a." Như Tiểu Lam thở dài.

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, người đáng thương trên đời này thật sự rất nhiều, nếu hắn vì điều này mà mềm lòng, như vậy vĩnh viễn hắn sẽ không làm được việc gì cả.

Dựa theo lời người hái thuốc, phụ nhân kia đang ở trong rừng sâu phía bên trái lưng núi, nơi đó địa thế cao, có một gian nhà cỏ đơn sơ.

Thời điểm mọi người đi về phía nhà cỏ, Như Tiểu Lam lặng lẽ kéo ống tay áo Thanh Mặc Nhan: "Ngươi thật sự muốn giết tên Tuyên Hàn kia sao?"

Thanh Mặc Nhan cũng không trả lời vấn đề của nàng, mà chỉ đặt tay lên trên đầu nàng.

Ba người bước tới phòng ngoài, Như Tiểu Lam nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc của nữ tử.

Thăm dò nhìn vào trong.

Một phụ nhân trên mặt trái rộng toàn vết thương đang quỳ gối trên mặt đất, bụm mặt cúi đầu khóc thút thít.

"Đừng như vậy... Người nghe ta nói..." Ở phía đối diện phụ nhân là một nam tử chừng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc như người hái thuốc: "Chỉ cần uống vào thuốc được nấu từ quý thảo, máu của người sẽ sạch sẽ trở lại."

Hắn lấy ra một hộp gỗ nhỏ, cúi người đặt xuống trước mặt phụ nhân kia: "Người xem... Cuối cùng ta cũng lấy được nó, chỉ cần nấu nó thành thuốc người sẽ không sao nữa."

Phụ nhân mở to mắt nhìn chăm chăm hộp gỗ trong tay, vươn tay lên muốn chạm vào nó, nhưng mà ở thời điểm gần chạm đến nàng lại rút tay về.

"Người trộm đồ của Độc phu nhân, người điên rồi, nàng sẽ không bỏ qua cho người!" Phụ nhân khóc nói.

"Không sao, đợi người khôi phục, ta đem người rời khỏi đây." Khuôn mặt lạnh lùng của Tuyên Hàn tràn đầy biểu cảm vui sướng: "Ta làm người hái thuốc ở đây đã hơn ba mươi năm, cho nên cực kỳ quen thuộc với địa hình nơi này, ta sẽ dẫn người chạy đi, đến lúc đó chúng ta rời khỏi Thạch Phường trấn, người muốn đi đến đâu cũng được..."

Phụ nhân ngừng khóc, trong ánh mắt lóe lên hy vọng, nhưng mà rất nhanh đã bị sợ hãi trên mặt nàng thay thế.

"Người mang đồ trở về đi." Phụ nhân khóc khuyên nhủ: "Bây giờ về vẫn còn kịp đi? Còn cấp Độc phu nhân... Bằng không nàng sẽ không bỏ qua cho chúng ta!"

Bên ngoài nhà cỏ, Như Tiểu Lam nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan, hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó nghe cuộc đối thoại của hai người trong phòng, hoàn toàn không có ý tứ động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng (*)

(*) Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái hoạ ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế nguy hiểm.

Tuyên Hàn ôm phụ nhân kia vào trong lòng, không ngừng an ủi nàng.

Nhưng mà phụ nhân kia lại hoàn toàn lâm vào trong sợ hãi cùng tuyệt vọng, không ngừng khóc thút thít.

"Sao người lại dám đi trộm đồ của Độc phu nhân... Nàng là người thế nào, chẳng lẽ người không biết?"

"Ta biết."

"Nếu rơi vào tay nàng... Nàng sẽ không để chúng ta chết dễ dàng, nàng sẽ nghĩ ra vô số biện pháp để tra tấn chúng ta." Phụ nhân bưng mặt, run rẩy không ngừng.

"Dù sao sống như trong địa ngục như thế này cũng không khác gì so với chết." Tuyên Hàn vươn ngón tay ra tinh tế vuốt mặt nàng: "Chờ thân thể người tốt lên, chúng ta sẽ thành thân, không phải người vẫn luôn muốn có hài tử sao..."

Phụ nhân không ngừng lắc đầu, mặt trắng không còn chút máu: "Không không không, nàng sẽ giết chúng ta, mặc kệ chúng ta chạy trốn đến đâu, ngay cả con chúng ta cũng sẽ bị nàng giết chết, nàng sẽ nướng chúng ta ở trên lửa, chiên chúng ta trong chảo dầu... Tựa như cách nàng đã làm với những người khác..."

"Không sao, chỉ cần chúng ta trốn đi xa là được." Tuyên Hàn đỡ lấy tay phụ nhân, muốn kéo nàng từ trên mặt đất lên.

"Không!" Phụ nhân hét to một tiếng vùng thoát khỏi tay hắn, xoay người bỏ chạy ra ngoài cửa.

"Người muốn đi đâu!" Tuyên Hàn bước nhanh theo ôm lấy nàng từ phía sau.

"Không không... Ta không muốn chết, thật vất vả ta mới sống sót được... Ta không muốn bị bắt trở về, nàng nhất định sẽ rút hết máu của ta, dù cho máu ta đã bị ô uế... Nàng nhất định sẽ làm như thế..."

Phụ Nhân run rẩy cuộn người thành một đoàn.

"Sẽ không, nếu người lo lắng, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, ta biết một chỗ có thể chạy ra khỏi cánh rừng này, không cần đi qua tòa nhà của Độc phu nhân..."

Tuyên Hàn đột nhiên im lặng.

Hắn nghi hoặc cúi đầu nhìn về phía phụ nhân ở trong lòng, phụ nhân vẫn còn khóc, nhưng trong tay nàng lại cầm một thanh chủy thủ mà người hái thuốc thường mang theo để phòng thân.

Chủy thủ sáng long lanh đối diện với ngực hắn, vài giọt máu chảy theo khe lõm của chủy thủ nhỏ giọt xuống mặt đất.

"Người..." Trên mặt Tuyên Hàn hoàn toàn là biểu cảm không thể tin nổi: "Người muốn... Giết ta?"

Chúy thủ run rẩy trong tay phụ nhân: "Thực xin lỗi thực xin lỗi... Nhưng mà ta không có biện pháp nào khác, chỉ khi người chết đi mới đánh tan được oán hận trong lòng Độc phu nhân, chỉ cần trả được này về... Nàng sẽ tha thứ cho ta, sẽ đi..."

Ngoài phòng, cuối cùng Như Tiểu Lam cũng hiểu rõ tại sao Thanh Mặc Nhan vẫn luôn không động thủ.

Tình hình như vậy, căn bản là không cần bọn họ phải ra tay.

Nếu vừa rồi bọn họ xuất hiện, có khả năng hai người ở bên trong sẽ vì phải đối mặt với địch nhân mà chạy đi, hoặc là ra sức phản kháng.

Nhưng mà hiện tại, nỗi sợ hãi đối với cái chết đã hoàn toàn đánh bại phụ nhân kia.

Thậm chí Như Tiểu Lam có thể nhìn thấy được tử khí ở xung quanh đang bắt đầu hội tụ về trên người phụ nhân kia, chiếu cố nàng.

Nàng muốn nhìn xem trên người nam nhân kia có tử khí vờn quanh hay không, đột nhiên cảnh vật trước mắt bị người chặn lại.

Thanh Mặc Nhan lấy tay bịt kín mắt nàng lại.

Trong phòng truyền đến tiếng thét chói tai của nữ tử, âm thanh bén nhọn tựa như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc bước vào, hết thảy đã khôi phục lại yên tĩnh.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan che chở phía sau, nàng lặng lẽ vươn đầu ra nhìn xung quanh.

Máu tươi chảy đầm đìa trên mặt đất, giống như những cánh hoa màu đỏ tràn ra, một phụ nhân ngã vào trong vũng máu, ngực bị thanh chùy thủ đâm trúng.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn trọng tiến lên thăm dò mạch đập đối phương, rồi sau đó lại lắc đầu với Thanh Mặc Nhan.

"Xen ra đến người cũng muốn kết thúc chuyện này thật nhanh." Thanh âm lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan vang lên.

Tuyên Hàn quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Thanh Mặc Nhan nhìn hộp gỗ rơi ở cách đó không xa.

Huyền Ngọc đi qua nhặt hộp gỗ lên, giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan mở hộp ra nhìn, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Như Tiểu Lam lại gần muốn nhìn rõ đồ vật trong hộp.

Thanh Mặc Nhan lại trực tiếp ném cái hộp xuống đất: "Quả nhiên tất cả đều là tính toán của nữ nhân kia, tất cả đều là một âm mưu."

"Cái gì?" Như Tiểu Lam nhất thời không kịp phản ứng.

Vì sao Thanh Mặc Nhan lại ném cái hộp kia đi? Đó là thứ quan trọng mà Độc phu nhân muốn tìm a.

"Trong đó căn bản không phải là quý thảo." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói.

"Người nói cái gì?" Lần này người kinh ngạc không chỉ có mình Như Tiểu Lam, đến ngay cả Tuyên Hàn cũng ngẩng đầu lên.

"Tuy rằng nó rất giống, nhưng thứ trong hộp cũng không phải là quý thảo chân chính."

"Người... Làm sao người biết..." Tuyên Hàn cầm hộp lên, run rẩy mở ra.

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhìn thấy, trong hộp là một bình sứ.

Tuyên Hàn vừa cầm bình sứ lên, trong hộp liền bay ra một tờ giấy nhỏ.

Nhìn tờ giấy kia, ngũ quan Tuyên Hàn vận vẹo, tựa như sắp sửa bị hòng đến nơi.

"Trên đó viết cái gì?" Như Tiểu Lam hỏi, nàng không biết chữ Hạ Quốc.

"Các người bị lừa, một đám ngu xuẩn." Thanh Mặc Nhan đọc chữ trên tờ giấy.

Như Tiểu Lam ngây người.

Độc phu nhân này... Đầu óc nàng quả là không bình thường, cư nhiên để lại tờ giấy như thế.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Như Tiểu Lam cảm thấy mình có chút theo không kịp sự phát triển của tình thế trước mắt.

"Trốn." Thanh Mặc Nhan phun ra một chữ.

Vừa rút lời, chó ngốc đột nhiên lớn tiếng kêu lên, lao thẳng ra phía bên ngoài phòng.

Mấy mũi tên nhọn từ ngoài cửa sổ bắn vào, đóng trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan ôm lấy thất lưng Như Tiểu Lam, mang theo nàng nhảy qua cửa sổ phía sau nhà cỏ.

Huyền Ngọc theo sát phía sau.

Như Tiểu Lam không hiểu chuyện gì, nàng chỉ nghe thấy tiếng sủa của chó gác từ phía xa, đồng thời còn có tiếng kêu thảm thiết xa lạ truyền đến.

Trong nhà cỏ toát ra cuộn cuộn khói đặc.

Thanh Mặc Nhan không hề quay đầu lại mang nàng đến khu rừng ở gần đó.

"Chuyện này là sao... Chúng ta đi đâu đây?" Như Tiểu Lam liên tục đưa ra câu hỏi: "Người hái thuốc kia phải làm sao bây giờ?"

"Hắn đã chết, không cần để ý đến hắn." Bởi vì không thể sử dụng nội lực, Thanh Mặc Nhan mang nàng cấp tốc chạy một lúc đã thấy không ổn.

"Đã chết?"

"Hắn đã bị thiêu chết cùng với căn nhà cỏ kia, nhưng mà được ở chung một chỗ với thi thể phụ nhân, hẳn là hắn sẽ cảm thấy vừa lòng với kết cục này."

Như Tiểu Lam lơ mơ trừng mắt: "Tại sao nhà cỏ lại bị cháy? Vừa rồi bắn tên về phía chúng ta là ai?"

Thanh Mặc Nhan mang nàng trốn vào trong rừng sâu, lúc này mới thả chậm bước chân.

"Này hết thấy đều là trò chơi của Độc phu nhân, mặc kệ chúng ta có giết được Tuyên Hàn hay không, cuối cùng chúng ta cũng sẽ bị biến thành mục tiêu của người khác, có khả năng nàng cũng nói với những người đó, quý thảo là do chúng ta trộm đi, dù sao hiện tại chúng ta đã thành mục tiêu để bọn họ săn giết."

Về mặt Như Tiểu Lam như đưa đám: "Sao lại thành ra như vậy."

So với vẻ uể oải của nàng, Thanh Mặc Nhan ngược lại trấn định đến dị thường: "Ngay từ đầu ta đã không quá tin tưởng nữ nhân kia, hơn nữa hiện tại chúng ta đã có cơ hội để đi tìm quý thảo, đúng là rất hợp với tâm ý của ta."

"Đúng vậy!" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Chúng ta đi tìm quý thảo thôi!"

Nếu như Độc phu nhân đã thả cho bọn họ quang minh chính đại bước vào lãnh địa của nàng, vậy thì bọn họ sẽ không khách khí với nàng nữa.

"Yên tâm đi, chuyện tìm quý thảo cứ việc giao cho ta!" Như Tiểu Lam lập tức lên tinh thần gấp trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Bữa tối, chỉ có một bọc bánh vùng

Độc phu nhân đi vào nội thất, liền có hai tên nam tử trẻ tuổi tiến lên hầu hạ nàng thay y phục.

"Thanh công tử bọn họ đã tiến vào trong rừng hai canh giờ rồi đi?" Nàng lười nhác hỏi một câu.

"Vâng."

"Phải bao nhiêu đội ngũ vào đó đuổi giết bọn họ?" Độc phu nhân cười hỏi.

"Phải sáu đội đi vào, tất cả khoảng hơn năm mươi người không sai biệt lắm."

"Có tin tức lập tức báo cho ta." Độc phu nhân phân phó nói, đồng thời trút bỏ trung y.

Sau màn che lộ ra một cái chân ngọc tuyết trắng, tiếp theo lại có một cái chân khác hạ xuống, thế nhưng lại là chân giả bằng gỗ.

Hai tên nam tử hầu hạ nàng đều cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt đất.

Độc phu nhân đi qua trước mặt bọn họ, bước vào trong bồn tắm.

Một tảng hơi nước bốc lên, giống như lớp lụa mỏng bao phủ thân thể của nàng.

"Phu nhân, kinh thành dùng bỏ câu đưa tin đến." Ngoài màn che vang lên thanh âm cúi thấp đầu của một nam tử.

"Cầm vào đi." Độc phu nhân mở miệng nói.

Có người cầm trên tay con bò câu đưa tin đi vào, nam tử hầu hạ ở một bên tiến lên lấy thư từ trên đuôi bò câu, giao đến trên tay Độc phu nhân.

Độc phu nhân nâng tay lên, ần ần lộ ra một bên đầu vai của nàng: Mang theo hoa văn bằng gỗ, hoàn toàn không giống với da thịt trắng nõn của nàng.

Thân thể ngâm trong nước ấm, nhìn qua thật giống như được ghép từ nhiều khối nguyên liệu gỗ với nhau.

"Cấp kinh thành bên kia hồi tin." Độc phu nhân chậm rãi nói: "Nói là Thanh công tử đã bị ta vây lại ở trong lãnh địa, bảo bọn họ cứ việc yên tâm, lúc này đây hần nhất định có đi mà không có về."

"Vâng, kinh thành bên kia còn nhắc tới quý thảo, tựa hồ là muốn phu nhân đưa đến đó một chút..."

Độc phu nhân rào rào một tiếng ngồi thẳng thân thể lên, nâng tay bắt được cổ áo nam tử, kéo hần đến trước mặt mình.

Người nọ không màng tới chuyện y phục bị nước làm ướt, không dám cử động.

"Muốn quý thảo của ta? Lòng tham bọn họ đúng là càng ngày càng lớn... Năm nay quý thảo còn chưa đến ngày hái được, vậy mà bọn họ đã muốn có nó, hàng năm cùng lắm có bốn gốc cây là cùng, bọn họ còn muốn ta đưa đến đó bao nhiêu nữa?"

"Trong thư nói... Hình như là muốn hai gốc cây..." Nam tử nhắm mắt run giọng trả lời.

Độc phu nhân cười khanh khách, khuôn mặt vừa rồi còn thịnh nộ bây giờ đã biến thành mỉm cười quyến rũ: "Hai cây? Bọn họ đúng là không biết xấu hổ."

Nam tử trẻ tuổi không dám nói tiếp.

Dần dần, mỉm cười trên mặt Độc phu nhân rút đi, nàng buông cổ áo nam tử ra, ôn nhu giúp hần vuốt thẳng nếp nhăn trên y phục.

"Nếu bọn họ muốn, vậy thì phải kiên nhẫn chờ thêm một chút, đợi đến khi ta thu phục Thanh công tử xong sẽ phái người vào trong lãnh địa hái thuốc."

"Đã biết." Nam tử trẻ tuổi đáp.

Ngay tại thời điểm hần vừa xoa người, Độc phu nhân ở phía sau liền vươn tay ra, xuất ra một chưởng mạnh như đao, lập tức đâm thẳng vào trong tim người nọ.

Máu đỏ tươi bắn vào trong nước, nhuộm đỏ thân thể Độc phu nhân.

"Thu dọn đi, thật chướng mắt." Vung ngón tay dính máu, Độc phu nhân một lần nữa ngồi vào trong bồn tắm, hoàn toàn không để ý đến nước trong bồn đã hóa màu đỏ tươi.

Cùng lúc đó, trong lãnh địa của nàng.

Như Tiểu Lam từ trên cây nhảy xuống, Thanh Mặc Nhan ở phía dưới tiếp được nàng.

"Đi về hướng kia đi." Nàng chỉ đến một phương hướng: "Từ khí nơi đó nặng nhất, có khả năng cao sẽ tìm được quý thảo."

Thanh Mặc Nhan phân biệt phương hướng một chút: "Người có thể tìm được chó ngốc về không?"

Thời điểm bọn họ chạy trốn chó ngốc đã yểm hộ từ phía sau, lúc ấy nó không hề theo kịp.

"Đương nhiên là có thể." Như Tiểu Lam tự hào: "Mặc kệ xa đến đâu ta cũng sẽ cảm ứng được, ngay cả Ngàn Thương cũng vậy, muốn ta triệu hoán nàng đến đây sao?"

"Bây giờ thì chưa cần." Thanh Mặc Nhan nói: "Khả năng là chúng ta phải nghỉ ngơi ở đây vài ngày, chỉ cần tránh thoát được những người đuổi giết chúng ta, rồi đi tới nơi có chướng khí thì tự khắc bọn họ sẽ lùi bước."

Trên người bọn họ đều mang theo bùa hộ mệnh Như Tiểu Lam chế tạo ra, nên không sợ bị chướng khí xâm hại.

Ba người đi lại trong rừng cho đến khi hoàng hôn buông xuống, chó ngốc không biết chui từ đâu ra, nhiệt tình cọ vào chân Như Tiểu Lam.

Có chó ngốc ở đây, cuối cùng áp lực của Huyền Ngọc mới giảm bớt được một ít.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam tìm kiếm quý thảo ở xung quanh những nơi có địa thế cao.

Trong bóng đêm, khu rừng an tĩnh đến dị thường, đến ngay cả động tĩnh của dã thú cũng không nghe thấy, một mảnh không khí trầm lặng.

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nàng có thể nhìn rõ trong bóng đêm, nhưng mà nàng đã nhìn tất cả xung quanh mà vẫn không thấy bóng dáng quý thảo đâu.

"Có lẽ phải đi về phía trước một đoạn nữa." Ngẩng đầu nhìn phía u ám dày đặc nơi xa kia, Như Tiểu Lam theo bản năng sờ vào lá bùa giấu bên hông, bản năng của Âm Dương sư khiến cho nàng cảm thấy nơi này tràn ngập cảm giác không rõ.

Nhưng mà trong cái không rõ đó, nàng lại cảm nhận được một loại khác thường quen thuộc.

Thật giống như... Nàng đã từng đi qua nơi này.

"Nghĩ cái gì?" Thanh Mặc Nhan đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Phía trước hẳn là chiến trường cổ trong truyền thuyết đi." Như Tiểu Lam nhảy từ trên cây xuống: "Có quá nhiều oán khí."

Xem ra trước kia đã có không ít người chết ở nơi này, hơn nữa còn có nhiều oán khí không tiêu tan như thế, hẳn là ở đâu đó còn có mấy ngôi mộ cổ nữa.

Nàng đang suy nghĩ đến xuất thần, bụng liền kêu "ọc ọc" một tiếng, trong bóng đêm, thanh âm này có vẻ đặc biệt chói tai.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi.

Bình thường vật nhỏ có thể ăn nhiều đến đâu hẳn là người hiểu rõ nhất, sau khi tiến vào trong rừng bọn họ phải liên tục trốn thoát khỏi sự đuổi giết của đám người phía sau, còn phải nhờ đến năng để phân biệt phương hướng tránh đi vào khu vực nguy hiểm trong rừng.

Bụng của nàng đại khái đã đói từ lâu, chẳng qua nàng không tiện nói ra mà thôi.

Nhớ tới nàng đã từng hỏi qua hắn, đi theo hắn có phải chịu đói hay không..

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi dâng lên một tia áy náy.

"Nếu ở đây đã không có quý thảo thì đợi đến đêm mai tìm tiếp đi, ta tin tưởng nhất định sẽ tìm được." Hắn mang nàng đi tìm một tảng đá sạch sẽ, để nàng ngồi lên trên đó.

Như Tiểu Lam thấy hắn móc từ trong lòng ra một bọc giấy dầu, mùi thơm nhẹ bay ra ngoài.

"Đây là cái gì?" Nàng chớp mắt.

Thanh Mặc Nhan mở giấy dầu ra đặt lên đùi nàng.

Trong giấy dầu thế nhưng có vài chiếc bánh vùng, bên ngoài bánh là lớp vừng thật dày, tỏa ra một mùi hương ngào ngạt.

"Đêm nay chỉ có thể ăn tạm thứ này, chờ ngày mai sẽ có thứ khác." Thanh Mặc Nhan an ủi nói.

Như Tiểu Lam cắn một cái lên bỏ vào trong miệng, vừa giòn vừa thơm.

Nàng không biết vì sao hắn lại khẳng định ngày mai sẽ có đồ ăn, bởi vì liên quan đến việc bị chúong khí bao phủ nhiều năm, cho nên những thứ trong rừng cơ hồ đều có độc, trừ bỏ những dược liệu kia ra, đến ngay cả rau dại sinh trưởng trên mặt đất cũng không được tùy tiện ăn vào.

Chẳng lẽ ngày mai đồ ăn sẽ từ trên trời rơi xuống?

Bất quá không cần quá lo lắng đến vấn đề này, hắn đã nói là có, thì nhất định sẽ có, đến ngay cả nàng cũng không hiểu được, loại tín nhiệm mù quáng này bắt nguồn từ đâu.

Như Tiểu Lam ăn bánh vùng một mình, sau khi ăn xong hai cái mới ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cũng đang tựa vào tảng đá nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cầm một cái bánh nhẹ nhàng khiêu khích lên bờ môi của hắn.

Thanh Mặc Nhan mở to mắt, đối diện với cặp mắt xanh biếc của Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng ăn đi." Nàng đem bánh vùng nhét vào trong miệng hắn.

Thanh Mặc Nhan há mồm, ngậm chặt luôn cả ngón tay nàng, ánh mắt sáng lấp lánh, bên trong chứa đầy tia phức tạp mà nàng nhìn không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Thiếu Khanh nếm ngon ngọt, mộ cổ khiến người ta quen thuộc

Thanh Mặc Nhan há miệng ngậm chặt lấy ngón tay Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cảm thấy đầu ngón tay rất ngứa, nhìn không được cười rộ lên: "Thanh Mặc Nhan ngươi mau buông ra, ta là muốn cho ngươi ăn bánh vùng, ngươi cắn tay ta làm gì?"

Nhìn nàng cong mắt cười, trên miệng đỏ hồng còn dính mấy hạt vừng, Thanh Mặc Nhan chậm rãi thả lỏng miệng, lửa nóng ẩn giấu nơi đáy mắt.

"Ta không thích ăn bánh vùng." Hắn duỗi tay lau những hạt vừng trên miệng nàng đi.

"Người không đói bụng sao?" Như Tiểu Lam đưa một cái bánh đến trước mặt hắn: "Ăn tạm vài thứ bổ sung thêm năng lượng, âm khí nơi này rất nặng, nếu không cẩn thận chiếu cố chính mình sẽ rất dễ sinh bệnh."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Người cũng quá coi thường ta đi."

"Không nhất định nga, trong cơ thể người có cổ độc, hơn nữa đêm mai chính là ngày cổ độc phát tác, thể chất của người rất dễ dẫn từ khí tới, cho nên người phải ăn vài thứ mới tốt." Nàng lại đem bánh qua một lần nữa.

"Không ăn."

"Phải ăn."

"Vậy người dứt cho ta đi."

Như Tiểu Lam trừng mắt, chẳng lẽ đây không phải là đang dứt cho hắn sao?

"Phải dùng nơi này để dứt." Thanh Mặc Nhan chỉ vào môi mình, con người đen láy giống như nam châm, cơ hồ muốn hút cả nàng vào trong.

Như Tiểu Lam rút về phía sau.

Vô si!

Cư nhiên đưa ra yêu cầu phạm tội như thế! Ta đây vẫn là hài tử, Thiếu Khanh, người như vậy sẽ dọa đến bảo bảo.

"Không biết sao, vậy để ta dạy cho người." Thanh Mặc Nhan nắm lấy tay nàng, cúi đầu đem bánh vừng đặt ở ngoài miệng, chậm rãi dựa vào gần nàng.

Như Tiểu Lam rút bả vai trốn ra sau.

Nhưng mà diện tích tảng đá không lớn, cho nên miệng Thanh Mặc Nhan ngậm bánh vừng chẳng mấy chốc đã đụng phải miệng nàng.

"Ta... Để ta tự mình ăn..." Nàng ấp úng muốn trốn tránh, nhưng mà một phần của bánh vừng đã chui vào trong miệng nàng.

"Ăn." Thanh Mặc Nhan chậm rãi cắn một phần vào trong miệng.

Như Tiểu Lam bắt đắc dĩ, đành phải cắn một phần khác.

Sau tảng đá, chó ngốc vui vẻ chạy tới, chuẩn bị ngậm lấy một cái.

Kết quả chưa đợi nó chạy đến nơi, Huyền Ngọc đã duỗi tay túm lấy đuôi nó.

Chó ngốc theo bản năng quay đầu lại định cắn người.

Huyền Ngọc trực tiếp dùng bàn tay bóp lấy cổ nó.

Chó ngốc giãy giụa, nhưng không tài nào phát ra tiếng được.

Huyền Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua hai người đang ngồi trên tảng đá, kéo chó ngốc ra phía xa, đồng thời nhỏ giọng nói thầm: "Thật đúng là chó ngốc, ta đây là đang cứu người."

Bánh vừng bị hai người cắn vào trong miệng, thẳng đến khi hai đôi môi không còn chạm vào nhau.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn kia, hương vị ngọt lịm lan tỏa ở trong miệng, càng khiến người ta say mê.

Không giống với lúc trước, Thanh Mặc Nhan không ngừng cướp đoạt lấy tươi ngọt trong miệng nàng.

Như Tiểu Lam bị hắn áp ngã trên tảng đá, trong đầu tựa như có vô số pháo hoa đang nổ rộ, làm nàng kinh hoàng đến đầu vầng mắt hoa, đôi tay nhỏ bé theo bản năng đặt ở trên ngực Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan giống như bị tư thế này của nàng kích thích, ghì chặt vòng eo của nàng hơn, dường như muốn khâm cả cơ thể nàng vào trong thân thể hắn.

Thẳng đến khi vật nhỏ trong lòng hắn bắt đầu giãy dụa, hắn mới lưu luyến buông nàng ra.

"Tư vị không tệ." Thanh Mặc Nhan liếm môi: "Hay là ăn thêm một cái nữa?".

Đủ rồi!

Như Tiểu Lam nằm ở nơi đó, gất gao che miệng lại.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười, trong ánh mắt toàn là vui sướng.

Tuy rằng hắn không thích ăn đồ ngọt, nhưng mà lại không thể phủ nhận, tư vị hắn vừa được nếm qua, là thứ đồ ngọt mỹ vị nhất.

Xem ra thỉnh thoảng được nếm qua một ít, cũng không phải chuyện tồi.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy phát hiện áo choàng Thanh Mặc Nhan đang đắp trên người mình, chó ngốc đang cuộn mình ngủ ở bên cạnh, rất nóng, một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Như Tiểu Lam xoa mắt ngồi dậy, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện cùng với Huyền Ngọc.

"Bọn họ có bao nhiêu người?"

"Mười một người."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát: "Ta cũng đi."

"Người không thể sử dụng nội lực, chuyện này rất nguy hiểm!" Huyền Ngọc cả kinh nói.

"Dù không sử dụng nội lực cũng thừa sức đối phó được đám người đó." Rõ ràng chủ ý Thanh Mặc Nhan đã định.

Như Tiểu Lam ôm áo choàng của hắn đi qua: "Người muốn đi đâu?"

"Có mấy người đuổi theo, ta cùng Huyền Ngọc sẽ đi xử lý, người với chó ngốc cứ đợi ở đây, nhớ là không được phép đi lại lung tung." Thanh Mặc Nhan đuổi tay cầm lấy áo choàng của hắn, mặc lên trên người.

Như Tiểu Lam lấy túi tiền nhỏ từ bên hông xuống: "Đứng rồi, thứ này... Người mang theo bên người đi."

Nàng lấy ba viên thuốc màu đỏ sậm từ trong túi tiền ra.

Thanh Mặc Nhan tiếp nhận lấy: "Đây là cái gì?"

Như Tiểu Lam thò lại gần, thần thần bí bí hạ giọng nói: "Chính là... Thuốc để trị bệnh không được a."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rút vài cái.

Hắn nhớ tới, đây là loại trái cây mà nàng hái được trên đường đến Loạn Thạch cốc.

"Đáng tiếc chỉ có ba viên, bất quá nếu người dùng nó, người có thể sử dụng nội lực trong một khoảng thời gian." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Nhưng mà thời gian rất ngắn, khoảng chừng một nén hương là cùng."

Nhìn ra được, cũng chỉ có cái này mới khiến cho lòng hắn được an ủi, thuốc này cuối cùng cũng có chút tác dụng.

"Bất quá người phải chú ý." Như Tiểu Lam nghiêm túc nhắc nhở hắn: "Dù cho ăn xong một viên có thể tạm thời ngăn cản cô độc, giúp người tự do sử dụng nội lực, nhưng nếu vượt qua khoảng thời gian quy định, ngược lại cô độc sẽ càng phát tác lợi hại hơn, đến lúc đó cho dù ta có dùng bùa chú cũng không thể áp chế được nó."

"Một lần chỉ được ăn một viên?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cẩn thận cất thuốc vào, hiện tại hắn chưa cần dùng đến nó.

Như Tiểu Lam và chó ngốc trốn vào sâu trong rừng, Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc rời khỏi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Như Tiểu Lam thấy chó ngốc nhìn về một hướng vẫy đuôi liên tục.

Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc trở lại, trên tay mỗi người cầm một cái tay nải.

"Có đồ ăn." Thanh Mặc Nhan hô lên.

Như Tiểu Lam đã sớm đói bụng, mang theo chó ngốc chạy đến.

Thanh Mặc Nhan ném tay nải xuống đất, chó ngốc đưa mũi đến ngửi ngửi.

"Nhiều đồ ăn như thế... Người lấy ở đâu ra?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn thức ăn trong tay nải, tuy rằng không thể so sánh với mỹ thực ngày thường, nhưng mà ở một nơi hoang dã như này được như thế đã là rất tốt rồi.

"Có người đưa tới cửa, tự nhiên chúng ta phải vui lòng nhận thôi." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói, đồng thời ném cho chó ngốc nửa khối bánh nhân thịt.

Chó ngốc hưng phấn vẫy đuôi liên tục, ngậm bánh chạy đến một bên cắn ăn.

Lúc này Huyền Ngọc đã tìm củi về đây, nhóm lửa lên, còn treo bốn cái bình sứ lên trên ngọn lửa, nấu chút nước ấm.

Cuối cùng cũng được ăn đồ ăn nóng hổi, Như Tiểu Lam cảm thấy mỹ mãn xoa cái bụng căng tròn.

Sau khi ăn no không đợi nàng kịp nghỉ ngơi, Thanh Mặc Nhan đã vội vàng kéo nàng đi.

"Trước khi trời tối, chúng ta phải đến nơi mà người đã nói." Thanh Mặc Nhan nhìn về phía xa.

Tuy hân không nhìn thấy từ khí cùng oán khí mà Như Tiểu Lam nói, nhưng hân có thể cảm nhận được càng đi về phía trước, độ ẩm trong không khí cũng càng ngày càng thấp, thật giống như đột nhiên biến thành mùa đông, đến ngay cả những cành cây xung quanh cũng có một tầng sương lạnh kết lên trên.

Mặt trời dần lặn xuống, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Buổi tối hôm nay, nàng không được rời khỏi hân nửa bước, cho nên đến ngay cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Bọn họ càng ngày càng đến gần nơi kia, kinh ngạc trong mắt Như Tiểu Lam cũng càng hiện lên rõ ràng.

"Người phát hiện cái gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn tòa mộ cổ xuất hiện phía trước, há miệng, nói không ra lời.

Hình dạng tòa mộ cổ này rất quen thuộc, dù cho nhắm mắt lại nàng vẫn có thể nhớ ra rõ ràng mạch.

Bởi vì ở nơi cư trú của ông nội trong rừng sâu, cũng có một tòa mộ cổ như thế, tương truyền là do nhiều đời gia tộc bọn họ bảo hộ.

Sao ở đây lại xuất hiện một tòa mộ cổ giống y hệt?

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Quỷ thảo tới tay, pháp trận mộ cổ

Như Tiểu Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn tòa mộ cổ phía trước.

"Thanh Mặc Nhan, người đến bên kia đi." Nàng chỉ về một hướng.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng đi qua đó.

Như Tiểu Lam đuổi thẳng căng chân, muốn Thanh Mặc Nhan đặt nàng xuống.

Bởi vì đang là thời điểm cổ độc phát tác, Thanh Mặc Nhan không dám buông tay, gắt gao nắm chặt lấy tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống, nhở hết cổ đại xung quanh tảng đá trước mặt, chỉ thấy trên tảng đá lộ ra một ký hiệu kỳ quái.

"Đây là cái gì?" Thanh Mặc Nhan kỳ quái hỏi.

"Pháp trận." Như Tiểu Lam cẩn thận xem xét xung quanh, ở cách đó không xa, nàng phát hiện ra một khối đá giống hệt với khối đá kia, rồi xa thêm chút nữa, nàng nhìn thấy khối đá thứ ba, nhưng mà khối đá này đã bị vỡ mất một nửa, ký hiệu khắc ở trên cũng mờ hồ không rõ.

Như Tiểu Lam thở dài: "Khó trách từ khí cùng oán khí nơi này nặng như thế, tòa mộ cổ này nguyên bản nằm ở trung tâm của pháp trận, trấn áp từ khí nơi đây, nhưng mà hiện tại pháp trận thiếu hụt mất một nửa, cho nên tất cả oán khí trong mộ cổ mới chạy ra hết."

"Người có thể sửa được không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam gật đầu: "Bất quá sau khi sửa xong trận pháp quỷ thảo sẽ không bao giờ sinh trưởng ở đây được nữa."

Quỷ thảo sinh trưởng nhờ vào mấy thứ này, nếu trấn áp từ khí cùng oán khí xuống, tự nhiên nơi này sẽ không còn là nơi thích hợp cho quỷ thảo sinh sống nữa.

"Ta cảm thấy có người đã có ý phá hỏng pháp trận." Như Tiểu Lam nói: "Vi hoàn cảnh nơi này thích hợp để quỷ thảo sinh trưởng, nhưng mà như vậy, sẽ làm khổ đến dân chúng ở gần đây."

Thanh Mặc Nhan mím môi không nói gì

Như Tiểu Lam di chuyển không ngừng, Thanh Mặc Nhan vẫn luôn nắm lấy tay nàng.

Đi tới phía sau mộ cổ, Như Tiểu Lam đột nhiên kêu to lên: "Thanh Mặc Nhan, người nhìn nơi đó!"

Trong bóng đêm, tựa hồ như có thứ gì đó đang sáng lên.

Tuy ánh sáng rất âm đạm, nhưng quả thực là nó đang sáng lên.

"Là quỷ thảo!" Như Tiểu Lam gấp gáp, nhưng mà chân nàng quá ngắn, chạy nửa ngày còn không bằng Thanh Mặc Nhan bước hai bước chân.

Dưới loại tình huống này Thanh Mặc Nhan lại tỏ ra rất trấn định, cúi người bế nàng lên, mọi người cùng đi đến chỗ cây thực vật đang phát sáng kia.

"Không sai, đúng là quý thảo." Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười.

"Nhanh, nhanh đào ra." Như Tiểu Lam vội vàng thúc giục.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng đào lên được quý thảo cùng lớp đất ở xung quanh nó.

Huyền Ngọc đề đặt cẩn trọng bao vây gốc quý thảo lại.

Như Tiểu Lam tiếp tục lôi kéo Thanh Mặc Nhan đi đến khu vực gần đó.

Rất nhanh, Như Tiểu Lam lại phát hiện thêm hai gốc cây quý thảo nữa, Huyền Ngọc theo sau liền đào hết lên.

Như Tiểu Lam cực kỳ hưng phấn, thật giống như vừa tìm được bảo bối: "Thanh Mặc Nhan, chúng ta nhất định có thể tìm được hết mấy món dược liệu còn lại, đến lúc đó ngươi không cần phải sợ cổ độc phát tác nữa."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, trên mặt còn dính chút bùn, Thanh Mặc Nhan kim lòng không được cũng cười lên theo.

"Sẽ, nhất định có thể tìm được."

Không biết vì sao, đột nhiên hắn cảm thấy hết thảy giũ ràng như đang trở nên dễ dàng hơn.

Chỉ cần có vật nhỏ ở bên cạnh hắn, những phiền toái không khiến hắn cảm thấy bức bối nữa, thất bại thì sao, cùng lắm thì lần sau lại đến là được.

Thu xong quý thảo, Như Tiểu Lam lại đi đến chỗ pháp trận vỡ vụn, trầm tư một lúc, nàng lấy kiếm gỗ nhỏ từ bên hông ra, đồ vật kia nhìn giống món đồ chơi của tiểu hài tử, nhưng mà thời điểm nàng cầm nó, biểu cảm lại trở nên vô cùng nghiêm túc.

Bất kể là ai nhìn thấy cũng không thể sinh ra ý coi thường.

Miệng Như Tiểu Lam hi thầm không biết là đang nói cái gì, chìa kiếm gỗ đào về phía tảng đá.

Huyền Ngọc dụi mắt, hắn không nhìn lầm, thanh kiếm gỗ kia đang to dần, giống như là một thanh bội kiếm chân chính, mũi nhọn hiện ra.

Huyền Ngọc há miệng thờ đốc, hắn vốn định mở miệng hỏi, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Thanh Mặc Nhan, hắn liền vội vã ngậm miệng lại.

Ở thời điểm này, vẫn là bảo trì yên tĩnh sẽ tốt hơn.

Không lâu sau, kiếm gỗ đào của Như Tiểu Lam một lần nữa biến trở về hình dáng cũ, giống như món đồ chơi, chỉ trong nháy mắt.

Ký hiệu kỳ quái trên tảng đá kia cũng đã hoàn chỉnh.

"Hoàn thành?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Vẫn chưa, muốn khởi động pháp trận một lần nữa thì phải vào trong mộ cổ." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn tòa mộ cổ, nếu tòa mộ cổ này giống với tòa mộ cổ mà nàng quen thuộc kia... Thì nơi ra vào hắn là ở chỗ đó.

Nắm tay Thanh Mặc Nhan, hai người đi đến trước tấm bia mộ.

Như Tiểu Lam duỗi tay ấn xuống chỗ nào đó trên bia mộ.

Thanh Mặc Nhan không rời mắt khỏi động tác của nàng, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Phía sau mộ cổ ầm ầm truyền đến chấn động rất nhỏ, quay đầu lại, chỉ thấy chỗ mộ cổ thật sự có một cái cửa đá đang mở ra.

"Sao ngươi lại biết nơi ra vào chỗ này?" Thanh Mặc Nhan nắm chặt tay, kéo Như Tiểu Lam đến bên người: "Trước kia ngươi đã từng tới đây? Ở đây có những gì, người đã biết từ lâu?"

Nghi vấn liên tiếp, mang theo kinh hoàng khó hiểu.

Đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm nhận được lỗi bất an của hắn.

"Ta không biết... Hiện tại ta cũng không thể xác định được." Như Tiểu Lam ậm ừ nói, kỳ thực nàng cũng cảm thấy vô cùng bất an.

Nếu đây đúng là tòa mộ cổ ở hiện đại, cùng là một tòa với tòa ông nội bảo hộ... Có phải hay không đại biểu nàng có thể quay về?

Nhưng mà vì sao hy vọng đang ở trước mắt, nàng lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Nhìn tia bất an trong mắt Thanh Mặc Nhan, trong lòng nàng vô cùng rối rắm.

Nếu nàng cứ thế trở về, cổ độc trong cơ thể hắn sẽ lập tức phát tác, mà nơi này còn tràn đầy tử khí, làm không tốt hắn sẽ trực tiếp chết ở đây cũng không chừng.

Không được, hiện tại nàng không thể trở về.

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau này nàng còn có thể trở về sao?

Nàng đang suy nghĩ miên man, chợt thấy bên hông căng thẳng, Thanh Mặc Nhan ôm nàng lên, xoay người đi về hướng ngược lại với tòa mộ cổ.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn đi đâu?"

"Trở về." Hắn cảm giác chỉ cần để nàng đi vào tòa mộ cổ kia, sẽ phát sinh chuyện khiến hắn sợ hãi.

"Chúng ta không thể mặc kệ nơi này được a." Như Tiểu Lam vội kêu lên: "Có người có ý phá hư nơi này, chính là vì muốn có được quý thảo, người cảm thấy việc này là do ai làm? Còn có Độc phu nhân kia nữa... Nàng độc chiếm nơi này, chẳng lẽ chỉ vì muốn dựa vào quý thảo để kiếm tiền sao? Ngươi có nghe nói qua chuyện nàng buôn bán quý thảo sao... Ài, Thanh Mặc Nhan?"

Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng bước chân.

Như Tiểu Lam khó hiểu nhìn hắn.

"Lời vừa rồi... Ngươi nói lại lần nữa."

"Lời gì?" Vừa rồi nàng nói nhiều như vậy, nào biết hắn muốn nghe là câu nào.

"Câu ngươi nói đến Độc phu nhân."

"Nàng độc chiếm nơi này, cũng không thấy nàng bán quý thảo ra để kiếm tiền..."

Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên tia sắc bén: "Đúng là cái này, tuy rằng quý thảo trân quý, nhưng cũng không thể tùy ý dùng nó làm thuốc được, bản thân nó có kịch độc, duy chỉ có thể dùng để giải cô độc, người thường sẽ không đưa ra giá cao để mua nó."

Như Tiểu Lam ngốc lảng một lát, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm: "Ý của ngươi là... Độc phu nhân lấy quý thảo, là để cho chính nàng dùng?"

"Rất có khả năng." Thanh Mặc Nhan do dự một lát, quay đầu nhìn về phía cửa đá mờ rộng: "Vật nhỏ, ngươi phải đáp ứng ta một việc, lát nữa đi vào bên trong, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không được phép rời khỏi người ta."

Như Tiểu Lam mấp máy miệng vài cái, chợt dạ nói thầm: "Đương nhiên không thể rời khỏi ngươi, hiện tại cô độc trên người ngươi đang phát tác..."

Thanh Mặc Nhan gắt gao bóp vào thắt lưng nàng, khiến nàng đau kêu ra tiếng: "Ngươi biết lời ta nói không phải là ý này."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Nói rõ ngọn ngành với Thiều Khanh, năng lực đặc thù của Độc phu nhân

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan đi vào bên trong mộ cổ.

Vừa mới bắt đầu đường đi vẫn còn rất hẹp, chỉ có thể vừa cho một người đi qua, càng đi sâu vào bên trong, đường đi càng thêm rộng mở.

Thanh Mặc Nhan lấy dụng cụ mỗi lần ra chiếu sáng ở phía trước.

Như Tiểu Lam đặc biệt quen thuộc với lối đi phức tạp của mộ cổ, dù cho xuất hiện nhiều lối rẽ nàng cũng không nhận sai.

Nơi này quả nhiên giống hệt với tòa mộ cổ mà ông nội bảo hộ kia.

Thẳng đến khi phía trước bị một cái cửa đá chặn ngang, nàng mới dừng lại.

"Chính là nơi này sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Ta không biết, từ trước đến giờ ta chưa tiến vào nơi này qua." Như Tiểu Lam không suy nghĩ gì, buột miệng nói ra.

"Quả nhiên ngươi có chuyện gạt ta." Thanh Mặc Nhan dừng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng: "Nói đi, ngươi đã biết những gì?"

Hắn ép nàng đến bên tường, toàn bộ thân thể đều áp ở trên người nàng, phảng phất như chỉ làm như vậy mới khiến nàng không thể rời khỏi người hắn.

"Ta thật sự không biết nên giải thích với ngươi thế nào." Như Tiểu Lam vội la lên: "Ta chưa từng tới qua nơi này, nhưng mà ông nội ta có bảo hộ một tòa mộ cổ, nó giống hệt với nơi này."

"Ông nội ngươi? Chính là lão yêu quái lông trắng kia?"

"Ta đã nói rất nhiều lần, hấn không phải yêu quái, hấn là Âm Dương sư!" Lúc này đây Như Tiểu Lam thực sự bức bối, tốt xấu gì ông nội cũng đã nuôi lớn nàng, nàng không thể để Thanh Mặc Nhan tiếp tục hiểu lầm như thế được.

Thanh Mặc Nhan ngậy ngấn cả người: "Ông nội ngươi... Là người?"

"Hấn đương nhiên là người rồi." Như Tiểu Lam oán hận cắn răng nhỏ, nàng chưa từng nói qua ông nội là yêu quái, là do hấn tự hiểu lầm.

"Chờ một chút..." Thanh Mặc Nhan đỡ trán: "Nói như vậy những thứ ngươi biết, đều là do con người dạy cho ngươi?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Là hấn nhận nuôi ngươi?"

"Hấn nhặt được ta ở trong núi."

Thanh Mặc Nhan nheo mắt: "Nếu nói như thế chỉ trong vòng mấy ngày ngươi đã học được hết bản lĩnh của hấn?"

Như Tiểu Lam ngậy ngấn cả người, ai có thể vừa sinh ra đã học được mấy thứ này a.

"Chẳng lẽ không đúng?" Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng: "Từ Tề Quốc đến đây nhanh nhất cũng phải mất một tháng, lần đầu tiên ta thấy ngươi, ngươi còn chưa đến ba tháng tuổi..."

Những lời sau hấn không cần nói nữa, Như Tiểu Lam đã hiểu rõ nghi hoặc trong lòng hấn.

Dù có là thiên tài thì khi mới sinh ra cũng không thể biết nhiều thứ như thế được.

"Những thứ thuật pháp đó... Ta học được trước khi bị biến thành mèo hương..." Như Tiểu Lam ấp úng.

"Ngươi nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan ép sát từng bước.

Như Tiểu Lam phiên muộn cắn móng tay, nàng nên giải thích với hấn như thế nào đây.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm nàng, làm nàng phải buông ngón tay chính mình ra.

"Nói đi, ta nghe."

"Ta muốn nói... Kỳ thực ta cũng là con người, ngươi sẽ tin sao?" Nàng dùng ánh mắt trông mong nhìn hấn.

Dụng cụ môi lửa sắp cháy hết, khuôn mặt Thanh Mặc Nhan lúc sáng lúc tối, khiến cho người ta nhìn không rõ vui buồn trên mặt hấn.

Như Tiểu Lam nuốt vào một ngụm nước bọt, cúi đầu thờ dài: "Đã nói... Ngươi sẽ không tin..."

"Ai nói?" Thanh Mặc Nhan hơi mở miệng: "Nói tiếp đi."

"Ta cũng không biết chuyện này là sao, ta chỉ động vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội để lại thôi, kết quả chờ đến khi mở mắt ra liền phát hiện mình đã bị biến thành động vật."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay cầm lấy vòng cổ của nàng.

Cuối cùng hấn cũng hiểu rõ, vì sao nàng lại để ý đến mấy khối đá ngũ sắc này như vậy, còn muốn kết giao với bát điện hạ.

"Cho nên ngươi đang thu thập đá ngũ sắc?"

Như Tiểu Lam càng thêm chột dạ: "Chỉ cần tìm đủ bốn khối đá ngũ sắc, ta có thể trở về."

Thanh âm nàng càng ngày càng thấp trước ánh mắt lạnh như băng của Thanh Mặc Nhan, cuối cùng quả thực nhỏ giống như là muỗi kêu.

Hai tay nàng gắt gao che đá ngũ sắc ở trên cổ lại, nàng đã hạ quyết tâm, dù cho có chọc giận Thanh Mặc Nhan cũng sẽ không giao hai viên đá này ra.

Nhưng mà, lửa giận của Thanh Mặc Nhan lại không hề xuất hiện.

Trầm mặc nửa ngày, Thanh Mặc Nhan nâng dụng cụ môi lửa lên: "Cửa này, làm sao mới mở được ra?"

Như Tiểu Lam chỉ vào khối đá vuông bên cạnh cửa đá.

Thanh Mặc Nhan ấn xuống, cửa đá từ từ mở ra.

Sau cửa lộ ra một mảnh ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam một tay môi lửa lên một lần nữa.

Ở giữa mộ thất, có một đài ngọc thạch hình tròn, bốn phía đài ngọc thạch đều được khắc những ký hiệu kỳ quái.

"Chính là nơi này." Như Tiểu Lam chỉ vào đài ngọc thạch: "Chỉ cần khởi động pháp trận, tòa mộ cổ này sẽ trấn áp tử khí ở đây."

Thanh Mặc Nhan nắm chặt tay lại, trầm giọng nói: "Ta mang người qua đó."

Như Tiểu Lam có chút ngoài ý muốn: "Người không sợ ta sẽ đột nhiên trở về sao?"

Thanh Mặc Nhan cười khê khinh thường: "Chủ nhân còn ở đây, là một sùng vật, người dám chạy đi một mình?"

Như Tiểu Lam buồn rầu cắn môi: "Ta đã nói, ta không phải động vật."

"Mặc kệ trước kia người là cái gì, dù sao hiện tại người cũng là sùng vật của ta, là ta nuôi người, không có sự đồng ý của ta, người không được phép đi đâu hết, nếu người dám tự tiện chạy đi, mặc kệ ra sao ta cũng sẽ bắt được người trở về, nấu lên rồi ăn thịt."

Bản năng động vật khiến nàng run lên một cái.

Cái gì mà người nuôi, tại sao lời này nghe qua lại có chút kỳ quái đây?

Về mặt Như Tiểu Lam đau khổ, bị Thanh Mặc Nhan đặt ở trước đài ngọc thạch.

Thoáng tập trung tinh thần, nàng bắt đầu khởi động trận pháp.

Huyền Ngọc cùng chó ngọc chờ ở bên ngoài, đột nhiên cảm giác được mặt đất chấn động.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi mộ cổ.

"Trở về." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói, đồng thời quay đầu nhìn thật sâu vào tòa mộ cổ kia, nắm chặt lấy tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam.

Tựa như hắn nói, mặc kệ nàng là ai, là người như thế nào, nếu hiện tại nàng đã thuộc về hắn, chỉ cần hắn không buông tay, bất luận kẻ nào cũng không được phép mang nàng đi.

Trong trạch viện của Độc phu nhân.

Hai tên nam tử trẻ tuổi áp giải A Nhiễm vào cửa: "Phu nhân, chúng ta đã mang nàng đến."

Độc phu nhân lười biếng tựa vào ghế trúc, nâng mí mắt lên đánh giá A Nhiễm.

"Tiểu nha đầu lớn lên không tệ, đáng tiếc."

A Nhiễm đứng ở nơi đó, cả người không ngừng run rẩy.

Nàng không biết tại sao mình lại tới đây, tuy nàng chưa từng gặp qua Độc phu nhân, nhưng mà ở Thạch Phưong trấn, không có ai là không sợ nữ nhân này, đặc biệt là những nữ hài tử như nàng.

Trong Thạch Phưong trấn nổi lên tin đồn Độc phu nhân có sở thích yêu thương những nữ hài tử từ mười đến mười năm tuổi, cho nên trấn trên mới xuất hiện nhiều vụ án mất tích như thế.

"Người sợ ta?" Độc phu nhân mỉm cười vươn tay về phía nàng: "Đến chỗ ta, hài tử."

Thân mình A Nhiễm lao đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

"Bộ dạng này rất không tốt, ta không thích những hài tử không biết nghe lời." Ánh mắt Độc phu nhân xẹt qua trên người A Nhiễm, chậm rãi ngồi thẳng thân thể.

Trên người A Nhiễm quần không ít băng vải, những nơi bị gấu tấn công vừa hồng vừa sưng, nàng có thể đứng ở đây đã là quá miễn cưỡng rồi.

"Người muốn về nhà không?" Độc phu nhân thăm dò hỏi.

Thân mình A Nhiễm co rúm lại một chút.

"Ngạ? Không nghĩ tới người lại nhát gan như vậy..." Độc phu nhân quay đầu nói với hai nam tử trẻ tuổi: "Lại đây đỡ ta."

Hai người cúi đầu tiến lên, một tả một hữu đỡ lấy bờ vai nàng.

Bất quá nhìn như vậy, lại giống như họ đang bắt nàng hơn.

A Nhiễm còn đang nghi hoặc, chợt thấy đôi mắt Độc phu nhân lóe lên, tựa như đang muốn hút nàng vào trong.

Cảm thấy hoa mắt, thân thể A Nhiễm cứng lại tại chỗ.

Một lát sau, A Nhiễm chậm rãi đứng thẳng dậy, sợ hãi trên mặt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là nụ cười nhạt mị hoặc.

"Nguyên lai nha đầu này muốn leo lên cảnh cao, nghĩ đi theo Thanh công tử rời khỏi Thạch Phưong trấn." A Nhiễm xuy một tiếng cười nhạo, thần thái giống hệt với Độc phu nhân.

Mà Độc phu nhân ngồi trên ghế trúc ánh mắt lại đại ra, ở dưới sự kiểm chế của hai tên nam tử trẻ tuổi, không thể động dậy...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Bai bên xé rách mặt nhau, bình luận cuộc chiến

"Phu nhân, Thanh công tử dẫn người xông vào đây!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm hô quát của hộ vệ, tựa hồ ở ngoài đã có người sử dụng đến vũ lực.

Độc phu nhân trên ghế trúc vẫn bị hai tên nam tử kim kẹp, bộ dạng mờ mịt.

A Nhiễm đứng ở nơi kia lại trầm sắc mặt xuống.

Cửa phòng phịch một tiếng nổ lớn, ván cửa hoàn toàn bị đánh vỡ, biến thành hai phiến cao thấp.

Huyền Ngọc đẩy cánh cửa đã bị hỏng ra, đám người Thanh Mặc Nhan đi vào trong.

"A Nhiễm!" Trại chủ Thanh Thủy trại vội vàng lao vào cửa, không màng tất cả tiến lên ôm lấy nữ nhi của hắn.

Biểu cảm trên mặt A Nhiễm biến đổi, rũ mắt xuống, ẩn giấu tình quang nơi đáy mắt.

"A Nhiễm, cuối cùng cũng không có việc gì nữa rồi, phụ thân sẽ lập tức mang người về nhà." Trại chủ thở phào nhẹ nhõm: "Lần này cũng may là có Thanh công tử, bằng không phụ thân thật không biết làm sao mới cứu được người trở về..."

Sắc trời lúc này đã hơi sáng lên, bầu trời dần dần biến thành ánh sáng màu lam nhạt.

Như Tiểu Lam cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng trời cũng đã sáng, nàng không cần phải lo lắng cổ độc trên người Thanh Mặc Nhan nữa.

"Độc phu nhân, ta đã mang thứ người muốn về đây." Thanh Mặc Nhan giờ gõ trong tay lên, nhìn Độc phu nhân ngồi ở ghế trúc đối diện nói: "Lựa chọn của ta là muốn dẫn A Nhiễm đi."

Như Tiểu Lam gắt gao lui đến phía sau Thanh Mặc Nhan.

Nàng biết hộp gỗ kia là giả, trong lòng Độc phu nhân cũng rất rõ ràng, vì hết thảy mọi chuyện đều do nàng an bài, nhưng bây giờ chuyện thật giả không còn quan trọng nữa, ai may mắn tồn tại đến cuối cùng, mới là người chiến thắng thật sự.

Độc phu nhân ngồi trên ghế trúc dùng ánh mắt mờ mịt nhìn về phía bọn họ.

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày.

Ngoài cửa tựa không ít thuộc hạ của Độc phu nhân, phu nhân chưa hạ lệnh, bọn họ cũng không dám tự tiện ra tay, cho nên tất cả mọi người đều ở trong thế giằng co.

Trại chủ Thanh Thủy trại vội kéo A Nhiễm lui về phía Thanh Mặc Nhan bọn họ bên này.

A Nhiễm vẫn đứng một chỗ không hề nhúc nhích.

"A Nhiễm?" Trại chủ không hiểu quay đầu lại, chợt thấy chủ thủ bên hông bị rút đi: "A Nhiễm, người làm cái gì?"

A Nhiễm mỉm cười rút chủ thủ ra.

"Các người đoán xem ta muốn làm cái gì?" Vừa rút lời, chủ thủ trên tay A Nhiễm đã đâm vào trong thân thể trại chủ.

Biến hóa này quá mức đột ngột, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

"A Nhiễm, người điên rồi!" Trại chủ giãy dụa nói.

A Nhiễm mỉm cười, nhìn máu tươi tràn ra từ khóe miệng trại chủ.

Thân thể Như Tiểu Lam giật giật, tựa hồ muốn đi lên để giúp trại chủ, lại bị Thanh Mặc Nhan kéo lại.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn Thanh Mặc Nhan, thấy hắn lắc đầu với nàng.

Thân thể trại chủ ngã xuống, tay hắn vẫn gắt gao lôi kéo A Nhiễm, thân mình A Nhiễm cũng ngã xuống theo.

"Chắc chắn, thật sự quá đáng tiếc, xem ra A Nhiễm cô nương không muốn đi cùng với các người rồi." Ghế trúc, Độc phu nhân đã khôi phục mị thái ngày xưa, ý cười

trong suốt nhìn bọn họ.

Như Tiểu Lam túm lấy ống tay áo Thanh Mặc Nhan, nhìn A Nhiễm chậm rãi ngồi dậy, khi nàng nhìn thấy máu tươi trên tay chính mình, liền thất kinh hét to lên.

"Phụ thân, phụ thân..." A Nhiễm bỏ nhào qua nâng trại chủ lên.

Nhưng mà trại chủ vẫn không hề nhúc nhích, máu chảy trên đất càng ngày càng nhiều...

"Không cứu được nữa." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói, ánh mắt chỉ dừng một lúc ở trên người trại chủ, không hề liếc mắt nhìn A Nhiễm lấy một cái.

"Phu nhân, phu nhân không tốt!" Đúng lúc này, một gã sai vặt vội vã chạy từ bên ngoài vào: "Lãnh... Lãnh địa đã xảy ra chuyện!"

Độc phu nhân đột nhiên đứng dậy, vài bước đi đến chỗ cửa sổ, phanh một tiếng đẩy cửa sổ ra.

Trên lãnh địa, mặt trời đang dần dần lộ ra sau những tầng mây.

"Là chuyện tốt do các ngươi làm!" Độc phu nhân rít gào, bộ mặt dữ tợn đôi mắt như muốn phun lửa.

Nhìn sau tầng mây lộ ra ánh sáng mặt trời, Như Tiểu Lam lộ ra mỉm cười.

Pháp trận mộ cổ phát huy tác dụng, từ khi cùng oán khí đều bị trấn áp xuống dưới, cho nên ánh mặt trời mới có thể lộ ra, chiếu sáng vào trong rừng.

Hơn nữa chỉ cần pháp trận không bị phá hủy, thì quý thảo cũng không bao giờ sinh trưởng ở đây được nữa, ba gốc cây quý thảo mà bọn họ tìm được, chính là cuối cùng...

"Nhìn xem các ngươi đã làm cái gì!" Độc phu nhân phát cuồng lôi kéo đầu tóc chính mình: "Giết bọn họ! Giết bọn họ!"

Hộ vệ ngoài cửa đồng loạt ồa vào.

Huyền Ngọc rút kiếm ra, bảo hộ trước người Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam.

Nhưng mà, hộ vệ ngoài cửa còn chưa kịp đến gần, đã kêu thảm ầm ầm bay lên trời.

"Oa, Ngàn Thương, ngươi thật lợi hại!" Ngoài cửa vang lên thanh âm quen thuộc của Sử Đại Thiên.

Cả nhóm hộ vệ đều bị văng ra, thân thể rơi mạnh xuống đất, phần lớn ngã đến không dậy nổi.

Ngàn Thương không nói một lời, lựa mông trên đầu lạp phiêu động trong gió.

Như Tiểu Lam cũng không khỏi giơ ngón tay cái lên: "Ngàn Thương tuyệt quá!"

Không thể không thừa nhận, uy lực của đại sát thần là không thể khinh thường.

Nghe được lời khen của Như Tiểu Lam, Ngàn Thương dùng tay đè ép đằng trước đầu lạp xuống, xem như là đáp lại.

Sử Đại Thiên vươn đầu từ sau lưng Ngàn Thương ra: "Như cô nương, các ngươi không có việc gì đi, các ngươi đi lâu không trở về khiến chúng ta rất lo lắng a."

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Sử Đại Thiên, nhủ thầm.

Hắn đã bảo Sử Đại Thiên quay về, sao hắn còn theo tới đây.

Trừ bỏ Ngàn Thương ra, đi cùng còn có hơn hai mươi tư sĩ nữa, tất cả bọn họ đều xông vào, bảo hộ đám người Thanh Mặc Nhan ở giữa.

Độc phu nhân bên này chỉ còn có hai nữ nam tử trẻ tuổi ở bên cạnh, nhưng trên mặt nàng vẫn không lộ ra dù chỉ là một tia kinh hoàng.

"Thanh công tử, các ngươi cũng quá mức, thế nhưng dám hủy hoại đồ vật của ta."

"Kia không phải của ngươi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Ngươi độc chiếm lấy nó, từ trước đến nay nó đều không thuộc về ai cả, nhưng ngươi lại phá hủy pháp trận trong mộ cổ, thả từ khí cùng oán khí ra, hủy hoại không biết bao nhiêu tánh mạng người dân vô tội, chỉ vì để ngươi có thể độc chiếm quý thảo."

Nghe xong lời này, Độc phu nhân ngửa đầu phát ra một trận tiếng cười bén nhọn: "Dù cho như vậy các ngươi có thể làm gì được ta? Giết ta? Đến đây... Có bản lĩnh liền thử xem"

Như Tiểu Lam âm thầm bẹp miệng, nữ nhân này đúng là quá kiêu ngạo a.

Nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, nàng không nhìn thấy chút cảm xúc biến hóa nào từ trên mặt hắn.

"Huyền Ngọc, giết nàng." Thanh Mặc Nhan phun ra một câu, đồng thời lôi kéo Như Tiểu Lam lui về phía sau.

Huyền Ngọc tuân lệnh, mang theo hơn mười tư sĩ tiến lên.

Hai gã nam tử trẻ tuổi bên cạnh Độc phu nhân cũng đồng thời ra tay, bảo vệ nàng.

Trong lúc nhất thời hai bên thế nhưng bất phân thắng bại.

Vóc dáng Như Tiểu Lam lùn, lại bị đám tử sĩ bảo hộ ở phía sau, căn bản nhìn không thấy tình huống trong phòng, nhưng mà nàng có thể bắt sóng nghe được tình hình thực tế qua miệng Sử Đại Thiên.

"Ta phi, nữ nhân này lợi hại như thế, ta phi phi phi nguyên lai hai nam nhân kia không phải tiểu bạch kiếm của nàng, ta còn tưởng bọn hắn là trai lơ (*) của nàng đâu..."

(*) Trai lơ: Có tính trai lơ, có vẻ lăng lơ, tỏ ra dễ dãi trong quan hệ nam nữ.

Như Tiểu Lam hoàn toàn từ bỏ tình hình chiến đấu trong phòng, trực tiếp nhìn chăm chăm Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên nước miếng tung bay, Như Tiểu Lam nghe đến mê mẩn, Thanh Mặc Nhan đứng ở một bên gân xanh ần ần nhô lên.

Có trời mới biết hắn muốn đem cái miệng của tên kia ném ra ngoài đến mức nào.

"Huyền Ngọc đại nhân đúng là dũng mãnh phi thường, khó trách ta từng sinh ra hảo cảm với hắn..." Sử Đại Thiên đột nhiên gân cổ lên nói.

Thân thể Huyền Ngọc nổi lên một trận da gà, suýt nữa bị Độc phu nhân đánh trúng.

Lật tay huy kiếm, nguy hiểm tránh thoát một chiêu của Độc phu nhân, một kiếm hắn đâm vào cơ thể nàng.

Thời điểm Độc phu nhân ngã xuống, còn âm thầm cười với hắn, ánh mắt quyến rũ tựa như sinh ra lực hút, giống như muốn đem cả người hắn hút vào bên trong..

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Bình luận cuộc chiến, đại pháp nhập người của Độc phu nhân

Thân thể Độc phu nhân bị kiếm của Huyền Ngọc đâm trúng, ngã xuống.

Hai tên nam tử trẻ tuổi giống như bị dọa sợ, nâng Độc phu nhân dậy lui về phía sau, trên người bọn họ cũng trúng vô số mũi kiếm, nhưng lại không chút nào gây trở ngại đến hành động của bọn họ, thật giống như bọn họ không hề biết đau là gì.

Đến ngay cả những tử sĩ kia cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc cảm thán, hai người này cũng quá trâu bò đi, bị đâm nhiều kiếm như thế mà vẫn không hề ngã xuống.

Thân mình Huyền Ngọc cứng đờ, đột nhiên xoay người thối lui, đi về phía ngoài cửa.

"Công tử, ta cảm thấy có chút không đúng..." Huyền Ngọc vừa nói xong liền đi về phía Thanh Mặc Nhan.

Tử sĩ bảo hộ xung quanh thấy hắn đi lại đây, liền thối lui ra hai bên, Huyền Ngọc cứ thế đi đến trước mặt Thanh Mặc Nhan.

"Có chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Tay phải Huyền Ngọc nắm kiếm, hơi hơi cúi người xuống: "Ta phát hiện Độc phu nhân có chút vấn đề."

Như Tiểu Lam đứng ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan, trong một giây thoáng qua, nàng nhìn thấy trên khóe miệng Huyền Ngọc chột lộ ra ý cười quỷ dị.

Trong chớp nhoáng, nàng phảng phất như thấy được một luồng hắc khí bám vào trong thân thể Huyền Ngọc.

"Thanh Mặc Nhan cẩn thận!" Nàng bỏ nhào qua dùng thân thể che chắn ở giữa Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc.

Trường kiếm trong tay Huyền Ngọc đâm tới, bởi vì có Như Tiểu Lam nhảy vào, nên mũi kiếm bị chặn một chút, chỉ đâm trúng cánh tay Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đưa tay ra nắm lấy mũi kiếm của Huyền Ngọc, mũi kiếm sắc bén nháy mắt cắt đứt bàn tay hắn.

"Công tử!"

"Huyền Ngọc, ngươi làm cái gì!" Đám tử sĩ đều bị kinh sợ đến, tụ lại đây những vẫn do dự không dám sử dụng kiếm tấn công Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc là tâm phúc bên cạnh Thanh Mặc Nhan, hẳn vì sao lại sử dụng đao kiếm hướng tới chủ tử của mình.

Ngay tại lúc bọn họ đang bị mê hoặc, chợt nghe thấy giọng trẻ con thanh thúy vang lên: "Là Độc phu nhân! Nàng nhập vào trong cơ thể Huyền Ngọc!"

Mọi người kinh hãi, rút kiếm ra khỏi vỏ chống lại Huyền Ngọc, lại không biết nên ứng đối với cục diện này như thế nào.

Chẳng lẽ bọn họ phải giết chết Huyền Ngọc?

Tay trái Thanh Mặc Nhan nắm mũi kiếm, máu theo mũi kiếm nhỏ giọt rơi xuống, khiến Như Tiểu Lam nhìn thấy ghê người.

Trên mặt Huyền Ngọc lộ ra tươi cười quỷ dị: "Thế nào? Có bản lĩnh các người cứ xuống tay đi, giết ta? Ha ha, có chết cũng là khối thân thể này, không thể mấy may làm bị thương đến ta."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên đá một cước ra, đồng thời thân thủ mang theo Như Tiểu Lam thối lui về phía sau, hô to lên: "Bắt lấy!"

Mọi người nghe lệnh, vây quanh Huyền Ngọc lại.

Nhưng mà thân thủ Huyền Ngọc không phải tầm thường, nếu cứ thủ hạ lưu tình, những người này rất khó bắt sống được hắn.

"Độc phu nhân ở trong cơ thể Huyền Ngọc?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu hỏi tiểu nhân nhi trong lòng.

Như Tiểu Lam bị vết thương trên tay hắn làm cho kinh sợ, tìm khăn muốn băng bó lại giúp hắn, nhưng chân tay lại trở nên vụng về, máu càng lúc chảy càng nhiều, tựa như sắp chảy ra hết đến nơi.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Nhìn vật nhỏ gấp gáp loay hoay, Thanh Mặc Nhan ngược lại trấn tĩnh đến dị thường.

"Yên tâm, chút thương tích này không chết người được." Thanh Mặc Nhan cúi người, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt nàng: "Nói cho ta biết, phải làm sao mới đuổi được Độc phu nhân ra khỏi cơ thể Huyền Ngọc?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ một lát, lấy một lá bùa bên hông ra, dùng ngón tay dính máu của Thanh Mặc Nhan, vẽ vài nét lên trên: "Dán cái này lên người Huyền Ngọc."

"Đơn giản như thế?"

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh.

"Đã biết, người lùi lại chút." Thanh Mặc Nhan cầm lá bùa, lấy ra một viên thuốc màu đỏ từ trong túi tiền bên hông, nhét vào miệng.

Đó là thuốc viên do Như Tiểu Lam đặc chế, ăn một viên sẽ giúp hắn tự do sử dụng nội lực trong thời gian một nén hương.

Như Tiểu Lam thối lui, ánh mắt lo lắng nhìn Thanh Mặc Nhan.

Mọi người vẫn đang dây dưa đánh nhau với Huyền Ngọc, thân thể Độc phu nhân được hai nam tử một tả một hữu đỡ lấy, tựa như bị trọng thương, ở nơi đó không thể động đậy.

Thanh Mặc Nhan xuyên qua đám tử sĩ đi vào, thời điểm Huyền Ngọc nhìn thấy hắn cũng không khỏi trở nên sững sờ.

"Nguyên lai Thanh công tử thân mang cổ độc, không thể sử dụng nội lực." Huyền Ngọc mở miệng cười lạnh, biểu cảm giống y như đúc với Độc phu nhân: "Người lại đây chẳng lẽ là để chịu chết?"

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, ánh mắt sắc bén khiến cho ai nhìn thấy cũng phải cảm thấy rét run.

Ngay cả Độc phu nhân đang bám vào người Huyền Ngọc cũng bị ánh mắt này làm cho khiếp sợ, phân tâm trong chớp mắt.

Mọi người chỉ cảm thấy có một trận kinh phong thổi qua, Thanh Mặc Nhan y bào tung bay tham gia vào cuộc chiến, từng đợt sát khí tỏa ra, nhanh đến kinh người.

Như Tiểu Lam vội vàng chen từ sau vào, chờ đến khi nàng chui vào được, đã nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đánh bay trường kiếm trong tay Huyền Ngọc, một tay chế trụ yết hầu đối phương, tay kia đem lá bùa dán lên người hắn.

"Thành!" Như Tiểu Lam nhin không được kêu ra một tiếng.

Thân thể Huyền Ngọc suy sụp ngã xuống.

Thanh Mặc Nhan buông Huyền Ngọc ra, nhấc chân đá thanh kiếm dưới chân lên, bước vào phòng trong.

Mọi người kinh hãi, đồng loạt tiến lên chuẩn bị bảo hộ chủ tử.

Sứ Đại Thiên nói: "Ngần Thương cô nương lợi hại như thế, vì sao không để nàng đi?"

"Không được!" Như Tiểu Lam kêu lên, nếu như Ngần Thương bị Độc phu nhân nhập vào, kia sẽ chẳng khác nào rơi vào địa ngục.

Sứ Đại Thiên không hiểu: "Vì sao không được?" Hắn không biết Độc phu nhân có thể nhập vào cơ thể người khác, vừa rồi tuy hắn có nhìn thấy tình huống của Huyền Ngọc, nhưng mà lấy suy nghĩ của người bình thường, căn bản không có khả năng sẽ nghĩ đến điểm này.

Lúc này Thanh Mặc Nhan đã ở trong phòng giao thủ với Độc phu nhân một lần nữa.

Như Tiểu Lam vô cùng khẩn trương, nhắc đi nhắc lại thời gian ở trong lòng.

Chỉ có thời gian một nén hương, viên thuốc Thanh Mặc Nhan nuốt vào sẽ hết hiệu lực, nếu hắn không thể đánh thắng trong khoảng thời gian này, hoặc là lui khỏi cuộc chiến...

Nhớ tới vừa rồi hắn bị mũi kiếm làm cho bị thương, Như Tiểu Lam liền rung mình một cái.

Nếu thuốc hết hiệu lực mà hắn không kịp thối lui, kia việc không thể áp chế cổ độc không còn là vấn đề quan trọng nữa.

Có lẽ sẽ bị Độc phu nhân trực tiếp giết chết cũng không chừng.

Chẳng lẽ phải để Ngân Thương đến cứu hắn?

Không được, nếu như nàng bị Độc phu nhân nhập vào, tất cả sẽ phải chết.

Lại móc một lá bùa bên hông ra, Như Tiểu Lam dùng vết máu vẫn chưa khô trên ngón tay vẽ lên lá bùa.

Trong phòng vẫn tiếp tục đánh nhau, Như Tiểu Lam bị chặn ở ngoài không nhìn thấy cái gì.

"Uy, Sứ Đại Thiên, người tiếp tục đi!" Như Tiểu Lam reo lên.

"Cái... Cái gì?"

"Bình luận cuộc chiến!" Như Tiểu Lam gấp gấp hận không thể tìm cái cây treo lên nhìn cho rõ ràng, nhưng mà ở đây căn bản là không có cây.

Nàng đành phải lôi kéo Sứ Đại Thiên, bảo hắn giúp đỡ theo dõi tình huống trong phòng

Cửa sổ đột nhiên nổ tung, trước sau có hai người bị bắn ra ngoài, ngã ở trước mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nhanh chóng trốn đến sau lưng Sứ Đại Thiên.

Từ sĩ bảo hộ trong viện tiến lên, dùng kiếm khống chế hai người kia.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thấy rõ, kia là hai nam tử anh tuấn hầu hạ bên người Độc phu nhân, lúc này y phục trên người họ đều đã bị mũi kiếm chém rách, thật nhiều chỗ đã lộ cả làn da ra ngoài.

Chờ một chút, vì sao làn da trên người bọn họ đều có hoa văn bằng gỗ?

Như Tiểu Lam sắc mắt, mới nhìn đã phát hiện ra chỗ không đúng.

"Mau cởi hết y phục bọn họ ra." Nàng kêu lên.

Sứ Đại Thiên hoảng sợ: "Cô nài nài của ta ơi, người đang nói cái gì a, ban ngày ban mặt mà đòi thoát y người ta..."

"Nhanh lên... Trên người bọn họ có vấn đề, phải cởi y phục ra mới xác định được..." Như Tiểu Lam thúc giục nói.

Từ sĩ dùng kiếm mở tung y phục một tên trong đó.

Thời điểm nhìn thấy thân thể người nọ, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Xuất hiện trước mắt, căn bản không phải thân thể của người bình thường, mà giống với món đồ chơi hơn, cả thân thể đều dùng linh kiện bằng gỗ lắp ráp mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Kết cục khiến người ta ngoài ý muốn, đúng không Huyền Ngọc?

Như Tiểu Lam sau khi nhìn thấy thân thể hai tên nam tử kia trong đầu liền "ong" lên một tiếng.

Thân thể như vậy, giống hệt với rối gỗ!

Khó trách nàng lại cảm nhận được hơi thở giống với con rối đứng đầu ở đây.

Bất quá không giống với việc con rối đứng đầu thao túng rối gỗ, những người này rõ ràng còn sống sờ sờ, chỉ là thân thể bọn hắn bị cái tạo thành bộ dáng rối gỗ mà thôi.

"Trái tim, nhược điểm của họ chính là trái tim!" Như Tiểu Lam nhắc nhở đám từ sĩ.

Bọn họ không phải đang đi phá án, tự nhiên cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, lập tức có người không lưu tình dùng kiếm đâm vào trái tim hai người kia.

Như Tiểu Lam trốn sau lưng Sứ Đại Thiên, nhìn thân thể hai người co rút vài cái, rồi ngừng động đậy.

Xem ra nàng đã đoán đúng.

Nếu hai người kia như thế này, như vậy Độc phu nhân có phải hay không cũng là...

Nàng vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thấy có người hô gấp: "Công tử cẩn thận!"

Nàng cùng Sứ Đại Thiên đồng thời quay đầu lại, kinh sợ nhìn Thanh Mặc Nhan cùng Độc phu nhân đang song song nhảy vào trong viện.

Đã qua bao nhiêu thời gian? Như Tiểu Lam chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Hông bết, nàng không nhớ rõ.

Thanh Mặc Nhan đưa lưng về phía nàng, nàng không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn, có phải hắn cũng có chút sốt ruột hay không, hay là nhắc nhở để hắn rút lui kịp thời?

Như Tiểu Lam nhìn về phía Ngàn Thương một lần nữa.

Nếu nói ai có khả năng thắng trong một kích, cũng chỉ có Ngàn Thương.

Nhưng mà nếu một kích không thành, thân thể Ngàn Thương sẽ bị Độc phu nhân chiếm lấy...

Không được, không thể mạo hiểm được.

Như Tiểu Lam nắm chặt lá bùa trong tay.

Kiểm trong tay Thanh Mặc Nhan đâm trúng thân thể Độc phu nhân, nhưng Độc phu nhân lại giống như không cảm nhận được đau đớn lộ ra mỉm cười.

Không tốt! Nàng muốn nhập vào Thanh Mặc Nhan!

Như Tiểu Lam lập tức ý thức được điều này.

"Mau dẫn ta qua đó!" Nàng quát với Sứ Đại Thiên.

Sứ Đại Thiên không hiểu chuyện gì, nhưng cũng đành mang theo nàng đi đến phía trước.

Phía trước đều là từ sĩ, chỉ bằng lực lượng một mình nàng thì không thể đến gần bên người Thanh Mặc Nhan được.

Thân thể Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Như Tiểu Lam đuổi tới kịp thời, giơ lá bùa trên tay lên, "ba" một cái dán ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan lao đảo vài bước, thân thể ngã về phía sau.

Lập tức có từ sĩ chạy lại đỡ lấy hắn.

Thân thể Độc phu nhân cũng không vững, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Như Tiểu Lam. "Tiểu gia hỏa vương tay vương chân nhà ngươi mau đi tìm chết đi!"

Như Tiểu Lam kéo lấy y phục Sứ Đại Thiên, liều mạng trốn ra phía sau hắn.

Nàng cảm nhận được thân thể Sứ Đại Thiên đột nhiên cứng đờ... Thân thể Độc phu nhân ở đối diện cũng cứng lại theo.

Có cơ hội!

Trong nháy mắt, một ý niệm xẹt qua trong đầu Như Tiểu Lam.

Nàng bỏ nhào đến chỗ Thanh Mặc Nhan túm lấy lá bùa kia, rồi trực tiếp chạy về phía Độc phu nhân ở đối diện.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Thanh Mặc Nhan lúc này mới tỉnh lại sau trạng thái bị nhập, thân thể vẫn có chút không thể thích ứng, trợn mắt liền thấy một màn như vậy.

Hắn vươn tay tựa như muốn kéo nàng về, nhưng mà Như Tiểu Lam đã đến trước người Độc phu nhân, không hề trì hoãn nâng tay nhỏ bé lên...

Lá bùa "ba" một cái dán ở trên đầu Độc phu nhân.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Chuyện này là sao?

Thanh Mặc Nhan giơ tay lên chưa kịp hạ xuống, chỉ thấy Như Tiểu Lam chỉ hướng Sử Đại Thiên, giong tan nói: "Bắt lấy hắn, Độc phu nhân hiện tại đã nhập vào người hắn, đừng ai nhìn vào ánh mắt của hắn!"

Thân thể Sử Đại Thiên vốn không biết võ công, Độc phu nhân nhập vào trong thân thể hắn, thậm chí đến cơ hội phản kháng cũng không có đã bị người ta vận trù cánh tay áp xuống mặt đất.

Huyền Ngọc đến gần đè sau đầu Sử Đại Thiên lại, đem toàn bộ mặt hắn áp lên trên mặt đất, không cho hắn ngẩng đầu.

"Này... Đây là chuyện gì..." Độc phu nhân ở đối diện đột nhiên thay đổi phong cách, lấy miệng lưỡi giống hệt Sử Đại Thiên nói: "Sao ngực ta lại nặng như thế?"

"Không được bỏ lá bùa kia ra." Như Tiểu Lam nói với Sử Đại Thiên đang ở trong thân thể Độc phu nhân.

"Ngạ..." Sử Đại Thiên thành thật đáp lời, hiển nhiên vẫn chưa ý thức được thân thể này không phải là thân thể của hắn.

Nhưng mà Như Tiểu Lam lại lấy một lá bùa khác ra, ngón tay tùy tiện quét một ít máu, vẽ lên trên lá bùa vài đường, rồi sau đó nghênh ngang đi đến bên người Sử Đại Thiên đang bị áp trên mặt đất.

"Ba" dán lá bùa lên.

Thân thể Sử Đại Thiên run rẩy, đầu ngã sang một bên, bất động.

"Buông hắn ra được rồi." Như Tiểu Lam nói với Huyền Ngọc.

"Sao hắn lại bất động?" Huyền Ngọc hỏi.

"Độc phu nhân không còn ở trong thân thể hắn." Như Tiểu Lam nói: "Nàng đã bị bùa đuổi ra ngoài."

"Nàng đang ở đâu?" Thanh Mặc Nhan chau mày, từ trước đến giờ chưa từng sử dụng nội lực lâu như thế, đột nhiên tan đi lại có loại cảm giác thoát lực.

"Đương nhiên là bay vút vương ở gần đây rồi." Như Tiểu Lam cười hi hi: "Hiện giờ nàng đã không thể quay về thân thể của chính mình, cũng không tiến vào trong thân thể người khác được nữa, đành phải bay vút vương ở gần đây."

Chỉ có nàng mới nhìn thấy một đạo hắc khí đang điên cuồng xoay quanh bọn họ, mấy lần muốn chui vào trong thân thể một người, nhưng mà lại bị bắn ra ngoài.

Mười ngón tay Như Tiểu Lam kết ấn, hắc khí kia bỗng gãy dựa ở giữa không trung.

Sử Đại Thiên ở trong thân thể Độc phu nhân mờ mịt mờ to mắt nhìn, hắn rõ ràng nhìn thấy thân thể chính mình chập vọt ngã ở trên đất.

"Ta đây là xảy ra chuyện gì?" Hắn duỗi tay sờ ngực chính mình: "Vừa rồi ai đánh ta, tại sao nơi này lại sưng to như thế!" (Linh: Ta cũng cạn lời rồi:)))))

Sung... Sung cái mười mười người a, đó là bộ ngực có được không!

Như Tiểu Lam suýt nữa kết sai ấn.

"Người đang làm cái gì?" Nàng nhìn Sử Đại Thiên đang kéo mở y phục chính mình, nhìn vào bên trong.

"Tại sao ta lại biến thành nữ nhân? Đáng người cư nhiên còn như thế..." Hắn vừa nói, vừa nghĩ muốn tiếp tục cởi y phục ra.

"Dừng tay!" Như Tiểu Lam kêu lên: "Người đừng có mà lộn xộn, bằng không Độc phu nhân sẽ đoạt luôn thân thể của người."

"Độc phu nhân? Nàng... Nàng ở đâu?" Sử Đại Thiên thất kinh nhìn xung quanh.

"Đang ở bên cạnh người a." Như Tiểu Lam lại rút kiếm gỗ nhỏ của nàng ra, chỉ ra giữa không trung.

"Phanh" một tiếng, đột nhiên có một ngọn lửa màu đen hiện ra, nó nổi lơ lửng ở giữa không trung, hình dạng quỷ dị.

"Oa, tại sao nàng lại quần quýt lấy ta, nàng muốn mượn xác hoàn hồn sao?"

"Mượn xác cái rắm, đây vốn dĩ là thân thể của ta!" Độc phu nhân hóa thành ngọn lửa ở giữa không trung rít gào nói: "Người cút ra ngoài cho ta!"

Sử Đại Thiên kinh sợ: "Người bảo ta cút đi đâu?"

"Cút ra khỏi thân thể ta!"

"Ta ở trong thân thể người?" Lúc này Sử Đại Thiên mới bắt tri bắt giác ra: "Tuy rằng biến thành nữ nhân, nhưng mà đáng người này đúng là không tệ a, Huyền Ngọc người thấy sao?"

"Cút đi, đừng nói chuyện với ta." Huyền Ngọc hàm hồ, gân xanh nổi hết lên.

Từ cái đêm bọn họ trúng "thuốc bột" của A Nhiễm, hắn liền đối với Sử Đại Thiên kính nhi viễn chi (*).

(*) Kính nhi viễn chi: Làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quý thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quý thần, mà nên tránh xa quý thần, đó là trí.

Lửa đen không ngừng bay tới bay lui ở trên đầu Sư Đại Thiên: "Người cút ra cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

Sư Đại Thiên về mặt đau khổ, nói với lửa đen: "Người đừng gây khó dễ cho ta, cùng lắm là người đi đầu thai chuyển thế là được, còn ta lại phải nhẫn nhịn sống trong thân thể này, không thể cưới lão bà được nữa." Nói xong hẩn ngẩng đầu nhìn Ngân Thương ở trong đám người, tiếc nuối thở dài.

"Quên đi, nếu thật sự không được thì vẫn lập gia đình được, thân thể như vậy không gả đi thì rất phí, người nói đúng không, Huyền Ngọc."

"Người còn dám nói thêm một câu với ta có tin hay không ta sẽ giết người!" Huyền Ngọc tức giận quát, chui thẳng vào tai Như Tiểu Lam khiến đầu nàng ong ong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Kết thúc công việc ở Thạch Phường trấn, Sư Đại Thiên uy lực

Thạch Phường trấn.

Từ sau khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi Thanh Thủy trại Thái Nghĩa Minh cũng về lại Thạch Phường trấn.

"Công tử, tòa nhà của Độc phu nhân bốc cháy." Gã sai vật vội vàng chạy vào báo tin.

Thái Nghĩa Minh ra khỏi nhà trọ, lúc này trên đường đã tụ khá nhiều cư dân, tất cả mọi người đều đuổi dài cổ ra, nhìn về một phương hướng.

Nơi nào đó trong trấn, bốc lên khói đặc cuộn cuộn.

"Nơi đó là chỗ ở của Độc phu nhân?" Thái Nghĩa Minh hỏi gã sai vật bên người.

"Đúng vậy, không biết chuyện này là sao..."

Mọi người đang ở trên đường quan sát trận lửa, chợt thấy có một chiếc xe ngựa từ phía đối diện chạy tới.

Thái Nghĩa Minh liếc mắt một cái đã nhận ra người đang bảo hộ bên ngoài xe ngựa kia: "Huyền Ngọc!"

Xe ngựa dừng lại ở ven đường.

"Thái công tử." Huyền Ngọc chấp tay thi lễ: "Công tử nhà ta mời ngài vào trong xe một chút."

Thái Nghĩa Minh không chút do dự, lập tức xốc mành xe đi vào bên trong.

Nháy mắt khi nhắc mành xe lên, Thái Nghĩa Minh ngăn người.

Trong xe ngựa, Thanh Mặc Nhan thất lưng thẳng tắp ngồi ở chỗ kia, vết máu loang lổ trên y phục, một bên cánh tay đang được lau nhẹ bằng khăn tay, khăn tay đã bị máu thấm ướt hết, Như Tiểu Lam ngồi ở bên người hẩn, cầm trong tay lọ thuốc băng sát, rắc thuốc bột lên vết thương.

Thái Nghĩa Minh định tâm lại, ngồi xuống phía đối diện Thanh Mặc Nhan.

"Ta muốn nhờ Thái công tử giúp một chút." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt mở miệng nói.

Ánh mắt Thái Nghĩa Minh dừng ở trên người Như Tiểu Lam đang luống cuống tay chân: "Thanh công tử là muốn mời đại phu đến đây?"

Đến ngay cả hẩn cũng nhận ra việc Như Tiểu Lam không biết băng bó, khiến cho Thanh Mặc Nhan vẫn phải cố ngồi vững chắc ở nơi này, giống như không có việc gì.

"Người nói cái này?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn tay chính mình, vật nhỏ bận bịu đến cả đầu đầy mồ hôi, tóc mai đều bị mồ hôi dính ướt.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng: "Chỉ là vết thương nhỏ, không cần tìm đại phu, ta tìm người là vì chuyện khác."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền ngẩng đầu lên, tựa hồ muốn nói chen vào một câu, nhưng tay còn lại của Thanh Mặc Nhan lại sờ lên đầu nàng, xoa xoa: "Người trước đừng nháo, để chúng ta bàn chính sự."

Ai nháo, trước tìm đại phu đến mới là chính sự a.

Trong lòng Như Tiểu Lam sốt ruột nhưng cũng không dám đánh gãy chính sự của hẩn.

Thanh Mặc Nhan đem chuyện của Độc phu nhân đơn giản nói qua, tuy rằng hẩn đã lược bỏ đi không ít chi tiết, nhưng mà vẫn dọa Thái Nghĩa Minh đến trợn mắt há hốc mồm.

"Thi thể trại chủ Thanh Thủy trại đã mang về đến nơi, còn có nữ nhi của hán A Nhiễm... Bất quá tự tay nàng đã giết chết phụ thân mình, ta nghĩ rất nhiều người sẽ có dị nghị, việc này liền phiền tới Thái công tử..."

Thái Nghĩa Minh nghiêm túc lắng nghe, rất nhanh đã hiểu rõ ý đồ của Thanh Mặc Nhan.

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, không có Độc phu nhân, thể lực ở khắp Thạch Phường trấn sẽ bị bài tẩy một lần nữa, ngay lúc này hán mà cầm một chân vào, tương lai đối với sự phát triển của gia tộc bọn họ chỉ có lợi không có hại.

Cơ hội tốt như thế, đối phương cứ thế tặng cho hán?

Thái Nghĩa Minh thậm chí còn không tin được lỗ tai chính mình.

Thanh Mặc Nhan lại không chút nào để ý, giao đãi sự tình xong liền phái người đem xe ngựa có chứa thi thể trại chủ giao cho Thái Nghĩa Minh, còn hán thì mang theo Như Tiểu Lam trở về tòa nhà mà bọn họ đã thuê.

Sử Đại Thiên cùng Độc phu nhân cũng bị bọn họ mang về theo.

Thân thể Sử Đại Thiên được an trí ở trong phòng, trên người vẫn còn dính lá bùa.

Mà bản thân Sử Đại Thiên lại chỉ có thể chờ ở trong thân thể Độc phu nhân, Độc phu nhân mất đi thân thể, cũng liên quan đến việc Như Tiểu Lam kết bùa chú với nàng, khiến nàng biến thành lửa đen không thể không đi theo thân thể chính mình, dù cho muốn chạy trốn cũng trốn không được.

"Người tính xử trí Độc phu nhân thế nào?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Bọn họ không thể để nàng quay lại với thân thể, nhưng mà nếu cứ để như vậy bọn họ cũng không giết chết được nàng.

Như Tiểu Lam quỳ gối trên ghế cao, ở trên bàn chất đầy trang giấy, mặt trên vẽ đủ loại ký hiệu kỳ quái.

"Ta nhớ rõ có một loại phương pháp có thể đem hồn phách đã thoát ly khỏi thân thể hấp thụ vào lá bùa, nhưng mà lúc trước ta không chú ý đến học hành, không nhớ ra cách vẽ..."

"Không vội, người có thể từ từ nghĩ." Thanh Mặc Nhan trấn an nói.

"Không được a." Như Tiểu Lam bức bối cắn móng tay. "Thân thể Sử Đại Thiên không có linh hồn, chỉ chống đỡ được trong ba ngày là cùng, nếu đến lúc đó hán không kịp quay về thân thể của mình, thân thể kia của hán sẽ hoàn toàn chết đi, sau này hán chỉ có thể sống tiếp trong bộ dáng Độc phu nhân."

"Cút ra khỏi thân thể ta, có nghe thấy không!" Trong viện ầm ầm truyền đến thanh âm uy hiếp ác độc của Độc phu nhân.

Dù cho không có hình thể, Độc phu nhân vẫn cường thế trước sau như một, tiếng gầm gừ phẫn nộ khiến Sử Đại Thiên phải bịt cả lỗ tai lại.

"Người ở đây rộng rãi với ta làm gì, người sớm đi đầu thai chuyển thế không phải là được rồi sao." Sử Đại Thiên tràn đầy ủy khuất: "Cũng không phải là ta nguyện ý ở lại trong thân thể người, là người cưỡng... Ta..."

Đám tử sĩ trong viện đồng loạt ghé mắt.

"Cút đi, bằng không ta sẽ giết người!" Lửa đen điên cuồng bay tới bay lui ở trên đầu Sử Đại Thiên, còn không ngừng đập vào trên mặt hán.

Thời điểm bắt đầu, Sử Đại Thiên vẫn còn e ngại bởi uy danh của Độc phu nhân, cho nên lời nói vẫn còn rất khách khí.

Nhưng mà dần dần, hán phát hiện Độc phu nhân không thể xâm phạm tới hán, cho nên khí thế hán cũng tăng vọt lên theo.

"Ồn ào muốn chết, người có di ngôn gì, ta sẽ làm giúp người." Sử Đại Thiên không kiên nhẫn ngoái ngoái lỗ tai.

"Cút ra khỏi thân thể ta!"

"Người nói cả ngày đều là những lời này, có thể đổi câu khác hay không?"

"Người..."

"Người nên đi đầu thai đi, đời này của người đã làm quá nhiều chuyện xấu, phỏng chừng đầu thai cũng sẽ không được đầu thai làm người đi."

"Người có tin ta..."

"Đã biết, đã biết, người lại muốn giết ta, đúng không? Ta sợ quá đi..." Sử Đại Thiên làm động tác sợ hãi cho có lệ.

Cánh tay run run ôm lấy chính mình.

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan ở trong phòng lặng lẽ nhìn một màn này.

Thiên a, ai tới nói cho nàng biết bùa kia phải vẽ như nào mới đúng đi, có một Sử Đại Thiên đã đủ ảm ỉ rồi, bây giờ còn thêm một Độc phu nhân suốt ngày cãi nhau với hán nữa.

Đám tử sĩ trong viện đều có dấu hiệu sắp hồng đến nơi.

Không được, nhất định phải nhớ ra, bằng không đến ngay cả nàng cũng bị bức đến điên mất.

Nhìn vật nhỏ cắm cúi vào đóng giấy, tư thế liễu mạng kia không khỏi làm hắn nhớ tới việc nàng bắt chấp an nguy bỏ nhào đến ngăn cản kiếm trong tay Huyền Ngọc...

"Đi ăn cơm trước." Thanh Mặc Nhan trực tiếp xách nàng từ trên ghế lên.

Như Tiểu Lam vùng vẫy đôi chân ở giữa không trung: "Không được, không có thời gian, ta nhất định phải nhớ ra cách vẽ lá bùa kia..."

"Không cần phải nóng vội." Thanh Mặc Nhan không cho nàng phản kháng, trực tiếp kéo nàng ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam còn muốn giãy giụa, Thanh Mặc Nhan đột nhiên hít vào một hơi: "Đừng nhúc nhích, đừng vào miệng vết thương."

Lập tức Như Tiểu Lam liền trở nên thành thật, không dám cử động dù chỉ là một chút, trực tiếp bị hắn kéo đi ra khỏi cửa.

Thời điểm dùng cơm trưa, mí mắt Như Tiểu Lam thật sự không chống đỡ được nữa, Thanh Mặc Nhan nhìn nàng không ngừng ngủ gà ngủ gật trên bàn ăn, cũng không lên tiếng nhắc nhở nàng.

Cuối cùng đầu Như Tiểu Lam cũng trực tiếp gục xuống, Thanh Mặc Nhan thông dong đưa tay ra đỡ nàng, lúc này mới cảm không cho nàng gục cả mặt vào bát cơm.

"Công tử, kinh thành bên kia gửi thư tới." Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa: "Thánh thượng triệu người trở về gấp."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 168: Không phải chỉ là lớn một chút thôi sao, ta cũng có

Ban đêm, Thanh Mặc Nhan bị một cước của Như Tiểu Lam đá tỉnh.

Trong chần, hai chân vật nhỏ không ngừng quơ đá lung tung, thật giống như đang liễu mạng chạy nhanh.

"Lại sai rồi, lại sai rồi!" Trong mộng, ông nội dùng kiếm gỗ đào đánh lên mông Như Tiểu Lam: "Nha đầu ngốc, ta đã dạy bao nhiêu lần rồi, sao ngươi vẫn không vẽ đúng!"

Như Tiểu Lam che mông liễu mạng trốn tránh.

Ông nội lại một lần nữa đuổi theo: "Để ta xem lần sau ngươi còn dám vẽ sai nữa không, chỉ là một lá bùa thôi mà cũng không vẽ được, đến khi ta chết rồi ngươi vẫn chưa học được gì!"

Như Tiểu Lam "a" một tiếng thét chói tai tỉnh lại.

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nhìn nàng, kết quả Như Tiểu Lam đột nhiên ngồi dậy, vừa vặn đụng phải cằm hắn.

Như Tiểu Lam chưa định hôn che lấy trán đau nhức kêu la: "Gia gia đừng đánh, ta nhớ rồi, lần sau sẽ không vẽ sai nữa..."

"Vật nhỏ?"

Thanh âm quen thuộc vang lên, Như Tiểu Lam hoảng hốt mở to mắt.

"Nằm mơ?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Lúc này nàng mới phát hiện ra bản thân đang bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong lòng, nơi nào còn có bóng dáng ông nội nữa.

Thanh Mặc Nhan xoa đầu nàng, thở dài nói: "Ngủ một giấc cũng không yên, hai chân đá loạn, ngươi còn muốn đá chủ nhân xuống đất luôn đi?"

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia, sờ vùng trán vừa bị đụng đau: "Đúng rồi, ta nhớ ra rồi!" Nhắc chân lên như muốn nhảy xuống đất.

Thanh Mặc Nhan lập tức vòng tay ôm lấy eo nàng: "Đi giày trước đã."

Như Tiểu Lam gấp gáp: "Nhanh, nhanh... Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra cách vẽ lá bùa kia rồi."

"Nhớ ra rồi thì sẽ không quên nữa, dù gấp cũng phải đi giày cẩn thận vào." Thanh Mặc Nhan xuống giường trước.

Đã là đầu mùa đông, buổi tối bên ngoài rất lạnh.

Như Tiểu Lam nhìn một bàn tay của Thanh Mặc Nhan đang còn quấn băng vải, gương mặt vì để hắn phải giúp, vì thế liền kéo một chiếc áo lông cừu lại đây, chân tay vụng về giúp hắn khoác lên trên người.

Thanh Mặc Nhan nhướn mày: "Là người muốn đến thư phòng, khoác ở trên người ta làm gì?... Nguyên lai là muốn ta đi cùng người qua đó sao?"

Hào xấu hổ a.

Bởi vì thói quen cái gì cũng làm cùng hắn, nên mới tự nhiên cho rằng lúc này hắn sẽ đi cùng với nàng.

"Kia... Ta sẽ đi một mình." Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ nghĩ muốn nhảy xuống đất.

Động tác Thanh Mặc Nhan còn nhanh hơn so với nàng, giây lát đã tiếp được nàng: "Nếu như người đã luyện tiếu ta, vậy thì ta sẽ cố gắng đi cùng người một chuyến."

Rõ ràng là do người nguyện ý, lại còn làm ra bộ dáng bị miễn cưỡng như thế, Thiếu Khanh a, không kiêu ngạo sẽ chết sao!

Như Tiểu Lam chỉ có thể để yên cho hắn ôm, hai người ra khỏi cửa đi đến thư phòng.

Gió Bắc thổi qua, Như Tiểu Lam rút người vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, đột nhiên nhớ tới cánh tay hắn đang bị thương, nên không dám động.

Thanh Mặc Nhan kéo mở áo lông ra bao lấy nàng: "Gần đây lại nặng thêm rồi, nếu cứ ăn uống như thế đến lúc mập sẽ không có ai ôm nổi người nữa đâu."

"Mới không phải." Như Tiểu Lam bĩu môi: "Dù cho ta lớn nhanh, cũng sẽ không nặng hơn người, hơn nữa tuổi thọ của ta cũng chỉ có mười ba, mười bốn năm, không đợi người già thì ta đã quai (chết) rồi, làm sao có chuyện không ôm được?"

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Vừa rồi Như Tiểu Lam bắt quả chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ tới đã đánh trúng chỗ sâu nhất trong lòng người nào đó.

Tuy rằng hắn không hiểu "quai" là gì, nhưng mà hắn ở chung với nha đầu này không phải mới chỉ một hai ngày, theo lời nói của nàng cũng có thể đại khái đoán ra được ý mà nàng muốn nói.

Tuổi thọ của nàng luôn là vấn đề hắn không muốn chạm đến nhất.

Ban đầu, hắn chỉ cảm thấy có nàng là tốt rồi, sau này khi thấy nàng biến thành hình người lại hy vọng xa vời muốn nhìn nàng lớn lên, dần dần không cẩn thận đánh mất luôn trái tim, vọng tưởng chờ đến ngày hái được quả ăn luôn nàng.

Hắn có thể hy vọng xa vời sở hữu hết thảy, nhưng duy nhất không dám tìm tòi nghiên cứu kết quả cuối cùng của bọn họ.

Mười ba, mười bốn năm tuổi thọ... Quá ngắn quá ngắn.

Chút thời gian đó không thỏa mãn được hắn.

Hắn càng ngày càng có nhiều hy vọng xa vời, càng ngày càng không thỏa mãn với hiện tại.

Như Tiểu Lam một lòng muốn đi vẽ bùa bắt hồn, cho nên căn bản không để ý tới biến hóa trên mặt Thanh Mặc Nhan.

Vào thư phòng, Như Tiểu Lam trực tiếp bỏ nhào đến ghế tựa, chuẩn bị tốt chu sa rồi bắt đầu hết sức chuyên chú vào việc vẽ bùa.

Bất tri bất giác, trời đã sáng.

Trong viện vang lên thanh âm của từ sĩ, kia là những người gác đêm đang đổi gác.

Cuối cùng cũng vẽ xong bùa bắt hồn, Như Tiểu Lam cẩn thận thổi khô nét chu sa trên lá bùa.

"Thanh Mặc Nhan, ta vẽ xong rồi." Trong phòng thế nhưng lại không có ai đáp lại nàng.

Quay đầu, phát hiện trong thư phòng chỉ còn lại một mình nàng, Thanh Mặc Nhan không biết đã ra khỏi phòng từ lúc nào, đứng ở bên ngoài hành lang, lẳng lặng nhìn bầu trời đang dần dần sáng lên.

Như Tiểu Lam cảm lá bùa nhảy xuống ghế, rón rén đi ra ngoài.

Vốn định bắt ngờ bỏ nhào qua để dọa hắn một phen, nhưng mà đi đến nửa đường thì nàng bỗng dừng lại.

Suốt mặt Thanh Mặc Nhan nhìn qua nghiêm túc khác thường, lạnh băng làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa... Hắn so với khi ở kinh thành đã gầy hơn rất nhiều.

Kéo kéo khuôn mặt nhỏ nhắn chính mình, một đường xóc nảy, nàng chẳng những không gầy đi, hình như còn béo lên không ít.

Chẳng lẽ thật sự giống như lời hắn nói, qua không bao lâu, chính mình sẽ mập đến mức hắn ôm không được?

Đúng lúc này, một danh từ sĩ đi đến dãy hành lang, đem thư trong tay giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn bức thư, trong mắt lộ ra hàn ý nhàn nhạt, hắn thấp giọng giao phó vài câu, từ sĩ liền vội vàng rời đi.

Như Tiểu Lam lặng lẽ đi đến sau lưng Thanh Mặc Nhan, đột nhiên ôm lấy thắt lưng hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan hơi cứng lại, nhưng rất nhanh đã thả lỏng ra, không quay đầu lại chỉ hỏi: "Đói bụng rồi sao, muốn ăn sáng luôn không?"

Như Tiểu Lam cúi dài cổ muốn nhìn thư trong tay hắn: "Đây là cái gì?"

"Không có gì, kinh thành bên kia xảy ra vài chuyện nhỏ."

Chuyện nhỏ? Lừa quỷ đi, chuyện nhỏ sẽ khiến khuôn mặt người lạnh băng lại như thế sao?

Trong lòng Như Tiểu Lam oán thầm, ngoài miệng lại không dám hỏi lại, chỉ có thể gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn.

Thanh Mặc Nhan thông dong đem thư cất vào trong lòng ngực: "Đi thôi, cùng đi ăn sáng."

Như Tiểu Lam không nhúc nhích: "Thanh Mặc Nhan, ta về xong bữa bắt hồn rồi, chúng ta đi cứu Sứ Đại Thiên trước đi."

Đã là buổi sáng ngày thứ ba, nàng phải nhanh một chút giúp Sứ Đại Thiên trở về với thân thể của chính hắn.

Mọi người đều bận bịu lên, đem thân thể Sứ Đại Thiên nâng vào trong viện, Sứ Đại Thiên đang ở trong thân thể Độc phu nhân cũng ngáp ngáp dài đi đến, y phục không chỉnh tề, lộ ra mảnh mền mỏng mảnh liệt bên trong.

Thanh Mặc Nhan không chút khách khí kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, che khuất mặt nàng.

"Mặc y phục đàng hoàng vào." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Sứ Đại Thiên giật mình tỉnh ngủ hẳn, vội vàng kéo chỉnh tề y phục.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới buông Như Tiểu Lam ra.

Như Tiểu Lam nhìn thân thể đầy đặn của Độc phu nhân, miệng nói thầm một câu: "Có gì đâu, không phải chỉ là lớn một chút thôi sao, ta cũng có."

"Người xác định?" Thanh Mặc Nhan không chút khách khí hỏi lại.

Như Tiểu Lam cúi đầu nhìn ngực chính mình, chờ khi nàng ngẩng đầu lên, mới phát hiện tầm mắt của tất cả mọi người trong viện đều đang dừng ở trên người nàng.

Mặt nàng lập tức đỏ đến tận mang tai.

"Đều không cần mắt nữa hả?" Thanh Mặc Nhan liếc mắt đảo qua một lượt, mọi người lập tức nín thở nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Như Tiểu Lam vừa thẹn vừa bức, hàm hừ lấy bữa bắt hồn ra, giờ lên hướng về phía ngọn lửa đen ở trên không trung, hô lên: "Thu!"

Thế là, linh hồn Độc phu nhân điên cuồng tức giận, thét chói tai bị hút vào trong bữa bắt hồn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Thiếu Khanh phúc hắc cùng thùng cơm nhỏ vô tâm

Lửa đen thét chói tai bị lá bữa trong tay Như Tiểu Lam hút vào.

Sứ Đại Thiên ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Oa, Độc phu nhân thật sự đi đầu thai!"

Huyền Ngọc lặng lẽ không tiếng động, tiến lên xé lá bữa trên đầu hắn ra.

Sứ Đại Thiên chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, hừ một cái liền bay ra khỏi thân thể Độc phu nhân.

"Uy uy, đây là xảy ra chuyện gì, ta còn chưa có chết đâu, đừng bắt ta đi đầu thai a!" Hồn phách Sứ Đại Thiên bay loạn trên không trung, liều mạng nghĩ cách trở lại trong thân thể hắn.

Nhưng chỉ có Như Tiểu Lam mới nhìn thấy sự tồn tại của hắn, đám người Huyền Ngọc đều thờ ra nhẹ nhàng.

"Nếu Như cô nương có thể thu luôn Sứ Đại Thiên thì quá tốt rồi." Huyền Ngọc nói thầm một câu, hoàn toàn không nhìn thấy Sứ Đại Thiên đang gương nanh múa vuốt với hắn.

Như Tiểu Lam nhin cười, bảo người bóc lá bữa trên thân thể Sứ Đại Thiên xuống.

Lúc này hồn phách Sứ Đại Thiên mới được về với thân thể chính mình.

Thanh Mặc Nhan nhìn lá bữa bắt hồn trong tay Như Tiểu Lam: "Độc phu nhân đã bị phong ấn ở trong này?"

"Đúng vậy." Như Tiểu Lam đắc ý nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Kỳ thực không ít Âm Dương sư có thể thu hồn phách về rồi biến trúng thành âm binh cho họ sử

dụng."

"Tựa như Ngàn Thương sao?" Thanh Mặc Nhan không biết Âm Dương sư là gì, nhưng hẳn lại có thể suy đoán ra như thế, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng không thể không thừa nhận, năng lực tiếp thu của hắn rất mạnh.

"Đúng vậy, chẳng qua Ngàn Thương là âm binh đã được thuần hóa qua, còn Độc phu nhân lại là một tồn tại vô cùng nguy hiểm!"

"Kia phải làm sao mới tiêu diệt nàng triệt để được?"

"Đốt lá bùa này là xong... Ai, người làm cái gì?" Như Tiểu Lam vừa rút lời, đã thấy Thanh Mặc Nhan lấy đi lá bùa trong tay nàng, một bên có người mang chậu lửa tới, Thanh Mặc Nhan không chút do dự ném bùa bắt hồn vào trong chậu lửa.

Ngọn lửa "phanh" một tiếng bùng lên thật to, rồi sau đó hóa thành một đồng tro tàn.

Như Tiểu Lam ngây người: "Người... Người cứ như thế đốt nàng đi?"

Thiên a, hắn có biết bản thân vừa làm gì hay không, "âm binh" khó có được như thế, nếu có thể thu phục, sau này còn có thể trở thành sự trợ giúp đắc lực.

"Độc phu nhân quá nguy hiểm, không thích hợp với người." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói.

"Ngàn Thương cũng rất nguy hiểm a, không phải đều giống nhau sao." Như Tiểu Lam không phục.

"Sở dĩ Ngàn Thương thần phục là vì nhìn người rất giống với hải tử trước đây của nàng, nàng coi người là hải tử chính mình, tự nhiên sẽ sinh ra ý niệm muốn bảo vệ người thật tốt, không giống với Độc phu nhân, nàng là nữ nhân nguy hiểm cùng ngoan độc, nếu không thập phần nắm chắc, thứ vũ khí sắc bén như vậy vẫn là không nên cầm ở trong tay."

"Đã biết." Tuy rằng Như Tiểu Lam cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng mà nàng cũng phải thừa nhận Thanh Mặc Nhan nói rất có lý.

Hiện tại lực lượng của nàng vẫn chưa đủ để ngăn cản Độc phu nhân, nếu vạn nhất không cẩn thận để nàng chạy ra ngoài, chiếm được thân thể một lần nữa, đến lúc đó phiền toái sẽ rất lớn.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi ăn sáng.

Huyền Ngọc tiến vào dò hỏi: "Công tử thân thể Độc phu nhân xử lý sao đây?"

Không có hồn phách Sư Đại Thiên, thân thể Độc phu nhân đã thành một cái vỏ rỗng.

"Nhược điểm của nàng là trái tim." Như Tiểu Lam mở miệng nói: "Mang thi thể nàng đi thiêu đi."

Thanh Mặc Nhan chờ Huyền Ngọc đi ra ngoài, thấp giọng hỏi: "Người từng nhìn thấy qua thân thể của nàng?"

Thân thể nửa người nửa rối gỗ.

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Chẳng lẽ nàng là con rối đứng đầu?" Lúc trước thời điểm con rối đứng đầu đảo đảo, Thanh Mặc Nhan đã cảm thấy sau này rất có thể hắn sẽ lại xuất hiện.

"Tuy rằng rất giống, đến ngay cả hơi thở trên người bọn họ cũng giống nhau, nhưng thật đáng tiếc, Độc phu nhân không phải con rối đứng đầu."

"Vậy nàng là cái gì?"

"Là thảo hồn sư, có thể cướp đi thân thể người khác." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Ta từng nghe ông nội nói qua, có loại người điên cuồng mưu cầu trường thọ, sẽ tự cải tạo thân thể chính mình, lợi dụng ít thủ đoạn, đem chính mình biến thành bộ dáng kia... Bất quá để duy trì thể cân bằng giữa thân thể cùng thân thể rối gỗ, bọn họ phải dùng đến một loại dược vật, bằng không sẽ già dần qua từng năm."

"Dược vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ, dù sao phương thuốc của bọn họ cũng đều là tuyệt mật không truyền ra ngoài, có loại thậm chí còn phải dùng đến bộ phận nào đó trên cơ thể người để kê đơn, như là trồng mắt chẳng hạn, khả năng Độc phu nhân chiếm cứ ở Thạch Phường trấn là để lấy quý thảo làm thuốc đi."

Thanh Mặc Nhan mân mê, một ý niệm xẹt qua trong đầu.

"Nếu người thường uống loại thuốc này vào, có phải cũng sẽ được sống lâu giống như Độc phu nhân, hoặc là vĩnh viễn bảo trì dung mạo không?" Không biết hắn nghĩ tới cái gì, đáy mắt hiện lên tia u ám.

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi: "Loại sự tình này tốt nhất người đừng nghĩ đến, ông nội ta từng nói qua, làm người không thể quá tham lam, nếu không một khi để cho lòng tham vượt qua lý trí, sẽ biến thành ma quỷ."

Thanh Mặc Nhan không truy vấn nữa, hai người im lặng dùng bữa sáng.

Sẽ biến thành ma quỷ?

Thanh Mặc Nhan liên tục nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Như Tiểu Lam, trong nắng sớm, đôi môi nàng sáng bóng như hạt châu, không khỏi khiến hắn nhớ lại nụ

hôn ngọt ngào mà mát hớn trong rừng sâu kia.

Nếu là vì nàng, dù có phải biến thành ma quỷ cũng không sao.

"Người đang nhìn cái gì?" Cảm nhận được ánh mắt xâm lược của người nào đó, Như Tiểu Lam theo bản năng rút cổ lại.

Luôn có loại cảm giác bị sói đói nhìn chăm chăm vào, sau lưng lạnh lẽo.

"Đang nhìn người." Thanh Mặc Nhan gần từng chữ một.

"Nhìn ta làm cái gì?"

"Nhìn xem người giấu tim ta đi đâu rồi."

Như Tiểu Lam không hiểu nói: "Tim người đương nhiên vẫn ở trong người người, trái tim bị trúng cổ độc như thế... Ai dám lấy a." Cuối cùng còn lăm bắm bỏ sung thêm một câu.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Người không cần nó?"

Như Tiểu Lam rút rút miệng, người này lại thần kinh cái gì, "không cần".

"Kinh thành gửi thư đến, thánh thượng triệu ta về gấp, phỏng chừng là có vụ án cần phải xử lý, khả năng sau khi trở về sẽ bận đến không thể để ý tới người, ở trong phủ người phải cẩn thận một chút, nếu tiền cung không để ý có thể sẽ bị Thái tử bắt đi, còn có nhị đệ ta bên kia, người cũng nên lưu tâm..."

Như Tiểu Lam run lên.

Báo ứng đến cũng quá nhanh đi.

"Ta... Hiện tại chúng ta phải trở về sao?"

Thanh Mặc Nhan xụ mặt gật đầu: "Ngày mai sẽ đi."

Như Tiểu Lam do dự nửa ngày: "Ta có thể ở lại điền trang ngoài thành không?"

"Có thể." Thanh Mặc Nhan nhú mày: "Bất quá nơi đó cũng không hẳn là an toàn, ta phải về Đại Lý Tự, bận rộn không thể đi ra khỏi thành, tự nhiên cũng không thể đến điền trang nhìn người mỗi ngày, thể lực của Thái tử ở kinh thành lại vô cùng cường đại, nếu mà nửa đêm thiêu cháy điền trang, dù cho có người mất tích hoặc là bị thiêu chết, thì cũng sẽ không có ai cảm thấy nghi ngờ..."

Nghe xong lời nói của Thanh Mặc Nhan lông tóc Như Tiểu Lam liền dựng hết lên, thiên a, nàng phải ôm chặt lấy chủ nhân mới được.

Cắn chặt răng, âm thầm hạ quyết tâm, đột nhiên bỏ nhào qua ôm lấy thắt lưng Thanh Mặc Nhan: "Thanh Mặc Nhan, người không cần ta nữa sao? Nếu người thật sự không cần ta, ta sẽ rất thương tâm."

"Nga? Người sẽ thương tâm?" Thanh Mặc Nhan cố nén ý cười trên miệng.

"Ân, ta sẽ thương tâm đến mức ăn không thấy ngon miệng nữa."

"... Trừ bỏ cái này ra, chẳng lẽ không còn cái khác?" Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy mình tí mỉ chần nuôi lâu như thế, cuối cùng chỉ nuôi ra được một cái thùng com nhỏ, vẫn luôn vô tâm vô phê như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Hầu phủ không có gì ăn?

Xử lý xong chuyện ở Thạch Phường trấn, Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam rời đi, chuẩn bị trở về kinh thành.

Thái Nghĩa Minh có ý đến đưa tiễn, còn thịnh tình tặng cho Như Tiểu Lam không ít đồ, chẳng qua lần này hắn đã biết điều hơn, không đem đồ giao cho Như Tiểu Lam, mà là trực tiếp đưa đến tay Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không từ chối, trực tiếp nhận lấy.

Bất quá khiến cho mọi người kinh ngạc là, bọn họ gặp Sử Đại Thiên chặn trước xe, hắn gắt gao ôm bánh xe không chịu buông tay, khẩn cầu Thanh Mặc Nhan mang hắn theo, dù phải làm chân chạy vật hắn cũng chịu.

Huyền Ngọc kéo Sử Đại Thiên ra khỏi bánh xe, ném hắn vào bụi cỏ ven đường.

Như Tiểu Lam ở trong xe nói thầm một trận với Thanh Mặc Nhan, cuối cùng Thanh Mặc Nhan cũng gật đầu, đồng ý cho Sử Đại Thiên đi theo.

Sử Đại Thiên cười không ngậm được mồm, đám người Huyền Ngọc cảm giác như trên đỉnh đầu bị một luồng u ám áp chế.

Trên đường về kinh, bên tai bọn họ nhất định sẽ không được thanh tĩnh.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, khi trở lại kinh thành, Như Tiểu Lam đã mặc áo bông vào, trong xe ngựa có chậu than, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, trên người mặc bộ y phục gấm màu đỏ, nhìn giống như là oa nhi mừng năm mới.

Khi trở lại Hầu phủ, đã là chạng vạng tối.

Thanh Mặc Nhan vừa bước xuống xe ngựa, xoay người chuẩn bị bế Như Tiểu Lam xuống, quản gia trong phủ không biết từ nơi nào đi ra đón.

"Hầu gia chuẩn bị cơm chiều ở trong viện, nghe nói thế tử đã trở về, đang chờ người đến đó."

Như Tiểu Lam chui ra khỏi xe, cùng Thanh Mặc Nhan nhìn nhau.

Đối với việc mới về phủ mà nói, đây thật sự là một tin tức khiến người ta mất hứng nhất.

Vốn tưởng rằng trở về sẽ được háo hão tắm nước ấm, thoải mái dễ chịu nghỉ ngơi, không nghĩ tới lại phải đến chỗ lão Hầu gia ăn cơm chiều.

Nhìn khuôn mặt già nua kia, thật là làm cho người ta mất hết khẩu vị.

"Đành chấp nhận đến đó trước vậy." Như Tiểu Lam nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan lạnh giọng phân phó những người khác về sân trước, chỉ chừa lại một mình Huyền Ngọc, mang theo Như Tiểu Lam đi đến trong viện.

Trong viện, tiểu sảnh.

Nhị thiếu gia cùng thiếp thất Ngũ thị của hắn đã đến từ sớm, Ngũ thị đang cúi đầu châm trà.

Lão Hầu gia đang nói chuyện cùng với nhị thiếu gia, nhị thiếu gia thường xuyên khom người gật đầu, thái độ cung kính.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào, mọi âm thanh trong tiểu sảnh lập tức im bật lại.

Ngũ thị ngừng đầu lên, nhìn về phía cửa.

Thấy Thanh Mặc Nhan phong trần mặt mũi tiến đến, nắm tay tiểu oa nhi hai gò má đỏ ửng.

Tiểu yêu quái kia... Cưng nhiên lại lớn thêm một chút.

Nắm chặt ấm trà trong tay, Ngũ thị nỗ lực ngăn chặn ghen tuông trong lòng.

Nàng không hiểu, yêu quái kia có cái gì tốt, vì sao Thiếu Khanh lại che chở nàng như thế, chẳng lẽ hắn không sợ có một ngày nàng ta sẽ ăn luôn cả hắn?

"Mặc Nhan tới, ngồi xuống đi." Lão Hầu gia ho khan, phân phó quản gia bên người.

Như Tiểu Lam có chút ngoài ý muốn, khó có dịp lão Hầu gia không chủ động kiểm chuyện, đây là mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Nàng quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Thanh Mặc Nhan cũng hiểu ý nghĩ của nàng, hơi nín cười.

Chứng kiến cảnh đôi bích nhân ở đối diện vô cùng ăn ý nhìn nhau cười, Ngũ thị cố ý đặt thật mạnh ấm trà lên bàn.

"Đồng" một tiếng vang lên, Thanh Mặc Nhan bên kia không có phản ứng gì, ngược lại khiến cho nhị thiếu gia phát hoảng.

Hắn bực mình quát: "Mắt ngươi bị mù sao, đại ca đã ngồi xuống, sao còn không đi châm trà?"

Ngũ thị cắn môi, mới trôi qua có một tháng, nhị thiếu gia đã từ dịu dàng thắm thiết biến thành một phu quân độc đoán chanh chua.

Tuy rằng hắn đã từng mê luyến qua thân thể của nàng, bắt quá rất nhanh hắn đã bị áp lực từ phụ thân bắt ép, mỗi ngày nhìn thấy nàng đều nói về việc muốn nàng dùng đồ cưới của mình trợ giúp hắn, để hắn tìm được một chức quan tốt, mở rộng tiền đồ.

Công việc quản lý chi tiêu trong phủ cuối cùng cũng về trên tay nàng, nhưng lại không được tốt đẹp như nàng đã nghĩ.

Tiền bạc trong phủ ít đến đáng thương, chỉ có thể dựa vào bổng lộc của cha chồng, cha chồng nàng lại là một người cực kỳ keo kiệt, sau hậu trạch không có lấy một phu nhân hay tiểu thiếp, chỉ có hai nha đầu thông phòng, bình thường tiêu tiêu hàng tháng đều là do đại a đầu phân phát.

Nhị thiếu gia không có việc làm, mỗi tháng bạc trong tay hắn chỉ có ra không có vào, tiền tiêu hàng tháng phân tới chưa đến mười ngày hắn đã tiêu hết sạch, làm hại nàng muốn mua thứ gì đều phải tự bỏ tiền túi ra, cho nên tuyệt đối nàng sẽ không dùng đồ cưới để trợ giúp hắn.

Hiện tại nhị thiếu gia lại làm trò trước mặt mọi người quát mắng nàng, nàng càng hận muốn dùng ấm trà trong tay đập lên đầu hắn.

Lúc trước là do mắt nàng bị mù, còn tướng Hầu phủ là một nơi phú quý, không nghĩ tới hiện tại nàng còn không bằng cả tiểu thiếp ở gia đình bình thường.

"Không cần châm trà." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Trước khi đến đây chúng ta đã uống rồi."

Lão Hầu gia liếc mắt nhìn Ngũ thị một cái, trong ánh mắt rõ ràng mang theo bất mãn.

Nha hoàn bê đồ ăn lên, Như Tiểu Lam nhìn thấy mấy món ăn trên bàn thì không khỏi ngẩn người.

Dạng đồ ăn như vậy, quả thực so với thức ăn bọn họ ăn trên đường còn kém hơn.

Bọn họ mới đi có một tháng, đồ ăn Hầu phủ đã giám sát tới bậc này sao.

Nàng nhớ lần trước dùng cơm ở đây, lúc ấy những món mặn vẫn chiếm đa số, hôm nay sao lại biến thành toàn rau cỏ, đây là muốn làm hòa thượng sao?

Thanh Mặc Nhan cũng thấy được thức ăn trên bàn, bất động thanh sắc nhéo vào tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn hân.

Thanh Mặc Nhan nói nhỏ: "Nhấn lại một lúc, ta đã phái người đến Bạch Ngọc lâu mua đồ ăn, chờ khi trở về sẽ cho người ăn no."

Như Tiểu Lam nhin không được che miệng cười.

Ngũ thị đứng phía sau nhị thiếu gia nhìn thấy một màn này, đôi mắt tựa như bị đâm trúng, sinh đau.

Nàng cùng nhị thiếu gia ở trước mặt lão Hầu gia luôn phải nom nóp lo sợ, nhưng mà Thanh Mặc Nhan lại không chút để ý, cho nên, tiểu yêu quái kia cũng không cần sợ sệt gì cả.

Trong lòng một trận hòn dỗi, trên mặt lại vẫn treo nụ cười, nàng cố ý mở miệng nói: "Thế tử cùng Như cô nương đang nói cái gì, vui vẻ như thế?"

Thanh Mặc Nhan không tiếp lời, Như Tiểu Lam lại cười hi hi: "Thanh Mặc Nhan sai người đi mua đồ ăn ở Bạch Ngọc lâu, lâu rồi không được ăn điểm tâm ở đó."

Lời vừa nói ra, đến ngay cả lão Hầu gia cũng trầm sắc mặt.

"Ở chỗ này ăn là được rồi, cần gì phải đặt mua đồ ăn ở Bạch Ngọc lâu, người không sợ quá mức phò trương sẽ khiến những tên quan văn lăm miệng kia buộc tội người?"

"Bất quá chỉ là vài món ăn mà thôi, cũng không phải ăn lá vàng uống quỳnh tương (rượu quý), đám quan văn đó sợ là cũng không quản trên đầu ta được." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói: "Tiểu Lam đang trong giai đoạn phát triển, không thể ăn rau xanh với cơm mỗi ngày được, ta mới rời khỏi phủ một tháng, không nghĩ tới trong phủ thế nhưng sắp không có gì để ăn."

Ngũ thị cùng nhị thiếu gia đều cúi thấp đầu, sắc mặt xấu hổ, hai bên quay hàm lão Hầu gia giun giấy, giống như đã bị chọc tức không nhẹ.

Như Tiểu Lam yên lặng đếm số, vốn tưởng rằng rất nhanh đối phương sẽ giận dữ, rồi sau đó bọn họ có thể tìm cơ hội trở về, không nghĩ tới ngoài dự đoán của mọi người lão Hầu gia lại cố gắng nhịn con giận xuống.

Đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng nhận ra khác thường, ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân hân.

"Nghe nói gần đây trong cung có một vụ án lớn." Lão Hầu gia mở miệng nói: "Tứ hoàng tử phụng mệnh đến biên cảnh, thay Nhị hoàng tử thống lĩnh đại quân, trước khi rời cung Thái hậu cố ý đem con hân tiến cung, nói là muốn kéo gần tình cảm giữa Hoàng thượng cùng hoàng tôn, ai biết được vị hoàng tôn này bị người ám toán ngay tại trong cung, còn suýt nữa bị độc chết, Hoàng thượng giận dữ, sai người tra rõ án này."

Lão Hầu gia liếc mắt nhìn con trai thứ hai của mình, tiếp tục nói với Thanh Mặc Nhan: "Người nghĩ cách đưa nhị đệ người vào Hình bộ, trước để hân ở phía dưới ít ngày, sớm hay muộn người cũng tiến cung tiếp nhận vụ án, khi phá án mang theo hân lộ diện, chờ đến khi án được phá, tự nhiên hân cũng sẽ được thăng chức theo."

Lão Hầu gia dùng một loại ngữ khí "việc này cứ quyết định như thế" nói cho hết lời, trong đầu Như Tiểu Lam chỉ còn lại duy nhất một ý niệm: Lão Hầu gia, người có thể không biết xấu hổ đến mức này sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Đáp ứng ba điều kiện của ta, bọn họ không đáng giá để ta thương tâm

Lúc trước lão Hầu gia cũng đã mấy lần đề cập tới việc muốn Thanh Mặc Nhan tìm một chức quan cho nhị thiếu gia, nhưng đều bị Thanh Mặc Nhan cự tuyệt.

Không phải hân không muốn giúp nhị đệ, mà do nhị thiếu gia lần lượt đòi hỏi này nọ, cứ thế khiến trái tim Thanh Mặc Nhan cũng nguội lạnh đi.

"Muốn để nhị đệ đến Hình bộ?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu liếc nhìn nhị thiếu gia.

Trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Ngay cả lão Hầu gia cũng không nhìn tiếp được nữa: "Hắn là nhị đệ người!"

"Ta biết, phụ thân không cần lớn tiếng như thế, ta nghe được." Thanh Mặc Nhan suy tư một lát: "Nếu như phụ thân đã có ý định muốn cho nhị đệ tiến vào Hình bộ, ta đây cũng đành nghe lệnh làm theo."

Lời vừa nói ra, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng sững sốt.

Thanh Mặc Nhan cư nhiên đáp ứng rồi?

"Công việc Ti nghị thự không thiếu, phẩm chính cử, quản lý dụng cụ tra tấn."

Nhị thiếu gia vừa nghe thấy là phẩm chính cử, định mở miệng nói, lão Hầu gia liền hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái, dọa hắn ngậm miệng lại.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục nói: "Tuy rằng chức quan có hơi thấp, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ được về Đại Lý Tự chuồng quản, ta còn có thể nói chuyện được, chỉ cần nhị đệ chú tâm làm việc, chờ đến vụ án kế tiếp, thẩm tra xong, tự nhiên sẽ có một phần công lao của hắn."

Nhị thiếu gia âm thầm nuốt nước bọt: "Thoải mái giống công việc ở Công bộ lần trước sao?"

Tiếp nhận chức quan kia là bằng hữu của hắn, không nghĩ tới sau khi có chức quan đó đối phương lại lắt mình biến hóa, từ một đứa con vợ lẽ biến thành một công tử đi đến đâu cũng ra tay rộng rãi.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng cười: "Chuyện tốt như vậy cũng không dễ tìm."

"Chính là... Quản lý dụng cụ tra tấn... Cũng quá không may mắn đi?" Nhị thiếu gia lẩm bẩm.

Thanh Mặc Nhan thở dài: "Trước mắt muốn tiến nhập Hình bộ chỉ có thể đi vào từ nơi này, ai bảo phụ thân muốn cho người theo ta để hưởng thom lây đây."

Lão Hầu gia trầm ngâm một lúc, hắn đã không còn chông chênh vào việc con thứ hai sẽ có tiền đồ to lớn gì, chỉ muốn cho hắn đi theo Thanh Mặc Nhan để dính chút vinh quang.

"Đừng có ăn nói bậy bạ, cái gì mà không may mắn!" Lão Hầu gia quát lớn: "Ta cảm thấy việc này không tồi, ngày mai người đi theo đại ca đến Đại Lý Tự đi."

Nhị thiếu gia há miệng thờ đốc, hắn còn một bụng những lời muốn nói đây, vậy mà phụ thân lại trực tiếp quyết định thay hắn.

Thanh Mặc Nhan híp mắt: "Nếu phụ thân đã đồng ý, có mấy lời ta phải nói trước, nếu nhị đệ muốn đến Ti nghị thự, thì phải đáp ứng ba điều kiện của ta."

"Đại ca cứ nói." Nhị thiếu gia có chút khản trương.

Thanh Mặc Nhan thưởng thức chén trà trong tay, không chút để ý nói: "Thứ nhất, chưa được sự cho phép của ta, người không được tự tiện tham gia vào những chuyện liên quan đến vụ án, thứ hai, khi phá án người phải nghe theo mệnh lệnh của ta, thứ ba, nếu trong quá trình phá án nhìn thấy những cảnh đáng sợ dẫn đến phát điên... Tự chịu."

Tiểu sảnh một mảnh yên tĩnh.

Hai cái điều kiện trước nghe còn được, cái thứ ba... Đây là có ý gì? Phát điên? Đây là đi làm hay là đi nộp mạng a!

Hai chân nhị thiếu gia nhịn không được run rẩy, nhìn phụ thân xin giúp đỡ.

Sắc mặt lão Hầu gia cũng không tốt: "Mặc Nhan, người nói vậy là có ý gì?"

"Ta chỉ đang ăn ngay nói thật mà thôi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhóm cai ngục ở Đại Lý Tự thường xuyên dùng đến những chiêu thuật mới lạ, Ti nghị thự lại là người chủ quản dụng cụ tra tấn, không tránh được sẽ chứng kiến cảnh máu tươi, ta sợ hắn không chịu được."

Con người lão Hầu gia loạn chuyển: "Nếu người đã chịu được, hắn nhất định cũng sẽ chịu được!"

"Lời này chính là người nói." Thanh Mặc Nhan buông chén trà trong tay: "Nếu như vậy trước hết mời phụ thân lập một bản chứng từ, miễn cho đến lúc đó nhị đệ xảy ra chuyện gì phụ thân lại đổ hết lên đầu ta, ta một bên phải phụng chỉ phá án, một bên lại phải chiều cổ nhị đệ, thực đúng là ốc không mang nổi mình ốc, còn thỉnh phụ thân thông cảm chút."

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế, tròn mắt đảo loạn, một hồi nhìn Thanh Mặc Nhan, một hồi lại nhìn về phía lão Hầu gia, biểu cảm trên mặt mỗi người đều vô cùng đặc sắc.

Quả nhiên là thời điểm đưa xem ai tàn nhẫn hơn, phải vô cùng tàn nhẫn mới có thể trụ vững trong phủ này, bằng không sẽ bị người khác đạp xuống phía dưới.

Lão Hầu gia đẩy một bụng lửa giận, nhưng lại không thể bộc phát ra được.

Bởi vì hắn thật sự không muốn đứa con thứ hai này ăn không uống không ở trong phủ nữa.

Nếu không tìm cho hắn một công việc, trong phủ rất nhanh sẽ phải uống gió Tây Bắc (*), gần đây đến ngay cả chi tiêu hàng tháng của người làm cũng bị giảm bớt đi, nếu cứ tiếp tục như thế sẽ phải đuổi bớt người ra khỏi phủ.

(*) Uống gió Tây Bắc: Dùng để ví von với việc không có tiền để mua đồ ăn, phải chịu đói chịu khát.

Nghĩ tới nghĩ lui, lão Hầu gia hạ quyết tâm: "Được, nhị đệ ngươi sẽ tuân thủ ba điều này, nếu xảy ra chuyện hẳn sẽ tự chịu trách nhiệm."

Nhị thiếu gia suýt nữa cắn rớt đầu lưỡi, vì sao hẳn phải chịu trách nhiệm, không phải người chịu trách nhiệm thay ta sao?

Như Tiểu Lam che miệng xoay nhanh mặt đi, nàng thật sự không nhìn được cười.

Dám nói điều kiện với Thanh Mặc Nhan, trước kia Thanh Mặc Nhan cảm thấy cùng là người trong nhà, cho nên mới cố ý nhường các người, nếu các người đã không đối đãi tốt với hắn, kia đương nhiên hắn cũng sẽ không khách khí với các người nữa.

Cảm giác được vật nhỏ cổ nén cười, Thanh Mặc Nhan cố ý duỗi tay ra khảy nhẹ tóc nàng.

Trong lòng hắn nghĩ cái gì, nàng đều có thể cảm nhận được đi.

Dù cho trước kia bọn họ đối xử vô tình với hắn, hắn vẫn sẽ thoái nhượng vài phần, ở trong lòng hắn, tốt xấu gì cũng có thể tự nói với chính mình, hắn có gia đình.

Nhưng mà hiện tại đối với những thứ này hắn tuyệt không để bụng.

Có vật nhỏ bồi bên người hắn, tất cả những khuyết thiếu của hắn đều được nàng lấp đầy, cho dù có một ngày phải tuyệt giao với Hầu phủ, hắn cũng sẽ không hối hận.

Lão Hầu gia chính miệng hứa hẹn, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không lập tức đáp ứng.

"Còn một chuyện cuối cùng, Thanh Mặc Nhan nắm nắm tay Như Tiểu Lam đứng dậy: "Hy vọng phụ thân nói cho ta biết, đến tột cùng mẫu thân ta được chôn cất ở đâu, nhiều năm như thế, nhi tử bất hiếu ta đây cũng muốn đốt cho nàng một ít tiền giấy."

Mặt lão Hầu gia lập tức biến thành hai màu đỏ tím.

"Phụ thân không cần vội vả trả lời, chúng ta về trước, nếu phụ thân nghĩ kỹ thì hãy sai người đến nói với ta một tiếng, ngày mai ta sẽ an bài cho nhị đệ đến Đại Lý Tự." Nói xong, cũng không quản tư thế muốn té xỉu của lão Hầu gia, mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi viện.

Ra đến bên ngoài, Như Tiểu Lam chỉ cần nhớ tới sắc mặt xanh mét của lão Hầu gia, liền nhìn không được muốn cười ra tiếng.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy lão Hầu gia tức giận như vậy, còn không có biện pháp cãi lại.

Nàng cười trộm trong lòng, chợt thấy trên tay tê dần.

Thanh Mặc Nhan không tự chủ nắm chặt bàn tay, gắt gao nắm lấy tay nhỏ bé của nàng.

"Đau!" Như Tiểu Lam nào chịu được sức mạnh của hắn, lúc ấy đã kêu lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan bừng tỉnh, vội vàng thả lỏng tay.

Như Tiểu Lam đau đến nhe răng, muốn rút tay về.

Thanh Mặc Nhan lại nắm lấy cổ tay nàng, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét: "Đau nhiều không?"

Tay mập mập nhỏ bé tựa như ngó sen, bị hắn xiết có chút đỏ lên.

"Đỡ hơn rồi... Thanh Mặc Nhan, ngươi không vui?" Nàng chú ý tới thần sắc hắn không còn thông dong nhàn nhã như lúc ở trong phòng nữa.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Không có, không ai có thể khiến ta không vui."

Như Tiểu Lam đột nhiên vươn đôi tay ra, đặt ở trên mặt hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng đừng thương tâm, thương tâm vì bọn họ không đáng."

Dù cho là phụ tử thì sao, tình huynh đệ thì như thế nào, bọn họ đối xử với hắn ra sao, nàng đã đều chứng kiến qua.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, giọng khàn khàn nói: "Ta không thương tâm, trên đời này trừ bỏ một việc ra, không có bất cứ việc nào khác có thể khiến ta thương tâm."

"Việc gì?" Như Tiểu Lam hiểu kỳ hỏi.

Thanh Mặc Nhan tiến đến gần tai nàng nói từng chữ một: "Nếu không thấy người, ta sẽ thương tâm."

Hơi thở hắn phả vào tai nàng, xúc cảm mềm mại xen lẫn độ ấm nóng bỏng.

Nàng nhìn sâu vào mắt hắn, chớp mắt, thâm thúy như biển.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Nha đầu này cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, tìm kiếm huyết mộ của mẫu thân

Như Tiểu Lam bị lời nói của Thanh Mặc Nhan làm cho chấn động tim đập loạn.

Này... Đây là tình huống gì?

Đôi mắt thâm tình này là sao, chẳng lẽ chuyện lúc trước hắn nói muốn kết hôn với nàng, là nói thật?

Hắn sẽ không thật sự có ý tứ với nàng chứ?

Như Tiểu Lam theo bản năng đưa tay sờ lên ngực chính mình.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra trong lòng nàng hoảng loạn, trên mặt lại thập phần trấn định nói: "Như thế nào? Ngươi không tin?"

"Tin tin tin... Ta làm sao dám không tin..." Như Tiểu Lam liên tục xua tay.

Có giáo huấn lần trước, nàng cũng không dám ở lúc này nói ra nửa chữ "không".

"Nếu không thấy ta, chẳng lẽ ngươi không sốt ruột, không thương tâm sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Nếu nói như thế, lời hắn nói giống như cũng có lý nga, lần trước thời điểm hắn tranh đấu cùng con rối đứng đầu, nàng lo lắng muốn chết.

Chẳng lẽ đây là cảm giác động tâm? Nàng... Thích Thanh Mặc Nhan?

Như Tiểu Lam kinh sợ, sống ở hiện đại lâu như vậy, nàng chỉ thích qua một người, hơn nữa còn là tình đơn phương, nguyên tưởng rằng đó chỉ là cảm giác động tâm nhất thời, nhưng hiện tại xem ra.

Quả nhiên vẫn là nàng quá ngây thơ rồi!

Loại cảm giác động tâm này sao có thể làm nàng thở gấp tim đập loạn?

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam đỏ ửng tới tận mang tai.

"Trả lời ta." Hắn dùng tiếng nói trầm thấp ra lệnh: "Nếu không thấy ta, ngươi sẽ..."

Không đợi hắn nói hết câu, chợt thấy Như Tiểu Lam ở đối diện vươn người lại gần, hắn nửa mở miệng, còn mấy chữ cuối cũng vẫn chưa nói xong, đã thấy vật mềm ướt thơm tho hôn lên má hắn.

Đứng ở cách đó không xa Huyền Ngọc quyết đoán thối lui đi chỗ khác.

Giờ phút này, hắn hận không thể tự mình biến mất mới tốt.

Thanh Mặc Nhan cũng sờ ở nơi đó, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại.

Chẳng lẽ cuối cùng nha đầu này cũng nghĩ thông suốt?

"Chi hôn một bên tính cái gì." Hắn cường chế lại nội tâm vui sướng, cố ý xụ mặt nói: "Còn bên này đâu?"

Hắn đưa mặt qua, chỉ chỉ một bên má.

Như Tiểu Lam nhìn khuôn mặt hắn, mân miệng nhỏ.

Vừa rồi đến ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao lại hôn hắn.

Nghiêm túc suy nghĩ, nàng cảm thấy, kỳ thực Thanh Mặc Nhan đúng là một người không tệ, từ sau khi nàng đến thế giới này, hoàn toàn dựa vào hắn mới có thể sống tốt đến bây giờ, đối với nàng mà nói, hắn mới là thứ quan trọng nhất của nàng.

Giống như một mảnh đất để nàng cắm rễ sinh tồn, nếu một ngày không thấy mảnh đất đó đâu, cây nhỏ như nàng còn có thể sống tiếp sao?

Suy nghĩ của nàng vô cùng đơn giản, cho nên rất nhanh nàng đã thông suốt, nguyên bản do dự cùng bất an đều không thấy đâu nữa.

Nàng lại gần hôn lên sườn mặt kia của hắn.

Không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay mặt lại.

Môi nàng liền qua khóe miệng hắn.

"Nhờ kỹ lấy ai mới là người quan trọng nhất với muội." Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nói.

Như Tiểu Lam gật đầu liên tục: "Huỳnh là người quan trọng nhất."

Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười vừa lòng, trực tiếp ôm lấy nàng, hai người trở về sân.

Huyền Ngọc đi cách xa một đoạn, trong lòng lại là một mảnh sóng to gió lớn.

Hắn chưa thấy một mặt "vô lại" này của thế tử bao giờ, lửa tiểu cô nương hôn hắn không nói, còn trộm luôn tâm của đối phương đi.

Chẳng lẽ thế tử thật sự muốn cưới Như cô nương?

Nhớ tới ánh mắt nhiệt tình khi Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Như Tiểu Lam, Huyền Ngọc nhận không được rung mình một cái.

Năng lực nhấn lại của thế tử đúng là quá mạnh, chỉ nhìn mà không được ăn e rằng cũng chẳng dễ chịu gì.

Một đường về sân, rất nhanh Huyền Ngọc đã nghĩ thông suốt: Dù cho thế tử thật sự muốn kết hôn cùng Như cô nương thì cũng đâu có gì không tốt, ít ra Như cô nương còn tốt hơn nhiều so với mấy vị thiên kim tiểu thư mảnh mai kia, điều quan trọng nhất là nàng còn có thể khắc chế cô độc trong người thế tử.

Trở lại sân, đã có người mang đồ ăn Bạch Ngọc lâu đưa đến.

Hai người đơn giản rửa mặt một phen rồi ngồi xuống dùng cơm.

Mới ăn được một nửa, đã thấy quân gia trong phủ đi đến, giao cho Thanh Mặc Nhan một phong thư.

"Đây là thứ Hầu gia bảo tiểu nhân giao cho ngài, ngài ấy còn nói... Chuyện của nhị gia, ngài chớ quên."

Thanh Mặc Nhan không nói một lời, mở thư ra nhìn qua một lần.

Như Tiểu Lam chớp mắt nhìn.

Tuy rằng nàng nhìn không hiểu trên đó viết cái gì, nhưng mà có thể đoán được lão Hầu gia nhất định đã đáp ứng ba điều kiện của Thanh Mặc Nhan.

Xem xong thư, sắc mặt Thanh Mặc Nhan ngược lại càng kém đi.

"Đã biết, sáng mai ta sẽ mang nhị đệ đến Đại Lý Tự, người đi thông báo đi, đừng để hắn phải chờ."

Quân gia đáp lời lui ra.

Hai người tiếp tục dùng cơm.

Như Tiểu Lam chú ý tới Thanh Mặc Nhan rõ ràng đang thất thần, cầm đôi đũa trong tay ngăn người nhìn mồm com.

Thế là nàng vươn tay nhỏ bé ra gấp thức ăn cho hắn.

Chờ đến khi Thanh Mặc Nhan lấy lại tinh thần, đã phát hiện trong bát mình có cả một núi nhỏ thức ăn.

"Đêm nay ta có việc phải đi ra ngoài." Dùng cơm xong Thanh Mặc Nhan phân phó nói: "Huyền Ngọc cùng Ngân Thương đều ở trong sân, sẽ không có chuyện gì, muội tự đi tắm, rồi ngoan ngoãn lên giường ngủ đi."

"Huỳnh muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam lập tức nhảy dựng lên.

"Ta có việc phải ra ngoài."

"Ta cũng muốn đi." Thấy hắn khoác áo choàng vào, Như Tiểu Lam gấp gấp nhảy xuống ghế chạy theo.

Chạy tới cửa, nàng ôm lấy thắt lưng Thanh Mặc Nhan từ phía sau, đôi mắt xanh biếc mở to, gắt gao ôm lấy hắn không chịu buông tay.

"Ta phải đi làm việc..."

"Gạt người, huynh là muốn đi tìm phần mộ của sinh mẫu (mẹ ruột) đi?" Như Tiểu Lam một lời nói toạc ra tâm sự của hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

Không sai, hắn vội vã muốn đi tìm xem mẫu thân được mai táng ở đâu, nhiều năm như thế phụ thân không chịu nói với hắn, hiện tại cuối cùng cũng chiếm được một chút tin tức làm sao có thể không vội.

Trầm mặc một lúc, Thanh Mặc Nhan khàn giọng nói: "Chuyến này ta phải ra khỏi thành..."

Lúc này cửa thành đã đóng, bất quá hắn có lệnh bài Hoàng thượng ban cho, có thể ra khỏi thành vào ban đêm, nhưng mà nếu bên người mang theo hài tử tránh không khỏi quá mức dễ thấy.

Như Tiểu Lam lập tức hiểu rõ, nàng nhỏ giọng nói: "Ta có thể biến thành mèo hương."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng.

Tay nhỏ bé ôm ở bên hông hần buông ra, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, y phục đỏ thắm trượt hết xuống đất, từ trong đồng y phục bò ra một con mèo hương màu đen.

Thanh Mặc Nhan vươn tay, mèo hương linh hoạt nhảy lên, theo cánh tay bò lên đầu vai hần.

Thanh Mặc Nhan nhìn y phục nàng rơi trên mặt đất, nhặt lên để vào trong phòng.

Như Tiểu Lam tưởng rằng hần sẽ giúp nàng cầm bộ y phục kia theo, nhưng Thanh Mặc Nhan lại chỉ lấy một kiện áo lông cừu ra, khoác ở trên người.

Không giúp nàng mang y phục theo, ra khỏi thành nàng làm sao biến về hình người được đây, hơn nữa bên ngoài còn lạnh như thế...

"Chít chít!" Sau khi biến thành mèo hương nàng không nói được tiếng người, chỉ có thể chỉ vào kiện y phục nhắc nhở hần.

"Thời tiết lạnh lẽo, muội còn muốn thay quần áo ở bên ngoài?" Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam như cũ duy trì nguyên tắc của nàng.

"Không cần, đến lúc đó muội mặc y phục của ta là được." Không cho giải bày, Thanh Mặc Nhan trực tiếp túm lấy gáy nàng, đem nàng nhét vào trong y phục.

Thẳng đến khi Thanh Mặc Nhan cưỡi ngựa mang nàng ra khỏi phủ, nàng mới đột nhiên ý thức được, hần chính là cố ý không mang y phục nàng theo, giả hòa này... Mất công nàng còn sợ hần đi tìm phần mộ của sinh mẫu sẽ thương tâm, vậy mà hần lại...

A a a đây chính là lần đầu tiên gặp mặt gia trưởng a, như vậy thật sự tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Phần mộ trống không, người thích ôm ta sao?

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam ra khỏi thành.

Gió đêm đông lạnh thấu xương, Như Tiểu Lam chỉ có thể cuộn tròn người ở trong y phục hần.

Cũng không biết Thanh Mặc Nhan đã giục ngựa chạy được bao lâu, nàng cảm thấy tiếng gió bên tai đã nhỏ dần, lúc này mới vươn đầu ra.

Núi hoang, chỉ có gió Bắc thổi qua đỉnh đầu, ở giữa những nhánh cây phát ra tiếng kêu nhỏ bén nhộn.

Thanh Mặc Nhan bỏ lại ngựa ở dưới chân núi, đi đến giữa sườn núi thì dừng lại.

"Chít chít?" Như Tiểu Lam hướng hần kêu vài tiếng.

Chính là nơi này sao?

Thanh Mặc Nhan cởi bỏ áo lông cừu dày, Như Tiểu Lam thuận thế rơi xuống mặt đất.

Gió thổi qua, nàng đánh cái rùng mình.

May mắn trên người còn có tầng da lông, bằng không thật đúng là lạnh muốn chết a.

Thanh Mặc Nhan dẫn cảnh khô đi về phía trước, một bên lấy dụng cụ mỗi lửa từ trong lòng ra.

Như Tiểu Lam theo sát phía sau hần.

Giữa đám cây khô ẩn lộ ra một ngôi mộ, nhìn qua hình như đã có từ rất lâu, cơ hồ đã bị những nhánh cây sinh trưởng xung quanh bao trùm lấy.

Thanh Mặc Nhan rút kiếm, chém một trận, lúc này mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Như Tiểu Lam ngồi dưới đất, nhìn Thanh Mặc Nhan đi đến trước bia mộ rồi ngồi xỏm xuống, dùng tay phui mặt bia.

Mượn ánh sáng của dụng cụ mỗi lửa, mơ hồ có thể thấy rõ được chữ viết trên bia mộ: Thanh Hầu phủ, chính thể, người vô danh.

Như Tiểu Lam nhìn không hiểu mặt trên viết cái gì, chỉ cảm thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan không tốt lắm, quanh thân tản mát ra từng trận lệ khí.

"Chít chít?" Giọng đầu nhỏ lên, nàng phát ra tiếng kêu ý muốn hỏi hần.

"Không sai, là nơi này." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói.

Nhưng ba chữ "người vô danh" này là sao?

Vì sao mẫu thân hắn không được lưu tên họ lại, lại còn bị chôn cất ở loại địa phương này, thật giống như là... Không muốn người khác biết.

Thanh Mặc Nhan ngồi ở nơi đó nhìn chăm chăm vào bia mộ, như muốn nhìn thấu nó.

Vì sao? Rõ ràng mẫu thân hắn là chính thê Hầu phủ, lại phải chết vô thanh vô tức như vậy, ngay cả tử đường trong phủ cũng không có bài vị của người.

Hắn gặt gao nắm lấy bia mộ, bắt tri bắt giác trên tay dùng sức, thế nhưng bóp nát cả một góc bia.

"Chít chít!" Dưới chân đột nhiên truyền tới tiếng kêu của mèo hương.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn, trong con ngui đen trắng rõ ràng hiện lên ảnh ngược đôi mắt ướt đẫm của vật nhỏ.

Dõi tay sờ đầu nàng: "Ngươi không cần lo lắng... Ta không sao."

Hắn có quá nhiều nghi vấn, thậm chí đến ngay cả nguyên nhân bản thân trúng cổ độc cũng không điều tra được.

"Chít chít!" Mèo hương vẫn không ngừng kêu to, móng vuốt nhỏ chỉ lên bia mộ, dùng sức lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan hơi nhăn mày lại, hắn không hiểu ý nàng muốn biểu đạt.

"Biến trở lại đi." Hắn mệnh lệnh nói.

Lông trên cổ mèo hương lập tức dựng đứng lên.

Biến cái gì mà biến, đến một kiện y phục cũng không có, này đêm đen gió lạnh...

"Chít chít!" Như Tiểu Lam kêu càng vang hơn.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan tựa hồ có chút không kiên nhẫn, hắn trực tiếp túm lấy gáy bỏ nàng vào trong lòng, rồi mới kéo lấy áo lông cừu, bọc nàng ở trước ngực.

"Hiện tại có thể biến được rồi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Mèo hương ngốc lăng tại chỗ.

Cái dạng này... Nếu nàng biến trở về, chẳng phải là...

"Nhanh lên!" Thanh Mặc Nhan thúc giục.

Cấn chặt răng, Như Tiểu Lam thúc giục cổ nhiệt lưu trong cơ thể.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được trong lòng đột nhiên trầm xuống, vội vàng dùng sức ôm lấy.

Mềm mại, xúc cảm da thịt thật tốt.

"Nói đi, có chuyện gì." Thay Mặc Nhan lôi kéo áo lông cừu, che khuất bà vai trơn bóng của nàng lại.

"Ngôi mộ này trống không!" Thanh âm giòn tan vang lên.

Thanh Mặc Nhan kinh sợ: "Trống không? Làm sao ngươi biết!"

"Bởi vì ta có thể nhìn thấy tử khí a." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Phàm là nơi có người chết, xung quanh đều sẽ có tử khí, nhưng mà nơi này không có, sạch sẽ thanh tịnh."

Thấy Thanh Mặc Nhan hình như không tin, Như Tiểu Lam vươn tay từ trong áo lông cừu ra, hai tay kết ấn, rồi sau đó ôm lấy cổ hắn, dùng đầu lưỡi liếm lên mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan chớp mắt.

"Ngươi nhìn bên kia." Như Tiểu Lam chỉ một bên: "Nơi đó có tử khí, ở nơi đó nhất định có phần mộ hoặc là người chết..."

Lời còn chưa nói hết, Thanh Mặc Nhan đã bước qua.

Quả nhiên, thấp thoáng sau bụi cỏ khô, lộ ra góc một ngôi mộ.

"Nơi đó cũng có." Như Tiểu Lam liên tục chỉ ra mấy chỗ, đều là nơi có tử khí, đều tồn tại những ngôi mộ hoang phế.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa trở về trước phần mộ mẫu thân hắn, ở nơi đó, hắn không nhìn thấy cái gì cả.

Trống không?

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng, đem tất cả chúng quần lên người Như Tiểu Lam, rồi tìm một nơi sạch sẽ, đặt nàng ở nơi đó.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?"

"Đào lên." Thanh Mặc Nhan rút chùy thủ từ trên thắt lưng ra, ngồi xổm xuống, cứ nhiên thật sự bắt đầu đào bới lớp đất lên.

Như Tiểu Lam biết hiện tại dù nàng có khuyên can cũng vô ích, chỉ khi nhìn thấy tận mắt Thanh Mặc Nhan mới tin tưởng được.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu đào suốt một canh giờ, rốt cuộc đào phần mộ thành một cái hố to, lộ ra quan tài bên trong.

Bởi vì đã qua nhiều năm, quan tài lại là đồ giá rẻ, nên sớm đã mục nát gần hết

Thanh Mặc Nhan mới đưa tay đến, quan tài đã nứt ra rồi.

Như Tiểu Lam bởi vì chân trần, những cành cây khô trên đất rất dễ cắm vào chân, nàng hoạt động nửa ngày mới đến chỗ phần mộ được.

Trong quan tài quả nhiên trống không.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu ngồi ở nơi đó thật lâu không nói gì.

Như Tiểu Lam bị loại áp lực vô hình này đè nén làm cho cả người không thoải mái, muốn mở miệng lại không biết nên nói cái gì.

Lại qua một lúc lâu, một trận gió Bắc thổi qua, Như Tiểu Lam ngửa mũi "Hắt xì" một cái.

Thân thể Thanh Mặc Nhan run rẩy, có thể là do đã ngồi quá lâu, lúc đứng dậy thân mình có chút lảo đảo.

Như Tiểu Lam nhân cơ hội mở miệng nói: "Liệu có phải do phụ thân ngươi nhớ nhầm hay không?"

Thanh Mặc Nhan lắc đầu, trên bìa mộ đã ghi như thế, làm sao có thể là nhớ nhầm được.

"Như vậy... Là hắc cô ý lừa gạt ngươi?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan khàn giọng nói: "Nhiều năm như thế hắc cô không chịu nói cho ta biết, nhất định là có chuyện muốn gạt ta, lần này nếu không phải vì công việc của nhị đệ, hắc cô cũng sẽ không nói với ta, trong thời gian ngắn như thế, hắc cô không thể kịp làm ra một ngôi mộ giả để lừa ta được."

"Vậy tại sao bên trong lại trống không?" Như Tiểu Lam không hiểu nói: "Có phải hay không mẫu thân ngươi căn bản là vẫn chưa chết... Hoặc là lúc nàng qua đời đến ngay cả phụ thân ngươi cũng không tìm thấy thi thể của nàng, hắc cô sợ ngươi sẽ phát hiện ra chuyện này, cho nên mới không muốn nói cho ngươi..."

Thanh Mặc Nhan ngẩng mạnh đầu lên: "Ngươi nói cái gì?"

"Có phải hay không do không tìm thấy thi thể..."

"Không phải, là câu phía trước."

"Mẫu thân ngươi có khả năng vẫn chưa chết..."

Thanh Mặc Nhan nhảy ra khỏi hố, ánh mắt sáng lên tựa như những ngôi sao trên bầu trời đêm: "Đúng, chính là câu này, ngươi nói có khả năng nàng vẫn còn sống hay không!"

"Đương nhiên, cũng có khả năng này." Như Tiểu Lam vốn định nói đây chỉ là giả thiết mà thôi, nhưng nhìn thấy hắc cô hưng phấn như thế, nàng đành nuốt lời kia vào.

Một lần nữa lấp phần mộ lại, cảm xúc Thanh Mặc Nhan rõ ràng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam vặn mình, trần truồng ở trong áo của hắc cô như thế, vẫn làm nàng thấy chút kỳ quái.

"Ta biến trở về mùi hương được chưa?" Nàng hỏi.

"Không cần, đợi đến cửa thành rồi nói."

"Nhưng mà như vậy ta rất lạnh."

"Ôm chặt một chút sẽ không lạnh."

Như Tiểu Lam không tin được trừng mắt nhìn hắc cô.

Lời vô si như thế, cứ nhiên có nói ra được đúng lý hợp tình!

Mà xui quỷ khiến, đột nhiên nàng nói ra một câu: "Thanh Mặc Nhan, chẳng lẽ ngươi thích ôm ta sao?"

"Đương nhiên."

"Thích từ lúc nào?" Nàng ngờ ngác hỏi.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy hai tay nàng, đem cầm đặt lên đỉnh đầu nàng, lẩm bẩm nói: "Ta cũng không biết."

Kỳ thực hẳn thật sự không biết, có lẽ ở lúc nàng vẫn còn là mèo hương, vào ngày nào đó, khi hẳn ôm nàng, bỗng nhiên phát hiện, bản thân lại luyến tiếc buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Đưa Sứ Đại Thiên tới nơi xa hoa trụy lạc khủng bố, nhị thiếu gia làm việc

Ngày hôm sau, Như Tiểu Lam còn trong giấc mộng đã bị Thanh Mặc Nhan gọi dậy.

"Đi đâu?" Không biết có phải do hôm qua biến thành mèo hay không, Như Tiểu Lam đặc biệt buồn ngủ, mở một con mắt, thấy ngoài trời vẫn chưa sáng.

"Ta phải đến Đại Lý Tự." Thanh Mặc Nhan động tác nhanh nhẹn, rất nhanh đã tự chuẩn bị xong: "Sau đó còn phải vào cung, ngươi không muốn đi cùng ta sao?"

Như Tiểu Lam còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ mơ hồ hồ, bất quá trong tiềm thức, nàng vẫn biết bản thân phải gắt gao bám lấy Thanh Mặc Nhan, trong phủ còn có lão Hầu gia cùng Ngũ tiểu thư kia, nàng cũng không muốn cùng hai người đó giao tiếp.

"Hảo, ta đi cùng ngươi." Quyết tâm, nàng giẫy giụa bò dậy.

Hai người chuẩn bị xong xuôi, đi ra ngoài cửa phủ.

"Nhị thiếu gia đâu?" Thanh Mặc Nhan nhìn xe ngựa ở ngoài cửa, căn bản không hề thấy bóng dáng nhị thiếu gia.

Hạ nhân trong phủ vội vàng chạy đến viện nhị thiếu gia tìm người, trở về nói: "Nhị thiếu gia dậy muộn, còn chưa kịp ăn sáng."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan chìm dần, nói với tên hạ nhân kia: "Ngươi đi nói với nhị thiếu gia, nếu trong thời gian một chén trà nhỏ nữa mà hắn chưa tới đây, thì hôm nay không cần đến Đại Lý Tự nữa."

Nói xong hắn xoay người mang Như Tiểu Lam bước lên xe ngựa.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, ủ rũ ngồi ngủ gật ở một bên.

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng ra đắp lên trên người nàng.

Hạ nhân đi truyền lời, rất nhanh, nhị thiếu gia đã vội vàng chạy tới, đến ngay cả nút thắt trên y phục cũng chưa kịp buộc vào.

Thanh Mặc Nhan chỉ nhìn thoáng qua liền hạ màn xe xuống, mệnh lệnh Huyền Ngọc: "Đi thôi."

Nhị thiếu gia chạy thở hổn hển, lên xe ngựa của hắn, gãi sai vặt tùy thân vụng trộm đưa cho hắn hai cái bánh bao được bọc trong khăn tay.

Trên đường đến Đại Lý Tự, xe ngựa đi đến Hồng phố trước.

Thanh Mặc Nhan lệnh người cho dừng xe ngựa ở ven đường, bảo Huyền Ngọc mang Sứ Đại Thiên lại đây.

Sứ Đại Thiên thụ sủng nhược kinh, hắn vốn tưởng rằng được làm chân chạy vặt cho vị Thanh công tử này thôi đã là tốt lắm rồi, không nghĩ tới sau khi đến kinh thành hắn mới biết được, Thanh công tử thế nhưng lại là thế tử Thanh Hầu phủ, còn là quan tứ phẩm Đại Lý Tự Thiếu Khanh.

Được làm chân chạy vặt cho quan viên tứ phẩm, kia quả giống như là một giấc mơ.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Sứ Đại Thiên, nói với Huyền Ngọc: "Ngươi tìm người đưa hắn đến Thiên Nhạc phường giao cho lão bản nướng ở nơi đó, cho hắn một trăm lượng bạc, nội trong thời gian năm ngày, bảo Nhuận Nhi tỷ dạy dỗ hắn thật tốt."

"Rõ." Huyền Ngọc lĩnh mệnh, tìm một người bên cạnh rồi phân phó hắn đem Sứ Đại Thiên đến Thiên Nhạc phường.

Như Tiểu Lam mới vừa tỉnh ngủ, nghe thấy lời này liền tò mò mở to mắt.

"Ngươi để Sứ Đại Thiên đến Thiên Nhạc phường làm cái gì?" Sẽ không phải là để hắn đi tiêu khiển đi.

"Hắn chưa từng tới kinh thành, cho nên đối với hắn mà nói dụ hoặc ở nơi này quá lớn." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói: "Muốn làm người của ta, không được phép có bất kỳ hành vi phản bội nào, cho nên ta muốn cho hắn biết cái gì có thể làm, cái gì không thể phạm phải... Ngươi có biết ở kinh thành, nơi nào khủng bố nhất không?"

Như Tiểu Lam suy nghĩ: "Đại lao Đại Lý Tự."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng lắc đầu: "Hồng phần khô lâu... Nơi đáng sợ nhất ở kinh thành không phải Đại Lý Tự, mà là Thiên Nhạc phường."

"Thiên Nhạc phường?" Như Tiểu Lam cho rằng mình đã nghe lầm.

Thiên Nhạc phường là nơi đám nam nhân tới tìm niềm vui, sao có thể là nơi khủng bố nhất?

Thanh Mặc Nhan mỉm cười: "Này... Trờ Sứ Đại Thiên trở về, người có thể đi hỏi hần."

Xe ngựa lại tiếp tục di chuyển, lúc này đây, trực tiếp đến Đại Lý Tự.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống xe, nhị thiếu gia cũng chui từ trong xe ngựa của hần ra, sửa sang lại y phục, theo sát phía sau.

Thanh Mặc Nhan đi đến Ti nghi thự, nói sự tình của nhị thiếu gia cho họ biết.

Đám người Ti nghi thự nhìn nhị thiếu gia, cười nói: "Thiếu Khanh cứ yên tâm, nhị thiếu gia đã có chúng ta chiếu cố, tuyệt đối sẽ không phải làm quá nhiều việc."

Trên mặt Thanh Mặc Nhan đến nửa điểm tươi cười cũng không có.

Một số người Ti nghi thự là lão nhân trên quan trường, rất nhanh đã nhìn ra được khác thường trong đó, một lần nữa nhìn trộm đánh giá nhị thiếu gia cùng Thanh Mặc Nhan.

Vô luận nhìn bao nhiêu lần, đều không giống như là Thiếu Khanh đang muốn phò thác nhị thiếu gia Hầu phủ cho bọn họ.

Cho nên thời điểm bọn họ nhìn về phía nhị thiếu gia một lần nữa, trong mắt đã ít đi vài phần cung kính, Như Tiểu Lam chú ý tới, lực chú ý của nhị thiếu gia đều dừng trên mấy thứ bày biện trong phòng những người Ti nghi thự, căn bản không phát hiện ra vừa rồi hần đã bỏ lỡ cái gì.

Vừa rồi nếu hần làm ra một chút hành động thân cận với Thanh Mặc Nhan thì sẽ không khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy nghi ngờ.

Thanh Mặc Nhan đang nói chuyện với đám người Ti nghi thự, đã thấy lục sự Cố tiên sinh tìm đến đây.

"Thiếu Khanh, Chính Khanh đại nhân mời ngài qua đó."

Thanh Mặc Nhan vội vàng giao đãi vài câu, không để ý đến nhị đệ hần, mang Như Tiểu Lam rời khỏi Ti nghi thự.

Nhị thiếu gia há miệng thờ đốc, nhưng Thanh Mặc Nhan đã đi xa không thấy thân ảnh đâu.

Đám người Ti nghi thự ngoài cười nhưng trong không cười đi đến: "Ai u, nhị gia, chúng ta trước mang người đi dạo ở xung quanh, công việc ở đây rất nhẹ nhàng..."

Có người tiến lên, nhiệt tình ôm lấy bả vai nhị thiếu gia, dẫn hần đi vào phòng.

Nửa canh giờ sau, nhị thiếu gia đã làm quen qua một lượt với người Ti nghi thự, mọi người mời hần dùng trà, tất cả ngồi trong phòng tán gẫu nhàn hạ.

Nhìn đám người ngồi xung quanh mình, trái tim nhị thiếu gia mới dần dần thả xuống.

Xem ra công việc này cũng rất thoải mái a, chỉ tiếc đây chỉ là chức quan cửu phẩm... Tạm thời cứ nhịn một chút, chờ có vụ án lớn, Thanh Mặc Nhan tự nhiên sẽ mang theo hần thăng chức.

Trong lòng nhị thiếu gia không ngừng ảo tưởng, ngoài cửa đột nhiên có người tiến vào, vội vàng nói: "Đại lao bên kia lại muốn nâng người, các người cử vài người đi qua đó đi."

Lúc này mọi người mới ném hạt dưa trong tay đi, lười biếng đứng dậy từng người tản ra.

Nhị thiếu gia ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, nhìn mọi người bận việc.

"Nha, nhị gia ngài đừng có nhân tản ngồi ở chỗ này a, đi cùng chúng ta một chuyến, vừa vận làm quen với đại lao bên kia." Có người lại gần kéo hần lên.

"Cái... Cái gì? Đại lao?" Về mặt nhị thiếu gia mờ mịt.

Người nọ vừa kéo hần đi ra ngoài vừa nói: "Đại lao bên kia luôn có phạm nhân không chịu nổi tra tấn, nếu mà có người nhà tới nhận xác thì tốt, chúng ta còn có thể kiếm ít bạc, nếu như không có, chúng ta chỉ có thể khâm liệm trước, chờ thêm vài ngày rồi cùng nhau xử trí..."

Người nọ liền miên lải nhai xong, nhị thiếu gia vừa vận quay đầu lại, chỉ thấy bốn gã tạp dịch Ti nghi thự đang khênh hai cỗ quan tài theo phía sau.

Quanh co lòng vòng, mọi người đi đến nhà lao Đại Lý Tự.

Nhị thiếu gia vừa liếc mắt một cái đã thấy Như Tiểu Lam đang ngồi ở bậc thang bên ngoài.

Lại là tiểu yêu quái kia!

Đáy mắt nhị thiếu gia xẹt qua một mảnh âm u.

Ở trong lòng hần, đã sớm đem tất cả những sai lầm trước đây đổ hết lên đầu tiểu yêu quái kia.

Đều do nàng đã mê hoặc đại ca khiến huynh đệ họ bất hòa, nếu không phải nàng, hẳn đã sớm mượn được sức của Trăm Tài công tử để đổi lấy một chức quan rồi.

Hắn vừa định qua đó, đột nhiên thấy Huyền Ngọc hiện thân đi ra, đứng ở phía sau Như Tiểu Lam lạnh lùng nhìn hắn.

Nhị thiếu gia khẽ giật mình.

Lúc này có một đồng liêu Ti nghi thụ đến ôm lấy bả vai hắn, trực tiếp đi qua bên người Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc tựa như không nhìn thấy nhị thiếu gia, lẳng lặng canh giữ bên người Như Tiểu Lam.

Vào nhà lao, nhị thiếu gia bị người lôi kéo đi trên bậc thang đá đen như mực, trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc, làm người ta buồn nôn.

"Chúng ta... Đây là muốn đi đâu?" Nhị thiếu gia bất an hỏi.

"Đến phòng giam, đem những người không chịu được tra tấn lôi đi."

Phảng phất như xác minh cho lời nói này, từ phía nhà giam truyền đến tiếng kêu thảm thiết, dọa hai chân nhị thiếu gia mềm nhũn, suýt nữa ngã từ trên bậc thang xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Thiếu Khanh thẩm tra phạm nhân, dọa nhị thiếu gia khiếp đảm

Nhị thiếu gia theo người Ti nghi thụ đi về phía phòng giam.

Thanh âm thảm thiết phía trước kêu càng lúc càng vang.

Hai tên ngục tốt cầm cây đuốc trên tay mặt không biểu cảm mở cửa lao ra.

Nhị thiếu gia ngốc lảng tại chỗ, vẫn là bị đồng liêu đẩy một cái, lúc này mới cất bước vào phòng giam.

Vừa mới tiến vào cửa hắn đã phải dùng tay áo che miệng mũi lại.

"Lần này là mấy người?" Người Ti nghi thụ hỏi.

"Hai người, nhưng mà lát nữa khả năng sẽ có thêm một người nữa." Đứng bên trong là một ngục tốt phụ trách tra tấn, cao lớn vạm vỡ, vai trần, bọn họ liếc mắt nhìn về một phía phòng giam.

Góc giữa phòng giam có hai phạm nhân đang bị khóa ở trên tường, một ngục tốt tra tấn khác đang dùng chân đá mạnh vào tên phạm nhân té ở trên mặt đất.

"Nếu người này không chịu được, rất nhanh cũng sẽ bị nâng ra ngoài." Ngục tốt bắt đầu nói.

Người Ti nghi thụ gãi đầu: "Nói như thế hai người kia cũng sẽ bị xử trí rất nhanh?" Hắn chỉ thấy có hai phạm nhân bị khóa trên vách tường.

Ngục tốt bĩu môi: "Đương nhiên, hoặc chết, hoặc khai ra, Thiếu Khanh đã không còn nhẫn nại được nữa."

Lúc này nhị thiếu gia mới chú ý tới, ở góc tối phòng giam có một cái bàn gỗ, ngồi sau bàn gỗ là Lục sự Cố tiên sinh, Chính Khanh đại nhân, cùng với đại ca hắn Thanh Mặc Nhan.

Phạm nhân ngã trên mặt đất kêu gào thảm thiết, quả thực đã không ra tiếng người.

Ngục tốt tra tấn đá đến mệt, đứng ở nơi đó thở hắt hắt.

Khuôn mặt Chính Khanh trầm xuống, hiển nhiên tâm tình không được tốt: "Còn bao lâu?" Hắn hỏi Lục sự bên người.

"Còn nửa canh giờ nữa." Cố tiên sinh nói.

Chính Khanh nâng cao thanh âm: "Đánh tiếp, nếu chết thì đổi sang hai tên kia."

Ngục tốt tuân lệnh, xuống tay tàn ác hơn, đá mạnh liên tục, tiếng kêu rên của phạm nhân trên đất càng ngày càng thấp, cuối cùng cuộn lại thành một đoàn bất động.

"Chết rồi sao?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt hỏi một câu.

Ngục tốt ngồi xổm xuống xem xét phạm nhân: "Hồi Thiếu Khanh đại nhân, hắn chỉ bị ngất đi thôi."

"Mang nước tới, bắt phải tỉnh." Thanh âm Thanh Mặc Nhan tựa như hàn băng, ngay cả không khí dường như cũng sắp đông lại.

Nhị thiếu gia lui ở một bên, nhìn thôi cũng cảm giác thịt đau.

Người Ti nghi thụ nâng hai phạm nhân đã chết đi ra ngoài, nhị thiếu gia cũng muốn đi theo rồi khỏi đây.

"Nha? Nhị gia, người đừng vội đi." Đồng liêu ngăn hãm lại: "Người chờ ở đây một lúc, chúng ta trở về xong sẽ nâng tiếp ba cỗ quan tài tới đây, xem ra chuyện này không thể xong trong chốc lát rồi." Nói xong bọn họ nâng người chết đi trước, chỉ để lại một mình nhị thiếu gia đứng nơi đó run rẩy.

"Nhị gia là đệ đệ của Thiếu khanh đại nhân?" Ngục tốt bên ngoài nhân nhả tán gẫu với hân.

Nhị thiếu gia một bên đáp lời ánh mắt nhìn không được nhìn vào trong phòng giam.

"Đây là đang làm cái gì?" Hân yếu ớt hỏi một câu.

"Thăm tra vụ án a." Ngục tốt hoàn toàn thất vọng: "Nhị gia không phải là lần đầu thấy đi?"

Nhị thiếu gia co rúm miệng, đương nhiên đây là lần đầu hân nhìn thấy, với thân phận của hân sao có khả năng phải đến những nơi như thế này.

"Thánh thượng thúc giục vụ án, nửa canh giờ nữa Chính khanh đại nhân phải vào cung phụng chỉ, nhưng mấy tên này miệng lưỡi đúng là quá cứng rắn, đến bây giờ vẫn không chịu mở miệng."

Nhị thiếu gia nhìn hai phạm nhân bị khóa ở trên tường tóc tai tán loạn, trên người lại không hề mặc y phục của phạm nhân, tuy rằng trải dài những vết máu loang lổ, có chút nhìn không rõ, bất quá hân cảm thấy có chút giống với cách ăn mặc của thái giám trong cung.

"Chẳng lẽ... Bọn họ là người trong cung?" Hân thử hỏi một câu.

Mấy người ngục tốt cười hắc hắc: "Tất nhiên là người trong cung, đừng nhìn ngày thường bọn họ ở trong cung điều võ dương oai, nếu đã đến chỗ chúng ta, dù cho là người sắt cũng sẽ bị lột da!"

Đúng lúc này, trong phòng giam truyền đến một thanh âm kêu thảm thiết.

Nhị thiếu gia run sợ, suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

"Xem ra chỉ có Thiếu khanh đại nhân của chúng ta tự mình ra tay mới có kết quả." Nhóm ngục tốt mắt sáng lên, hưng phấn đuổi cổ nhìn.

Trái tim nhị thiếu gia đóng băng.

Đây chính là nơi cướp đi mạng sống con người, những người này cư nhiên còn xem đến hăng say... Nơi này đến tột cùng là địa phương đáng sợ đến mức nào a.

Hân không khỏi có chút hối hận, sớm biết vậy hân đã đáp ứng đại ca, đi đến Công bộ làm việc.

Thanh Mặc Nhan rời khỏi ghế dựa, đi đến bên người phạm nhân ngã trên mặt đất, nhấc chân dẫm lên vùng xương sườn đối phương.

"Chủ tử sau lưng người là ai?" Dưới chân Thanh Mặc Nhan không ngừng dùng sức.

Bởi vì quá đau đớn, tròng mắt phạm nhân tròn trắng lên.

Nhưng trên mặt Thiếu khanh lại không có lấy một tia thương hại cùng đồng tình, thanh âm lạnh như băng vang lên một lần nữa, lặp lại vấn đề vừa rồi.

Phạm nhân giãy giụa, không chịu mở miệng.

"Miệng thực cứng a." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn người nọ: "Ta hỏi người lần cuối, ai sai khiến người xuống tay với tiểu vương gia?"

Vẫn không chịu trả lời.

Thanh Mặc Nhan phân phó ngục tốt tra tấn bên người: "Lột da, hành hình."

Hai người trên vách tường nghe thấy mặt liền không còn chút máu.

"Xuống tay chậm một chút, đừng để hân chết ngay, vẫn còn thời gian." Thanh Mặc Nhan thông dong ngồi lại trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm hai người bị khóa trên tường.

Nhị thiếu gia bên ngoài phòng giam bị dọa hai chân nhũn ra, trực tiếp ngồi xuống mặt đất.

"Nhị gia, người sao vậy?" Ngục tốt tiến lên nâng đỡ.

Nhị thiếu gia xua tay liên tục, hân không nói ra lời được nữa, giãy giụa hướng ra bên ngoài.

"Người muốn ra ngoài sao?" Ngục tốt hỏi.

Nhị thiếu gia dùng sức gật đầu.

Vì vậy ngực tốt đỡ hấn một đoạn, nhị thiếu gia chống tay lên vách tường ẩm ướt, lao đao bước trên bậc thang đá.

Ngay lúc này, trong đầu hấn chỉ còn duy nhất một ý niệm: Rời khỏi nơi quái quỷ này, rời khỏi!

Thật vất vả hấn mới ra được khỏi cửa nhà lao, vài bước bỏ nhào đến gốc cây ở gần đó, nôn đến trời đất u ám.

Như Tiểu Lam vẫn ngồi trên bậc thang, nhàm chán chống cằm, khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của nhị thiếu gia thì không khỏi cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười thanh thúy, nhị thiếu gia thẹn quá hóa giận: "Câm mồm!" Hấn quát.

Như Tiểu Lam mới không sợ hấn, che miệng nhỏ tiếp tục cười.

Nhị thiếu gia lau miệng, cuộn tay áo lên, đen mặt đi về bên này: "Đừng tưởng đại ca nhận nuôi ngươi thì ngươi được phép không quy củ như vậy."

Huyền Ngọc lạnh lùng liếc mắt nhìn nhị thiếu gia, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo.

Nhị thiếu gia gờ tay lên lại không thể hạ xuống.

Vừa rời đầu óc hấn hỗn loạn, làm sao có thể động thủ với tiểu yêu quái ở đây được, nếu như bị đại ca hấn biết...

Không được, không được, không thể để trận tuyến bị rối loạn được.

Hấn không muốn để ý đến tiểu yêu quái khiến bản thân bức tức kia nữa, hít sâu muốn bản thân khôi phục trấn định.

Đúng lúc này, phía cửa nhà lao truyền đến tiếng nói chuyện của Lục sự Cố tiên sinh: "Thiếu khanh đại nhân, thời gian không còn sớm, trong cung bên kia còn đang chờ đi."

"Đã biết, ta sẽ tiến cung ngay." Cửa lớn mở ra, Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm bước ra ngoài, quan bào trên người dính đầy vết máu, mùi máu tươi nồng đậm bay ra.

Nhị thiếu gia lập tức liên tưởng tới một màn trong phòng giam kia, cúi đầu nôn tiếp một trận.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đảo qua, đáy mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

"Thanh Mặc Nhan, cuối cùng ngươi cũng ra." Như Tiểu Lam từ trên bậc thang đứng lên, không chút do dự nhào vào trong lòng hấn, giống như nàng không để ý tới chuyện trên người đôi phương dính đầy máu, cùng với một cổ huyết tinh dày đặc.

Thanh Mặc Nhan cong khoe miệng, cúi người bế nàng lên, không nhìn đến nhị đệ của hấn, trực tiếp rời khỏi.

Nhuận Nhi tỷ Thiên Nhạc phùng từng nói qua, nếu gặp được một người không ghét bỏ con người thật của ngươi, vậy phải nhanh chóng xuống tay ngay.

Ngửi mùi xạ hương quen thuộc trên người tiểu nhân nhi mềm mại trong lòng, Thanh Mặc Nhan khẽ thở dài: Hấn còn phải chờ bao lâu nữa mới được xuống tay a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Là Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Y phục chật khiến ngực đau, có công hộ giá

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam về phòng làm việc của mình, thay đổi một thân y phục, cời bỏ bộ quan bào dính đầy máu đi.

Trên người Như Tiểu Lam cũng bị dính chút máu, may mà Thanh Mặc Nhan đã sớm chuẩn bị cho nàng vài bộ y phục, cho nên tiện thể nàng cũng thay ở đây luôn.

Thanh Mặc Nhan đổi xong y phục đi ra, thấy Như Tiểu Lam không chút động tĩnh, ngồi ở chỗ kia nhăn đôi lông mày nhỏ, hai tay không ngừng lôi kéo vạt áo trước người.

"Xảy ra chuyện gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Y phục hình như hơi nhỏ, cảm giác có chút chật." Như Tiểu Lam nhú mi đáp.

"Nơi nào chật?" Thanh Mặc Nhan ngồi xổm xuống xem xét.

Huyền Ngọc chờ ở bên ngoài sốt ruột cũng không dám thúc giục, xe ngựa đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tiến cung, thế từ lại ở trong kia giúp Như cô nương kiểm tra y phục lớn hay nhỏ.

"Không có a, rất vừa vặn." Thanh Mặc Nhan dùng tay kéo kéo y phục nàng, từ khi vật nhỏ biến thành hình người, hấn đối với y phục nữ hài phá lệ quen thuộc.

Như Tiểu Lam vẫn cứ lôi kéo vạt áo trước người: "Rất chật a, làm ngực ta đau."

Bàn tay Thanh Mặc Nhan dừng ở giữa không trung.

"Ngực người đau?"

Như Tiểu Lam nghiêm túc gật đầu: "Ta không lừa người, cả hai bên ngực đều đau." Nói xong nàng còn khoa tay múa chân.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi duỗi tay dừng ở trên ngực nàng, giọng khàn khàn nói: "Là nơi này sao?"

Như Tiểu Lam không ngờ tới hần lại thoải mái tự nhiên đặt tay ở nơi đó như thế, đôi tai thoáng chốc đỏ bừng như sắp nở ra máu.

Bất quá biểu tình trên mặt Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình tĩnh, khiến Như Tiểu Lam cảm thấy là do bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Ở trong mắt hần, nàng chỉ là một tiểu hài tử, đương nhiên sẽ không có cái ý tưởng gì khác.

Nghĩ như thế, thân thể căng thẳng của nàng thoáng thả lỏng ra.

Thanh Mặc Nhan sờ ngực nàng, vụng trộm nín thở.

Cự ly quá gần, hần không dám để nàng phát hiện ra dị thường trên người hần.

Trái tim đập dồn dập, nếu không phải vật nhỏ còn đang ở trước mặt hần, hần thậm chí sẽ cho rằng cổ độc trong cơ thể đang phát tác.

Bên dưới làn da, một cỗ khô nóng dâng trào lên, kêu gào, giống như muốn phá tan huyết mạch hần.

Như Tiểu Lam bất an vận vẹo thân thể một chút, trước lúc nàng mở miệng, Thanh Mặc Nhan đã thu hồi tay.

"Y phục rất vừa, có thể là do vật liệu may đồ có chút thô ráp, chờ khi trở về ta sẽ sai người may thêm cho người mấy bộ y phục."

Thanh Mặc Nhan vờ như không có việc gì xoay người bước ra ngoài cửa, Như Tiểu Lam tỉnh tỉnh mê mê cũng bước theo sau.

Chỉ có Huyền Ngọc đứng một bên mới phát hiện, hơi thở thể tử có chút bất ổn.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cung, Huyền Ngọc không được phép tiến cung cùng, liền lưu lại trông coi xe ngựa.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào cửa cung.

Vừa qua hai đạo cửa cung, chợt thấy phía đối diện có một người đang đi đến, Như Tiểu Lam liền túm lấy quan bào Thanh Mặc Nhan, trốn ra phía sau hần.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu, thấy Thái tử Thanh Thành đang đi về phía bên này.

"Thiếu khanh." Thái tử mỉm cười đến gần.

Thanh Mặc Nhan dừng bước chân, chấp tay thi lễ.

"Lần này Thiếu khanh tiến cung là vì vụ án kia sao?" Thái tử hỏi.

"Vẫn chưa có kết luận chắc chắn, không dám nói lung tung." Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Như Tiểu Lam trốn sau lưng Thanh Mặc Nhan, chỉ cảm thấy da đầu run lên, nụ cười của người kia rõ ràng nhìn qua rất ôn hòa, nhưng không biết tại sao, nàng lại cảm giác được một cỗ hơi thở âm hàn đang vờn quanh hần.

Nàng chớp mắt, vụng trộm nhìn về phía Thái tử.

Trên người Thái tử sạch sẽ căn bản không có tia từ khí nào vờn quanh.

Kỳ quái, loại cảm giác khiến nàng cảm thấy bất an này từ đâu đến?

Trong lúc nàng đang hồ nghi, Thái tử cùng Thanh Mặc Nhan đã hàn huyên xong, lời kéo nàng chuẩn bị rời khỏi.

Thái tử đột nhiên xoay người lại, bổ xung thêm một câu: "Lần này Thiếu khanh trở về có vẻ như thu hoạch được rất phong phú a."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm quay đầu lại: "Lời này của Thái tử điện hạ là có ý gì?"

Thái tử ho nhẹ vài tiếng: "Không có gì, chỉ là Thiếu khanh có chút ngoài dự đoán của ta, bất quá dù cho tới tay cũng không có nghĩa nó thuộc về người, Thiếu khanh cũng nên cẩn thận." Nói xong hần mỉm cười, tiêu sái quay người rời đi.

Như Tiểu Lam khần trương lời kéo góc áo Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng hỏi: "Có phải hần đã biết chuyện người tìm được quý thảo không?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống.

Đối với Thái tử điện hạ, hần vẫn luôn nhìn không thấu.

Bởi vì thân thể Thái tử suy nhược, khác với những Hoàng tử khác trước khi trưởng thành đã phải dọn ra khỏi cung, chỉ có mình hần thân thể quá yếu, Hoàng hậu

thương tiếc hần cầu Hoàng thượng đồng ý, để hần ở lại trong cung, cũng tiện cho việc tùy thời đề thái y trong cung trị liệu.

Cho nên Thanh Mặc Nhan muốn có được tin tức của Thái tử phi thường khó khăn.

"Trước mặt kẻ hần." Thanh Mặc Nhan nhìn bóng lưng Thái tử rời đi, duỗi tay ôm lấy đầu vai Như Tiểu Lam, hai người đến ngự thư phòng.

Hai người ở bên ngoài chờ một lát đã thấy thái giám đi ra mời vào.

Hoàng đế nhìn thấy Như Tiểu Lam rõ ràng tâm tình tốt lên không ít: "Đến đến, nha đầu lại đây, để trẫm nhìn một chút, giống như lại lớn lên a."

Như Tiểu Lam cười tủm tỉm, học bộ dáng thi lễ của Thanh Mặc Nhan: "Hoàng đế gia gia hảo."

Hoàng đế nở nụ cười, nói với Thanh Mặc Nhan: "Tính ra ngươi cũng thật may mắn, nhặt được khối trân bảo, đến ngay cả trẫm còn có chút nhớ nhung muốn lưu nàng lại bên người."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, đuôi lông mày hơi nhíu: "Tiểu Lam tính cách tùy hứng, không thích hợp ở trong cung, bằng không nếu xảy ra va chạm với vị quý nhân nào đó, nàng sẽ không chịu trách nhiệm nổi."

Hoàng đế tươi cười vẫy tay: "Thôi, trẫm chỉ tùy tiện nói ra, trong cung là nơi như nào trẫm là người rõ nhất, khó có được bảo vật thiên chân hồn nhiên như thế, không thể để nàng bị hủy được, tựa như Lục thị năm đó..." Nói được một nửa, Hoàng đế đột nhiên im bặt.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn qua, chỉ thấy Hoàng đế dùng tay đỡ thái dương, thần sắc đen tối.

Làm thần tử, hần biết lúc này tuyệt đối không nên mở miệng đặt câu hỏi.

Cả đời Hoàng đế che giấu quá nhiều bí mật, có những thứ người ngoài vĩnh viễn không có khả năng biết được.

Một lần nữa hần cúi thấp đầu, cung kính đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Đúng lúc này, Như Tiểu Lam lại mở miệng giòn tan hỏi một câu: "Hoàng đế gia gia, ngài nói Lục thị là ai?"

Trong lòng Thanh Mặc Nhan rơi lộp bộp, ngẩng đầu lấy ánh mắt ra hiệu, ý bảo nàng đừng hỏi nữa.

Như Tiểu Lam nơi nào ý thức được cái gì, ở trong mắt nàng lão đầu này nhìn có chút giống với ông nội, cho nên trong lúc bất tri bất giác liền quên mất thân phận của đối phương.

Khiến Thanh Mặc Nhan ngoài ý muốn chính là, Hoàng đế không hề tức giận, mà lại duỗi tay捏 mũi nàng: "Nàng a, là tiểu nha đầu thiên chân hồn nhiên giống người, cũng có một đôi mắt đặc biệt giống người."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nói: "Ánh mắt nàng cũng là màu xanh sao?"

"Không phải." Hoàng đế nhìn về phía hư không, giống như đang lâm vào hồi ức: "Ánh mắt nàng trong suốt như thủy tinh, nhìn thấu nhân tâm..."

"Nàng lớn lên xinh đẹp hơn ta sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Hoàng đế bị chọc cười: "Tiểu nha đầu, ngươi mới lớn bao nhiêu, mà muốn so sánh cùng người khác."

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Ta hỏi một chút cũng không được sao... Ta biết chính mình lớn lên không xinh đẹp."

Thanh Mặc Nhan âm thầm đỏ mặt hơi lạnh thay Như Tiểu Lam, lại thấy đột nhiên Hoàng đế nhìn qua về phía hần, trong ánh mắt mang theo tia cảm xúc hần nhìn không hiểu.

"Hảo, vẫn là nói chính sự đi." Trong nháy mắt Hoàng đế khôi phục lại khuôn mặt uy nghiêm: "Bất quá trước đó, trẫm muốn ban thưởng cho nha đầu này."

Thanh Mặc Nhan sững sờ: "Vô công bất hưởng lộc, Tiểu Lam có tài đức gì..."

Hoàng đế phát tay: "Lại nói đến, ít nhiều nàng cũng đã tặng khối thể thân phù cho Thái hậu, buổi trưa hôm nay, bình mai trong cung Thái hậu đột nhiên vỡ nát, mảnh nhỏ văng trúng vào Thái hậu... Sau khi thái y kiểm tra qua, Thái hậu không có việc gì, mà khối thể thân phù kia lại bị vỡ."

Nói xong Hoàng thượng cầm một thứ từ trên bàn lên, đúng là khối thể thân phù đã bị vỡ vụn kia.

"Tiểu Lam có công hộ giá, trẫm muốn ban thưởng cho nàng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Tiểu Lam đi học

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nàng không nghe lầm đi, Hoàng đế nói muốn ban thưởng cho nàng!

Thanh Mặc Nhan đứng đó nhìn hai mắt vật nhỏ sáng rực lên, lúc này nếu đuôi nàng lộ ra bên ngoài, đảm bảo đang vẩy lên sung sướng.

Phản ứng thẳng thừng như thế, Hoàng đế rất có hứng thú nói: "Không nghĩ tới người lại là một tiểu tham tiền."

"Hoàng đế gia gia định thưởng gì cho ta?"

"Người muốn cái gì?" Hoàng đế hỏi.

"Không bằng... Hoàng đế gia gia thưởng cho ta một ít của hồi môn đi." Như Tiểu Lam gion tan nói.

"Muốn của hồi môn?" Ngay cả Hoàng đế cũng ngây ngẩn cả người.

Thanh Mặc Nhan càng không ngờ tới nàng sẽ nói vậy, nhưng mà trước mặt Hoàng đế hẳn không thể nói gì được.

"Bây giờ người đã nghĩ đến việc lập gia đình?" Hoàng đế cười trừ nói: "Người muốn gả cho ai?"

"Thanh Mặc Nhan a."

Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy tâm có chút chập chờn, trong mấy giây ngắn ngủi, hắn dường như đã trải qua cả một quá trình dài.

"Gả cho Thanh Mặc Nhan?" Hoàng đế nhìn Thanh Mặc Nhan đứng phía dưới: "Chẳng lẽ người không muốn gả đến nơi tốt hơn?"

"Còn có nơi tốt hơn?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói.

Khóe mắt Thanh Mặc Nhan giật giật, có Hoàng thượng như thế sao, trước mặt thần tử dụ dỗ nữ nhân của hắn gả đi nơi khác?

"Sao người không nghĩ đến chuyện gả cho Hoàng tử?" Hoàng đế hỏi.

"Gả cho Hoàng tử có gì tốt?" Như Tiểu Lam kinh ngạc nói.

"Đến lúc đó người sẽ là Hoàng tử phi." Hoàng đế cười nói.

"Hoàng tử phi thì có gì tốt?"

"Có thân phận này sẽ không còn ai dám khi dễ người nữa, đến lúc đó Hoàng tử sẽ là chỗ dựa của người."

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Nhưng mà hiện tại cũng không có ai dám khi dễ ta a, Thanh Mặc Nhan cùng Hoàng đế gia gia đều sẽ giúp ta, không phải sao?"

Hoàng đế ngây ngẩn cả người, giây kế tiếp ha ha cười: "Người đúng là quỷ nha đầu."

Thanh Mặc Nhan híp mắt, cúi đầu nói: "Tiểu Lam còn nhỏ, kính mong Hoàng thượng thứ tội."

"Không sao." Hoàng đế thật vất vả mới nhịn được cười: "Khó có được nha đầu tinh tinh trong sáng như thế, nếu nàng muốn của hồi môn, kia trăm ban thưởng cho nàng là được, bất quá trăm cũng có một yêu cầu, thể thân phù kia, người phải làm thêm hai cái nữa đưa cho trăm."

"Là Thái hậu muốn sao?" Như Tiểu Lam hỏi, vì sao lại muốn hai cái đây?

Hoàng đế cười cười, từ chối cho ý kiến, phân phó cung nhân bên người mang điểm tâm đến, sai người mang Như Tiểu Lam đến Thiên điện.

Như Tiểu Lam biết nên tránh mặt đi, dù sao nàng cũng đã thu được nhiều thứ tốt, thế là liền thông khoái đi đến Thiên điện.

Chờ khi trong thư phòng không có người ngoài, sắc mặt Hoàng đế mới chậm rãi chìm xuống.

"Tứ Hoàng tử dẫn binh xuất chinh, trước khi đi hẳn mang trưởng tử vào cung, vốn định để bồi bạn bên cạnh Thái hậu, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Thanh Mặc Nhan không vội vã tiếp lời, mà chỉ đứng yên lắng lắng nghe.

Lời Hoàng đế nói ra, làm thần tử không thể tin hoàn toàn, cũng không thể không tin.

Tứ Hoàng tử mang binh xuất chinh là thật, hẳn làm thay nhiệm vụ của Nhị Hoàng tử, chỉ là hắn đem nhi tử vào cung không phải là để bầu bạn với Thái hậu.

Ở trong cung, mặt ngoài nhìn giống như phụ tử tình thâm, trên thực tế chỉ cần có liên quan đến lợi ích cá nhân, mọi người sẽ không quan tâm đến thứ gọi là tình thân kia nữa, tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ mới mười ba tuổi, tiến cung thật ra để làm con tin, Hoàng đế sợ Tứ Hoàng tử nắm binh quyền trong tay sẽ gây bất lợi cho hắn.

"Đã thẩm tra qua mấy tên phạm nhân trong nhà lao, quả thực rất cứng miệng." Thanh Mặc Nhan nói.

"Không có tên nào chịu khai sao?" Hoàng đế hỏi.

"Không có, nhưng càng là như vậy, vì thần càng cảm thấy sự việc không đơn giản, cung nhân bình thường tuyệt đối không có khả năng cứng miệng như thế, phía sau bọn họ, nhất định có người sai khiến."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Dám đánh chủ ý vào tận trong cung, khiến hoàng tôn trầm xảy ra chuyện, khó tránh khỏi sẽ có nhiều lời đồn đại ở bên ngoài, ngươi phải tìm ra người đứng phía sau thật nhanh cho trẫm."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ: "Tiểu vương gia ở chỗ nào trong cung?"

"Ở trong cung Thái hậu."

Xem ra việc Thái hậu bị mảnh vỡ bình mai đâm trúng chỉ là thứ dùng để che mắt, kỳ thực là gặp phải thích khách đi.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan hiểu rõ, nhưng lại không nói ra.

"Trừ bỏ cung Thái hậu ra, ngày thường tiểu vương gia có lui tới nơi nào nữa không?"

"Bạch Hạc học viện."

Những đệ tử quyền quý đều thường xuyên lui tới nơi đó, một là để học hành, hai là để kết giao thêm bạn cùng lứa ở những gia tộc khác, tất cả đều là tính toán cho sự phát triển của gia tộc sau này.

"Học viện bên kia Hoàng thượng có ai bài gì không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Học viện không thể so sánh với trong cung, người làm hỗn tạp, dù cho phần đông đến học đều là những đệ tử quyền quý, nhưng mà tạp dịch trong viện, gả sai vật hoặc thư đông đi theo hầu hạ các tiên sinh dạy học, những người này rất khó để khống chế trên tay.

"Lần này trăm triệu người về cũng là để đem sự tình ở học viện giao cho người."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu suy tư.

"Trẫm không muốn rút dây động rừng, hơn nữa Bạch Hạc học viện lại cực kỳ nổi tiếng, trẫm không tiện nhúng tay vào..." Hoàng đế dừng một chút: "Nếu được, hy vọng ngươi có thể tìm một người đáng tin cậy đưa vào học viện, bồi bên người hoàng tôn trẫm."

Nghe xong lời này, Thanh Mặc Nhan khẽ cau mày.

Muốn hấn tra án, thăm vấn phạm nhân, hấn sẽ không hề do dự, nhưng mà loại chuyện như thế này, vẫn là lần đầu hấn được giao phó.

Học sinh trong học viện đều là những đứa trẻ gần mười tuổi, hấn đi đâu tìm ra người có thân phận phù hợp, lại có thể trung tâm không phản bội hấn.

"Trẫm cảm thấy Tiểu Lam nha đầu kia rất không tệ." Hoàng đế đột nhiên nói ra một câu.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc: "Nhưng mà Tiểu Lam thân phận của nàng..."

"Trực tiếp dùng thân phận thật của nàng tiến vào học viện." Hoàng đế trầm ngâm nói: "Nhìn tính tình của nàng, nếu cứ trốn trốn tránh tránh mãi cũng không tốt, chi bằng để nàng làm chính nàng, hơn nữa nàng chỉ cần bồi ở bên cạnh Vu Tĩnh Kỳ, chú ý xem những ai tiếp cận hấn là được."

Thanh Mặc Nhan rời khỏi ngự thư phòng, cau mày.

Như Tiểu Lam ôm đĩa điểm tâm vui vẻ chạy tới: "Đừng mặt ủ mày chau, người sẽ già rất nhanh." Nàng nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan xoa mi tâm: "Vật nhỏ, từ ngày mai, ta đưa ngươi đến Bạch Hạc học viện đi học."

"A!" Long mi Như Tiểu Lam lập tức nhăn lại.

Thanh Mặc Nhan cố nín cười: "Đừng mặt ủ mày chau, người sẽ già rất nhanh." Hấn đem câu vừa rồi trả lại cho nàng.

Như Tiểu Lam dậm chân đuổi theo: "Vì sao muốn đưa ta đi học, ta còn chưa nhận biết được hết chữ ở đây, đến lúc đó không phải tiên sinh dạy học sẽ đánh tay ta đến mức nở hoa sao?"

Thanh Mặc Nhan nghe nàng lải nhải một đường, thẳng đến khi rời khỏi cửa cung, lên xe ngựa, hấn mới đem sự tình ở Bạch Hạc học viện nói cho nàng nghe.

"Nói như thế, ta là đi nằm vùng!" Trong ánh mắt xanh biếc lóe lên tia hưng phấn.

"Ngươi muốn nói là cơ sở ngầm đi... Ý này đúng là không sai biệt lắm." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhiệm vụ của ngươi chính là nhìn chăm chăm tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, chú ý hấn khi ở học viện, tiếp xúc qua với người nào..."

"Ta có thể kết giao bằng hữu với hấn sao?" Như Tiểu Lam đánh gãy lời nói của hấn.

Thanh Mặc Nhan nhàu mày: "Nói chuyện thì được, nhưng mà không được bắt tay."

"Vì sao không được?" Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, trong mắt nàng việc nam nữ bắt tay kẻ vai sát cánh là chuyện hết sức bình thường.

"Ta nói không được là không được!" Thanh Mặc Nhan hằm hằm trầm mặt: "Ngươi là nữ hài tử, phải nhớ rõ nam nữ thụ thụ bất thân."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ: "Chúng ta cũng đâu thụ thụ bất thân..."

Thanh Mặc Nhan một tay túm nàng lên, đặt ở trên đùi hắn, lạnh mặt nói: "Ngươi quên những lời đã nói? Ai là người quan trọng nhất đối với ngươi?"

"Là ngươi..." Như Tiểu Lam cúi thấp đầu.

Thật không hổ danh xuất thân từ Đại Lý Tự, Thiếu Khanh, thủ đoạn đệ nhất thiên hạ a.

Là ngươi là ngươi, đều là ngươi tốt nhất đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Truy tinh học viện, Lăng Tĩnh Tiêu ngươi công ta được không?

Sáng sớm hôm sau, Như Tiểu Lam còn buồn ngủ đã bị Thanh Mặc Nhan đưa đến Bạch Hạc học viện.

"Hết tiết ta sẽ tới đón ngươi." Thanh Mặc Nhan nghiêm túc sửa sang lại y phục cho nàng, còn búng lên trán nàng một cái.

Như Tiểu Lam ăn đau tinh táo lại.

"Công việc ngươi bận rộn như thế, có khi nào sẽ đến muộn hay không?" Như Tiểu Lam đáng thương hề hề nhìn hắn.

Trước kia khi nàng còn đi học, đều ở lại ký túc xá của trường.

Không phải nàng không muốn về nhà, mà do ông nội thường xuyên uống say khướt, hơn nữa nơi bọn họ ở cách trường học quá xa, mất hai giờ đi lại...

"Ngươi cảm thấy công việc quan trọng hay là ngươi quan trọng?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt.

"Đương nhiên là công việc quan trọng." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

Thanh Mặc Nhan vươn ngón tay ra, Như Tiểu Lam bị dọa sợ che trán lại: "Ta nói đâu có sai, nếu công việc ngươi làm không tốt, sẽ ảnh hưởng đến mạng người."

"Ngươi cũng quá coi thường ta đi." Thanh Mặc Nhan hừ một tiếng: "Đi đi, đúng giờ ta sẽ tới đón ngươi."

Lúc này Như Tiểu Lam mới xoay người bước từng bước một vào cánh cửa Bạch Hạc học viện.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó nhìn nàng, thẳng đến khi nàng bước vào cửa mới xoay người, chuẩn bị rời khỏi.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Thanh Mặc Nhan vừa mới quay đầu lại, chỉ thấy Như Tiểu Lam nhào đến ôm lấy thắt lưng hắn, trong đôi mắt to toàn là nước mắt.

"Xảy ra chuyện gì?" Cũng không phải sinh lý tử biệt, bộ dáng nha đầu này thật sự khiến hắn bất đắc dĩ.

"Thanh Mặc Nhan, ngàn vạn lần ngươi không được quên tới đón ta a." Trên lông mi thật dài vẫn còn lưu lại một giọt nước mắt.

Nguyên bản Thanh Mặc Nhan cảm thấy rất buồn cười, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng không muốn rời xa của nàng thì lại cảm thấy trong lòng tê dại, nhịn không được sinh ra tia thương tiếc.

"Đương nhiên sẽ không quên." Thanh Mặc Nhan xoa đầu nàng: "Nếu thật sự có việc không tới được, ta cũng sẽ bảo Huyền Ngọc đến."

"Giữ lời?"

"Ân." Ngoài miệng Thanh Mặc Nhan đáp lời, nhưng đáy mắt lại xẹt qua một tia nghiền ngẫm.

Đấy rõ ràng là biểu hiện không cảm thấy an toàn, hắn muốn hỏi một chút có phải trước kia nàng từng gặp qua chuyện giống như vậy hay không, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở lại.

Như Tiểu Lam bước chậm rì rì vào học viện.

Qua cánh cửa to thứ nhất, cánh cửa thứ hai, địa thế càng lúc càng cao, cuối cùng trước mặt xuất hiện một đạo bậc thang thật dài, nối dài đến tận đỉnh núi.

Như Tiểu Lam ngửa đầu nhìn ngây ngẩn cả người.

Ta đi, cao như thế, chừng hơn một ngàn bậc đi, này phải bò mất bao lâu mới có thể tới nơi, còn không phải mệt chết hay sao?

Nếu có người ôm đi lên thì tốt rồi.

Theo bản năng, Như Tiểu Lam nhớ tới Thanh Mặc Nhan.

Nhưng hiện tại nàng đang ở trong học viện, làm gì có chuyện sẽ có người ôm nàng đi lên.

Nhìn xung quanh, học sinh đến càng ngày càng nhiều, phần lớn đều là mười lăm, mười sáu tuổi, mười tuổi giống như nàng tựa hồ không thấy được một ai.

Trông mắt Như Tiểu Lam chuyển động, nàng biết rõ ưu thế mình nằm ở đâu, tiểu cô nương siêu cấp đáng yêu, rất khó để người ta từ chối, chỉ bằng giả vờ té ngã, rồi cầu người công minh đi lên?

Nàng nghĩ như thế, vì vậy ở dưới bậc thang chú ý tới đám học sinh đang đi tới đi lui.

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Người nọ nhìn khoảng hai mươi, mặc cẩm bào hồng nhạt, bên ngoài khoác áo choàng hồng nhạt thêu chỉ bạc, đang mùa đông, trong tay lại cầm quạt xếp.

Như Tiểu Lam kinh ngạc mở to hai mắt, một đại nam nhân, toàn thân màu hồng như thế, thật sự tốt sao.

Bất quá nhìn diện mạo, người nọ thật ra lớn lên không kém, tuy rằng không soái khí bằng Thanh Mặc Nhan, nhưng lại có một phong cách khác, trong nho nhã mang theo chút tiên khí... A không, là yêu khí.

Như Tiểu Lam nhấc góc váy lên, ở thời điểm người nọ đi qua, thân thể liền nghiêng ngã...

Đột nhiên sau lưng nàng truyền đến một cổ đại lực, cả đám nữ học sinh đều kêu la đồng loạt ngã xuống, đem nàng đè ép trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không ngóc đầu lên nổi, bị đè ở dưới đất không thể kêu ra tiếng, chỉ có thể vung loạn hai tay, liệu mạng muốn túm bừa thứ gì đó.

Hồng y nam tử dừng lại bước chân, nhìn về phía bên này.

Cứu ta... Mau cứu ta, sắp hít thở không thông...

Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà những nữ học sinh trên người nàng cũng đều kêu la sôi nổi, ai u ai u một mảnh nũng nịu.

Như Tiểu Lam trở mắt nhìn hồng y nam tử nhìn nàng cười mỉa hoặc, phe phẩy cây quạt trong tay nghênh ngang rời đi.

Đây là cái quỷ gì?

Cứ như thế mà đi? Người này một chút phong độ thần sĩ cũng không có sao, kéo người lên thì hắn sẽ chết sao, không chịu giúp một tay...

Trong lòng nàng oán giận, đám học sinh nữ đè nặng trên người lần lượt đứng lên, cười trộm nói: "Vừa rồi Tiêu tiên sinh hắn cười với ta đi."

"Đừng nói bậy, hắn cười với ta mới đúng."

"Các ngươi cứ nằm mơ đi, hắn là đang cười với chính mình."

"Từ trước đến nay Tiêu tiên sinh yêu nhất vẫn là chính hắn, chẳng lẽ không ai có thể đá động được tâm hắn sao?"

Như Tiểu Lam thở phì phò quỳ rạp trên mặt đất, thẳng đến khi tất cả mọi người đều rời đi, vẫn không có một ai đến đỡ nàng đứng lên.

"Thật đúng là quá mức." Nàng uể oải đứng lên, những nữ nhân này quả thực còn đáng sợ hơn cả truy tinh tộc.

"Ai u!" Chỗ mất cá chân truyền đến một trận đau đớn.

Sẽ không đen đui như thế đi, trẹo chân?

Như Tiểu Lam vẻ mặt như đưa đám nhìn dãy hành lang thật dài.

Hiện giờ bị trẹo chân, bò bậc thang còn khó khăn.

"Uy." Sau lưng vang lên giọng nam nhân lạnh lùng.

Như Tiểu Lam quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang đứng phía sau, mặc trên người một thân cẩm bào hoa lệ, bên hông đeo ngọc bội đẹp đẽ, vừa nhìn là biết có xuất thân vô cùng tốt.

"Có việc gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Người cản trở đường ta." Thiếu niên hờ hững nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới phát hiện mình đang chiếm cứ tay vịn bậc thang, nàng liền xê dịch ra bên cạnh.

Thiếu niên lướt qua nàng, cất bước muốn đi lên bậc thang.

"Cái kia..." Như Tiểu Lam áp ứng: "Ta bị trọc chân, ngươi có thể công ta đi lên không?"

Thiếu niên nhìn chăm chăm nàng, hừ một tiếng từ lỗ mũi: "Ngươi nghĩ ta là gốc tử sao, rõ ràng ngươi câu dẫn Tiêu tiên sinh bắt thành nên mới bị trọc chân, vì cái gì lại muốn ta công ngươi."

Như Tiểu Lam nuốt chút nữa nổi nóng: "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta muốn câu dẫn Tiêu tiên sinh, hôm nay là lần đầu tiên ta đến Bạch Hạc học viện, căn bản không biết Tiêu tiên sinh nào cả!"

"Người mặc hồng y vừa rồi chính là Tiêu tiên sinh, hẳn là người dạy học đứng đầu ở đây, đừng cho là ta không biết, loại nữ hài tử như các ngươi có những tâm tư gì, cho rằng chỉ bằng điểm nhỏ năng lực đó của các ngươi sẽ khiến Tiêu tiên sinh phải đưa mắt nhìn? Đúng là quá buồn cười!"

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, cả người choáng váng.

Phong cách học viện này... Hình như không đúng a.

Không phải nói toàn đệ tử quyền quý đến đây học sao, tại sao nhìn qua lại giống như một nơi truy tình đây?

Nhìn bậc thang cao cao Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt, trời xanh a, ai đến giúp ta bò lên đi.

"Tiểu Lam?" Đúng lúc này, từ phía sau nàng truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Nam hài anh tuấn khoác tăng bào đứng ở nơi đó, trên cổ tay trái quấn một chuỗi hạt châu thật dài, lấy tiêu chuẩn góc bốn mươi lăm độ, ngẩng đầu nhìn nàng: "Tiểu yêu quý, ngươi lại trưởng thành."

"Lăng Tinh Tiêu?" Như Tiểu Lam bỏ nhào qua tựa như nhìn thấy thân nhân: "Ô ô ô, ta bị trọc chân, ngươi tới công ta đi lên được không?"

"Ngươi xác định?" Lăng Tinh Tiêu đánh giá đáng người nàng.

Hiện tại, thân thể nàng đã cao hơn đôi phương một khoảng lớn, loại cảm giác này, giống như phải là nàng công đôi phương lên núi mới đúng

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Tiểu vương gia, chúng ta là oan gia trời sinh sao?

Như Tiểu Lam tha thiết trông mong nhìn Lăng Tinh Tiêu, trước kia khi nàng ở bộ dáng bốn, năm tuổi, may ra đôi phương còn có thể công nàng lên được.

Nhưng mà hiện tại, tiểu chính thái này lại lùn hơn nàng nhiều đến thế, quả thật cảm giác có chút tàn khốc.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh đôi chân dài bị kéo lê trên mặt đất đã khiến nàng phải đỡ trán che mặt.

"Những bản lĩnh kia của bát điện hạ, là ngươi dạy?" Lăng Tinh Tiêu ả ả mở miệng.

Những lời này tựa như mũi tên, vèo một cái đâm phập vào người Như Tiểu Lam.

"Vu Phong Hoa... Hẳn xảy ra chuyện gì?" Như Tiểu Lam chợt dạ hỏi.

"Hắn làm mấy chuyện đó với ta, đều là do ngươi nói cho hắn?"

Vu Phong Hoa đã làm những gì? Trong lòng Như Tiểu Lam roi lộp bộp, nàng thật sự không biết a.

Một mũi tên vô hình bắn lại đây, cắm lên đầu nàng.

Áp lực thật lớn.

Như Tiểu Lam rút bả vai, nếu nói thật cho hắn biết, có phải hắn sẽ đưa nàng đi luân hồi luân không?

Có chết cũng không được khai ra.

Lăng Tinh Tiêu liếc nhìn nàng: "Không muốn nói ra? Vậy quên đi... Ta còn có việc." Nói xong cất bước đi lên bậc thang.

"Ngươi đi rồi ta phải làm sao đây?" Như Tiểu Lam nước mắt lưng tròng: "Ngày đầu tiên đi học đã đến muộn, sẽ bị tiên sinh mắng a, ta không muốn làm Thanh Mặc Nhan mất mặt..."

Thấy bước chân Lăng Tinh Tiêu không có dấu hiệu dừng lại, Như Tiểu Lam âm thầm hạ quyết tâm.

Nàng chỉ có thể trông cậy vào hắn, nói thế nào cũng không được để hắn đi.

Nhìn xung quanh, nàng bò lên khối núi đá ven đường, túm lấy một cành cây...

Lăng Tinh Tiêu đang cất bước đi lên, chợt nghe thấy đám học sinh đi qua thấp giọng nghị luận.

"Sáng sớm đã có người tự sát ở đây..."

"Tuổi còn nhỏ như thế, chẳng lẽ là do học viện không chịu nhận nàng?"

"Ta thấy không giống, hẳn là vì quá ái mộ Tiêu tiên sinh nhưng không được đáp lại, nên mới tự tử ở đây đi."

Có quý mới tự tử vì tên Tiêu tiên sinh kia!

Như Tiểu Lam âm thầm cắn răng, còn không phải vì muốn làm Lăng Tinh Tiêu mềm lòng, đưa nàng lên núi sao.

Trong lòng nàng đang suy đoán Lăng Tinh Tiêu sẽ quay đầu lại, kết quả không may chân bị trượt, cổ nàng bị kẹp vào cành cây, rung rung một chút cành cây bật lên, hai chân nàng cách xa mặt đất.

Thiên a... Không phải đâu, ta cũng đâu muốn tự sát thật sự, sắp không thờ được.

Lăng Tinh Tiêu nghe thấy học sinh xung quanh nghị luận liền quay đầu lại, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang bị treo ở trên cây, đầu mắc vào cành cây, hai chân vung loạn.

Này thật đúng là...

Lăng Tinh Tiêu đầu đầy hắc tuyến xoay thân lại, nâng tay bắn một hạt châu ra, đánh gãy cành cây.

Như Tiểu Lam bùm một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Thiên a, vừa rồi chỉ có mắt cá chân đau, hiện tại đến ngay cả móng với cổ cũng đau.

Ô ô ô, Thanh Mặc Nhan, người ở đâu, ta không muốn làm cái gì mà nằm vùng nữa, ta chỉ muốn làm một con mèo an tĩnh thôi.

"Chờ ở đây." Lăng Tinh Tiêu lạnh lùng nói, dứt lời xoay người rời đi.

Lần này Như Tiểu Lam học ngoan, thành thành thật thật ngồi chờ trên mặt đất.

Kết quả phải đợi đến gần nửa canh giờ.

Như Tiểu Lam đông lạnh run rẩy.

Cuối cùng cũng nhìn thấy Lăng Tinh Tiêu dẫn theo vị hồng y nam tử kia cùng với hai gã sai vặt đi xuống bậc thang.

"Chính là nàng?" Hồng y nam tử đi tới, cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam, vẻ mặt ghét bỏ.

"Tiểu tử còn có việc, nếu đồ vật đã đưa đến, vậy tiểu tử xin phép được cáo từ." Lăng Tinh Tiêu chấp hai tay trước ngực, ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn Như Tiểu Lam, thông thả rời đi.

Như Tiểu Lam run rẩy ngồi dưới đất.

"Không đứng dậy được sao?" Tiêu tiên sinh gấp quạt xấp gỗ vào lòng bàn tay.

"Đứng... Đứng... Đứng..." Miệng đã bị đông lạnh đến tê cứng.

"Đứng vậy, đứng lên." Tiêu tiên sinh gật gật đầu.

"Đứng... Đứng... Không dậy nổi..." Như Tiểu Lam hít nước mũi.

Hỏi câu vô nghĩa đó làm cái gì, nếu đổi lại là Thanh Mặc Nhan thì đã sớm ôm nàng lên rồi, người này như thế nào một chút tình thương cũng không có.

Theo bản năng, Như Tiểu Lam mở hai cánh tay ra, nhìn Tiêu tiên sinh bằng ánh mắt to vô tội: "Ôm ta lên."

Trầm mặc, tĩnh mịch...

Tiêu tiên sinh mặt không biểu cảm lùi về phía sau một bước: "Nha đầu lười thôi như thế sẽ làm dơ y phục của ta." Hắn phân phó hai gã sai vặt bên người: "Nâng nàng lên."

Nói xong xoay người bước đi.

Quả nhiên là ông trời đùa bọn mà.

Thời điểm Như Tiểu Lam bị hai gã sai vặt nâng đến đỉnh núi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch, hắt hơi liên tục.

Quả nhiên không làm sẽ không phải chết, còn muốn nàng tới bảo hộ tên tiểu vương gia đáng ghét kia.

Nàng nghĩ như thế, miệng không khỏi nói thảm vài câu.

"Ta đâu cần ngươi đến bảo hộ." Giọng nam quen thuộc vang lên, dọa Như Tiểu Lam nhảy dựng.

Chỉ thấy thiếu niên buổi sáng ở dưới chân núi chiêm chọc nàng câu dẫn Tiêu tiên sinh đang ngồi ở bên người nàng.

"Sao lại là ngươi?"

"Ngươi là ai, tiểu vương lúc nào cần đến ngươi bảo hộ?" Thiếu niên khinh thường liếc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam không nghe rõ hẳn tự xưng "tiểu vương", hăm hừ nói: "Quản việc của ngươi đi, người ta phải bảo hộ là tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ."

"Nga? Vu Tĩnh Kỳ hẳn quen ngươi?"

"Không quen."

"Vậy sao ngươi phải bảo hộ hắn?"

Như Tiểu Lam cười hắc hắc: "Nói ra sợ sẽ hù chết ngươi, ta là hộ hoa sứ giả của hắn, quý nhân trong sinh mệnh hắn."

Thiếu niên kia ngơ ngác nhìn nàng, biểu cảm thật giống như muốn nói: Ngươi là người điên đi.

Như Tiểu Lam cười hì hì, sao rồi, ngươi sợ sao?

Thấy thiếu niên ngốc ở nơi đó, Như Tiểu Lam cho rằng hắn đã bị chính mình dọa sợ, lại cảm thấy có chút áy náy.

Vừa rồi do nàng quá mức xúc động, không nên đem lời này nói ra, bắt quá nhìn diện mạo hắn không giống với người xấu, hắn sẽ không đem bí mật này nói ra đâu.

"Uy." Như Tiểu Lam vẫy tay ở trước mặt hắn: "Ta tên Như Tiểu Lam, còn ngươi tên gì?"

"Ta tên Vu Tĩnh Kỳ."

Vu... Tĩnh Kỳ!?

Sau khi mở to hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, Như Tiểu Lam đột nhiên kêu to ra tiếng: "Ngươi chính là Vu Tĩnh Kỳ!"

"Đúng là tiểu vương."

"Ngươi... Sao ngươi có thể là Vu Tĩnh Kỳ?" Như Tiểu Lam đỡ trán, mau cho gió thổi bay ta đi.

"Vì sao ta không thể là Vu Tĩnh Kỳ." Thiếu niên cười nhạo: "Ta thật không biết ngươi chính là quý nhân trong sinh mệnh của ta, có phải hay không câu dẫn Tiêu tiên sinh bất thành, nên muốn đánh chủ ý lên người tiểu vương."

Vu Tĩnh Kỳ gần từng chữ một, ngao ngễ nhìn nàng.

Miệng người này, thật đúng là đáng đánh đòn.

Trong lòng Như Tiểu Lam rõ ràng đang nổi lên một cỗ lửa giận, mở miệng ra là nói nàng câu dẫn nam nhân, hắn không có bằng chứng, dựa vào đâu nói ra mấy lời đa thương người.

Ngọn lửa càng cháy càng cao, Như Tiểu Lam có loại xúc động muốn đánh người!

Nhưng vị tiểu vương gia này vẫn không nhìn ra lửa giận, làm trò trước mặt nhiều học sinh như thế, vẫn cứ thao thao bất tuyệt.

"Còn nhỏ tuổi như thế mà đã muốn câu dẫn Tiêu tiên sinh của chúng ta?"

"Nàng cho rằng bản thân có bao nhiêu tư sắc?"

"Miệng còn hôi sữa, cũng không biết nàng là người phủ nào..."

"Xem một thân y phục của nàng... Đúng là không có quy củ."

Trên quần áo Như Tiểu Lam dính không ít bùn đất, tuy rằng nàng đã rửa qua, nhưng ở trong mắt những học sinh xuất thân từ cao môn phủ đệ này, đây là thứ tượng trưng cho thân phận, cho nên ai cũng tỏ ra xem thường nàng.

Mọi người nghị luận sôi nổi, Như Tiểu Lam cảm thấy cả người đều không tốt.

Không ngờ người hủy diệt một đời thanh danh của nàng lại là tiểu vương gia nàng phải bảo hộ, Vu Tĩnh Kỳ.

"Ta... Ta liều mạng với ngươi!"

Như Tiểu Lam oa một tiếng khóc lớn, đồng thời lao về phía Vu Tĩnh Kỳ, cắn thật mạnh lên cánh tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Bạch Hạc học viện Tiêu tiên sinh, gọi là gì?

Như Tiểu Lam bỏ nhào về phía Vu Tĩnh Kỳ, ôm lấy cánh tay hắn cắn một ngụm.

"A!" Vu Tĩnh Kỳ kinh hô ra tiếng: "Ngươi... Sao ngươi lại dám cắn người!"

"Cắn ngươi... Ta còn có thể ăn thịt ngươi nữa kia!" Như Tiểu Lam giống như tiểu động vật xù lông, toàn bộ thân thể đều treo ở trên người Vu Tĩnh Kỳ.

Vu Tĩnh Kỳ nhảy dựng lên muốn ném nàng ra, nhưng Như Tiểu Lam lại chặt chẽ ôm lấy cánh tay hắn, mặc hắn vung qua vung lại, chính là vẫn treo trên người hắn không chịu buông tay.

"Buông ra!" Cuối cùng Vu Tĩnh Kỳ cũng nổi giận.

Tuy mùa đông mặc rất nhiều lớp y phục, nhưng cắn lâu cũng sẽ cảm thấy đau, Vu Tĩnh Kỳ giờ nắm tay lên muốn đánh người, trong phòng có không ít học sinh ồn ào lên, hắn vài lần nâng nắm tay lên nhưng lại không hạ xuống.

Trong phòng loạn thành một đoàn.

Bàn ghế rối tung rối mù đổ ngã một mảnh.

Không biết là ai đột nhiên hô lên: "Tiêu tiên sinh tới giảng bài."

Rầm rầm một chút, tất cả mọi người đều chạy vội về vị trí của mình, chỉ còn lại Vu Tĩnh Kỳ cùng Như Tiểu Lam vẫn đang ra sức dây dưa.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

"Uy, Tiêu tiên sinh đến." Có người nhỏ giọng nhắc nhở.

Vu Tĩnh Kỳ thay đổi sắc mặt, cuồng quit lên, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không chút cổ kị, nàng vẫn còn đang rất tức giận, lôi kéo cần xé y phục Vu Tĩnh Kỳ.

"Nha đầu này rốt cuộc từ đâu đến?" Tiêu tiên sinh đứng ở cửa, vẻ mặt mang theo biểu cảm ghét bỏ.

Một tên thư đồng cung kính đứng ở phía sau hắn, thay hắn ôm cây đàn.

"Ta cũng không biết, nha đầu điên này tự nhiên lại xông đến cắn ta." Vu Tĩnh Kỳ căm giận nói.

"Ai kêu ngươi cắn ta trước!" Cuối cùng Như Tiểu Lam cũng nói lồng ngực, khuôn mặt đáng thương hề hề như chực rơi nước mắt.

Vu Tĩnh Kỳ vốn định trả lời một cách mỉa mai, nhưng không nghĩ tới chống lại một khuôn mặt nhỏ nhắn như thế, nhất thời ngây người tại chỗ.

Tiêu tiên sinh dùng quạt xếp điểm hai cái lên hư không: "Chẳng lẽ các ngươi không biết, trong học viện không cho phép đánh nhau?"

Vu Tĩnh Kỳ cúi thấp đầu.

"Hai các ngươi ra đây với ta." Tiêu tiên sinh xoay người bước ra khỏi cửa.

Vu Tĩnh Kỳ hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam, thấp giọng nói: "Đều tại ngươi."

Như Tiểu Lam không khách khí trừng lại, trách ai được, ai biết được tiểu vương gia nàng phải bảo hộ là một tên đáng đánh đòn như thế, sớm biết vậy để cho người ta ám hại hắn cho xong, đỡ phá hỏng thanh danh của nàng.

Hai người đi theo Tiêu tiên sinh ra khỏi phòng học, đi đến bên ngoài.

Gió thổi lên tấm áo choàng thêu chỉ bạc của Tiêu tiên sinh, sườn mặt hắn dưới ánh mặt trời kinh diễm tựa như hoa đào nở rộ tháng ba, khiến cho đám học sinh trong phòng học đều phải vung tay ra ngoài nhìn theo.

Tiêu tiên sinh khoanh tay đứng ở nơi đó, trở thành một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp trong học đường.

"Nói đi." Tiêu tiên sinh từ từ mở miệng: "Hai các ngươi vì sao đánh nhau?"

"Nàng cắn ta trước." Vu Tĩnh Kỳ lúc này đã thành thật hơn rất nhiều, nhưng khi nhìn về phía Như Tiểu Lam vẻ mặt vẫn còn vô cùng khó chịu.

"Là ngươi nói xấu ta trước." Như Tiểu Lam cả giận nói.

"Ta nói xấu gì ngươi?"

"Ngươi nói ta muốn câu dẫn Tiêu tiên sinh."

"Ta có nói sai sao?"

"Đương nhiên là nói hư nói vu, nam nhân lớn lên ẽo là như vậy có cái gì đẹp, còn không soái khí bằng Thanh Mặc Nhan..."

"Thanh Mặc Nhan, Đại lý tự Thiếu khanh?" Vu Tĩnh Kỳ kinh ngạc: "Ngươi là thế nào với hắn?"

"Ngươi quản chuyện đó làm gì, ngươi bồi hộ ta thì phải nói xin lỗi với ta!"

Hai người người một câu ta một câu, hoàn toàn không để ý đến Tiêu tiên sinh đứng ở một bên sắc mặt ngày càng kém.

Tất cả mọi người cúi cổ từ trong phòng ra nhìn đều cảm nhận được một cỗ sát khí vô hình tản ra từ trên người Tiêu tiên sinh.

"Không tốt, Tiêu tiên sinh sắp tức giận!"

"Thật xui xẻo, lại bị phạt đánh đàn." Đám học sinh nữ đồng loạt thở dài cúi đầu nhìn về phía ngón tay mình: "Ta mới bảo dưỡng móng tay a..."

"Ta cũng vậy, mới dài được một chút..."

Tiêu tiên sinh nâng khuôn mặt mỹ hoặc chẳng kém gì nữ nhân lên, lạnh lùng liếc mắt về phía phòng học: "Đều nhàn rồi không có việc gì làm? Lấy đàn ra, luyện tập."

Mọi người trong phòng ừ rừ lấy đàn ra, tự mình thử đàn.

"Tiên sinh, hôm nay phải đàn khúc nào?" Có người yếu ớt hỏi một câu.

"Liền đàn...《Ly thương phú》 đi, đàn đoạn thể lương nhất kia."

"Nga..."

Trong phòng học lập tức vang lên một mảnh tiếng đàn đau thương, nháy mắt, cả phòng như biến thành linh đường, thê thê thảm thảm, rền vang lạnh run.

Lúc này Như Tiểu Lam cùng Vu Tĩnh Kỳ mới bình tĩnh lại, mắt to trừng mắt nhỏ đứng ở nơi đó.

"Ngươi chính là đứa bé được Đại lý tự Thiếu khanh nhận nuôi?" Tiêu tiên sinh gõ quạt xếp vào lòng bàn tay.

"Vâng." Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt xanh biếc nhấp nháy, còn kém không viết lên trán hàng chữ to: Ta là bảo bảo tốt.

"Hắn đưa ngươi tới đây đọc sách?" Tiêu tiên sinh lại hỏi.

"Àn."

Tiêu tiên sinh đột nhiên lộ ra mỉm cười cúi sát vào người Như Tiểu Lam: "Ngươi cảm thấy diện mạo vì sư không bằng Thanh Mặc Nhan?"

Rõ ràng đối phương cười phong hoa tuyết đại, tại sao lại cảm nhận được một luồng sát khí vô hình a.

Như Tiểu Lam cùng Vu Tĩnh Kỳ đều ngốc lảng tại chỗ.

Tiên sinh, rốt cuộc lấy giờ lực chú ý của ngươi ở đâu a!

"Còn... Còn tốt..." Như Tiểu Lam run run rút bả vai: "Ta tới để đọc sách, không phải vì muốn câu dẫn tiên sinh."

Nghe xong lời này, Tiêu tiên sinh không khỏi cẩn thận đánh giá nàng một phen, sắc mặt chuyển lạnh: "Ta mặc kệ ngươi tới đây làm gì, là đến để câu dẫn vì sư cũng được, hay vụng trộm câu dẫn vì sư cũng thể, nhưng nếu muốn câu dẫn thì cũng phải tuân thủ theo quy củ của vì sư, không được đánh nhau trong học đường!"

Như Tiểu Lam cúi đầu, khoe miệng không ngăn được run rẩy.

Ngươi đây là nghĩ nữ học sinh nào cũng muốn câu dẫn mình sao.

Trải qua một phen giáo huấn của Tiêu tiên sinh, cuối cùng hai người cũng thành thật hơn, giống như hai con gà rù trở về phòng học.

Hơn nữa trong phòng học còn có nhạc buồn nổi lên bốn phía, càng phụ trợ giảm bớt cơn giận xuống.

Tiêu tiên sinh tao nhã dùng quạt xếp gõ lên mặt bàn, đám học sinh lúc này mới ngừng bản nhạc buồn trên tay, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

"Hôm nay có một tân đệ tử mới đến nhập học, mọi người có thể làm quen với nhau." Tiêu tiên sinh rạng rỡ gọi lên khoe môi, từ ái mỉm cười mang theo hào quang chói mắt.

Ánh mắt mọi người đều bị Tiêu tiên sinh hấp dẫn, cũng có không ít nữ sinh khuôn mặt thoáng ửng đỏ, quả thật giống như là không thể tự thoát ra được.

Như Tiểu Lam nhìn mọi người xung quanh, chỉ cảm thấy tất cả mọi người ở đây đều không được bình thường, a không đúng, ít nhất còn có một người giống với nàng, đen mặt, dù cho bị đắm chìm trong ánh hào quang của Tiêu tiên sinh thì khuôn mặt cũng vẫn lạnh lùng.

Vu Tĩnh Kỳ nghiêng đầu, ẩn giấu biểu cảm khinh thường trên mặt.

Tiêu tiên sinh nhẹ lay động quạt xếp trong tay đi đến trước mặt Như Tiểu Lam, ý cười trong suốt mờ miệng nói: "Người tên là gì?"

"Như Tiểu Lam." Như Tiểu Lam giong tan trả lời, thanh âm dễ nghe, âm cuối mềm mại ngọt ngào, giống như rơi vào trong hũ mật.

Ý cười trên mặt Tiêu tiên sinh càng tăng lên: "Vi sư Tiêu Sa Lai, từ hôm nay trở đi, phụ trách dạy cho người cảm kỹ cùng kỹ nghệ."

"A?" Như Tiểu Lam về mặt mờ mịt: "Gọi là gì?"

"Vi sư tên, Tiêu Sa Lai."

"Người gọi là gì sao lại hỏi ta a, ta nào biết người gọi là gì?" Như Tiểu Lam nói đúng lý hợp tình.

Phòng học tức khắc bị bao trùm bởi một mảnh tĩnh mịch, đến ngay cả Vu Tĩnh Kỳ cũng dùng một loại ánh mắt không thể tin được nhìn về phía nàng: Cái nha đầu này, thật sự tới để học sao, nàng tới là để tìm chết mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Nàng giống như người do kẻ thù của Tiêu Sa Lai phái đến để hành hạ hã

Mọi người trong phòng học đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Như Tiểu Lam.

Nha đầu này... Diên rồi đi, dám nói chuyện như thế với Tiêu tiên sinh.

Phải biết rằng Tiêu tiên sinh ở trong học viện nổi tiếng có tính tình cổ quái, dám trêu đến trên đầu hấn, không chết cũng bị lột da.

Trên mặt Tiêu tiên sinh vẫn mang theo ý cười, nhưng cả người lại như hóa thạch, cứng ngắc tại chỗ.

"Vi sư lặp lại lần nữa, vi sư tên, gọi là Tiêu Sa Lai." Hấn buồn bã nói.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy từng trận âm phong lùa vào sau lưng, nếu như lúc này nàng là mèo hương mà nói, đại khái lông toàn thân sẽ dựng hết lên đi.

Nụ cười này, vì sao thoát nhìn khủng bố đến thế.

Rõ ràng nhìn từ ái vô cùng, ôn nhu dễ gần, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác lạnh buốt.

"Gọi là gì?" Như Tiểu Lam mấp máy miệng nhỏ, cảm giác như sắp khóc đến nơi: "Người đừng hỏi ta, ta không biết."

Vu Tĩnh Kỳ quay mặt qua chỗ khác, hấn thật sự không đành lòng nhìn tiếp nữa.

"Vi sư tên, gọi là Tiêu Sa Lai! Nghe rõ chưa!"

Trong phòng học, đột nhiên truyền đến tiếng rít gào từ băng sơn.

Chim chóc đậu trong sân đều hốt hoảng vỗ cánh bay đi, lũ chuột trong góc tường chi chi kêu chạy tán loạn.

Trong phòng học tựa như vừa trải qua một trận gió bão vô hình, mặt đất bị gió xoáy cuốn đi, thổi đến đầu tóc cùng y phục của mọi người đều bay về một hướng.

Gió bão đến mau, đi cũng mau, phòng học một lần nữa bình tĩnh trở lại, đến ngay cả tiếng hít thở của chính mình mọi người cũng không nghe được.

Ai lấy đầu nom nóp lo sợ ôm cây đàn của mình, dùng mắt nói với Như Tiểu Lam... Tạm biệt.

Từ trước đến giờ ở Bạch Hạc học viện, số học sinh có thể khiến cho Tiêu tiên sinh thành ra như vậy, đại khái chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Tiểu nha đầu này, quả nhiên là có tiềm chất tìm đường chết a.

Như Tiểu Lam che hai lỗ tai lại, lỗ tai bị chấn động kêu ong ong, thân hình lung lay sắp đổ: "Nghe... Nghe rõ rồi..."

Chỉ một thoáng, trên mặt Tiêu tiên sinh lại hiện lên tia mỉm cười.

"Cố gắng học hành cho tốt, chỗ nào không hiểu có thể trực tiếp tới hỏi vi sư."

Nguyên bản mọi người tưởng rằng sẽ xuất hiện tình huống bão táp càn quét qua, không nghĩ tới cuối cùng lại nhẹ nhàng băng qua như chưa từng có chuyện gì.

Thư đồng Tiêu tiên sinh ôm đàn của hắn lại đây, bắt đầu giảng bài.

Như Tiểu Lam hai tay trống trơn ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, Vu Tĩnh Kỳ liền ném ra một câu: "Người không mang đàn đến?"

"Không có." Như Tiểu Lam vẫn còn cảm thấy tức giận, nhưng vì Tiêu Sa Lai đang ở đây nên nàng không muốn có bất kỳ liên quan nào tới Vu Tĩnh Kỳ, dù sao nàng cũng chỉ cần ở nơi bí mật theo dõi hắn là được.

"Nga? Như Tiểu Lam không mang đàn đến?" Tiêu Sa Lai cũng chú ý tới bên này, phân phó đồng tử, đi lấy đàn đến đặt trước mặt Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam xoay đi xoay lại cuộn cảm phở, nàng không biết chữ ở đây, nhìn nửa ngày chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được vài chữ mà Thanh Mặc Nhan đã dạy cho nàng.

Vu Tĩnh Kỳ ở một bên ho khụ một tiếng.

Như Tiểu Lam nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Chú ý nghe giảng, ngu xuẩn."

Như Tiểu Lam thừa dịp Tiêu Sa Lai không để ý, làm mặt quỷ với Vu Tĩnh Kỳ: "Ai cần người lo."

Tiêu Sa Lai giảng không bao lâu, liền bảo mọi người bắt đầu luyện đàn.

Như Tiểu Lam ngồi ngốc ở nơi đó nhìn cảm phở đến gần người, đây là khúc nhạc gì a, hoàn toàn xem không hiểu.

"Người ở đây làm cái gì?" Trên đỉnh đầu vang lên thanh âm của Tiêu tiên sinh.

"Tiêu tiên sinh." Như Tiểu Lam bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, ánh mắt cực kỳ vô tội.

"Vì sao không luyện đàn?"

"Ta xem không hiểu cảm phở." Như Tiểu Lam ăn ngay nói thật.

Trong phòng ầm ầm truyền đến tiếng cười châm chọc.

Tiêu Sa Lai cười sâu kín: "Không hiểu cảm phở, vậy trước kia người luyện đàn kiểu gì?"

"Ta chưa bao giờ luyện đàn a."

Tiêu Sa Lai ghen hờn: "Sau khi Thiếu Khanh nhận nuôi người, mỗi ngày người đều làm cái gì?"

Nhìn nàng chắc cũng khoảng mười tuổi, ở Dạ Hạ quốc, nữ đồng mười tuổi đã sớm học xong may vá thêu thùa, thiên kim nhà giàu đều phải học cầm kỳ thư họa các loại, có chút tâm tư muốn vào cung để trèo lên cành cao.

"Ta mỗi ngày..." Như Tiểu Lam mờ mịt nhớ lại: "Chính là ăn xong rồi đi ngủ."

"Phụt!" Trong phòng học vang lên một mảnh tiếng cười trầm thấp.

Như Tiểu Lam trừng mắt, vốn dĩ là như vậy, khi nàng vừa đến bên cạnh Thanh Mặc Nhan, vẫn là một con mèo hương nhỏ chưa cai sữa, mỗi ngày đương nhiên là chỉ có ăn với ngủ.

Tiêu Sa Lai dùng quạt xếp gõ lên cảm phở: "Ta mặc kệ trước kia người như thế nào, đã ở học viện thì phải nghe theo sự an bài của vị sư, bảo người luyện cái gì thì người phải luyện cái đó."

"Nhưng mà ta không biết chữ a." Như Tiểu Lam nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói đến đúng lý hợp tình.

Ta không biết chữ a... Không biết chữ...

Biểu cảm trên mặt Tiêu Sa Lai tựa như bị thứ gì đó rút hết đi, đến ngay cả nụ cười trăm năm không đổi cũng phảng phất như bị nứt ra thành nhiều mảnh.

"Người không biết chữ thì đến học viện làm cái gì?"

"Chính vì không biết chữ nên mới phải đến học viện để học tập a."

Thân thể Tiêu Sa Lai lão đạo, nhóm học sinh đồng loạt hô lên: "Tiêu tiên sinh!"

Tiêu Sa Lai dùng tay vịn vào bàn, ngực phập phồng kịch liệt, giống như tức giận không nhẹ.

"Đưa tay ra." Hắn bỏ quạt xếp xuống, cầm thước lên.

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nàng biết thứ này có uy lực như thế nào, trước kia khi học âm dương thuật, ông nội luôn cầm nó để giáo huấn nàng.

"Đưa ra!" Tiêu Sa Lai mệnh lệnh nói.

Như Tiểu Lam chẳng những không đưa tay ra, ngược lại còn giấu tay ra phía sau.

Đuôi lông mày Tiêu Sa Lai nhăn lại: "Vi sư bảo ngươi đưa tay ra, vì sao lại giấu ra phía sau?"

"Bởi vì ta sợ đau." Như Tiểu Lam mím môi, một bộ dáng sắp khóc đến nơi.

Tiêu Sa Lai cười lạnh, học sinh như vậy hẳn đã gặp rất nhiều, nữ hài tử thấy sắp bị phạt đánh tay liền rơi nước mắt, nhưng mà tất cả các nàng đều sai rồi, hẳn không sợ nhất chính là bộ dáng hoa lệ đài vũ này của các nàng.

Bởi vì dù các nàng có tỏ ra mềm mại thì cũng không so được với dung nhan của hắn.

Mỗi ngày đứng trước gương, hắn đều bị dung mạo của chính mình mê hoặc, căn bản không có nữ tử nào vào được mắt hắn.

"Đưa tay ra đây." Tiêu Sa Lai một lần nữa ra lệnh.

Như Tiểu Lam hít sâu một hơi, ngửa đầu lên, "oa" một tiếng khóc lớn, thanh âm bén nhọn khiến dây đàn phải loạn run.

Nàng cũng không tin làm thế này Tiêu Sa Lai còn có thể hạ thủ được, nàng vụng trộm kết ấn ở trong ống tay áo, tiếng khóc tăng thêm hiệu quả vang vọng ra.

Tiêu Sa Lai không tin được nhìn tiểu nha đầu trước mắt.

Không phải bộ dáng mảnh mai mà hắn tưởng tượng trước đó, cũng không khóc thút thít bảo trì hình tượng, này đâu phải là khóc a, này là gào mới đúng.

Dần dần, tay đang nắm thước của Tiêu Sai La thoáng dùng sức, một tiếng giòn tan vang lên, thước bị gãy thành hai đoạn.

"Ngươi, để đàn lên trên đầu rồi ra ngoài cửa đứng cho ta." Tiêu Sa Lai tuyệt vọng vuron ngón tay chỉ ra ngoài cửa.

Như Tiểu Lam co rúm miệng, không phải là phạt đứng thôi sao, có gì ghê gớm, dù sao ngồi trong này nghe mấy thứ kia cũng rất nhàm chán cùng buồn tẻ.

Để đàn lên trên đầu, không nói nửa câu xin tha thứ, trực tiếp đi ra ngoài cửa đứng.

Vu Tĩnh Kỳ nhìn không được duỗi dài cổ nhìn ra ngoài, tiểu nha đầu này đúng là ngoài dự kiến của hắn, nguyên tưởng rằng nàng giống như những nữ tử nhà giàu kia, vì hâm mộ Tiêu Sa Lai nên mới đến đây, nhưng hiện tại xem ra, nàng giống như người do kẻ thù của Tiêu Sa Lai phái đến để hành hạ hắn mới đúng.

"《Tảng nội tâm》, luyện đủ một trăm lần!" Thanh âm lạnh lùng của Tiêu Sa Lai vang lên.

Trong phòng học, không khí thoáng chốc lại biến thành linh đường..

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Lo lắng cho nàng cả một ngày, Tiêu tiên sinh ngươi liền cho ta thấy cảnh này?

Như Tiểu Lam để đàn lên trên đầu đứng ở ngoài cửa phòng học.

Thời gian lâu dần, chỗ mắt cá chân bị treo vừa trướng vừa đau, hơn nữa cây đàn trên đầu giống như càng ngày càng nặng, nàng lão đảo lắc lư, vài lần thiếu chút đã làm rơi đàn xuống đất.

Đến buổi trưa, đám học sinh đi ra khỏi phòng học, đi qua bên người Như Tiểu Lam.

Trong gió ả ả truyền đến mùi thơm của đồ ăn.

Bụng Như Tiểu Lam thăm thì kêu.

Do thân thể lớn nhanh, nên sức ăn của nàng lớn hơn một chút so với người bình thường, hôm nay đến học viện còn chưa được ăn thêm bữa nào, lúc này đã sớm đói bụng.

Nàng bỏ cây đàn trên đầu xuống, nghĩ cất đàn vào trong phòng học.

"Ngươi muốn đi đâu?" Tiêu Sa Lai gọi nàng lại.

"Đi ăn cơm a."

"Vi sư cho phép người đi ăn cơm sao?" Tiêu Sa Lai mỉm cười nói: "Ra ngoài tiếp tục đứng."

Như Tiểu Lam nuốt nuốt nước miếng.

Nàng thật sự rất muốn đem cây đàn kia đập lên đầu đối phương.

"Đàn này được làm từ một nơi danh tiếng, giá trị vạn kim, nếu người làm hỏng nó, vi sư sẽ bắt người bồi thường." Phảng phất như đoán được tâm tư của nàng, Tiêu Sa Lai uy hiếp nói.

Giá trị vạn kim?

Như Tiểu Lam trừng lớn mắt, nếu nàng thật sự đập đàn, đến lúc đó Thanh Mặc Nhan sẽ phải đền đây bồi thường, nhiều tiền như vậy... Tiền trong tay Thanh Mặc Nhan cũng không phải nước biển, đã thế lão Hầu gia còn nơi nơi moi đồ từ trong tay hần mang ra ngoài..

Như Tiểu Lam thành thành thật thật ra ngoài cửa tiếp tục đứng.

Thời điểm Vu Tĩnh Kỳ nghỉ trưa trở lại, phát hiện Như Tiểu Lam vẫn đội cây đàn đứng ở cửa, khuôn mặt nhỏ bé ủ rũ tựa như cái thìa mất nước.

"Tiêu tiên sinh không cho người đi ăn cơm?" Vu Tĩnh Kỳ thấp giọng hỏi.

"Ân." Thân thể Như Tiểu Lam lão đảo, giống như đứng không vững.

Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu nhìn về phía chân nàng, nhớ tới buổi sáng, khi hần nhìn thấy nàng ở dưới chân núi, bộ dáng nàng giống như đang bị trẹo chân, lúc đó nàng còn cầu hần công nàng lên.

Hần vốn tưởng rằng nàng đang giả vờ tỏ ra nhu nhược, không nghĩ tới thật sự là bị thương ở chân.

"Muốn tiểu vương đi cầu tình với Tiêu tiên sinh giúp người không?" Vu Tĩnh Kỳ khoanh tay.

"Mới không cần người giả vờ tốt bụng." Như Tiểu Lam cắn hận nói: "Người vẫn nên tự lo cho chính mình đi... Đúng rồi, vừa rồi khi dùng cơm người ở cùng với những ai?"

Nàng vẫn không quên trách nhiệm nằm vùng của mình.

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường cười nhẹ: "Tiểu vương có thói quen một mình một người."

"Vậy thì tốt." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Người có ý gì?" Vu Tĩnh Kỳ cảm thấy bản thân không nhìn thấu nha đầu này, nàng luôn miệng nói mình là quý nhân của hần, còn cái gì mà hộ hoa sứ giả, rốt cuộc nàng là ai, tại sao cứ muốn quản chuyện của hần.

Nghĩ đến đây, hần lại càng thêm phiền chán, không tiếp tục để ý đến Như Tiểu Lam bước vào phòng học.

Thời điểm hoàng hôn.

Tiêu Sa Lai đang ở trong phòng cẩn thận chà lau cây đàn yêu quý của hần, bỗng có một gã sai vặt từ ngoài cửa chạy vào, nói: "Tiêu tiên sinh, Đại lý tự Thiếu khanh đang xông vào học viện."

"Thiếu khanh?" Tiêu Sa Lai dừng động tác trên tay lại: "Đúng rồi, nha đầu bị phạt đứng kia đã về chưa?" Hần hỏi thư đồng bên người.

Về mặt thư đồng như đưa đám: "Tiêu tiên sinh, ngài quên rồi sao, không có lệnh của ngài, nàng làm sao dám trở về, nàng vẫn luôn đứng ở ngoài cửa phòng học a."

Tiêu Sa Lai cả kinh, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Lúc này, tất cả học sinh trong học viện đều đã về hết, hần sớm đã quên mất chuyện của Như Tiểu Lam.

"Người đi, bảo nha đầu kia bỏ đàn xuống, trở về đi." Hần sai bảo thư đồng bên người.

Không đợi thư đồng đi tới cửa, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Tên tạp dịch đầu đầy mồ hôi chạy tới: "Tiêu tiên sinh... Không tốt... Nữ học sinh bị phạt đứng ngoài cửa phòng học kia ngắt xiêu, Thiếu khanh đang đến đây..."

Tiêu Sai Lai ai oán nhíu mày, oán trách thư đồng: "Sao người không sớm chút nhắc nhở ta."

Thư đồng bị dọa trắng mặt: "Tiêu tiên sinh, ta muốn nói, nhưng lại sợ ngài đánh ta."

"Dù cho có đánh người, người cũng phải nói."

Một bụng nước mắt, thư đồng cảm thấy mệnh mình sinh ra là để bị đánh.

Tiêu Sa Lai sửa sang lại quần áo, đứng dậy thong dong ra ngoài cửa.

Mới vừa bước vào trong viện đã thấy dưới ánh trăng có dáng người tiến vào từ cửa đối diện, quan bảo tứ phẩm, trên thêu hình vân nhạn, điểm hoa văn nhỏ, thất lưng

đeo ngọc bội, dưới chân mang ủng quan, một thân sát khí nồng đậm bước đến.

Thanh Mặc Nhan bận cả ngày ở Đại lý tự, dù cho vội vàng đến đâu hắn cũng chưa từng quên đã đáp ứng vật nhỏ sẽ đến học viện đốn sàng.

Thật vất vả nha đầu này mới có chút thông suốt, hắn không muốn kiến cũi ba năm thiếu một giờ, hắn phải khiến nàng càng thêm tín nhiệm và ý lại vào hắn mới được.

Mang theo Huyền Ngọc một đường cưỡi ngựa tới đây, hắn còn nghĩ buổi tối khi trở về có nên mang nàng đi ăn vài thứ ở bên ngoài hay không, ngày thường ở trong phủ miệng nhỏ của nàng chưa bao giờ thanh nhàn, trong học viện tất nhiên sẽ không được ăn đồ ăn vặt như ở phủ, đại khái tiểu gia hỏa đã sớm đói bụng rồi đi.

Hắn chờ ở cửa Bạch Hạc học viện, nhìn cả đám học sinh đều lên xe ngựa rồi đi, nhưng lại không thấy bóng dáng vật nhỏ đâu.

Thế là hắn bảo Huyền Ngọc đi lên hỏi thăm.

Hắn đứng ở một bên, nhìn tập dợt trong học viện sắc mặt hết xanh lại trắng, cả trái tim tựa như bị rơi xuống đáy cốc.

Không nàng đến tập dợt ngăn cản, hắn trực tiếp xông vào.

Học viện rất lớn, hắn ở giữa đường gặp được mấy người tập dợt quét tước, lập tức bắt lấy, nửa túm nửa lôi ép dẫn đường, tìm được phòng học.

Chờ hắn đến bên ngoài phòng học, đã thấy Như Tiểu Lam té xỉu ở trên hành lang, một tay ném tên tập dợt kia xuống dưới đất, suýt nữa quăng người nọ đến tắt thở.

Nóng ruột cả một ngày, tất cả tâm tư của hắn đều đổ ở trên người nàng, sợ nàng ở học viện không quen, lại lo lắng nàng quá mức thân cận với tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, sợ thật sự xảy ra chuyện với nàng.

Nhưng ai biết được thời điểm hắn tới đây, cư nhiên thấy vật nhỏ đang gắt gao ôm chặt một cây đàn cổ, nằm ở trên hành lang lạnh như băng.

Học viện đối xử với học sinh như thế?

Hào, rất tốt.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp lướt qua bên ngoài dãy hành lang, bước nhanh về phía trước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam đỏ bừng, một loại màu đỏ không bình thường.

Duỗi tay ra sờ, nóng quá.

"Huyền Ngọc, người đi hỏi thăm xem hôm nay trong phòng học đã phát sinh chuyện gì?" Đáy mắt Thanh Mặc Nhan lóe ánh lửa, trực tiếp bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam nhắm mắt, nhỏ giọng lầm bầm: "Đừng làm hỏng đàn, bằng không Thanh Mặc Nhan sẽ phải bồi thường rất nhiều bạc... Công việc của hắn không dễ dàng... Nhất định không được làm hỏng..."

Đôi môi Thanh Mặc Nhan run lấy bầy.

Nha đầu ngọc, hắn là quan trong triều a, nếu thật sự hư hỏng thứ gì đó hắn đền không nổi, phía sau không phải còn có Hoàng thượng sao.

Chỉ cần hắn mở miệng, ai dám bắt hắn bồi thường.

"Thật đúng là nha đầu ngọc." Thanh Mặc Nhan ôm chặt Như Tiểu Lam, rời khỏi phòng học.

Huyền Ngọc lấy tốc độ nhanh nhất hỏi thăm rõ ràng sự tình, cũng không thể nói là hỏi thăm, chỉ bằng nói là bức cung sẽ chuẩn xác hơn.

Hắn tìm mấy gã sai vặt cùng tập dợt dọa họ hai chân như nhũn ra, nói chuyện đều không lưu loát.

"Sur phó dạy cảm kỹ Tiêu tiên sinh phạt nàng đứng ngoài cửa?" Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Đi, chúng ta đến phòng đàn."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Đả thương người không nhất định phải dùng đao, xé y phục cũng là một loại biện pháp

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong sân, Tiêu Sa Lai vẫn đang đứng ngoài cửa phòng đàn, một tay nắn bóp quạt xếp, tay kia tiêu sái để ở sau lưng.

Như Tiểu Lam mơ màng mở to mắt, ánh nhìn đầu tiên đã thấy khuôn cằm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan?" Nàng nhỏ giọng gọi.

"Lát nữa sẽ mang người về nhà." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Nguyên lai không phải đang nằm mơ, Thanh Mặc Nhan thật sự tới đón nàng.

Túm lấy ống tay áo hắn, Như Tiểu Lam lo lắng hỏi: "Cây đàn kia... Bị ta làm rơi hỏng rồi sao?"

Con người Thanh Mặc Nhan tới lại, đi đến bên ngoài phòng đàn rồi nói với gã sai vặt đang đứng gần đó: "Mang một cái ghế dựa đến đây."

Gã sai vặt không rõ nguyên nhân, chỉ đành nhanh chóng vào trong phòng lấy một chiếc ghế dựa ra.

Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên ghế: "Người ngồi đây chờ ta một lát, ta nói chuyện với Tiêu tiên sinh xong sẽ mang người đi."

Lúc này Như Tiểu Lam mới phát hiện Tiêu Sa Lai đang đứng ở phía đối diện, trong lòng liền hơi động.

"Thanh Mặc Nhan, ta đói... Ta còn chưa được ăn cơm trưa đâu." Nàng đáng thương hờ hờ nắm lấy tay áo hắn không chịu buông tay, có rất nhiều biện pháp để trả thù, Tiêu tiên sinh hành hạ nàng cả một ngày, nàng không ngại ở thời điểm máu chót đỏ thêm ít dầu vào.

"Đã biết, lát nữa mang người đến Bạch Ngọc lâu ăn uống." Thanh Mặc Nhan trấn an nói, hơi thở quanh thân cũng càng ngày càng lạnh.

Lửa giận của Thiếu Khanh thiêu đốt, thiêu đốt!

Dù cho bản thân không khỏe, thân thể nóng lên, toàn thân vô lực, bụng thâm thì kêu, mắt cá chân vừa sưng vừa đau, nhưng tất cả vẫn không ngăn được sự vui sướng khi thấy người gặp họa.

Chống lại Thanh Mặc Nhan, Tiêu tiên sinh sẽ như thế nào đây.

Bộ dáng Thanh Mặc Nhan cũng coi như thập phần anh tuấn, lông mày lười kiêu, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo tia sắc bén, ít khi cười nói trước mặt người ngoài, nhưng một khi tức giận, sẽ lộ ra khí tức hung ác bạo ngược, đến ngay cả đáy mắt cũng chuyển thành màu đỏ.

Như Tiểu Lam ở trong lòng âm thầm thấp hương cho Tiêu Sa Lai.

"Thiếu Khanh." Trên mặt Tiêu Sa Lai vẫn mang theo nụ cười tao nhã, gật đầu với Thanh Mặc Nhan: "Chuyện của Như Tiểu Lam là do ta nhất thời sơ sẩy, nhưng nàng quấy rối phòng học, ta không thể không trách phạt nàng, Thiếu Khanh người..."

Không đợi Tiêu Sa Lai nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã đi nhanh đến trước mặt hắn, duỗi hai tay ra, túm lấy y phục đối phương.

Như Tiểu Lam khăn trương nắm chặt nắm tay nhỏ.

Chẳng lẽ Thanh Mặc Nhan muốn đánh người?

Không được a, nếu thật sự đánh Tiêu Sa Lai, sau này nàng làm sao còn ở học viện này được nữa, không phải bảo nàng ở đây âm thầm bảo hộ Vu Tĩnh Kỳ sao, đánh sư phó dạy học, sẽ bị đuổi học đi...

"Xệt!" Thanh âm xé vải cắt qua không khí nặng nề.

Như Tiểu Lam tròn mắt há hốc mồm nhìn Thanh Mặc Nhan xé kiện cẩm bào màu hồng phấn trên người Tiêu Sa Lai thành hai nửa.

Y phục rách tan tưa như con bướm bướm bị tách ra trong không trung, suy sụp chảy xuống trên mặt đất.

Tiêu Sa Lai nửa giương miệng, cả người hoàn toàn choáng váng.

Người này... Cư nhiên làm trò trước mặt người ngoài, xé y phục hắn! Xé y phục hắn thích nhất!

Như Tiểu Lam mở to miệng đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Đây là tình huống gì? Hình như có chút không đúng a, Thiếu Khanh đại nhân không phải sẽ dùng nắm đấm trên mặt đối phương sao... Như thế nào lại...

"Tiêu tiên sinh, Tiêu tiên sinh... Không... Không tốt!" Đúng lúc này, từ ngoài viện chạy vào một tên tạp dịch, thở hồng hển kinh hô: "Có người xông vào phòng tiên sinh, làm rối loạn cả phòng ngài lên..."

"Cái gì?" Tiêu Sa Lai thất sắc, cuối cùng không rảnh để ý đến Thanh Mặc Nhan, cất bước chạy đi.

Như Tiểu Lam không hiểu chuyện gì, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Thanh Mặc Nhan quay lại bế nàng lên: "Chúng ta về thôi."

Như Tiểu Lam tựa đầu vào vai hắn, nhỏ giọng hỏi: "Thanh Mặc Nhan, vì sao người lại xé y phục Tiêu Sa Lai?"

"Vụ án tiểu vương gia vẫn chưa phá xong, hiện tại ta vẫn chưa thể động đến hắn, nhưng ta cũng muốn hắn ném thứ tư vị khi thứ mình âu yếm nhất bị người khác động vào."

"Thứ âu yếm nhất... Tiêu tiên sinh âu yếm thứ gì nhất?"

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Tự nhiên là y phục của hần, hần có sở thích cổ quái, tất cả y phục hần dùng đều có cùng một loại kiểu dáng, cho nên ta sai Huyền Ngọc đi phá hủy hết những bộ y phục đó, ở trước khi làm xong y phục mới, hần tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trong học viện."

"Sao ngươi lại biết?" Như Tiểu Lam vạn phần kinh ngạc.

"Ta là ai?"

"Đại lý tự Thiếu khanh." Như Tiểu Lam chân chó đáp.

"Ta biết bí mật của rất nhiều người, đương nhiên bao gồm cả Tiêu Sa Lai." Hần dám để Như Tiểu Lam một mình tiến vào học viện, đương nhiên phải điều tra trước thật tốt, điều tra chi tiết rõ ràng từng người ở đây.

Dám đụng đến vật hần âu yếm nhất, hần tất nhiên phải đáp lễ lại, phải biết rằng trên đời này ngoại trừ giết người bằng dao ra, còn có một loại phương thức khác so với động dao kiếm càng làm cho người ta đau lòng hơn.

Đó chính là đã kích vào tinh thần của người đó.

Như Tiểu Lam vạn phần không ngờ tới Tiêu tiên sinh cư nhiên lại có loại sở thích kỳ quái này, y phục đồng loại, này rõ ràng là rất khó lựa chọn, phải ép buộc lắm mới làm được đi.

Rời khỏi học viện, không lâu sau Huyền Ngọc cũng đi ra theo.

Thanh Mặc Nhan dùng mắt ý bảo, Huyền Ngọc liền tiến lên nói: "Thế từ yên tâm, thuộc hạ đã xử lý ổn thỏa, không lưu lại dù chỉ là một kiện y phục cho Tiêu Sa Lai, tất cả đều bị thuộc hạ xé thành nhiều mảnh nhỏ."

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tiện nghi cho hần."

Như Tiểu Lam nghiêng người ngồi ở trên lưng ngựa, Thanh Mặc Nhan lấy áo lông cừu bao lấy nàng rồi ôm vào trong lòng.

Bọn họ cũng không thực sự đến Bạch Ngọc lâu ăn cơm, bởi vì sau khi rời khỏi học viện, Như Tiểu Lam liền ủ rũ, hơn nữa nhiệt độ thân thể còn tăng cao, Thanh Mặc Nhan không dám lưu lại, trực tiếp ôm nàng hồi Hầu phủ.

Bạch Hạc học viện.

Tiêu Sa Lai ngờ ngác đứng trước cửa, trong phòng lộn xộn, nơi nơi đều là mảnh nhỏ y phục.

Cảm bào hồng nhật, y phục hần yêu thích nhất, cư nhiên đều không còn lấy một kiện hoàn chỉnh, tất cả đều bị xé nát.

Thư đồng cùng tập dịch học viện đều kinh hồn táng đảm thối lui ra ngoài phòng.

"A!" Một tiếng rít gào vang lên, chấn động đến tận nóc nhà.

"Thanh Mặc Nhan, ta hận ngươi!" Tiêu Sa Lai tuyệt vọng ngã xuống đất, dùng tư thế tuyệt mỹ duỗi tay túm lấy mấy mảnh vải màu hồng nhật, thời gian lâu dần, hần vẫn không nhúc nhích ghé ở nơi đó.

Thư đồng lấy dũng khí bước vào, khẽ gọi vài tiếng, sau đó lại vươn tay ra đẩy vào người Tiêu Sa Lai.

"Tiên sinh, tiên sinh?"

Vẫn bất động.

Lấy tay thăm dò, lúc này thư đồng mới phát hiện, Tiêu Sa Lai đã tức tới ngất đi rồi.

Thanh Hầu phủ.

Như Tiểu Lam vừa trở về đã sốt cao, mắt cá chân sưng to, Thanh Mặc Nhan lại không dám mời đại phu bình thường tới, chỉ có thể phái người đi đến Đại lý tự mang y quan Trường Hận tới đây.

Trường Hận về mặt đau khổ bước vào cửa: "Thiếu khanh đại nhân, ta thật sự không phải thú y."

Bởi vì hần biết thân phận thật sự của Như Tiểu Lam, cho nên dù nha đầu kia chỉ đau đầu nhức óc, Thanh Mặc Nhan cũng sẽ tìm hần tới.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nỗi khổ của hần, túm lấy y phục lôi kéo hần vào trong phòng: "Thuốc trị triệu chứng cùng thuốc hạ sốt ta cũng có, nhưng mà ta không dám cho nàng dùng, ngươi nói xem phải làm sao đây?"

Nói đến cùng Như Tiểu Lam vẫn chỉ là mèo hương, tự nhiên thuốc nàng dùng không thể giống với thuốc người bình thường.

Trường Hận bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm hòm thuốc đi vào xem thương thế cho Như Tiểu Lam.

"Tình hình này, ngày mai nàng không thể đến học viện." Bởi vì vụ án của tiểu vương gia do Đại lý tự phụ trách, cho nên Trường Hận cũng biết ít nhiều nguyên nhân vì sao Như Tiểu Lam phải đến học viện.

Chính là nếu tiểu vương gia xảy ra chuyện mà Như Tiểu Lam lại không có ở đây, đến lúc đó bọn họ sẽ không chịu trách nhiệm nổi.

Ngay lúc hần đang do dự, Huyền Ngọc ở ngoài cửa nói: "Thế tử, người trong cung tôi, nói sau khi tiểu vương gia bị Như cô nương cắn ở học viện, trở về liền sốt cao..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong sân, Tiêu Sa Lai vẫn đang đứng ngoài cửa phòng đàn, một tay nắm bóp quạt xếp, tay kia ti

Hoàng cung.

Thanh Mặc Nhan đi đến cung Thái hậu trước.

"Bệnh tình của tiểu vương gia sao rồi?" Thanh Mặc Nhan hỏi thăm thái giám trong cung Thái hậu.

"Tinh thần vẫn tốt, chỉ là có chút nóng lên." Thái giám cung kính nói.

Thanh Mặc Nhan bước vào đại điện, chỉ thấy các cung nữ bê chậu nước cúi thấp đầu, nới đuôi nhau đi qua.

Thái hậu đang ngồi ở một bên nói chuyện cùng với Thái y.

"Uống thuốc vào sẽ không có việc gì, chưa đến hừng đông triệu chứng sốt cao sẽ giảm bớt." Thái y cung kính nói, đồng thời thu dọn hòm thuốc.

Thanh Mặc Nhan tiến lên chào hỏi.

Thái hậu nhìn thấy Thanh Mặc Nhan thì liền phát tay bảo Thái y lui xuống.

"Thương thế của tiểu vương gia thế nào?" Thanh Mặc Nhan chủ động dò hỏi.

"Không có gì, ai gia đã xem qua, vết thương nhỏ mà thôi." Thái hậu thân nhiên nói: "Có thể là do bị dọa, phụ thân lại không ở bên cạnh hần, đứa nhỏ này tâm tư quá nặng."

Thanh Mặc Nhan âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng hần đã nghe nói qua về việc Như Tiểu Lam cắn tiểu vương gia, nhưng hần cũng không biết nha đầu kia cắn mạnh đến mức nào.

"Đều là tiểu hài tử, bình thường Tĩnh Kỳ không thích nói chuyện với người khác, chưa từng thấy hần ẩu đả với ai qua, không nghĩ tới lại trở thành oan gia với quý nha đầu Tiểu Lam kia."

Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu, hiển nhiên, hần rất không thích câu cuối cùng của Thái hậu.

"Tiểu Lam đã vượt quá bốn phận của mình." Thanh Mặc Nhan chính sắc trả lời.

"Tốt lắm tốt lắm, ai gia cũng không có ý muốn trách cứ nàng, Thiếu khanh không cần câu nệ như thế, đúng rồi, Tiểu Lam vẫn chưa chế tạo thể thân phù xong sao, mỗi ngày ai gia đều chờ đợi a."

"Còn phải chờ thêm mấy ngày nữa, sau khi từ học viện về Tiểu Lam liền sinh bệnh, sốt cao mãi không thuyên giảm, ngày mai có khả năng không thể đến học viện làm bạn với tiểu vương gia được."

"Ngà? Làm sao nàng cũng bị bệnh?" Thái hậu kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan vừa muốn trả lời, chợt nghe phía sau màn che vang lên thanh âm của thiếu niên.

"Thiếu khanh đại nhân, Như Tiểu Lam bị bệnh sao?"

"Vâng." Dù cho đối phương nhỏ tuổi hơn hần, nhưng thân phận lại cao hơn hần rất nhiều, ở trong cung hần vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận thần tử.

"Thiếu khanh đại nhân có thể vào đây nói chuyện không?" Thiếu niên hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Thái hậu, Thái hậu mỉm cười gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nói thứ tội, rồi đi vòng qua màn che.

Tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ nằm trên giường, sắc mặt ửng đỏ, trên giường còn có một chậu băng, hiển nhiên là dùng để hạ nhiệt.

Thấy Thanh Mặc Nhan tiến vào, Vu Tĩnh Kỳ liền ngồi dậy: "Ta không biết nàng là người Thiếu khanh đại nhân phái tới, đã mạo phạm."

Thanh Mặc Nhan một bộ việc công phải xử lý theo phép công, nghiêm mặt nói: "Tiểu vương gia không cần tự trách, việc Tiểu Lam hỗ trợ Đại lý tự phá án chính là ý chỉ của Hoàng thượng."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ biến đổi: "Nàng... Thương tích sao rồi?"

Thanh Mặc Nhan giương mắt quét nhanh qua người đối phương: "Sao tiểu vương biết nàng bị thương?"

"Buổi sáng ở dưới chân núi học viện ngẫu nhiên nhìn thấy, nàng cầu ta cõng nàng lên núi... Bị ta cự..." Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Tiểu vương gia làm vậy là đúng," Thanh Mặc Nhan chấp tay, ngữ khí lạnh lùng: "Thân thể ngài ngàn vàng, sao có thể cõng phạm phu tục tử được."

Vu Tĩnh Kỳ ho nhẹ, còn muốn nói gì đó, đã nghe thấy thanh âm bên ngoài của Thái hậu: "Tĩnh Kỳ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai không cần đến học viện, lát nữa Thiếu Khanh còn phải đến chỗ Hoàng thượng."

"Nga." Vu Tĩnh Kỳ mắt nhắm lại.

Thanh Mặc Nhan chấp tay, xoay người rời khỏi màn che.

Nói thêm cùng Thái hậu vài câu, Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi, đến ngự thư phòng.

Chợt nghe thấy sau màn che truyền đến một trận ho khan kịch liệt.

Lập tức có cung nữ đi vào bên trong, ngay sau đó một tiếng thét chói tai vang lên: "Không tốt, tiểu vương gia học máu!"

Thái hậu kinh hãi, Thanh Mặc Nhan đi trước một bước nhấc màn che lên, chỉ thấy Vu Tĩnh Kỳ nằm sấp ở trên giường, miệng dính đầy vết máu.

"Mau, mau đi gọi Thái y đến đây!" Thái hậu vội la lên.

Thái giám nhanh chân chạy đi, không bao lâu đã dẫn theo Thái y đến.

Thái y ở bên trong bắt mạch cho Vu Tĩnh Kỳ, ngoài điện liền có thái giám thông truyền: "Hoàng thượng giá lâm."

Thanh Mặc Nhan vội vàng tiếp giá.

Hoàng thượng bước nhanh vào trong điện: "Tĩnh Kỳ sao rồi?"

Thái hậu khó hiểu nói: "Vốn Thái y đã nói không có việc gì, cũng không biết tại sao đột nhiên lại phun ra máu."

Hoàng thượng nhíu mày, nhìn thoáng qua Thanh Mặc Nhan đang trầm mặc ở một bên: "Tiểu Lam vẫn chưa làm xong thể thân phù sao?"

Thanh Mặc Nhan tiến lên thỉnh tội, lại đem sự tình hôm nay đơn giản nói qua một lần.

Thần sắc Hoàng đế tối lại, ngồi xuống bên cạnh Thái hậu, mọi người lặng lẽ chờ Thái y đi ra.

Thật vất vả, mới thấy Thái y đi ra khỏi màn che, trán đỏ đầy mồ hôi lạnh.

"Tiểu vương gia thế nào rồi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Bệnh trạng này... Xin thứ cho vì thần bất lực." Thái y nom nớp lo sợ nói.

Thái hậu cùng Hoàng đế đồng thời thay đổi sắc mặt: "Không phải chỉ là chấn kinh quá độ dẫn đến sốt cao thôi sao, tại sao bây giờ lại học máu?"

Thái y lắc đầu liên tục: "Lúc trước quả thực là do chấn kinh quá độ, nhưng mà triệu chứng học máu lại không phải do nguyên nhân này, Hoàng thượng không bằng gọi thêm vài vị Thái y tới đây, có lẽ sẽ có người nhận ra được chứng bệnh này."

Hoàng đế hết cách, đành phải gọi thêm ba vị Thái y tới.

Kết quả cả ba người đều chẩn đoán không ra nguyên nhân tiểu vương gia học máu.

Hoàng đế giận dữ, sai người kéo bọn họ ra ngoài chém đầu, dọa tất cả phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Hoàng thượng, đây không giống với chứng bệnh bình thường, mạch tượng không có bất kỳ dị thường nào, không bằng mời Viện Sử đến, có lẽ hẳn sẽ nhìn ra được chút manh mối."

Hoàng đế cũng đang nổi nóng, nếu đến ngay cả Viện Sử cũng không nhìn ra được chứng bệnh của Vu Tĩnh Kỳ, như vậy dù cho Hoàng đế có giết toàn bộ người Thái y viện cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Thái hậu tương đối trầm ổn, gật đầu nói: "Đi mời Viện Sử đến đây."

Đợi khoảng thời gian hai chén trà, Viện Sử Thái y viện được mời đến, đi vào bên trong bắt mạch cho Vu Tĩnh Kỳ.

Mọi người ở bên ngoài lặng lẽ chờ.

Viện Sứ "tê" một tiếng hít vào một ngụm khí lạnh.

Thanh âm này không lớn, nhưng hiện tại trong điện rất yên tĩnh, cho nên nó đặc biệt chói tai.

Bốn gã Thái y vất vả mong ngóng mới thấy Viện Sứ đi ra, tất cả đều nhìn hẩn bằng ánh mắt trông đợi.

"Hoàng thượng, triệu chứng của tiểu vương gia không phải do sinh bệnh gây nên." Viện Sứ chấp tay nói.

"Đó là cái gì?"

"Triệu chứng trúng cổ độc."

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan nhướn lên, ánh mắt nhìn Viện Sứ mang theo ba phần lạnh lẽo.

Viện Sứ nói tiếp: "May mắn vì thần có chút nghiên cứu về cổ độc, bằng không nhất định cũng sẽ không nhìn ra manh mối, tiểu vương gia đây là trúng cổ độc, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần uống phương thuốc giải trừ cổ độc là có thể khỏi hẳn."

"Vậy nhanh đi phối dược đi!" Hoàng đế hạ lệnh.

Về mặt Viện Sứ khó xử: "Này phương thuốc giải cổ độc... Vì thần có biết, chỉ là mấy loại dược liệu quan trọng trong cung lại không có."

"Là loại dược liệu gì mà ngay cả trong cung cũng không có?" Đến ngay cả Hoàng đế cũng cảm thấy tò mò, trên đời này lại có loại dược liệu trong cung hẳn không có.

"Loại dược liệu này đến ngay cả vi thần cũng chưa từng được nhìn thấy qua, nghe nói nó sinh trưởng ở nơi có âm khí rất nặng, mỗi năm chỉ sinh trưởng được ba, bốn gốc..." Viện Sứ thao thao bất tuyệt.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, ẩn giấu tia sáng nơi đáy mắt, tựa như vực sâu không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Quỷ thảo thành củ khoai lang phồng tay

Hoàng đế cùng Thái hậu nghe xong lời Viện Sứ nói, đều tỏ ra kinh ngạc không thôi.

"Trên đời này thế nhưng có loại dược liệu như thế?"

"Đúng vậy, nó tên là quỷ thảo, sinh trưởng ở nơi có âm khí rất nặng." Viện Sứ nói: "Loại dược liệu này cực khó có được, lại không dễ bảo quản, hơn nữa trên sách thuốc có ghi lại, hiệu quả của nó chỉ giới hạn trong điều trị cổ độc, cũng là thứ bàng môn tà đạo, vì vậy trong cung mới chưa từng có loại dược liệu này."

Hoàng đế nói với thái giám bên người: "Truyền ý chỉ của trẫm, dán thông báo chiêu cáo thiên hạ, ai có thể dâng quỷ thảo lên, trẫm sẽ trọng thưởng."

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng một bên, nhìn như không có biểu cảm gì, kỳ thực sau lưng đã sớm bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đầm.

Tại sao lại khéo như thế, tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ trúng cổ độc, hơn nữa lại đến vào ngay lúc này, khéo là trong tay hẩn vừa vặn đang có quỷ thảo.

"Thiếu khanh đang nghĩ gì?" Thái hậu thấy hẩn trầm ngâm không nói, nở miệng hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là vi thần đột nhiên nhớ tới một người, hẩn cũng biết chút ít về phương thuốc trị liệu cổ độc." Thanh Mặc Nhan nói dối.

"Kia vậy mời hẩn vào cung xem bệnh cho Tĩnh Kỳ đi." Thái hậu nói.

"Tuân chỉ." Thanh Mặc Nhan cúi thấp đầu.

Viện Sứ vội vàng chăm cứu cho tiểu vương gia, tạm thời ngăn chặn cổ độc, tâm tình Hoàng đế không tốt, nói mấy câu qua loa với Thanh Mặc Nhan xong liền đồng ý cho hẩn xuất cung.

Khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi cung Thái hậu, sắc trời đã tối.

Gió lạnh thổi qua, quan bào trên người hẩn đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm thấu, thấu đến tâm cũng lạnh.

Sự tình quả thực quá mức trùng hợp, làm hẩn không thể không hoài nghi việc tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ trúng cổ độc, cùng với lời nói của Viện Sứ Thái y viện kia.

Hoàng đế vẫn không biết quỷ thảo đang ở trong tay hẩn, nếu lúc này có người đem tin tức tiết lộ cho Hoàng đế...

Một loại dự cảm không lành từ đáy lòng dâng lên.

Thanh Mặc Nhan nhếch môi, hít vào một hơi thật sâu.

Khí lạnh ủa vào người, tức thì khiến người ta tỉnh táo hơn không ít.

Không thể giữ quý thảo lại trên tay hắn, hắn phải nhanh chóng bảo Trường Hận chế thành thứ hắn cần.

Phía trước chính là ba đạo cửa cung, trên đường tối om đột nhiên có một tên thái giám đi tới, giơ đèn lồng trong tay lên.

"Là Đại lý tự Thiếu khanh đại nhân sao?" Thái giám hỏi.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan cảnh giác dừng bước chân.

"Thái tử điện hạ có ít rượu ngon, muốn mời Thiếu khanh đại nhân đến cùng thưởng thức."

Đèn lồng phát ra ánh sáng nhạt chiếu lên khuôn mặt thái giám, lúc sáng lúc tối.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lát: "Trong phủ ta còn có việc, cô phụ ý tốt của Thái tử, ngày khác ta sẽ tới cửa bồi tội." Nói xong bỏ lại thái giám, trực tiếp đi qua ba đạo cửa cung.

Thái giám thấy hắn đi cũng không ngăn cản, xoay người trở về cung Thái tử phục mệnh.

"Hắn đi rồi?" Thái tử ngồi trong hoa viên nhỏ sau đại điện, ánh trăng chiếu lên trên bàn đá, tàn mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Một con chồn trắng ngồi xồm ở trên đầu vai hắn, ánh mắt tròn vo nhìn chăm chăm miếng thịt khô trong tay Thái tử.

"Vâng, Thiếu khanh đại nhân nói trong phủ hắn còn có việc, không thể tới đây được." Thái giám cúi đầu, dè dặt cẩn trọng nói.

Một trận gió lạnh thổi tới, Thái tử ho nhẹ vài tiếng.

"Điện hạ, bên ngoài gió lớn, trở về thôi." Vài tên cung nhân hầu hạ phía sau lo lắng nói.

Thái tử ngoảnh mặt làm ngơ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng: "Không vội, không vội... Chờ đến lúc đó, chắc chắn hắn sẽ chủ động tới tìm ta, thứ ta muốn có, nếu không chiếm được... Các người cũng đừng mơ tưởng có được."

Hắn đột nhiên ném miếng thịt khô trên tay vào mặt tên thái giám đứng trước người mình.

Chồn trắng vèo một cái nhảy xuống khỏi vai hắn, lao thẳng tới trên mặt tên thái giám kia, dọa hắn hét to một tiếng, tê liệt ngã xuống đất.

Chồn trắng tìm được miếng thịt khô, bắt đầu nhai nuốt.

Ở bên cạnh nó, là tên thái giám kia, trên mặt hắn có một vết cào rất sâu, máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là do chồn trắng gây nên.

Thái tử mỉm cười nhìn chồn trắng của hắn, nụ cười tao nhã, vân đạm phong khinh.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở lại Hắc phủ, y quan Trường Hận vẫn chưa trở về.

Thanh Mặc Nhan lôi kéo hắn tới thư phòng, lấy quý thảo từ trong hộp ra.

Trường Hận kinh ngạc nhìn hai lá bùa dán ở trên hộp: "Đây là cái gì?"

"Là Tiểu Lam dán lên." Thanh Mặc Nhan giải thích nói: "Có nó ở đây, giúp bảo quản quý thảo trong hộp không bị hỏng."

"Hảo dị thuật thần kỳ." Trường Hận nhìn chăm chăm hai lá bùa kia, lật qua lật lại xem xét.

Thanh Mặc Nhan đem chuyện phát sinh trong cung nói ra, Trường Hận càng kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

"Thiếu khanh, ý ngươi là..."

"Muốn điều chế thuốc giải không phải chuyện ngày một ngày hai, còn có mấy vị dược liệu ta vẫn chưa tìm được, ngươi cứ chế nó thành dược trước, ta lo lắng đêm dài lắm mộng, có người muốn bức ta giao thứ này ra."

Trường Hận tiếp nhận hộp cười khổ nói: "Thiếu khanh tín nhiệm ta như thế, chẳng lẽ không sợ ta cầm nó đi bóc hoàng băng sao?"

"Ngươi sẽ không." Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười: "Ngươi có thù oán với hoàng thất, nếu ta điều tra không sai, phụ thân ngươi năm đó đã dùng một phương thuốc giữ thai để cứu Tần phi người được Hoàng thượng sủng ái nhất, cho nên mới dẫn đến họa sát thân, ngươi sở dĩ tiến vào Đại lý tự làm việc, cũng là để âm thầm điều tra vụ án của phụ thân ngươi năm đó đi?"

Trường Hận cầm hộp sững sờ ở nơi đó, rất nhanh, khinh ngạc trên mặt biến thành cười khổ: "Không hổ là Thiếu khanh, những việc này không lừa được ngươi, ngươi còn biết những gì?"

"Thân phận của ngươi." Thanh Mặc Nhan đánh giá hắn, sâu kín nói ra một câu: "Nữ phản nam trang, làm khó ngươi nhiều năm như thế."

"Thiếu khanh phát hiện từ khi nào?" Lúc này Trường Hận ngược lại không chút nào kinh ngạc.

"Không phải ta phát hiện."

"Vậy là ai?"

"Vật nhỏ."

Trường Hận đột nhiên nhớ lại chuyện lúc trước bị mèo hương nhỏ sờ mó.

"Nếu Thiếu khanh đã biết rõ chân tướng, chuẩn bị xử trí ta thế nào?" Trường Hận thần nhiên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Che giấu thân phận nữ tử đến Đại lý tự làm việc, chính là tội khi quân.

"Người giúp ta chế được, ta giúp người điều tra vụ án năm đó, người cảm thấy như thế nào?" Độ cong trên môi Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia giao hoạt.

"Được rồi được rồi." Trường Hận bắt đầu dĩ thu hộp lại: "Dù sao cũng đều là tội rơi đầu, ta lại chỉ có một cái đầu, tổng sẽ không rơi hai lần, tội nhiều cũng như nhau."

Thanh Mặc Nhan cười khê: "Người đem quý thảo chế thành được trước, nếu còn thừa thì giữ lại, ta còn dùng vào việc khác, nhất định phải nhanh lên, cùng lắm là hai ngày phải chế xong."

"Đã biết." Trường Hận khoác áo choàng, cùng Thanh Mặc Nhan một trước một sau ra khỏi thư phòng.

Bởi vì trên người Trường Hận mặc theo vật vô cùng quan trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan phải hai tên từ sĩ hộ tống nằng về Đại lý tự.

"Tiểu Lam sao rồi?" Thanh Mặc Nhan trở về chính phòng, Huyền Ngọc canh giữ ở cửa một tác cũng không rời.

"Trường Hận chế được, uy Như cô nướng ăn, được chữa trọ chân cũng đã dùng qua."

Thanh Mặc Nhan đi vào trong phòng, thấy trên bàn bày mấy món ăn, sớm đã nguội lạnh, lúc này mới nhớ tới hần đã bận rộn cả một buổi tối, cũng chưa ăn cơm.

Sai người hâm nóng lại đồ ăn, hần ăn qua loa, vốn định gọi Như Tiểu Lam dậy để nàng ăn một chút, nhưng nàng ngủ tựa như bãi bùn mềm, mặc kệ hần gọi thế nào cũng không tỉnh.

"Thế tử đang nghỉ ngơi." Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc, nghe ra bảy phần lạnh lẽo.

"Nhị gia hôm nay trong lúc làm việc bị kinh hách quá độ, đại phu kê cho đơn thuốc an thần, nhưng mà dược liệu trong kho đều đã bị chuột gặm hết... Hầu gia sai lão nô tới đây truyền lời, thỉnh thế tử lát nữa đi thăm nhị gia mang theo một ít." Quân gia trong phủ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Chính mắt thấy trưởng thành, Thiếu khanh chờ đợi quả chín

Thanh Mặc Nhan nghe thấy thanh âm ngoài cửa sổ, sắc mặt bất giác lạnh xuống.

Huyền Ngọc căn bản không có ý tứ muốn vào phòng truyền lời, trực tiếp nói với quân gia: "Thế tử bận việc cả ngày sớm đã đi ngủ, nhị gia cần được gì cứ bảo đại phu liệt kê ra, ta có thể điều người mang đến cho nhị gia dùng."

"Này... Sợ là không ổn đi, để người tự tiện lấy đồ trong nhà kho..."

"Chỉ là mấy vị dược liệu mà thôi, chúng ta nơi này cũng không có mấy tên nô tài tham lam, trước nay cũng không có ai dòm ngó đến đồ vật trong nhà kho." Huyền Ngọc châm chọc nói.

Quân gia bị ghen nói không nên lời, nửa ngày mới lắp bắp: "Tốt xấu gì nhị gia cũng bị dọa do công việc ở Đại lý tự, chẳng lẽ thế tử không định qua xem một chút sao?"

"Thế tử cũng đâu phải là đại phu." Huyền Ngọc trừng mắt nhìn hần.

"Nhưng mà..."

"Người nói đủ chưa, lời nhai phiền muốn chết." Huyền Ngọc trầm giọng quát lớn: "Không phải lúc trước Hầu gia đã đáp ứng ba điều kiện của thế tử rồi sao, đừng nói là bị chấn kinh, dù cho bị dọa đến điên cũng không có bất cứ liên quan gì đến thế tử chúng ta!"

Nghe đối thoại ngoài cửa sổ, Thanh Mặc Nhan chậm rãi cởi áo ngoài ra, vén màn lên.

Bên ngoài có Huyền Ngọc là đủ rồi, phụ thân hần muốn gì cứ việc lấy đi, cũng chỉ là mấy vị dược liệu mà thôi, hần cũng không muốn để ý, chỉ là hần tuyệt đối sẽ

không đến thăm nhị đệ của hắn.

Lúc trước hắn đã nói rõ ràng, cho nên hiện tại dù có xảy ra chuyện gì, đều không liên quan đến hắn.

Lại nói hôm nay còn phát sinh chuyện khiến hắn mệt mỏi, hắn cần thời gian suy nghĩ.

Này hết thấy chuyện đang xảy ra đều như chỉ hướng vào hắn, cùng với quỹ thảo trên tay hắn.

Chẳng lẽ thật sự là Thái tử giả trò quỷ sau lưng? Vì sao hắn muốn có được vật nhỏ, vì sao lại liên tiếp ám chỉ với hắn, muốn cho thấy hắn biết trong tay hắn đang có quỹ thảo.

Hắn đứng ở trước giường suy nghĩ đến nhập thần, chợt thấy tiểu nhân nhi trên giường cựa quậy, dùng tay che lỗ tai lại, bực bội lăn tót lăn lui.

"Huyền Ngọc." Hắn quát khẽ.

Đôi thoại ngoài cửa sổ lập tức dừng lại.

"Thế tử có gì phân phó?" Huyền Ngọc hỏi.

"Mang quần gia đến nhà kho lấy được, đừng ăn ở đây."

Huyền Ngọc đáp lời, lại không nghe thấy thanh âm của quần gia nữa, chắc đã bị Huyền Ngọc chặn miệng kéo đi rồi.

Trên giường, Như Tiểu Lam trở mình rồi mờ mắt.

"Hầu gia gọi người đi thăm nhị gia?" Nàng hỏi, thanh âm vừa tỉnh ngủ nghe khàn khàn, không thanh thúy giống như ngày thường.

"Ân." Thanh Mặc Nhan hiển nhiên không muốn nhắc đến đề tài này, thuận miệng đáp lời, xoay người muốn lấy nước trên bàn, ai ngờ bên hông căng thẳng, Như Tiểu Lam duỗi tay kéo lấy góc áo hắn.

"Làm cái gì?" Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn y phục chính mình.

Bệnh cũng không chịu nằm yên.

"Người lại đây..." Như Tiểu Lam còn buồn ngủ vẫy tay với hắn: "Lại đây một chút."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài, bộ mặt lạnh băng bất tri bất giác hòa hoãn xuống.

"Muốn nói gì?" Lấy tay chống lên gối, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm nàng.

Như Tiểu Lam nhắm mắt cười hắc hắc, trực tiếp ôm lấy eo hắn.

Không biết có phải do nguyên nhân sốt cao hay không, mùi xạ hương trong màn đặc biệt nồng đậm, dưới chăn gấm, khuôn mặt vật nhỏ đỏ bừng, môi hồng hé mở thở ra từng trận hơi nóng.

Nàng ôm lấy eo hắn, tay nhỏ bé vòng đến phía sau vuốt nhẹ lên lưng hắn, giống như là dỗ tiểu hài tử.

Thanh Mặc Nhan không nhịn được mà bật cười.

"Như thế nào, người nghĩ ta cần người đến an ủi?"

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Ta chính là muốn cho người biết, người còn có ta."

Thân thể Thanh Mặc Nhan cứng lại, vẫn duy trì tư thế kia nửa ngày cũng không động đậy.

Trong lúc trầm mặc, hắn cảm nhận được hô hấp Như Tiểu Lam chậm lại, cánh tay đang ôm hắn cũng từ từ buông ra.

Cúi đầu nhìn, nàng thế nhưng ngủ rồi.

Thanh Mặc Nhan lấy cánh tay nàng trên người hắn xuống, nhét trở lại vào chăn.

Vừa định xoay người, miệng nhỏ Như Tiểu Lam khẽ giật giật, thì thảo kêu một tiếng: "Thanh Mặc Nhan..."

Tiếng nói mềm mại ngọt lịm, lồng ngực Thanh Mặc Nhan tê dại, tựa như vừa uống vào một ly nước mật, liên tục ngọt đến trong lòng.

Vốn định đến thư phòng suy nghĩ tiếp, nhưng hiện tại nhìn thấy tiểu nhân nhi giống như mèo con, hắn quyết đoán cởi giày ra, hơi đẩy Như Tiểu Lam vào trong giường, tạo ra khoảng trống ở ngoài, nằm lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa lại một lần nữa vang lên thanh âm trầm thấp của Huyền Ngọc: "Thế tử..."

"Có việc gì?"

"Hầu gia đến đây, nói là bệnh tình nhị gia rất nặng, hắn có chuyện muốn hỏi người."

Trong bóng đêm, con người Thanh Mặc Nhan khép hờ: "Nói ta ngủ rồi, ngày mai còn phải làm vài việc cho Hoàng thượng, không được xảy ra sai lầm."

"Nhưng... Nếu Hàu gia không đi..." Huyền Ngọc có chút do dự, chung quy Hàu gia vẫn là chủ tử trong phủ, không giống như quân gia hần có thể đuổi.

"Nếu hần không đi, người lấy bản cam kết ngày ấy hần đưa đến cho hần xem."

Nhiều lời vô ích, hần đối với nhị đệ của mình đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Hần chính là người nâng không nổi, đỡ cũng không lên được, nếu như năng lực không tốt, chỉ cần thành thật cùng chịu khó làm việc cũng sẽ không vấn đề gì, nhưng cố tình hần lại là một người có dã tâm.

Ai cũng muốn làm tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, nhưng không phải ai cũng có cơ hội.

Có quyền thế, Hoàng đế sợ bọn họ sau lưng phản bội, vô dụng vô mưu Hoàng đế nhìn còn thấy chướng mắt, chỉ có cô thần như hần, Hoàng đế mới cảm thấy yên tâm.

Hần vừa dứt lời, tiểu nhân nhi bên người lại không an phận cựa quậy, đầu nhỏ chui vào trong chăn, động tác kia, giống y hệt một chú mèo con.

Như Tiểu Lam là mèo hương hóa thành hình người, tự nhiên thính giác rất nhanh nhạy, dù cho tiếng nói chuyện trầm thấp cũng đủ để đánh thức nàng.

Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc xong liền nâng tay đập tắt ngọn nến trên bàn.

Huyền Ngọc nhìn thấy trong phòng tối đen, cũng không dám đến quấy rầy nữa.

Như Tiểu Lam cựa quậy ở trong chăn, thật vất vả mới tìm được vị trí thoải mái, cuộn tròn người lại bất động.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay qua, năm ngón tay xuyên qua tóc nàng, nhẹ nhàng chải vuốt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đang lúc hần bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, thân thể Như Tiểu Lam nằm ở một bên bỗng tán mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn ánh sáng màu trắng vây quanh nàng, ngọn tóc thông thả dài ra, tựa như mầm cây đầu xuân, càng lúc càng dài.

Thanh Mặc Nhan nghiêng thân mình, lẳng lặng nằm ở nơi đó nhìn vật nhỏ của hần đang dần dần lớn lên.

Lúc này nàng sẽ lớn đến bao nhiêu đây?

Hần là sắp biến thành thiếu nữ yêu kiều duyên dáng đi, tính thời gian, từ khi bọn họ quen biết đến nay, đã qua nửa năm.

Lúc trước Trường Hận đã phỏng đoán qua, nói nàng sẽ lớn lên trong vòng một năm, xem ra nhiều nhất là nửa năm nữa, trái cây sẽ chín ngon.

Đến lúc đó, hần cũng phải tìm cho đủ thuốc dẫn để chế thuốc giải cổ độc, rồi mới... Hái trái cây chín vào đúng mùa.

Trong bóng đêm, Thanh Mặc Nhan gối đầu lên cánh tay mình, tay kia chải vuốt mái tóc đang không ngừng dài ra.

Nửa sườn mặt tuần mỹ ẩn trong bóng đêm, nửa còn lại bị ánh sáng từ trên người Như Tiểu Lam chiếu lên, con người đen trắng rõ ràng sáng ngời tựa như những ngôi sao trên bầu trời, lại giống như một con dã thú đang lẳng lặng ẩn nấp, ôn nhu nhìn chăm chăm con mồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Ta muốn sủng nàng, các người có ý kiến?

Như Tiểu dưỡng bệnh ở Hàu phủ hai ngày liền khôi phục tinh thần, trừ bỏ vết thương ở chân vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cả người quả thực một khác cũng không chịu ngồi yên, dù cho chỉ có một chân lành lặn, nhưng luôn thấy thân ảnh nàng nhảy tới nhảy lui ở trong sân.

Thanh Mặc Nhan xin phép với Đại lý tự bên kia, đem những hồ sơ cùng công văn chưa xử lý xong mang về phủ, khắp nơi nhìn chăm chăm nàng.

Khi Huyền Ngọc phụng mệnh mang quần áo mới đến cho Như Tiểu Lam, liền biết nhất định Như cô nương lại trưởng thành thêm một chút, tuy rằng hần không rõ đạo lý bên trong, nhưng dù sao thế tử đã không để ý, cấp dưới như hần cũng không nên nghi thần nghi quỷ.

Như Tiểu Lam dùng thời gian một ngày làm xong hai khối thể thân phủ, đưa cho Thanh Mặc Nhan.

Buổi sáng ngày thứ ba, Thanh Mặc Nhan một lần nữa mang nàng đến Bạch Hạc học viện.

"Lần trước là ta sơ sẩy, lần này ta sẽ đưa người tới trên đỉnh núi." Xuống xe, Thanh Mặc Nhan cũng không giống lần trước để tự nàng đi vào, mà lại quay người ôm nàng ra khỏi xe.

Như Tiểu Lam bất an quét mắt nhìn xung quanh.

Không nghĩ tới bị bệnh một hồi, khi tỉnh lại đã thấy bản thân trưởng thành lên một ít, mấy hôm trước vẫn là thân thể tiểu ngây ngô, hiện tại ngực đã hơi nhô lên, cur nhiên mang theo chút phong vận mê người.

Bất quá diện mạo nàng vẫn không được coi là mỹ nhân, gương mặt vẫn mang theo nét mũm mĩm của trẻ con, mắt mèo như ngọc phi thúy sáng lấp lánh.

"Không tốt đâu, ta đã lớn như thế." Ở Dạ Hạ quốc này, nữ tử hơn mười tuổi cũng xem như là đã trưởng thành, Thanh Mặc Nhan lại vẫn ôm nàng như ôm trẻ con, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Chân của ngươi, có thể tự mình đi lên hai ngàn thềm đá?" Thanh Mặc Nhan hừ một tiếng.

Như Tiểu Lam chột dạ rụt cổ: "Có chút khó khăn..."

"Vậy đừng nói gì nữa." Thanh Mặc Nhan không kiên nhẫn nói, Huyền Ngọc đi theo sau lưng bọn họ cũng bước vào trong học viện.

Dọc theo đường đi, không ít học sinh đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam có điểm không bình tĩnh nổi.

Trước kia khi còn là tiểu hài tử, nàng còn có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ loại đãi ngộ cấp khách quý này; Được Đại lý tự Thiệu khanh ôm

Nhưng hiện tại, nhìn thế nào cũng thấy giống với tư vị cây sùng mà kiêu.

Như Tiểu Lam tựa đầu lên vai Thanh Mặc Nhan, vùi vào trong áo choàng hần.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được cổ nhiệt khí không ngừng đập vào cổ hần, ngứa, không khỏi lộ ra mỉm cười.

Kết quả hần cười như thế, liền khiến những người xung quanh kinh ngạc đến té ngã.

"Kia không phải Đại lý tự Thiệu khanh sao?"

"Nghe nói hần là ngọc diện la sát... Phương thức làm việc đến ngay cả ác quan trong triều cũng hồ thẹn không bằng... Không nghĩ tới hần cur nhiên sẽ cười?"

"Nữ hài tử lần trước khiến Tiêu tiên sinh phải gào khóc, chính là hần nhận nuôi..."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm nghị luận, lỗ tai giật giật, tiến đến trước mặt Thanh Mặc Nhan lo lắng hỏi: "Tiêu tiên sinh ngày đó thật sự bị ta làm tức đến phát khóc?"

"Không có." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Hần là đau lòng cho y phục của mình."

Như Tiểu Lam tròn tròn mắt, đây là lần đầu nàng nghe có người khóc vì y phục.

Đến trên đỉnh núi, Thanh Mặc Nhan trực tiếp dẫn nàng đến phòng học.

Vừa đúng lúc Tiêu Sa Lai cũng đang đi đến phòng học, hai bên đi qua lối rẽ, vừa vận dụng mắt nhau.

Như Tiểu Lam cười trừ: "Tiêu tiên sinh sớm."

Không phải thỉnh an, cũng không phải thái độ cung kính, hoàn toàn là nói cho có lệ.

Khóe miệng Tiêu Sa Lai co rút, một câu cũng không nói nên lời.

Thanh Mặc Nhan xem nhẹ, trực tiếp đưa nàng đến vị trí của mình, xoay người tiếp nhận cây đàn trên tay Huyền Ngọc đặt lên bàn.

"Đây là... Ta?" Như Tiểu Lam kinh ngạc, dọc theo đường đi nàng không hề để ý đến Huyền Ngọc, cho nên cũng không biết Thanh Mặc Nhan chuẩn bị đàn cho nàng.

"Hết tiết học ta sẽ đến đón ngươi." Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm dặn dò nàng, không để ý đến vô số ánh mắt nhìn trộm ở ngoài cửa.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia gật đầu.

Lúc này Tiêu Sa Lai bỗng đi đến, tươi cười trên mặt có chút vận vẹo: "Thiệu Khanh có chút làm quá rồi đi, học sinh ở học viện chúng ta ai mà chẳng có xuất thân cao quý, lại không có ai sùng hài tử đến mức như ngươi, chẳng lẽ không sợ nàng cây sùng mà kiêu sao? Nữ tử giống như vậy chỉ sợ ngày sau sẽ khó tìm được nhân gia thích hợp."

"Ta nguyện ý sùng nàng, không cần Tiêu tiên sinh phải nhọc lòng." Câu nói đầu tiên của Thanh Mặc Nhan đã khiến Tiêu tiên sinh phải ghen hờn.

Thiệu khanh đại nhân nhà ta nói nguyện ý, ngươi quản được sao?

Như Tiểu Lam âm thầm cười trộm.

Thanh Mặc Nhan lại tiếp nhận hộp đồ ăn trong tay Huyền Ngọc đặt lên bàn: "Đừng ăn bậy những thứ ở học viện."

Như Tiểu Lam đột nhiên ý thức được một vấn đề, nếu như nói có người ở trong học viện cố ý hại tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, vậy rất có khả năng nàng cũng sẽ bị liên quan, cho nên càng phải chú ý tới vấn đề thức ăn ở đây, không thể tùy tiện ăn lung tung được.

"Ta hiểu rồi." Như Tiểu Lam trịnh trọng hứa hẹn: "Thanh Mặc Nhan ngại yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không ăn thứ mà người xa lạ đưa, dù có thêm cũng tuyệt đối không được ăn!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng học sinh khe khẽ cười nhẹ.

Tiểu nha đầu này đúng là thành thật đáng yêu, tuy rằng chọc giận Tiểu tiên sinh bọn họ, nhưng mà so với mấy vị thiên kim tiểu thư giả bộ khoe khoang thì thú vị hơn rất nhiều.

Bởi vì bọn họ mới chỉ gặp qua nàng một lần, cho nên hoàn toàn không cảm giác được thân thể cùng bề ngoài của nàng có gì biến hóa.

Trong lúc nhất thời, những tiếng cười phía sau đều mang theo ánh mắt thiện ý.

Như Tiểu Lam cười hì hì với Thanh Mặc Nhan, đôi mắt trong suốt màu xanh lóe lên nhiều điểm kim quang, tươi cười đẹp cực kỳ.

Trong nháy mắt Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút thất thần.

Nếu không phải đang ở học viện, hẳn đã sớm ôm nàng vào trong lòng xoa nắn một phen.

Lúc gần đi, Thanh Mặc Nhan bỏ lại một câu: "Nếu như còn bị phạt đứng nâng đàn, ngại cứ quăng nó đi, có bao nhiêu cứ tính cho ta."

Tiểu Sa Lai ở một bên suýt nữa tắc thở.

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Quả nhiên là có người chống lưng vẫn tốt hơn, mặc kệ đi đến đâu cũng không sợ bị người ta bắt nạt.

Nếu có thể dựa vào chủ nhân kiểm com, thì cần gì phải dựa vào tài nghệ nữa? Trực tiếp bán manh cũng đủ sống rồi.

Như Tiểu Lam suy nghĩ đẹp đẽ, còn đang cười trộm, bỗng có một người lại đây, ngồi xuống bên cạnh vị trí nàng.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, thấy là tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ, "Sớm", nàng dựa theo thói quen ở hiện đại vẫy tay với hắn.

Vu Tĩnh Kỳ không quen nên banh mặt, trầm mặc nửa ngày mới nghẹn ra được một câu: "Bệnh của ngại khỏi rồi?"

"Àn." Như Tiểu Lam sáng khoái trả lời, nàng đã sớm đem ký ức không vui về với Vu Tĩnh Kỳ ném ra sau đầu.

"Thân thể ngại không có việc gì đi?" Như Tiểu Lam hạ giọng hỏi: "Cổ độc có phát tác không?"

Đáy mắt Vu Tĩnh Kỳ xẹt qua một tia kinh ngạc: "Sao ngại biết?"

Đèn đỏ hắn phát bệnh ở trong cung, tin tức đã bị Hoàng thượng phong tỏa, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đem chuyện này nói với nàng.

"Ai bảo ta là hộ hoa sứ giả của ngại đây." Như Tiểu Lam có chút tự đại nói: "Muốn bảo hộ ngại thật tốt thì phải biết toàn bộ chuyện của ngại."

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ai cần ngại bảo hộ."

Như Tiểu Lam không nghĩ tới đối phương biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả nàng: "Uy, ngại người này sao lại như vậy, Hoàng đế gia gia lo lắng cho an toàn của ngại, sợ ngại gặp chuyện không may, nên mới để cho Thanh Mặc Nhan tiếp quản chuyện này."

"Hoàng đế gia gia?" Đuôi lông mày Vu Tĩnh Kỳ lập tức dựng đứng lên: "Ngươi nghĩ mình là ai, kêu loạn lung tung, cũng không sợ roi đầu?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt khó hiểu: "Có chuyện gì, ở trước mặt Hoàng đế gia gia ta cũng kêu như thế, hắn cũng chưa bao giờ nói gì ta... Ngươi người này..."

"Ta người này làm sao?" Vu Tĩnh Kỳ liếc mắt nhìn nàng.

"Đúng là không đáng yêu chút nào!" Như Tiểu Lam cảm giận quay đầu đi, nàng không hiểu, vì sao muốn nói chuyện hòa hợp với người này lại khó khăn đến thế.

Hắn ăn thuốc súng lớn lên sao, vì cái gì lần nào cũng muốn đối đầu với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Dám chọc giận Thanh Mặc Nhan đến phần mộ cũng

không có mà lưu lại

Trong phòng học, tiếng đàn du dương.

Tiêu Sa Lai ngồi sau bàn, hai tay cứng ngắc đặt trên đàn cổ, khí sắc trên mặt tương đối không tốt.

Trong phòng học, tất cả học sinh đều nín thở ngưng thần, thờ mạnh một cái cũng không dám.

Trong không khí an tĩnh đến quý dị, bỗng vang lên một thanh âm đặc biệt chói tai.

Có người vừa chép miệng.

Tiểu vương gia Vu Tĩnh Kỳ quay đầu, nhìn thấy Như Tiểu Lam đang ghé vào trên cây đàn ngũ ngôn lạnh, cũng không biết có phải là mơ thấy đồ ăn hay không.

"Tranh" một tiếng, Tiêu Sa Lai đàn lệch âm.

Mọi người đều kinh ngạc.

Trong Dạ Hạ quốc người có được cảm kỹ như Tiêu Sa Lai chỉ đếm được trên đầu ngón tay, có thể khiến hắn phân tâm khi đàn... Với hắn mà nói, đây quả thực giống như là si nhục.

Tiêu Sa Lai buông đàn ra, mỉm cười đứng lên.

Nhưng mọi người lại cảm thấy, nụ cười của hắn nhìn như thế nào cũng có chút dữ tợn.

"Như Tiểu Lam." Hắn kêu một tiếng.

Như Tiểu Lam vẫn không nhúc nhích.

"Như Tiểu Lam!" Tiêu Sa Lai nâng cao thanh âm.

Như Tiểu Lam vẫn ngủ say, trong lúc ngủ mơ còn lộ ra tia cười ngọt ngào.

Vu Tĩnh Kỳ thật sự không nhìn tiếp được nữa, lạnh lẽo duỗi chân qua dưới gầm bàn đá nặng một cái.

Như Tiểu Lam mờ mịt mở to mắt: "Đến giờ nghỉ trưa rồi sao, có thể ăn cơm rồi?" Nói xong còn duỗi tay lấy hộp đồ ăn ra.

Vu Tĩnh Kỳ oán hận hừ một tiếng: "Chỉ biết ăn thôi."

Lúc này Như Tiểu Lam mới tỉnh táo lại, phát hiện tất cả mọi người đều quy củ ngồi sau đàn, Tiêu Sa Lai cười phong hoa tuyệt đại, chỉ là khóe miệng vắn vẹo, như là triệu chứng trúng gió.

Như Tiểu Lam chột dạ thè lưỡi, cất hộp đồ ăn về chỗ cũ.

"Như Tiểu Lam, người đứng lên." Tiêu Sa Lai thông thả nói.

Lại muốn phạt ta?

Như Tiểu Lam thở dài, xem ra nàng cùng lão sư này trời sinh đã là kẻ thù rồi.

Loay hoay một lúc lâu, đứng lên.

Tiêu Sa Lai tiêu sái vung cầm bào hồng nhạt, đưa ngón tay thon dài ra, chỉ hướng ngoài cửa sổ.

"Người thấy bụi cỏ kia không?"

"Án."

"Biết vì sư muốn nói gì không?"

Như Tiểu Lam nhìn theo hướng hắn chỉ, tất cả học sinh trong phòng, cũng đều duỗi cổ ra nhìn.

Mùa đông bụi cỏ sớm đã khô vàng, không ngừng lác lư trong gió lạnh.

"Chẳng lẽ Tiểu tiên sinh muốn nói ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh? (*)"

(*) "Ly ly nguyên thượng thảo, Nhất tuế nhất khô vinh." - Nguyên gốc là "离离原上草，一岁一枯荣" được trích từ bài thơ "Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt". Câu thơ mang nghĩa: Cỏ trên cánh đồng bồi bồi, Mỗi năm một lần úa một lần tươi.

Tiêu Sa Lai nhướng mày, hiển nhiên hắn không ngờ tới tiểu nha đầu kia lại có thể ngâm ra một câu thơ như vậy.

"Không phải." Hắn lắc đầu.

"Đã hoá thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh? (*)"

(*) "Đã hoá thiêu bất tận, Xuân phong xuy hựu sinh." - Nguyên gốc: "野火燒不盡，春風吹又生". Cũng được trích từ bài thơ "Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt". Dịch nghĩa: Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết, Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở.

Tiểu Sa Lai vẫn cứ lắc đầu.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, liên tiếp thử qua mấy đáp án khác, nhưng tất cả đều không đúng.

"Rốt cuộc Tiểu tiên sinh muốn nói cái gì?"

Tiểu Sa Lai cười quyền rũ: "Những người chọc giận vì sự, có trên phần mộ bọn họ đã mọc dài hơn cả như thế."

Trong học đường, mọi người đồng loạt trầm mặc.

Tổng cảm thấy, có loại ác ý rất sâu.

Như Tiểu Lam nâng tay chỉ bãi đất trống gần bụi cỏ: "Tiểu tiên sinh nhìn thấy bãi đất kia không?"

Tiểu Sa Lai liếc mắt một cái: "Người muốn nói cái gì?"

"Những người chọc giận Thanh Mặc Nhan, sau khi chết đến phần mộ cũng không có."

Trong phòng học lại vang lên một mảnh tiếng hít không khí.

Ai chẳng biết Đại lý tự Thiếu khanh, ngọc diện diêm vương.

Vụ án qua tay hần thăm vắn, số người chết do khổ hình nhiều không đếm xuể, thật sự là đến ngay cả phần mộ cũng không còn lưu lại.

Sắc mặt Tiểu Sa Lai nháy mắt nhiễm lên một tầng trắng bệch, khí thế vừa rồi còn lên cao bỗng chốc bị tiêu diệt hoàn toàn.

Hơn nữa còn là diệt đến không lưu lại dù chỉ là chút bụi phấn.

Như Tiểu Lam cười hì hì ngồi về chỗ.

Thiên a, loại cảm giác này thật quá tốt.

Khó trách mọi người đều muốn có người thân quyền cao chức trọng, thẳng sáng khoái như thế, đến ngay cả người trước nay luôn khiêm tốn như nàng cũng không nhịn được cười ra tiếng.

"Uy..." Vu Tĩnh Kỳ ghét bỏ lờm nàng một cái: "Miệng cười sắp lệch luôn rồi."

Như Tiểu Lam bừng tỉnh, đứng vậy, trừ bỏ nàng ra, vị tiểu vương gia này cũng rất có thực lực, phụ thân hẳn là Tứ hoàng tử, gia gia là Hoàng đế, tự nhiên hợp lại thể lực vô cùng to lớn.

Thật vất vả mới chờ đến giờ nghỉ trưa, Như Tiểu Lam cảm hộp đồ ăn gắt gao đi theo sau lưng Vu Tĩnh Kỳ.

Phần lớn học sinh đều dùng cơm trong nhà ăn học viện, Vu Tĩnh Kỳ vừa mới ngồi xuống, Như Tiểu Lam liền chiếm luôn vị trí đối diện hẳn.

"Người có biết như vậy rất phiền không?" Vu Tĩnh Kỳ không khách khí trừng mắt với nàng.

Như Tiểu Lam không để ý mở hộp đồ ăn ra, thời điểm ăn cơm, nàng không muốn tức giận với những người không liên quan.

Thanh Mặc Nhan chuẩn bị toàn là những món nàng thích, cho nên khi mở hộp ra, không tránh khỏi mặt mày hớn hở.

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường hừ một tiếng: "Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, đáng giá để cao hứng như thế?"

"Đương nhiên là đáng giá." Như Tiểu Lam nhét đồ ăn vào miệng, hai má phình ra, tựa như con sóc: "Người chưa bao giờ trải qua tư vị đói bụng đi."

Thân là trưởng tử Hoàng tử, hẳn làm sao có khả năng phải chịu đói.

"Thanh Mặc Nhan cũng không để cho người phải chịu đói đi?" Vu Tĩnh Kỳ nhìn không được hỏi một câu, buổi sáng khi Thanh Mặc Nhan đưa nàng lên núi, tận mắt hẳn nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan sùng nàng như thế, làm sao có khả năng để nàng phải chịu đói được.

"Ta nói trước kia... Trước kia..." Như Tiểu Lam mơ hồ nói, nàng không thể nói cho hẳn biết trước kia khi còn ở hiện đại, thường xuyên có người cố ý phá hỏng cơm trưa của nàng, những người đó luôn nhìn nàng không vừa mắt, chê cười nàng có người ông nội như thế, còn là đã hài tử không cha không mẹ.

Cho nên khi đi học, cơ hồ mỗi buổi trưa nàng đều phải chịu đói bụng.

Bất quá chuyện này nàng chưa từng nói với ai qua, ngay cả ông nội cũng vậy.

Như Tiểu Lam cúi đầu ăn cơm, nửa ngày cũng không nghe thấy Vu Tĩnh Kỳ nói chuyện, vì thế ngẩng đầu lên, thấy Vu Tĩnh Kỳ đang yên tĩnh xem xét nàng.

"Có chuyện gì?" Như Tiểu Lam kỳ quái nói.

"Người giống như... Có chút không giống với hôm đó." Vu Tĩnh Kỳ nghiêng đầu, giống như đang cố gắng tìm ra từ ngữ thích hợp: "Người có vẻ như đã cao lên một chút..."

"Người là muốn nói bỗng nhiên thấy ta trưởng thành hơn đi?" Như Tiểu Lam nheo mắt đặc ý nói: "Có phải hay không càng tăng thêm mị lực?"

"So với Tiêu tiên sinh, người còn kém xa lắm." Vu Tĩnh Kỳ nói móc.

Như Tiểu Lam nín nhịn.

Không sai, dù cho nàng đến thế giới này, cũng vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường, không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng không thể khiến nam tử vừa gặp đã thương.

"Là lớn hơn chút." Vu Tĩnh Kỳ bày ra bộ dáng lão nhân đánh giá nàng: "Ta nhớ ra rồi... Thái hậu đã từng kể qua về người, nàng nói người là người dị tộc, con dối đứng đầu giết chết phụ mẫu người, còn bắt nhốt người nhiều năm..."

"Phốc!" Như Tiểu Lam không nhịn được, phun hết cơm trong miệng ra.

Câu chuyện thêu dệt như thế mà cũng có người tin a!

Che miệng, thật vất vả mới nhìn xuống được nụ cười xấu xa ở trong lòng.

"Như Tiểu Lam." Vu Tĩnh Kỳ phía đối diện cắn chặt răng.

Ngẩng đầu, kinh ngạc khi thấy tất cả cơm canh nàng vừa phun ra đều dính ở trên người đối phương, trên cảm y hoa lệ đều là hạt cơm...

"Khụ khụ, xin lỗi xin lỗi." Như Tiểu Lam cuống quýt muốn đưa tay áo ra để lau cho đối phương.

Vu Tĩnh Kỳ lại hăm hăm đứng lên, phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Thả câu vì mục đích lấy cá ăn mới là vương đạo

Vu Tĩnh Kỳ không chào tạm biệt phát tay áo rời đi.

Chờ đến khi Như Tiểu Lam thu thập hộp đồ ăn xong đuổi theo, sớm đã không thấy bóng người đâu.

Lúc này nàng mới nhớ tới quy củ của Bạch Hạc học viện, thời gian nghỉ trưa, mọi người được phép tùy ý đi lại, cho nên không ít người đã đi nghỉ ngơi, hoặc là kết thêm bằng hữu ở trong học viện.

Như Tiểu Lam một lần nữa đi ra ngoài tìm kiếm Vu Tĩnh Kỳ, hỏi thăm vài người, rốt cuộc có người nói cho nàng biết Vu Tĩnh Kỳ thích nghỉ trưa ở Tàng thư lâu.

Như Tiểu Lam không quen thuộc đường đi trong học viện, vòng vo rất lâu mới tìm được Tàng thư lâu.

Xa xa nàng thấy bên ngoài Tàng thư lâu có một cái ao, nước ao xanh dập dờn.

Trên bờ ao, một nam tử tầm hơn ba mươi tuổi ngồi đó, lẳng lặng thả câu.

Như Tiểu Lam đi nhanh vài bước, chợt thấy thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ lộ ra sau đám cây cối ở một bên.

"Nguyên lai người ở đây a." Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thờ ra.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi trên một tảng đá, trên tay cũng cầm cần câu.

Khi đến gần Như Tiểu Lam mới chú ý tới vị nam tử cách đó không xa kia đang ngồi trên xe lăn, đầu gối đắp một tấm thảm, sắc mặt tái nhợt, tựa như sinh bệnh nhiều năm.

"Vừa rồi là ta không đứng, làm bản y phục người, người đừng nóng giận." Như Tiểu Lam đưa mặt lại gần.

Vu Tĩnh Kỳ hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cần câu trong tay.

Nam tử đối diện giống như không nhìn thấy bọn họ, nửa ngày trôi qua, đến ngay cả tư thế cũng không có biến hóa.

"Hắn là ai?" Như Tiểu Lam thấp giọng hỏi Vu Tĩnh Kỳ.

"Hắn là Thanh Đô tiên sinh, Tàng thư lâu do hắn quản lý, bởi vì hắn am hiểu y thuật, cho nên ở Bạch Hạc học viện có ai sinh bệnh đều đến tìm hắn."

"Hắn là đại phu đi?" Ánh mắt Như Tiểu Lam dừng trên xe lăn của Thanh Đô tiên sinh.

Nếu y thuật hắn tốt như vậy, vậy chân hắn là bị làm sao?

Như Tiểu Lam rất muốn hỏi vấn đề này, nhưng đúng lúc này, nàng nhìn thấy cần câu Thanh Đô tiên sinh vừa động, hắn kéo cần, theo một đạo đường cong màu bạc, một con cá nhỏ bị hắn câu lên, dừng ở trên bờ liễu mạng giây giữa.

"Cá được cá rồi!" Như Tiểu Lam hưng phấn nói.

Nhưng chưa đợi nàng hoan hô ra tiếng, đã thấy Thanh Đô tiên sinh gỡ cá nhỏ ra, tùy tay ném trở lại trong ao.

"À? Hắn câu cá không phải để ăn sao?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ chuyên chú nhìn cần câu: "Thanh Đô tiên sinh chỉ cần cá lớn."

Như Tiểu Lam đứng một hồi ở nơi đó, thấy cần câu Thanh Đô tiên sinh lại lay động một lần nữa, lần này câu lên được một con cá to.

Đôi mắt Như Tiểu Lam sáng lên: "Sẽ nướng ăn sao?"

Vu Tĩnh Kỳ xem thường liếc nàng một cái: "Trong đầu ngươi cuối cùng chứa toàn thứ gì a."

"Có chuyện gì? Có gì không đúng?"

"Từ trước đến nay Thanh Đô tiên sinh câu cá chưa bao giờ là để ăn."

"Vì sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ dừng một chút: "Ta cũng không biết... Dù sao ta cũng chưa bao giờ thấy hắn ăn cá qua."

Như Tiểu Lam nhìn về phía Thanh Đô tiên sinh, chỉ thấy hắn lấy con cá to ra khỏi cần câu, ném xuống bên người.

Con cá liễu mạng bật đáp, thân thể xoắn tít xoắn lui, nửa ngày cũng không tắt thở.

Lúc này Như Tiểu Lam mới chú ý tới dưới chân Thanh Đô tiên sinh đã sớm có năm, sáu con cá lớn đang nằm đó, tất cả đều bị đông lạnh, hiển nhiên chết đã lâu.

"Vu Tĩnh Kỳ." Mím cười trên mặt Như Tiểu Lam biến mất.

Phảng phất như cảm giác được Như Tiểu Lam khác thường, Vu Tĩnh Kỳ ngẩng đầu lên.

"Ngươi chưa bao giờ thấy hắn ăn cá, vậy cuối cùng những con cá kia đã đi nơi nào?"

Vu Tĩnh Kỳ nghiêm túc suy nghĩ, trước kia hắn chưa từng suy xét đến loại vấn đề nhảm chán này, hiện tại thấy Như Tiểu Lam hỏi như thế, hắn đúng là không trả lời được.

"Không biết." Hắn đành phải nói thật.

Như Tiểu Lam không chớp mắt nhìn chằm chằm Thanh Đô tiên sinh, con người màu xanh trong suốt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vu Tĩnh Kỳ bất giác nhìn đến ngây người.

Hắn chưa từng gặp qua ánh mắt xinh đẹp như thế, trong suốt, mỹ lệ làm cho tâm hồn người ta sợ hãi, tựa như viên đá quý.

"Vu Tĩnh Kỳ, tốt nhất ngươi nên cách xa hắn một chút." Như Tiểu Lam lầm bầm nói.

"Cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Ngươi đang nói bậy cái gì."

"Ta đây cũng là vì lo lắng cho an toàn của ngươi." Như Tiểu Lam nghiêm mặt nói: "Ta không biết là ai muốn lấy mạng ngươi, nhưng mà để giảm bớt nguy hiểm, ngươi cần phải tránh xa những nhân vật nguy hiểm ra."

"Nhân vật nguy hiểm, ngươi đang nói Thanh Đô tiên sinh?" Vu Tĩnh Kỳ nhìn không được cười nhạo một tiếng: "Ngươi bắt quá mới đến học viện hai ngày, thật sự cho rằng bản thân đã hiểu hết mọi thứ sao? Hắn chính là người giỏi văn học nhất trong học viện, tài năng của hắn tuyệt đối không thua kém với bất kỳ vị tiên sinh nào ở đây, hắn đàn rất hay, không thua kém Tiêu tiên sinh chút nào, nhưng mà hắn làm người khiêm tốn, không thích nổi bật, cho nên cam tâm ở nơi này, rõ ràng ngươi không hiểu gì hết!"

Vu Tĩnh Kỳ kích động, sắc mặt đỏ lên.

"Ta không hiểu." Như Tiểu Lam không chút nào lùi bước, nàng bước đến đứng bên cạnh ao lại khiến Vu Tĩnh Kỳ sinh ra một loại ảo giác, giống như nàng cao lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn không còn là tiểu mọt hồ trong phòng học, cũng quý tham ăn kia nữa.

Ánh mắt nàng sáng long lanh, tự tin vô cùng.

"Ta chỉ biết con người câu cá đều có mục đích, không có lý do gì câu cá lên bờ, rồi lại mắt lạnh nhìn chúng giãy giụa, chết đi, đây chính là sự tàn nhẫn lớn nhất."

Nàng vẫn nhớ ông nội đã từng nói qua, có một số người nhìn qua vân đạm phong khinh, nhưng trong xương cốt lại chôn giấu tính cách bạo ngược không muốn cho người khác biết.

Chỉ là bình thường bọn hắn không phát tiết ra, cho nên chỉ có thể tìm kiếm khoái cảm qua thị giác.

Hành hạ động vật đến chết, hoặc là hành hạ chính mình đến chết.

"Người nói vậy! Tiên sinh chỉ là đang tu thân dưỡng tính." Vu Tĩnh Kỳ phản bác.

"Tu thân dưỡng tính là ngồi xem mấy con cá giãy giụa rồi tắt thở như thế nào sao? Trong hoàn cảnh đó mọi người đều sẽ thả phóng sinh người hiểu không."

"Cũng có thể là mạng về." Vu Tĩnh Kỳ phản bác có chút vô lực.

"Mạng về là phải để ăn." Như Tiểu Lam nói đúng lý hợp tình: "Ăn uống là thiên tính của con người, ăn vào chúng sẽ hóa thành máu thịt của chúng ta, chúng ta cũng coi như không làm lãng phí sinh mệnh của chúng."

Vu Tĩnh Kỳ mấp máy miệng nửa ngày, hắn không nghĩ tới mình lại đuối lý trước một nha đầu như thế.

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó lạnh lùng nhìn Thanh Đô tiên sinh, trong ánh mắt tràn đầy địch ý.

Nhưng mà đối với một người như vậy, Vu Tĩnh Kỳ thế nhưng phát hiện bản thân lại không hề sinh ra hận ý.

Ở học viện, Thanh Đô tiên sinh là bằng hữu duy nhất của hắn, cũng là lão sư hắn, nếu đổi thành người khác nói lão sư hắn như thế, hắn đã sớm đánh một quyền đi qua.

Nhưng mà những lời tiểu nha đầu này nói, lại khiến hắn không tức giận nổi.

Hắn cảm thấy, đạo lý nàng nói đều là ngụy biện, nhưng hắn lại không nghĩ ra được lý do để phản bác.

Thanh Đô tiên sinh chậm rãi thu hồi cần câu, Vu Tĩnh Kỳ thấy vậy, cũng vội vàng thu dọn cần câu của mình rồi chạy tới hỗ trợ.

Thanh Đô tiên sinh cắt hết cá vào thùng, Vu Tĩnh Kỳ giúp hắn xách theo, hai người xoay người vào Tầng thư lâu, từ đầu đến cuối, Thanh Đô tiên sinh đều không nhìn Như Tiểu Lam bên này dù chỉ là một cái, thật giống như nàng căn bản không hề tồn tại.

Vào Tầng thư lâu, Thanh Đô tiên sinh bảo Vu Tĩnh Kỳ bỏ đồ xuống, chính mình tự xoay bánh xe lăn, chậm rãi vào trong phòng nghỉ ngơi.

Vu Tĩnh Kỳ do dự mãi, vẫn là hỏi một câu: "Tiên sinh, cá này để ở đâu a?"

"Ném đi." Trong phòng truyền đến tiếng nói nhàn nhạt của Thanh Đô tiên sinh: "Tất cả đều đã chết... Giữ lại cũng không có tác dụng gì..."

Câu cuối cùng bị thanh âm buông rèm che đi, Vu Tĩnh Kỳ thậm chí còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Không phải cổ độc, là độc chú

Như Tiểu Lam ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cuối cùng cũng chờ đến thời gian tan học.

Vu Tĩnh Kỳ sau khi nghỉ trưa trở về liền không để ý đến nàng, nàng cũng không thêm để ý, dù sao nhiệm vụ của nàng là theo dõi hắn, chứ không phải bởi hắn tán gẫu.

Lại nói tiểu vương gia này vô cùng độc miệng, thuyền nhỏ hữu nghị nói là lật là lật.

Nhóm học sinh một người tiếp một người rời khỏi phòng học, Như Tiểu Lam mềm oặt nằm bò lên bàn, cả người giống như cái thìa không được tưới đủ, ừ ừ.

Bên người truyền đến thanh âm sách vở rơi xuống.

Như Tiểu Lam uể oải nhìn về phía tiếng động.

Chỉ thấy Vu Tĩnh Kỳ cong thắt lưng, một tay chống vào lưng ghế, miệng phun ra máu.

Như Tiểu Lam bị dọa sợ, tiến lên túm lấy cánh tay hắn.

"Vu Tĩnh Kỳ, người không được chết a!"

Người mới chết đi.

Vu Tĩnh Kỳ nói không ra lời, chỉ có thể trợn trừng mắt.

"Không được ngắt xiu a, người phải cố chịu." Như Tiểu Lam đỡ hán ngồi xuống ghế: "Chuyện này là sao... Có phải người đã ăn vụng thứ gì không? Vì sao lại hộc máu, chẳng lẽ là ngộ độc thức ăn!"

Như Tiểu Lam ép sát hai má hán, bắt hán mở miệng ra: "Nhanh nhổ ra, nhanh lên, bằng không sẽ chết!"

Vu Tĩnh Kỳ cắn chặt răng, nếu không phải trên người không còn sức lực, hán thật sự muốn đập đầu hôn mê luôn.

Nha đầu này sợ hán chết không đủ nhanh sao?

"Đi?" Như Tiểu Lam đang đỡ tay hán đột nhiên khựng lại: "Người giống như không phải trúng cổ độc, mà là..."

Nàng còn chưa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên lóe lên một bóng người, kéo nàng ra, thay nàng đỡ lấy Vu Tĩnh Kỳ.

"Chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan vội hỏi.

Nhìn thấy là Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam nhẹ nhàng thở ra: "Ta cũng không biết, đột nhiên hán thành ra như vậy."

Vu Tĩnh Kỳ dùng tay áo lau máu nơi khóe miệng, mở miệng nói: "Đưa ta đến Tàng thư lâu."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Chẳng lẽ là cổ độc người phát tác?"

Vu Tĩnh Kỳ gật đầu.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, phản phó Huyền Ngọc ngoài cửa: "Lập tức đưa tiểu vương gia hồi cung."

"Không, ta muốn đi Tàng thư lâu, Thanh Đô tiên sinh hán sẽ giúp ta..." Vu Tĩnh Kỳ giẫy giụa nói.

Thấy Thanh Mặc Nhan không hiểu, Như Tiểu Lam nhỏ giọng giải thích với hán: "Thanh Đô tiên sinh ở Tàng thư lâu biết y thuật."

"Hán trị được cổ độc?" Từ nhỏ hán đã sống với cổ độc, mấy năm nay luôn âm thầm tìm kiếm người biết về cổ độc trong Dạ Hạ quốc, nhưng phàm là những người hiểu về cổ độc mà hán tiếp xúc qua, lại không ai có thể giải cổ độc trong người hán.

Phương thuốc giải độc Trường Hận cho hán là phương thuốc bí mật tộc bọn họ không truyền ra ngoài, Trường Hận chỉ có thể dựa theo đó chế được.

Thanh Mặc Nhan căn bản chưa từng nghe qua Thanh Đô tiên sinh của Bạch Hạc học viện biết giải cổ độc.

Đúng lúc này, hán cảm giác được có người lôi kéo tay áo hán.

Cúi đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam chớp mắt với hán, chỉ ra phía ngoài cửa.

Thanh Mặc Nhan hiểu ý, giao Vu Tĩnh Kỳ cho Huyền Ngọc chiếu cố, mang Như Tiểu Lam ra ngoài.

"Thanh Mặc Nhan, ta cảm thấy thứ Vu Tĩnh Kỳ trúng không phải cổ độc." Như Tiểu Lam dùng thanh âm vừa đủ cho hai người nghe nói.

"Làm sao người biết?" Thanh Mặc Nhan khó nén kinh hãi trong lòng.

Bởi vì Viện Sứ Thái y viện đã tự mình bắt mạch cho Vu Tĩnh Kỳ, nói trước mặt Hoàng đế Vu Tĩnh Kỳ trúng cổ độc, phải biết rằng chẩn đoán nhầm hoặc nói dối chính là tội khi quân, điều tra ra sẽ rơi đầu.

Chỉ là một tên Viện Sứ, lại dám mạo hiểm nói dối, trong đó nhất định có mục đích không muốn để cho ai biết.

"Không phải cổ độc?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan mang theo tia tàn khốc: "Người xác định?"

Như Tiểu Lam nghiêm túc gật đầu: "Khi người phát tác cổ độc ta đã nhìn thấy, thứ hán trúng căn bản không phải cổ độc, mà là độc chú."

"Độc chú?" Thanh Mặc Nhan ngẩn người, Người biết chuyện Mạc Từ quốc?"

Lần này đến lượt Như Tiểu Lam mờ mịt: "Cái gì Mạc Từ quốc?"

"Người không biết? Vậy người nghe chuyện độc chú này ở đâu?" Quen biết vật nhỏ càng lâu, càng phát hiện trên người nàng cất giấu quá nhiều bí mật.

"Là ông nội dạy cho ta, chẳng lẽ ở nơi này các người cũng biết thuật nguyên rửa người sao?" Như Tiểu Lam kinh ngạc.

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Hoàng tộc Mạc Từ quốc bị trúng thuật nguyên rửa, ngôi vị Hoàng đế trước nay chỉ có thể để cho nữ tử kế thừa, nhưng mà người ngoài lại rất khó tìm hiểu sự tình liên quan đến các nàng."

Như Tiểu Lam không nghĩ tới thế giới này lại có người biết đến thuật nguyên rửa, không khỏi hưng phấn lên, có lẽ thế giới này cùng với thế giới hiện đại nàng sống có chút quan hệ.

"Trước mặt kẻ vấn đề này, người có biện pháp giải độc chứ không?" Thanh Mặc Nhan chờ mong nhìn nàng.

Như Tiểu Lam nở nụ cười, nheo mắt, tươi cười sáng lạn: "Đương nhiên là có biện pháp rồi."

Thanh Mặc Nhan hít một hơi thật sâu.

Đang nghe đến câu trả lời khẳng định của vật nhỏ, một cái ý tưởng lớn mật bỗng hình thành trong đầu hắn.

Nếu nói, tất cả âm mưu này không phải nhằm vào Vu Tĩnh Kỳ, mà là nhằm vào quý thảo trong tay hắn, cứ như vậy, tất cả suy đoán đều sẽ được thành lập.

Trước tạm thời mặt kẻ người hạ độc chứ với Vu Tĩnh Kỳ là ai, chuyện quý thảo hắn không thể kéo dài.

Mấy ngày hôm nay Thái tử liên tục cho người đến mời hắn, hắn lại luôn tránh mặt, cứ như vậy chỉ sợ thật sự sẽ lạnh lẽo dần dần.

Trở lại trong phòng, Thanh Mặc Nhan ném cho Huyền Ngọc một cái ánh mắt: "Đem tiểu vương gia tới Tàng thư lâu đi."

Huyền Ngọc đi theo Thanh Mặc Nhan nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt liền biết được tâm ý của chủ tử, lập tức đỡ Vu Tĩnh Kỳ đi ra phía ngoài cửa.

Thừa dịp Vu Tĩnh Kỳ không đề ý, Huyền Ngọc nâng tay lên, đánh một kích sau gáy đối phương, đem Vu Tĩnh Kỳ đánh ngất đi.

"Đưa hắn xuống núi, nhanh chóng tiến cung." Thanh Mặc Nhan thuận tay ôm lấy Như Tiểu Lam, mấy người hướng chân núi mà đi.

Như Tiểu Lam ghé vào đầu vai Thanh Mặc Nhan, nhìn về phía sau.

Trên đường nhỏ học viện, ẩn ẩn hiện ra thân ảnh ngồi xe lăn.

Như Tiểu Lam đuổi thẳng người, muốn nhìn rõ hơn, nhưng mà Thanh Mặc Nhan đi rất nhanh, nàng mới chỉ kịp liếc mắt một cái, thân ảnh kia đã biến mất trong tầm mắt của nàng.

Ra khỏi Bạch Hạc học viện, Thanh Mặc Nhan vừa đúng lúc thấy xe ngựa trong cung phái tới đón Vu Tĩnh Kỳ, hắn dàn xếp tốt cho Vu Tĩnh Kỳ, rồi sau đó bí mật dẫn đi Huyền Ngọc một phen.

Huyền Ngọc lĩnh mệnh, giục ngựa chạy như bay mà đi.

Sau đó Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe ngựa, đi theo đuôi xe Vu Tĩnh Kỳ hướng về Hoàng cung.

Ở trên đường, Thanh Mặc Nhan hỏi Như Tiểu Lam kỹ càng về phương pháp giải độc chứ.

Từ sau khi hắn biết Như Tiểu Lam thường xuyên phải về bùa, trong xe ngựa đã sớm phòng bị một ít chu sa, Như Tiểu Lam lập tức về bùa giải độc chứ.

"Thieu hủy nó, hòa vào trong nước để Vu Tĩnh Kỳ uống sẽ không có việc gì." Như Tiểu Lam nói.

Thanh Mặc Nhan cất lá bùa giải độc chứ đi, suy nghĩ nói: "Lần này hắn trúng độc chứ người có thể giải trừ giúp hắn, nhưng mà ngày nào chưa bắt được hung thủ, hắn lại trúng độc chứ tiếp thì phải làm sao bây giờ?"

Như Tiểu Lam kỳ quái nhìn hắn: "Ta lại về lá bùa là được."

"Có hay không phương pháp có thể hoàn toàn phòng ngừa tiểu vương gia trúng độc chứ?"

Như Tiểu Lam nháy mắt: "Ý người là..."

"Nếu đã có người bức ta giao ra quý thảo, như vậy ta cũng không ngại tương kế tựu kế." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại, ẩn giấu tia sắc bén nơi đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Hoàng thượng, trong tay Thiếu khanh hình như có quý thảo

Hoàng cung.

Một vị cung nữ cúi đầu đi vào trong viện: "Hoàng hậu, Thái tử điện hạ đến."

Hoàng hậu tựa trên giường nệm, duỗi tay, hai cô cung nữ quý trên mặt đất, dè dặt cẩn trọng giúp nàng cắt sửa móng tay.

"Mau mời." Hoàng hậu nói.

Không lâu sau, Thái tử từ ngoài điện tiến vào, trong lòng ôm một con chồn trắng.

Hoàng hậu dùng một bàn tay vẫy nhẹ, cung nữ lập tứ khom người lui xuống.

"Muộn vậy rồi, Thành nhi còn có việc gì?" Hoàng hậu hỏi.

Thái tử cười cười: "Không có việc thì không thể đến chỗ mẫu hậu sao?"

Hoàng hậu bất an đánh giá Thái tử: "Gần đây thân thể Thành nhi thế nào?"

Thái tử ho khan vài tiếng: "Vẫn tốt, làm phiền mẫu hậu thấp thòm."

Lúc này có cung nữ bưng nước trà tới, Thái tử duỗi tay nhận lấy, ai biết ngón tay vừa động đến chén trà thì đột nhiên run lên, chén trà "rầm" một tiếng rơi xuống đất.

Cung nữ sợ hãi, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Hoàng hậu trấn tĩnh dị thường, quát khẽ: "Tất cả các người đều lui ra đi."

Cung nữ nhanh chóng lui xuống.

Trong điện lớn như vậy chỉ còn lại hai người Hoàng hậu cùng Thái tử.

Thái tử cong lưng, thân thể vận vẹo thành hình dạng kỳ quái, đôi mắt lộ ra tơ máu dày đặc.

"Thành nhi..." Hoàng hậu đứng dậy muốn tiến lên đỡ.

Chồn trắng vèo một cái nhảy lên bàn, mở to ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hoàng hậu.

Hoàng hậu cả kinh, vội rút tay trở về, ngồi ở chỗ kia không dám cử động.

Qua một lúc lâu, Thái tử dần trở lại bình thường, chậm rãi ngồi thẳng thân thể, màu đỏ nơi đáy mắt đã lui bớt đi.

"Thành nhi, có cần gọi Thái y tới không?" Hoàng hậu vội hỏi.

Thái tử thân nhiên cười: "Dù có gọi bọn họ tới cũng không giúp được gì."

Hoàng hậu không khỏi âm thầm.

Thái tử nói không sai, nhiều năm như thế, tất cả Thái y trong cung đều không trị được bệnh của hắn, nếu không phải nàng dùng chút thủ đoạn, bảo người Thái y viện âm thầm bóp méo lịch bệnh của Thái tử, chỉ sợ đến ngay cả vị trí Thái tử cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vô luận thế nào Hoàng đế cũng sẽ không chọn một người thân mang bệnh không trị được kế thừa ngôi vị Thái tử.

Người Thái y viện vẫn luôn gạt Hoàng thượng, chỉ nói thua nhỏ Thái tử trúng độc, bị thương tổn nguyên khí, phải điều dưỡng lâu dài.

Chồn trắng tiến đến bên người Thái tử, dùng mũi ngửi ngửi trên người hắn.

"Đúng rồi, lần này nhi thần đến đây, là muốn hỏi mẫu hậu một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Lúc trước mẫu hậu lấy được phương thuốc kia ở đâu?"

"Phương thuốc nào..." Ánh mắt Hoàng hậu lập lòe.

Thái tử cười ưu nhã: "Tự nhiên là phương thuốc có thể trị bệnh trên người nhi thần."

Hoàng hậu tránh ánh mắt Thái tử, cầm chén trà lên: "Phương thuốc kia... Là do một vị Thái y lưu truyền lại."

"Không biết là vị Thái y nào?"

"Cái này... Hơn hai mươi năm trước, hắn đã từ quan hồi hương rồi."

"Không biết Thái y viện có ghi chép lại hay không?"

Hoàng hậu lắc đầu: "Nhiều năm như thế, thời điểm hắn từ quan đã hơn bốn mươi tuổi, hiện tại sợ là đã sớm qua đời rồi đi."

"Nói như vậy nhi thần sẽ không tìm được hắn?"

Hoàng hậu hơi tức giận: "Đúng vậy, người phải tin tưởng phương thuốc kia, bản cung tin tưởng phương thuốc đó không thể nào sai được."

Thái tử mỉm cười đứng dậy: "Nhi thần đã biết, nhi thần sẽ không đi tìm vị Thái y đã từ quan kia, thời gian không còn sớm, nhi thần cáo lui."

Hoàng hậu vừa định nói tiếp, chợt nghe thấy ngoài điện truyền đến tiếng nói the thé của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Hoàng hậu vội vàng đứng dậy, cùng Thái tử đến trước điện tiếp giá.

Hoàng đế tiến vào nhìn thấy Thái tử có chút kinh ngạc: "Muộn như thế, Thái tử còn chưa trở về?"

"Ban ngày nhi thần ngủ hơi nhiều, buổi tối không ngủ được, cho nên đến bồi mầu hậu nói chuyện, hiện tại đang định trở về." Thái tử cung kính nói, nghiêm nhiên đứng với tiêu chuẩn hiếu tử.

Hoàng đế gật đầu: "Thân thể quan trọng hơn, ngươi nên về đi."

"Nhi thần cáo lui." Thái tử cúi đầu thi lễ.

Hoàng hậu tiến lên đỡ cánh tay Hoàng đế, hai người vừa đi vài bước vào trong điện, chợt nghe thấy Thái tử phía sau nói: "Đúng rồi, phụ hoàng, có một chuyện... Không biết có nên nói hay không."

Hoàng đế dừng bước chân: "Chuyện gì?"

"Có liên quan đến trường tử tử đệ, chuyện của Vu Tình Kỳ." Thái tử nhú mày, thần sắc nhìn qua do dự bất định.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Hoàng hậu, Hoàng hậu lập tức biết điều thối lui.

Thẳng đến khi chỉ còn lại Hoàng đế cùng Thái tử, Hoàng đế mới mở miệng nói: "Chuyện của Tình Kỳ, ngươi biết chút cái gì."

"Nhi thần không dám nói lung tung, chỉ là nghe được chút lời đồn." Thái tử cung kính nói: "Đại lý tự Thiếu khanh mang theo Như cô nương hẩn nhận nuôi rời khỏi kinh thành tìm người thân, mặc dù tìm kiếm không có kết quả, nhưng lại mang về được một loại dược liệu quý hiếm, nhi thần nghe nói loại dược này số lượng cực kỳ ít, sớm đã có húng thú muốn xem qua một chút, tiếc rằng công việc Thiếu khanh bận rộn, nhiều lần khước từ nhi thần."

Ánh mắt Hoàng đế lóe lên: "Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?"

"Nghe nói phụ hoàng dán thông báo tìm một loại dược liệu, nhi thần chợt nhớ ra loại dược liệu quý hiếm Thiếu khanh mang về, hình như có tên là quý thảo..."

Hoàng đế nhú mày: "Việc này ngươi nghe ai nói?"

"Nhi thần uống thuốc quanh năm, cho nên hàng năm đều phái người đến vùng núi xa xôi để tìm dược, vừa vặn bọn họ ở Thạch Phưong trấn gặp qua Thiếu khanh, mà đó đúng là nơi quý thảo sinh trưởng..."

Không đợi Thái tử nói hết câu, Hoàng đế vung tay áo lên, lớn tiếng phân phó: "Người tới, truyền Đại lý tự Thiếu khanh vào cung!"

Thái tử cúi đầu, cung kính thối lui sang một bên.

Ngoài điện chạy tới một tên thái giám, quỳ rạp xuống đất bẩm: "Hoàng thượng, Đại lý tự Thiếu khanh mang theo quý thảo, đang ở trong cung Thái hậu chuẩn bị cho tiểu vương gia uống thuốc."

Nghe được lời này, Thái tử đột nhiên ngẩng đầu lên, khóe miệng vắn vẹo vài cái, lộ ra biểu cảm chế nhạo.

Hoàng đế ngăn người, trầm giọng nói: "Vừa vặn, Thái tử đi cùng thăm đi."

"Tuân chỉ." Thái tử cúi đầu, không ai nhìn thấy lúc này trong đáy mắt hắn đang nổi lên ánh sáng nhạt.

Cung Thái hậu.

Thanh Mặc Nhan chỉ tay vào vị khoác áo choàng màu đen: "Người này là vị vị thần từng nhắc tới, người hiểu được cách giải cổ độc."

Thái hậu hồ nghi đánh giá đối phương: "Vì sao hắn không chịu lấy gương mặt thật ra gặp người?"

Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói: "Thỉnh Thái hậu cho người lui hết, vị thần sẽ hướng Thái hậu giải thích."

Thái hậu quét mắt xung quanh, cung nữ cùng thái giám lập tức rời khỏi điện.

Như Tiểu Lam ngồi bên người Thái hậu, thấp giọng nói: "Ta nhận ra hắn, hắn là y quan Đại lý tự."

Thái hậu ngạc nhiên nói: "Sao ngươi nhận ra được hắn?"

"Lần trước ta sinh bệnh chính hắn đã xem giúp ta." Như Tiểu Lam lấy tay che miệng, ra vẻ thần bí: "Nhưng mà Thanh Mặc Nhan không muốn để người khác biết hắn giải được cổ độc."

Lời này từ trong miệng Như Tiểu Lam thốt ra hiển nhiên càng thêm ngây thơ hồn nhiên.

Thái hậu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Những điều Tiểu Lam nói là sự thật?"

"Vâng." Thanh Mặc Nhan vẫy tay với người mặc áo choàng đen, người nọ liền bỏ mũ choàng che đầu xuống, tiến lên hành lễ.

"Người này tên là Trường Hận, chính là y quan ưu tú nhất của Đại lý tự, lần này nếu muốn điều tra rõ là ai hạ độc, tất phải dựa vào người này, vì thần lo lắng nếu hân chưa khỏi cho tiểu vương gia, sẽ chọc giận hung thủ xuống tay với hân."

Thái hậu nghe xong khẽ gật đầu, nàng cũng lo lắng hung thủ sẽ xuống tay với Vu Tĩnh Kỳ một lần nữa, nếu người này bị hại, đến lúc đó sẽ không còn ai có thể cứu Vu Tĩnh Kỳ.

"Chỉ cần người có thể giải cổ độc trong người tiểu vương gia, ai gia liền chuẩn cho người ở trong cung không cần dùng gương mặt thật ra gặp người."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Thiếu Khanh, phương thuốc chúng ta cần đều giống nhau

Trường Hận lấy từ trong lòng ra một cái hộp, mở lấy một viên thuốc màu đen ra.

"Đây là quý thảo?" Thái hậu nghi hoặc nói.

"Nó là đan được được luyện chế từ quý thảo, khi Thiếu Khanh mang về cũng không có ai nhận ra nó, thảo dân cũng là ở một đêm mở hộp thuốc ra phát hiện nó đang phát sáng, lúc này mới suy đoán nó chính là được liệu mà Hoàng thượng dán thông báo tìm kiếm."

"Thuốc này người đảm bảo tuyệt không sai lầm?" Trong lúc bất tri bất giác, thanh âm Thái hậu có chút tàn khốc.

Không đợi Trường Hận mở miệng, Thanh Mặc Nhan đã tiến lên một bước: "Vi thần nguyện mang tính mạng ra đảm bảo."

Thái hậu nhìn Thanh Mặc Nhan, lúc này mới vầy vầy tay: "Một khi đã như vậy, ai gia sẽ tin người một lần."

Trường Hận cầm hộp thuốc đi tới sau màn che.

Vu Tĩnh Kỳ đang nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm Trường Hận lại đây, thần sắc khẩn trương.

Như Tiểu Lam lúc này liền đi theo tiến vào, cười hi hi nói: "Vu Tĩnh Kỳ, nguyên lai người lại sợ phải uống thuốc a."

"Ai sợ!" Vu Tĩnh Kỳ trừng mắt với nàng.

"Nhìn người bị dọa mặt mũi trắng bệch, trước mặt nhiều người như thế cũng không sợ bị chê xấu hổ... Xấu hổ..." Như Tiểu Lam làm mặt quỷ.

Vu Tĩnh Kỳ không nhịn được nữa: "Thuốc đâu, mang tới."

Trường Hận mở hộp thuốc ra, Như Tiểu Lam cầm viên thuốc cười với hân: "Há mồm."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên đỏ lên, vươn tay: "Đưa đây, ta tự mình uống."

"Khó mà làm được, thuốc này rất trân quý, cũng chỉ có một viên duy nhất, nếu người không cẩn thận làm rơi... Sẽ không thể cứu."

Vu Tĩnh Kỳ mấp máy miệng, do dự nửa ngày, hạ quyết định, nhắm mắt lại, mở miệng ra.

Trường Hận thừa dịp Như Tiểu Lam cùng Vu Tĩnh Kỳ nói chuyện liền quay người đi, dùng áo choàng che giấu thân hình, lấy từ trong tay áo ra một lá bùa, ném vào trong bát thiêu hủy, sau đó đổ nước vào.

Như Tiểu Lam thấy Trường Hận bưng bát nước lại đây, liền đem thuốc nhét vào trong miệng Vu Tĩnh Kỳ.

Vu Tĩnh Kỳ nhận lấy bát nước, uống một hơi cạn sạch.

"Tốt, người có thể đi rồi." Bỏ bát xuống, Vu Tĩnh Kỳ khàn giọng nói.

Như Tiểu Lam bẹp miệng, đi thì đi, nếu không phải vì phối hợp để Trường Hận đốt lá bùa, nàng cũng không tiến vào đâu.

Vu Tĩnh Kỳ thấy nàng xoay người bước đi, trong lòng không hiểu sao lại có chút khó chịu.

"Đây là ở trong cung, người có biết quy củ hay không." Hân bất mãn nói: "Lui ra ngoài phải hành lễ với ta."

Như Tiểu Lam dừng lại bước chân.

Vu Tĩnh Kỳ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chờ Như Tiểu Lam chịu thua.

Như Tiểu Lam xoay người lại, nhưng lại không hành lễ, mà là lè lưỡi với hân, làm mặt quỷ.

"Mới không hành lễ với người đâu, người đồ trẻ con."

Trường Hận cúi đầu nhanh chóng rời khỏi, miễn cho rước họa vào thân.

Vu Tĩnh Kỳ tựa như bị sét đánh, cả người đều ngây ngẩn.

Hắn lớn đến từng này, vẫn là lần đầu tiên bị người khác mắng là đồ trẻ con ngay trước mặt, hơn nữa đối phương còn ít tuổi hơn hắn...

"Như Tiểu Lam!" Vu Tĩnh Kỳ rít gào một tiếng.

Như Tiểu Lam vèo một cái chui ra khỏi màn che, dính đến bên người Thái hậu: "Tiểu vương gia uống xong thuốc, tinh thần rất tốt."

Thanh Mặc Nhan đỡ Thái hậu đi đến sau màn che, thấy Vu Tĩnh Kỳ ngồi ở trên giường, sắc mặt ửng đỏ, tức giận, Thái hậu liền liên tục vuốt cảm.

"Quả nhiên tinh thần rất tốt."

Lòng ngực Vu Tĩnh Kỳ như muốn nổ tung.

Cái gì mà tinh thần rất tốt, hắn rõ ràng là đang tức điên có được không.

Như Tiểu Lam trốn sau y phục Thái hậu, cười hì hì nhìn Vu Tĩnh Kỳ, dương khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động xê dịch, chặn người Như Tiểu Lam lại.

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng thông truyền của thái giám: "Hoàng thượng đến, Thái tử điện hạ đến."

Hoàng đế cùng Thái tử một trước một sau bước vào, khi Thái tử thấy Thanh Mặc Nhan, ánh mắt hơi lóe.

Sau khi Như Tiểu Lam nhìn thấy Thái tử cùng chồn trắng của hắn, lập tức lui đến sau lưng Thanh Mặc Nhan.

Vu Tĩnh Kỳ vừa xuống giường, đi ra vừa vận thấy một màn như vậy, có chút kinh ngạc.

Bằng tính tình không sợ trời không sợ đất của Như Tiểu Lam, không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ sợ Thái tử.

Mọi người tiến lên hành lễ với Hoàng đế cùng Thái tử.

Hoàng đế thấy Vu Tĩnh Kỳ đi ra liền kinh ngạc nói: "Thân thể Tĩnh Kỳ không còn gì đáng ngại?"

"Vâng, vừa rồi tôn nhi dùng quý thảo Thiếu khanh mang đến, không còn gì đáng ngại."

Nghe xong lời này, Thái tử bỗng nhiên mở to mắt, nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, ra vẻ kinh ngạc nói: "Quý thảo... Không nghĩ tới cư nhiên trong tay Thiếu khanh lại có loại dược liệu trân quý như vậy, vì sao bây giờ mới lấy ra?"

"Lúc trước vì thần cũng không biết vật ấy là quý thảo, trời xui đất khiến mới đoạt được, lúc đó cũng không để ở trong lòng, đây cũng là tiểu vương gia được trời cao phù hộ, hoàng ân bao la, mới có thể chuyển nguy thành an."

Thanh Mặc Nhan một phen nói đến giọt nước cũng không lọt, hơn nữa Thái hậu còn nhỏ giọng đem việc Thanh Mặc Nhan mang y quan Đại lý tự tới nói cho Hoàng đế nghe.

Lúc này trên mặt Hoàng đế mới lộ ra vẻ tươi cười: "Nếu Tĩnh Kỳ đã không có việc gì, trăm cũng an tâm hơn, lần này Mặc Nhan lại lập công lớn, trăm sẽ cẩn thận suy nghĩ, nên thưởng người thế nào."

Thanh Mặc Nhan chấp tay cúi đầu: "Vi thần không dám nhận thưởng."

Hoàng đế cùng Thái hậu cười thoải mái, sắc mặt Thái tử lại càng ngày càng trắng bệch.

Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Đáng tiếc Thái tử điện hạ tới quá trễ, không được tận mắt chứng kiến tiểu vương gia ăn quý thảo."

"Thuốc này thật đúng là thần kỳ, Tĩnh Kỳ mới ăn vào đã có thể xuống giường." Thái hậu vui vẻ nói.

"Không có việc gì là tốt rồi." Hoàng đế cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu Vu Tĩnh Kỳ thực sự xảy ra chuyện ở trong cung, hắn thật không biết nên giao đãi thế nào với Tử hoàng tử đang mang binh xuất chinh.

Khóc miệng Thái tử run lấy bảy, toàn bộ thân thể đều giống như bị cứng lại.

"Thái tử điện hạ thân thể không thoải mái sao?" Thanh Mặc Nhan ám chỉ nói.

Lúc này Hoàng đế mới chú ý tới thân hình lung lay sắp đổ của Thái tử: "Nhanh đi mời Thái y!"

"Không cần, nhi thần không sao." Thái tử từ chối, ngữ khí có chút lãnh đạm, bất quá Hoàng đế lại cho rằng chỉ là thân thể hắn không thoải mái, nên cũng không nghĩ nhiều.

"Nếu đã không có việc gì thì nên về sớm một chút đi." Hoàng đế thúc giục.

Thân thể Thái tử làm hấn hao tổn không ít tâm trí, nhiều năm như thế ngày nào cũng dùng thuốc điều dưỡng, vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp.

Thái tử được thái giám đỡ rời khỏi, trước khi rời đi ánh mắt đảo qua trên người Thanh Mặc Nhan, sắc mặt trắng bệch tựa như người tuyết mới được kéo từ trên nền tuyết ra.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan chú ý tới khi Thái tử rời đi, sâu trong đáy mắt ngăm lóe lên sát ý.

Trong nháy mắt, Thanh Mặc Nhan phảng phất như thấy được cây đao sắc bén từ trong mắt hấn, không tiếng động kêu gào, khát vọng muốn được uống no máu tươi.

Thái giám đỡ Thái tử trở về trong cung hấn.

Cung nữ thấy hấn nghiêng về lão đảo lại đây, liền tiến lên nâng đỡ.

Thái tử đột nhiên kéo lấy nàng, chôn mặt ở đầu vai đối phương, thái giám nhanh chóng thối lui, cũng tiện tay đóng cửa điện lại.

Cung nữ vừa mừng vừa sợ, ai cũng muốn phi thân lên cảnh cao hóa thành phượng hoàng, dù cho các nàng đều biết rõ tính tình Thái tử không hề nhu hòa như người ngoài nhìn thấy...

"A!" Một đống cung nữ chưa kịp thành hình đã bị một trận đau đớn bèn nhón đánh nát.

Thái tử cắn thật mạnh phần cổ nàng.

Cung nữ gầy dựa kêu cứu, nhưng mà thẳng đến khi Thái tử cắn đứt động mạch của nàng, cung điện to như vậy cũng không có một ai tiến vào cứu giúp...

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, Thái tử chậm rãi đứng lên, dùng tay áo lau đi vết máu dính trên môi.

"Cho rằng như vậy là có thể gạt được ta sao?" Thái tử đi đi lại lại trong đại điện không người, giống như một luồng u hồn: "Quý thảo... Ta nhất định phải đoạt về trong tay, bởi vì ta biết, phương thuốc chúng ta cần đều giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Đây là hôn môi hay là rửa mặt

Sau khi Thái tử rời đi, Hoàng đế lệnh cho cung nhân lui hết, gọi Trường Hận đến.

"Lần này ngươi có công trị khỏi cho tiểu vương gia, muốn được thưởng gì?"

Trường Hận cung kính dập đầu: "Thảo dân không dám nhận ban thưởng, quý thảo là do Thiếu Khanh đại nhân trong lúc vô ý tìm được, thảo dân chẳng qua biết chút phương pháp chế được mà thôi... Thảo dân chỉ cầu Hoàng thượng ban cho thảo dân vài phương thuốc giữ thai của Thái y viện."

Hoàng đế ngăn người.

Phương thuốc trong Thái y viện chủ yếu được xuất ra từ tay các vị Thái y, có vài thứ thậm chí là bí mật không truyền ra ngoài.

Cho nên Hoàng đế do dự.

"Sao ngươi lại muốn phương thuốc giữ thai?" Thái hậu hỏi.

"Thảo dân đang biên soạn một quyển phương thuốc giữ thai dân gian, nhiều phương thuốc dân gian trong lợi vẫn còn có hại, khiến cho biết bao nhiêu phụ nhân cùng ấu nhi phải bỏ mạng, thảo dân cả gan hướng Hoàng thượng xin vài phương thuốc, để giúp dân bớt khổ."

Chưa đợi Hoàng đế mở miệng, Thái hậu đã thờ dài: "Đây là một việc thiện, Hoàng thượng đáp ứng đi."

Hoàng đế suy nghĩ một chút, dù sao mấy phương thuốc này cũng không phải của hấn, lại nói phương thuốc truyền tới dân gian, dân chúng đều sẽ khen hấn là vị vua tốt, hơn nữa theo tỷ lệ sinh trẻ nhỏ gia tăng, quốc lực của Đại Hạ quốc bọn họ cũng sẽ được tăng cường.

Lập tức, Hoàng đế gật đầu, phái thái giám đến Thái y viện lấy phương thuốc.

Người cai quản Thái y viện nghe thấy chuyện này liền kinh hãi, nhưng bởi vì Hoàng đế đã mở miệng, dù cho bọn họ có đau lòng cho phương thuốc của mình cũng không thể kháng chỉ, chỉ đành ngoan ngoãn giao phương thuốc ra.

Thái giám mang quyển sách tới, Trường Hận nhìn từng phương thuốc ghi ở trên.

Thanh Mặc Nhan ở một bên chú ý quan sát thần sắc Trường Hận, thấy ngón tay hấn xẹt qua một phương thuốc rồi điểm nhẹ xuống, liền mở miệng nói: "Hoàng thượng, vì thân có một yêu cầu quá đáng, ngài thường phương thuốc cho Trường Hận, Thái y viện khó tránh khỏi sẽ có vài câu oán hận, không bằng nói rõ từng phương thuốc là của ai cho Trường Hận biết, đến lúc đó hấn sẽ nhập tốt vào sách, bọn họ cũng có được mỹ danh, tự nhiên sẽ không oán giận với ngài."

Hoàng đế gật đầu liên tục: "Việc này có thể làm."

Rất nhanh, có thái giám đi tra xét xem từng phương thuốc là của người nào, viết ra giao cho Trường Hận.

Trường Hận tạ ơn, cùng Thanh Mặc Nhan rời cung.

Trên xe ngựa, Trường Hận nhìn một phương thuốc trong đó, ánh mắt sâu thẳm.

Như Tiểu Lam ghé đến bên người nàng: "Phương thuốc này có gì bất đồng sao?"

"Đây là phương thuốc của phụ thân ta." Trường Hận buồn bã nói.

"Phụ thân ngươi?" Như Tiểu Lam kinh ngạc: "Phương thuốc của hần sao lại ở trong cung?"

Thanh Mặc Nhan đặt tay lên đầu Như Tiểu Lam, kéo nàng về bên người mình.

"Phụ thân nàng hai mươi mấy năm trước phụng chỉ tiến cung, vì giữ thai cho một vị nương nương, sau đó đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, đồng thời sau này gia tộc nàng cũng bị hãm hại, hiện tại chỉ còn lại một mình nàng, lần này ta đem nàng tiến cung là để tìm kiếm phương thuốc mất tích từ hai mươi mấy năm về trước, không nghĩ tới quả nhiên nó ở trong cung."

"Căn cứ Thái y viện ghi lại, phương thuốc này xuất ra từ tay Trần Viện Sử." Trường Hận cười lạnh: "Thiếu khanh có biết người này?"

"Chính hần đã chẩn đoán tiểu vương gia trúng cổ độc." Thanh Mặc Nhan suy nghĩ nói: "Ta hoài nghi người này chỉ là đang ngụy trang, sau lưng hần còn có chủ tử lớn hơn nữa."

Trường Hận thu lại phương thuốc, cung kính thi lễ với Thanh Mặc Nhan: "Việc này cảm tạ Thiếu khanh."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Đều là người một nhà, không cần khách khí."

"Đúng rồi, nếu Thiếu khanh đã nhắc tới người một nhà, ta đây liền nói thêm hai câu nữa." Trường Hận đột nhiên hạ giọng, nói với Thanh Mặc Nhan: "Tiểu nữ chưa đủ lớn, còn nhờ Thiếu khanh phải nhân nại thêm mấy ngày, hồng hoàn chưa ra, vọng động tự ý hái sẽ làm tổn hại mùi xạ hương trên người nàng, mùi hương này đúng là cách hay để khắc chế cổ độc trên người Thiếu khanh, thỉnh Thiếu khanh đừng vì quá xúc động mà hủy thuốc dẫn, theo ý ta, bằng không tìm vài nha hoàn hầu hạ bên người Như cô nương, phân cho nàng một sân riêng để ở..."

"Không cần, việc này trong lòng ta hiểu rõ." Không đợi Trường Hận nói hết câu, Thanh Mặc Nhan đã trầm sắc mặt, đánh gãy lời của nàng.

Trường Hận lại không hề để ý, sau khi tới Đại lý tự liền hướng Thanh Mặc Nhan cáo lui, xuống xe trước.

Trên đường về Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan xụ mặt, hô hấp tựa hồ có chút mạnh.

Như Tiểu Lam vài lần vụng trộm đánh giá sắc mặt hần, trong lòng khó hiểu, gia hỏa này lại hờn dỗi cái gì.

Bởi vì thính giác nàng nhạy bén, nên lời Trường Hận nói nàng cũng nghe được đại khái.

Muốn nàng ở riêng, kỳ thực cũng không có gì không tốt, như vậy nàng càng thêm tự do.

Buổi tối còn có thể triệu chó ngốc ra, ngủ chung với nó, ngày mùa đông, cùng chó ngốc ngủ bên nhau thoải mái cực kỳ.

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được mở miệng thăm dò: "Thanh Mặc Nhan, không bằng ngươi tìm cho ta vài nha hoàn bên người đi."

Thanh Mặc Nhan bất động, liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt có chút làm cho người ta sợ hãi: "Muốn nha hoàn bên người?"

"Đúng vậy, ta thấy tiểu thư nhà người khác đều có nha hoàn đi theo, đến ngay cả công tử cũng có gã sai vặt đi theo đâu, có các nàng cũng tiện cho ta hơn."

"Ngươi nghĩ như thế thật?"

Như Tiểu Lam to gan gật đầu.

Thanh Mặc Nhan quay mặt đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ xe, hần nghiêng răng.

Nha đầu ngốc, nàng thật sự không biết tại sao hần không an bài nha hoàn hầu hạ bên người nàng sao?

Hần chính là muốn nàng luôn quấn lấy hần, y lại vào hần, sau khi có nha hoàn bên người, nàng sẽ không bao giờ tắm nước ấm cùng hần, ngủ cùng hần nữa, sẽ không cần hần giúp đỡ thay quần áo, cũng sẽ không giống cái đuôi nhỏ mỗi ngày thi theo phía sau hần.

"Không được sao?" Như Tiểu Lam thăm dò.

"Cũng không phải không được." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Nhưng mà ngươi phải hiểu, những nha hoàn đó ở bên cạnh ngươi không phải chỉ để giúp ngươi chuẩn bị mấy việc vụn vặt, các nàng cũng sẽ tùy thời chỉnh sửa quy củ cho ngươi, phòng ngừa ngươi làm ra những việc tổn hại đến thân phận nữ tử khuê các, nếu ngươi nguyện ý an tâm học quy củ, ta sẽ an bài vài nha hoàn bên người cho ngươi."

Hần chậm rãi quay đầu lại, nhìn chằm chằm ánh mắt Như Tiểu Lam, trong bóng đêm, ánh mắt hần rực rỡ lấp lánh, mang theo chút thâm ý nàng nhìn không hiểu.

"Còn muốn nhìn chăm chăm ta học quy củ?" Như Tiểu Lam lập tức nhớ tới chuyện lúc trước bị ma ma Hầu phủ bức phải học quy củ.

Quy củ chó má gì! Nàng mới không học đâu.

Như bây giờ thật tốt, nàng chọc phải phiền toái liền có Thanh Mặc Nhan chống lưng cho, nói sai cái gì Thanh Mặc Nhan cũng không trách nàng, nàng mới không cần gồng mấy tiểu thư khuê các kia, già bộ, ngay cả đi đứng đều phải ổn trọng, đến góc váy cũng không được nâng lên.

Nàng dùng sức quơ đầu, đem chấp niệm vừa rồi ném ra sau lưng.

Thanh Mặc Nhan ẩn giấu ý cười nơi đáy mắt: "Thế nào? Người nghĩ kỹ rồi thì nói cho ta biết, sân của ta rất rộng, an bài chỗ ở khác cho người cũng không thành vấn đề, bất quá cũng phải tìm cho người vài ma ma quản sự, giúp người quản lý nhà kho, còn phải giúp người chủ trì nội trợ hàng ngày, quỹ nội trợ trong phủ hiện tại do Ngũ thị quản lý, người cần học cách tự mình cai quản, bằng không cũng chỉ có thể nhờ nàng tới giúp..."

"Mới không cần nàng giúp đỡ đâu!" Như Tiểu Lam kêu lên, Ngũ tiểu thư kia hận nàng như vậy, để nàng ta quản lý sân, không phải nàng ta sẽ trộm hết bảo bối của nàng đi sao?

Còn có hạ nhân, hù hù, nàng mới không yên tâm đâu.

Các nàng không giống thủ hạ tử sĩ của Thanh Mặc Nhan, một đám nhìn thấy tiền là sáng mắt, bảo bối của nàng đều là đồ trong cung ban thưởng, đến ngay cả lão Hầu gia cũng từng đánh chủ ý lên mấy thứ kia...

Nàng càng nghĩ càng lo sợ.

Không được, tuyệt đối không thể rời khỏi người Thanh Mặc Nhan!

"Người nghĩ kỹ rồi?" Thanh Mặc Nhan bày ra bộ dáng chẳng thèm để ý: "Nếu người đã quyết định, tối nay trở về ta sẽ tìm người dọn dẹp sân mới cho người."

"Không cần, ta ở cùng người là được rồi." Như Tiểu Lam quyết đoán tiến lên ôm lấy cánh tay hắn, đầu nhỏ cọ tới cọ lui: "Ta thích nhất được ở cùng một chỗ với người."

"Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thích nhất." Như Tiểu Lam lấy lòng ngồi lên đùi hắn, do dự một lát, hạ quyết tâm, lấy ra chiêu sát thủ.

Căn cứ kinh nghiệm ở cùng Thanh Mặc Nhan lâu nay, hắn thích nhất cái này.

Duỗi tay nâng mặt hắn, miệng nhỏ Như Tiểu Lam hôn lên không ngừng, khiến mặt hắn dính toàn nước miếng.

Thanh Mặc Nhan cực lực không để trên mặt lộ ra cảm tình dao động, nội tâm lại sắp hỏng mất.

Nha đầu này đang hôn hay là đang dùng nước miếng rửa mặt cho hắn a, kỹ thuật này cũng quá kém đi, hắn còn phải dốc lòng dạy dỗ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Đêm khuya truyền chỉ, mẹ đẻ được phong làm nhất phẩm phu nhân

Trở lại Hầu phủ, Như Tiểu Lam đang nghĩ tới đi tắm một cái thoải mái dễ chịu, rồi sau đó ngủ một giấc thật đẹp, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ trong phòng tắm bước ra, cư nhiên đã thay đổi một thân quan phục sạch sẽ.

Hơn nửa đêm, sao hắn lại ăn mặc thế này?

Phát giác ánh mắt khó hiểu của nàng, Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Lát nữa trong cung sẽ ban thánh chỉ xuống, ta còn phải đi tiếp chỉ."

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới ở trong cung Thái hậu, Hoàng đế nói là muốn ban thưởng cho hắn.

Tuy rằng lúc đó hắn đã cự tuyệt, bất quá sau đó Hoàng đế lại gọi hắn ra, hai người nói chuyện một lúc.

"Người nói với Hoàng đế muốn được ban thưởng cái gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

Thanh Mặc Nhan mặc xong quan phục cũng không lập tức rời đi, mà là im lặng ngồi ở ghế tựa, nhàn nhã uống trà.

"Không có gì."

Ngoài miệng nói không có gì, nhưng nhìn dáng vẻ hắn lại giống như đang rất chờ mong, chẳng qua loại chờ mong cùng sốt ruột này chỉ có Như Tiểu Lam mới cảm nhận được.

"Ta cũng phải đi sao?" Nàng hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn nàng một cái, khóe miệng cong lên: "Đúng."

Như Tiểu Lam vội vàng nhảy dựng lên: "Ta cũng nên thay y phục đi, ta mặc gì mới tốt đây?"

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, đứng dậy mở tủ ra, chọn một bộ y phục cho nàng: "Liền mặc bộ này đi."

Đó là một kiện áo gấm đỏ rực, ở trên thêu hi thước nháo xuân.

Như Tiểu Lam nhìn bộ y phục kia, kiểu dáng lóa mắt như thế... Thật sự được sao?

Đúng lúc này, trong viện truyền đến tiếng hạ nhân thông báo: "Người trong cung tới, thỉnh thể tử đến tiền viện tiếp chỉ."

Thanh Mặc Nhan nhanh nhẹn giúp Như Tiểu Lam thay y phục, hai người đi đến tiền viện.

Hon nửa đêm còn có người trong cung tới truyền chỉ, đã sớm kinh động từ trên xuống dưới Hầu phủ.

Lão Hầu gia cũng thay qua loa quan phục, mang theo quản gia trong phủ vội vàng chạy tới.

Nhị thiếu gia bị kinh hách ốm đau nằm liệt giường, Hầu gia thử hết mọi biện pháp cũng không thể làm hần xuống giường cùng đi tới tiền viện được.

Thái giám từ trong cung đến hiển nhiên có quen biết với Thanh Mặc Nhan, gặp mặt liền nói chuyện vài câu.

Thanh Mặc Nhan như trước lạnh mặt, nhưng cũng không làm chậm trễ đối phương, sai người đưa hồng bao thưởng cho thái giám.

Lão Hầu gia nhìn hồng bao thật dày kia, khóe mắt giật giật.

Trong phủ hần đang khó khăn, tiểu tử này ra tay cũng thật hào phóng.

"Muộn như thế... Thật vất vả cho công công." Lão Hầu gia cũng đi lại gần góp lời.

Tình huống hon nửa đêm tới tuyên chỉ thế này cũng không nhiều lắm, khó tránh khỏi khiến lòng người ta cảm thấy bất an, không yên ổn nổi.

"Không biết thánh chỉ này là cho ai?" Lão Hầu gia thăm dò nói.

Thái giám cười cười: "Xin chúc mừng Hầu gia."

Trong lòng Hầu gia không khỏi kích động.

Nghe ý tứ này thánh chỉ hẳn là cho hần đi, hon nữa thái giám còn hướng hần chúc mừng, chắc hẳn là chuyện tốt.

Nhĩ tới thăm cảnh bây giờ của Hầu phủ, trong lòng Hầu gia không khỏi dâng lên vô hạn kỳ vọng.

Chỉ cần Hoàng đế đề bạt hần một lần nữa, cho dù chỉ đề hần làm công việc chạy vặt, hần cũng nguyện ý đánh khuôn mặt già này đi.

"Thời gian không còn sớm." Thái giám nhìn lên trời: "Chúng ta còn phải về báo cáo kết quả với Hoàng thượng, người đã đến đông đủ?"

Thanh Mặc Nhan không hé răng, Hầu gia xấu hổ hướng thái giám chấp tay: "Nhị tử đột nhiên mắc bệnh nặng, không xuống giường được, không thể tiếp chỉ, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

"Nga? Bệnh nặng như thế, chẳng lẽ Thiếu khanh không mời Thái y trong cung tới sao?" Thái giám thuận miệng hỏi một câu.

"Không đáng ngại, nhị đệ ta chẳng qua bị cảnh tra tấn ở nhà tù Đại lý tự dọa sợ, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi." Thanh Mặc Nhan thần nhiên nói.

Thái giám nâng mắt lên, lại không hỏi tiếp.

Tra tấn ở nhà tù Đại lý tự có dạng gì, chỉ cần tưởng tượng một chút thôi cũng đủ khiến người ta sợ hãi, người bình thường nhìn thấy đừng nói là bị dọa đến bệnh, chính là dọa đến điên cũng bình thường.

Lập tức, thái giám gờ lên tờ thánh chỉ, tiếng nói the thé vang lên: "Thánh thượng có chỉ..."

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất.

Như Tiểu Lam theo sát bên người Thanh Mặc Nhan, cũng làm bộ làm tịch quỳ xuống.

Thân thể Thanh Mặc Nhan che nàng hon phân nửa, cho nên lúc này không ai chú ý tới nha đầu giao hoạt kia đang giả vờ quỳ, đến đầu gối còn chưa chạm đất, hon nữa phía dưới đã có quần áo che đậy, hoàn toàn nhìn không ra.

Nội dung thánh chỉ dùng từ tương đối tối nghĩa khó hiểu, nàng chống lỗ tai lên nghe nửa ngày, miễn cưỡng nghe hiểu được một ít.

Nguyên lai Hoàng đế hạ chỉ, phong mẹ đẻ Thanh Mặc Nhan Lục thị lên làm nhất phẩm phu nhân.

Không khí trong viện một thoáng ngưng trệ.

Lão Hầu gia quỳ ở nơi đó, toàn thân run rẩy, sắc mặt xanh mét.

Thái giám tuyên thánh chi xong, ngạo mạn nâng mặt: "Thanh Hầu gia, mau tới tiếp chi."

Không tiếp chi tương đương với kháng chi, là tội chết phải rơi đầu.

Nếu không phải có hạ nhân bên người nâng đỡ, lão Hầu ra suýt nữa đã không đứng dậy được, thật vất vả mới đứng lên, đi đến trước mặt thái giám, hai tay tiếp nhận thánh chỉ, mở miệng tạ ơn, thanh âm so với khóc còn khó nghe hơn.

Như Tiểu Lam nhấp miệng nhỏ, tránh sau lưng Thanh Mặc Nhan xem nào nhiệt.

Bộ dáng lão Hầu gia nhìn thế nào cũng không giống đang cao hứng, thánh chỉ phong phụ nhân hán làm nhất phẩm, đây chính là chuyện tốt, người khác có cầu cũng không được vinh quang, nhưng mà việc này tới Thanh Hầu phủ, lại giống như là đang khóc tang, đen mặt.

"Thanh Hầu gia, Hoàng thượng khải dụ, muốn chúng ta tận mắt chứng kiến Thanh Mặc Nhan đến từ đường đập đầu mấy cái với mẫu thân hán, xong xuôi mới có thể trở về phục mệnh."

Thân thể lão Hầu gia hoảng lên, suýt nữa té nấn trên đất.

"Đến... Đến từ đường?"

Trong từ đường thờ phụng bài vị liệt tông Thanh Hầu phủ, phàm là người trong phủ được xưng là chủ tử, đều sẽ có bài vị, đương nhiên, những tiểu thiếp cùng nha đầu thông phòng sẽ không được hưởng đãi ngộ này.

Thái giám đứng ở nơi đó nhìn lão Hầu gia, hai bên rơi vào thế giằng co.

Cuối cùng, vẫn là Thanh Mặc Nhan đánh vỡ trầm mặc: "Chẳng lẽ phụ thân muốn kháng chi?"

Cơ mặt lão Hầu gia run rẩy, tựa hồ như muốn mắng chửi người, nhưng thái giám còn ở trước mặt, hán không dám.

"Đã là khải dụ của Hoàng thượng, vậy mời công công đi theo ta." Hầu gia đau vạn phần vẫn phải làm ra tư thế mời người.

Người được phép đi vào từ đường không nhiều lắm, thân phận Ngũ thị căn bản không đủ tư cách, cho nên cuối cùng đi đến từ đường chỉ có thái giám, Thanh Mặc Nhan cùng lão Hầu gia mấy người bọn họ.

Lão Hầu gia nhìn lướt qua Như Tiểu Lam, lạnh lùng nói: "Người ngoài liền không cần theo vào đi?"

Không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, Như Tiểu Lam đột nhiên tiến lên một bước, nắm chặt ống tay Thanh Mặc Nhan: "Ta lưu lại để bảo vệ Thanh Mặc Nhan, miễn cho người khi dễ hán!"

Nghe xong lời này, thái giám liền cười ra tiếng: "Khó trách đến ngay cả Hoàng thượng cũng yêu thích Như cô nương, quả nhiên là cái biết đau người."

Khóe miệng lão Hầu gia run rẩy, nghe thái giám nói thế, hán thật không có cách nào đi trách cứ Như Tiểu Lam nữa, đến ngay cả Hoàng thượng cũng thích người, người dựa vào cái gì đi chỉ trích.

Quán gia trong phủ mở cửa từ đường, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Thanh Mặc Nhan bước chân chậm nửa nhịp, cố ý dừng ở phía sau.

Như Tiểu Lam nhắc góc váy đang chuẩn bị gian nan vượt qua ngạch cửa cao kia, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bàn tay to.

Ngẩng đầu, thấy Thanh Mặc Nhan đứng đó nhìn xuống nàng, ánh mắt trong trẻo, tựa như ánh trăng trên bầu trời đêm.

Ngay tại lúc nàng đưa tay nhỏ bé tới, để Thanh Mặc Nhan tùy ý ôm nàng đi qua cửa, nàng nghe thấy hán nói nhỏ: "Con dâu hán là muốn gặp mẹ chồng đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Tế bái sao lại nhìn giống như bái đường

Sau khi Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam vào từ đường liền buông tay ra, tay áo dài buông xuống, che lấp bàn tay đang nắm chặt tay nhỏ bé của nàng.

Cả đầu Như Tiểu Lam đều bị câu nói kia nhét đầy.

Con... Con dâu muốn gặp mẹ chồng...

Thanh Mặc Nhan, hấn nghiêm túc sao?

Mọi người đi vào từ đường, thái giám nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Thiếu khanh, thời gian không còn sớm, mau chút hành lễ, chúng ta cũng phải về phục mệnh với Hoàng thượng."

Thanh Mặc Nhan đứng im không nhúc nhích, ánh mắt đảo qua các bài vị trên bàn thờ, nói một câu: "Nơi này không có bài vị mẫu thân ta."

Thanh âm không lớn, nhưng rơi vào tai mọi người còn kinh động hơn cả tiếng sấm sét.

Bài vị mẫu thân Thanh Mặc Nhan cư nhiên không được cung phụng ở trong từ đường, này chẳng phải biểu lộ nàng không được Thanh Hầu phủ công nhận là chính thất phu nhân?

Thái giám chuyển hướng đến lão Hầu gia: "Thanh Hầu gia, ngài nên cho chúng ta lời giải thích đi?"

Thái dương lão Hầu gia nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh, ánh mắt lặng yên nhìn về phía quản gia.

Quản gia cắn chặt răng, phịch một cái quỳ xuống đất: "Đều là lỗi của lão nô, lúc trước quét dọn từ đường, lão nô vô ý làm nghiêng bàn thờ, khiến bài vị Lục phu nhân rơi vào chậu than..."

Không đợi Thanh Mặc Nhan mở miệng, lão Hầu gia đã tức giận quát: "Nhìn xem chuyện tốt người làm, gây ra chuyện như vậy vì sao không sớm nói ra!"

"Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết." Quản gia quỳ trên mặt đất dập đầu như giả tòi, không lâu sau, trán đã đụng đến chày máu.

Lão Hầu gia nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, Thanh Mặc Nhan cùng thái giám ai cũng không lên tiếng, quản gia chỉ có thể tiếp tục dập đầu.

Thanh âm đầu va chạm với mặt đất vang lên trong đêm khuya.

Lão Hầu gia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhẹ giọng nói: "Mặc Nhan, người xem..."

"Nô tài làm việc không trung thực còn giữ lại làm gì." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Người tới, kéo hấn ra ngoài đánh chết, miễn cho hấn đụng đến chết làm ô uế mặt đất."

Quản gia run rẩy, hấn đi ra gánh tội thay cũng là bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng dù cho phải ăn chút đau khổ, lão Hầu gia cũng sẽ vì hấn làm lưng vát và trong phủ nhiều năm mà bảo vệ tính mạng cho hấn, không nghĩ tới một câu của Thanh Mặc Nhan đã định cho hấn tội chết.

"Hầu gia! Hầu gia!" Huyền Ngọc dẫn người vào kéo quản gia ra ngoài, hai chân quản gia đạp loạn, ôm lấy cửa không chịu buông ra: "Hầu gia xin hãy cứu lão nô, lão nô ở trong phủ nhiều năm như thế, không có công lao cũng có khổ lao, ngài để cho lão nô một con đường sống đi!"

Thanh Mặc Nhan không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Huyền Ngọc: "Còn sững sờ ở đây làm cái gì, nô tài này làm hỏng ý chỉ của Hoàng thượng, chẳng lẽ cho rằng mình còn có thể sống tiếp sao?"

Trên tay Huyền Ngọc dùng sức, chỉ nghe "rắc" một tiếng, xương cằm quản gia đã bị vặn lệch, hấn mở miệng cũng chỉ có thể ô ô vài tiếng rồi không kêu được câu nào nữa, bị người ta kéo ra ngoài như kéo một con chó chết.

Cơ mặt lão Hầu gia nhảy loạn, Như Tiểu Lam cảm thấy tròng mắt hấn sắp rơi ra khỏi hốc mắt.

Thái giám nói: "Dù cho bài vị Lục thị bị hư hỏng, chúng ta cũng không thể trở về phục mệnh như thế được."

Lão Hầu gia phải căng da đầu liên tục nói phải, vội vàng sai người đi làm một cái bài vị mới cung phụng ở trên bàn thờ.

Có người để đệm bô đoàn ở trước bàn thờ.

Thanh Mặc Nhan cất bước tiến lên, nhưng tay hấn còn túm lấy Như Tiểu Lam, cho nên khi đang mơ mơ hồ hồ, Như Tiểu Lam đã bị hấn kéo đến trước bàn thờ.

Thanh Mặc Nhan dẫn dắt, Như Tiểu Lam liền đứng ở trước đệm bô đoàn.

"Lam Lam, cùng quỳ lạy mẹ đẻ với ta." Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng.

Lam Lam..

Xung hô này, nàng vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không được nghe ai gọi nàng như vậy nữa.

Trừ bỏ ông nội ra, cho tới bây giờ chưa từng có ai đem nàng để ở trong lòng, sau khi ông nội tạ thế (Từ già cõi đời), nàng sinh trưởng giống như cỏ dại, không tìm thấy phương hướng, đã vậy thúc phụ còn thường xuyên ép nàng, muốn cướp hết gia sản của ông nội từ trên tay nàng.

Vốn tưởng rằng đời này sẽ không còn có nơi để dựa vào.

Đôi mắt giống như phi thủy chứa đầy giọt nước nhỏ vun, Như Tiểu Lam chớp mắt to, không muốn để hơi nước che đi tầm mắt.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp quỳ gối xuống đất, Như Tiểu Lam ngoan ngoãn quỳ cùng hấn trên đệm bô đoàn, lúc này đây, nàng không lười biếng, mà là thực lòng quỳ lạy.

Nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang thành kính quỳ trước bàn thờ, hô hấp lão Hầu gia càng thêm trầm trọng.

Cũng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn rõ ràng nhìn thấy khoe miệng Thanh Mặc Nhan chợt lóe lên ý cười thả lỏng, mang theo nha đầu mặc cẩm y đỏ thẫm cùng bái ba cái đại lễ về phía bài vị Lục thị.

Khi Thanh Mặc Nhan đứng dậy trực tiếp ôm Như Tiểu Lam lên, động tác thuần thục mà vô cùng thân thiết.

Lão Hầu gia cảm thấy bản thân rốt cuộc duy trì không nổi, hắn vất vả chống đỡ đến khi thái giám rời đi, lúc này mới được tì tử nâng đỡ trở về.

Tì tử buông màn xuống, thối tất nệm.

Lão Hầu gia lâm vào trong bóng đêm vô biên.

Chính là, chỉ cần hắn nhắm mắt lại, trước mắt sẽ hiện lên ánh mắt trong suốt như hồ nước của phụ nhân.

Không có thân phận, không có địa vị, nghe nói là từ Tề quốc xa xôi chạy nạn tới Dạ Hạ quốc.

Vốn tưởng rằng hắn nhất được báo bối, không nghĩ tới nàng đã sớm mang thai nghiệt chủng.

Sau khi chết còn được phong làm nhất phẩm phu nhân.

Chỉ cần nghĩ tới ngày sau bài vị của nàng được quang minh chính đại đặt trong từ đường, lão Hầu gia liền cảm thấy cả người khó chịu.

Nghịch chủng!

Lão Hầu gia thở dốc thật sâu, trần trọc khó ngủ.

Bất quá dù cho trong lòng hắn có hận, có giận, nhưng vẫn biết hiện tại Hầu phủ phải dựa vào ai để giữ thể diện.

Hôm sau khi Như Tiểu Lam đi đến Bạch Hạc học viện, vẫn là do Thanh Mặc Nhan ôm lên nôi.

Dọc theo đường đi, nàng che mặt nhỏ không hề một điểm.

Tối hôm qua khi bị Thanh Mặc Nhan nắm trở về, nàng vốn tưởng rằng tinh thần hắn sẽ sa sút, không nghĩ tới hắn lại còn hưng trí kéo nàng đi tắm nước ấm.

Rồi còn mệnh lệnh nàng giúp hắn lau khô tóc, kết quả chờ đến khi bọn họ đi ngủ, trời đã gần sáng.

Thanh Mặc Nhan làm việc quanh năm, dù cho trắng đen đảo điên cũng sẽ không thấy buồn ngủ, nhưng mà nàng lại không được như vậy, há miệng nhỏ không ngừng ngáp, một đôi mắt mèm nước mắt lưng tròng.

Thời điểm Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống, liền nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng vào nàng.

"Ai khi dễ ngươi?"

"... Trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra.. Còn có thể là ai..." Trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, Như Tiểu Lam hàm hồ đáp một câu.

"Hắn sao lại khi dễ ngươi?" Biểu cảm Vu Tĩnh Kỳ có chút nghiêm túc.

Như Tiểu Lam không chú ý tới lời này của nàng mang cho người khác bao nhiêu hiểu lầm: "Còn có thể thế nào, tam bồi."

"Tam bồi là cái gì?"

"Bồi tắm bồi ngủ... A... Buồn ngủ quá." Nàng lại ngáp to một cái, lời nói sau đó đã bị nàng nuốt trở vào.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ có chút trắng bệch: "Ngươi không phải dưỡng nữ của Thanh Mặc Nhan sao?"

"Ai nói?"

"Không phải hắn nhận nuôi ngươi sao?" Vu Tĩnh Kỳ cũng không biết chính mình bị làm sao, trước kia hắn sẽ không hỏi đồng hỏi tây về loại chuyện này, nhưng mà nhìn tiểu nha đầu mơ hồ kia, hắn lại nhìn không được muốn biết mọi thứ liên quan đến nàng, nhưng cũng không muốn biểu hiện quá mức rõ ràng.

"Đúng vậy, nhưng hắn cũng không muốn ta làm nghĩa nữ của hắn... Dù sao ta cũng không sống được bao nhiêu năm..." Nói đến sau, đến ngay cả nàng cũng không biết mình đang nói cái gì, đầu để trên mặt bàn, hô hô ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Hù chết vì sư, tiếng đàn ma tính như thế

Trong học đường, tiếng đàn chậm chậm.

Tiêu Sa Lai gõ quạt xuống, đánh vào trên cây đàn của Vu Tĩnh Kỳ.

"Tranh..." một tiếng, đàn Vu Tĩnh Kỳ lệch âm.

"Đây là lần thứ ba ngươi thất thân." Khuôn mặt Tiêu Sa Lai mang theo mỉm cười, trong mắt lại mang theo tia cảnh cáo: "Nếu còn có lần sau, ngươi để đàn lên trên đầu rồi ra ngoài cửa đứng cho ta!"

Vu Tĩnh Kỳ rũ mắt, không nói một lời.

Hắn cũng không muốn thất thân, nhưng mà cả đầu hắn đều là câu nói kia của Như Tiểu Lam: Dù sao ta cũng không sống được bao nhiêu năm..

Thừa dịp Tiêu Sa Lai xoay người ra chỗ khác, Vu Tĩnh Kỳ liền liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Cả khuôn mặt Như Tiểu Lam đều ghé vào trên cây đàn của nàng, đang ngủ say.

Vu Tĩnh Kỳ duỗi tay sờ ngực chính mình, Thái hậu đưa cho hắn một khối bài hộ mệnh, để ở trong túi gấm nhỏ, bảo hắn đeo lên cổ, nói là Như Tiểu Lam tự tay chế ra, có thể ở thời điểm nguy hiểm bảo hộ hắn.

Nhà đầu này rốt cuộc là người như nào, vì sao lại làm lòng hắn lo lắng đến thế.

Vu Tĩnh Kỳ lại lần nữa khẽ lệch âm, ánh mắt sắc bén của Tiêu Sa Lai nhìn qua.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, thanh tỉnh chút, duỗi tay ra khỏi đàn.

Tuy rằng nàng không hiểu đàn cổ, nhưng mà nghe nhiều ngày như thế, vẫn là có chút cảm giác, ít nhất có thể tìm được đa số âm điệu.

Nhưng mà chút điểm cảm kỹ nhỏ này của nàng ở trong đám người, tựa như một con vịt đen lẫn vào đàn thiên nga trắng muốt.

Tiêu Sa Lai nắm chặt cây quạt trong tay: "Như Tiểu Lam, ngươi không mệt sao?"

"Vừa ngủ một giấc, đỡ hơn rồi." Như Tiểu Lam cười hi hi: "Đa tạ Tiêu tiên sinh quan tâm."

Tiêu Sa Lai cười xán lạn, trong phòng học lập tức rơi vào mảnh tĩnh mịch.

Ài này đều thấy được, giờ phút này Tiêu tiên sinh cười xán lạn bao nhiêu, nội tâm hắn càng cuồng dã bấy nhiêu.

Nếu không phải vì hắn không tàn nhẫn bằng Đại lý tự Thiếu khanh, lo lắng tương lai mình sẽ không có phần mộ, hắn thật muốn lập tức đá văng nhà đầu này ra ngoài.

Như Tiểu Lam khẽ đàn, từng chút từng chút, cực kỳ nghiêm túc.

"Ngươi đây là đàn sao?" Tiêu Sa Lai cười khinh thường.

"Không hẳn là vậy... Mấy ngày nay ta có phổ được một bài nhạc, không bằng ta đàn cho Tiêu tiên sinh nghe một chút?" Như Tiểu Lam mở to đôi mắt hồn nhiên.

Tiêu Sa Lai suýt nữa bị sặc.

Phổ nhạc? Nàng cho rằng nàng là ai?

Tiêu Sa Lai cường chế lửa giận trong lòng, dùng quạt xếp gỗ lên mặt bàn, nói với mọi người: "Như Tiểu Lam nói nàng viết được một khúc nhạc, không bằng hiện tại để nàng đàn cho chúng ta nghe như thế nào?"

Tiêu tiên sinh đã nói như thế, đám học sinh cũng không ai dám phản bác, chỉ có thể nói được.

Vu Tĩnh Kỳ lo lắng nhìn về phía Như Tiểu Lam, thấp giọng trách cứ: "Ngươi muốn tiếp tục ở lại học viện thì đừng có nháo!"

Như Tiểu Lam tròn trĩnh mắt: "Ngươi một chút cũng không tin ta."

Vu Tĩnh Kỳ không khỏi ghen hờn.

Hắn quả thực chưa từng tin tưởng qua nàng, bất quá cái này cũng không thể trách hắn, nhà đầu không đáng tin cậy như thế, ai dám tin.

Như Tiểu Lam đắc ý ngẩng cao đầu: "Các ngươi phải nghe cho kỹ, ta còn kết hợp với hát nữa a."

Tiêu Sa Lai khoanh tay, con ngươi mị hoặc khép hờ, chỉ có mấy học sinh ở gần hắn mới nghe thấy từ trong mũi hắn phát ra tiếng hừ lạnh.

Như Tiểu Lam thử đàn trước, thanh âm đơn điệu mà trúc trắc.

Tiêu Sa Lai cười càng thêm khinh thường.

Rốt cuộc, Như Tiểu Lam tìm đúng âm, ngón tay khẽ trên đàn cổ, miệng hát lên: "Hai con hổ, hai con hổ, chạy mau, chạy mau, một con không có đầu, một con không có đuôi. Thật là kỳ quái, thật là kỳ quái..."

"Lạch cạch!" Quạt xếp trên tay Tiêu Sa Lai rơi xuống đất.

Cây quạt bật nhẹ trên mặt đất, tựa như người sắp chết đang cố giãy giụa, rồi sau đó ngã xuống, không nhúc nhích nữa.

Trong phòng học, tĩnh lặng cực kỳ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Như Tiểu Lam, tiếng đàn, phảng phất như tiếng đá vỡ vụn không ngừng truyền đến tai mọi người.

"Đi, đi..."

Vu Tĩnh Kỳ tựa như choáng váng ngồi ngốc ở chỗ kia, bên tai chỉ còn lại tiếng hát mang theo ma tính: "Hai con hổ... Hai con hổ..."

Tiêu Sa Lai mỉm cười, chậm rãi giơ lên khuôn mặt quyến rũ động lòng người, hướng lên không trung, sau đó, thẳng tắp ngã về phía sau.

Té xỉu.

"Tiêu tiên sinh!"

"Tiêu tiên sinh, ngài phải cố chịu đựng!"

"Tiêu tiên sinh, ngài mau tỉnh..."

Nhóm học sinh loạn thành một đoàn, ba chân bốn cẳng tiến đến nâng Tiêu Sa Lai lên, vừa vỗ vỗ ngực hần, vừa đấm đánh sau lưng.

Qua hồi lâu, Tiêu Sa Lai mới nhú mồm, mở mắt ra.

"Tiên sinh, rốt cuộc ngài đã tỉnh." Một danh học sinh thân thiết nói.

Tiêu Sa Lai nâng mắt lên, u buồn nhìn bốn phía xung quanh, mồm miệng nói: "Vừa rồi vì sự gấp ác mộng, có người đàn một khúc nhạc rất đáng sợ."

"Tiêu tiên sinh, ngài không có nằm mơ." Vu Tĩnh Kỳ tiến lên nói.

"Tiêu tiên sinh, ta hát như thế nào?" Như Tiểu Lam vươn đầu ra: "Hai con hổ, hai con hổ..."

Tiêu Sa Lai hướng ánh mắt về phía trước, nói một câu: "Vì sự lại choáng váng." Ngã trở lại xuống đất.

"Mau đưa Tiêu tiên sinh đến Tàng thư lâu." Vu Tĩnh Kỳ đề nghị.

Mấy người nâng Tiêu Sa Lai lên, rời phòng học.

Không có tiên sinh giáo tập, nhóm học sinh rất nhanh cũng tan rã, đồng loạt rời khỏi phòng học.

Vu Tĩnh Kỳ thừa dịp người xung quanh không chú ý, một phen túm lấy Như Tiểu Lam, lôi nàng đi.

"Ai... Ai? Người muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam khí lực không bằng hần, chỉ có thể bị hần kéo đi.

Đi đến chỗ không người, Vu Tĩnh Kỳ lúc này mới buông tay ra.

"Như Tiểu Lam người đừng nao loạn nữa có được không." Vu Tĩnh Kỳ quả thực không biết nên biểu đạt tâm tình của bản thân như thế nào: "Từ khi người đến học viện, liền không có một ngày thái bình qua, coi như ta cầu xin người, có thể có một chút bộ dáng của nữ hài tử hay không."

Như Tiểu Lam không cho là đúng: "Vì sao ta phải có bộ dáng nữ hài tử?"

Vu Tĩnh Kỳ đen mặt, chỉ vào nàng: "Người nhìn người xem, có điểm nào giống với tiểu thư khuê các?"

"Ta vốn dĩ là đã hài tử không cha không mẹ, cho tới bây giờ cũng không phải tiểu thư khuê các gì." Như Tiểu Lam trợn trừng mắt, trong lúc không cẩn thận, nàng đem sự thật nói ra.

Nhưng mà Vu Tĩnh Kỳ lại hiểu sai, hần nhớ tới Thái hậu đã từng nói đến thân thế của Như Tiểu Lam.

Từ nhỏ phụ mẫu đã bị con rối đứng đầu giết chết, còn không phải là đã hài tử sao.

"Ta... Ta không có ý này." Vu Tĩnh Kỳ chỉ cảm thấy đầu lưỡi như bị đóng băng, nháy mắt không còn nhanh nhẹn.

"Ta tới học viện chỉ là để giúp Thanh Mặc Nhan tra án, người không cần chê ta phiền, chờ vụ án kết thúc tự ta sẽ rời khỏi."

Nơi phá án này, chính là cầu nàng cũng không đến đâu.

Cái gì mà học đàn, mỗi ngày không phải luyện chữ thì cũng vẽ tranh, phiền chết đi được.

"Rời khỏi, người muốn đi đâu?" Vu Tĩnh Kỳ lập tức nhớ tới câu nói khi nàng ngủ gà ngủ gật.

"Như Tiểu Lam, người nói thật với ta, người nói cái kia... Người sống không được bao nhiêu năm... Là có ý gì?" Vu Tĩnh Kỳ cuối cùng cũng lấy hết dũng khí hỏi.

"Người hỏi cái này à." Như Tiểu Lam không hề ý nói: "Ta chỉ có mười ba, mười bốn năm thọ hạn, cho nên chờ người tới ba mươi, ta đã sớm không còn nữa."

Một trận gió lạnh thổi qua, ngưng kết ở trong lòng Vu Tĩnh Kỳ, nụ hoa còn chưa kịp nở đã bị đóng băng, rơi vào trong bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Thiếu khanh, chúng ta nói chuyện riêng một chút đi

Vu Tĩnh Kỳ ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn Như Tiểu Lam, huyết sắc trên mặt mất hết.

Như Tiểu Lam sợ hãi: "Vu Tĩnh Kỳ, người không sao chứ?"

"Không... Không sao." Vu Tĩnh Kỳ thật vất vả mới khôi phục được thái độ bình thường: "Lời người nói vừa rồi... Là thật?"

Như Tiểu Lam bĩu môi khinh thường: "Lừa người cũng không có lợi gì."

"Nhưng mà... Vì sao."

"Cái gì vì sao?"

"Người vì sao chỉ có mười ba, mười bốn năm thọ hạn? Thanh Mặc Nhan có đi tìm Thái y trong cung giúp người không, nếu Thanh Hầu phủ thiếu được liệu quý hiếm gì người có thể nói với ta, ta có thể giúp người mang từ trong cung ra."

Vu Tĩnh Kỳ nói một mạch khiến Như Tiểu Lam cảm thấy mông lung: "Người đang nói cái gì à, cái gì mà Thái y, được liệu, ta đâu có bị bệnh."

"Không có bệnh vậy người làm sao lại..."

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ thở dài, bột nhiên nâng tay chỉ lên bầu trời: "Vu Tĩnh Kỳ người nhìn nơi đó."

Ngẩng đầu, Vu Tĩnh Kỳ thấy được bầu trời trong xanh, đám mây trắng nhởn nhơ di động trong không trung.

Vào mùa đông, rất khó có được thời tiết tốt như vậy.

"Người bảo ta nhìn cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ không hiểu nói.

"Nhìn thấy đám mây kia không?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ gật đầu.

"Vội ta mà nói, tất cả chỉ là mây bay." Như Tiểu Lam mỉm cười nói: "Ta đói bụng, đi về trước lấy hộp đồ ăn."

Vu Tĩnh Kỳ nhìn thân ảnh vui sướng rời đi của Như Tiểu Lam, trong lòng nói không nên tư vị.

Thiên ngữ cao thâm như thế, đến ngay cả hắn trong lúc nhất thời cũng không ngộ ra được.

Cách lớp y phục, hắn sờ khối thể thân phù đeo trên cổ.

Không giống với khối thể thân phù của Thái hậu, khối thể thân phù này của hắn còn được để trong một cái túi gấm, cũng không biết có phải do tự tay nàng thêu hay không.

Hắn đứng ở nơi đó miên man suy nghĩ, bạn học cùng trường tìm đến nói: "Tiểu Vương gia, Thanh Đô tiên sinh đang tìm người."

Vu Tĩnh Kỳ thu lại suy nghĩ, khôi phục thần sắc đạm mạc trong quá khứ: "Đã biết, hiện tại ta sẽ đến Tàng thư lâu."

Buổi tối thời điểm tan học, Thanh Mặc Nhan đến muộn hơn một chút. Tất cả người trong học viện đều đã ra về hết, chỉ còn lại một mình Như Tiểu Lam ngồi ở hành lang gấp khúc ngoài phòng học, nhìn ánh nắng chiều phía tây đến xuất thần.

"Thanh Mặc Nhan vẫn chưa tới đón người?" Vu Tĩnh Kỳ không biết từ nơi nào hiện thân đi ra.

"Àn." Như Tiểu Lam thất thần đáp lời, ánh mắt không nhìn qua hắn, chỉ nhìn chăm chăm những đám mây trên trời đến xuất thần.

"Muốn tiểu vương đưa người về hay không?" Vu Tĩnh Kỳ kiêu ngạo hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu.

Vu Tĩnh Kỳ lên mặt đứng ở bên người nàng, chợt thấy có chút nhụt chí.

Trong mắt người ngoài, hắn là tiểu Vương gia tôn quý, chính là ở trong học viện cũng phải lưu cho hắn ba phần mặt mũi, tiền sinh học viện tuy rằng nghiêm khắc, lại rất ít khi dám xử phạt hắn.

Nhưng mà đối với tiểu nha đầu trước mặt, hết thấy tôn quý của hắn đều như không tồn tại.

"Như Tiểu Lam, ngươi không sợ sao?" Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống bên người nàng.

"Sợ gì?"

"Cái chết."

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía Vu Tĩnh Kỳ: "Đương nhiên là sợ."

"Vậy ngươi có nghĩ tới, muốn thay đổi vận mệnh chính mình, tỷ như... Ngươi có thể sống đến một trăm tuổi, hai trăm tuổi... Linh tinh." Vu Tĩnh Kỳ khoa tay múa chân, biểu hiện chờ mong bộc lộ ra ngoài.

Như Tiểu Lam không chuyển mắt nhìn hắn: "Không có."

Vu Tĩnh Kỳ lộ ra biểu cảm kinh ngạc: "Không phải ngươi nói, tuổi thọ của ngươi chỉ có mười ba, mười bốn năm thôi sao?"

"Đúng vậy, vậy thì sao, đó là vận mệnh của ta." Như Tiểu Lam nhàn nhã nói, kỳ thực trong lòng nàng đang nghĩ tới chuyện bốn khối đá ngũ sắc kia, cùng với tòa mộ cổ ở Thạch Phường trấn.

Chỉ cần ở trước thọ hạn trở về hiện đại thì tốt rồi.

Vu Tĩnh Kỳ hoàn toàn bị ngôn luận của nàng làm cho chấn kinh.

"Vận mệnh?" Hắn lẩm bẩm nói, đáy mắt hiện lên tia ám hiểu sâu sắc: "Người là dao thớt ta là cá thịt, này cũng là vận mệnh sao."

Như Tiểu Lam không hiểu chớp chớp mắt. Hắn là tiểu Vương gia, tại sao lại lo lắng bản thân sẽ thành cá thịt đây?

Bộ dáng Vu Tĩnh Kỳ có chút kỳ quái.

"Vật nhỏ." Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan xuyên qua ánh trăng từ ngoài cửa bước vào trong sân.

Như Tiểu Lam lộ mặt qua lan can hành lang gấp khúc, tiểu nha đầu vừa rồi còn thần nhiên tự đắc, ánh mắt xanh biếc đã tràn đầy nước mắt nhỏ vun.

"Thanh Mặc Nhan, có phải ngươi đã quên ta rồi không." Nàng lấp bấp hít mũi, nhìn qua đáng thương hề hề, tựa như động vật nhỏ bị người vớt bỏ.

Đường nét lãnh ngạnh trên mặt Thanh Mặc Nhan lập tức trở nên mềm nhẹ.

"Xin lỗi, bị công việc quán thân." Thanh Mặc Nhan đi nhanh vài bước, ôm vật nhỏ đang ủy khuất không thôi vào trong lòng.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi ở trên hành lang nhìn thấy một màn này, chậm rãi đứng lên.

"Thiếu khanh."

Thanh Mặc Nhan buông Như Tiểu Lam ra, hành lễ với tiểu Vương gia.

Luận thân phận, đối phương là hoàng thất, hắn chỉ là thần tử.

"Thiếu Khanh, có thể nói chuyện một lúc hay không?" Vu Tĩnh Kỳ hỏi.

Thanh Mặc Nhan buông tay Như Tiểu Lam, thuận thế sờ một chút lên đỉnh đầu nàng: "Huyền Ngọc đang ở bên ngoài, ngươi cứ chờ ở đây."

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan cùng Vu Tĩnh Kỳ bước song song vào phòng học.

Lúc này trong học viện đến nửa bóng người cũng không có. Như Tiểu Lam nhàm chán ngồi xuống đất, bứt cây cỏ khô vàng giết thời gian.

Vốn tưởng rằng họ sẽ lập tức đi ra, nhưng mà khi nàng bứt đến sáu cây cỏ khô, chỉ thấy một mình Thanh Mặc Nhan bước ra, biểu cảm lãnh tức.

Giống như đề tài nói chuyện không mấy vui vẻ gì đi.

Như Tiểu Lam suy đoán, nhìn ở phía sau, nàng không thấy thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ.

"Vu Tĩnh Kỳ đâu?" Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan không trả lời, trực tiếp đi đến ôm lấy đầu vai nàng, mạnh mẽ mang nàng rời khỏi học viện.

Tổng cảm thấy động tác của Thanh Mặc Nhan mang theo con tức khó hiểu, đến ngay cả ánh mắt cũng âm u, giống như ai đang thiếu bạc hắn vậy.

"Vừa rồi Vu Tĩnh Kỳ nói gì với ngươi?" Nàng tò mò thăm dò nói.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi thật muốn biết?"

Gật đầu, gật đầu.

"Tiểu Vương gia cho rằng ta ngủ với ngươi."

Di!

Như Tiểu Lam cứng họng.

"Hắn chất vấn ta, sao lại làm ra chuyện không bằng cảm thú với ngươi."

Như Tiểu Lam che miệng mình, thiên a, vì sao Vu Tĩnh Kỳ lại nghĩ như thế, lá gan của hắn đúng là lớn, cư nhiên dám nói chuyện như thế trước mặt Thanh Mặc Nhan.

"Ngươi cảm thấy ngoài ý muốn?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại.

Gật đầu gật đầu.

Ta đương nhiên thấy ngoài ý muốn.

Như Tiểu Lam về mặt vô tội.

"Ngươi xác định không nói câu nào khiến người ta hiểu lầm sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Về mặt Như Tiểu Lam mờ mịt, nàng không nhớ rõ.

"Ngươi nói với tiểu Vương gia, ngươi bồi tắm bồi ngủ... Cái kia tam bồi ngươi không nhớ rõ?"

Mắt mèo Như Tiểu Lam bỗng nhiên trừng lớn.

Nàng nhớ ra rồi, thời điểm ngủ gà ngủ gật, nàng thuận miệng oán hận với Vu Tĩnh Kỳ là Thanh Mặc Nhan buổi tối ép buộc nàng, không để nàng nghỉ ngơi.

Nhưng mà, chuyện này đâu có liên quan đến Vu Tĩnh Kỳ, nơi nào cần hắn đi tìm Thanh Mặc Nhan đối chất.

"Như vậy... Ngươi trả lời hắn thế nào?" Như Tiểu Lam rõ ràng không đủ tự tin.

Thanh Mặc Nhan ần ần thở dài: "Hắn là tiểu Vương gia, ta làm thân tử tự nhiên không tiện giải thích."

"Cho nên?" Một loại dự cảm không tốt lan tràn ra.

"Cho nên ta nói với tiểu Vương gia, ngươi đã là nữ nhân của ta." Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ, bàn tay mon trón hai gò má Như Tiểu Lam, cuối cùng ngón tay dừng ở trên môi nàng, ái muội vuốt ve nhẹ nhàng.

Như Tiểu Lam ngây ngốc tại chỗ, triệt để ngây ngốc.

Trong sạch của nàng... Cứ như thế không còn?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Độc chú mất đi hiệu lực? Tiểu Vương gia mãnh liệt yêu cầu đổi vị trí

Bạch Hạc học viện.

Không còn một bóng người trong phòng học, Vu Tĩnh Kỳ lẳng lặng đứng trước cửa sổ, thần sắc u ám.

"Tiểu Vương gia, người trong cung tới đón ngài." Bên ngoài truyền đến thanh âm tập dịch học viện.

"Đã biết." Vu Tĩnh Kỳ đáp lời, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy gấp, chậm rãi mở ra.

Nếu lúc này Như Tiểu Lam đang ở đây mà nói, nàng nhất định có thể nhận ra, tờ giấy này phi thường giống với lá bùa của nàng, mặt trên vẽ ký hiệu cùng đồ án kỳ quái.

Duy nhất không giống là. Đồ án trên tờ giấy kia không được vẽ từ chu sa màu đỏ, mà là màu đen.

Mang theo nhàn nhạt mùi vị tanh hôi, nếu không cẩn thận ngửi kỹ thậm chí sẽ nhầm nó là mùi mực.

Vu Tĩnh Kỳ cầm lá bùa màu đen trong tay. Nhìn nó đột nhiên không có lửa mà tự cháy, cuối cùng thành một đồng nhỏ cháy đen ở trong lòng bàn tay hắn.

Hắn khép lại bàn tay. Xoay người rời khỏi học viện.

Xe ngựa trong cung dừng ở bên ngoài học viện, nhảy lên xe ngựa, một mình Vu Tĩnh Kỳ ngồi trong toa xe. Chậm rãi đưa tay lên, đem đồng nhỏ cháy đen kia bỏ vào trong miệng.

Rồi hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng tựa vào cạnh xe, giống như đang chờ đợi gì đó.

Xe ngựa liên tục chạy đến trước cửa cung.

"Tiểu Vương gia, tới rồi." Thanh âm the thé của thái giám vang lên.

Vu Tĩnh Kỳ mở bừng mắt, không tin được ngồi ngốc ở nơi đó.

Độc chú... Cư nhiên không phát tác?

Chuyện này không có khả năng!

"Tiểu Vương gia, mời xuống xe ngựa." Bên ngoài vang lên thanh âm thúc giục.

Vu Tĩnh Kỳ nhú chặt hai hàng lông mày, không thể không xuống xe.

Thái giám không nhanh không chậm ở phía trước dẫn đường, miệng còn liên miên lái nhai nói chuyện.

"Tiểu Vương gia thân thể tốt lên, Hoàng thượng hết sức cao hứng, hôm nay thưởng rất nhiều đồ vật xuống dưới, đều đặt ở trong cung Thái hậu đâu..."

Khỏe miệng Vu Tĩnh Kỳ khẽ kéo nhẹ một chút.

Thưởng nhiều đến đâu, cũng không che giấu được biểu hiện giả dối khi đưa hắn tiến cung làm con tin.

Phụ thân hắn tiếp nhận quyền hạn của Nhị hoàng tử, Hoàng thượng lo lắng phụ thân sẽ ỷ binh làm loạn, cho nên liền giữ hắn lại trong cung.

Cái gì tình thân, tất cả đều là giả.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ càng ngày càng kém, thái giám nhìn thấy cũng không để bụng, như cũ nói xong Hoàng thượng sủng ái hắn bao nhiêu, Thái hậu yêu thương hắn thế nào.

Khi đi qua ba đạo cửa cung, phía đối diện đi đến một nhóm cung nữ, thấy Vu Tĩnh Kỳ đi qua, các nàng đều lui đến sát tường cúi thấp thân mình cung kính thi lễ.

Vu Tĩnh Kỳ không chuyển mắt đi qua.

Rất xa, phía sau truyền đến tiếng các cung nữ cúi đầu nói nhỏ.

"Bất quá chỉ là con tin của Tứ hoàng tử lưu lại trong cung mà thôi... Tự cho là đúng như thế."

"Hắn thật cho rằng chính mình là hoàng tôn a, đến ngay cả đi cũng hướng mặt lên trời."

"Tứ hoàng tử nếu là bại binh, chỉ sợ hắn cũng không còn chút giá trị nào..."

Vu Tĩnh Kỳ cuối cùng nhịn không được nữa, đột nhiên xoay đầu lại.

Nơi xa các cung nữ vẫn lẳng lặng đứng ở ven tường, cúi thấp đầu, thái độ cung kính mà khiêm tốn.

Vu Tĩnh Kỳ quay người đi nhanh tới chỗ nhóm cung nữ.

"Tiểu Vương gia?" Thái giám kinh ngạc đuổi theo kịp: "Ngài nhanh hỏi cung a, Thái hậu vẫn đang chờ ngài đâu."

"Chờ ta?" Vu Tĩnh Kỳ cười lạnh ra tiếng. Bọn họ là sợ hắn sẽ xảy ra chuyện ở trong cung, đến lúc đó truyền ra ngoài tiếng gió không xuôi tai đi.

Hắn càng không muốn để cho bọn họ vừa lòng đẹp ý.

Hắn muốn để cho tất cả mọi người thấy, trong cung có người muốn hại hắn.

Chính là vì sao lúc này độc chú của hắn lại mất đi hiệu lực?

Vu Tĩnh Kỳ thoáng thất thần, nấy cô nữ kia liền vội vàng rời đi. Dù hắn mở miệng quát bảo đứng lại, các nàng cũng giống như không nghe thấy, chạy chậm ra phía cửa cung, không thấy bóng dáng nữa.

"Cùng bọn nô tài đồ tặc giận cái gì?" Từ cửa cung bỗng nhiên đi vào một người, thân mặc long bào, đầu đội mũ quan nhị long đoạt châu. Tay trái ôm chôn trắng toàn

thân thuyết trắng.

"Gặp qua Thái tử điện hạ." Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu hành lễ.

"Tĩnh Kỳ mới từ học viện trở về?" Thái tử hỏi.

"Phải."

"Thái hậu còn chờ ở trong cung đi, ngươi còn không nhanh chút trở về, ở đây tức giận với mấy nô tài kia cái gì." Thái tử mỉm cười nói: "Nghe nói gần đây thân thể ngươi rất tốt, sau này ở trong cung nhớ phải cẩn thận chút, thân phận đặc biệt như vậy..." Thanh âm Thái tử càng ngày càng thấp, chỉ có Vu Tĩnh Kỳ có thể nghe thấy.

Thái tử lướt qua người hắn, rời đi.

Vu Tĩnh Kỳ nắm chặt nắm tay ở trong tay áo.

Trong đầu chỉ còn lại câu nói cuối cùng của Thái tử: Thân phận giống như hắn!

Hôm sau, Bạch Hạc học viện.

Như Tiểu Lam thấy Vu Tĩnh Kỳ mang hai đôi mắt thâm quầng đi đến.

"Tôi hôm qua ngủ không ngủ đủ sao?" Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

Học viện bên này mỗi ngày đều giao một ít bài tập. Những cũng không đến nỗi bắt bọn họ phải khêu đèn đánh đêm.

Vu Tĩnh Kỳ lãnh đạm ngồi trở lại vị trí của hắn, không nói một lời.

Như Tiểu Lam nâng tay quơ quơ trước mặt hắn: "Ngươi xảy ra chuyện gì?"

Vu Tĩnh Kỳ cầm quyển sách đẩy tay nàng ra: "Àm ĩ muốn chết, ngươi không thể an tĩnh chút sao?"

Như Tiểu Lam bẹp miệng, thành thật ngồi trở lại chỗ cũ.

Cái gì a. Người này tuổi còn nhỏ, tính tình lại thay đổi thất thường, biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. Khó hầu hạ hơn Thanh Mặc Nhan nhiều.

Nếu Thanh Mặc Nhan tức giận, nàng chỉ cần bất chấp mặt mũi đi dỗ hắn, hắn rất nhanh liền sẽ tha thứ cho nàng.

Nhớ tới Thanh Mặc Nhan, trong lúc bất tri bất giác Như Tiểu Lam chống cằm ngây ngô cười một mình.

Ngày hôm qua sau khi hết tiết học hắn có đến muộn chút, buổi tối liền mang nàng đến Bạch Ngọc lâu, gọi rất nhiều món ăn nàng thích. Còn phá lệ cho nàng uống hai chén rượu hoa quả nhỏ.

Từ lượng nàng thâm đến khiến người ta không nở nhìn thẳng, cuối cùng mơ mơ hồ hồ bị Thanh Mặc Nhan mang về phủ, buổi sáng không hiểu sao lại thấy trên người xuất hiện nhiều điểm màu hồng, Thanh Mặc Nhan nói là nàng không cẩn thận khi bước xuống lầu bị ngã, nhưng mà đến một chút ấn tượng nàng cũng không có nha.

Chống cằm, ngây ngô cười với hư không. Bất quá nàng rất thích loại dung túng này của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam một mình ngăn người, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ.

Đúng lúc này, Tiêu Sa Lai mang theo thư đồng bước vào phòng học.

Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên đứng lên: "Tiêu tiên sinh, ta muốn đổi chỗ ngồi."

Tiêu Sa Lai cười quyến rũ: "Tốt, ngươi muốn đổi đến chỗ nào?"

Vu Tĩnh Kỳ tùy tay chỉ vị trí, Tiêu Sa Lai liền gật đầu.

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn Vu Tĩnh Kỳ bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đắc tội với tiểu Vương gia này?

Cẩn thận suy nghĩ một chút. Nàng cảm thấy bản thân cũng không làm việc gì quá mức.

Cuối cùng nàng đưa ra kết luận, hẳn là liên quan đến việc hôm qua hắn cùng Thanh Mặc Nhan nói chuyện riêng.

Đúng rồi, nhất định là như thế.

Như Tiểu Lam thật sâu thở dài.

Nhất định là hắn cảm thấy nàng cùng Thanh Mặc Nhan rất không minh bạch. Lần trước hắn còn cảnh cáo nàng phải chú ý tới quy củ gì đó.

Lấy thân phận của hắn, nhất định rất khinh thường đối với những chuyện như vậy, cũng khó trách hắn tỏ ra chán ghét.

Nghĩ như vậy Như Tiểu Lam không khỏi cảm thấy nghẹn khuất, nhìn Vu Tĩnh Kỳ muốn nói lại thôi.

Vu Tĩnh Kỳ không để ý đến nàng, trực tiếp thu vào quyển sách cuối cùng trên bàn, đi tới vị trí mới ngồi xuống.

Như Tiểu Lam chỉ mất nửa giây thời gian để thoát ra khỏi cảm xúc phản đối.

Quên đi, dù sao nàng tới học viện cũng chỉ là để giúp Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm Vu Tĩnh Kỳ, hẳn nghĩ như thế nào là chuyện của hắn, đợi khi vụ án kết thúc nàng sẽ rời đi, quân hắn là tiểu Vương gia hay hoàng tôn, cũng không có chút liên quan tới nàng.

Chỉ cần có Thanh Mặc Nhan sủng nàng, hừ! Nàng còn sợ ai.

Sau khi Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống, khoe mắt không tự chủ liếc về phía Như Tiểu Lam.

Vừa mới bắt đầu hắn còn thấy vẻ mặt nàng cô đơn, nhưng một giây sau, nha đầu kia liền khôi phục lại bộ dáng không tim không phổi, chống cằm, nhàn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tâm Vu Tĩnh Kỳ thoáng chốc như rơi xuống đáy cốc.

Nguyên lai nàng thật sự không cần...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Tiểu Vương gia rộng lòng, hung thủ vô hình

Tiểu Sa Lai gõ quạt xếp lên bàn: "Hôm nay học viện chúng ta lại có học sinh mới." Nói xong hắn gọi ra phía cửa: "Sứ Đại Thiên, người vào đi."

Như Tiểu Lam trượt cằm, va lên mặt bàn.

Sứ... Sứ Đại Thiên?

Trên đời này nam nhân có tên như vậy, nàng cảm thấy tìm khắp Dạ Hạ quốc cũng không có người thứ hai.

Quả nhiên, người bước vào cửa kia, chính là Sứ Đại Thiên nàng quen biết.

Trên người hắn mặc cẩm y hoa phục mới tinh, y phục kia đẹp không thể chê. Nhưng mặc trên người hắn lại có cảm giác không đúng, khiến cho người ta cảm thấy, đây là lần đầu tiên hắn được mặc y phục tốt như thế.

"Sứ Đại Thiên, người đến đó ngồi đi." Tiểu Sa Lai tùy tay chỉ vị trí trống bên cạnh Như Tiểu Lam, trong mắt hiện lên ác ý.

Kia đúng là chỗ ngồi của Vu Tĩnh Kỳ lúc trước.

Sứ Đại Thiên vui mừng, khi ngồi xuống còn gật đầu với Như Tiểu Lam. Thái độ ân cần mà cung kính.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã kịp thời quay lại.

Sao Sứ Đại Thiên lại xuất hiện ở đây, trong học viện đều là học sinh mười lăm, mười sáu tuổi, còn nét mặt già nua này của hắn nhìn thế nào cũng giống đã ngoài ba mươi.

Nhóm học sinh vụng trộm nói thầm.

"Có phải hay không là đi nhầm chỗ. Hắn thật là đến đọc sách sao?"

"Nhìn hắn còn lớn tuổi hơn cả Tiêu tiên sinh..."

"Hắn là sẽ không sai đi, Bạch Hạc học viện cũng không phải là nơi tầm thường, không phải chỉ cần có tiền là có thể tiến vào."

Sứ Đại Thiên nghe thấy những lời nghị luận này cũng không vội vàng biện giải, cười với Như Tiểu Lam rồi thấp giọng nói: "Thế tử không yên tâm để Như cô nương một mình ở học viện, muốn ta tới giúp một tay."

Nguyên lai là Thanh Mặc Nhan an bài, đôi mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Làm công việc nằm vùng quá vất vả, tiểu Vương gia lại hi hi vô thường, có người giúp đỡ đương nhiên nàng sẽ cao hứng.

Nhìn Như Tiểu Lam lộ ra khuôn mặt tươi cười sán lạn, giữa đôi mày Vu Tĩnh Kỳ tựa như có một đoàn u ám tụ lại không chịu tan.

Trong phòng học, tiếng đàn leng keng.

Không thể không thừa nhận, trừ bỏ tập viết cùng về tranh nhảm chán ra, Như Tiểu Lam thích nhất chính là tiết học cảm nghệ, tuy rằng tiên sinh giáo thụ có điểm cặn bã, bất quá tiếng đàn lại có thể giúp người ta ngủ ngon. Hơn nữa bộ dáng Tiêu Sa Lai cũng không tệ, so với mấy lão tiên sinh kia mạnh hơn nhiều, nàng không cần lo lắng sẽ chọc giận đối phương đến nhồi máu lên não.

Tiêu Sa Lai ngẩng đầu, nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam đang ngủ say.

Lại nhìn học sinh mới tới ngồi bên cạnh nàng.

Tiêu Sa Lai theo bản năng cầm lấy quạt xếp che lại mũi miệng mình.

Người này lớn lên cũng có quá nhiều điểm trộn lẫn, ở trước khi tiến vào phòng học, hắn từng hỏi hắn năm nay bao nhiêu tuổi, nhưng hắn chỉ nói hắn là thiếu niên lão tướng, từ khi sinh ra đã có nét mặt già nua.

Thôi, trước cứ nhìn điểm khó coi kia, chỉ cần có thể dùng hắn để khắc chế tiểu nha đầu ma quỷ kia là được rồi.

Chính là mỗi lần nhớ tới khúc nhạc của nha đầu này, lại khiến hắn không rét mà run.

Tiêu Sa Lai thanh thanh yết hầu: "Sử Đại Thiên, ngươi tới đem những gì vi sư vừa dạy đàn qua một lần đi."

Sử Đại Thiên không chút do dự giơ hai tay lên: "Tiên sinh, tay của ta bị thương. Không đàn được."

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, cả mười ngón tay hắn đều được quấn lại bằng vải bó trắng.

Tổng không thể bắt ép một người bị thương phải đánh đàn đi.

"Đúng rồi, tiên sinh, tuy rằng ta không thể đánh đàn, nhưng ta có thể phổ nhạc." Sử Đại Thiên tươi cười hơn hờ nói: "Để ta tới hát cho ngài nghe một khúc đi."

Tiêu Sa Lai run tay, quạt xếp suýt nữa rơi xuống đất.

Hiện tại hắn chỉ cần nghe đến hai chữ "phổ nhạc", sẽ có loại phản ứng này.

"Không không không... Không cần." Tiêu Sa Lai cuống quýt lắc đầu.

"Đừng a, tiên sinh, để cho ta thử một lần đi." Sử Đại Thiên vẻ mặt hưng phấn: "Từ nhỏ đến lớn, còn chưa có người nào chịu nghe ta hát đâu."

Mọi người đồng thời lộ ra tia cảnh giác: Người này hát lên có bao nhiêu khó nghe a.

"Không cần!" Tiêu Sa Lai nâng cao thanh âm. Thiếu chút nữa thay đổi cả âm điệu.

"Không hát thì không hát, tiên sinh ngươi gấp cái gì, giống như con vịt bị dẫm cổ..." Sử Đại Thiên nói thầm ngồi trở lại.

Tươi cười trên mặt Tiêu Sa Lai cứng đờ: "Sử Đại Thiên, ngươi vừa nói cái gì?"

"Học trò nói lão sư anh minh thần võ, thống nhất Bạch Hạc học viện!" Sử Đại Thiên chân chó đứng lên, nịnh bợ.

Chờ Như Tiểu Lam ngủ dậy, Tiêu Sa Lai đã sớm mang theo đàn của hắn rời khỏi phòng học.

Như Tiểu Lam xoa mắt, cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiêu Sa Lai hôm nay cư nhiên lại không gây khó dễ cho nàng.

"Như cô nương ngủ có ngon giấc không?" Sử Đại Thiên chân chó đi lại: "Thế từ cố ý giao phó, bảo ta chiếu ứng Như cô nương, không để yêu nam kia quấy rầy đến thanh tĩnh của Như cô nương."

Một phen lời nói xác thực làm Như Tiểu Lam cảm động.

Sử Đại Thiên, làm tốt lắm, sau này việc lời kéo thù hận liền giao cho ngươi.

Đã đến giờ nghỉ trưa, Vu Tĩnh Kỳ thu dọn đồ xong lập tức rời khỏi phòng học.

Phía sau cách đó không xa. Có hai cái đuôi nhỏ đi theo: Như Tiểu cùng người mới tới Sử Đại Thiên kia.

Sử Đại Thiên giúp Như Tiểu Lam cầm hộp đồ ăn, đến ngay cả trên mặt đất có hòn đá nhỏ hắn cũng phải ân cần nhắc nhở một tiếng, cổ tình cuộc nói chuyện của bọn họ lại rơi vào tai Vu Tĩnh Kỳ. Kết quả khiến Vu Tĩnh Kỳ không kiềm chế được nổi một thân da gà.

Vu Tĩnh Kỳ dừng bước chân, lạnh lùng đứng ở giữa đường.

"Sử Đại Thiên, không phải ngươi nói tay ngươi bị thương sao, sao lúc này còn có thể xách được này nọ?"

Sử Đại Thiên cười hắc hắc: "Chỉ cần có thể giúp Như cô nương xách đồ, dù cho chặt đứt tay cũng là vinh hạnh của ta."

Như Tiểu Lam che miệng xuy xuy cười.

Trước kia ở cùng một chỗ với Vu Tĩnh Kỳ. Nàng còn cảm thấy có chút áp lực, bởi vì nàng là nữ hài tử, người ngoài nhìn vào khó tránh khỏi sẽ có dị nghị, dù cho nàng không để bụng, nhưng mà thời gian lâu, nhìn người khác sau lưng chỉ trở lại khiến nàng nhớ tới những ngày trước kia.

Hiện tại có Sử Đại Thiên hát đệm. Đến ngay cả không khí cũng thay đổi.

Nhìn Như Tiểu Lam cong mắt cười, Vu Tĩnh Kỳ chỉ cảm thấy phảng phất như có một cỗ tức giận đang chạy tán loạn khắp nơi trong người hắn.

"Như Tiểu Lam, ngươi là đồ ngốc sao!" Hắn nhìn không được rống lên.

Như Tiểu Lam bị hắn rống che tai lại.

Có chuyện gì a. Rống với ta làm cái gì, ta chọc ngươi sao.

Nói ta ngốc, dù ta ngốc thật cũng không thể có quan hệ tốt với ngươi được đi.

Sử Đại Thiên đứng che trước người Như Tiểu Lam. Trước khi đến đây, Thanh Mặc Nhan đã nói cho hắn biết thân phận của Vu Tĩnh Kỳ, cho nên Sử Đại Thiên cũng không muốn đắc tội với vị tiểu Vương gia này.

Vu Tĩnh Kỳ thấy Như Tiểu Lam trợn hai mắt lên. Một bộ dáng mờ mịt không hiểu gì, trong lòng hắn liền khó chịu, hằm hằm hất tay áo rời đi.

"Khó trách thế từ trước ta tới đây. Tiểu Vương gia này đúng là khó ở chung." Sử Đại Thiên liên tục than thở.

Sau đó hai người đi tới nhà ăn học viện, nhưng mà đến khi bọn họ ăn xong vẫn không thấy thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ đâu.

"Nhanh đi tìm người." Như Tiểu Lam mệnh lệnh.

Cuối cùng cũng có người đề sai khiến, Như Tiểu Lam tất nhiên mừng rỡ vì bớt được chút sức lực.

Sử Đại Thiên ngoan ngoãn chạy đi tìm Vu Tĩnh Kỳ, Như Tiểu Lam ngồi chờ ở nhà ăn.

Nhưng mà chờ mãi cũng thấy Sử Đại Thiên trở về, nàng chờ đến phiền, thế là đứng lên muốn đi ra ngoài nhìn một cái.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy có người ai u một tiếng, nhìn về phía tiếng động, lại chỉ thấy một nam sinh cùng trường đang che cánh tay, máu tươi theo cánh tay hắn chảy xuống, rất nhanh nhuộm đỏ tay áo hắn.

"Này... Chuyện này là sao!" Thiếu niên kêu lên sợ hãi.

Một bên cánh tay khác của hắn cũng đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng, ngay sau đó là đao thứ hai, đao thứ ba...

Tựa như có một thanh đao vô hình đang cắt trên người hắn, trong nháy mắt, cả người huyết nhục mơ hồ.

Mọi người lại chỉ có thể ngơ ngác đứng đó nhìn, bó tay không biện pháp.

Không ai biết nên ngăn cản chuyện này thế nào, trước mắt bao nhiêu người, ai cũng không nhìn thấy hung thủ, mà học sinh cùng trường lại ở ngay dưới mí mắt bọn họ, bị một đao cắt cho thương tích đầy mình.

Cảnh tượng kia, làm người ta sợ hãi cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Thuật chú sát

Một mảnh hoảng loạn, học viện thế nhưng phát sinh sự kiện khiến người ta sợ hãi như vậy, tất cả mọi người đều ngu ngơ, đứng ở nơi đó không biết làm thế nào mới tốt.

Như Tiểu Lam đứng sau đám người, cắn chặt môi.

Chỉ có nàng nhận ra được, đây là "chú sát"!

Hành tung người kia không cần ở trước mặt. Chỉ cần lấy vài thứ trên người đối phương là có thể thi thuật, có mấy người đạo hạnh cao còn có thể giết người ở cách xa ngàn dặm.

Như Tiểu Lam nhanh chóng nhìn quanh bốn phía.

Trong nhà ăn kêu loạn. Tất cả mọi người đều tụ họp lại, cho nên nàng rất dễ dàng nhìn thấy biểu cảm mỗi người.

Nếu muốn thực thi chú sát thì quan trọng nhất là phải có sẵn cùng pháp trận.

Hiện tại những người ở trong này đều không có điều kiện để thực hiện chú sát. Cho nên hung thủ hẳn là ở chỗ khác.

Tay nàng vài lần dừng ở bên hông, định lấy lá bùa ra. Cuối cùng lại đều rời đi.

Chỉ có nàng mới có thể ngăn cản được chú sát, nhưng lúc này nàng không thể lộ diện.

Thanh Mặc Nhan không ở đây, nàng không dám tự tiện triển lộ chiêu thức, một là sẽ khiến mọi người hiểu lầm, coi nàng thành hung thủ cũng không chừng, hai là sẽ khiến cho hung phạm chú ý, sau này muốn bảo hộ Vu Tĩnh Kỳ sẽ càng khó khăn hơn.

Nàng kéo lấy một tên tạp dịch học viện đang sợ đến ngây người ở một bên, mệnh lệnh nói: "Nhanh đến Đại lý tự báo tin!"

Tạp dịch không nói hai lời liền chạy đi.

Ước chừng qua thời gian một chén trà, chú sát đình chỉ.

Thiếu niên trên mặt đất không nhúc nhích, cả người đều là máu, nhiễm cả trên mặt đất.

"Chết... Đã chết rồi sao?" Có người lá gan lớn, thử duỗi tay chạm nhẹ vào người nọ.

"Giống như còn hơi thở."

"Mau đưa đến chỗ Thanh Đô tiên sinh."

Nhóm tạp dịch dùng ghế hợp lại thành cang, mọi người hỗ trợ khiêng người bị thương lên, đi thẳng đến Tầng thư lâu.

Như Tiểu Lam đi theo phía sau mọi người, mới ra khỏi nhà ăn, đã thấy Sử Đại Thiên mở hôi đầy đầu chạy tới.

"Không tìm thấy tiểu Vương gia."

Như Tiểu Lam vỗ trán, nàng nhớ tới, Vu Tĩnh Kỳ từng nói qua nơi hắn thích đến nhất là Tầng thư lâu.

"Ta biết hắn ở đâu rồi, chúng ta đi."

Tầng thư lâu.

Thanh Đô tiên sinh chậm rãi chuyển động xe lăn đi ra, nhìn thiếu niên cả người toàn là máu. Nhíu mày nói: "Đây là vết thương do đao gây ra, hung thủ đã bị bắt chưa?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Không... Chúng ta không nhìn thấy hung thủ."

"Đột nhiên cả người hắn toàn là máu như vậy."

"Xác thực tựa như bị một đao làm cho bị thương, nhưng mà chúng ta lại không ai thấy được hung thủ gây án..."

Mọi người bảy miệng tám lời, Thanh Đô tiên sinh thông dong rửa tay, cầm lấy kéo cắt y phục thấm máu của thiếu niên ra.

"Quá âm ỉ, tất cả các người đi ra hết đi."

Đoàn người không dám quấy rầy Thanh Đô tiên sinh cứu người, chỉ có thể lần lượt đi ra ngoài cửa đứng, thường thường thấp giọng nghị luận Thanh Đô tiên sinh y thuật cao minh.

Như Tiểu Lam không có hứng thú với việc Thanh Đô tiên sinh trị bệnh cứu người như thế nào. Nàng mang Sử Đại Thiên trực tiếp bước vào Tầng thư lâu.

Đây là lần đầu tiên nàng đi vào trong Tầng thư lâu, bởi vì nàng không biết chữ Dạ Hạ quốc, cho nên nàng đối với Tầng thư lâu này cũng không có hứng thú.

Bất quá nàng vẫn bị số sách ở đây làm cho kinh ngạc.

Thư lâu tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có một thang lầu liên tiếp, xoay quanh mà lên.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu đánh giá khắp nơi, chợt thấy từ thang lầu đi xuống một người. Đúng là tiểu Vương gia Vu Tĩnh Kỳ.

"Các người ở trong này làm gì?" Hắn không vui nói.

"Đây không phải là nơi để đọc sách sao? Vì sao người có thể đến, chúng ta lại không thể." Như Tiểu Lam cẩn thận đánh giá hắn. Thấy hắn hoàn hảo không tổn hại gì mới nhẹ nhàng thờ ra.

Nguyên bản nàng lo lắng thuật chú sát này là nhắm vào hắn, hiện tại xem ra, có lẽ hung thủ nhắm đối tượng cũng không chừng.

"Vừa rồi trong học viện xảy ra huyết án, có người bị trọng thương được nâng đến chỗ Thanh Đô tiên sinh nơi này." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, người không được tự tiện hành động, phải luôn ở cùng chúng ta."

Vu Tĩnh Kỳ nhướn mi: "Huyết án?"

Như Tiểu Lam đơn giản đem chuyện ở nhà ăn nói qua một lần. Vu Tĩnh Kỳ lại đột nhiên cười ra tiếng: "Nhìn không thấy hung thủ lại bị đao làm cho bị thương, điều này không có khả năng."

Thẳng đến khi bọn họ cùng đến chỗ Thanh Đô tiên sinh, Vu Tĩnh Kỳ nhìn thấy nam sinh bị thương, nghe xong lời nghị luận của những người xung quanh mới bán tín bán nghi.

Đại lý tự rất nhanh đã tới. Quan sai nhanh chóng vây quanh học viện, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc lên đỉnh núi trước.

"Tập trung tất cả mọi người lại, đưa đến phòng học, lát nữa ta sẽ đến hỏi." Thanh Mặc Nhan phân phó Huyền Ngọc. Cũng đem tất cả mọi người đi.

Như Tiểu Lam vừa đi ra đã bị Thanh Mặc Nhan ôm chặt, động tác có chút thô bạo.

"Có hay không bị thương đến người?" Hấn thấp giọng hỏi.

Như Tiểu Lam bị hấn xoa làm cho y phục rối loạn. Vội vàng muốn tránh thoát khỏi tay hấn: "Người làm gì, nơi này còn có người khác a."

"Có sao?" Thanh Mặc Nhan đến ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút.

Rõ ràng Vu Tĩnh Kỳ cùng Sử Đại Thiên còn đứng ở nơi này đâu, người coi bọn hấn là không khí sao?

Thời điểm Thanh Mặc Nhan buông Như Tiểu Lam ra, y quan Trường Hận cũng đã chạy tới, mọi người đi vào Tầng thư lâu, hỏi tình huống người bị thương, cũng để Trường Hận đi vào xem xét thương thế.

"Sử Đại Thiên người đến phòng học bên kia đi, chú ý nghe xem bọn họ nói những gì." Thanh Mặc Nhan lạnh lẽo phái Sử Đại Thiên đi, xen lẫn trong đám học sinh kia.

Không lâu sau, Trường Hận từ trong thư lâu đi ra, nói với Thanh Mặc Nhan: "Nhìn miệng vết thương giống như do đao thương gây nên."

"Tuyệt đối không phải là đao thương." Như Tiểu Lam nói xen vào.

"Ta chỉ nói giống như..." Trường Hận nghiêm túc nói: "Trên đời này cũng không có vũ lâm cao thủ nào có thể ra tay trước mặt nhiều người mà không để lại dấu vết như vậy."

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Người nhìn ra được gì?"

"Là chú sát." Như Tiểu Lam bất an nói: "Kỳ thực lúc đó ta có thể cứu hấn... Nhưng ta sợ bại lộ thân phận sẽ khiến hung thủ nghi ngờ, cho nên..."

Thanh Mặc Nhan nâng tay xoa đầu nàng: "Không phải lỗi của người."

"Nhưng nếu người nọ chết mà nói..." Dù biết rõ không liên quan đến mình, nhưng tránh không được sinh ra cảm giác áy náy.

Trước kia vì việc này, không thiếu lần ông nội đã dùng thước gõ nàng: Nhân từ nương tay, sao xứng làm một Âm Dương sư!

"Người làm tốt lắm, hiện tại người nói cho ta biết chú sát là chuyện như thế nào." Thanh Mặc Nhan đánh gãy lời nói của nàng.

Như Tiểu Lam đành phải đặt chuyện giải thích về chú sát lên trên.

Vu Tĩnh Kỳ ở cách đó không xa vài lần muốn lại gần, đều bị người của Thanh Mặc Nhan ngăn cản.

Sau khi Như Tiểu Lam giải thích xong Thanh Mặc Nhan cùng Trường Hận đều nhăn mày lại.

"Nghe qua giống như thứ hoàng tộc Mạc Từ quốc am hiểu." Trường Hận nói: "Cách giết người, chỉ thấy máu không thấy đao."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Rất giống." Hấn chuyển hướng về phía Như Tiểu Lam, tiếp tục truy vấn: "Người có biết nếu muốn thực thi chú sát thì phải làm như nào không?"

"Trước phải chuẩn bị một cái pháp trận, trong tay còn phải nắm giữ vài vật trên người bị giết, tỷ như tóc, móng tay các loại, hơn nữa muốn thi pháp thì phải lấy ít máu trên ngón tay mình mới được."

Thanh Mặc Nhan lập tức phân phó Huyền Ngọc: "Đi điều tra những người bị thương ở ngón tay."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Không ra được? Bị nhốt ở Bạch Hạc học viện

Trong Bạch Hạc học viện, không khí đè nén dị thường.

Từ khi học viện được thành lập tới nay, chưa bao giờ phát sinh qua chuyện đánh nhau chảy máu, lúc này đây cũng coi như là được khai thiên lập địa một lần.

Thanh Mặc Nhan dùng Tăng thư lâu làm nơi làm việc, đồng thời phái người đi điều tra khi huyết án xảy ra, những ai không có mặt ở hiện trường.

Y theo lời nói của Như Tiểu Lam, muốn thực thi chú sát, nhất định phải có pháp trận tương ứng, cho nên mặt khác hẩn phái Huyền Ngọc mang theo quan sai Đại lý tự điều tra qua trong học viện, tìm kiếm những nơi có khả năng bày trí pháp trận nhất.

Liên tục vội đến sắc trời gần tối, Huyền Ngọc trở về bẩm báo, không phát hiện ra pháp trận.

Đồng thời người đi điều tra những người trong học viện cũng về phục mệnh nói. Chỉ có ba người trên ngón tay có thương tích, nhưng lại đều là vết thương cũ, trong đó có hai người là sự phụ nấu ăn cho học viện.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc, lấy tay xoa thái dương.

Nếu nói hung thủ sau lưng không ở trong học viện, như vậy phiền toái bọn họ còn lớn hơn nữa.

Chẳng lẽ thật sự là từ cách xa ngàn dặm giết người, như vậy hẩn căn bản không có biện pháp bắt được hung thủ.

Như Tiểu Lam ngồi chỗ kia nhìn Thanh Mặc Nhan nhú chặt lông mày, liền nhảy xuống ghế chạy tới cọ lên chân hẩn.

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Như Tiểu Lam thấp giọng hỏi.

Thanh Mặc Nhan vừa định trả lời, ngoài cửa đã vang lên tiếng thông bẩm của hộ vệ: "Tiểu Vương gia cầu kiến."

Vu Tĩnh Kỳ đi vào, nhìn Như Tiểu Lam nhu thuận đứng bên người Thanh Mặc Nhan, mắt rũ xuống.

"Vu Tĩnh Kỳ, tay ngươi làm sao vậy?" Như Tiểu Lam đột nhiên kinh ngạc nói.

Tầm mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trên tay Vu Tĩnh Kỳ, chỉ thấy ngón tay bên tay trái hẩn được quấn lại bằng vải trắng.

Vu Tĩnh Kỳ thần nhiên nói: "Vừa rồi khi giúp Thanh Đô tiên sinh thu dọn hòm thuốc, không cẩn thận bị dụng cụ cắt gọt cắt phải ngón tay."

"Ngươi làm sao lại không cẩn thận như thế." Như Tiểu Lam vội la lên: "Đã xử lý qua miệng vết thương chưa?"

Ở cổ đại, mọi người cũng không biết nhiễm trùng là gì, đừng nhìn nó chỉ là vết cắt nhỏ nhỏ, có khi sẽ lấy đi mạng người cũng không chừng.

Thấy Như Tiểu Lam lộ ra vẻ mặt lo lắng, ngữ khí Vu Tĩnh Kỳ cũng hòa dịu đi: "Lúc ấy Thanh Đô tiên sinh cũng ở đó, hẩn đã giúp ta xử lý qua."

Thanh Mặc Nhan nhìn ngón tay Vu Tĩnh Kỳ, nửa ngày không nói một câu.

Vu Tĩnh Kỳ nói với Thanh Mặc Nhan: "Đã điều tra qua, hung thủ không ở trong học viện, để cho mọi người về đi."

Thấy Thanh Mặc Nhan không nói gì, Như Tiểu Lam vội la lên: "Cái này sao được, còn chưa điều tra xong, nếu người hung thủ nhằm vào là người thì phải làm sao bây giờ?"

Vu Tĩnh Kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ta? Ta có chỗ nào đáng giá để bọn họ làm hại."

Như Tiểu Lam tròn to mắt mèo: "Thân phận người cao quý, tự nhiên là mục tiêu của rất nhiều người, lại nói đối phó người còn có thể làm ảnh hưởng đến phụ thân người đâu."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ càng thay đổi: "Ta bất quá chỉ là hạt nhỏ thôi, người suy nghĩ nhiều rồi."

Như Tiểu Lam còn muốn nói gì đó, Thanh Mặc Nhan đã vươn tay kéo nàng đến bên người, mạnh mẽ ấn nàng ngồi lên người hẩn.

"Nếu tiểu Vương gia đã nói như thế, vậy việc hôm nay tạm thời coi như là học sinh trong học viện đánh nhau bị thương thôi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc tới, bảo hẩn đi an bài thả những người đó ra.

Như Tiểu Lam chớp mắt, an bài của Thanh Mặc Nhan nàng hoàn toàn có thể hiểu được.

Đã tra không ra, lại không thể bứt dây động rừng, chỉ có thể thả tiếng gió ra ngoài, đem việc này che giấu đi.

Cứ như vậy hung thủ sẽ nghĩ mình không bị người phát hiện, sẽ lại hành động một lần nữa.

Rất nhanh, người trong học viện đều được thả xuống núi, chỉ còn lại Tiêu Sa Lai cùng vài vị tiên sinh vẫn chưa rời khỏi, bọn họ còn phải nói qua vài chuyện với Thanh Mặc Nhan, học viện xảy ra chuyện, bọn họ cũng phải có lời giao đãi.

Chờ xử lý xong hết thầy, sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Huyền Ngọc mang theo quan sai hộ tổng mấy vị tiên sinh xuống núi.

Như Tiểu Lam chuẩn bị đi theo Thanh Mặc Nhan trở về.

Mọi người vừa rời khỏi Tầng thư lâu. Chợt thấy Huyền Ngọc vội vã chạy tới: "Thế từ, không tốt, học viện... Không ra được."

Lời này khiến mọi người không hiểu ra sao.

Học viện to như vậy, làm sao có chuyện không ra được.

"Là... Là bậc thang xuống núi, tựa như bị quỷ ám, chúng ta đi như thế nào cũng không xuống đến chân núi được."

Thanh Mặc Nhan mang theo mọi người đuổi tới chỗ bậc thang xuống núi.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh.

Thanh Mặc Nhan đứng im không nhúc nhích, hiển nhiên hẳn cũng không muốn đi nếm thử cảm giác bị quỷ ám mà Huyền Ngọc nói.

Sử Đại Thiên tò mò đi xuống bậc thang, kết quả mọi người chỉ thấy hắn loạn chuyển trên bậc thang. Chốc lát sau cư nhiên đã tự mình đi trở lại.

"Thiên a, quá đáng sợ." Sắc mặt Sử Đại Thiên trắng bệch: "Đầu thật choáng váng."

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam vẫn đang đánh giá xung quanh.

"Có phát hiện gì không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Nơi này bị pháp trận bao lại." Như Tiểu Lam có thể ẩn ẩn nhìn thấy một lớp vật thể trong suốt di động trong không khí. Chúng lúc thì dây dưa với nhau, lúc lại phân tán ra, vận vẹo trong không trung.

"Người cũng muốn nhìn một chút sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Àn."

Như Tiểu Lam cúi người. Lặng lẽ kết ấn, lại gần dùng đầu lưỡi liếm lên trên mắt Thanh Mặc Nhan.

Vu Tĩnh Kỳ cũng ở cách đó không xa, nhìn thấy một màn như vậy đáy mắt liền nổi lên ánh sáng nhạt.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi chớp mắt. Rất nhanh hẳn cũng thấy được cảnh tượng trong mắt Như Tiểu Lam.

"Đây là pháp trận?" Thanh Mặc Nhan cất bước về phía trước.

Như Tiểu Lam nắm chặt tay áo hắn: "Vô dụng, chỉ cần pháp trận này còn tồn tại, sẽ không có bất luận kẻ nào có thể từ nơi này đi ra ngoài."

"Người không phá giải được sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Pháp trận này quá mức cường đại, chỉ có phá hủy bản thân pháp trận mới giải trừ được cản trở nơi này. Bằng không chúng ta ai cũng đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi đây, trừ phi... Bay lên." Như Tiểu Lam chỉ lên bầu trời.

"Như cô nương biết pháp trận ở đâu sao?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hắn là ở ngay trong học viện." Như Tiểu Lam kiên định nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Huyền Ngọc.

Huyền Ngọc lập tức ngẫm hiểu, mang theo thủ hạ điều tra trong học viện một lần nữa.

Vu Tĩnh Kỳ đứng ở hơi xa đèn đuốc, làm người ta không thấy được biểu cảm trên mặt hắn.

"Đưa mấy vị tiên sinh học viện trở về nghỉ ngơi, trước khi tìm được pháp trận, không ai được phép tự mình hành động." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Vài vị lão tiên sinh đều không nói gì. Tiêu Sa Lai phe phẩy quạt trong tay, trên mặt toàn là ý cười châm chọc.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng liếc mắt về phía Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên lập tức chân chó tiến đến bên người Tiêu Sa Lai: "Tiên sinh, khó có được nhân rồi, học sinh hát một bài cho ngài giải buồn."

"Không cần." Tiêu Sa Lai thoáng chốc thay đổi sắc mặt, đi như trốn theo các vị tiên sinh khác rời khỏi.

Sử Đại Thiên kiên trì không dứt đi theo sau.

Huyền Ngọc dẫn người tìm qua học viện vài lần. Nhưng vẫn không tìm thấy pháp trận mà Như Tiểu Lam nói.

"Trận pháp này được hình thành từ tám vật thể đối ứng với nhau, có khả năng là tám quyển sách, cũng có thể là tám tảng đá cũng không chừng." Như Tiểu Lam cường điệu nói: "Dù sao các người chỉ cần nhìn thấy nơi nào có tám loại vật thể đồng dạng, mà nhìn như thể được sắp xếp, thì đến nói với ta."

Như Tiểu Lam dặn dò rất cẩn thận. Nhưng mà đám người Huyền Ngọc đã lật tung cả học viện lên, vẫn không tìm được chút manh mối.

"Có thể hay không pháp trận không được đặt trong học viện?" Có người không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

"Chung quy Như cô nương vẫn còn nhỏ tuổi, hẳn là đã tính sai đi?"

Không ít quan sai đều âm thầm nghị luận.

Huyền Ngọc cũng bắt đầu đi: "Thế tử, chúng ta đã tìm kiếm khắp nơi, quả thực không thấy pháp trận Như cô nương nói, có phải hay không là... Nghĩ sai rồi?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan quả quyết nói.

"Nhưng mà chúng ta đã tìm ở khắp nơi trong học viện, ngay cả Tầng thư lâu nơi đó cũng đã xem qua."

"Các người tìm trong viện rồi sao?" Đột nhiên Như Tiểu Lam chen ngang một câu.

"Viện?" Huyền Ngọc vẻ mặt mờ mịt.

"Loại dụng phương hướng khác nhau của cây cối, cũng có thể đạt được hiệu quả pháp trận." Như Tiểu Lam nhắc nhở nói.

Huyền Ngọc vỗ trán một cái: "Ta làm sao không nghĩ tới, ta lập tức sẽ dẫn người đi tìm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Hiện thực tàn khốc dưới bầu trời đêm

Huyền Ngọc một lần nữa dẫn người đi điều tra học viện, lúc này đây, mục tiêu bọn họ đặt ở trong viện học viện.

Mỗi chỗ trong viện đều phải cẩn thận xem xét một phen.

Thanh Mặc Nhan phái ra vài người, làm một chút món ăn đơn giản trong nhà ăn, mọi người ăn qua loa một ít.

"Như Tiểu Lam, ta phát hiện ra vài thứ, người có thể cùng ta đi xem một chút không." Không biết từ bao giờ Vu Tĩnh Kỳ đã xuất hiện sau lưng Như Tiểu Lam, thần sắc tựa hồ có chút sầu lo.

"Người phát hiện cái gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

"Người trước đừng để lộ ra, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện." Vu Tĩnh Kỳ ném xuống một câu. Trực tiếp bước ra bên ngoài trước.

Như Tiểu Lam suy nghĩ một chút, thế là cũng đi theo ra, gần ra đến cửa thì nàng quay đầu liếc nhìn Thanh Mặc Nhan một cái. Thanh Mặc Nhan đang cùng người nói chuyện, hoàn toàn không chú ý tới nàng rồi đi.

Ban đêm gió trên đỉnh núi rất lớn, thổi tung bay quần áo của hai người.

Trên người Vu Tĩnh Kỳ khoác một kiện áo choàng dày. Hắn nhìn thấy trên người Như Tiểu Lam chỉ mặc một cái áo đơn, vì thế duỗi tay cởi dây lưng áo choàng ra.

"Không cần đâu, người nói nhanh chút chúng ta còn phải trở về." Như Tiểu Lam rút bả vai.

"Ta phát hiện trong vườn Thanh Đô tiên sinh có mấy thứ kỳ quái. Có điểm giống với pháp trận mà người nói."

"Thật sự?" Như Tiểu Lam quá đổi vui mừng: "Ta phải đi nói cho Thanh Mặc Nhan biết."

Nàng vừa mới xoay người, chợt thấy tay bị người kéo lại.

Vu Tĩnh Kỳ gắt gao nắm lấy cổ tay nàng, thần sắc nơi đáy mắt đen tối không rõ: "Người có thể trước đừng nói cho người khác biết không, Thanh Đô tiên sinh đối với ta rất tốt, ta chỉ là hoài nghi... Nếu ta nghĩ sai rồi, hẳn nhất định sẽ trách ta, cho nên người trước có thể hay không cùng ta đi nhìn qua một chút."

Như Tiểu Lam suy nghĩ, cảm thấy hắn nói cũng có lý.

Vị Thanh Đô tiên sinh kia nhìn như thanh đạm mạc, nhưng nàng vẫn cảm thấy từ trong xương cốt người này lộ ra một cỗ tà ý khó hiểu.

"Thanh Đô tiên sinh có thể phát hiện ra chúng ta hay không?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Sẽ không, Thanh Mặc Nhan vừa phải người đi đưa cơm chiều cho Thanh Đô tiên sinh, lúc này hắc hắc là đang ở trong phòng mình dùng cơm đi."

Hai người rời khỏi nhà ăn, thừa dịp bóng đêm đi đến Tàng thư lâu.

Sau thư lâu có một cái vườn nhỏ, cảnh vật ở đây không giống với những vườn khác trong học viện. Nơi này giống như vườn rau nhà nông, chẳng qua hiện tại là mùa đông, đất đai đều như bị đông cứng, cái gì cũng không còn lưu lại.

Vu Tĩnh Kỳ mở cửa rào vườn rau ra, mang theo Như Tiểu Lam bước vào bên trong vườn.

Dù cho không có đèn đuốc chiếu sáng, đôi mắt Như Tiểu Lam vẫn như cũ có thể thấy rõ ràng đất trong vườn bị hỗn tạp với rất nhiều mảnh xương cá.

"Tất cả cá Thanh Đô tiên sinh câu lên, sau khi chết đều ném tới nơi này?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ đi ở phía trước, nghe được câu này liền quay đầu nhìn qua nàng.

Như Tiểu Lam vì để đuổi kịp bước chân của hắn, chỉ có thể chạy chậm, theo mỗi bước chạy của nàng, làn váy nhẹ nhàng tung bay như một con bướm bướm đang bay múa, lộ ra gầy thều khéo léo bên dưới.

"Hình như là vậy." Vu Tĩnh Kỳ cảm thấy một màn này dị thường chói mắt. Trong lúc tối đen như mực vốn dĩ hắn nên nắm tay nàng, ở thời điểm nàng sợ hãi ôm qua bả vai đối phương, trở thành càng tránh gió khiến nàng yên tâm nhất.

Nhưng hiện thực trước mắt lại là. Như Tiểu Lam đối với đêm đen lại không hề sợ hãi, ngược lại so với hắn còn muốn rõ ràng hơn, quan sát vô cùng cẩn thận con đường dưới chân.

Lẽ ra dưới hoàn cảnh như thế, ngay cả hắn cũng không nhìn thấy dưới đất lộ ra những mảnh xương cá, nàng lại liếc mắt một cái đã thấy được.

"Như Tiểu Lam, ngươi nói xem ta nên làm gì với ngươi mới tốt đây." Trong bóng đêm, ngữ khí Vu Tĩnh Kỳ tựa như sắp kết băng, lạnh lùng mà vô tình.

"Cái gì mà làm gì mới tốt?" Như Tiểu Lam hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc di thường của đối phương.

"Ngươi thật sự thích Thanh Mặc Nhan sao?"

"Thích a."

Trả lời nhanh như vậy, làm Vu Tĩnh Kỳ trở tay không kịp.

"Thanh Mặc Nhan hắc... Đến tốt cùng có chỗ nào đáng giá để cho ngươi thích."

Như Tiểu Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Kỳ thực ta cũng không biết."

"Cho nên ngươi liền đem thân thể chính mình cho hắn?"

Như Tiểu Lam lập tức bị nước miếng chính mình làm sặc.

Đây là cái quỷ gì, như thế nào đột nhiên lại nói tới chuyện này.

"Ta nói... Chúng ta tới tìm kiếm pháp trận. Ngươi có thể nói đến việc khác hay không."

Vu Tĩnh Kỳ tiếp tục đi về phía trước: "Ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, phải để ý, đừng bị người ta lừa, Đại lý tự Thiệu khanh cũng không phải là nhân vật bình thường, lấy thân phận của hắn muốn dạng nữ nhân nào mà không có, lại cố tình thích một tiểu nha đầu như ngươi? Đừng có nằm mơ."

Như Tiểu Lam thờ dãi trong lòng, lại tới nữa, thuyền nhỏ của bọn họ lại sắp lật.

"Không danh không phận lưu lại bên người hắn. Cuối cùng cái gì ngươi cũng không chiếm được." Vu Tĩnh Kỳ cảnh cáo nói.

"Ta vốn dĩ cũng không muốn cái gì..." Như Tiểu Lam nói thầm.

"Chẳng lẽ ngươi muốn gả cho hắn, lấy cái danh phận chính thức?"

"Hắn nói, hắn sẽ cưới ta."

"Ngươi tin?"

"Vì sao không tin?"

Vu Tĩnh Kỳ cười nhạo: "Ngươi hoàn toàn không có thân phận, lại không có thế lực gia tộc, ta không tin Thiệu khanh sẽ cưới ngươi. Nạp ngươi làm tiểu thiếp cũng không sai biệt lắm."

Như Tiểu Lam bĩu môi, nàng mới lười giải thích với hắn về quan hệ bên trong của bọn họ.

Tuy rằng nàng không có thân phận cùng thế lực gia tộc, nhưng sự tồn tại của nàng không ai có thể thay thế được.

Không có nàng, chỉ sợ Thanh Mặc Nhan còn chưa tìm đủ được liệu giải cổ độc thì đã...

Không thấy nàng phản bác, Vu Tĩnh Kỳ kinh ngạc lần nữa quay đầu nhìn nàng.

Ánh trắng lộ ra qua những tầng mây, chiếu sáng thân ảnh bọn họ.

Như Tiểu Lam đột nhiên dừng bước chân.

Dưới ánh trắng, nàng thấy được xung quanh chớp động nhiều điểm ngân quang.

Một, hai, ba... Tổng cộng có năm điểm sáng, không phải tám.

"Người nói cái này chính là pháp trận... Hình như không đúng a." Nàng suy nghĩ.

Đúng lúc này, Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên lui nhanh về phía sau hai bước. Rút một lá bùa từ trong tay áo ra, kẹp ở đầu ngón tay.

Như Tiểu Lam kinh sợ.

Lá bùa màu đen, ở dưới ánh trắng nhàn nhạt tản ra hơi thở huyết tinh.

"Vu Tĩnh Kỳ!" Như Tiểu Lam quát to một tiếng, muốn bỏ nhào qua cướp đi lá bùa trên tay hắn.

Nhưng mà, lá bùa trên đầu ngón tay Vu Tĩnh Kỳ không lửa tự cháy, chỉ một thoáng hóa thành hư ảo.

Năm điểm sáng quay quanh Như Tiểu Lam đồng thời phóng ra ánh sáng chói mắt, tuy rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng thứ ánh sáng mạnh này vẫn khiến Như Tiểu Lam phải nhắm hai mắt lại.

Sau ánh sáng, một bức tường vô hình xuất hiện ở trước mặt Như Tiểu Lam.

Tựa như khối thủy tinh, Như Tiểu Lam duỗi tay chỉ có thể sờ được bức tường lạnh băng.

"Người ngoan ngoãn đợi ở trong này, chờ ta làm xong mọi chuyện, đến lúc đó sẽ thả người ra." Vu Tĩnh Kỳ chậm rãi đi tới. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, thần thái kia giống như một người hoàn toàn xa lạ.

Cách bức tường trong suốt được hình thành từ pháp trận, Như Tiểu Lam nghiêm túc nhìn chăm chăm biểu cảm trên mặt đối phương.

"Vu Tĩnh Kỳ, lúc trước ngươi trúng độc chú, kỳ thực là chính ngươi tự hạ đi."

"Đúng." Vu Tĩnh Kỳ lộ ra mỉm cười châm chọc: "Vì để sống sót, ta chỉ có thể làm như vậy, bởi vì ta không muốn chết."

"Không ai muốn ngươi chết cả."

"Không... Như Tiểu Lam ngươi không hiểu." Vu Tĩnh Kỳ lẳng lặng nhìn lên bầu trời đêm: "Bất quá rất nhanh, ta sẽ đem trừ bỏ những con người nguy hiểm đó, nơi này rất an toàn, hơn nữa cho dù có người đến bọn họ cũng không thể nhìn thấy ngươi, ngươi cứ an tâm chờ ở đây đi, đến lúc đó ta sẽ tự mình tới thả ngươi ra."

"Vu Tĩnh Kỳ... Ngươi muốn làm cái gì!" Nhìn Vu Tĩnh Kỳ sắp đi, Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên.

"Ban đêm đẹp như thế, đương nhiên là thời điểm thích hợp nhất để dâng lên máu tươi cùng sinh mạng cho chú sát." Vu Tĩnh Kỳ nhìn chăm chú vào ánh mắt Như Tiểu Lam, tươi cười ôn nhu vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Thanh Đô tiên sinh lo lắng, ngăn cản tiểu Vương gia

Thanh Mặc Nhan giao việc cho thuộc hạ cả nửa ngày, nhưng vẫn không thấy Như Tiểu Lam trở về.

Nhưng mà hắn cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn đã âm thầm an bài người nhìn chăm chăm Như Tiểu Lam, mặc kệ nàng đi đến đâu, phía sau đều sẽ có tử sĩ âm thầm đi theo.

"Thiếu khanh đại nhân, Thanh Đô tiên sinh cầu kiến." Ngoài cửa có người thông bẩm.

Như Tiểu Lam đã từng lên nói cho Thanh Mặc Nhan nghe về vị tiên sinh ở Tầng thư lâu này. Cho nên ấn tượng của Thanh Mặc Nhan với hắn cực kỳ sâu.

Rõ ràng nhìn như một tên thư sinh ốm yếu trói gà không chặt, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác không thể kháng cự.

Thanh Đô tiên sinh chuyển động xe lăn vào cửa.

"Muộn như thế. Tiên sinh có chuyện gì sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là chút việc liên quan đến tiểu Vương gia..." Thanh Đô tiên sinh nhẹ chau mày lại: "Hắn là học sinh khiến ta đặc ý nhất. Ta cũng không muốn đến đây nói với Thiếu Khanh những chuyện này, nhưng mà hắn không thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Ta không thể trở mặt nhìn hắn cứ thế đi xuống."

"Tiểu Vương gia xảy ra chuyện gì?"

"Các người cũng biết hắn bị thương ở ngón tay?"

Thời điểm Thanh Mặc Nhan phái người điều tra xem những ai bị thương ở ngón tay, Vu Tĩnh Kỳ lại nói bởi vì giúp đỡ Thanh Đô tiên sinh thu dọn hòm thuốc nên mới bị thương.

"Chẳng lẽ vết thương của hắn... Giả bộ?"

Thanh Đô tiên sinh nói: "Vết thương là thật, nhưng khi ta giúp hắn bôi thuốc mới phát hiện, cạnh miệng vết thương có một điểm máu khô nhỏ... Giống như bị cắt qua hai lần."

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Trường Hận.

Trường Hận bắt động thanh sắc gật đầu.

Như vậy Vu Tĩnh Kỳ thật sự lừa bọn họ.

Thanh Mặc Nhan không chờ Thanh Đô tiên sinh nói tiếp, đột nhiên đứng lên đi ra ngoài cửa.

"Phái người đi tìm Như Tiểu Lam về."

Thanh Đô tiên sinh chuyển động xe lăn theo ra: "Không cần tìm, chậm trễ sẽ không kịp nữa, người phải mau chút đi ngăn cản không cho hắn sử dụng chú sát."

"Tiểu Vương gia cuối cùng muốn làm gì?" Trường Hận không hiểu nói.

Thanh Đô tiên sinh cười nhẹ, tươi cười hình như có chút chua xót: "Hắn cũng chẳng qua là muốn sống sót mà thôi."

"Ai muốn giết hắn?" Trường Hận hỏi.

"Thân là con tin. Ai muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay, hắn làm thế chẳng qua là để tự bảo vệ mình mà thôi."

"Tự bảo vệ mình? Ta thấy hắn là điên thật rồi." Thanh Mặc Nhan một câu vạch trần.

Thanh Đô tiên sinh cũng không tức giận: "Có một ngày hắn ở thư lâu tìm được một quyển sách cổ, từ đó liền say mê ở đây, vô luận ta nói thế nào hắn cũng không nghe, ta cũng là không có biện pháp, không muốn nhìn hắn lợi dụng tà thuật đã thương người nữa."

"Pháp trận ngăn cản xuống núi là do hắn bố trí?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đúng, ta đại khái biết được hắn giấu pháp trận ở đâu, các người tốt nhất nhanh chút đi, nếu chậm mà nói..."

Thanh Đô tiên sinh còn chưa dứt lời. Vài tên quan sai đã đồng thời kinh hô ra tiếng, từ trên người họ đều xuất hiện vết thương, giống như là bị một thanh đao nhỏ vô hình cắt qua.

"Nhanh lên, hắn muốn biến tất cả các người thành tế phẩm, để hoàn thành thuật chú sát lớn hơn nữa của hắn." Thanh Đô tiên sinh thúc giục nói.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng dẫn người đến trước Tầng thư lâu, Thanh Đô tiên sinh đi phía trước dẫn đường, tuy rằng hắn ngồi xe lăn, nhưng mà tốc độ xe lăn cũng không chậm.

Dọc theo đường đi thường xuyên có quan sai thân thể phát sinh tình huống.

Không người nào có thể ngăn cản việc này. Cũng không người nào biết được mục tiêu tiếp theo của thanh đao kia sẽ là ai.

"Tiểu Vương gia muốn dùng thuật chú sát lớn nhất giết chết ai?" Thanh Mặc Nhan một lần nữa truy vấn.

"Người xem hắn cần nhiều tánh mạng cùng máu tươi... Tự nhiên là vị trong cung kia." Thanh Đô tiên sinh cố chấp không chịu để Thanh Mặc Nhan đẩy xe lăn giúp hắn, cho nên dọc theo đường đi hắn có chút thờ ơ gấp.

Thanh Mặc Nhan ánh mắt co rụt mạnh.

Vị trong cung kia, chẳng lẽ tiểu Vương gia muốn giết Hoàng thượng?

Hắn thật sự điên rồi, chính là giết Hoàng thượng cũng không có lợi gì cho hắn, bất quá phụ thân hắn có khả năng sẽ vì vậy mà nắm chắc binh quyền hơn mà thôi.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là hắn cùng Thái tử sẽ trở mặt thành thù, Thái tử tuyệt đối sẽ không đem ngôi vị Hoàng đế này nhường cho bất cứ ai.

Bọn họ vừa mới tới Tầng thư lâu. Trong bóng đêm liền hiện thân ra một danh từ sĩ, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Trực tiếp quỳ gối trước mặt Thanh Mặc Nhan.

"Thế tử, thuộc hạ thất trách. Không thấy Như cô nương đâu."

Trong lòng Thanh Mặc Nhan trầm xuống, phảng phất như không nghe thấy tiếng quan sai kêu thảm thiết bên cạnh nữa.

"Nàng mất tích ở nơi nào?" Một dự cảm không tốt từ đáy lòng hần dâng lên.

"Tiểu Vương gia mang nàng đến Tầng thư lâu bên này. Bọn họ đi ra vườn ở phía sau, nhưng đột nhiên trống rỗng.. Không thấy tăm hơi đâu nữa."

"Bọn họ đã nói những gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Từ sử cúi đầu: "Thuộc hạ không nghe thấy, bắt quá hết thấy nhìn qua đều rất bình thường. Chính là ở trước lúc Như cô nương biến mất, nàng hình như là muốn đánh về phía tiểu Vương gia, nhưng mà còn chưa bước được nửa bước, nàng liền biến mất."

"Tiểu Vương gia đâu?" Thanh Mặc Nhan lớn tiếng quát.

"Hắn đã vào thư lâu."

Thanh Mặc Nhan khoát tay, Huyền Ngọc quyết đoán dẫn người vào thư lâu.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía tử sĩ quỳ gối trước mặt: "Người mang những người này qua đó. Bảo vệ vườn cho tốt, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào!"

Kỳ thực việc hần muốn làm nhất bây giờ không phải là đi ngăn cản hành vi điên cuồng của tiểu Vương gia. Hần chỉ muốn tìm thứ hần đã mất đi trở về.

Vật nhỏ, chờ ta một chút. Ta nhất định sẽ đem được người về.

Mặc kệ người đi nơi nào.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo bước vào thư lâu.

Trong thư lâu tràn ngập mùi vị tanh hôi dày đặc.

Trên thang lầu cao cao, tám ngọn đèn dầu lập lòe lúc sáng lúc tối. Tầng cao nhất thư lâu ẩn ẩn lộ ra thân ảnh Vu Tĩnh Kỳ.

"Chuẩn bị tên." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Tuy rằng hần không hiểu mấy thứ dị thuật này, nhưng ở chung với Như Tiểu Lam lâu, hần cũng đại khái hiểu rõ một ít phương pháp.

Nếu muốn ngăn thuật chú sát lại thì trước tiên phải phá hủy trận pháp bên người Vu Tĩnh Kỳ.

Huyền Ngọc dẫn người bắn mũi tên ra, tám ngọn đèn dầu đã bị diệt mất bốn ngọn.

Vu Tĩnh Kỳ cúi người nhìn xuống phía dưới: "Thiếu khanh, các người đã đến muộn, ta đã thu thập đủ máu tươi cùng sinh mệnh, chú sát lớn nhất đã bắt đầu, người cũng không cần phải lãng phí khí lực nữa."

Tất cả mọi người đều ngẩn đầu, nhìn Vu Tĩnh Kỳ ở trên lầu.

"Tiểu Vương gia, người thật sự biết bản thân đang làm gì sao? Tổ lột thì sao còn trướng lành, người giết vị quý nhân trong cung kia sẽ làm dao động căn cơ Dạ Hạ quốc, người thực sự cho rằng chỉ bằng từng đấm bính quyền trong tay phụ thân người là có thể đầu lại Thái tử?"

Thanh Mặc Nhan một bên nói chuyện với Vu Tĩnh Kỳ, Huyền Ngọc bên kia vung trộm dẫn người bước lên thang lầu, không ngừng tới gần Vu Tĩnh Kỳ.

"Đừng lo tên Thái tử ma bệnh kia." Vu Tĩnh Kỳ buồn bã nói: "Ta cũng sẽ trừ bỏ hắn, rất nhanh, toàn bộ triều đình đều sẽ được tẩy trừ sạch sẽ, tuy rằng đại giới có chút cao, nhưng mà hết thảy đều rất đáng giá."

"Triều thần sẽ không thần phục người dùng tà thuật."

Nghe xong lời nói của Thanh Mặc Nhan, Vu Tĩnh Kỳ khinh thường cười khê: "Mặc kệ bọn họ có thần phục hay không, ta đều có thể dựa vào lực lượng của chính mình ép bọn họ phải khuất phục, chỉ cần có được lực lượng, dù chỉ là hạt nhân nhỏ ta cũng có thể xoay chuyển càn khôn, Thiếu khanh đại nhân, người nói, có đúng không? Chỉ cần có lực lượng, là có thể có được hết thảy, bao gồm cả những thứ từ đầu không thuộc về người."

Ngay tại lúc nhóm người Huyền Ngọc sắp tiếp cận Vu Tĩnh Kỳ, mặt đất đột nhiên rung động lên.

Lá bùa màu đen trên ngón tay Vu Tĩnh Kỳ không lửa tự cháy.

Những người đang tiếp cận hần kêu thảm thiết lẫn xuống thang lầu, khắp thân thể tóc ra máu tươi nhiễm đỏ cả thang lầu.

"Lực lượng này không thuộc về người!" Ngoài cửa thư lâu, đột nhiên vang lên thanh âm thanh thúy, nghe qua quen thuộc lại khiến cho người ta vô cùng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Như Tiểu Lam lên án mạng mẽ tiểu Vương gia, ai dạy người chú thuật?

"Vu Tĩnh Kỳ, lực lượng này không thuộc về ngươi." Thanh âm thanh thúy, mọi người ở trong thư lâu đắm máu không khỏi ngẩng đầu lên nhìn lại.

Từ bên ngoài lâu hiện ra thân ảnh một nữ tử đầu đội đầu lạp che mặt bằng lụa mỏng, một tay nàng ôm Như Tiểu Lam, tay kia rũ xuống tự nhiên, một thanh trường kiếm rất nhỏ vươn ra từ trong ống tay áo nàng.

Vu Tĩnh Kỳ trên lầu lộ ra thần sắc kinh hãi: "Ngươi... Sao ngươi có thể ra được."

"Chỉ cần lực lượng của ta lớn hơn bức tường ngươi bố trí là được." Như Tiểu Lam tự hào nói, nàng linh hoạt nhảy xuống khỏi lòng nữ tử, không chút do dự bỏ nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

"Thực xin lỗi, Thanh Mặc Nhan, ta đã tới chậm."

Thanh Mặc Nhan cúi người bế nàng lên.

Bên ngoài lầu bị gió đêm cuốn lấy, đem mùi xạ hương trên người nàng thổi phiêu tán ra.

Trái tim Thanh Mặc Nhan vẫn chưa thả xuống được. Dù cho bây giờ đang ôm nàng trong lòng, hắn vẫn không cảm thấy an ổn.

Cảnh tượng như vậy... Có chút không chân thực.

Như Tiểu Lam cũng không chú ý tới nội tâm bất an của chủ nhân, nàng ngẩng đầu nhìn lên mái nhà.

"Vu Tĩnh Kỳ. Hiện tại dùng tay vẫn còn kịp, loại tà pháp này không đơn giản như ngươi nghĩ, sau khi ngươi hoàn thành xong chú sát, chính ngươi sẽ trở thành tế phẩm cuối cùng."

Nghe xong lời này, Vu Tĩnh Kỳ cả kinh, nhủ thầm: "Ngươi ở đây nói bậy cái gì, lực lượng này thuộc về ta, bằng không làm sao ta có thể chi phối nó."

"Là ai dạy ngươi chú thuật?" Như Tiểu Lam hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ chớp mắt vài cái: "Không ai dạy ta cả, là ta tự mình học."

Như Tiểu Lam đột nhiên cười ra tiếng: "Vu Tĩnh Kỳ, ngươi đúng là đồ ngốc, cũng không phải lực lượng kia chọn ngươi, mà là ngươi bị lực lượng kia lợi dụng."

Vu Tĩnh Kỳ dùng một loại biểu cảm gần như dữ tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam, những bình tĩnh lúc trước, không biết đâu đã bị ném đi đâu.

Dường như Thanh Mặc Nhan nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại tìm kiếm.

"Thanh Đô tiên sinh đâu?"

Lúc này mọi người mới phát hiện. Nguyên lai Thanh Đô tiên sinh chưa từng theo chân bọn họ tiến vào.

Lẽ ra Vu Tĩnh Kỳ là học sinh khiến hắn đặc ý nhất, hay là hắn tự mình đi cầu Thiệu Khanh, để bọn họ đi đến ngăn cản Vu Tĩnh Kỳ, mà bản thân hắn lại không muốn lộ mặt.

Này cũng quá không hợp tình hợp lý đi.

Thanh Mặc Nhan đang muốn phân phó người đi tìm Thanh Đô tiên sinh, bỗng đầu lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Vu Tĩnh Kỳ: "Không nghĩ tới người thâm tàng bất lộ nhất thế nhưng lại là ngươi, Như Tiểu Lam, ngươi giả ngu giả ngoan lâu như thế, nghĩ đến ẩn nhẫn ở bên người Thanh Mặc Nhan cũng rất vất vả đi."

Vừa dứt lời, một thanh trường kiếm đã nghênh diện phá phong mà đến, Vu Tĩnh Kỳ vội vàng lui về phía sau vài bước, trường kiếm kề sát xẹt qua áo hắn, khiến trên áo hắn xuất hiện một vết cắt dài.

Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu nhìn qua, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan vẫn đang duy trì tư thế phóng kiếm.

"Tiểu Vương gia, đáng tiếc tới bây giờ ngươi vẫn không hiểu gì về nàng, cho nên ngươi cũng không có quyền ở đây nói hươu nói vượn. Chờ khi đến đại lao Đại lý tự, ta sẽ kiên nhẫn nghe ngươi nói chuyện."

Như Tiểu Lam ngăn người.

Dù Vu Tĩnh Kỳ có nhào mọi chuyện đến mức này, nàng cũng không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan sẽ bắt đối phương đến đại lao Đại lý tự.

Vu Tĩnh Kỳ dù sao cũng có thân phận hoàng tộc, nhi tử bảo bối của Tứ hoàng tử, Hoàng đế thật sự sẽ cho phép hắn làm thế sao.

"Không hổ danh là Đại lý tự Thiệu Khanh, khí thế kinh người." Vu Tĩnh Kỳ nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh, chậm chạp nói: "Đáng tiếc, chú sát đã hoàn thành, bắt luận các ngươi có pháp thế nào, nó cũng đã hoàn thành, mà các ngươi, tất cả đều sẽ trở thành tế phẩm của chú thuật, căn bản không cần phải lo lắng sự tình trong

cung."

Thanh Mặc Nhan neho mắt, hiện giờ biện pháp giải quyết nhanh nhất là bắt được Vu Tĩnh Kỳ.

Mà người thích hợp làm việc này nhất chính là Ngàn Thương.

Ngàn Thương là ròi gỗ, căn bản sẽ không bị pháp trận ảnh hưởng, nàng đột nhiên xuất hiện ở đây, nói vậy là bị Như Tiểu Lam triệu hồi, ở dưới tình thế ép buộc mới triệu nàng đi ra.

"Như Tiểu Lam, ngươi có thể chạy ra khỏi bức tường ta thiết trí quả đúng là rất giỏi, nhưng ở lại bên người Thanh Mặc Nhan ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi. Đến đây với ta đi." Vu Tĩnh Kỳ đưa tay về phía nàng.

Nghe xong lời này mọi người đều quá đỗi sợ hãi. Thanh Mặc Nhan quyết đoán hạ lệnh với Ngàn Thương: "Bắt lấy hắn."

Ngàn Thương thấy Như Tiểu Lam không phản đối, vì thế hơi hạ gối xuống, giấy tiếp theo, cả người tựa như mũi tên bắn đi, bỗng chốc thể nhưng nhảy lên ba tầng lầu cao như vậy.

Vu Tĩnh Kỳ ở tầng cao nhất, thấy thế cũng không khỏi cả kinh.

"Vô dụng, tất cả tế phẩm đều không thể đến gần ta... A!" Lời còn chưa nói hết, Ngàn Thương đã xuất hiện ở phía sau hắn, thanh kiếm nhỏ trong ống tay áo vươn ra, đặt trên cổ hắn, tay kia thì nắm lấy cổ áo hắn, lại lần nữa thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy trở về mặt đất.

Toàn bộ quá trình chỉ trong nháy mắt, mọi người nhìn đến trọn mắt há hốc mồm.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ trắng bệch, nhìn chăm chăm Ngàn Thương không nói nên lời.

Hắn ti mi chuẩn bị lâu như thế, thế nhưng đơn giản như vậy đã bị người phá?

"Vu Tĩnh Kỳ, ngươi thực sự sai rồi." Như Tiểu Lam nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại: "Sau khi chú sát kết thúc. Thứ mấy người chúng ta dâng lên chỉ là máu tươi, mà người chân chính phải dâng lên tánh mạng, chính là ngươi."

Vu Tĩnh Kỳ trọn mắt nhìn nàng cùng Thanh Mặc Nhan: "Dù sao đã thắng ngươi muốn nói gì mà chẳng được."

"Ngươi học loại chú thuật này bao lâu, một năm, hai năm? Hay là chỉ có mấy tháng? Ta đoán hắn là không vượt qua thời gian một tháng đi." Như Tiểu Lam nói chuyện tuy rằng ngữ khí có chút trẻ con, nhưng mà ngay lúc này, lại không có một ai dám khinh thị nàng nửa phần.

Đám người Huyền Ngọc nâng đỡ nhau đứng lên, tuy rằng cả người toàn là máu, nhưng lại không thương tổn đến tánh mạng.

"Đến ngay cả người bị chú sát làm cho trọng thương ở nhà ăn cũng không có chết. Ngươi cho rằng kia chỉ là sơ sót?"

Vu Tĩnh Kỳ nói không ra lời.

"Ngươi hắn là đã cảm giác được, thân thể không khỏe, toàn thân thì vô lực."

Vu Tĩnh Kỳ gật gật môi. Hắn rất muốn cãi lại, nhưng tất cả những điều Như Tiểu Lam nói đều khiến hắn không thể phản bác.

"Ngươi muốn nói, cảm giác kia chỉ là phản ứng do sử dụng lực lượng quá độ, đúng không? Ngụ ngốc, ngụ ngốc! Ngươi có biết loại chú sát cao đẳng này không được tự tiện sử dụng hay không, nó sẽ hấp thu tánh mạng người thi thuật để đạt tới mức đại giới cao nhất."

Như Tiểu Lam càng nói càng kích động: "Vu Tĩnh Kỳ, nếu ta là ngươi thì đã sớm đâm đầu chết ở chỗ này rồi, uống cho ngươi là tiểu Vương gia, chó má, lớn từng này rồi mà một chút đạo lý làm người tối thiểu cũng không hiểu, thiên hạ này có bữa cơm nào mà không phải trả tiền, ngươi có được bao nhiêu, ngươi liền mất đi bấy nhiêu, nếu ngươi không muốn chết thì mau đi nghịch chuyển chú thuật, đến lúc đó nhiều lắm là phải chịu phản phệ, trọng thương nhưng cũng không ảnh hưởng đến tánh mạng."

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ càng ngày càng kém, nếu không phải Ngàn Thương vẫn đang túm lấy hắn, hắn cơ hồ đã ngã xuống rồi.

Không sai, hiện tại hắn cảm thấy rất không tốt, sức lực trong thân thể đang không ngừng xói mòn, giống như có một cỗ lực lượng vô hình đang điên cuồng hấp thu sự sống của hắn.

Thái dương Vu Tĩnh Kỳ dần dần hiện ra ánh sáng màu bạc.

Trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, một đầu tóc đen của Vu Tĩnh Kỳ dần dần hóa thành màu trắng.

"Vu Tĩnh Kỳ, nhanh lên, bằng không sẽ không kịp nữa!" Như Tiểu Lam gấp đến độ rống to.

Không có loại trừng phạt nào khiến hắn kinh hãi hơn hiện tượng này.

"Không... Không phải, đây là lực lượng của ta!" Vu Tĩnh Kỳ bi thảm kêu to, đưa tay ôm lấy đầu mình.

Lời nói của Như Tiểu Lam không ngừng vang lên bên tai hắn: Đây không phải lực lượng của ngươi, ngươi chẳng qua là bị lợi dụng mà thôi.

Là ai dạy ngươi chú thuật?

"Là... Là Thanh Đô tiên sinh dạy ta chú thuật..." Đôi môi lạnh băng của Vu Tĩnh Kỳ khẽ mở, tuyệt vọng phun ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Biến trận, trận pháp nhằm vào Thiếu khanh

Đôi môi Vu Tĩnh Kỳ khẽ mở, tuyệt vọng phun ra một câu: "Người dạy ta chú thuật... Là Thanh Đô tiên sinh."

"Phanh!" Cửa lớn thư lâu phát ra tiếng động thật lớn rồi đột nhiên khép lại.

Bùm bùm một trận, tất cả cửa sổ thư lâu tựa như bị một bàn tay to thao túng, đồng loạt đóng lại.

Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan nhảy xuống đất.

"Không tốt, biến trận!"

Thấy nàng thay đổi sắc mặt, mọi người đều khản trương lên, bất quá bọn họ ai cũng không biết cái gọi là biến trận là chuyện gì.

"A a a..." Vu Tĩnh Kỳ hai tay ôm đầu, tê liệt ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thê lương.

Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ bên hông ra. Ngón tay kết ấn, rồi sau đó kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, nín thở ngưng thần: "Phong!"

Lá bùa ở trong tay nàng hóa thành ngọn lửa, cuối cùng cháy thành tro tàn.

Như Tiểu Lam bảo Ngân Thương đề Vu Tĩnh Kỳ lại, mạnh mẽ tách miệng hắn ra: "Không muốn chết thì ăn vào cho ta!"

Vu Tĩnh Kỳ mở to hai mắt, trong con ngươi tràn đầy tuyệt vọng.

"Nếu ngươi không chịu tự mình ăn xuống thì sẽ bị sặc chết." Như Tiểu Lam lúc này không chút nào nương tay, trực tiếp mạnh mẽ đem tro tàn nhét vào trong miệng hắn.

Mặt đất thư lâu không ngừng chấn động.

Vu Tĩnh Kỳ thật vất vả mới đem được thứ trong miệng nuốt xuống, sắc mặt u ám, nằm ở nơi đó hít vào nhiều, thở ra ít.

"Tiểu Vương gia không có việc gì đi?" Huyền Ngọc lo lắng nói, tốt xấu gì Vu Tĩnh Kỳ cũng là hoàng tộc, nếu hắn thật sự chết ở đây Thanh Mặc Nhan sẽ không có cách nào giao đãi với Hoàng đế.

"Tạm thời sẽ không chết, nhưng nếu không phá được trận này, hắn sớm muộn gì cũng sẽ không chống đỡ nổi nữa." Như Tiểu Lam nói.

"Pháp trận không phải bị chúng ta phá rồi sao?" Huyền Ngọc kinh ngạc nói.

"Đó là pháp trận Vu Tĩnh Kỳ bố trí, nhưng tất cả chúng ta đều đã bị lừa, pháp trận này chỉ là thủ thuật dùng để che mắt, Thanh Đô tiên sinh ở nơi khác an bài pháp trận, nếu không thể phá hỏng pháp trận đó chúng ta sẽ..." Như Tiểu Lam nói được một nửa, thần sắc đột ngột biến đổi: "Không tốt, đây không phải thuật chú sát. Mà là Cổ vương trận!"

Nàng xoay người liêu lỉnh bỏ nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan!"

Thanh Mặc Nhan theo bản năng vươn tay ra muốn tiếp nàng vào trong lòng, nhưng mà nơi lồng ngực đột nhiên truyền đến một trận đau nhức.

Sâu trong yết hầu nẩy lên một cổ mùi vị tanh ngọt.

"Thanh Mặc Nhan! Kiên trì trụ!" Như Tiểu Lam lấy từ bên hông ra một lá bùa, hai tay run rẩy không ngừng, nhiều lần suýt nữa làm rơi lá bùa xuống đất.

"Thế tử!"

"Thiếu khanh đại nhân!"

Tất cả mọi người đều vây quanh lại.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy chỗ lồng ngực không ngừng có máu thấm ra.

"Đây là..."

"Đừng nhúc nhích, cũng đừng nói chuyện." Như Tiểu Lam cắn nát đầu ngón tay chính mình, hai tay kết ấn, dán lá bùa lên ngực hắn.

Máu nơi đầu ngón tay của dính vào lá bùa làm nó hóa thành một đạo bạch quang, cuối cùng biến mất ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Đau đớn ở ngực giảm bớt, nhưng mà Thanh Mặc Nhan vẫn cứ hô hấp dồn dập, mỗi một lần hắn chỉ dám nhợt nhạt hít vào, Như Tiểu Lam chỉ nghe tiếng hít thở của hắn thôi cũng đã cảm thấy đau.

"Đây là Cổ vương trận, mục đích là để dụ cổ trùng trong thân thể ngươi ra." Như Tiểu Lam giải thích thật nhanh: "Trên người ngươi có mang theo thể thân phù mà ta hạ lau chú, tạm thời sẽ không có việc gì."

Nói xong nàng xoay người muốn đi. Thanh Mặc Nhan lại duỗi tay kéo lấy cổ tay nàng.

"Ngươi định làm gì?" Tay hắn rất lạnh, nhưng khi bắt lấy tay nàng lại rất ổn định, không có bất luận dao động gì.

"Phá trận." Như Tiểu Lam cong cong mắt mèo: "Nơi này trừ ta ra, không ai có đủ khả năng ứng phó được với Thanh Đồ tiên sinh, cho nên ta muốn đi phá trận."

Thanh Mặc Nhan cầm lấy tay nàng không nói ra, chau mày lại tựa hồ không muốn để nàng đi.

"Thế tử, cửa lớn thư lâu không mở được!" Huyền Ngọc kêu lên.

Bọn họ đều là người tập võ nên khí lực không hề nhỏ, vậy mà cố hết sức vẫn không mở được cửa lớn thư lâu.

Toàn bộ thư lâu tựa như bị một đạo vòng sắt cuốn chặt bên ngoài.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, đôi môi dính máu dán ở trên mu bàn tay nàng: "Nhớ kỹ, không được cậy mạnh."

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng đẩy hắn ra: "Yên tâm, có ta ở đây, nhất định ngươi sẽ không sao."

Như Tiểu Lam lấy ra bốn lá bùa dán ở trên cửa lớn thư lâu, rồi sau đó quay đầu gọi Ngân Thương: "Ngân Thương, để ta xem kiếm của ngươi."

Trong tay áo Ngân Thương vuren ra hai thanh kiếm nhỏ.

Người nào không biết thân phận của Ngân Thương thì căn bản không thể nào biết được hai thanh kiếm này từ đâu ra, chỉ có Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc bọn họ biết, thanh kiếm nhỏ này ở trong cánh tay Ngân Thương.

Như Tiểu Lam lại lấy ra hai lá bùa nữa, dán ở trên mũi kiếm nhỏ. Nhìn như lung lay sắp rơi, nhưng mà vô luận Ngân Thương có di chuyển thanh kiếm thế nào lá bùa cũng cũng không hề rơi xuống.

"Phá cửa." Như Tiểu Lam hạ lệnh.

Ngân Thương nửa điểm do dự cũng không có trực tiếp đi đến chỗ cửa lớn thư lâu.

"Mọi người trốn ra xa chút!" Như Tiểu Lam quay đầu nhắc nhở mọi người.

Uy lực của đại sát thần nàng hiểu rất rõ, nguyên nhân vì lực lượng của nàng không đủ, cho nên mới mượn dùng Ngân Thương tới phá trận.

Bởi vì Ngân Thương là rỗi gỗ, cho nên nàng sẽ không bị pháp trận làm thương tổn.

Mọi người thối lui chút.

Huyền Ngọc thấy Vu Tĩnh Kỳ ngã ở đó không có ai để ý, vì thế liền đi qua nhắc hắn lên. Thối lui về phía sau.

Thanh Mặc Nhan vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không có ý tứ muốn trốn tránh.

Huyền Ngọc có chút lo lắng, thấp giọng kêu: "Thế tử..."

Chỉ có Thanh Mặc Nhan mới hiểu rõ về hiện trạng của chính mình. Vật nhỏ nói không sai, pháp trận này dùng để đối phó hắn, hắn có thể cảm nhận được, cổ trùng trong cơ thể đang nôn nóng bất an, phảng phất như muốn phá thể ra ngoài.

Cổ trùng chịu sự lôi kéo của pháp trận, ần ần như mất đi khống chế.

Bất quá mỗi lần loại đau đớn này đánh úp tới. Đầu sẽ ở thời khắc mấu chốt bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó áp chế xuống.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi duỗi tay, từ bên hông lấy ra một viên thuốc.

Đó là thuốc do Như Tiểu Lam phối chế, chỉ cần ăn vào là có thể áp chế cổ độc, để hắn có thể sử dụng nội lực trong thời gian một nén hương.

Khi ở Thạch Phưởng trấn, hắn đã ăn mất một viên, hiện tại trong tay hắn chỉ còn lại hai viên.

Thân thể Ngân Thương nghiêng về phía trước. Đầu gối hơi hạ, tựa như lò xo đang tích tụ lực lượng.

Như Tiểu Lam quyết đoán lùi lại hai bước, ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu nhỏ chính mình.

Lực chú ý của Thanh Mặc Nhan vẫn luôn đặt trên người nàng, khi nhìn thấy nàng làm hành động kia, liền đem viên thuốc nuốt xuống.

Thân thể Ngàn Thương để lại tàn ảnh tại chỗ. Thật giống như trong nháy mắt thân thể nàng biến mất không thấy đâu.

Toàn bộ thư lâu phát ra tiếng gầm rú cực lớn, sách trên giá bị chấn động ầm ầm rơi xuống, tựa như mưa đá, bùm bùm rơi về phía mọi người.

Như Tiểu Lam âm thầm liú lười, nàng vẫn là đã xem nhẹ uy lực của đại sát thần Ngàn Thương.

Sớm biết thế nàng nên tránh xa hơn chút mới tốt a.

Kiểm nhỏ trong tay Ngàn Thương hóa thành hai đạo đường cong ngân quang, không ngừng lặp lại công kích về phía cửa lớn thư lâu.

Một quyển sách thật dày rơi xuống. Mắt thấy sắp đập trúng đầu Như Tiểu Lam, đúng lúc này từ phía sau nàng có một đôi tay duỗi ra, kéo toàn bộ người nàng qua.

"Thanh Mặc Nhan?"

Thanh Mặc Nhan giờ ồng tay áo lên che ở đỉnh đầu nàng.

Cửa lớn thư lâu đột nhiên nổ tung, hai cánh cửa hóa thành ngàn vạn khối gỗ vụn, bắn mạnh ra bốn phía, mọi người trốn tránh không kịp đều bị chúng phải.

Chỉ ít ỏi người võ công tốt nên có nội lực hộ thể, mới không bị mấy khối gỗ bay vút qua làm cho bị thương.

Nhưng mà chuyện khiến người ta hoảng sợ vẫn còn ở phía sau, cửa lớn thư lâu vừa vỡ, Như Tiểu Lam đã vội vàng la lên: "Mau đi ra, lâu sắp đổ!"

Mọi người thoáng ngây người, thân hình Thanh Mặc Nhan như điều hâu cuốn lấy nàng lao ra phía ngoài cửa.

Tầng thư lâu Bạch Hạc học viện, ầm ầm sập đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Kính trận nơi đáy ao, Thiếu khanh cùng Thanh Đô quyết đấu

Thư lâu ầm ầm sập đổ.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam lao ra theo sát phía sau Ngàn Thương, tuy rằng mọi người cũng đều chạy ra tới, nhưng phần lớn đều bị trọng thương, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Sau khi ra ngoài Thanh Mặc Nhan liền buông Như Tiểu Lam ra, trực tiếp nhắm vào Thanh Đô tiên sinh đang ngồi trên xe lăn ở cách đó không xa.

Công phu của Thanh Mặc Nhan nàng đã từng được chứng kiến qua, tuy rằng bị cô độc ảnh hưởng nên bình thường hẳn không sử dụng nội lực được, nhưng công phu vẫn thuộc loại nhất đẳng.

Khiến mọi người kinh ngạc chính là võ công Thanh Đô tiên sinh cũng không hề yếu, dù cho phải ngồi trên xe lăn, không thể xô dịch, vẫn đánh tay ngang được với Thanh Mặc Nhan.

Trong tay hai người đều không có binh khí, đấu bằng chưởng phong, khiến đá xanh cùng nền gạch bên ngoài thư lâu đều bị rạn nứt.

Như Tiểu Lam nhìn đến kinh hãi. Nhưng lại không có cách nào giúp đỡ được, Ngàn Thương còn phải dùng vào việc khác, nàng không thể lãng phí thời gian ở đây.

Nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh. Ánh mắt Như Tiểu Lam cuối cùng dừng ở cái ao trước thư lâu.

Thanh Đô tiên sinh cùng Vu Tinh Kỳ từng câu cá ở đó.

"Ngàn Thương, mang ta đến nơi đó!" Như Tiểu Lam vội la lên.

Ngàn Thương thu hồi kiếm nhỏ bên tay trái, ôm lấy thắt lưng Như Tiểu Lam. Nhẹ nhàng nhấc cả người nàng lên.

Nhảy vài lần liền đến trước cái ao.

"Mang ta đi xuống." Như Tiểu Lam mệnh lệnh nói: "Bất quá kỹ năng bơi của ta không tốt, người ngàn vạn lần không được buông tay ra." Lòng sợ hãi túm lấy cánh tay Ngàn Thương, hai chân Như Tiểu Lam run rẩy.

Nhưng mà dù cho nàng có sợ thì cũng phải tự mình đi xuống để xem, bởi vì trừ bỏ nàng ra, không có bất luận kẻ nào có thể phá được pháp trận của Thanh Đô.

"Tiểu Lam là hài nhi, sẽ không buông tay." Ngàn Thương thấp giọng nói, ôm chặt nàng, thả người tiến vào trong nước ao.

Mùa đông nước ao lạnh thấu đến tận tim.

Như Tiểu Lam cảm giác như cả người đều bị đông cứng.

Ngân Thương không ngừng lặn xuống, rất nhanh đã đến gần đáy ao.

Càng đi xuống, nước ao ngược lại càng thêm sáng trong, tựa như đáy ao có đèn chiếu sáng.

Như Tiểu Lam ở trong nước mở to hai mắt.

Đáy ao lay động tám vòng tròn màu bạc, thỉnh thoảng nhìn qua, tựa như ảnh ngược của tám ánh trăng ở dưới nước.

Như Tiểu Lam dùng ngón tay chỉ phía dưới, Ngân Thương một hơi lặn xuống đáy ao.

Đến gần, Như Tiểu Lam lúc này mới nhìn thấy rõ tám ánh trăng kia thế nhưng lại là tám mặt kính bạc.

Ngân Thương ở trong nước cũng không cần không khí, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không được như vậy, được một lúc đành phải chỉ tay lên phía trên, ý bảo Ngân Thương mang nạng trời lên mặt nước để thở.

Khi đánh vỡ được mặt kính bạc thứ tư, Như Tiểu Lam hoàn toàn đông cứng, run rẩy không nói nên lời.

Nhưng mà nạng không được phép dừng lại.

Vừa rồi Thanh Mặc Nhan đã dùng đến nội lực, nói cách khác hắn đã ăn viên thuốc nạng bảo chế, chỉ có thời gian một nén hương.

Trước đó nạng phải phá hỏng được hết tám mặt kính bạc.

Lại lần nữa lặn xuống đáy ao, Như Tiểu Lam dùng hai tay đông cứng gian nan kết án, mặt kính bạc ở trước mắt nàng nổi lên gợn sóng hỗn loạn, kêu vang, cuối cùng nứt ra.

Thanh Mặc Nhan cùng Thanh Đô vẫn đánh nhau ở trước phệ tích thư lâu.

Đám người Huyền Ngọc chỉ có thể trông mong đứng nhìn.

Không phải bọn họ không muốn giúp, thân thù của Thanh Đô tiên sinh bọn họ đều nhìn thấy, phương diện này trừ bỏ Huyền Ngọc có thể chống đỡ vài chiêu của đối phương ra, những người khác đi lên chẳng khác nào chịu chết.

Thanh Mặc Nhan bởi vì từ nhỏ trúng cổ độc. Cho nên phá lệ chú trọng tu hành nội lực, bình thường tất cả nội lực của hắn đều dùng để áp chế cổ trùng trong cơ thể, vì vậy mới không dám tùy tiện sử dụng nội lực lung tung.

Cho nên khi hắn ra tay, thường thường dồn vào một kích, không có kéo dài cùng do dự, bởi vì mỗi chiêu thức đánh ra đều là cơ hội rất quan trọng đối với hắn, hắn phải nắm lấy.

Hắn có kiêu ngạo của mình, dù có chết cũng muốn đồng quy vu tận với địch nhân, tuyệt sẽ không làm kẻ đáng thương chỉ có thể nằm đó chờ chết.

Động tác Thanh Đô càng ngày càng chậm, hơn nữa sắc mặt cũng càng trở nên trắng bệch, hắn thường xuyên nhìn trộm về phía ao bên kia.

Thanh Mặc Nhan biến đổi chiêu thức, một quyền xẹt qua mặt hắn. Quyền phong sắc bén để lại một đạo vết máu trên mặt Thanh Đô tiên sinh.

"Pháp trận sắp được phá." Khóe miệng Thanh Mặc Nhan kéo ra ý cười lạnh như băng.

Thanh Đô tiên sinh đột nhiên giơ ống tay áo lên, từ trong tay áo bay ra vuốt sắt được buộc lại bằng sợi dây thật dài, vuốt sắt bay vút ra cắm vào thân cây.

Thanh Mặc Nhan thấy không ổn, tiến lên ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước, vuốt sắt co duỗi kéo Thanh Đô tiên sinh cùng xe lăn lên, bay lên giữa không trung.

Thanh Mặc Nhan một kích thất thủ, không có nửa phần do dự, trực tiếp đuổi theo.

Đám người Huyền Ngọc nhìn đến choáng váng.

"Thanh Đô đào tẩu, mau đuổi theo!"

Tuy nói như vậy. Nhưng mà làm sao đuổi được a, tốc độ bọn họ nhanh như thế.

Vu Tĩnh Kỳ xui lơ trên mặt đất, ánh mắt nhẹ mở. Hắn nhìn theo phương hướng Thanh Đô tiên sinh biến mất rất lâu, biểu cảm tuyệt vọng nói không nên lời.

Hắn nhớ lại lúc trước Như Tiểu Lam đã từng nói qua, lúc ấy nàng nhìn thấy Thanh Đô tiên sinh câu cá liền nhắc nhở hắn người này không đơn giản như vẻ bề ngoài. Lúc đó hắn còn cảm thấy nàng rất buồn cười.

Nguyên lai người thật sự đáng buồn cười là hắn.

Tự cho mình là đúng, cho rằng có thể thay đổi nhân sinh, không nghĩ tới cuối cùng lại thành thử cho người khác lợi dụng.

Thanh Mặc Nhan đuổi theo Thanh Đô tiên sinh rời khỏi Tầng thư lâu.

Cổ trùng di động ở phần ngực dần dần đình chỉ.

Thanh Mặc Nhan biết nhất định Như Tiều Lam đã phá trận thành công, nhưng cũng đến lúc thuốc viên mất đi hiệu lực rồi.

Nếu không dừng việc sử dụng nội lực lại, rất nhanh cổ độc sẽ phát tác.

Nhưng hắn không có cách nào dừng lại vào lúc này.

Hắn cần phải bắt được Thanh Đô, hắn thật không hiểu, vì cái gì vận mệnh trên người, luôn có đủ loại lực lượng không ngừng vờn quanh hắn, nhằm vào cổ độc trên người hắn.

Hắn muốn biết hết mọi chuyện.

Thanh Mặc Nhan tùy tay bẻ lấy một cành cây, lợi dụng nội lực phóng ra, Thanh Đô tiên sinh vừa mới trở lại mặt đất, thân thể xoay vọt, cành cây vừa vặn xuyên qua một bên đầu vai hắn.

Thanh Đô rên một tiếng, giờ tay lên không trung ném ra một vật.

Một đạo pháo hoa nổ tung trong bầu trời đêm.

Thanh Mặc Nhan hít một hơi. Xem ra Thanh Đô còn có đồng bọn.

Pháo hoa này tuyệt đối là dùng để mật báo, hắn đang muốn gọi cứu binh tới, cũng như nói cho đồng bọn biết hắn đã thất bại...

Ngay ở lúc Thanh Đô giờ tay bắn pháo hoa, Thanh Mặc Nhan đã thừa cơ tiến lại gần.

Cao thủ so chiêu, nào được phép phân tâm, hướng chỉ người đối mặt với Thanh Đô còn là Đại lý tự Thiều khanh.

Thanh Mặc Nhan một chương đánh trúng ngực Thanh Đô.

Mười phần nội lực. Đây là cơ hội cuối cùng của hắn, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, dù cho một chương đánh chết đối phương hắn cũng sẽ không cho đối phương cơ hội chạy thoát.

Thanh Đô bị chương lực chấn đến khí huyết nghịch chuyển, lập tức thay đổi sắc mặt, phun ra một ngụm máu.

Thanh Mặc Nhan sau một chương thể nhưng không hề đuổi theo, ngược lại đứng ở nơi đó bất động. Hai tròng mắt lộ ra huyết sắc, khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

"Ha ha a..." Thanh Đô lau đi máu trên miệng, nở nụ cười: "Hắn là cổ độc phát tác đi, Thiều khanh, thật đáng tiếc, ta còn thiếu một bước, chỉ một bước nữa thôi là đã lấy được Cổ vương trong cơ thể người."

Kỳ thực không phải Thanh Mặc Nhan không muốn động, mà là hắn không thể không phân tán nội lực ra, bởi vì cổ độc đã phát tác, hắn phải dùng nội lực để che chở tâm mạch của bản thân.

"Cổ vương là cái gì?" Thanh Mặc Nhan gần từng chữ một: "Người rút cuộc là người như thế nào?"

Thanh Đô chuyển động xe lăn chậm rãi thối lui, tươi cười nhẹ nhàng: "Người không biết cổ trùng trong cơ thể mình có bao nhiêu thần kỳ, nó vẫn là..."

Không đợi hắn nói hết câu, "vèo!" một tiếng một đạo bạch quang xẹt qua, trúng chính giữa ngực Thanh Đô.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Thiều khanh, nói người thích ta

Chuyện phát sinh đột nhiên, đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng ngỡ ngàng cả người.

Mũi tên kia được bắn ra từ sau đám cây cối, Thanh Mặc Nhan bởi vì cổ độc phát tác nên không thể cử động, vì vậy chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Thanh Đô cúi đầu, chỉ thấy một mũi tên nhọn cắm ở ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn hắn chăm chăm.

Đã muộn, vẫn là muộn mất một bước.

Thanh Đô lại phun ra một ngụm máu, thân thể co rút vài cái, ngã vào trên xe lăn bất động.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan âm trầm, thần kinh căng thẳng đột nhiên thả lỏng ra. Huyết sắc nơi đáy mắt càng thêm nồng đậm.

"Ở bên kia..." Cách đó không xa truyền đến tiếng người.

Thanh Mặc Nhan lấy lại tinh thần, chỉ thấy đường nhỏ đối diện có vài người đang đi lại đây, đúng là mấy vị tiền sinh của Bạch Hạc học viện.

"Thiếu khanh?"

"Thiếu khanh đại nhân sao lại ở đây."

"Đã xảy ra chuyện gì. Vì sao không thấy Tàng thư lâu đâu?"

Vài vị tiền sinh vội vàng xông tới.

"Thanh Đô tiền sinh?" Ánh mắt Tiêu Sa Lai dừng ở trên người Thanh Đô: "Thanh Mặc Nhan vì sao người giết Thanh Đô tiền sinh, Tàng thư lâu chính là cơ nghiệp trăm năm của học viện chúng ta. Rốt cuộc các người đã làm những gì..."

Tiêu Sa Lai tiến lên chất vấn Thanh Mặc Nhan.

Thân thể Thanh Mặc Nhan nhoáng lên, khó mà đứng thẳng, theo phản xạ đưa tay lên chụp lấy bả vai Tiêu Sa Lai.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm gì? Muốn giết ta diệt khẩu hay là báo tư thù, nói cho ngươi biết, lần trước ngươi hủy y phục của ta ta còn chưa tính toán với ngươi đâu."

Một tay Thanh Mặc Nhan nắm lấy vạt áo Tiêu Sa Lai, tay còn lại mạnh mẽ che ngực, máu tràn ra từ khoeo môi.

Lúc này Tiêu Sa Lai mới chú ý tới Thanh Mặc Nhan bắt thường: "Uy, ngươi làm sao vậy, đừng tổn y phục ta a, bộ y phục này ta mới làm, vẫn còn mới đâu, ngươi đừng làm dơ..."

Vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan liền phun một ngụm máu, tất cả đều bắn tung tóe lên y phục Tiêu Sa Lai.

"Thanh Mặc Nhan, có tin hay không ta chết cho ngươi xem!" Tiêu Sa Lai kêu vô cùng thảm thiết.

Thanh Mặc Nhan lau máu nơi khoeo miệng, bỏ xuống một câu: "Thử xem."

Khi đám người Huyền Ngọc chạy tới. Chỉ thấy Tiêu Sa Lai té xỉu trên mặt đất, trên người đều là máu.

Trước hừng đông, Bạch Hạc học viện cuối cùng cũng khôi phục lại yên tĩnh như trước kia.

Ngoài cửa học viện dán thông báo tạm nghỉ học, cửa lớn đóng lại bên trên có niêm phong của Đại lý tự.

Huyền Ngọc phân phó người áp giải Vu Tĩnh Kỳ về Đại lý tự, Thanh Mặc Nhan gấp gấp viết tấu chương qua loa gửi cho Đại lý tự Chính khanh, rồi lên xe ngựa chuẩn bị hồi Hào phủ.

Cả bộ y phục của Như Tiểu Lam đều ướt đẫm, tuy rằng ở trong xe ngựa đã chuẩn bị sẵn một bộ phục sạch sẽ, nhưng mà nàng mặc trên người cũng không tài nào thấy ấm áp nổi.

"Ngồi gần lại đây." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói, hần dựa vào cạnh xe, cánh tay đặt trên bàn nhỏ, nhắm mắt lại.

Như Tiểu Lam xê dịch thân thể, tiến đến gần hần.

Kỷ thực trên người Thanh Mặc Nhan cũng không ấm áp, ngay cả tay cũng lạnh buốt.

"Để xem lần sau ngươi còn dám xằng bậy nữa không." Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói thầm, chưa được sự đồng ý của nàng đã tự ý sử dụng nội lực. Nếu không phải lúc trước nàng đã hạ lau chú trên người hần, chỉ sợ hần đã sớm không xong.

Thanh Mặc Nhan mở mắt ra, đáy mắt còn mang theo tia huyết sắc chưa rút đi, ánh mắt sâu thẳm sắc bén như vậy, phảng phất như người vừa uể oải ỉu xù không phải là hần.

"Lá gan không nhỏ, cư nhiên còn dám oán trách chủ nhân của mình."

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Ta nào dám, ngài chính là Đại lý tự Thiếu khanh, ngay cả Tiêu tiên sinh của chúng ta cũng bị ngài làm cho khuynh đảo, ta nào dám oán trách ngài."

Thanh Mặc Nhan mím môi.

Lần này quả thực Tiêu Sa Lai đã chịu đủ kích không nhỏ, sau khi tỉnh lại liền đòi tìm đến cái chết, người không biết còn tưởng rằng Đại lý tự Thiếu khanh đã làm chuyện gì độc ác lắm với hần.

Kỷ thực hần chỉ vì chuyện quần áo mới bị Thanh Mặc Nhan phun máu lên.

Xe ngựa xóc nảy một chút.

Thanh Mặc Nhan nhú mày, nhắm mắt lại.

Như Tiểu Lam cúi tay ôm lấy hân, hy vọng có thể giảm bớt ảnh hưởng xóc nảy của xe ngựa đến hân.

"Đau." Thanh Mặc Nhan phun ra một chữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam tràn ngập bất đắc dĩ, nàng đương nhiên biết hân sẽ cảm thấy đau, nhưng mà không có cách nào a, năng lực của nàng chỉ có thể miễn cưỡng không chế được cô độc phát tác, lại không có biện pháp tiêu trừ hết cảm giác đau đớn nó mang đến.

"Nói người thích ta." Đinh đầu truyền đến thanh âm khàn khàn của Thanh Mặc Nhan.

Cái gì?

Như Tiểu Lam cho rằng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, ngẩng đầu nhìn hân.

"Nói người thích ta, như vậy ta sẽ thấy tốt hơn." Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng, lẫn lộn cả một đêm làm hân có vẻ có chút chật vật, nhưng phong độ vẫn không thay đổi.

Đại lý tự Thiếu khanh quả nhiên là ở bất kỳ tình huống nào cũng đều toát ra khí thế bức người a.

"Có thể không nói sao?" Như Tiểu Lam đỏ mặt.

"Vậy người hãy nghĩ ra hai mươi lý do không thích ta."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu ứa ra nhiệt khí, độ ẩm trên người dần dần dâng lên.

Đây là cái quỷ gì a, Thiếu khanh người xác định mình là người cổ đại, mà không phải từ hiện đại xuyên không đến chứ?

"Nói đi, lớn tiếng chút." Khóc môi Thanh Mặc Nhan nhọt nhọt gọi lên: "Nếu không muốn nói, chúng ta sẽ tâm sự về chuyện người một mình rời đi cùng với tiểu Vương gia..."

Báo ứng tới thật nhanh.

Đừng nhìn bề ngoài Thanh Mặc Nhan hào phóng khéo léo, kỳ thực chính là một tên bạo quân độc tài, thích nhất giày vò người khác kiểu này.

"Thích..." Xem ra đành phải chịu thua trước đề tránh khỏi một kiếp.

"Thanh âm quá nhỏ, không nghe thấy." Thanh Mặc Nhan một lần nữa nhắm mắt lại, che ngực chính mình, hô hấp ổn định.

Bên ngoài xe ngựa, đám người Huyền Ngọc có thể nghe thấy rõ thanh âm thanh thúy của Như cô nương.

"Ta thích Thanh Mặc Nhan, thích Thanh Mặc Nhan... Thích..."

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Thế gian này không thiếu nữ tử lớn gan nhiệt tình, nhưng mà lần đầu tiên thấy có người nói trắng ra như thế.

Thế tử bọn họ thật đúng là có phúc a. Nghe nhiều thế cũng không ngại phiền.

Dọc theo đường đi Như Tiểu Lam nói nhiều đến mức cổ họng sắp bốc khói.

Nếu không phải bởi vì hiện tại thân thể Thanh Mặc Nhan không tốt, nàng thật sự muốn biến trở về mèo hương, cào cho hân vài đường.

Thú vui của Thanh Mặc Nhan thật đúng là làm cho người ta người ta không chịu nổi, hân thích trêu đùa nàng như thế sao?

Trở về Thanh Hầu phủ, Thanh Mặc Nhan trực tiếp sai người phá bỏ ngạch cửa, xe ngựa trực tiếp đi vào phủ. Liên tục đi đến bên ngoài viện mới bảo người chuẩn bị nhuyễn kiện nâng hân vào trong.

"Lại đây uống canh gừng." Thanh Mặc Nhan nằm ở nơi đó như một đại thiếu gia, một hồi chỉ huy Như Tiểu Lam làm cái này, một hồi lại chỉ huy nàng làm cái kia.

Như Tiểu Lam vội đến cả đầu đầy mồ hôi. Hàn khí trên người ngược lại đã tan bớt.

"Có thể không uống sao?" Như Tiểu Lam ngửi thấy mùi vị cay nồng liền liên tục lùi về phía sau.

Trước kia nàng cũng không cảm thấy thứ này có gì khó uống, nhưng từ sau khi biến thành động vật, lại trở nên cực kỳ không thích loại mùi vị này.

"Không thể." Thanh Mặc Nhan sai người để canh gừng lên bàn.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển. Trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

"Nếu người nói thích ta, ta sẽ uống."

Thanh Mặc Nhan cong môi: "Lời này là thật?"

"Đương nhiên." Như Tiểu Lam ở trong lòng tự tán thưởng cho sự "nhảy bẻ" của mình.

"Người tới, gọi tất cả người trong viện đến đây." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phân phó hạ nhân bên ngoài.

Như Tiểu Lam ngăn người: "Người muốn làm gì?"

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khê: "Lát nữa người sẽ biết."

Rất nhanh, tất cả người trong viện đều đi đến, đến ngay cả từ sĩ bảo hộ viện cũng chen vào phòng.

Trong phòng chật kín người, mấy người không có chỗ chen còn phải đứng ở bên ngoài hành lang.

Như Tiểu Lam mở to mắt mèo, Thanh Mặc Nhan đây là muốn làm gì a.

Thanh Mặc Nhan tựa vào đầu giường lười biếng nói: "Các người đến nói cho nha đầu kia biết, nói Thanh Mặc Nhan ta thích nàng."

Àm!

Thiên lôi cuộn cuộn.

Người tự dùng miệng mình nói ra là được rồi, gọi cả mấy trăm người tới để làm thành dàn hợp xướng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thiếu chút nữa hủy đi nửa đời hạnh phúc của chính mình

Dù cho Như Tiểu Lam tự nhận bản thân da mặt dày kinh người, nhưng vẫn không chịu nổi việc ở đây ngồi nghe mấy trăm người thổ lộ tới, đành ngoan ngoãn uống hết bát canh gừng.

Sau đó trốn vào trong ổ chăn, không dám thò đầu ra nữa.

Thanh Mặc Nhan cũng không lại gây khó xử cho nàng, giao đãi thêm vài chuyện liền tắt đèn sớm, nằm xuống ngủ.

Không lâu sau, Như Tiểu Lam nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp.

"Hầu gia phái người đến đây, muốn hỏi thăm thương thế của Thế tử..."

"Không cần để ý đến bọn họ, Thế tử phân phó, mặc kệ chuyện gì cũng phải chờ đến ngày mai mới nói."

Như Tiểu Lam ở trong chăn trở mình.

Không tệ, chờ đến ngày mai rồi nói sau, bọn họ đều một muốn chết rồi. Chuyện quan trọng bây giờ là phải nghỉ ngơi thật tốt, mà không phải là bị người quấy rầy.

Cũng không biết Vu Tĩnh Kỳ thế nào rồi, bị người ta nhốt vào đại lao Đại lý tự. Hắn có phải sẽ hối hận hay không?

Như Tiểu Lam lại trở mình, cánh tay Thanh Mặc Nhan đột nhiên từ phía sau duỗi lại đây, ôm vòng lấy nàng.

Như Tiểu Lam giật hai cái, phát hiện không tránh được, đành phải nhận mệnh cuộn tròn bất động.

Nửa đêm, nàng bị cơn lạnh làm cho tỉnh lại.

Nhích lại gần bên người Thanh Mặc Nhan, phát hiện trên người hắn cũng rất lạnh.

Nếu cứ tiếp tục như thế, bọn họ sẽ sinh bệnh không sai, có phải hay không là nên gọi người mang vài chậu than vào đây?

Trong lòng nàng suy nghĩ, lại thấy chậu than quá mức khó chịu.

Không bằng biến thành mèo hương, cảm giác như vậy sẽ ấm áp hơn, Thanh Mặc Nhan cũng có thể nương theo ấm áp đó.

Nghĩ đến đây nàng nhắm mắt lại, thúc giục nguồn nhiệt lưu trong cơ thể biến trở về mèo hương.

Nhưng mà, nàng quên mất một chuyện.

Khi đi ngủ nàng có mặc y phục, hiện tại biến thành động vật, y phục của nàng thành trở ngại, vậy toàn bộ người nàng ở bên trong.

Đáng buồn.

Như Tiểu Lam cố gắng tìm kiếm đường ra, ở lúc nàng xoay tới xoay lui, Thanh Mặc Nhan tỉnh, cảm nhận được có thứ gì đó đang ngo ngoáy ở trong chân, móng vuốt nhỏ ra sức vồn loạn.

Vật nhỏ không ngủ được, đây là đang làm cái gì?

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng nằm ở nơi đó không nhúc nhích, hẳn cảm giác được Như Tiểu Lam theo chân chui xuống dưới.

Một lát sau, nàng bỗng quay lại, bò đến bên hông hắn.

Thanh Mặc Nhan bị nàng nháo cho không ngủ được, đành phải cho tay vào trong chăn đi tìm nàng.

Như Tiểu Lam ở trong bóng đêm chui tới chui lui, đột nhiên bị một bàn tay to bắt lấy, dọa nàng nhảy dựng lên, nàng theo bản năng túm bừa lấy bất cứ thứ gì.

Từ sĩ gác đêm đột nhiên nghe thấy chính phòng bên kia truyền đến tiếng thét kinh hãi của Thế tử, trong lòng mọi người cả kinh, không chút nghĩ ngợi, rút kiếm ra vọt vào trong phòng.

Nhưng mà trong phòng lại không có cái gì khác thường, cách lớp rèm, bọn họ mơ hồ nhìn thấy Thế tử ngồi bật dậy như xác chết sống lại, sau đó lại thẳng tắp nằm xuống giường..

"Thế tử, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng lẽ xuất hiện thích khách?"

Thanh Mặc Nhan nằm ở trên giường hít thở mạnh, thanh âm ầm ầm mang theo tức giận: "Không có việc gì, các người đều lui ra đi."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám hỏi tiếp, xoay người ra khỏi phòng.

Nhóm từ sĩ vừa đi, Thanh Mặc Nhan liền vén chăn lên, không tới một lúc đã bắt được mèo hương màu đen ra.

"Nhìn xem chuyện tốt người làm!" Thanh Mặc Nhan túm cổ nó, nhắc mèo hương tới trước mặt.

Như Tiểu Lam mở to mắt mèo, bộ dáng đáng thương hề hề cực kỳ vô tội.

"Chít chít." Nó kêu to hai tiếng, giống như đang muốn cho hắn biết nó thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Người vừa thiếu chút nữa hủy đi nửa đời hạnh phúc của người." Thanh Mặc Nhan cắn răng thở hổn hển.

Như Tiểu Lam mờ mịt nhìn hắn.

Cái gì mà hạnh phúc?

Thanh Mặc Nhan thở hổn hển nửa ngày mới dần ổn định. Hầm hầm nhét Như Tiểu Lam vào trong chăn: "Biến trở về cho ta!"

Như Tiểu Lam ủy khuất như tiểu tức phụ (Con dâu nhỏ) biến trở về hình người.

Thanh Mặc Nhan hung hăng nhéo lên đuôi nàng hai cái: "Sau này buổi tối đi ngủ không được phép biến thành mèo hương."

Như Tiểu Lam đau đến nhe răng.

Người này cũng quá không phân rõ phải trái đi, dọa nàng không nói, còn nhéo thịt mềm của nàng, nàng rút cuộc đã làm gì khiến hắn phải tức giận a.

Như Tiểu Lam gây chuyện khiến Thanh Mặc Nhan không thấy buồn ngủ nữa, nằm ở nơi đó nắn bóp thịt mềm trên người nàng để tiêu khiển.

Lúc mới bắt đầu Như Tiểu Lam còn liều chết chống cự, nhưng khí lực của nàng không đủ, vẫn là không thắng nổi Thanh Mặc Nhan. Dù cho hắn bị thương nhưng khí lực vẫn lớn hơn nàng rất nhiều, bàn tay to lúc sau đã chui vào trong y phục nàng.

"Người làm cái gì!" Như Tiểu Lam kháng nghị nói.

"Sờ xem sủng vật ta nuôi có lớn thêm chút nào không." Thanh Mặc Nhan vẻ mặt chính sắc.

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt, lại không có cách nào tiến lên cắn hắn một cái. Chỉ có thể cắn giận để bàn tay to của hắn tùy ý du tẩu trong y phục, sờ sờ nơi này, xoa bóp nơi kia, còn thường xuyên bình luận vài câu.

"Nơi này hình như có chút gầy... Nơi này hơi béo sờ vào cảm xúc rất tốt..."

Thiếu khanh đại nhân, ngài đây là công khai đùa bỡn a!

Có thể đem hành vi đùa bỡn nâng đến trình độ tao nhã như thế, thật khó có người nghĩ ra được.

Ừa ra một thân mồ hôi. Lúc này Như Tiểu Lam cũng không cảm thấy lạnh, dưới tay sờ sờ trên người Thanh Mặc Nhan, hình như cơ thể hắn cũng đang nóng lên.

Buổi sáng thời điểm rời giường, Như Tiểu Lam ra sức đem chính mình khóa lại trong chăn, liên tục chờ đến khi nha hoàn hầu hạ lui ra ngoài hết mới dám để lộ đầu ra.

Trong chăn trần đầy mùi xạ hương nồng đậm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam đỏ bừng, đến ngay cả tai cũng đỏ như máu.

Thanh Mặc Nhan rửa mặt trở lại, nhìn thấy nàng vẫn ở trên giường, không khỏi cong cong khóe môi.

"Ta bị trọng thương mà cũng đã rời giường rồi, ngươi còn ở trên giường làm cái gì, nghĩ muốn chờ chủ nhân ta tới hầu hạ?"

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Mới... Mới không phải. Ngươi đi ra, ta tự mình thay quần áo."

Thanh Mặc Nhan chẳng những không đi ra, ngược lại đi đến ngồi xuống giường.

"Sáng sớm đã muốn đuổi người trọng thương như ta ra ngoài. Nếu gặp phải gió lạnh ngã bệnh... Xem ra cuối cùng cũng không có ai đau lòng, còn nói cái gì mà thích ta, chắc chỉ để dỗ cho ta vui mà thôi."

Như Tiểu Lam thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Thiếu khanh đại nhân, lời như thế mà ngươi cũng nói ra được.

"Kia... Vậy ngươi xoay người sang chỗ khác." Như Tiểu Lam bất an ở trong chăn xê dịch thân thể.

Thanh Mặc Nhan tùy tay cầm lấy chén trà trên bàn nhỏ cạnh mép giường, chậm rãi uống.

Như Tiểu Lam thấy hần không nhìn về phía mình, lúc này mới lặng lẽ buông chăn ra, luống cuống tay chân thay y phục.

Trong lúc hoảng loạn, nàng không cảm giác được cặp mắt đen trắng rõ ràng kia đang không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Da thịt non mềm, bên trên phảng phất như nhiễm một tầng phấn hồng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan giống như bị hút vào, làm sao cũng không rời đi được.

Ngay cả chén trà trong tay chậm rãi nghiêng đổ cũng không cảm nhận được, thẳng đến khi nước trà đổ lên người hần, hần mới hồi phục lại tinh thần.

Như Tiểu Lam đang bận rộn với bộ y phục trên người, vừa mới khoác áo ngoài vào đã bị người nào đó ở phía sau túm lấy, chậm rãi lấy đi.

"Lại mặc sai, nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, bên trong phải mặc trung y trước." Thanh Mặc Nhan chậm rãi cầm lấy trung y của nàng, không nhìn đến ánh mắt kháng nghị của nàng.

"Lớn như thế rồi mà vẫn không biết mặc quần áo, nói ra ngoài sẽ khiến người chê cười." Thanh Mặc Nhan miệng nói xong, ánh mắt lại dừng trên xương quai xanh của nàng, xuống thêm chút nữa... Độ cong nơi cái yếm làm cô hòng hần có chút khô khốc.

Như Tiểu Lam đột nhiên phát giác Thanh Mặc Nhan bất động, cảm trong tay trung y lại không giúp nàng mặc vào.

"Thanh Mặc Nhan?"

Ngẩng đầu, đối diện với hai tròng mắt của hần, sâu thẳm như giếng, giống như thợ săn đang xem kỹ con mồi trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Hôn đến thiếu dưỡng khí, Thiếu khanh không ở đây Hầu gia liền phát uy

Như Tiểu Lam ngốc mạnh tròn mắt, nhìn Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người lại đây, đầu ngón tay chạm đến xương quai xanh của nàng, vẽ ra hình dáng của nó.

Nàng né tránh về phía sau.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng không có tính toán thối lui, mà lại đột nhiên đem nàng ép vào trong chăn, chuẩn xác ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Không giống với nụ hôn chuẩn chuẩn lướt qua trong quá khứ, Thanh Mặc Nhan mãnh liệt xâm nhập vào miệng nàng, cướp đi hô hấp của nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa cả người đều cứng lại, nằm ngửa ở nơi đó trừng lớn mắt. Đồng tử phản chiếu ánh ngược hai tròng mắt sâu thẳm không một tia sáng của Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, Huyền Ngọc vội vã từ ngoài cửa tiến vào: "Thế tử... Trong cung..."

Huyền Ngọc mới nói được một nửa. Chợt thấy bóng dáng hai người gục ngã trên giường hỗn độn, dọa hần xoay người chạy ra ngoài.

"Lăn quay lại đây." Thanh Mặc Nhan buông vật nhỏ dưới thân ra, kéo chăn lên bao lấy nàng: "Người trong cung tới sao?"

"Vâng." Huyền Ngọc nhắm mắt lại. Không dám nhìn lấy một cái vào phòng trong. "Hoàng thượng sai người nâng một cỗ kiệu vào phủ, nói là muốn triệu ngài tiến cung. Nếu bệnh quá nặng, phải nâng cũng sẽ mang ngài nâng đi..."

Thanh Mặc Nhan thở dài.

Hoàng thượng gấp như thế, nhất định là vì chuyện của Vu Tĩnh Kỳ, tuy rằng hắn đã viết tấu chương, nhưng mà Hoàng đế làm sao có thể yên tâm.

"Đã biết, lát nữa ta sẽ ra." Thanh Mặc Nhan vừa nói, vừa rũ mắt nhìn Như Tiểu Lam ở trên giường.

Hắn nhìn thấy nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào trong trần, cũng không biết lúc này nàng có những biểu cảm gì.

Sợ hãi? Hay là chán ghét? Hay là...

Nhẹ nhàng kéo chân ra, Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ đỏ búng lên, cư nhiên đã ngủ rồi.

Nàng dậy quá sớm, lại lẫn lộn trong chăn với hắn đến hừng đông, vừa rồi còn bị hắn hôn đến đầu óc thiếu dưỡng khí, cho nên đã trực tiếp nắn ra hô hô ngủ.

Thanh Mặc Nhan ngắm nghía khuôn mặt say ngủ của nàng, nửa ngày khẽ cười ra tiếng.

Thật là vật nhỏ vô tâm vô phê.

Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ cần nàng không chán ghét là được rồi. Đợi sau này nàng hiểu được tư vị tuyệt vời trong đó, tin tưởng có một ngày nàng sẽ không còn mặt đỏ tai hồng, chủ động để hắn tiến tới hái đi.

Thanh Mặc Nhan sai người canh chừng sân, tự mình thay đổi một thân y phục, bị người trong cung nâng rời khỏi Hầu phủ.

Bên này Thanh Mặc Nhan vừa mới ra khỏi phủ, lão Hầu gia ở tiền viện đã nhận được tin báo.

"Thế tử bị triệu vào cung, còn được nâng ra khỏi phủ... Nhìn qua có vẻ bị thương rất nặng." Hạ nhân bẩm báo.

"Có nghe giọng được vụ án hắn đang tiếp quản không?" Về mặt lão Hầu gia nghiêm túc.

"Người trong viện Thế tử đều rất kín miệng, bất quá bên ngoài đồn đãi nói tối hôm qua Bạch Hạc học viện có xảy ra chuyện, Tăng thư lâu lớn như thế đột nhiên sập đổ, học viện bên kia đã bị niêm phong. Như cô nương hôm nay cũng không đến học viện."

Lão Hầu gia suy nghĩ cả nửa ngày cũng không thể nghĩ ra được trong học viện đã xảy ra vụ án gì.

Hắn chỉ hy vọng tra ra được ai là hung thủ hại tiểu Vương gia ở trong cung, đến lúc đó nhân tiện để nhị nhi tử hắn kiếm được chút công lao.

Nếu Thanh Mặc Nhan không phá được án, công việc của nhị thiếu gia sẽ không có tiền đồ gì nữa.

"Phái người đến viện Mặc Nhan hỏi thăm đi." Hầu gia phân phó.

Về mặt hạ nhân đau khổ: "Hầu gia, sân Thế tử chúng ta vào không được a."

Thanh Mặc Nhan là người như thế nào, lão Hầu gia là người rõ nhất, nghĩ muốn mạnh bạo với hắn, không có cửa đâu.

"Các người đến viện nhị thiếu gia tìm Ngũ thị, để nàng nghĩ biện pháp đi thôi thăm một chút tin tức đi."

Đều là nữ tử, Ngũ thị sẽ dễ dàng tiếp cận Như Tiểu Lam hơn.

Ngũ thị biết được tin, lập tức chuẩn bị mấy món điểm tâm, mang theo hai nha hoàn tâm phúc đi đến sân Thanh Mặc Nhan.

Các nàng vừa đi đến ngoài cửa viện đã bị người ngăn cản.

"Thế tử hiện không có ở đây." Từ sĩ thủ vệ mặt không biểu cảm, dù cho người trước mặt là Ngũ thị cùng với hai nha hoàn như hoa như ngọc đang không ngừng liếc mắt đưa tình cũng không thể dă động được trái tim hắn.

Ngũ thị tiến lên một bước: "Ta không đến tìm Thế tử, ta tìm Như cô nương, phụ thân bảo ta đến đưa cho nàng vài thứ."

Từ sĩ nhìn thoáng qua Ngũ thị, lại nhìn hai nha hoàn đi theo phía sau nàng: "Thế tử hiện không có ở đây, mời các người về cho."

Ngũ thị nơi nào chịu đi, nếu nàng không hoàn thành nhiệm vụ Hầu gia phân phó, trở về không biết còn bị giáo huấn thế nào đâu.

Nhị thiếu gia lại không chịu chờ cho nàng, trong lòng Ngũ thị chỉ còn lại một bãi nước đắng.

Dùng ánh mắt ra hiệu cho hai nha hoàn bên người, hai người ngầm hiểu ý, một người trong số đó nhanh chóng vò rối tóc, rồi nhào về phía từ sĩ.

Nha hoàn còn lại lớn tiếng kinh hô: "Phi lễ a! Mau tới xem!"

Nhưng mà chưa đợi nha hoàn kia nhào đến trên người từ sĩ. Đã bị đối phương một cướp đạp đi, thân thể lăn xuống bậc thang, liên tục lăn thêm mấy chục bước, đầu

đập mạnh vào tảng đá.

Ngũ thị bị dọa trắng mặt.

Nha hoàn vừa kinh hô cũng mở rộng miệng cứng đờ ở nơi đó.

Ngũ thị nom nóp lo sợ đi qua xem xét, chỉ thấy phần đầu nha hoàn kia chảy ra cả đồng máu.

"Giết người a!" Chủ tớ hai người kinh hô lên.

Từ sĩ thù vệ nhú mào.

Ngũ thị mang theo nha hoàn của nàng một đường chạy trốn, đến tiền viện, tìm lão Hầu gia, quỳ gối nơi đó khóc không thành tiếng.

Ngũ thị thêm mắm dặm muối, chỉ nói mình mang điểm tâm đến cho Như cô nương. Không nghĩ tới nha hoàn bên người lại bị hộ vệ trong viện Thế tử đùa giỡn, nha hoàn cự tuyệt không được, chống cự rồi bị hộ vệ đánh chết.

Ngũ thị quỳ gối trước mặt Hầu gia, khóc lóc cơ hồ muốn ngắt đi, từng câu nói ra đều là mong Hầu gia làm chủ cho mình.

Lão Hầu gia về mặt thâm trầm, trong lòng lại cực kì sáng khoái: "Người tôi, đi đến viện Mặc Nhan, gọi Như cô nương đến đây."

Nháo ra mạng người, xem nha đầu kia còn có thể trốn ở trong viện nữa không?

Như Tiểu Lam nghe nói hộ vệ trong viện mình đánh chết nha hoàn của Ngũ thị, nửa ngày đến chút phản ứng cũng không có.

Gã sai vật do lão Hầu gia phái đến vô cùng sốt ruột, nhưng cũng không dám thúc giục nàng.

"Như cô nương, người nói một câu đi a, Hầu gia bên kia còn đang chờ người qua đó giao đãi đâu."

"Giao đãi cái gì?" Như Tiểu Lam không hiểu nói.

Gã sai vật về mặt đau khổ, hóa ra hẳn nói nhiều như thế đều là vô ích?

"Hộ vệ trong viện người đánh chết nha hoàn Ngũ thị. Hầu gia nói người mang người qua, giao cho ngài ấy xử trí."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài cửa đứng hai tên từ sĩ, ánh mắt lạnh lùng, đều đang nhìn chăm chăm vào gã sai vật truyền lời, bọn họ phảng phất như đang tùy thời chờ Như Tiểu Lam lên tiếng, đem gã sai vật kia xé thành mảnh nhỏ.

"Nha hoàn kia là do Ngũ thị mang từ nhà mẹ đẻ tới, hay là người trong phủ chúng ta?" Như Tiểu Lam tò mò hỏi.

"Này... Hình như là sau khi vào phủ mới mua về." Gã sai vật nhất thời không kịp phản ứng, không biết vì sao đột nhiên Như cô nương lại hỏi cái này.

"Bất quá là một nha hoàn mà thôi, lúc đó mua bao nhiêu tiền, liền bồi thường nàng bấy nhiêu là được." Nói xong Như Tiểu Lam sờ đến bên hông, lúc này mới nhớ tới nàng không có thói quen mang theo túi tiền bên người.

Nàng ngẩng đầu hỏi từ sĩ bảo vệ ở cửa: "Uy, trên người các người có ai mang theo tiền không, cho ta mượn một chút, bồi thường tiền cho nha hoàn Ngũ thị trước, chờ Thanh Mặc Nhan trở về ta sẽ bảo hắn trả lại các người."

Trong đó có một từ sĩ chấp tay thi lễ: "Như cô nương, Thế tử phân phó qua, khi ngài ấy không có ở đây, viện này sẽ do ngài làm chủ, thu chi bao nhiêu đều do ngài định đoạt, cần bao nhiêu tiền chỉ cần phái người đến phòng thu chi bên kia lấy là được."

Như Tiểu Lam nghe xong lời này trong lòng không khỏi vui vẻ, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan còn rất tín nhiệm nàng, đem quyền quản lý tài chính giao cho nàng, cũng không sợ nàng đi ra bên ngoài ăn chơi trác táng.

Trong lòng nàng kiêu ngạo một phen, hoàn toàn không ý thức được hiện tại bản thân chỉ là một tiểu nha đầu.

Đương lão Hầu gia nhìn qua năm lượng bạc trong tay, lại nhìn gã sai vật quỳ gối trước mặt không dám ngẩng đầu lên, một cổ lửa giận xông thẳng lên đầu.

Hắn ném năm lượng bạc xuống đất, rít gào nói: "Đừng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần trường, ý vào Thanh Mặc Nhan, hiện tại đến ngay cả một tiểu nha đầu cũng dám ra oai trước mặt ta, mang gia pháp tới, hôm nay ta phải dạy cho nàng biết thế nào là quy củ!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Như cô nương, rốt cuộc người có hiểu rõ tình huống hay

không?

Cuối cùng Như Tiểu Lam vẫn bị lão Hầu gia gọi qua đó.

Nguyên bản tất cả người trong viện đều không muốn để nàng ra mặt, nhưng Hầu gia chẳng những phái người gọi Như Tiểu Lam qua, mà còn bảo nàng mang theo tử sĩ bị Ngũ tiểu thư chỉ mặt là đã đùa giỡn và đánh chết nha hoàn của nàng ta.

Có người khuyên nàng, chờ Thế tử trở về rồi lý luận, cũng bảo nàng giao tử sĩ kia ra trước.

Nhưng Như Tiểu Lam lại lập tức lắc đầu.

Trước kia khi còn ở bộ dáng trẻ con, nàng còn có thể mượn cơ tránh né sau lưng Thanh Mặc Nhan, nhưng mà hiện tại nàng đã sắp trở thành thiếu nữ, nàng không thể lúc nào cũng trốn tránh không chịu gặp người được.

Lão Hầu gia ngồi ở trên viện, cúi đầu uống trà.

Ngũ thị cùng nha hoàn của nàng khóc sướt mướt quỳ gối ở một bên. Đến ngay cả nhị thiếu gia cũng bị người nâng đỡ phải lộ mặt.

Hai hàng hạ nhân thần sắc nghiêm trang, vừa mới tiến vào sân còn có cảm giác như đang ra tòa.

Hầu gia lạnh mặt uống một ngụm trà. Gã sai vật từ bên ngoài tiến vào: "Hầu gia, Như cô nương đến."

Hầu gia hừ lạnh một tiếng: "Tính ra nàng cũng rất thức thời." Hắn ngẩng đầu nhìn Ngũ thị cùng nhị nhi tử của mình, ngạo mạn nói: "Mang nàng vào đây."

"Vâng."

Nhị thiếu gia bất động thanh sắc ngồi thẳng thân mình, Ngũ thị dùng khăn che nửa bên mặt, nhìn về phía ngoài cửa.

Từ ngoài cửa tiến vào bốn tên hộ vệ, đi vào kiểm tra khắp phòng một phen, rồi sau đó mới vỗ vỗ tay, liền có hai tên hạ nhân nâng một cái ghế dựa cao tới, đặt ở vị trí trống đối diện với lão Hầu gia.

"Như cô nương, có thể vào được rồi." Một danh hộ vệ nói.

Hầu gia trợn mắt há hốc mồm nhìn Như Tiểu Lam được sáu gã hộ vệ vây quanh bước vào phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo biểu cảm vui mừng, thật giống như nàng tới nơi này để dự tiệc, mà không phải để bị người chỉ trích...

Hầu gia tức đến cả người run rẩy, nói không ra lời.

Như Tiểu Lam đi vào trong phòng, giương tay về phía lão Hầu gia, vậy nhiệt tình: "Hi, đại gia hảo."

Rồi sau đó đi đến chỗ ghế dựa cao ngồi xuống.

Cứ như thế... Cứ như thế không có cả hành lễ, cứ như thế trực tiếp ngồi xuống.

Tay lão Hầu gia đập mạnh lên bàn.

Phanh một tiếng. Bộ ấm trà bật lên vài cái.

Như Tiểu Lam không có phản ứng gì, ngược lại dọa nhị thiếu gia đến phát run, run run rẩy rẩy không ngừng.

Hầu gia thấy một màn như vậy trong lòng càng tức giận, con trai hần cư nhiên đến ngay cả nửa điểm khí thế cũng không có, dù cho cố cũng không làm ra được bộ dáng nên có của nam tử.

Ngũ thị cũng nhìn thấy được bộ dáng sợ sệt vừa rồi của nhị thiếu gia, trong lòng không nói nên tư vị.

Dù cho hiện tại nàng quản lý chi tiêu nội trợ trong phủ, nhưng cũng chỉ là một cái thiếp thất, căn bản không phải đương gia chủ mẫu gì.

Lão Hầu gia hầm hầm rít gào với Như Tiểu Lam: "Một chút quy củ cũng không biết, Thanh Mặc Nhan đã dạy ngươi như thế nào, người tới, dạy cho nàng biết thế nào là quy củ trong phủ!"

Hai bà tử đi lại đây, không đợi các nàng đi đến trước mặt Như Tiểu Lam đã bị nhóm hộ vệ ngăn cản.

Nhìn một đám hộ vệ ánh mắt có thể đông lạnh chết người, chân hai bà tử khẽ run lên.

"Phản rồi!" Lão Hầu gia đứng mạnh lên: "Như Tiểu Lam, ngươi dám không coi tôn trưởng (*) ra gì!"

(*) Tôn trưởng: Người già cả đáng kính trọng.

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa chớp mắt to. Nhìn lão Hầu gia nổi trận lôi đình, trong lòng lại nghĩ đến, vừa rồi thời điểm tiến vào, đáng ra phải mang theo một cái ô để che, nước miếng bắn bốn phía như thế, đúng là quá mất vệ sinh.

Lão Hầu gia rít gào nửa ngày, phát hiện Như Tiểu Lam vẫn im lặng ngồi ở chỗ kia, nửa điểm phản ứng cũng không có, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái

gi.

Lão Hầu gia lập tức lửa giận đầy đầu, hấn không quản được Thanh Mặc Nhan, bây giờ đến ngay cả nữ hài tử Thanh Mặc Nhan nhận nuôi hấn cũng không quản được nữa.

Thật là nghịch trời!

"Người tới!" Hấn quát lớn.

Hạ nhân đứng hai bên đều cúi đầu đồng loạt lùi về phía sau nửa bước.

Đùa cái gì a, những người đứng bên cạnh Như cô nương rõ ràng đều là thù hạ do Thế tử an bài, không giống với hộ vệ trong phủ, ánh mắt mỗi người bọn họ đều như đã giết qua vô số người, kiếm trên tay không biết đã dính bao nhiêu máu.

Chỉ một cái liếc mắt thôi đã khiến người ta rét run, hầu gia còn muốn bảo bọn họ tiến lên giáo huấn mấy người đó?

Này không phải chịu chết sao.

"Kỳ thực ta cũng không phải không hiểu cấp bậc lễ nghĩa." Như Tiểu Lam giong tan nói: "Ta từng hành lễ qua với Hoàng thượng gia gia cùng Thái hậu, còn có cả mẫu thân Thanh Mặc Nhan nữa, còn những người khác... Thanh Mặc Nhan cũng không nói ta cần phải hành lễ."

Đúng lý hợp tình, còn lời cả Hoàng thượng ra.

Lão Hầu gia bị ghen nói không nên lời.

Hấn như thế nào dám so sánh cùng với Hoàng thượng và Thái hậu. Bất quá khiến hấn tức giận chính là đối phương cư nhiên còn đem cả Lục thị mẹ đẻ Thanh Mặc Nhan ra nói chuyện.

Nàng có thể đập đầu với Lục thị, lại không chịu hành lễ với hấn.

Nếu hấn tiếp tục truy cứu chuyện này, khó tránh khỏi người ta sẽ nghĩ là hấn đang muốn phân cao thấp cùng với Hoàng thượng và Thái hậu. Cho nên hấn đành nỗ lực kìm nén lửa giận xuống, trước mắt gạt chuyện này sang một bên.

Hấn nhìn thoáng qua Ngũ thị.

Ngũ thị ngầm hiểu ý, dùng khăn che mặt. Khóc rống thất thanh: "Phụ thân, ngài phải làm chủ cho thiếp thân a."

Hầu gia chỉ vào Ngũ thị rồi nói với Như Tiểu Lam: "Đánh chết nha hoàn bên người Ngũ thị. Là hộ vệ trong viện người?"

Như Tiểu Lam quay đầu gọi một hộ vệ lên, hỏi hấn: "Người nhìn xem, có phải phụ nhân này không?"

Hộ vệ nhìn nhìn Ngũ thị, cung kính trả lời: "Đúng là nàng."

"Kia nha hoàn còn lại đâu?" Như Tiểu Lam hỏi.

Ngũ thị nghe xong vội vã đẩy nha hoàn bên người ra.

Hộ vệ nhìn nhìn đối phương, lại gạt đầu lần nữa: "Đúng là các nàng hai phụ nhân không biết tuân thủ nữ tắc."

Trông mắt Ngũ thị thiếu chút nữa trừng ra, mở miệng quát mắng: "Hay cho tên nô tài nhà ngươi, dám khẩu xuất cuồng ngôn."

Hộ vệ không nhìn đến Ngũ thị tức giận, nói với Như Tiểu Lam: "Các nàng không biết liêm sỉ, một hai lửa lọc muốn ngã vào lòng thuộc hạ. Thuộc hạ phụng mệnh Thế tử trông coi sân. Tất nhiên sẽ không để ý tới phụ nhân để tiện như vậy, vì vậy mới đập một cước. Ai ngờ một người trong số đó lại lăn xuống bậc thang tự mình đập đầu vào đá chết."

Như Tiểu Lam gật đầu: "Nguyên lai là tự nàng đập đầu chết."

"Người... Người nói bậy! Rõ ràng là bị hấn giết chết."

"Hấn giết người như thế nào?" Như Tiểu Lam hỏi Ngũ thị.

Ngũ thị đụng vào người nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn ấp úng nói: "Hấn... Hấn đập một cước như vậy..."

"Rồi sau đó?"

"Rồi sau... Lăn xuống bậc thang..."

"Đập đầu chết." Như Tiểu Lam tiếp lời.

Nha hoàn bị dọa trắng mặt: "Không đúng không đúng."

"Vậy là cái gì?" Như Tiểu Lam có chút không kiên nhẫn: "Các người nói hán giết người, rồi lại nói cái này không phải cái kia không phải, còn nữa, các người không ở trong viện của mình cho tốt, vì cái gì một hai đòi xông vào viện chúng ta."

"Chúng ta đi thăm Như cô nương."

"Người coi ta là tiểu hài tử ba tuổi sao." Như Tiểu Lam cười khanh khách lên, hoàn toàn không nhìn sắc mặt xanh mét của lão Hầu gia: "Ta và các người không thân thiết, các người sẽ đến thăm ta? Lừa ai a, nói các người đến thăm Thanh Mặc Nhan còn không sai biệt lắm."

Lần này, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng trắng mặt theo, ánh mắt nhìn về phía Ngũ thị mang theo tia tàn khốc.

Ngũ thị có miệng mà không nói được, chỉ có thể lo lắng nhìn về phía lão Hầu gia.

Hầu gia không thể nói chính hán đã mệnh lệnh cho Ngũ thị đi hỏi thăm tin tức Thanh Mặc Nhan, nghĩ vậy quát to: "Người đâu, mang gia pháp tới, ở trong phủ cũng dám nháo ra loại sự tình này, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ."

Có hạ nhân lấy gia pháp ra.

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa nhìn, cười hi hi nói với hộ vệ: "Đây là gia pháp Hầu phủ? Xem ra cũng không có gì đặc biệt, còn không lợi hại bằng mấy thứ trong đại lao Đại lý tự kia, vì sao không để thêm mấy lưỡi dao nhỏ lên trên, ta thấy trên roi của Thanh Mặc Nhan có thứ đó a."

Một hộ vệ mặt không biểu cảm nói: "Làm vậy người chết quá nhanh, hơn nữa máu bắn ra nhiều, ô uế mặt đất khó rửa sạch."

Như Tiểu Lam liên tục gật đầu: "Nguyên lai là như vậy, nhưng mà vì sao Hầu gia lại muốn lấy gia pháp ra để giáo huấn Ngũ thị, chẳng lẽ bởi vì nàng đội nón xanh cho nhị thiếu gia?"

Mọi người đồng loạt kéo dài mặt ra.

Như cô nương, người Hầu gia muốn đánh là người có được không, người đến cùng có hiểu rõ tình huống hay không a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Lão Hầu gia, đây là tiền thuê nhà của ta

Hạ nhân trong phủ mang gia pháp đến đây, đặt xuống đất, nói là gia pháp, kỳ thực chỉ là đánh người bằng gậy gỗ mà thôi.

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa cao, rừ hai cẳng chân xuống, nhàn nhã đứng đưa, thật sự là một chút cảm giác sợ hãi cũng không có.

Khóc miệng lão Hầu gia giật giật.

"Đi đem Như cô nương lại đây." Hán phân phó hạ nhân xung quanh.

Đám hạ nhân người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không bước lên trước.

Tuy ngoài miệng mọi người không nói, nhưng trong lòng ai cũng như gương sáng.

Muốn dùng gia pháp xử trí Như cô nương? Đừng nhìn Hầu gia hiện tại hung tợn như vậy, chờ Thế tử trở về, không chừng hán sẽ trở mặt đầu. Hiện tại ai động đến Như cô nương, chỉ sợ đến lúc đó trả lại gấp mười lần cũng không đủ, bọn họ còn có thể mong chờ lão Hầu gia sẽ làm chỗ dựa cho mình?

Nằm mơ đi, ngay cả nhị tử của mình mà Hầu gia cũng không quản được, bọn họ tính là gì?

Hầu gia thấy đám hạ nhân bên người bất động, một chương đập mạnh lên trên bàn: "Phản hết rồi, ta không sai bảo được đám nô tài các người nữa sao!"

Mọi người cúi đầu càng thấp.

Nhị thiếu gia nghiêng răng ken két: "Như Tiểu Lam, phụ thân đã mang gia pháp ra, người là muốn tự mình đi lại đây hay là muốn bị người khác bắt đi?"

Nếu không phải trước mắt còn có nhiều người, hán thật hận không thể tự mình đi qua đem nàng bắt tới đây.

"Ta?" Như Tiểu Lam chỉ chính mình: "Gia pháp cùng ta đâu có gì liên quan gì đến nhau a."

"Người cho rằng phụ thân đang muốn giáo huấn ai?"

"Ai?" Như Tiểu Lam nghiêng đầu, đôi mắt vô tội nhấp nháy: "Đó là phụ thân người, cũng không phải là ta, đây là gia pháp trong phủ các người, đâu liên quan đến ta."

"Người..." Nhị thiếu gia thờ gập, thiếu chút nữa bị sặc.

Gặp qua nhiều người không phân rõ phải trái, nhưng chưa từng thấy ai càn quấy như thế.

"Người ở trong phủ chúng ta thì cũng là người của phủ chúng ta!"

"Ai nói, ta bán mình cho người sao?" Như Tiểu Lam quyết miệng, duỗi tay nhỏ bé ra: "Mang ra đây, mang khế ước bán mình ra đây cho ta xem?"

Nơi nào có khế ước bán mình.

"Cho nên nói, ta một là không theo họ các người, hai là không hề bán mình cho các người, ba là không dính dáng đến của cải của các người, đồ ta ăn ta dùng đều là Thanh Mặc Nhan cho, ta chưa từng lấy của các người nửa phần tiền tiêu hàng tháng nào." Nàng nhìn mọi người xung quanh, đến ngay cả lão Hầu gia cũng có chút chột dạ tránh đi ánh mắt của nàng.

"Người... Người đã ở trong phủ chúng ta, liền là người của phủ chúng ta." Lời nói nhị thiếu gia rõ ràng không hề tự tin.

"Nếu nhị thiếu gia đã nói như thế, ta đây trả tiền thuê nhà cho các người là được, Sử Đại Thiên!" Như Tiểu Lam gọi ra phía cửa.

"Đến đến." Trước ánh mắt mọi người, từ bên ngoài chạy vào một nam tử trưởng thành, mặc trên người một thân áo dài, trong tay cầm sổ sách.

"Tính xem từ lúc ta vào phủ đến bây giờ, thiếu bao nhiêu tiền thuê phòng?" Như Tiểu Lam nói với Sử Đại Thiên.

Sử Đại Thiên liếc đầu ngón tay, lật quyển sách trong tay, miệng lại lải nhải: "Như cô nương, như vậy sợ là không tốt đâu, ngài ở phủ này đến ngay cả Hoàng thượng cũng biết, hiện tại lại muốn tính tiền thuê nhà... Nếu truyền ra ngoài người ta sẽ nghĩ Hầu gia keo kiệt, đường đường Hầu phủ một chút tiền này cũng muốn lấy, rất không ổn."

Như Tiểu Lam ho khụ vài cái, dùng mắt ý bảo Hầu gia đang nhìn hấn đâu.

Sử Đại Thiên quay đầu nhìn lão Hầu gia, lập tức mặt mũi tươi cười: "Hầu gia làm người chính trực, cái thế vô song, như thế nào sẽ so đo với loại tiểu nhân như ta đây."

Rõ ràng một bụng tức giận, lão Hầu gia lại không thể phát giận với người này.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương cầm năm mươi lượng bạc lại đây.

"Dựa theo thị trường ở kinh thành, cái giá cho thuê này đã là rất cao, Như cô nương nhà ta cũng không thêm để ý cái này, cho nên có thừa cũng không cần thối lại, bất quá đã là thuê phòng ở của Hầu gia, sau này phòng ở có hư hao chỗ nào vẫn mong trong phủ sẽ phái người đi sửa lại."

Lão Hầu gia vài lần muốn ném bạc kia xuống đất, nhưng Sử Đại Thiên lại nhanh chóng lui trở về. Bộ dạng ngoài cười trong không cười khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Dù cho Như cô nương cùng chúng ta không có quan hệ, nhưng mà người trong viện người phá vỡ quy củ phủ chúng ta, phải tuân theo quy củ phủ chúng ta để xử trí." Nhị thiếu gia cũng không biết phải làm sao. Bỗng nhiên đầu óc linh quang rất nhiều.

Như Tiểu Lam nhìn hộ vệ bên người nàng, bất đắc dĩ nói: "Làm sao đây, xem ra bọn họ quyết muốn xử trí người."

Hộ vệ kia vốn là từ sĩ bên người Thanh Mặc Nhan, đối với những chuyện như thế này trước nay chưa từng chịu thua.

"Như cô nương không cần khó xử, thuộc hạ tự làm tự chịu."

Như Tiểu Lam mắt nhấp nháy: "Nhị gia thật sự muốn xử trí hấn?"

Mặc kệ như thế nào, Hầu gia nhất định phải tìm một cái bậc thang, bằng không với cục diện hôm nay hấn thật sự không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Như Tiểu Lam thờ dãi: "Đã như vậy, ta cũng không có cách nào khác." Nàng ngoắc ngón tay với hộ vệ: "Người lại đây chút."

Hộ vệ khó hiểu đi qua.

"Đưa tay ra đây." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

Hộ vệ đưa một bàn tay ra, hấn kinh ngạc thấy Như Tiểu Lam đưa ngón tay vào trong miệng, hung hăng cắn một cái.

"Như cô nương!"

Như Tiểu Lam dùng đầu ngón tay bị cắn nát vẽ vào lòng bàn tay hấn vài đường.

"Tay kia nữa." Nàng mệnh lệnh nói.

Hộ vệ không có biện pháp, đành đưa tay còn lại ra.

Như Tiểu Lam giao hoát cười, cũng vẽ vài đường lên tay kia của đối phương.

"Đây là bốn cô nương chúc phúc cho người, yên tâm đừng cảm đi đi." Như Tiểu Lam vỗ vỗ bả vai hộ vệ.

Hạ nhân trong phủ không dám động thủ với Như Tiểu Lam, nhưng mà đối với người khác lại không chút kiêng kỵ, sau khi Hầu gia phân phó liền đem hộ vệ kia ấn lên trên mặt đất.

Gậy gỗ vừa muốn đánh, Như Tiểu Lam đột nhiên kêu ngừng.

"Ngươi còn lời gì muốn nói?" Lão Hầu gia bất mãn nói.

"Muốn đánh bao nhiêu, cho con số cụ thể đi." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói: "Không thể chơi xấu, bằng không đánh ít hơn, hoặc nhiều hơn cũng không tốt."

Hầu gia cười lạnh: "Đánh năm mươi gậy."

Như Tiểu Lam nói với mọi người: "Mọi người đều nghe rõ, năm mươi, đến lúc đó đừng giả vờ không biết đếm."

Mọi người nhất tề đen mặt.

"Đánh!" Nhị gia rống lên, thanh âm cơ hồ lạc âm điệu.

"Ba!" Thời điểm gậy thứ nhất đánh xuống, thân thể lão Hầu gia chấn động.

"Ba!" Gậy thứ hai đánh xuống, nhị thiếu gia đột nhiên nhảy dựng lên kêu thảm một tiếng.

Ba ba một hồi gậy gỗ đánh xuống, hộ vệ nằm sấp trên đất mặt vẫn không mang theo biểu cảm gì, bên này Hầu gia cùng nhị gia hai người lại thay phiên nhau kêu thảm lên.

Mỗi lần gậy gỗ hạ xuống, lão Hầu gia đều cảm giác như mộng mình cũng bị người đánh nở hoa.

"Ngừng... Ngừng!" Nhị thiếu gia kêu lên, hấn hung tợn nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Tiểu yêu quái, nhất định là chuyện tốt ngươi làm!"

Như Tiểu Lam về mặt vô tội: "Một hai đòi đánh người là các ngươi, cũng đâu phải ta ép buộc các ngươi."

Lão Hầu gia đến mộng cũng không dám ngồi trên ghế nữa, hấn nửa cong thân thể, vịn vào hai hạ nhân bên cạnh, đầu đầu đầy mồ hôi.

"Còn bao nhiêu cái nữa?" Như Tiểu Lam hỏi hộ vệ bên người.

"Còn ba mươi bốn cái." Những người đó đều đã đếm thay cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam gật đầu: "Vậy mau đánh nhanh đi, đánh xong chúng ta còn phải trở về." Nói xong nàng ngáp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Chịu qua bùa hộ mệnh, lời tiện phụ nói không thể tin

Như Tiểu Lam ngồi trên ghế dựa ngáp mấy cái liền.

Hạ nhân thi hành gia pháp hai tay run rẩy đánh nhẹ gậy xuống.

"Các ngươi đều chưa ăn cơm sao, chút điểm khí lực cũng không có." Như Tiểu Lam oán giận nói: "Bằng không các ngươi đánh thay bọn họ đi, ta là người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không vì là người của mình mà thủ hạ lưu tình."

Nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho hai hộ vệ bên người.

Tuy rằng hai người họ không biết nàng đã dùng biện pháp gì, nhưng tình hình trước mắt này rõ ràng nàng đã gỡ thủ đoạn trong đó, đòn gậy nào cũng đánh xuống người hộ vệ, vậy mà người phải chịu đau lại là lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Hai hộ vệ tiến lên không nói một lời đoạt lấy gậy gỗ.

"Dừng tay!" Nhị thiếu gia cùng Ngũ thị đồng thời kêu lên, lúc trước ở trong cung, Như Tiểu Lam từng dùng thủ đoạn này để giáo huấn Liễu Dương quận chúa, Ngũ thị sốt ruột đến hai tròng mắt đều đỏ, vì sao nàng lại quên mất chuyện này.

Tiểu yêu quái này biết một chút tà môn dị thuật.

"Dừng đánh!" Ngũ thị cầu xin nói.

Như Tiểu Lam không thêm để ý đến nàng ta: "Đã nói là sẽ đánh năm mươi gậy, tại sao chưa được một nửa các ngươi đã đổi ý, khó trách Thanh Mặc Nhan lại không muốn tin tưởng các ngươi, nói chuyện không giữ lời như thế, đến ngay cả tiểu hài tử cũng không bằng, hừ!"

Hạ nhân trong phủ hai mặt nhìn nhau.

Vừa rồi nói đánh năm mươi gậy là do chính miệng lão Hầu gia nói ra. Nhưng mà tình hình trước mắt lại có chút quỷ dị, người bị đánh không kêu lấy một tiếng, Hầu

gia cùng nhị gia bên kia lại kêu rên liên tục.

"Nhur Tiểu Lam, người dám... Người dám..." Đầu ngón tay nhị thiếu gia chỉ thẳng vào Như Tiểu Lam

Nhur Tiểu Lam bẹp miệng, hai hộ vệ kia bắt đầu dùng sức vung gậy trong tay.

Nhị thiếu gia kêu thảm một tiếng ngã gục xuống đất.

Tình hình lão Hầu gia bên kia cũng không tốt hơn là bao, đầu đầy mồ hôi lạnh, mặt xám như tro.

Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi có chút dao động, nhìn dáng vẻ lão già này xem ra sắp không chịu được nữa, mặc kệ nói thế nào, hắn cũng là phụ thân Thanh Mặc Nhan, không thể thật sự đem hắn đánh chết được.

Nhur Tiểu Lam nói với hai tên hộ vệ đang phạt gậy: "Kiềm chế chút đi, đỡ mệt."

Hai người hiểu ý, ra tay nhẹ hơn.

Cuối cùng cũng đánh xong năm mươi gậy.

Có người tiến lên nâng hộ vệ bị đánh dậy.

Nhur Tiểu Lam vội vàng kêu lên: "Nhanh chút, đi chuẩn bị cang, nâng hân trở về."

Hộ vệ kia không hiểu chuyện gì, hân bị đánh nửa ngày đến ngay cả một chút cảm giác đau cũng không có, lại nhìn Hầu gia cùng nhị thiếu gia bên kia, y phục trên người ướt đầm tựa như vừa được vớt từ dưới nước lên, trên mặt không có nửa điểm huyết sắc.

"Không cần cang, thuộc hạ có thể tự đi được, đa tạ Như cô nương quan tâm." Hộ vệ nói.

"Không được không được, bị đánh lâu như vậy, phải có chuyện, nâng đi." Như Tiểu Lam lập tức bảo người nâng cang lại đây, không đợi đối phương đồng ý, trực tiếp sai người ẵm hân lên trên, nâng ra ngoài cửa. (Tưởng tượng mà thấy chết cườiv)

Cái gì mà cần phải có chuyện... Hộ vệ bất đắc dĩ đành thành thành thật thật nằm yên trên cang.

Lão Hầu gia ghé vào trên bàn, hai tay nắm chặt cạnh bàn, không ngừng run run.

Nhị thiếu gia bên kia đã sớm ngất đi, Ngũ thị khóc một tiếng cao một tiếng thấp.

Gân xanh trên thái dương lão Hầu gia nổi hết lên, hân liếc nhìn thanh bảo kiếm bày trí trên tường, nhin đau tiến lên, một tay rút kiếm ra, trực tiếp đâm về phía Như Tiểu Lam đang bước ra ngoài cửa.

Vài tên hộ vệ cảm nhận được tiếng gió bất ổn phía sau, đồng loạt quay đầu ngăn cản, đúng lúc này, từ ngoài cửa bay tới một vật kêu "Đình" một tiếng giòn tan, nó đánh mạnh lên trên mũi kiếm, đánh cho bảo kiếm rơi xuống đất, kiện đồ vật kia cũng rơi xuống đất theo.

Mọi người cúi đầu nhìn, là ngọc bội quan viên tứ phẩm hay đeo bên hông.

"Thế từ!"

"Thế từ đã trở lại."

Ngoài cửa có người kêu lên.

Đám người Huyền Ngọc trông coi cổ kiệu đứng ở trong viện, Thanh Mặc Nhan lạnh mặt, bước vào cửa, đi đến đâu, hạ nhân trong phủ đều sợ hãi cúi thấp đầu thối lui sang hai bên.

Nhur Tiểu Lam vừa thấy Thanh Mặc Nhan miệng nhỏ lập tức lộ ra mỉm cười: "Thanh Mặc Nhan, người đã về." Nàng bỏ nhào qua ôm lấy thắt lưng Thanh Mặc Nhan.

"Không phải bảo người thành thật đợi ở trong viện sao, còn dám chạy loạn khắp nơi." Thanh Mặc Nhan cúi người dùng tay đánh mạnh hai cái lên mông nàng.

Nhur Tiểu Lam ăn đau muốn né tránh, nhưng lại nhớ tới ngực hân đang bị thương, nên không dám làm ra động tác quá lớn, đành đem thân thể xoay tới xoay lui.

Thanh Mặc Nhan đánh xong hai cái liền thu tay lại, mệnh lệnh nàng vào trong kiệu chờ trước, rồi mới xoay người bước vào cửa một lần nữa.

"Phụ thân thật khí phách, thừa dịp ta không có ở đây làm khó một tiểu nha đầu, còn mang cả gia pháp ra."

Lão Hầu gia tức đến cả người phát run: "Nàng đã ở trong phủ chúng ta thì cũng phải tuân theo quy củ phủ chúng ta, phạm lỗi chẳng lẽ không nên xử trí sao?"

"Người có quan hệ gì với nàng?" Thanh Mặc Nhan ngữ khí lạnh băng.

Lão Hầu gia khòe miệng rút rút.

"Nàng là người của ta, có nên giáo huấn hay không, hoặc giáo huấn như thế nào cũng phải do ta định đoạt, nàng mỗi ngày đều chỉ ở trong viện, xin hỏi phụ thân, nàng phạm phải lỗi gì, để người phải lên lút từ phía sau muốn giết nàng."

Lão Hầu gia đau đến đòi mạng, nhưng cũng không muốn mình bị yếu thế trước Thanh Mặc Nhan, đành phải cắn răng nói: "Nàng dung túng thủ hạ, đùa giỡn nha hoàn bên người Ngũ thị."

"Ngũ thị?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Ngũ thị: "Người nói người trong viện ta trêu ghẹo nha hoàn bên người nàng?"

"Đúng, hơn nữa họ vệ kia thấy sự việc bại lộ, còn giết người."

"Nếu đổi lại là người khác ta còn có thể tin, lời của Ngũ thị thì miễn đi." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

"Lúc trước Ngũ thị vào phủ như thế nào, hẳn là phụ thân vẫn chưa quên đi. Chưa xuất giá đã ở trà lâu câu dẫn nam nhân, nghĩ đến nàng cũng không phải thứ sạch sẽ gì, nha hoàn bên người nàng thì có thể sạch sẽ đến mức nào. Nói người trong viện ta đùa giỡn các nàng? Thật là quá buồn cười, bọn họ thiếu nữ nhân chỉ cần vào thanh lâu tìm một người mình thích rồi hưởng đêm xuân, cần gì phải dính vào loại dơ bẩn như thế."

Nghe xong lời này Ngũ thị thiếu chút nữa ngất đi.

Lúc trước ở trà lâu, nếu nàng không dùng thủ đoạn, hôm nay làm gì có chuyện được gả vào Hầu phủ.

Vốn tưởng rằng sẽ được sống những ngày tháng hưởng thụ như ý nguyện, chỉ cần được nhị thiếu gia yêu thích, ngày sau được sủng, dù cho ngày nào đó có cưới chính thất phu nhân cũng sẽ không vượt qua được vị trí của nàng.

Nhưng mà hiện tại xem ra, suy nghĩ lúc trước của nàng thật sự là quá buồn cười.

"Phụ thân tốt nhất đừng nên tin tưởng lời phụ nhân bất lương này nói, miễn cho gia đình không yên." Con người Thanh Mặc Nhan nhiễm một tầng huyết sắc, tất cả mọi người đều bị tia lệ khí tàn mát ra từ đáy mắt hắn dọa sợ, tay chân lạnh lẽo.

Lão Hầu gia rốt cuộc không duy trì được nữa, thân thể lung lay sắp đổ.

Hạ nhân hai bên vội vàng đỡ lấy.

Thanh Mặc Nhan vung ống tay áo xoay người bước ra khỏi cửa, trực tiếp lên kiệu gỗ, được đám người Huyền Ngọc nâng rời đi.

Hạ nhân bên cạnh nói thầm nói: "Hầu gia, bộ dáng Thế tử nhìn qua không giống bị thương nặng, chẳng lẽ lời đồn đãi là giả?"

Lúc này lão Hầu gia đã không rảnh để lo việc khác nữa, vội vàng sai người nâng mình trở về, sau khi vào phòng cởi quần ra vừa thấy, thiếu chút nữa đã bị dọa ngất đi.

Nhìn như vậy, thật giống như người vừa rồi bị gia pháp đánh là hắn.

"Mau, mau mời đại phu tới!"

Nhị thiếu gia cũng được người nâng về sân, Ngũ thị theo sát ở phía sau.

"Ngũ thị, người lại đây..." Nhị thiếu gia thở hổn hển gọi Ngũ thị.

Ngũ thị không biết vì sao đột nhiên nam nhân này lại gọi nàng, liền bước nhanh tiến lên: "Nhị gia, có gì phân phó?"

Nhị thiếu gia gợn tay lên, "Ba" một cái tát lên mặt nàng: "Tiện phụ! Ta muốn hưu người!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Khai thăm vụ án tiểu Vương gia, đồn đãi bất hiếu

Nhị thiếu gia ở trong viện âm ỉ một trận, lão Hầu gia bên này lại khép chặt cửa viện, chỉ mời qua đại phu đến, không để lộ một chút tin tức nào ra ngoài.

Như Tiểu Lam chờ đến trời tối cũng không thấy lão Hầu gia phái người gọi Thanh Mặc Nhan qua đó.

"Thanh Mặc Nhan, người nói xem có phải hắn đã bị gì hay không?" Như Tiểu Lam lo lắng nói, tuổi già sức yếu, có phải hay không đã xảy ra chuyện không may?

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan do bị thương nên phải ở trong viện nghỉ ngơi, nhưng trên tay vẫn không ngừng xử lý công vụ: "Nếu thật sự không được, hẳn nhất định sẽ đến báo ta mời Thái y cho hắn."

Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên, đem một quyển hồ sơ ném lại đây.

Như Tiểu Lam vội vàng tiếp được, chai vọt lại, đặt xuống chính tề.

"Lần sau khi ta không có ở đây, không được phép tự tiện chạy ra ngoài." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam bắt mắt bầu môi: "Ta có thể ứng phó được."

Thanh Mặc Nhan rời mắt khỏi hồ sơ nhìn qua nàng, nghiêm khắc nói: "Cánh đu cứng rồi phải không."

"Người để lại nhiều từ sĩ cho ta như thế, dù cho thật sự có người muốn động tay với ta, ta cũng sẽ không phải chịu thiệt." Như Tiểu Lam thấy hân hạnh, vì vậy lấy lòng nói.

Nghe xong lời này, sắc mặt Thanh Mặc Nhan hòa hoãn chút: "Nếu sau này còn xảy ra chuyện như vậy, người cứ trực tiếp đóng cửa viện lại, ác danh của ta bên ngoài không thiếu, nhiều thêm một chuyện cũng không sao, người lại không giống vậy..."

"Đúng vậy, ta không giống, sau này ta còn phải lập gia đình, phải chú ý đến thanh danh, đúng không." Những lời như vậy nàng đã nghe đến mòn cả lỗ tai, mặc kệ nữ tử muốn làm gì cũng phải chú ý đến thanh danh, thanh danh: "Thật là, thanh danh cũng không thể mài ra cơm để ăn." Nàng nói thầm.

Thanh Mặc Nhan nhìn không được nở nụ cười: "Không sai, thanh danh không thể mài ra cơm để ăn. Lại nói mặc kệ thanh danh người như thế nào thì cũng đều là nữ nhân của ta."

Như Tiểu Lam ngồi đối diện hân hắc hắc cười: "Chúng ta thành một đôi ác danh Hắc Bạch Song Sát cũng tốt lắm."

Thanh Mặc Nhan dùng bút trong tay, cẩn thận nhìn nàng: "Tại sao lại là Hắc Bạch Song Sát?"

"Người là hắc ta là bạch nha." Như Tiểu Lam cười khanh khách: "Người chỉ cần đen mặt là đã dọa được người, còn ta trắng nõn như thế..." Nói xong nàng còn ra vẻ phong tình vuốt tay qua ngực.

Nàng vốn định làm ra động tác có mị lực, nhưng mà nàng đã quên, thân thể hiện tại của nàng còn chưa lớn lên, làm ra động tác này có vẻ vô cùng ngây thơ.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trước ngực hơi nhô lên của nàng.

Hắn hí mắt, ánh sáng nguy hiểm nơi đáy mắt: "Đúng là rất trắng nõn, nhưng mà bộ dáng lại có chút ngốc."

Mím cười trên mặt Như Tiểu Lam lập tức trở nên cứng đờ.

Mẹ nó!

Con mắt của người có vấn đề sao, ta đây là đáng yêu có được không!

Nhìn bộ dáng tức giận xù lông của vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan liền bỏ bút lông xuống, duỗi tay sờ đầu nàng.

Như Tiểu Lam tựa như tiểu hài tử giận dỗi, chính là không chịu quay mặt lại.

"Đại lý tự đã bắt đầu thẩm tra xử lý vụ án tiểu Vương gia." Thanh Mặc Nhan xoa đầu nàng: "Hôm nay Hoàng thượng đã hạ chỉ, trước khi khép lại hồ sơ vụ án, Bạch Hạc học viện không được phép mở cửa, tất cả học sinh cùng tiên sinh của học viện, đều không được tự tiện bước ra khỏi phủ đệ."

Như Tiểu Lam kinh ngạc quay đầu lại, nói vậy nghĩa là... Tất cả người của học viện đều bị cấm túc?

"Hoàng thượng cực kỳ tức giận, lệnh cho ta trong vòng một tháng phải điều tra xong vụ án này."

"Vu Tĩnh Kỳ vẫn ở Đại lý tự?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Bằng không người nghĩ hắn ở đâu?" Năm ngón tay Thanh Mặc Nhan xuyên qua mái tóc nàng, chậm rãi chải vuốt, mùi hương từ trên người nàng tỏa ra.

"Hắn... Hắn ở đại lao Đại lý tự? Hắn chính là tiểu Vương gia a!" Như Tiểu Lam không dám tưởng tượng, Vu Tĩnh Kỳ làm sao có thể ở được một nơi tối đen dơ bẩn như thế.

"Tất cả đều do hắn gieo gió gặt bão." Thanh Mặc Nhan ngữ khí lãnh đạm: "Mặc kệ là hoàng thân quốc thích cũng được, hay cao môn quyền quý cũng thế. Chỉ cần bọn họ dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, Hoàng đế đều sẽ không dung túng, dù cho hắn có là tiểu Vương gia cũng không ngoại lệ."

Như Tiểu Lam bất an nhấp nháy mắt mèo: "Hoàng thượng sẽ giết hắn sao?"

Động tác trên tay Thanh Mặc Nhan dừng lại: "Người lo cho hắn?"

"Ta chỉ cảm thấy, hắn có chút đáng thương..."

"Trên đời này không có ai đáng thương."

Như Tiểu Lam không thể không thừa nhận Thanh Mặc Nhan nói rất có đạo lý, nếu bàn đến đáng thương, ai cũng không thể so xem ai nhiều ai ít.

Duỗi tay ôm lấy cổ hắn, nàng cọ bên tai hắn: "Ít nhất người còn có ta, nhưng mà bên người hắn ai cũng không có."

"Cái này không thể dùng làm lý do để hắn sử dụng chú sát mưu hại hoàng thất." Cánh tay mềm mại đặt trên cổ hắn, cảm giác vô cùng thoải mái.

Thanh Mặc Nhan nhìn không được đem mặt chôn ở sau gáy nàng, khẽ hôn xuống.

Như Tiểu Lam cảm thấy sau cổ ngựa ngứa, nhìn không được rút cổ, Thanh Mặc Nhan lại không chịu buông tha như vậy, liền tiếp không ngừng hôn lên cổ nàng.

Như Tiểu Lam rốt cuộc nhìn không được, cười khanh khách, xui xẻo ở trong lòng hấn. Bị hấn xoa nắn một hồi.

Thanh Mặc chỉ dường như ở phủ ba ngày sau đó liền đến Đại lý tự làm việc, lúc gần đi còn cố ý sai người đi thông tri cho nhị thiếu gia, hỏi hấn có đến Đại lý tự hay không.

Mông nhị thiếu gia đã bị đánh đến nở hoa, đừng nói là đi làm, chính là chỉ ngồi thôi đã rất khó khăn, hơn nữa hấn đang cấu kinh với Ngũ thị. Những lời ngày đó Thanh Mặc Nhan nói tựa như con dao nhỏ cắt vào lòng hấn.

Trước kia hấn mới biết đến tư vị của tình yêu, không suy nghĩ quá nhiều, hiện tại nhớ lại, Ngũ thị tuyệt đối là đã tính kế hấn.

Lúc đó hấn kích động vạn phần muốn có được Ngũ thị, trong lúc mê loạn cũng không để ý xem nàng có còn hoàn bích hay không, hiện tại càng nghĩ đến việc này càng cảm thấy trong lòng tức giận.

Tổng cảm thấy mình đã nhụt về một món hàng rách nát.

Ngũ thị bị hấn tát một cái, liên tục âm ỉ muốn về nhà mẹ đẻ, nhị thiếu gia nghe đến phiền lòng, dứt khoát trực tiếp sai người coi chừng nàng.

Hôm nay nghe nói Thanh Mặc Nhan về Đại lý tự làm việc, chính thức thẩm tra vụ án tiểu Vương gia, lòng hấn gấp tựa như đứng trên chảo lửa.

Bỏ lỡ vụ án này, đường quan trường của hấn làm sao thăng tiến đây.

Vốn định cứng rắn đứng lên, nhưng mà mũi chân vừa chạm đất đã đau không chịu nổi, cuối cùng chỉ đành nằm sấp ở trên giường, cũng sai người đi đáp lời với Thanh Mặc Nhan.

"Xem ra nhị đệ không thể làm được công việc này đi." Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Huyền Ngọc, người phái người tới tiền viện, nói chuyện với Hầu gia, miễn cho đến lúc đó lại đổ hết trách nhiệm lên đầu ta."

Huyền Ngọc lập tức tìm Sứ Đại Thiên, báo hấn đi đến tiền viện.

Sứ Đại Thiên mở miệng, người chết cũng có thể nói thành người sống, lão Hầu gia nghe Sứ Đại Thiên nói xong, tức đến run người.

Thật vất vả mới kiếm được một công việc, liền trở mắt nhìn nó trôi đi.

Thanh Mặc Nhan đến Đại lý tự, liền tiếp mấy ngày đều không trở về.

Như Tiểu Lam một mình ở trong sân lại vô cùng thanh nhàn, mỗi ngày không phải mang chó ngọc đi chơi, thì lại bảo Sứ Đại Thiên ra ngoài mua cho nàng đủ loại món ăn ngon về.

Dù sao Thanh Mặc Nhan cũng đã giao quyền quản lý tài chính cho nàng, khi nhìn sổ sách nàng mới hiểu được, dù cho nàng ăn nhiều đến đâu, cũng không thể ăn nghèo được hấn, vậy nên nàng dứt khoát kéo da mặt dày ra, mỗi ngày đều ăn đến bụng nhỏ căng tròn.

Một hôm Sứ Đại Thiên từ bên ngoài mang hộp thức ăn về.

"Như cô nương, ta ở bên ngoài nghe được lời đồn đại." Sứ Đại Thiên đặt hộp đồ ăn xuống, thần bí hề hề nói: "Trên đường đều đã lan truyền ra, nói ngài chọc tức lão Hầu gia khiến hấn bệnh nặng, lại còn không chịu lộ mặt nhận lỗi, rõ ràng là ý vào được Thế tử sủng ái, mọi người đều nói Thế tử bất hiếu..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Chuẩn bị việc tang lễ, tiểu Vương gia không chịu mở miệng

Lão Hầu gia liên tục nằm giường mười ngày, trong viện hấn không có phu nhân nào chính thức cả, cho nên bình thường chỉ có vài nha hoàn thông phòng hầu hạ bên người hấn.

Tính tình lão Hầu gia tương đối không tốt, sau khi bị thương càng trở nên nghiêm trọng, mỗi ngày đều mang mấy nha hoàn bên người ra mắng chửi.

Hạ nhân trong viện ở trước mặt không dám nói gì, sau lưng một đám lại lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Rõ ràng là mang gia pháp ra để giáo huấn Như Tiểu Lam, không nghĩ tới mông bị nở hoa lại là hấn cùng nhị nhi tử.

Không biết là ai nghe được sự việc lần trước phát sinh ở trong cung, Như Tiểu Lam bị Liễu Dương quận chúa phạt đánh, nhưng cuối cùng người phải chịu đau lại là Liễu Dương quận chúa. Việc này đến ngay cả Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng biết.

Sau đó Như Tiểu Lam vì tặng khối thể thân phù cho Thái hậu, nên được nhận nhiều ban thưởng.

Lão Hầu gia nghe được tin tức này xong liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, còn lôi người mật báo ra mắng cho một trận. Tùy tay cầm chén trà ném qua, người nọ bị dọa vội vàng trốn ra khỏi cửa.

"Đều là một đám vô dụng, vì sao không báo tin này từ sớm!"

Phát hỏa cả nửa ngày, cổ họng đã trở nên khô khốc, hần vồ mạnh lên giường một cái.

Nha hoàn bên ngoài căng da đầu tiến vào đưa nước.

"Gần đây tiểu súc sinh kia có động tĩnh gì không?" Uống một ngụm nước, lão Hầu gia hỏi mấy nha hoàn vừa tiến vào.

Mấy nha hoàn liếc nhìn lẫn nhau, thần sắc do dự.

"Nói đi, một đám đều điếc hết à!" Hầu gia quát mắng.

"Dạ... Bên ngoài đồn đãi Như cô nương ý được Thế tử sủng ái, thái độ bất kính với ngài, còn có rất nhiều người bởi vậy mà nói Thế tử bất hiếu."

Nghe xong lời này, ngược lại lão Hầu gia rất vui vẻ.

Liền dọa cho mấy nha hoàn sợ trắng mặt.

Hầu gia đây là điên rồi sao, nhi tử của mình bị người ngoài mắng bất hiếu, hần lại cao hứng như thế?

"Tốt, có tin tức gì mới nhớ phải lập tức tới bẩm báo!" Lão Hầu gia đắc ý nói.

Lần này hần phải chịu thiệt, bất luận thế nào cũng phải thu lại được một chút.

Yên tâm thoải mái dưỡng thương thêm vài ngày, bất quá bọn hạ nhân lại không truyền đến được tin tức tốt gì, lão Hầu gia đã có chút nhịn không được.

"Gần đây bên ngoài không có tin tức gì sao?"

Dù cho Thanh Mặc Nhan nhận được hoàng ân, nhưng nếu bên ngoài đồn thổi hần là người bất hiếu, những vị quan trong triều kia chắc cũng sẽ không bỏ qua.

"Không... Không nghe nói." Đám nha hoàn né tránh.

Lại đợi thêm hai ngày, rốt cuộc lão Hầu gia chịu không nổi nữa, kêu tâm phúc của mình đến: "Người đi hỏi thử xem, vì sao gần đây đám hạ nhân trong viện lại thường xuyên thay đổi sắc mặt như thế."

Người nọ không dám giấu giếm, vẻ mặt đau khổ nói: "Hầu gia, ngài vẫn luôn ở trên giường bệnh, Thế tử bởi vì bận việc ở Đại lý tự nên không trở về qua, cho nên sân bên kia hoàn toàn do Như cô nương làm chủ, mấy ngày gần đây, bọn họ mua không ít hương nến sập ong, còn có cả vài bộ trắng..."

Lão Hầu gia tròn to mắt: "Người nói cái gì, hương với nến sập ong?" Mấy thứ kia chỉ có một tác dụng, chính là làm tang lễ!

"Hỗn xược! Bọn họ mua mấy thứ đó làm gì!" Lão Hầu gia gần đây đã có thể chống lên đồ vật bước xuống giường, nghe xong lời này hần tức đến nổi một chân đá vào gầm bàn.

Cái bàn không việc gì, chân hần lại đau vô cùng, nhưng hần lại không muốn làm trò trước mặt đám hạ nhân, nên chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

"Hiện tại bên ngoài đều đồn đãi, Hầu gia ngài bệnh trầm trọng, chi sợ..."

"Chi sợ cái gì?"

"Chi sợ sắp không được, cho nên Như cô nương mới sai người chuẩn bị mọi thứ trước, lo lắng sau khi xảy ra chuyện Thế tử không kịp trở về."

"Àm!" Một tiếng, lão Hầu gia lật cà cái bàn lên.

Hạ nhân ngoài cửa bị dọa sợ một đám im như ve sầu mùa đông.

"Nàng... Sao nàng dám!"

Hạ nhân tâm phúc thấy thế liền tiến lên trấn an: "Hầu gia, ngài trước đừng nóng giận, việc này là có nguyên nhân."

Mất nhìn mọi người chuẩn bị tang sự cho mình, còn có thể không tức giận?

Nếu không phải vết thương trên người còn chưa khỏi hẳn, hần thật muốn dẫn người đến viện Thanh Mặc Nhan ngay lập tức, đem tiểu yêu quý kia ra loạn côn đánh chết.

"Nói đến cùng vẫn là do lâu nay ngài không chịu lộ diện." Hạ nhân thấp giọng nói: "Hạ nhân trong phủ cũng không biết tình hình thương thế của ngài ra sao, ngài không lộ mặt là vì muốn bắt lấy khuyết điểm của Thế tử, nhưng mà thời gian quá lâu mọi người sẽ bắt đầu thù ghét, nói ngài bị thương nặng không trị được, bọn họ chuẩn bị hương nến... Cũng có vẻ đúng lý hợp tình."

Tâm phúc nói một hồi, Hầu gia thật đúng là đã nghe lọt được.

"Vậy người nói xem hiện tại nên làm thế nào?"

"Đương nhiên là lộ diện bình thường, lời đồn sẽ tự khắc sụp đổ, cứ như vậy bọn họ cũng không dám giờ trò xấu sau lưng nữa."

Lão Hầu gia gật đầu liên tục, buổi tối liền mở một bữa tiệc đơn giản ở tiền viện, gọi nhị thiếu gia đến đây nói chuyện.

Nhị thiếu gia bị thương nặng hơn hẳn, hẳn cũng không muốn đến, nhưng lại không dám cãi lệnh của phụ thân, đành phải kêu Ngũ thị lên, để người đỡ đến tiền viện.

Ngồi ăn cơm mà trong lòng toàn là nước mắt.

Mông đau không dám ngồi xuống hẳn, tối đó trở về bệnh tình liền nặng thêm.

Như Tiểu Lam bên kia nghe thấy lão Hầu gia lộ diện, cười không ngấm được miệng.

Kế hoạch của Sư Đại Thiên quả là có tác dụng, chưa tới vài ngày đã kéo được lão Hầu gia ra.

Nàng sẽ không tro mắt nhìn người xấu phá hỏng thanh danh Thanh Mặc Nhan.

Nàng vừa sai người thiêu hết hương cùg nến sáp ong đi, vào lúc tối muộn Thanh Mặc Nhan lại đột nhiên trở về.

"Dùng cơm tối chưa?" Vừa vào cửa Thanh Mặc Nhan đã trực tiếp hỏi.

"Vẫn chưa." Như Tiểu Lam nhào tới ôm lấy thắt lưng hắn, rất lâu không được gặp hắn, bản năng động vật khiến nàng không ngừng ở trên người hắn cọ tới cọ lui.

Thanh Mặc Nhan vuốt đầu nàng: "Vây trước dùng ăn, người đi theo ta một chuyến đến Đại lý tự."

"Đại lý tự, vào giờ này?" Bên ngoài trời đã rồi khuya.

Mấy ngày nay Thanh Mặc Nhan trừ bỏ ngày đó cổ độc phát tác nên mới về phủ một chút ra, những ngày khác bận rộn đến ngay cả mặt mũi cũng không thấy đâu, Như Tiểu Lam ôm thắt lưng hắn liền không muốn buông tay.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nở nụ cười, ôm lấy nàng hôn loạn lên mặt.

Nóng rất đau.

Lúc này Như Tiểu Lam mới để ý thấy cảm Thanh Mặc Nhan đã mọc không ít râu, đâm vào khiến da mặt nàng đau.

"Đi ra đi ra." Nàng nâng tay muốn đẩy hắn ra, nhưng Thanh Mặc Nhan lại ôm nàng rất chặt. Đến khi đâm đến khuôn mặt nàng đỏ bừng mới bằng lòng buông ra.

"Nhớ ta sao?"

"Ân." Thanh âm giòn tan, không một chút do dự.

Thanh Mặc Nhan cong mắt, trong lòng như được ăn mật.

Cảm giác có người ngắm trông mình trở về thật tốt.

Tùy tay lấy một kiện áo choàng dày khoác lên người nàng, Thanh Mặc Nhan trực tiếp nắm tay nàng ra khỏi cửa.

"Muộn thế rồi còn đến Đại lý tự làm gì?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói.

"Trên đường sẽ nói với người." Thanh Mặc Nhan đã sớm sai người chuẩn bị xe ngựa ở ngoài cửa, Huyền Ngọc vén màn xe lên, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên xe, rồi sau đó cũng tự mình nhảy lên theo.

"Là vụ án tiểu Vương gia, gặp phải chút phiền toái." Chờ xe ngựa chuyển động, lúc này Thanh Mặc Nhan mới mở miệng nói: "Tiểu Vương gia không chịu mở miệng, ta đã nói hết lời, hẳn lại một câu cũng không chịu nói ra. Nếu cứ tiếp tục như vậy Hoàng thượng sẽ nổi giận, mọi tội danh e là sẽ để hắn gánh vác hết."

Khóc miệng Như Tiểu Lam run rẩy, Thanh Mặc Nhan bảo đã nói hết lời, nàng cũng không quá tin tưởng.

Hắn sẽ ngồi nói chuyện thật tốt với nghi phạm sao? Hoàn toàn không tương tượng ra a.

"Cho nên người muốn ta đi khuyên hắn?" Như Tiểu Lam hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Như Tiểu Lam, nếu ta quen người sớm hơn thì tốt rồi

Đại lao Đại lý tự.

Hai tên ngục tốt mở cửa lao ra, một trước một sau tiến vào.

Vu Tĩnh Kỳ nằm bất động trên giường trong phòng giam, hắn đã nằm ở đây ba ngày, đến con mắt cũng chưa từng chuyển động qua, nếu không phải đang còn hô hấp, người bên ngoài thực sự sẽ cho rằng người đang nằm đây là một người chết.

Hai tên ngục tốt nâng vào một cái bàn nhỏ, còn có hai cái ghế dựa.

Sau khi thu thập dọn giã một phen, có người đề hộp đồ ăn lên bàn nhỏ.

Mùi hương đồ ăn phiêu lại đây, con mắt Vu Tĩnh Kỳ liền giật giật.

Mấy ngày nay hắn chưa được ăn thứ gì qua. Từ khi vào đại lao, hắn tựa như con rối bị rút hết hồn phách, đần độn. Mặc kệ người Đại lý tự tra hỏi như thế nào, hắn vẫn thùy chung không nói một lời.

Nhưng mà mùi đồ ăn này lại không giống với cơm canh trong đại lao, điểm này hắn vẫn có thể nhận ra được.

Bên ngoài cửa lao vang lên tiếng bước chân nhỏ vun. Có ngục tốt cúi đầu nhắc nhở nói: "Như cô nương, cẩn thận dưới chân."

Vu Tĩnh Kỳ chậm rãi chuyển động đầu, nhìn về phía tiếng động.

Một tiểu cô nương mặc trên người váy lụa đỏ thắm đang bước vào trong phòng giam. Ngục tốt bên ngoài đóng cửa lao vào, nhưng cũng không khóa lại.

"Như... Như Tiểu Lam?" Cổ họng Vu Tĩnh Kỳ thật vất vả mới thốt ra được một cái tên.

Thời điểm Như Tiểu Lam nhìn thấy Vu Tĩnh Kỳ liền hoảng sợ, đứng ở nơi đó cả nửa ngày mới nhận ra được hắn.

Tiểu Vương gia ngày xưa quý khí bức người, lúc này lại giống như một người sa cơ thất thế, áo gấm trên người nhúm không nói, đến ngay cả đầu tóc cũng trở nên rối tung, một đầu tóc trắng dài... Nhìn qua hết sức quý dị.

"Vu Tĩnh Kỳ, tóc người sao lại biến thành thế này?" Như Tiểu Lam cả kinh nói.

Vu Tĩnh Kỳ chống tay lên tường, thật vất vả mới ngồi dậy được.

Hắn rõ ràng mới chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng hiện tại lại nhìn như một người đã già cả.

Như Tiểu Lam muốn tiến lên dìu hắn, lại bị Vu Tĩnh Kỳ vung ra.

Như Tiểu Lam cũng không giận, xoay người ngồi xuống ghế trước, mở hộp đồ ăn ra, lấy mấy món ăn bên trong đặt lên trên bàn.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi ở chỗ kia định thần nửa ngày, sau đó mới lao đảo lắc lư đứng lên. Chậm rãi đi đến chỗ cái ghế trống còn lại.

"Ai bảo người tới đây?" Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam. "Là Thanh Mặc Nhan?"

"Đương nhiên là Thanh Mặc Nhan rồi, bằng không người cho là ai." Như Tiểu Lam không chút nào giấu giếm thừa nhận, mở tầng thấp nhất của hộp đồ ăn ra, nàng phát hiện có một bình rượu, không khỏi hoan hô ra tiếng: "Thật khó thấy, bình thường Thanh Mặc Nhan cũng không cho ta động vào thứ này, hôm nay chính là nhờ phúc của người đâu."

Nàng cười hì hì lấy hai chén rượu ra.

Vu Tĩnh Kỳ ngồi xuống cái ghế dựa ở đối diện, duỗi tay để lại tay đang cầm bình rượu của Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan bảo người tới đây làm cái gì, chẳng lẽ để làm thuyết khách (*)."?

(*) Thuyết khách: dùng tài ăn nói để thuyết phục người khác nghe theo

Như Tiểu Lam nghiêng đầu suy nghĩ: "Hắn chưa nói... Hắn chỉ nói người không chịu ăn cơm, cho nên ta đến xem người."

Vu Tĩnh Kỳ cau mày.

Như Tiểu Lam lại bắt đầu rót rượu.

"Yên tâm đi, trong rượu này không có độc."

Khéo miệng Vu Tĩnh Kỳ khẽ cong, trực tiếp cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Như Tiểu Lam rót liên tiếp hai lần, đều bị hắn một hơi uống hết.

Như Tiểu Lam không vui nói: "Không được uống nhanh như thế, nếu không sẽ hết phần của ta."

Vu Tĩnh Kỳ ngồi ngốc ở chỗ kia tròn trồn mắt, nhìn Như Tiểu Lam cầm đũa gấp thức ăn cho hắn: "Ăn chút đồ ăn lót dạ đi, bằng không sẽ rất dễ say, đến lúc đó lời nào không muốn nói sẽ nói ra hết."

Vu Tĩnh Kỳ nhìn đôi đũa trước mặt, miệng giật giật, hần muốn tự mình dùng đũa gấp, nhưng Như Tiểu Lam lại liên tục gấp thức ăn đưa đến bên miệng hần.

Hần không thể không hé miệng ra, trực tiếp ăn nó xuống.

Trong một gian mật thất ở phía bên trái phòng giam, Thanh Mặc Nhan cùng lục sự Cố tiên sinh ngồi ở chỗ kia, lắng lắng nghe ngóng thanh âm truyền đến từ phòng giam Vu Tĩnh Kỳ.

"Vu Tĩnh Kỳ, ngươi ăn cái này đi."

"Vu Tĩnh Kỳ, bộ dạng này của ngươi rất giống ma nữ tóc bạc a."

"Ngươi không biết ma nữ tóc bạc là gì? Ta nói cho ngươi nghe..."

Trong nhà tù, bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Như Tiểu Lam, riu ra riu rít, tựa như chim sẻ nhỏ.

Cố tiên sinh bất an nhìn Thanh Mặc Nhan.

"Thiếu khanh, Như cô nương như vậy thật sự được sao?"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, hần chỉ cau mày, lắng nghe động tĩnh trong phòng giam.

Hần hiểu rõ tính tình Như Tiểu Lam, nếu hần thật sự giao cho nàng nhiệm vụ khiến Vu Tĩnh Kỳ phải nói ra mọi chuyện, nàng nhất định sẽ khản trương, hơn nữa sẽ bị Vu Tĩnh Kỳ nhìn ra được.

Nhưng nếu có ý để nàng làm một nha đầu mơ hồ, nói đông nói tây với Vu Tĩnh Kỳ, làm người ta sẽ không tới ý nghĩ, như vậy ngược lại sẽ dễ khiến người ta buông lỏng tâm cảnh giác hơn.

Như Tiểu Lam chỉ uống lên hai chén liền không dám uống nữa.

Vu Tĩnh Kỳ liếc nàng một cái, châm chọc nói: "Tư lượng kém còn dám uống rượu?"

Như Tiểu Lam không phục dương đầu nhỏ lên: "Ngươi kệ ta, Thanh Mặc Nhan còn không nói ta, ngươi tính cái gì."

Nghe xong lời này, ánh mắt Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên âm trầm xuống.

Như Tiểu Lam cảm giác mình đã nói sai, nhưng lại không biết sai ở đâu, đang rối rắm chợt thấy Vu Tĩnh Kỳ cảm đôi đũa lên, gõ leng keng lên chén rượu.

Như Tiểu Lam yên lặng ngồi nghe, càng nghe càng cảm thấy tiết tấu có chút quen tai, Vu Tĩnh Kỳ cư nhiên gân cổ lên hát: "Hai con hổ, hai con hổ, chạy mau, chạy mau. Một con không có đầu, một con không có đuôi, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái..."

Như Tiểu Lam ngẩn người, cười rộ lên: "Ngươi thật lợi hại, mới nghe một lần mà đã nhớ kỹ?"

Vu Tĩnh Kỳ cũng không để ý tới nàng, không ngừng gõ chén rượu, tiếp tục hát. Nhưng tất cả từ kể tiếp đều là: Một con không có đầu, hai con không có đầu, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái...

"Vì sao tất cả đều không có đầu a." Như Tiểu Lam kỳ quái hỏi.

Vu Tĩnh Kỳ bụm mặt ha ha cười rộ lên, đang cười, hần lại đột nhiên rơi nước mắt.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia không biết phải làm sao, chỉ có thể tro mắt nhìn hần vừa khóc vừa cười.

Hơn nửa ngày Vu Tĩnh Kỳ mới bình tĩnh lại: "Như Tiểu Lam, nếu ta quen ngươi sớm hơn thì tốt rồi."

Như Tiểu Lam chớp mắt to, sớm hơn, sớm hơn nàng còn đang ở thế giới khác đi học đâu.

"Hiện tại cũng không muộn a." Nàng trấn an nói.

Vu Tĩnh Kỳ cười khổ: "Nếu quen ngươi sớm hơn... Ta hiện tại sẽ không rơi xuống đáy vực như thế này."

Như Tiểu Lam khó hiểu: "Ta vẫn luôn không hiểu, vì sao ngươi lại muốn dùng thuật chú sát để giết người?"

"Bởi vì ta muốn sống sót a."

"Ai muốn giết ngươi?" Như Tiểu Lam càng nghe càng cảm thấy hồ đồ.

"Ngươi cảm thấy không, sớm muộn gì phụ thân ta cũng sẽ giống với Nhị hoàng tử, bị người ta hãm hại, đến lúc đó ta ở trong cung còn có đường sống sao?"

Như Tiểu Lam nghiêng đầu nhìn hần, trầm mặc nửa ngày: "Vu Tĩnh Kỳ, ta cảm thấy ngươi mắc chứng hoang tưởng bị hại."

"Cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ ngây ngẩn cả người, đó là những từ hần chưa từng nghe qua.

Như Tiểu Lam chống cằm, ánh mắt quét tới quét lui trên người hần: "Có lẽ... Còn có nguyên nhân khác, ngươi có thể cời y phục ra cho ta xem không?"

Gian mật thất bên kia, sau khi nghe thấy lời này bút trong tay Cố tiên sinh lập tức rơi xuống đất.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan xanh mét, bàn tay trong ống tay áo chậm rãi nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Lá bùa đen, vọng ngôn, vọng tin, làm bậy

Vu Tĩnh Kỳ sững sờ ở nơi đó, nửa ngày không khỏi phục tinh thần lại.

"Người muốn... Làm cái gì?"

"Cởi y phục ra, ta muốn xác nhận một chuyện." Như Tiểu Lam nghiêm túc nói.

Vu Tĩnh Kỳ do dự.

Như Tiểu Lam cười khanh khách nói: "Người sợ cái gì, ta cũng không chiếm tiện nghi của người!"

Vu Tĩnh Kỳ không đáp lời, ần ần, từ phía sau vách tường phòng giam truyền đến một tiếng "đồng".

Vu Tĩnh Kỳ quay đầu nhìn vách tường sau lưng, rồi sau đó duỗi tay chậm rãi cời đai lưng.

Như Tiểu Lam ngồi ở ghế dựa đối diện, nghiêm túc nhìn Vu Tĩnh Kỳ, một chút ý tứ lảng tránh cũng không có.

Thật là một nha đầu lớn mật.

Vu Tĩnh Kỳ hơi hơi cười khỏ, cởi áo ngoài, lại kéo trung y bên trong ra. Y phục trượt xuống, dừng ở bên hông.

Hai tay Như Tiểu Lam kết ấn, thì thầm trong miệng cái gì đó, sau đó cánh tay lướt qua cái bàn, đầu ngón tay mảnh khảnh chạm vào trên người hắn, chậm rãi du tẩu, giống như đang vẽ ra cái gì đó.

Vu Tĩnh Kỳ không dám thờ ơ, loại cảm giác lạ lẫm khiến tâm người ta hoảng hốt này, từ trước đến nay hắn chưa từng được biết đến.

Một lúc sau Như Tiểu Lam bỗng thu tay lại, ngồi trở lại chỗ cũ nhàn nhàn nói: "Quả nhiên là như vậy."

"Cái gì?"

"Người tự nhìn sẽ biết." Như Tiểu Lam chỉ chỉ.

Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu, kinh sợ thấy trên làn da mình xuất hiện những hoa văn màu đen, có chút giống con rắn, trải rộng khắp toàn bộ ngực hắn.

"Này... Đây là cái gì?" Vu Tĩnh Kỳ duỗi tay chà lau, nhưng đồ án kia căn bản lau không được, giống như nó đã sinh trưởng ở trên làn da hắn vậy.

"Vọng ngôn, vọng tin, làm bậy." Như Tiểu Lam trầm trầm nói: "Nhất định là người đã uống qua nước bùa đen, có người hạ chú trên người người, cho nên người mới dễ dàng tin tưởng cùng nghe lời đối phương hết thảy, làm ra hành vi khinh suất."

Vu Tĩnh Kỳ kinh hãi nói không nên lời.

"Ta đoán... Nhất định là Thanh Đô tiên sinh đã cho người uống qua thứ đó đi." Như Tiểu Lam một lời vạch trần.

Thân thể Vu Tĩnh Kỳ xụi lơ trên ghế dựa.

Nàng nói không sai, lúc trước Thanh Đô tiên sinh từng cho hắn uống qua một loại nước được hóa thành từ lá bùa đen, chẳng qua lúc ấy hắn một lòng muốn có được thứ gọi là lực lượng, muốn dùng nó để thay đổi vận mệnh chính mình, không nghĩ tới lại thành con cá trong mắt đối phương.

Chậm rãi câu hắn lên, nhìn hắn gầy dựa trên cần câu, cuối cùng một hơi nuốt xuống.

"Người tới, chuẩn bị một chén nước sạch đến đây." Như Tiểu Lam hô về phía cửa lao: "Thuận tiện bảo Thanh Mặc Nhan lại đây một chút."

Nàng vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan liền xuất hiện bên trong phòng giam.

Sau khi Vu Tĩnh Kỳ nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ánh mắt liền theo bản năng mang theo địch ý.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, dùng thân mình che chắn giữa hắn cùng Như Tiểu Lam.

"Vu Tĩnh Kỳ bị Thanh Đô tiên sinh hạ chú, cho nên hắn mới cảm thấy trong cung có người muốn hại hắn, hắn sử dụng thuật chú sát cũng bởi vì bị chú thuật trên người

không chế, ý thức không rõ." Nàng đơn giản đem chú vọng ngôn giải thích qua một lần, Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nghe.

"Nếu như vậy, hắc cũng là người bị hại." Như Tiểu Lam hồn nhiên nói: "Hoàng đế hắc là sẽ không trị tội hắc đi?"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình lắc đầu, phàm là người dám chìa dao về phía Hoàng đế, mặc kệ là hắc cố ý hay vô tình, đều là tội chết.

Ngực tốt mang nước sạch tới, Như Tiểu Lam đặt chén nước sạch lên bàn, rồi sau đó lấy từ bên hông ra một lá bùa, đưa ngón tay lên định cho vào trong miệng.

"Làm gì?"

"Cần một ít máu của ta."

Thanh Mặc Nhan quay đầu phân phó với bên ngoài: "Đến chỗ y quan Trường Hận lấy kim châm đến đây."

Ngực tốt lên tiếng đáp lời.

"Không cần phiền phức như thế." Tuy rằng cắn ngón tay rất đau, nhưng mà đây lại là cách nhanh nhất, mỗi lần Âm Dương Sư thi pháp đều đang ở trong hiểm cảnh, làm gì còn thời gian để đi tìm kim châm tới lấy máu.

Ngực tốt dùng tốc độ nhanh nhất mang kim châm tới.

Thanh Mặc Nhan đặt kim châm vào chén rượu, rồi sau đó đổ chút rượu lên trên.

"Tay." Thanh Mặc Nhan cầm châm lên.

Như Tiểu Lam không thể không đưa tay qua.

Thanh Mặc Nhan hạ châm cực nhanh, thậm chí một chút cảm giác đau nàng cũng không có, đã thấy đầu ngón tay chảy ra giọt máu.

Nàng dùng ngón tay dính máu vẽ đồ án kỳ quái lên lá bùa, rồi mới kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ cùng ngón giữa.

"Giải!"

Lá bùa theo tiếng tự cháy.

Như Tiểu Lam đem lá bùa đã hóa thành ngọn lửa bỏ vào trong chén nước.

"Được rồi, Vu Tĩnh Kỳ người uống nó đi." Như Tiểu Lam đưa chén nước qua.

Thanh Mặc Nhan nhanh hơn Vu Tĩnh Kỳ một bước cầm lấy chén nước, đồng thời túm lấy ngón tay bị châm đâm của nàng bỏ vào trong miệng.

Như Tiểu Lam nháy mắt hóa đá.

Thiếu khanh đại nhân, nơi này là đại lao Đại lý tự a, ngài không thể làm ra hành động thân mật như vậy được.

Sắc mặt Vu Tĩnh Kỳ tựa như mất hết máu, trắng bệch một mảnh.

Thanh Mặc Nhan dùng đầu lưỡi tinh tế liếm láp ngón tay nàng, xúc cảm ngưa ngửa khiến Như Tiểu Lam muốn bật cười, đang muốn rút tay về, Thanh Mặc Nhan lại nói lỏng miệng, buông ngón tay nàng ra.

Hắn xoay người đem chén đặt trước mặt Vu Tĩnh Kỳ: "Uống đi."

Vu Tĩnh Kỳ nhìn chằm chằm chén kia, nửa ngày không nói chuyện.

"Uống nó xong chú thuật trong người người sẽ bị đuổi ra ngoài." Như Tiểu Lam vội la lên, nàng vươn đầu từ sau lưng Thanh Mặc Nhan ra, muốn nhìn Vu Tĩnh Kỳ, nhưng lại bị Thanh Mặc Nhan trực tiếp dùng ống tay áo che tầm mắt lại.

"Làm cái gì!" Như Tiểu Lam kháng nghị.

"Hắc không mặc áo, nam nữ thụ thụ bất thân." Thanh Mặc Nhan ngữ khí cứng rắn.

Người cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, Thiếu khanh, lời nói cùng hành động của người khác nhau nghiêm trọng a!

Vu Tĩnh Kỳ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Bỏ chén xuống, hắc lại trừng mắt nhìn Thanh Mặc Nhan.

Trong phòng lâm vào không khí trầm mặc.

Đột nhiên thân thể Vu Tĩnh Kỳ bắt đầu run rẩy, hoa văn màu đen trên ngực hắc tựa như sống lại, từ từ di chuyển, bò hướng lên cổ hắc.

Như Tiểu Lam kéo mạnh ống tay áo Thanh Mặc Nhan ra, nhắc nhở nói: "Chú ý, chú thuật trong thân thể hắc sắp chui ra ngoài."

"Đi ra thì thế nào?" Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày.

Đối với những thứ này, bọn họ đều sẽ cảm thấy vô cùng kỳ diệu, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để phán đoán được.

"Nó sẽ chạy trốn, trước khi nó chạy trốn phải giết chết nó."

Thanh Mặc Nhan tùy tay rút bội kiếm ra, ngực tốt bên ngoài phòng giam cũng đều khẩn trương lên, Cố tiên sinh quyết đoán trốn đến chỗ xa nhất. Hắn chỉ là một lục sự, lại là người không biết võ, những lúc thế này vẫn nên trốn ra xa sẽ tốt hơn.

Hoa văn màu đen bò lên trên cổ Vu Tinh Kỳ. Cuối cùng ngọc nguyệt mãnh liệt ở trên mặt hắn, cơ mặt Vu Tinh Kỳ không ngừng co rút, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

"Nó sắp ra." Như Tiểu Lam nhắc nhở nói.

Thân thể Vu Tinh Kỳ đột nhiên nhoáng lên, khom lưng nhỏ ra.

Một con trùng tử màu đen bò từ miệng hắn ra, rơi xuống trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan một kiếm chém qua.

Trùng tử vèo một cái chạy trốn, hắn chỉ chém trúng đuôi nó.

Mất đoạn đuôi, trùng tử vịn vẹo thân thể bò về phía bên ngoài phòng giam.

Ngực tốt bên ngoài phòng giam bị dọa cuống quýt tay chân, chém nhiều lần lại không ai làm bị thương được nó.

"Nhanh lên, nó muốn chạy trốn!" Như Tiểu Lam bắt lấy ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan đuổi tới bên ngoài phòng giam, trùng tử đang bò qua dưới chân nhóm ngực tốt, lao thẳng về phía Cố tiên sinh đang trốn ở xa...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Thật sự chỉ có lưu đày, hoặc là giam cầm?

Trùng tử màu đen lập tức đánh về phía Cố tiên sinh.

Chờ tới khi Thanh Mặc Nhan đuổi đến thì đã muộn, trùng tử "vèo" một cái biến mất ở trên người Cố tiên sinh.

"Không... Không thấy?" Nhóm ngực tốt kinh sợ trợn mắt há hốc mồm.

Tình huống quỷ dị như thế vẫn là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy.

"Cố tiên sinh, ngài không có việc gì đi?" Một ngực tốt bất an hỏi.

Cố tiên sinh vẫy vẫy tay: "Không có việc gì không có việc gì, ta làm sao có thể có việc gì được, một chút việc gì cũng không có..."

Trong đại lao u ám, Cố tiên sinh cười rộ lên, gương mặt ở dưới ánh sáng cây đuốc âm u không rõ.

Thiên a, bị hắc hóa nhanh như thế.

Như Tiểu Lam lấy tay đỡ trán: "Thanh Mặc Nhan, vẫn là nên đánh ngất hắn đi."

"Ha ha ha, ta làm gì có việc gì đâu." Cố tiên sinh vẫn còn cười.

Thanh Mặc Nhan cũng nhận không được nhíu đôi mày lại, vừa vặn thấy Huyền Ngọc đang đi từ bậc thang đá xuống.

"Đánh ngất hắn." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Huyền Ngọc không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, nhưng mà đối với mệnh lệnh của Thanh Mặc Nhan, hắn lại không chút do dự tuân theo.

Hắn đi từ phía sau lại gần, một quyền đánh trúng sau gáy Cố tiên sinh.

Thời điểm Cố tiên sinh ngã xuống, miệng vẫn còn cười.

"Nâng ra ngoài trước rồi xử lý sau." Thanh Mặc Nhan nói. Trong đại lao hơi tối tăm, hơn nữa địa thế phức tạp, vẫn là ở bên ngoài sẽ tiện hơn.

Cửa phòng giam cũng chưa đóng, nhưng Vu Tinh Kỳ vẫn yên tĩnh ngồi trên ghế dựa, liên tục không động qua.

"Chúng ta đi." Thanh Mặc Nhan bắt lấy tay Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam quay đầu lại nhìn Vu Tĩnh Kỳ, chỉ thấy Vu Tĩnh Kỳ đang lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sạch sẽ.

"Đi thôi." Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo nàng rời khỏi đại lao.

Huyền Ngọc đem Cổ tiên sinh đến chỗ của Chính khanh.

Thanh Mặc Nhan mạng chuyện phát sinh trong phòng giam nói qua một lần cho Chính khanh nghe.

"Còn có chuyện như vậy?" Chính khanh cả kinh nói.

"Hiện giờ trùng tử hóa từ lá bùa đen kia đã chạy vào trong thân thể Cổ tiên sinh, chúng ta mang đến đây là muốn để ngài cũng được tận mắt chứng kiến."

Chính khanh gật đầu, Thanh Mặc Nhan lại lo lắng cho an toàn của Chính khanh, sai người che hết căn phòng lại, rồi tìm đến vài quan sai có thân thủ tốt đứng bảo vệ ở bên người Chính khanh.

Như Tiểu Lam một lần nữa đốt lá bùa bỏ vào nước, có người đem chén nước cho Cổ tiên sinh uống, không lâu sau, trùng tử một lần nữa chui ra.

Lúc này đây Thanh Mặc Nhan không cho nó cơ hội nào nữa, trực tiếp chém một kiếm xuống, trùng tử bị chém thành hai đoạn, ở dưới mí mắt mọi người, hóa thành lá bùa màu đen bị rách thành hai nửa.

Chính khanh liên tục kinh thần (kinh ngạc + cảm thán).

Thanh Mặc Nhan nhặt lá bùa trên mặt đất lên: "Ta muốn tiến cung trong đêm nay, còn thỉnh Chính khanh đại nhân viết một bản tấu chương, rồi chúng ta cùng đưa vào cung dâng lên Hoàng thượng."

Mọi người bận rộn lên, Như Tiểu Lam yên tĩnh ngồi ở trong góc, bụng kêu thầm thì không ngừng.

Vừa rồi ở trong đại lao, nàng cũng chưa ăn qua thứ gì, còn bởi Vu Tĩnh Kỳ uống lên hai chén rượu, lúc này ngược lại càng cảm thấy đói bụng.

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nói chuyện với Chính khanh, đột nhiên ngẩng đầu nói với tạp dịch trong phòng: "Đi mua một phần ăn khuya về đây."

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Chính khanh cười rộ lên: "Thật là khó cho ngươi, còn chưa thành thân đã phải nuôi dưỡng tiểu nha đầu này."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, không cho là đúng nói: "Không khó, Tiểu Lam rất hiểu chuyện."

Như Tiểu Lam ngồi yên ở nơi đó, không tin được lỗ tai chính mình.

Nam nhân vừa cười ảm áp kia thật sự là Thanh Mặc Nhan sao, không phải hắn luôn chê nàng là gốc tử sao, tại sao lại chịu khen nàng ở trước mặt người ngoài đây?

Không đúng, tác phong tuyệt đối không đúng!

Chính khanh nhìn nha đầu đối diện đang lộ ra vẻ mặt hoa si: "Quả nhiên hài tử nhà mình luôn là tốt nhất."

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, sau đó lại tiếp tục cúi đầu làm chuyện của hắn.

Tạp dịch đã mua đồ ăn khuya về, vừa đúng lúc Thanh Mặc Nhan cùng Chính khanh cũng làm xong công việc trong tay, nên mang nàng về sân làm việc của hắn.

Hắn để Như Tiểu Lam ở lại trong thư phòng của hắn ăn cơm, còn hắn thì cùng Chính khanh đi viết tấu chương rồi chạy suốt đêm tiến cung.

Như Tiểu Lam ăn no xong liền bắt đầu mệt rã rời, tuy rằng nàng cũng lo lắng cho vụ án của Vu Tĩnh Kỳ, nhưng mà nàng biết dù có lo lắng cũng không có ích gì. Cho nên rất nhanh đã nằm trên giường mềm trong thư phòng hô hô ngủ.

Chờ đến nửa đêm Thanh Mặc Nhan trở về, trong thư phòng im ắng.

Vén màn lên, chỉ thấy trên giường mềm mại vật nhỏ đang cuộn tròn người lại thành một đoàn, trên người còn đắp kiện áo lông cừu dày của hắn.

"Thế tử, khi nào chúng ta trở về?" Huyền Ngọc tiến vào hỏi.

Thanh Mặc Nhan vẫy vẫy tay: "Không quay về."

Huyền Ngọc sắc mặt, thoáng nhìn qua Như Tiểu Lam đang ngủ ở trên giường, lập tức hiểu rõ, xoay người bước ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan coi quan bào ra, đẩy nhẹ Như Tiểu Lam vào bên trong, tạo ra một ít chỗ để hắn nằm.

Ai biết hắn vừa nằm xuống Như Tiểu Lam liền xoay người xích đến bên người hắn, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng hắn. Cả người giống như bạch tuộc dán chặt vào.

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ, đành phải kéo chăn sang đắp cho hai người.

Như Tiểu Lam hé miệng nhỏ: "Thanh Mặc Nhan... Ta đói bụng..."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang ngủ say, miệng nhỏ không ngừng nhấp nháy, giống như đang ăn món gì đó ngon lắm.

Càng nhìn, hắn càng cảm thấy thú vị, dứt khoát vươn ngón tay ra khiêu khích môi của nàng.

Như Tiểu Lam coi ngón tay hắn là mỹ thực, lập tức há miệng ra ngậm lấy.

Lưỡi nhỏ ướt át mềm mại không ngừng bọc lấy ngón tay hắn, dẫn ra ngọn lửa ở sâu trong cơ thể hắn.

Thu ngón tay lại, hắn thở dài thật sâu. Nếu còn tiếp tục chơi đùa, người phải chịu khổ sẽ là hắn.

Hôn chớp mũi nàng, ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên người nàng, Thanh Mặc Nhan rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan ở Đại lý tự bên này dùng điểm tâm, sau đó hai người mới cùng nhau hồi Hầu phủ.

"Hôm nay không có việc?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Không có, ở trước lúc thánh chỉ ban xuống, ta được nghỉ ngơi vài ngày." Thanh Mặc Nhan tùy tay cầm một quyển sách tựa vào cửa sổ xe lật xem.

"Hoàng đế sẽ tha cho Vu Tĩnh Kỳ sao?" Như Tiểu Lam trào lên cười, ngồi ở trên người hắn.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người nàng, rất nhanh đã thu hồi lại, một lần nữa chăm chú vào chữ trên quyển sách: "Giáng tội là nhất định, bất quá bởi vì có lá bùa đen kia, khả năng Hoàng thượng sẽ suy xét lại."

Chính là nói, vẫn sẽ giáng tội.

"Kết quả tệ nhất là gì?" Như Tiểu Lam bất an hỏi.

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, hắn là sẽ bị giam cầm cả đời, hoặc là lưu đày đi."

"Lưu đày... Vu Tĩnh Kỳ mới có mười lăm, mười sáu tuổi a!"

"Đó đã là nhân từ lớn nhất rồi, nếu giam cầm có lẽ có thể sống lâu thêm vài năm, nhưng mà cũng chẳng khác gì tra tấn, còn lưu đày sẽ chết nhanh hơn, không cần phải chịu nhiều đau khổ như thế nữa."

Như Tiểu Lam càng ngày càng khó hiểu: "Lưu đày có phải có khả năng còn được triệu quay về hay không?"

Động tác Thanh Mặc Nhan dừng lại một chút, hạ giọng nói: "Có hai loại khả năng, Tứ hoàng tử đoạt được vị trí của Thái tử, hoặc là... Hắn đăng cơ làm Đế."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Hai loại khả năng này, vô luận nhìn như thế nào, đều không có khả năng thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Cô mẫu đến, bắt đầu chú trọng đến việc trang điểm

Thanh Mặc Nhan liên tục ở trong phủ chờ trong cung hạ chỉ xuống.

Nhưng mà mắt thấy lại sắp đến những ngày cuối năm.

Tiểu Vương gia Vu Tĩnh Kỳ vẫn còn ở trong đại lao Đại lý tự, Hoàng thượng lại chậm chạp không chịu mở miệng, cho nên vụ án tạm thời bị mắc kẹt tại đây.

Không có việc liên nhân hạ hơn, trong tay Thanh Mặc Nhan tạm thời không có công việc cần xử lý, lại sắp đến những ngày cuối năm, nên Đại lý tự cũng thanh nhàn hơn rất nhiều, khắp kinh thành đều tràn ngập không khí náo nhiệt ngày hội.

Mỗi ngày Thanh Mặc Nhan đều mang Như Tiểu Lam đi du ngoạn, chỉ cần nhìn trúng món ăn ngon nào liền mua mang về, Như Tiểu Lam vô cùng vui sướng.

Quả nhiên kẻ có tiền chính là tùy hứng. Đây nếu như đang ở hiện đại, có một bạn trai có thân phận cùng bối cảnh như thế, cũng thật sự rất oách.

Bất quá nàng cũng biết việc này chỉ có thể nghỉ cho vui vậy thôi. Dù cho thật sự trở về hiện đại, lấy thân phận của nàng, cũng không có khả năng tìm được một người bạn trai bình thường.

Thử hỏi có nam nhân nào lại nguyện ý ở cùng nàng trong núi sâu rừng già. Trông coi mộ cổ, bên người lúc nào cũng có âm khí tử linh vờn quanh.

Lại một lần nữa thắng lợi trở về, xe ngựa trở lại Thanh Hầu phủ.

Như Tiểu Lam vui rạo rức ôm giỏ điếm tâm xuống xe ngựa.

Sử Đại Thiên đang chờ ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam có chút ngoài ý muốn.

Hiện tại công việc trong sân bọn họ cùng vài việc trong Hầu phủ đều do Sử Đại Thiên lo liệu. Sử Đại Thiên ở phương diện này cũng là một nhân tài, một cái miệng cũng có thể khiến quân gia trong phủ tức đến học máu, đến ngay cả lão Hầu gia cũng không muốn phải nhìn thấy mặt hắn.

Sử Đại Thiên ý vào cây đại thụ Thanh Mặc, Nhan, càng thêm lâu cá, quân gia trong phủ hận hắn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không một ai dám đụng đến hắn.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Sử Đại Thiên cười nói: "Hầu gia phái người đến truyền tin, nói cô mẫu ngài ở Ngõ Lãng sẽ mang theo biểu tiểu thư đến kinh thành để mừng năm mới, muốn ngài chuẩn bị trước, đến lúc đó sợ là nàng sẽ ở lại trong phủ."

Như Tiểu Lam vẻ mặt mờ mịt, ở hiện đại nàng luôn đi theo ông nội, bên người căn bản là không có bất cứ một thân nhân nào.

"Người còn có cô mẫu?"

"Ân, là tỷ tỷ của phụ thân, được gả đến Ngõ Lãng từ sớm." Thanh Mặc Nhan băng quơ nhẹ nhàng nói: "Dù sao cũng không phải lần đầu tiên các nàng đến đây, để các nàng ở lại sân trước kia là được rồi." Hắn quay đầu phân phó Sử Đại Thiên: "Người đi nói với quân gia trong phủ, lần này ta có việc, không đi đón cô mẫu các nàng được, bảo nhị gia đi thu xếp tốt đi."

Sử Đại Thiên đáp lời, vui vẻ chạy đi tìm quân gia trong phủ.

Như Tiểu Lam trở về chưa kịp thay y phục, quân gia trong phủ đã tìm tới cửa.

Nàng từ sau rèm vườn đầu ra nghe nén Thanh Mặc Nhan cùng quân gia nói chuyện.

"Không phải nói rồi sao, việc này giao cho nhị gia là được rồi." Thanh Mặc Nhan đầy không còn một mảnh.

Quân gia vẻ mặt đau khổ: "Thế tử, ngài cũng đừng làm khó nô tài, nô tài cũng là mới tiếp nhận công việc trong phủ, vết thương trên người nhị gia còn chưa khỏi, sao có thể đi đón người được."

"Cũng đâu bắt hắn phải cười ngửa, trong phủ không phải còn có xe sao." Thanh Mặc Nhan thân nhiên nói: "Đừng cho là ta không biết, vết thương của hắn cũng không phải quá nặng, hôm qua hắn còn thu vào viện một nha hoàn thông phòng mới, việc đó còn có thể làm, tại sao lại không thể đi đón cô mẫu?"

Quân gia bị nghẹn sắc mặt lúc xanh lúc tím.

Như Tiểu Lam ở sau rèm che miệng cười trộm.

Đừng nhìn Thanh Mặc Nhan không mấy quan tâm chuyện trong phủ, đến ngay cả một con rắn đánh rắn ở trong phủ thôi sợ là cũng không thoát được lỗ tai của hắn.

Quân gia gấp đến đầu đầy mồ hôi: "Thế tử, ngài không thể như vậy, việc này trừ bỏ ngài ra, thật sự không có ai khác có thể làm."

"Trong phủ nhiều quân gia như vậy chỉ có mỗi việc ăn cơm?" Thanh Mặc Nhan có chút không kiên nhẫn.

"Nhưng mà... Lần này biểu tiểu thư cũng tới, Hầu gia lo lắng sẽ có chỗ thất lễ..." Quân gia còn muốn nói thêm một chút, Thanh Mặc Nhan lại trực tiếp đứng dậy.

"Không cần nói nữa, người về bẩm báo với phụ thân như vậy là được rồi." Thanh Mặc Nhan không thèm để ý quân gia, trực tiếp xoay người vào phòng trong.

Vừa vén rèm, Như Tiểu Lam không kịp trốn, vừa vịn bị đụng trúng.

"Nghe lên?" Thanh Mặc Nhan nắm cầm nàng.

Như Tiểu Lam cười lấy lòng, không khỏi lộ bản tính giỏi lấy lòng chủ nhân của họ hàng nhà mèo ra.

"Biểu tiểu thư là ai a?" Như Tiểu Lam chớp mắt to, nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn kỹ nàng, từ ánh mắt nàng hắn thấy được sự tò mò, có chút ần ần lo lắng.

Vật nhỏ quả nhiên đã thông suốt được một chút, nhưng mà chỉ có như vậy vẫn có chút không đủ.

Thanh Mặc Nhan hơi nheo mắt lại, vuốt ve cằm nàng: "Cô mẫu ta có một nhi nữ và một nhi tử, nhi tử tên là Tàn Thiên Du, bằng tuổi nhị đệ ta không sai biệt lắm, còn nữ nhi là Tàn Thiệu Du, năm nay mười sáu tuổi, lần này thừa dịp năm mới đến kinh thành một chuyến, chỉ sợ là để tìm một mối hôn sự tốt."

"Nàng là biểu muội của người?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Tính ra đã ba năm rồi ta chưa gặp nàng."

"Vì sao nàng lại muốn tới kinh thành để tìm một mối hôn sự tốt?"

Ý cười nơi đáy mắt Thanh Mặc Nhan càng sâu, xem ra hần đoán không sai, cuối cùng vật nhỏ cũng ý thức được phải bảo vệ tình cảm của nàng.

"Bởi vì kinh thành bên này đều là nhà cao cửa rộng, tự nhiên tốt hơn nhiều so với địa phương nhỏ Ngõo Lăng kia." Ngón tay Thanh Mặc Nhan chậm rãi di chuyển đến môi nàng, vỗ về chơi đùa.

Từ khi nghe nói cô mẫu Thanh Mặc Nhan muốn dẫn nữ nhi của mình tới kinh thành, cảm xúc Như Tiểu Lam vẫn luôn không tốt, dù cho là đi chơi cũng không cảm thấy có hứng thú.

Buổi tối hôm nay, Thanh Mặc Nhan để ý tới sau khi tắm rửa xong vật nhỏ lại ngồi ngẩn người ở trước gương.

"Đang nghĩ cái gì?" Thanh Mặc Nhan đi từ phía sau lại đây, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong gương.

Như Tiểu Lam vuốt khuôn mặt mình: "Thanh Mặc Nhan, nữ hài tử đều sẽ đeo trang sức đi, còn có phấn nữa?"

Thanh Mặc Nhan suýt nữa cười ra tiếng, nắn bóp gương mặt nhỏ nhắn của nàng nói móc nói: "Khuôn mặt trắng nõn thế này rồi người còn muốn thoa thứ gì lên nữa, chẳng lẽ không muốn để nữ nhân khác sống tiếp?"

Nghe xong lời này trong lòng Như Tiểu Lam âm thầm vui sướng: "Thật vậy sao?"

Thanh Mặc Nhan cúi người xuống, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, ngắm nàng từ trong gương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần dần nảy nở như nước trong veo, giống như chỉ cần véo nhẹ thôi cũng có thể ra nước, bất quá trên mặt nàng vẫn như cũ mang theo chút nét trẻ con, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm.

"Ta nhớ rõ nữ hài tử còn cần phải có son môi, phấn hoa vàng..." Như Tiểu Lam đưa ngón tay ra đếm.

Tuy rằng nàng chưa từng trang điểm, nhưng mà thời gian lâu, mấy thứ này cũng nhìn thấy qua không ít.

Thanh Mặc Nhan nhướn mày: "Nếu muốn, vậy ngày mai đi đặt mua là được rồi."

Chỉ cần nàng thích, hần cũng không thèm để ý đến chút tiền mua son phấn kia.

Ngày hôm sau hần liền dẫn nàng dạo trong thành, đặt mua một đống những thứ nữ hài tử thường hay dùng.

Kết quả rất nhanh Thanh Mặc Nhan phát hiện ra, mọi việc cũng không đơn giản như hần nghĩ.

Như Tiểu Lam về mặt khinh thường nhìn qua đống hương phấn cùng son môi.

"Cái gì a, nguyên lai lại là những thứ này, ta cũng có thể tự làm được."

Những ngày kế tiếp, phòng của hần triệt để bị biến thành khuê phòng nữ tử.

Trên bàn bày đầy cánh hoa khô mà Như Tiểu Lam nhờ Sứ Đại Thiên làm hộ, giữa hỗn hợp mật ong cùng cánh hoa bằng cối, bên trong còn có một chút mỡ heo.

Thanh Mặc Nhan tìm trên bàn nửa ngày mới tìm thấy công văn của hần.

Xoay người, phát hiện trên ghế chất đầy y phục, tìm một chỗ để ngồi cũng không có.

Duỗi tay cảm lấy mấy bộ y phục trên ghế, một khối vải dệt nhỏ nhỏ ánh vào mi mắt.

Đây là cái gì?

Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay móc mảnh vải dệt hình tam giác lên, cẩn thận đánh giá.

Mấy hôm trước khi đến phường may chọn y phục, Như Tiểu Lam vẫn luôn nói nhỏ với tú nương, chẳng lẽ là vì cái thứ cổ quái này?

"Thanh Mặc Nhan, không cho phép người đụng vào thứ đó!" Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm nóng của Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 219: Nói hay lắm, chỉ được nhìn không được đụng vào!

Thanh Mặc Nhan xoay người lại, trên ngón tay là mảnh vải dệt nhỏ nhỏ hình tam giác kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam đỏ ửng, lao thẳng tới: "Mau buông ra!"

Thanh Mặc Nhan nâng cánh tay lên, dù Như Tiểu Lam có cố nhảy cao bao nhiêu cũng không với được thứ trên tay hần.

"Mau trả nó lại cho ta." Như Tiểu Lam nóng nảy, giống như con thỏ nhỏ muốn cắn người.

Thanh Mặc Nhan có thâm ý khác đem mảnh vải dệt hình tam giác kia lắc lư ở trước mặt: "Thứ này dùng để làm gì?"

"Người quân làm gì, mau đưa cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí." Trơ mắt nhìn "Đồ nhỏ" của mình bị gia hỏa này móc trên ngón tay, mặt Như Tiểu Lam tiếp tục đỏ ửng lên.

"Nói cho ta biết đây là cái gì, ta liền trả cho người."

Như Tiểu Lam mím môi.

Thanh Mặc Nhan nhủ mảy: "Người cảm thấy, làm một chủ nhân, sẽ cho phép sủng vật của mình có bí mật giấu mình?"

Như Tiểu Lam nghiêng răng kèn kẹt: "Là... Là... Nội y."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu: "Thanh âm quá nhỏ, không nghe rõ."

"Là nội y."

"Nội y là cái gì?"

Rất nhanh cả người Như Tiểu Lam như con tôm bị lוע chn, đỉnh đầu bốc khói.

"Chính là thứ dùng để mặc lên người." Đầu Như Tiểu Lam sắp chôn đến ngực.

"Nga? Nhỏ như thế?" Thanh Mặc Nhan không thể tin được đánh giá mảnh vải dệt hình tam giác trên tay: "Có thể mặc ở trên người sao?"

"Có thể."

"Nhìn cũng rất đẹp, người mặc cho ta xem."

Như Tiểu Lam cắn chặt răng.

Cái này mà có thể mặc cho người xem sao, người muốn biến ta thành người mẫu đi biểu diễn à?

Tốt, rất tốt, Thanh Mặc Nhan, người chờ đó cho ta.

"Người thật sự muốn xem?" Như Tiểu Lam ra vẻ khiếp sợ nói.

"Ân." Kỳ thực lúc bắt đầu Thanh Mặc Nhan chỉ là muốn trêu đùa nàng, nhưng hiện tại hấn lại có chút tò mò.

Như Tiểu Lam cong cong mắt mèo: "Có thể cho người xem, nhưng người phải đáp ứng một yêu cầu của ta."

"Yêu cầu gì?"

"Chỉ được nhìn, không được chạm vào."

Lúc này đây, đến lượt Thanh Mặc Nhan ngậy người.

Cái gì gọi là không được chạm..

Như Tiểu Lam ha ha cười xấu xa: "Thanh Mặc Nhan, nói chuyện cần phải tính toán kỹ a, ta có thể mặc cho người xem, nhưng mà người không được chạm vào ta, bằng không sau này ta sẽ không bao giờ tin lời người nữa."

Thanh Mặc Nhan yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Không biết vì sao, bỗng nhiên hấn cảm thấy như đang tự mình đào một cái hố, rồi tự chôn chính mình luôn.

"Người nghĩ kỹ đi, cơ hội chỉ có một lần." Như Tiểu Lam càng đắc ý, vừa vờn nàng muốn mượn cơ hội này để thử xem mị lực của mình đến đâu.

Nàng cảm thấy bản thân so với nữ tử cổ đại, còn kém quá xa, nàng một không giỏi việc nhà, hai không giỏi xã giao, đến ngay cả chữ của Dạ Hạ quốc còn chưa biết hết, tuy rằng Thanh Mặc Nhan nói sẽ cưới nàng, nhưng nàng không muốn hấn cười nàng chỉ vì nàng có thể khắc chế cô độc trong người hấn.

Thanh Mặc Nhan đưa mảnh vải dệt hình tam giác cho Như Tiểu Lam, thần nhiên nói: "Ta đáp ứng."

"Như vậy ta sẽ đi thay quần áo, người không được đến gần nhìn nén." Như Tiểu Lam cười hi hi ôm mấy bộ y phục trên ghế dựa lên, còn tùy tay cầm luôn cối giã thuốc trên bàn.

Thanh Mặc Nhan vụng trộm liếc mắt, thấy trong cối giã thuốc là son môi nàng tự chế.

Xem ra vật nhỏ đang muốn cho hấn một kinh hi.

Thanh Mặc Nhan khoanh tay đi đến trước cửa sổ, giả bộ nhìn cảnh sắc ban đêm bên ngoài, lỗ tai lại đang tập trung nghe ngóng động tĩnh thay quần áo phía sau bình phong.

Chỉ một lúc sau, Như Tiểu Lam đi ra.

"Thanh Mặc Nhan." Thanh âm giòn tan, âm cuối còn mang theo chút run rẩy then thưng.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi quay đầu lại, đôi tay tiêu sái chấp sau lưng không tự chủ được rũ xuống dưới, thân thể nghiêng về phía trước, thật giống như sắp ngã đến nơi.

Như Tiểu Lam khoác một cái áo sa mỏng bên ngoài, bởi vì nửa trong suốt, cho nên có thể thấy rõ ràng cái yếm nhỏ bên trong.

Cũng không biết nàng nói gì với tú nương, cư nhiên biến cái yếm thành cái dạng này, còn có mảnh vải hình tam giác phía dưới kia... Nàng gọi nó là nội y...

Thanh Mặc Nhan nhìn chăm chăm nàng, cả người giống như đều bị choáng váng.

Như Tiểu Lam xem ở trong mắt, trong lòng càng thêm đắc ý.

Quả nhiên người cổ đại đều chưa trải qua "sự đời", chẳng lẽ mới nhìn thấy loại nội y kiểu này đã không chịu nổi?

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, hé mở đôi môi được tô son đỏ mọng như cánh hoa hồng ra: "Thanh Mặc Nhan, ngươi đã đáp ứng, chỉ nhìn, không được chạm vào ta."

Tuy rằng nàng tin tưởng Thanh Mặc Nhan nói lời giữ lời, nhưng mà nhìn ánh mắt u ám trước mặt, lại nhìn hô hấp trên người nam nhân đang tăng lên, nàng không khỏi cảm thấy có chút lo lắng, có phải hay không đã đùa quá mức rồi.

"Ta... Ta còn nhỏ... Ngươi không được đụng vào ta." Nàng lắp bắp nói.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới tìm được lý trí quay về.

Nếu không phải trong lòng hắn không ngừng lặp đi lặp lại lời mình đã hứa. Vừa rồi hắn đã có suy nghĩ muốn bỏ nhào qua, đem thân thể nho nhỏ của nàng đặt ở dưới thân, hảo hảo xoa nắn một phen.

"Định múa sao, múa một khúc cho ta xem." Thanh Mặc Nhan đột nhiên cúi đầu cười, nghiêng về phía sau tựa lên ghế dựa.

Như Tiểu Lam cứng đờ ở nơi đó.

Múa? Nàng đâu có biết múa gì.

Ông nội chỉ dạy cho nàng vũ đạo khi Âm Dương Sư thực hiện nghi thức hiến tế.

Chờ một chút, hình như nàng còn biết một loại.

Khi học đại học có một lần nàng bị xã đoàn mạnh mẽ kéo đi, nhảy cái điệu gì mà nhiệt huyết thanh xuân... Còn phải có một cái ống tương ứng...

Như Tiểu Lam nhìn xung quanh phòng, nơi nào cũng không có ống, nàng bò lên đầu a.

Thanh Mặc Nhan kỳ quái nhìn Như Tiểu Lam nhảy lên giường, thân thể dán lên mặt trên trụ giường, rồi sau đó lấy một loại tư thái yêu mị thành thực, đem thân thể quấn quanh trụ...

"Phanh!"

Lưng ghế dưới bàn tay của Thanh Mặc Nhan bị nứt thành hai nửa.

Thân thể mềm mại của Như Tiểu Lam bám lấy trụ giường. Hai cánh tay tuyệt trắng mở ra, hai chân cũng rời khỏi giường, cả người tựa như chim chóc, nhẹ nhàng bay múa.

Nhưng mà, không đợi nàng làm xong động tác, Thanh Mặc Nhan đột nhiên nhảy dựng lên, một phen kéo màn xuống, che lấp giường đi.

Ánh nền trong phòng sáng ngời, đám tử sĩ gác đêm cùng hạ nhân trong viện đang đứng ở chỗ hành lang gấp khúc, ngơ ngác nhìn thân ảnh nhẹ nhàng lộ ra phía cửa sổ, một đám nhìn đến ngây người.

Đó là ai? Như cô nương?

Thẳng đến khi thân ảnh Thanh Mặc Nhan đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, kéo mạnh màn giường xuống, che lại thân ảnh mềm mại kia, mọi người mới như tỉnh mộng, một đám cúi thấp đầu. Nhanh chóng xoay người đi, cũng không dám nhìn về phía cửa sổ nữa.

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan dồn ép phải lui về phía sau, cuối cùng ngã xuống giường.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi chơi xấu, ngươi đã đáp ứng không chạm vào ta!" Như Tiểu Lam gân cổ lên kêu.

"Ta chỉ đáp ứng sẽ không dùng tay chạm vào ngươi." Thanh Mặc Nhan cúi người tới gần, đáy mắt sâu thẳm không có lấy một tia sáng: "Nhưng mà dùng miệng, thì có thể đi."

Há mồm, mạnh mẽ ngậm lấy miệng nhỏ của nàng.

Giữa môi lưỡi, mùi hương hoa hồng cùng mật ong tươi ngọt, lan tràn ra ở trong miệng, tâm đang trầm luân trong tư vị tuyệt vời quả thực muốn tàn sát bừa bãi một phen.

Như Tiểu Lam ở trong lòng hồ to không ổn, Thanh Mặc Nhan tựa như biến thành một người khác, đến ngay cả ánh mắt cũng đỏ cả lên.

Ô ô ô... Ta không muốn bị ăn luôn như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Nguyên lai lấy hương là một chuyện xấu hổ như thế

Thanh Mặc Nhan ngậm lấy miệng nhỏ của Như Tiểu Lam, ăn một miếng vị hoa hồng.

Một lúc lâu sau hắn mới buông ra, nàng há mồm thờ đốc: "Vị... Mùi vị thế nào?" Nàng nỗ lực chuyển sang đề tài khác.

Thanh Mặc Nhan liếm khoe miệng: "Mật ong?"

"Ta bỏ vào rất nhiều." Thân thể Như Tiểu Lam gắt gao cuộn thành một đoàn, kém chút đã biến thành quả cầu.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra nàng đang sợ hãi, muốn ngăn hành động của mình lại, nhưng thân thể lại không nghe lời, loại cảm giác thoải mái này khiến hắn không muốn rời đi.

"Mau ra mau ra!" Như Tiểu Lam chôn mặt vào cánh tay không dám nhìn hắn: "Người mau ra đi."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

"Đề ta đau quá."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vì quá xúc động nên thân thể hắn đã áp lên người vật nhỏ, dù cho cách một lớp y phục, thì tư thế cũng vô cùng xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan thả lỏng thân thể, nhưng vẫn áp ở trên người nàng, chậm chậm nói: "Người có biết mùi hương trên người người phát ra từ nơi nào không?"

Như Tiểu Lam nháy mắt, lộ mặt ra khỏi cánh tay, chậm rãi lắc đầu.

"Nơi này." Thanh Mặc Nhan di chuyển tay xuống, dừng ở chỗ vải dệt hình tam giác.

"Lấy ra lấy ra." Như Tiểu Lam đá loạn cẳng chân: "Đã nói không được chạm vào ta."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu cười, lúc này vật nhỏ tựa như một con nhím, cảnh giác mười phần.

"Cũng may người có thể biến thành người, bằng không chờ đến khi người trưởng thành thì việc lấy hương sẽ có chút phiền toái." Thanh Mặc Nhan phảng phất như đã thấy được cảnh tượng kia, ý cười nơi khóe môi càng sâu.

"Lấy hương... Rốt cuộc là lấy kiểu gì?" Vài lần Như Tiểu Lam đã nghe Trường Hận nói qua về việc lấy hương, nhưng mà những lời đối phương nói đều làm cho nàng cảm thấy hồ đồ, nàng căn bản nghe không hiểu.

"Thật sự muốn biết?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam gắt đầu.

"Nếu người vẫn là mèo hương mà nói, đợi đến khi trưởng thành, mùi hương trên thân thể sẽ càng thêm nồng đậm, lúc này sẽ theo bản năng lưu lại ký hiệu của người ở khắp nơi, Trường Hận sẽ an bài vài ống trúc đặc chế ở trong phòng, thời điểm người lưu lại ký hiệu trên đó cũng sẽ đem mùi hương cọ lên trên, Trường Hận có thể trực tiếp cạo lấy hương để dùng."

Như Tiểu Lam mở to mắt, ký hiệu? Từ này sao nghe kỳ quái như thế a, tựa như...

Nháy mắt, trong đầu nàng hiện ra bốn cái chân động vật, nhắc chân sau lên, giống như cầu đi tiểu để lưu lại "ký hiệu"...

A a a a! Một đời trong sạch của ta!

"Câm miệng, câm miệng, ta không muốn nghe nữa!" Như Tiểu Lam liều mạng đưa tay ra bịt miệng hắn lại.

Lời nói xấu hổ như thế hắn cũng nói ra khỏi miệng được.

Thanh Mặc Nhan lại làm ra vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Vừa rồi là ta nói đến trường hợp nếu người không biến thành người."

Như Tiểu Lam che mặt, trời xanh a, nàng cũng không thể giống cầu cọ tới cọ lui để lưu lại mùi hương của mình, ta là người, ta có tôn nghiêm!

"Ta hiện tại đã biến thành người, cho nên sẽ không cần dùng đến loại phương pháp kia nữa?" Như Tiểu Lam dè dặt cân trọng hỏi.

"Đương nhiên." Thanh Mặc Nhan cong cong mắt, cũng không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng tổng cảm thấy hắc đang cười, hơn nữa còn là cười trộm.

"Vậy người nói ta nghe, biến thành người rồi thì phải lấy hương kiểu gì?"

Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người, đem đầu ghé vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp xẹt qua tai nàng: "Sau khi người biến thành người đương nhiên phải để ta tự mình đến lấy hương rồi."

Ngón tay hắc tựa như tiểu nhân chậm rãi di chuyển từ rốn nàng xuống, từng chút tới gần mảnh vải dệt hình tam giác của nàng.

Tự mình lấy hương... Tự mình...

Như Tiểu Lam như con tôm bị nấu chín, cả người đều hồng thấu.

Thanh Mặc Nhan rút cuộc nhìn không được, cất giọng cười ha hả.

Đám tử sĩ gác đêm trong viện nghe thấy được tiếng cười đều kinh ngạc nhìn về phía chính phòng bên kia.

Khó được Thế tử cười, lại còn cười lớn tiếng như thế, thật đúng là hiếm thấy.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng này của vật nhỏ, biết nàng sắp sửa dựng lông, thế là làm bộ như không để ý kéo chăn gấm trên giường, bao người nàng lại.

Như Tiểu Lam bị bọc kín mít, cảm giác "an toàn" liền quay về.

Thanh Mặc Nhan không xem hồ sơ nữa, ném sang một bên, cánh tay xuyên qua sau cổ nàng, nửa ôm nàng vào trong lòng, nói nàng nghe về chuyện ngày đó đánh nhau với Thanh Đô tiên sinh, cùng những lời đối phương nói lần cuối.

"Hắn nói thứ trong cơ thể người là Cổ vương?" Như Tiểu Lam nghe hắc nói xong liền lộ ra biểu cảm kinh ngạc, xoay người lại nhích đến gần hắc.

Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm xà nhà, đáy mắt tỏa ra một tia lệ khí: "Hắn nói như thế, đáng tiếc chưa nói hết câu đã bị người ta bắn chết, lúc đó ta mất nội lực không thể cử động, cho nên căn bản không biết người bắn lên kia là ai. Bất quá từ phát pháo báo hiệu mà hắc bắn ra, phía sau hắc nhất định là có người giúp đỡ."

"Trường Hận cũng không hiểu cái này sao?" Suy nghĩ một chút Như Tiểu Lam hỏi.

Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Phụ thân của nàng từng nghiên cứu qua cái này, nhưng mà lại không dạy cho nàng, thông thường y thuật là truyền nam không truyền nữ."

"Như vậy Dạ Hạ quốc còn có người khác hiểu về cổ độc sao?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Có mấy người... Ta đều từng đi tìm, tất cả bọn họ đều không nhận ra cổ độc trong cơ thể ta thuộc loại nào. Cho nên cũng không tra ra phương thuốc giải cổ độc."

Như Tiểu Lam chớp mắt to: "Nói như thế phụ thân Trường Hận là một nhân vật rất lợi hại."

"Hắc là vậy."

"Gia tộc nàng bên kia hắc là sẽ có người biết cái này đi, người có tra qua không, có lẽ còn có tộc nhân nào đó may mắn sống sót ẩn cư trong núi sâu, ông nội ta từng nói, càng là cao nhân kiểu này càng thích sống lánh đời..."

Nói xong, Như Tiểu Lam để ý thấy thân thể Thanh Mặc Nhan căng chặt lên, như nhớ tới cái gì đó.

"Ta nhớ Trường Hận từng nói qua, trong tộc nàng có vị tổ tiên sống tới hơn hai trăm tuổi, vẫn luôn ẩn cư trong núi sâu." Thanh Mặc Nhan đột nhiên ngồi dậy, gọi ra ngoài cửa: "Huyền Ngọc."

Không lâu sau Huyền Ngọc tiến vào.

"Người phái người đến Đại lý tự..." Không đợi Thanh Mặc Nhan nói xong, Như Tiểu Lam đã đưa tay nhỏ bé ra kéo lấy góc áo hắc.

"Muộn thế rồi, ngày mai đi."

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới chú ý tới sắc trời bên ngoài.

Đột nhiên nhớ tới việc này hắc có vẻ có chút gấp, nhưng mà muộn như thế còn gọi Trường Hận đến cũng không làm gì được ngay, còn không bằng chờ sáng mai đi.

Huyền Ngọc đứng ở cửa, không biết là nên đi vào, hay là rời đi.

Đúng lúc này, từ ngoài viện tiến vào một danh tử sĩ, vội vàng đi đến trước chính phòng.

Huyền Ngọc thấy thế lui ra ngoài nói chuyện cùng người nọ.

Như Tiểu Lam ở trên giường ghé đầu ra, thấy vẻ mặt Huyền Ngọc biến sắc.

"Giống như có chuyện." Như Tiểu Lam thấp giọng nói.

Thanh Mặc Nhan từ trên giường ngồi dậy, đầu tiên là nhìn cái chăn bọc lấy nàng có chỗ nào bị lộ ra hay không. Rồi sau đó mới gọi Huyền Ngọc tiến vào, cách rèm nói chuyện.

"Phần mộ của phu nhân xảy ra chút chuyện, huynh đệ canh chừng nơi đó phát hiện có người đến đó tào mộ vào ban đêm."

Thanh Mặc Nhan đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó lại nhảy dựng lên, với lấy áo khoác dày mặc lên người: "Phải người quan sát, hiện giờ ta phải đi."

Nghe xong tin tức này, đến ngay cả Như Tiểu Lam cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Phần mộ mẹ đẻ Thanh Mặc Nhan trông không, sẽ có ai vụng trộm lúc nửa đêm đi tào mộ đây.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Nha hoàn của mẫu thân

Gió đêm đánh úp tới, Như Tiểu Lam rụt cổ lại.

Thanh Mặc Nhan kéo áo lông cừu dày, bao cả đầu nàng vào trong.

Thanh Mặc Nhan mang theo đám người Huyền Ngọc chạy suốt đêm ra khỏi thành.

Gió đêm vèo vèo thổi qua, Như Tiểu Lam đến cả đầu cũng không dám lộ ra ngoài, chỉ có thể tùy ý để Thanh Mặc Nhan ôm cười trên lưng ngựa.

Chạy ước chừng nửa canh giờ, hai chân Như Tiểu Lam đều nhanh bị đông cứng, lúc này Thanh Mặc Nhan mới cho ngựa chạy chậm lại.

"Thế tử, người đến tào mộ đã đi vào thôn nhỏ kia." Phía trước có người bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan mang theo mọi người đến gần thôn, mọi người xuống ngựa ở bên ngoài thôn.

Đã sớm có người tìm hiểu đường đi, mang theo đám người Thanh Mặc Nhan đến trước một ngôi nhà ở trong thôn.

Như Tiểu Lam túm lấy ống tay áo Thanh Mặc Nhan một tác cũng không rời.

Nhìn từ bên ngoài, nhà ở rách tung tóe, không giống như gia đình giàu có.

Huyền Ngọc tiến lên gõ cửa.

Hon nửa đêm, xung quanh một mảnh yên tĩnh, tiếng gõ cửa có vẻ đặc biệt chói tai.

Không lâu sau, sau cửa có người lên tiếng trả lời, người bước ra là một nam tử tầm hơn hai mươi tuổi, trên người mặc quần áo vải thô, xanh xao vàng vọt.

"Các người là..." Hắn kinh sợ khi thấy đứng ngoài cửa là mấy người ăn mặc hoa lệ.

Huyền Ngọc không giải thích, đẩy người nọ sang một bên trực tiếp đi vào trong.

Hai gã tử sĩ nhanh chóng xem xét trong nhà.

Nam tử kia nóng nảy: "Các người không được xông loạn vào nhà người khác, trong nhà có người bệnh, không thể gặp gió..."

Vừa rút lui, một danh tử sĩ đẩy cửa phòng trong ra, mặt không biểu cảm nhìn vào, rồi sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, gạt đầu với Huyền Ngọc.

Nói cách khác, người nam nhân này không nói dối, phòng trong quả thực có người bệnh.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước vào nhà, đánh giá căn nhà một phen.

"Các người... Các người muốn làm cái gì?" Nam tử bất an hỏi.

"Người là ai, tại sao nửa đêm lại đi lên núi tào mộ." Thanh Mặc Nhan đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Người nọ ngây dại: "Người... Làm sao người biết..."

"Người quen biết Lục phu nhân Thanh Hầu phủ?" Thanh Mặc Nhan đánh giá đối phương, nhìn qua chắc cũng bằng tuổi hắn không sai biệt lắm, theo lẽ thường hắn ta tuyệt đối không có khả năng quen biết với mẹ đẻ của hắn mới đúng.

"Người... Người biết Lục phu nhân?" Nam tử cả kinh nói, đột nhiên hấn như nghĩ tới cái gì đó: "Người... Người là Thế tử Thanh Hầu phủ Thanh Mặc Nhan?"

"Đúng vậy."

Trên mặt nam tử đột nhiên lộ ra tia vui mừng, không thể tin tức lắc đầu: "Không nghĩ tới, thật sự là người, người thật sự đã đến."

"Người biết ta?" Thanh Mặc Nhan thấy phản ứng của đối phương có chút kỳ quái.

"Đúng, thỉnh Thế tử, đi ta chờ ngày này đã lâu rồi..." Nam tử luống cuống tay chân chạy vào phòng trong.

Huyền Ngọc vốn định dẫn người đi theo, không nghĩ tới lại bị Thanh Mặc Nhan ngăn cản, hấn chỉ mang theo Như Tiểu Lam bước vào phòng.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, trên chiếc giường bằng ván gỗ đơn sơ có một người đang nằm, đen tuyền, thỉnh linh nhìn qua có chút dọa người.

"Dì, Thanh Thế tử tới." Nam tử nhẹ nhàng gọi.

Lúc này Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam mới nhìn thấy rõ, người nằm trên giường là một nữ tử, bởi vì bị bóng, làn da toàn thân đều đã thối rữa, đắp thuốc khắp người.

Nghe thấy thanh âm, tròng mắt nữ tử rung rung, quay đầu lại.

"Hắn chính là nhi tử của Lục phu nhân, Thanh Mặc Nhan!" Nam tử vui vẻ nói: "Dì, không phải ngày nào người cũng nhắc tới hắn sao, hắn thật sự đến rồi."

Nữ tử gian nan hé miệng, a a hai tiếng.

Nam tử lập tức lấy chén nước trên bàn đến, uy nàng uống hai ngụm, lúc này nàng mới nói được ra lời.

"Thế tử, rốt cuộc ta cũng chờ được ngài tới, cuối cùng những cực khổ bao nhiêu năm qua... Cũng không uổng phí, mấy năm nay, nếu không phải vì lời tiểu thư giao phó... Ta đã sớm không chịu nổi những cực khổ này..."

Thanh Mặc Nhan đi đến mép giường: "Người là ai, người biết mẫu thân ta?"

Khóe mắt nữ tử chảy xuống hai hàng lệ: "Nhà ta gặp nạn, bị phán tội chết, nếu không phải nhờ có Lục tiểu thư... Cả nhà chúng ta đều đã bị rơi đầu rồi, nàng có ân lớn với ta, ta liền ở lại làm nha hoàn bên người nàng..."

Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy cả trái tim đập dồn dập, nàng là nha hoàn bên người mẫu thân?

Hắn tìm kiếm nhiều năm như thế, những người lúc trước từng hầu hạ mẫu thân đều không tìm thấy một ai, không nghĩ tới cư nhiên lại gặp được nha hoàn bên người mẫu thân ở đây.

"Người cũng biết mẫu thân ta chết như thế nào?" Thanh Mặc Nhan gần từng chữ một.

Kỳ thật ở trong lòng hắn, còn ôm một tia vọng tưởng, bởi vì trong phần mộ kia trống không. Cho nên hấn hy vọng mẫu thân vẫn còn sống trên đời.

Nữ tử lắc đầu, gian nan nói: "Ta ở bên cạnh Lục tiểu thư không lâu, khi đó nàng bị ép vào Thanh Hầu phủ, thành thân... Nhưng mà ta biết, tiểu thư nhất định là không muốn... Bởi vì ta chưa từng thấy nàng cười qua... Sau đó nàng sinh ra người... Hầu gia lại càng đối xử không tốt với nàng, nhốt nàng vào trạch viện..."

Thanh Mặc Nhan nắm chặt nắm tay, khóe mắt ửng đỏ.

Như Tiểu Lam gắt gao nắm lấy tay hấn, quơ quơ.

Thanh Mặc Nhan đỏ mặt cúi đầu nhìn, chống lại đôi mắt màu xanh biếc, bộc lộ ra sự quan tâm nói không nên lời.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan rút rút, vốn định nói chút cái gì, nhưng mấp máy miệng nửa ngày, một chữ cũng không phun ra được.

Dù cho hấn đã sớm đoán ra được quan hệ giữa phụ thân cùng mẫu thân không mấy tốt đẹp, lại không nghĩ tới sự thật so với suy đoán của hấn còn tàn khốc hơn.

"Có một lần... Tiểu thư muốn chạy trốn... Bị Hầu gia bắt lại, hấn đuổi tất cả hạ nhân chúng ta ra ngoài... Ở trong phòng cả một buổi tối... Tiểu thư khóc cả một đêm, sáng hôm sau chúng ta đi vào thấy cả người nàng toàn là máu... Sắp sinh con..."

Nữ tử thờ dốc nửa ngày rồi nói tiếp: "Sau đó chúng ta mời đại phu đến, thật vất vả mới bảo vệ được hài tử, nhưng mà một đám hạ nhân trong viện lại bị Hầu gia trách phạt. Đánh cho đến chết... Chỉ còn lại một mình ta, vào một buổi tối... Suong phòng đột nhiên bốc cháy. Ta trốn không thoát bị đốt thành cái dạng này, Hầu gia coi như ta đã chết, sai người bỏ ta vào quan tài mang ra ngoài thành chôn."

"Ta cho rằng bản thân phải chết không thể nghi ngờ. Ai biết khi tỉnh dậy lại phát hiện mình đã trở về nhà... Thế mới biết tiểu thư đã sớm dự đoán trước, âm thầm bỏ tiền nhờ người giúp đỡ, nhưng mà vẫn tới chậm một bước, ta bị đốt thành cái dạng này..."

Thanh Mặc Nhan lắng lắng nghe, lồng ngực tựa như bị dao nhỏ cắt qua, muốn đem hấn cắt thành hai nửa, hấn không nghĩ ra, đến tận cùng mẫu thân đã làm chuyện gì, mà khiến phụ thân phải đối xử với nàng như thế.

Nữ tử thờ hấn hấn, tiếp tục mở miệng nói: "Lúc ấy tiểu thư từng âm thầm phó thác ta một việc, muốn ta hàng năm vào ngày này đi dâng hương cho nàng... Chính là lúc đó tiểu thư vẫn còn sống, nên ta cũng không hề cầu nói này ở trong lòng, nàng còn tỷ mỉ kĩ càng nói cho ta biết vị trí phần mộ, ta vẫn luôn nghĩ nàng vì tức giận nên mới nói thế, ai ngờ... Cư nhiên là thật."

Lúc này nam tử trẻ tuổi bên cạnh nữ tử tiếp lời nói: "Lúc đó sau khi nghe được tin tức Lục phu nhân qua đời, ta liền vội vã đi tìm theo vị trí mà di nói, không nghĩ tới lại thật sự tìm được, cho nên hàng năm vào buổi tối ngày này ta đều đến đó dâng hương."

Lông mày Thanh Mặc Nhan càng lúc càng nhăn chặt, chẳng lẽ mẫu thân đã sớm biết có một ngày hắn sẽ tìm thấy phần mộ của nàng, cho nên mới cố ý lưu lại manh mối cho hắn?

Nhưng mà rất nhanh hắn lại gạt bỏ suy đoán này đi, làm sao có khả năng, phải biết rằng đó là chuyện của hai mươi mấy năm về trước, ai có thể đoán được việc xảy ra sau này.

Ngay tại lúc hắn đang phiền muộn miên man suy nghĩ, chợt nghe nữ tử trên giường nói: "Có lúc ta cảm thấy, ánh mắt tiểu thư có thể nhìn thấu lòng người, hắn là nàng đã sớm biết chính mình sẽ chết, ngài sẽ tìm tới..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Thiêu hủy, cảnh sắc đêm tối che dấu bàn tay đen

Như Tiểu Lam hai mắt vụt sáng đứng ở nơi đó, lúc thì nhìn nữ tử bị bông nặng nằm trên giường, lúc lại nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Tin tức quá lớn, đầu nàng không chứa nổi.

Mẫu thân Thanh Mặc Nhan cư nhiên có thể tiên đoán trước là mình sẽ chết, còn biết được sau khi chết phần mộ sẽ đặt ở đâu, thậm chí nàng còn đoán trước được hơn hai mươi năm sau Thanh Mặc Nhan sẽ tìm thấy nơi này?

Hay là nàng biết thuật bói toán?

Như Tiểu Lam chỉ nghe ông nội nói qua, có một số Âm Dương Sư giỏi về thuật bói toán, nhưng mà người như thế phần lớn thường không thể tự tính ra vận mệnh của chính mình.

"Mẫu thân ta từng muốn người truyền lời cho ta?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi, chuyện lúc trước cậu không được bây giờ lại không chút phòng bị xuất hiện ở trước mặt hắn, mặc kệ là ai cũng không thể lập tức chấp nhận được.

Nữ tử trên giường tựa hồ nghiêm túc nói: "Tiểu thư chưa từng bảo ta truyền lời... Nhưng lần đó sau khi suýt nữa bị Hủu gia làm hại sinh non, nàng thường xuyên lâm bầm một mình, nói là hy vọng sau này ngài sẽ không oán hận nàng, không cần sợ hãi thứ lâu nay vẫn luôn khiến ngài thống khổ... Chỉ cần dùng đúng phương pháp, nó sẽ tùy ngài sử dụng..."

Như Tiểu Lam nghe xong lời này, trong lòng lộp bộp một chút.

Thứ lâu nay vẫn luôn khiến Thanh Mặc Nhan thống khổ không phải là cổ độc trong người hắn sao, bảo hắn không cần sợ hãi... Hay là mẫu thân hắn sớm đã biết sau khi sinh ra, hắn sẽ phải chịu nỗi khổ do cổ độc gây nên?

Thanh Mặc Nhan trầm mặc không nói một lời.

Nữ tử trên giường đột nhiên ho khụ khụ, nam tử vội vàng bưng nước tới, nhưng lại không có tác dụng gì.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại, xoay người bước ra cửa: "Huyền Ngọc, phái người đến thôn trang mang một chiếc xe ngựa lại đây."

Huyền Ngọc đang muốn đi ra ngoài, nam tử trong phòng liền vội vàng đuổi theo: "Thế tử, không cần, ta và di sẽ không đi đâu hết."

"Nàng bị thương nặng như vậy, Thanh Mặc Nhan sẽ mời đại phu giúp nàng." Dù cho Thanh Mặc Nhan không nói, Như Tiểu Lam cũng có thể hiểu rõ dụng ý của hắn.

"Không, ta và di sẽ không đi, nhiều năm qua, nàng đã phải chịu quá nhiều đau khổ, dù cho mời đại phu giỏi nhất cũng không trị hết được, còn không bằng để nàng yên ổn sống nốt khoảng thời gian còn lại ở đây."

Thanh Mặc Nhan nghe xong trực tiếp xoay người bước vào phòng.

Nữ tử trên giường hiển nhiên đã nghe được lời bọn họ nói bên ngoài, ngẩng đầu tha thiết trông mong nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng, trái tim tựa như bị rơi xuống đáy cốc.

Bị thiêu thành cái dạng này, có thể sống nhiều năm như thế đã là một kỳ tích, dù hắn có tìm Thái y trong cung tới, dùng loại thuốc tốt nhất, cũng không sống lâu hơn được mấy.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa bước ra khỏi cửa, nói với Huyền Ngọc: "Trên người mang theo bao nhiêu bạc, đưa hết cho ta."

Huyền Ngọc lấy ra mấy tờ ngân phiếu, còn có chút bạc vụn.

Thanh Mặc Nhan đem tiền giao cho nam tử trẻ tuổi: "Ngày mai ta sẽ sai người đến đổi cho các người chỗ ở mới, có yêu cầu gì cứ việc báo người tới nói với ta."

Nam tử trẻ tuổi nhận tiền, tự mình tiễn Thanh Mặc Nhan ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam liên tục quay đầu lại nhìn căn phòng thấp bé được đắp bằng bùn, Thanh Mặc Nhan mở áo lông cừu, dứt khoát chùi đầu Như Tiểu Lam lại: "Đi thôi."

"Chúng ta cứ đi như thế sao?" Như Tiểu Lam ngẩng đầu hỏi.

"Bằng không thì sao." Trong bóng đêm, nàng không thấy rõ biểu cảm trên mặt Thanh Mặc Nhan, bất quá nàng có thể cảm nhận được, trên người hắn tản mát ra hơi thở có chút lạnh.

Mọi người ra khỏi thôn, lên ngựa, rồi đi.

Như Tiểu Lam bị hấn khóa ở trong áo khoác, rứt thân thể, một lúc sau mí mắt liền đánh nhau, bên tai chỉ còn tiếng vó ngựa, đơn điệu muốn chết.

Đường đi phía trước hơi xấu, con ngựa xóc nảy, đầu nhỏ của Như Tiểu Lam đung đưa, mạnh mẽ lại.

"Có chuyện gì?" Nàng khịt khịt mũi.

Thanh Mặc Nhan thấy nàng vươn đầu ra khỏi áo khoác, nhắm mắt lại ngửi ngửi xung quanh, tựa như động vật nhỏ.

"Giống như có thứ gì đó bị đốt trụi." Như Tiểu Lam lẩm bẩm nói.

Bọn họ đang trên đường trở về, một cây đuốc cũng không có, sao lại có mùi khét.

Thanh Mặc Nhan giữ chặt giây cương, giảm vận tốc ngựa lại.

Như Tiểu Lam bị gió lạnh thổi cho thanh tỉnh chút, nhìn xung quanh: "Mùi này hình như bay đến từ phía sau."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay đầu ngựa, Như Tiểu Lam dương đầu, ngửi ngửi trong không khí: "Không sai, Thanh Mặc Nhan, mùi khét chính là truyền đến từ bên này."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối sầm lại, nhanh chóng kiểm tra xung quanh.

"Giá!" Thanh Mặc Nhan thúc ngựa, một hơi xông lên chỗ sườn núi cao gần đó.

Đứng từ chỗ cao nhìn xuống, Như Tiểu Lam kinh hãi kêu ra tiếng: "Thanh Mặc Nhan, nơi đó có ánh lửa!"

Lúc này đám người Huyền Ngọc cũng đã lên đến nơi, mọi người phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy trong bóng đêm, ầm ầm hiện ra một mảnh ánh lửa, kia đúng là phương hướng họ vừa rời đi.

"Thế từ!" Huyền Ngọc cả kinh nói: "Là thôn nhỏ kia!"

Sát khí hiện lên nơi đáy mắt Thanh Mặc Nhan, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Quay lại."

Mọi người giục ngựa chạy như điên quay lại.

Như Tiểu Lam khẩn trương vênh tai lên, khi ngựa cách thôn càng ngày càng gần, ánh lửa cũng càng ngày càng sáng.

Nàng đứng dậy, muốn nhìn xa hơn chút, lại không nghĩ đến Thanh Mặc Nhan đột nhiên dùng áo khoác che đầu nàng lại.

"Đừng nhìn, thành thật ngồi yên." Đinh đầu truyền đến thanh âm khàn khàn của Thanh Mặc Nhan.

Mọi người dừng ngựa lại.

Trong thôn ánh lửa bập bùng, lửa lớn thiêu đốt rực cả bầu trời, ầm ầm có thể nghe thấy thanh âm gào khóc từ trong thôn truyền ra, nhưng lại không ai thoát ra được.

Huyền Ngọc mang theo người đi quanh thôn vài vòng, nhưng lại không phát hiện ra chút bất thường nào.

"Thế từ, lửa cháy lớn như thế, không có cách nào vào được a."

Thanh Mặc Nhan ghì chặt giây cương, lửa lớn như thế, đừng nói là đi cứu người, xông vào sợ là đến mạng mình cũng không giữ được.

Như Tiểu Lam một lần nữa duỗi đầu ra: "Thanh Mặc Nhan, trong lửa có mùi dầu hỏa."

Thanh Mặc Nhan gắt gao nắm chặt tay lại.

Hắn tin tưởng phán đoán của nàng, lửa lớn như thế, sao có thể là ngoài ý muốn, bọn họ chân trước vừa ra khỏi thôn, phía sau liền bốc cháy, nếu không phải khứu giác của Như Tiểu Lam nhạy bén, khả năng khi bọn hắn biết được tin tức, đã là ngày hôm sau.

Huyền Ngọc lại dẫn người kiểm tra xung quanh vài lần, trong thôn không có lấy một người chạy ra được.

Thanh Mặc Nhan đứng trước lửa lớn, trong mắt hiện lên ảnh ngược của ánh lửa, tựa như sát thần xuất thế.

Vận mệnh đã định, bàn tay vô hình kia vẫn luôn đi theo hần.

Đến tốt cùng là vì sao?

Mẹ đẻ hần vì sao phải lưu lại manh mối như vậy, còn muốn hần tìm được.

Nàng muốn nói gì với hần?

Đừng hận nàng, không cần sợ hãi thứ lâu nay vẫn luôn khiến hần thống khổ... Thứ nàng nói, chẳng lẽ là cổ độc trong người hần?

Chỉ cần dùng đúng phương pháp, sẽ tùy hần sử dụng... Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Thăng đến khi gần sáng, lửa lớn mới dần dần tắt đi.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng ở đó cả một đêm, sương lạnh rơi đầy áo khoác.

Nhìn phế tích thôn xóm bị đốt trụi, hần yên lặng quay đầu ngựa, trở về.

Trở lại kinh thành, đúng thời điểm cửa thành sắp mở.

Thanh Mặc Nhan không đưa lệnh bài trên thắt lưng ra, mà chỉ đứng ở ngoài thành chờ đợi.

Ngoài thành trừ bỏ người của hần ra, còn có một số người muốn vào thành cũng đứng chờ ở bên ngoài.

Khi cửa thành mở ra, Như Tiểu Lam đang mơ màng ngủ đột nhiên ngẩng đầu lên: "Thanh Mặc Nhan, ta ngủi thấy mùi dầu hỏa."

Mơ mất ra, Như Tiểu Lam mờ mịt nhìn xung quanh: "Mùi này truyền đến từ trên người người kia!" Như Tiểu Lam đuổi tay chỉ.

Thanh Mặc Nhan thuận thế nhìn theo, chỉ thấy một nam tử mặc trên người áo choàng màu xám đang thúc ngựa, dẫn đầu chạy vào cửa thành...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sùng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Người kia là Thanh Đô tiên sinh?

Khi Thanh Mặc Nhan dẫn người đuổi vào trong thành, đã không thấy bóng dáng nam tử áo choàng màu xám đầu.

"Huyền Ngọc, người vừa rồi, người có thấy rõ không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thuộc hạ cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng... Nhưng mà, cảm giác có chút quen mắt."

Thanh Mặc Nhan mỉm cười, không sai, hần cũng cảm thấy rất quen mắt.

"Người kia, nhìn qua có chút giống Thanh Đô tiên sinh."

Lúc này Như Tiểu Lam đã tỉnh táo hơn rất nhiều: "Thanh Đô tiên sinh? Sao có khả năng, không phải là hần đã chết rồi sao?"

"Thi thể Thanh Đô tiên sinh hần là vẫn còn ở Đại lý tự." Huyền Ngọc nói.

Thanh Mặc Nhan giục ngựa: "Đến Đại lý tự."

Mọi người chạy tới Đại lý tự, Thanh Mặc Nhan cũng không tự mình đi vào, chỉ phái Huyền Ngọc vào trong đó tìm hiểu tin tức.

Kết quả không tốn quá nhiều thời gian Huyền Ngọc đã đi ra bẩm báo: "Đêm qua Chính khanh bị Hoàng thượng triệu vào cung, nói là tạm thời dừng vụ án của tiểu Vương gia lại. Chờ đến cuối năm sẽ lưu đầy tiểu Vương gia tới Ứng Châu, còn thi thể Thanh Đô tiên sinh do đã để lâu, nên đã mang đi xử lý."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan híp lại: "Mang đi đâu xử lý?"

"Theo quy củ, nâng ra khỏi thành, ném ở bãi tha ma..."

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Phải người đến bãi tha ma tìm xem?"

Huyền Ngọc không ngừng vó ngựa mang theo người ra khỏi thành, kết quả tin tức truyền về không ngoài suy đoán của Thanh Mặc Nhan.

Ở bãi tha ma căn bản là không có thi thể của Thanh Đô tiên sinh.

Kinh thành, Bạch Ngọc lâu.

Bên trong một gian nhà phòng, Thanh Đô tiên sinh đang ngồi ở trước gương dùng thuốc mỡ cẩn thận chà lau mặt mình.

"Đáng tiếc, vẫn chậm mất một bước, không lấy được Cổ vương." Thanh Đô lau xong bên trái gương mặt, nhìn vào trong gương đánh giá một phen.

Trong gương hiện lên ảnh ngược lâu chủ Bạch Ngọc lâu, dung mạo của Trầm Tài công tử.

"Thái tử bên kia có tin tức gì không?" Trầm Tài công tử quay sang, một nửa gương mặt hấn vẫn là bộ dáng của Thanh Đô tiên sinh.

"Thái tử điện hạ cảm thấy rất tiếc nuối." Gã sai vật hầu hạ một bên nói.

Trầm Tài công tử hơi mỉm cười, thay tấm vải bông mới tiếp tục chà lau bên phải gương mặt: "Hấn còn gì phải tiếc nuối nữa, chơi đùa Tứ hoàng tử trong tay, rất nhanh sẽ lại kết liễu một đối thủ mạnh khác."

"Thái tử điện hạ lại hỏi đến chuyện thuốc giải cổ độc." Gã sai vật nói: "Lần trước hấn tới công tử không có ở đây, hấn sẽ không nghi ngờ đi?"

Trầm Tài công tử lắc đầu: "Chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, ta buôn bán, hấn trả tiền, theo nhu cầu mà thôi, huống chi buôn bán lần này hấn cũng không tính bị lỗ vốn, ngược lại là ta... Suy nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại có thể sử dụng nội lực, xem ra tin tức các người điều tra được cũng không phải chuẩn xác lắm."

Gã sai vật "phịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Tiểu nhân làm việc tắc trách, thỉnh công tử trách phạt."

Trầm Tài công tử lau xong bên phải mặt, đứng dậy nói: "Thôi, dù sao ta cũng đã cố ý để lại một câu cho Thanh Mặc Nhan, hấn tất nhiên sẽ nghi ngờ cổ trùng trong người mình, người phái người đi rải tin tức, nói ra việc năm đó Nguyên lão tiên sinh xuất quan, Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ cảm thấy có hứng thú."

"Dồ." Gã sai vật lui ra ngoài.

Trầm Tài công tử coi áo choàng ra, đã không còn thấy bộ dáng của Thanh Đô tiên sinh đâu, lại trở về là một vị công tử nhẹ nhàng, thư sinh văn nhược.

Nhẹ nhàng mở quạt xếp ra, bốn chữ to màu vàng lóng lánh ở dưới ánh sáng ban mai.

"Thanh Mặc Nhan, vận khí tốt của người cũng nên dừng lại ở đây thôi." Bạch y công tử lộ ra mỉm cười tao nhã.

Những ngày cuối năm đã gần đến trước mắt, nhưng Thanh Mặc Nhan ngược lại bận rộn đến mức không về nhà được.

Như Tiểu Lam biết là hấn đang bận điều tra vụ thôn xóm bị thiêu cháy cùng chuyện của Thanh Đô tiên sinh, cho nên một mình thành thật đợi ở trong sân. Mỗi ngày không phải vẽ bùa thì cũng là mang chó ngốc đi tiêu khiển.

Buổi trưa hôm nay, Sử Đại Thiên vui vẻ chạy tới: "Như cô nương, khách từ Ngô Lăng tới."

"À?" Như Tiểu Lam đang cảm điểm tâm đùa giỡn với chó ngốc.

"Cô mẫu của Thế tử a."

Như Tiểu Lam ngẩn người, lúc này mới nhớ tới chuyện lúc trước quản gia nói với Thanh Mặc Nhan là cô mẫu hấn sắp đến.

"Bọn họ đến phủ?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Đúng vậy, nhị gia đi đón người, kết quả người trong viện an bài không tốt, trong phòng đến ngay cả một chậu than cũng không có, hạ nhân hầu hạ không đủ dùng, phải điều động người từ trong viện nhị thiếu gia đến."

Sử Đại Thiên ở bên này báo cáo không ngừng, nhị thiếu gia bên kia lại vội đến sờ đầu mẹ trăn, cuối cùng không còn cách nào khác, phải gọi Ngũ thị tới, bồi cô mẫu.

Thời điểm cô mẫu nhìn thấy Ngũ thị liền có chút ngoài ý muốn.

Dù cho trong phủ không có đương gia chủ mẫu, nhưng cũng không tới phiên một thiếp thất được ra mặt. Bởi vì nữ nhi Tàn Thiệu Du cùng nhi tử Tàn Thiên Du của nàng đều đang ở đây, nên nàng cũng không muốn nói lời này ra, chỉ yên tĩnh ngồi ở chỗ kia tùy ý nhị thiếu gia cùng Ngũ thị an bài.

"Thế tử đâu?" Tàn Thiên Du thuận miệng hỏi. Hấn là trưởng tử trong nhà, diện mạo coi như đoan chính, bất quá khỏe mắt nhìn qua lại có chút lỗ mãng của thiếu gia con nhà giàu.

Bọn họ vào phủ lâu như thế, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Thanh Mặc Nhan qua.

Trước kia khi bọn họ đến đây đều là do Thanh Mặc Nhan an bài, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra bất kỳ sai lầm nào, không nghĩ tới nhị thiếu gia làm việc lại không đáng tin đến thế.

"Thế tử rất lâu rồi chưa hỏi đến chuyện trong phủ." Ngũ thị ân cần tiến lên châm trà cho cô mẫu.

"Nga? Công việc của Thế tử bận rộn như thế?" Cô mẫu hỏi.

"Cũng không phải..." Ngũ thị đáp a đáp ứng: "Từ khi Thế tử nhận nuôi một nữ hài tử... Liền xảy ra nhiều bất hòa với lão Hầu gia, đến ngay cả chuyện trong phủ cũng không quan tâm nữa."

Cô mẩu nhủu mảy: "Thế tử nhận nuôi một nữ hài tử, đây là chuyện gì?" Ở trong ấn tượng của nàng, Thanh Mặc Nhan là một người ôn trọng, hẳn chưa cưới thê, tại sao lại nhận nuôi hài tử.

Ngũ thị thấy thế thêm mắm dặm muối kể mọi chuyện trong phủ ra, cuối cùng Ngũ thị còn lau nước mắt: "Hầu gia vì chuyện này không biết đã tức giận bao nhiêu, nha đầu kia còn là người không hiểu lễ nghĩa, trước mặt Hầu gia một chút quy củ cũng không có, Hầu gia nói nàng hai câu, Thế tử liền cùng Hầu gia trở mặt."

"Nha, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại có sở thích như vậy!" Tần Thiên Du cười nói.

Cô mẩu hung hăng trừng mắt nhìn nhi tử của mình, Tần Thiên Du chỉ có thể ngậm miệng lại.

"Cư nhiên còn có chuyện như vậy, xem ra ta phải nhắc nhở Mặc Nhan thật tốt mới được." Cô mẩu suy nghĩ nói.

Đúng lúc này, nhị thiếu gia làm xong việc bên ngoài bước vào cửa.

Cô mẩu nói: "Nhiều năm không gặp, nhị gia cũng đã trưởng thành rồi, nghe nói còn đến làm việc ở Đại lý tự nữa."

Trong lòng nhị thiếu gia xấu hổ, lại không dám để lộ ra trên mặt, chỉ có thể cười trừ.

Tần Thiên Du nói: "Biểu đệ, có cơ hội lần này ngươi nhất định phải mời khách, đưa ta đi dạo khắp nơi trong kinh thành một chuyến."

"Không thành vấn đề." Nhị thiếu gia kiên trì nói.

Ngũ thị vùng trộm nhìn hán một cái, ánh mắt u oán.

Muốn mời khách tự nhiên lại phải tốn thêm không ít bạc, tiền tiêu hàng tháng trong viện bọn họ đã sớm không đủ dùng, nhị thiếu gia còn dùng nhiều biện pháp ép Ngũ thị phải giao tiền từ trong tay nàng ra.

Vì việc này Ngũ thị đã bị ăn đánh rất nhiều lần, cuối cùng vì e sợ hẳn sẽ hư nàng ra khỏi cửa, nên đành phải đưa tiền cho hán.

"Nhiều năm không gặp biểu muội, quả thật là càng ngày càng trở nã trở nên xinh đẹp." Lúc này nhị thiếu gia mới có cơ hội liếc mắt nhìn Tần Thiệu Du.

Tần Thiệu Du bằng tuổi nhị thiếu gia, chỉ nhỏ hơn hán có mấy tháng, nhưng bất luận là chiều cao hay là bộ dáng đều đã trở nã đầy đủ, gờ tay nhắc chân, đều có phong phạm của tiểu thư khuê các.

Tần Thiệu Du đứng lên, nghiêng mặt hành lễ với hán: "Gặp qua biểu ca."

Nhị thiếu gia chỉ cảm thấy một mùi thơm đánh úp lại đây, đợi đến khi muốn nhìn cẩn thận, đã thấy Tần Thiệu Du ngồi xuống bên cạnh mẩu thân nàng.

Trước mặt nhiều người hán cũng không thể làm trò nhìn chăm chăm biểu muội, chỉ đành tìm đề tài khác để nói tiếp.

Một lúc lâu sau, lão Hầu gia cũng đến, người một nhà nói nói cười cười.

Hầu gia sai người chuẩn bị hai bàn tiệc ở chính đường.

Cô mẩu thấy Hầu gia nhắc đĩa lên, mắt thấy sắp khai tiệc, cuối cùng nhịn không được hỏi một câu: "Thanh Mặc Nhan đâu, vì sao không thấy hán đến đây?"

Trong nháy mắt, không khí vui vẻ biến mất không thấy đâu.

Lão Hầu gia đặt mạnh đôi đĩa xuống: "Tên nghiệt súc đó, đừng nhắc đến hán!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Không khí gia yến có chút không đúng a

Lão Hầu gia găm lên: "Tên nghiệt súc đó, đừng nhắc đến hán!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân, Thanh Mặc Nhan một thân quan phục bước đến, ở phía sau hán, còn có Như Tiểu Lam ăn mặc giống như búp bê, váy gấm màu hồng phấn thêu hoa mai, bên ngoài khoác áo choàng bằng nhung, cả người nhìn qua mềm mại, khiến người ta không khỏi yêu thương.

Đi cùng Thanh Mặc Nhan còn có Huyền Ngọc và Sử Đại Thiên.

Các từ sĩ khác đều giả dạng thành hộ vệ, đứng ở cửa. Khí thế hơn hán hộ vệ Hầu phủ, không khí có vẻ hết sức quý dị.

Lão Hầu gia không ngờ tới Thanh Mặc Nhan sẽ đến đây, hơn nữa trên người còn mặc quan phục.

Đây chính là chuyện trước nay chưa từng có. Lúc trước cứ về đến phủ là hán sẽ thay đổi y phục, tình huống giống như bây giờ, mặc quan phục như thế, đứng ở chỗ này ngược lại làm người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng mà cũng chỉ có lúc này, lão Hầu gia mới ý thức được, ngoài việc trong mắt người ngoài Thanh Mặc Nhan là con trai hấn ra, thì hấn còn là một mệnh quan triều đình quan viên tứ phẩm.

Thanh Mặc Nhan bước vào cửa, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua mọi người, nhị thiếu gia theo bản năng rung mình một cái, cúi đầu né tránh tầm mắt hấn.

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt cô mẫu, chắp tay: "Cô mẫu mạnh khỏe."

Cô mẫu vốn định mở miệng nói hấn vài câu, bởi vì hấn không vấn an Hầu gia trước, nàng chỉ là khách nhân, sao có thể trực tiếp lướt qua chủ nhân được.

Không đợi nàng mở miệng, Như Tiểu Lam đã vươn đầu từ sau lưng Thanh Mặc Nhan ra, cười khanh khách vẫy tay với nàng: "Cô mẫu người khỏe."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây gọi là vấn an.

Ngũ thị làm ra vẻ bất đắc dĩ thờ dài, liếc mắt nhìn cô mẫu một cái, ý là: Xem đi, ta nói đâu có sai, nha đầu này chính là thứ không có quy củ.

Sắc mặt cô mẫu tối sầm xuống.

"Thanh Mặc Nhan, đứa nhỏ này từ đâu đến, sao lại không có quy củ như thế."

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam đến bên người, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều: "Nàng là người trong lúc phá án ta vô tình cứu được, bởi vì biết chút dị thuật giúp ích cho quá trình phá án, nên Hoàng thượng mới đặc biệt cho phép ta nuôi nàng ở bên người."

Cũng không giải thích quá nhiều, Thanh Mặc Nhan trực tiếp lờ Hoàng thượng ra.

Cô mẫu lập tức bị nghẹn ở trong họng.

Không nghĩ tới nha đầu này là Hoàng thượng đặc biệt cho phép hấn nhận nuôi, đây là thánh chỉ, không thể chống lại.

Cũng may nàng chưa nói ra câu gì khó nghe, bằng không đến lúc đó mọi việc coi như xong.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Ngũ thị liền mang theo ba phần bất mãn: "Thì ra là như vậy, vì sao các người không nói với ta."

Ngũ thị về mặt ai oán, cúi thấp đầu không nói lời nào.

Hầu gia hừ lạnh một tiếng: "Không có quy củ."

Thanh Mặc Nhan nghe xong cũng không phản bác, ngược lại kéo Như Tiểu Lam để nàng ngồi xuống bàn ăn của nữ quyến bên này.

"Có một số chuyện cô mẫu nghe xong chắc sẽ cảm thấy thú vị, ta bảo người kể cho người nghe, coi như giải buồn." Nói xong hấn gọi Sứ Đại Thiên đến.

Sứ Đại Thiên ăn mặc như quan gia trong phủ, thấy cô mẫu liền cúi đầu khom lưng, đầu tiên là thỉnh an tất cả mọi người, sau đó mới đem câu chuyện của Như Tiểu Lam kể qua một lần.

Dù cho chỉ là câu chuyện xưa bình thường, nhưng khi nó từ trong miệng Sứ Đại Thiên nói ra, lại mang theo mười phần lời cuốn.

Gia yến bắt đầu, nữ quyến bên này đều say sưa ngồi nghe kể chuyện.

Nói đến đoạn "một nhà" Như Tiểu Lam bị con rối đứng đầu hãm hại, chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm, Sứ Đại Thiên xúc động cực kỳ, liên tục dùng ống tay áo lau nước mắt.

Dẫn tới cô mẫu cũng cảm thấy thương cảm theo, Tàn Thiệu Du tuổi còn trẻ, chưa từng nghe qua loại chuyện xưa như thế này, càng thêm nghẹn ngào ra tiếng.

Gia yến đang tốt đẹp bỗng nhiên lại giống như tang lễ.

Ngũ thị gắt gao cắn chặt răng, cầm đôi đũa trong tay gấp thức ăn cho cô mẫu, lại bị cô mẫu liên tục cản lại, còn khuyên nàng nên ngồi xuống cùng nghe kể chuyện xưa.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia vụng trộm bóp đùi, nỗ lực không để chính mình cười ra tiếng.

Khi Sứ Đại Thiên kể chuyện, ở cổ tay áo có không ít nước gừng, xem ra hiệu quả rất không tồi a.

Này nếu như là ở hiện đại, với năng khiếu này của hấn muốn làm diễn viên cũng không phải chuyện khó, tuy rằng bản tính hấn có hơi khoa trương cùng giả tạo.

Thanh Mặc Nhan cùng nhị thiếu gia, còn có Tàn Thiệu Du cùng lão Hầu gia ngồi ở chính viện, nghe thấy phía sau bức bình phong thường thường truyền đến thanh âm nữ tử nghẹn ngào, ai cũng không có tâm tư dùng bữa nữa.

Này không phải quá ngọt ngào sao!

"Người đây là không muốn để gia đình được bình yên." Lão Hầu gia cuối cùng nhịn không được quát lớn lên.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng: "Phụ thân sao lại nói thế, nhi tử không tới gia yến, người nói ta không biết tôn trọng tôn trưởng, nhi tử cố ý buông công việc ra trở về, người lại nói ta không muốn để gia đình được bình yên, bất luận như thế nào lỗi sai cũng thuộc về ta. Không bằng hôm nay phụ thân nói ra một câu thoải mái, rồi

cuộc ta phải làm sao mới khiến người vừa lòng."

Lời này vừa nói ra, đến ngay cả Sử Đại Thiên cùng nữ quyến bên kia cũng yên lặng xuống, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hầu gia bên này.

Lão Hầu gia nửa giương miệng, mấp máy cả nửa ngày cũng không phun ra được một chữ.

Thanh Mặc Nhan cực kỳ nhẫn nại tựa lưng vào ghế ngồi nhìn hẩn.

Như Tiểu Lam chú ý tới, từ khi Thanh Mặc Nhan biết đến những chuyện xảy ra với mẹ đẻ hẩn, ánh mắt hẩn nhìn về phía lão Hầu đã mang theo vài phần lảng liệ.

Tựa như con dao sắp rút ra khỏi vỏ, ần ần hiện lên ánh sáng sắc bén.

Nhưng mà lão Hầu gia lại không chú ý tới điểm này, bởi vì hẩn bất hạnh không tìm ra được lý do để lên án mạnh mẽ Thanh Mặc Nhan.

Cô mẫu thấy thế liền mở miệng giảng hòa: "Hôm nay tổ chức gia yến, đừng để đề tài này làm ảnh hưởng đến không khí."

Hầu gia hừ một tiếng, mượn cái bậc thang này, quay đầu nói chuyện với Tần Thiên Du.

Không khí lúc này mới dần dần trở nên hòa dịu.

Sau khi Sử Đại Thiên kể xong chuyện xưa cũng không có lui xuống, mà là đứng phía sau hầu hạ Như Tiểu Lam, tựa như đang chiếu cố tiểu hài tử.

Tần Thiệu Du không khỏi hiếu kỳ nói: "Như cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?" Cô nương gần mười tuổi, cũng đã được tính là trưởng thành, sau mười lăm tuổi thì có thể lập gia đình, chính là cũng có không ít người được gả đi khi mới mười ba, mười bốn tuổi.

Như Tiểu Lam chớp mắt to, nhìn bàn tay chính mình, tựa hồ có chút do dự.

Sử Đại Thiên cười nói: "Hỏi biểu tiểu thư, năm nay Như cô nương bốn tuổi không sai biệt lắm."

Cô mẫu kinh ngạc nói: "Nhưng rõ ràng nhìn nàng giống như đã mười tuổi."

"Không phải tiểu nhân đã nói rồi sao, Như cô nương bởi vì lúc trước gặp nạn, không biết đã chứng phải loại tà pháp gì, thân thể trưởng thành nhanh đến kinh người, cho nên mới khiến thọ hạn của nàng ngắn hơn người thường chúng ta, Thế tử tìm kiếm phương thuốc khắp nơi, buồn không tả... Đến cả Hoàng thượng lão nhân gia cũng thường xuyên hỏi thăm hình hình của Như cô nương nhà ta, thỉnh thoảng còn triệu nàng tiến cung, Thái hậu đối với nàng cũng là yêu thương có thừa..."

Sử Đại Thiên một phen nói ra, cô mẫu cùng Tần Thiệu Du hai mắt đều đắm lệ.

"Đúng là một hài tử đáng thương."

"Khó trách không hiểu quy củ, hài tử mới bốn tuổi có thể biết cái gì, nhưng mà trong cái rui còn có cái may vì người gặp được người tốt, Mặc Nhan đứa nhỏ này không tệ, có hẩn che chở cho người, người sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy nữa." Cô mẫu nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Như Tiểu Lam thật sự nhịn không được, lộ ta ý cười.

Không nghĩ tới nàng không cười thì thôi, cười lên càng khiến người ta cảm thấy chua xót, Tần Thiệu Du lại đây lôi kéo tay nàng, vừa an ủi, vừa cổ vũ.

Như Tiểu Lam về mặt mơ hồ.

Cái này rõ ràng không đúng a, khi nghe đến thiếu nữ trước mắt này, còn nghĩ là sẽ đối trọi gay gắt, hoặc là tranh giành tình cảm đâu, vì sao lại hòa bình hữu ái đến thế a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Nhân sửi cảo có đồng tiền

Gia yến ở một mảnh nhiệt liệt... À không, là kết thúc trong không khí như "tang lễ" mới đúng.

Như Tiểu Lam cười đến gương mặt cứng đờ, nàng phụ trách bán manh tỏ ra ngoan ngoãn, còn Sử Đại Thiên thì phụ trách công việc nói dối, hai người phối hợp ăn ý vô cùng.

Đợi sau khi gia yến kết thúc, Tần Thiệu Du vẫn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam không tha: "Đi chơi với tỷ tỷ được không?"

Tiểu nhân nhi trắng nõn mềm mại, nhìn qua khiến người ta không khỏi yêu thương.

Như Tiểu Lam do dự quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

"Lát nữa ta còn phải đến Đại lý tự, thuận tiện cũng muốn mang nàng theo." Thanh Mặc Nhan nói xen vào.

Tần Thiệu Du đành phải buông tay ra, trước lúc về viện còn cố ý lấy một cái vòng tay từ trên cổ tay mình xuống, tặng Như Tiểu Lam coi như lễ gặp mặt.

Cô mẫu cũng tặng một cái vòng cổ bằng ngọc cho nàng, liền khiến trông mắt thèm thường của nhị thiếu gia dán chặt lên trên mấy thứ kia không buông.

Ra khỏi sân, rốt cuộc Như Tiểu Lam cũng không nhịn được, cười khanh khách ra tiếng.

"Không nghĩ tới chuyến này lại kiếm khá được."

Hai người trở về sân, Thanh Mặc Nhan thay quan phục ra, Như Tiểu Lam đi vào phòng trong giấu kín bảo bối của nàng.

Thanh Mặc Nhan thay y phục xong đi ra vẫn chưa thấy Như Tiểu Lam ra khỏi phòng.

Vào phòng trong, thấy ngăn tủ sắt tường bị mở rộng ra, nửa thân thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong, chỉ để lộ cái mông ra ngoài, ngộ ngộ không ngừng.

Thanh Mặc Nhan lặng lẽ đi qua, khoanh tay đứng bên cạnh nhìn.

Ngăn tủ này nguyên bản dùng để đựng chặn đệm, hiện tại tầng thấp nhất đã hoàn toàn thành nơi cất giấu bảo bối của nàng.

Tất cả những thứ quan trọng nàng đều giấu ở trong phòng hắc, nghĩ một chút, Thanh Mặc Nhan không khỏi lộ ra mỉm cười.

Đây là một thói quen tốt, phải tiếp tục phát huy a.

"Còn chưa giấu hết sao?" Thanh Mặc Nhan đột nhiên mở miệng, dọa Như Tiểu Lam nhảy dựng.

"Ngươi... Ngươi không được phép nhìn lên." Bởi vì dùng sức, khuôn mặt Như Tiểu Lam đã đỏ bừng cả lên.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay xoa đầu nàng: "Ta không thấy gì hết, đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đến Đại lý tự."

"Nhưng mà buổi tối ta còn chưa được ăn no." Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên, vừa rồi ở gia yến, nàng chỉ lo đi bán manh, căn bản là chưa lấp đầy bụng.

"Chúng ta đến Đại lý tự ăn." Không cho nói nhiều, Thanh Mặc Nhan cầm lấy áo choàng nhung của nàng, giúp nàng khoác lên người.

Như Tiểu Lam mơ màng bị kéo lên xe ngựa.

Bên ngoài trời đã tối, còn muốn đến Đại lý tự? Nơi đó cũng không phải chỗ để ăn cơm.

Thanh Mặc Nhan tựa vào cạnh xe đọc sách, thân thể nhàn nhã lay động theo xe ngựa.

Như Tiểu Lam dịch qua, tiến đến bên người hắc: "Thanh Mặc Nhan, biểu muội ngươi xem ra rất biết cách săn sóc người khác."

"Àn." Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên.

"Ngươi biết?"

"Từ nhỏ nàng đã như vậy." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói: "Cô mẫu rất nghiêm khắc, nếu không phải vì trưởng tử Tần Thiên Du quá khó dạy, nàng cũng không đến nỗi phải mang Tần Thiệu Du đến tận kinh thành bên này để tìm mối hôn sự."

Như Tiểu Lam kinh ngạc mở to hai mắt: "Nàng không nghĩ sẽ gả cho ngươi sao?"

Thanh Mặc Nhan liếc mắt, ngữ khí khinh thường: "Ngươi đang mơ ngủ sao?"

Như Tiểu Lam ngờ ngác ngồi ở chỗ kia, nửa ngày mới khôi phục tinh thần lại, hóa ra đều là do nàng nghĩ nhiều, còn tưởng rằng cô mẫu muốn đem Tần Thiệu Du gả cho Thanh Mặc Nhan.

"Ngươi... Vì sao ngươi không nói sớm?" Làm hại nàng vẫn luôn nghĩ biểu hiện của Tần Thiệu Du chỉ là giả dối.

Thanh Mặc Nhan cong khóe miệng.

Nếu nói trước, hẳn làm sao thấy được đủ loại phản ứng thú vị của vật nhỏ.

Nghe Thanh Mặc Nhan nói như thế, Như Tiểu Lam triệt để buông lỏng cảnh giác.

"Cô mẫu ngươi muốn đem Tần Thiệu Du gả cho ai a?"

"Lục phẩm hoặc là thất phẩm, chỉ cần có gia thế trong sạch là được, cô mẫu sẽ thay nàng chọn lựa kỹ." Thanh Mặc Nhan nói: "Cô mẫu chính là gả cho quan viên lục phẩm, cô phụ làm người chính trực, trong địa phương có danh tiếng không tệ, chỉ là trưởng tử Tần Thiên Du lại là một người phá phách, cô mẫu sợ ngày sau gia cảnh sa sút, cho nên muốn trước đem Tần Thiệu Du gả vào một gia đình tốt, đến lúc đó có nhà chồng để dựa vào cũng không tính là chịu thiệt."

"Tần Thiên Du nhân phẩm không tốt sao?" Khi gia yến Như Tiểu Lam ngồi ở bàn nữ quyền bên này, cho nên mới không chú ý được đến được Tần Thiên Du.

"Sau này thấy hần nhớ phải tránh xa một chút." Thanh Mặc Nhan nhắc nhở nói.

"Đã biết." Như Tiểu Lam sáng khoái trả lời.

Khoảng thời gian đón năm mới, Đại lý tự bên này không điều tra án, cho nên những người ở lại có vẻ rất nhàn tản.

Thanh Mặc Nhan đưa Như Tiểu Lam đến viện hần làm việc.

Chủ bộ canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh đang ngồi bên cửa sổ chơi cờ.

"Thiếu khanh đại nhân tới rồi."

Thanh Mặc Nhan cởi áo choàng cho Như Tiểu Lam, rồi sau đó mới cởi bỏ áo choàng của mình.

"Có thể ăn cơm, vật nhỏ đói bụng." Hần phân phó nói.

Cố tiên sinh hô ra phía ngoài: "Lão Ngàn, người làm xong bánh bao thịt chưa."

Ngoài cửa vang lên tiếng cười to cùng thanh âm sáng khoái của nam tử: "Còn phải mời Thiếu khanh đến nếm thử, bánh bao năm nay được bỏ thêm hương liệu đặc biệt vào a."

Nói xong từ bên ngoài tiến vào một lão gia tử thân hình cường tráng, khoảng hơn sáu mươi tuổi, ăn mặc như đầu bếp, bên hông buộc tạp dề.

"Trường Hận đâu?" Thanh Mặc Nhan thuận miệng hỏi.

Chủ bộ canh tiên sinh nói: "Đại lao bên kia có người truyền lời, nói thân thể tiểu Vương gia gần đây không được khỏe, Trường Hận đã qua đó."

Thanh Mặc Nhan không hỏi tiếp, lời kéo Như Tiểu Lam đi rửa tay.

"Thân thể Vu Tĩnh Kỳ không tốt sao?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi.

Thanh Mặc Nhan không có cách nào trả lời với nàng. Dù cho Vu Tĩnh Kỳ xuất thân từ hoàng thất, ở trong tù cũng được ở phòng riêng, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, thì nơi hần ở vẫn là đại lao, hơn nữa bây giờ là thời điểm tết nhất, chỉ có một mình hần ở trong đó, tâm tình tốt được mới lạ.

Chính là dù cho có được ăn sơn hào hải vị cũng sẽ thấy nhạt nhẽo.

Thấy Thanh Mặc Nhan không nói lời nào, Như Tiểu Lam cũng không dám hỏi tiếp nữa. Mọi người bắt tay vào cùng nhau sắp xếp, một lúc sau đủ loại kiểu dáng đồ ăn đã được bày lên đầy bàn.

Cố tiên sinh không chú ý, suýt nữa làm rơi cái mâm trong tay xuống đất.

Lão gia tử ăn mặc như đầu bếp kia thân thủ nhanh nhẹn vươn tay, vừa vịn tiếp được mâm đồ ăn.

"Oa, hảo công phu!" Như Tiểu Lam kinh thán.

Không nghĩ tới đầu bếp Đại lý tự lại có thân thủ tốt như vậy.

"Hần cũng không phải là người thường." Cố tiên sinh nhỏ giọng nói: "Ngàn Thừa lão gia tử xuất thân từ sơn tặc, tuổi trẻ giết qua không ít tham quan. Sau đó bị bắt rồi bị áp giải đến Đại lý tự, là Thiếu khanh đại nhân âm thầm giúp đỡ, kéo hần từ trong vụ án ra. Giữ lại ở Đại lý tự làm đầu bếp, hần biết không ít chuyện liên quan đến bọn cướp, nên giúp Thiếu khanh phá được rất nhiều vụ án..."

Cố tiên sinh nói chuyện được một lúc, đã thấy Trường Hận trở lại.

Mọi người vô cùng náo nhiệt tụ tập lại cùng ăn cơm.

Ngàn Thừa lão gia tử còn bê tới một mâm lớn sủi cào, đắc ý nói: "Năm nay trong nhân sủi cào cũng có đồng tiền, chỉ có duy nhất hai cái. Năm nào cũng bị Thiếu khanh chọn trúng rồi, để xem năm nay trong số các người ai có thể lấy được cái còn lại."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Lần nào người cũng chọn đúng?"

Thanh Mặc Nhan lạnh nhạt gạt đầu.

"Thật là lợi hại." Như Tiểu Lam nhắc đùa lên: "Để ta thử xem."

Tất cả mọi người đều bắt đầu đoạt sủi cào.

Cái miệng nhỏ của Như Tiểu Lam đã đầy ực, nhưng mà sắp ăn đến no rồi, vẫn không thấy cái nào có đồng tiền.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, "đỉnh" một tiếng phun một đồng tiền ra.

Mọi người một mảnh ồ lên.

"Thiếu khanh đại nhân thật là có phúc khí."

Hiển nhiên một bàn đồ ăn đã bị mọi người ăn gần hết, nhưng cũng không thấy cái có chứa đồng tiền còn lại đâu.

Cơm no rượu say, mọi người lục tục rời đi.

Như Tiểu Lam nhìn năm cái sùi cáo còn sót lại trên mâm.

Bụng nàng quả thực đã lo lắng rồi, nhưng nàng thật sự rất muốn ăn đến cái có đồng tiền kia.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên duỗi tay ôm lấy đầu vai nàng, kéo cả người nàng vào trong lòng.

"Ăn?"

Không đợi nàng kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã một tay nâng cằm nàng lên, hôn lấy cái miệng nhỏ của nàng, dùng lưỡi đẩy mạnh một thứ qua.

Như Tiểu Lam ngơ ngác quên khuấy dựa, cũng đã quên trong phòng còn có người chưa rời khỏi.

Thanh Mặc Nhan hôn xong liền buông nàng ra, chậm rãi uống chén rượu trên bàn.

Như Tiểu Lam phun thứ trong miệng ra lông bàn tay: Là một đồng tiền.

Đúng là đồng tiền còn lại nàng muốn chiếm được kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Là Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Mang sùi cáo đi thăm tù

Tiệc tàn, Thanh Mặc Nhan đi đến thư phòng nghỉ ngơi.

Cách rèm, hần nhìn thấy Như Tiểu Lam chạy đến trước mặt Trường Hận không biết là đang nói cái gì.

"Trường Hận, tiến vào đây." Thanh Mặc Nhan lên tiếng.

Trường Hận đáp lời, nhưng không lập tức tiến vào, mà lại nói với Như Tiểu Lam thêm vài câu, sau đó mới nâng rèm bước vào trong.

"Nàng nói gì với người?" Thanh Mặc Nhan không chút nào che giấu giọng nói bất mãn.

Trường Hận cười cười: "Thiếu khanh đại nhân, nếu ngài đã biết thân phận thật của ta, tổng sẽ không ghen vì chuyện này đi."

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường tựa lưng vào ghế ngồi: "Ta mới không nhàm chán như thế."

Trường Hận âm thầm buồn cười, thật đúng là chết vẫn mạnh miệng.

"Tiểu Lam hỏi ta chuyện liên quan đến tiểu Vương gia."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lóe lên, từ khi bọn họ quen biết ở học viện. Như Tiểu Lam giống như phá lệ chú ý tới Vu Tĩnh Kỳ, tuy rằng nàng nói bọn họ chỉ là bằng hữu, nhưng mà hần lại không thích cái danh xưng này.

Sủng vật của hần sao có thể chưa được sự cho phép đã dám tự tiện đi kết giao bằng hữu đây.

Trường Hận chậm rãi nói: "Thiếu khanh, sau này người muốn Tiểu Lam phải lấy thân phận gì ở lại bên cạnh người? Sủng vật hay là... Thân phận con người."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một chút: "Có gì khác nhau sao?"

"Đương nhiên, sủng vật sẽ không có tự do, nhưng nếu làm người mà nói, người tốt nhất không nên cân nhắc kết giao với những người khác."

Thanh Mặc Nhan thối thối chén trà: "Hai loại này... Ta đều muốn."

Trường Hận ngây ngẩn cả người.

Cái gì? Thiếu khanh nói vậy là có ý gì?

"Nàng là sủng vật của ta, cũng là người của ta."

Trường Hận thiếu chút nữa làm rơi chén trà trong tay xuống dưới đất, Thiếu khanh đại nhân thật đúng là đủ lòng tham.

"Gần đây ta nghe được chút tiếng gió, Trường Nguyên tiên sinh sắp xuất quan." Thanh Mặc Nhan nói: "Hắn là người của tộc các ngươi đi?"

Trường Hận gật gù: "Ta cũng chỉ được nghe qua danh của hắn, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, tương truyền năm nay hắn đã hơn hai trăm tuổi, vẫn luôn ẩn cư ở trong núi sâu."

"Nghe nói hắn rất am hiểu về cổ độc."

"Đúng vậy, y thuật của phụ thân ta đều là do Trường Nguyên tiên sinh dạy. Năm đó trước khi tiến cung phụ thân ta còn lên núi bái kiến Trường Nguyên tiên sinh."

Thanh Mặc Nhan hơi hí hóp mắt: "Ngươi có biết lúc đó họ đã nói những gì không?"

Trường Hận lắc đầu: "Phụ thân sẽ không đem việc này đi nói cho thê nữ hắn biết, nhưng mà... Ta từng ngẫu nhiên đứng ở ngoài thư phòng nghe được vài lời, hắn đi lên núi bái kiến Trường Nguyên tiên sinh là vì một phương thuốc."

"Phương thuốc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Trường Hận tiếc nuối thờ dãi: "Ta không biết, sau khi bái kiến Trường Nguyên tiên sinh xong phụ thân liền lập tức tiến cung. Lúc hắn quay về chưa đến nửa canh giờ thì đột nhiên bộc phát bệnh cấp tính, hộc máu không ngừng..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc.

Có nhiều chuyện trong cung thật sự không thể đề nổi lên mặt nước.

Từ ngoài nhìn vào sẽ nghĩ phụ thân Trường Hận tiến cung chỉ là để xem bệnh cùng kê thuốc dưỡng thai cho Quý phi nương nương, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ thấy chuyện này rất bất thường, trong cung nhiều Thái y như vậy đều là ăn không ngồi rồi sao, vì sao lại muốn mời một người ngoài như hắn đến giúp nương nương giữ thai.

"Ta muốn đi gặp Trường Nguyên tiên sinh một lần." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói: "Ngươi biết hắn ở đâu không?"

"Biết, nhưng mà... Trường Nguyên tiên sinh tính khí cô quái, bình thường hắn sẽ không gặp người lạ."

Thanh Mặc Nhan đang muốn nói tiếp, chợt nghe thấy thanh âm Huyền Ngọc từ bên ngoài truyền vào: "Thế tử, Như cô nương chạy đi rồi."

Thanh Mặc Nhan nhú mày: "Đi đâu, có phải người đi theo không?"

Đại lý tự bên này cũng coi như là một nơi an toàn, nhưng mà trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái, muộn như thế, nàng không thành thật ở bên người hắn còn muốn chạy loạn khắp nơi.

"Thuộc hạ có phải người đi theo, Như cô nương là đi tìm Ngân Thừa lão gia tử."

Thanh Mặc Nhan nghe xong càng cảm thấy nghi hoặc.

Trường Hận cười nói: "Chẳng lẽ là do tay nghề Ngân Thừa lão gia tử quá tốt, mê hoặc được nha đầu kia, nên muốn đến đó ăn nữa."

Thanh Mặc Nhan mím môi, phân phó Huyền Ngọc nói: "Nàng đi đâu các ngươi cũng đi theo là được, chỉ cần không gặp rắc rối là được."

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại tiến vào một danh thủ sĩ, nói với Huyền Ngọc: "Như cô nương đến nhà bếp lấy ít sùi cào, đi về phía đại lao bên kia."

Chén trà trong tay Thanh Mặc Nhan vang một tiếng bị ném lên trên bàn, khiến Trường Hận hoảng sợ.

Huyền Ngọc thấy không ổn, vội nói: "Thuộc hạ liền đi gọi Như cô nương về."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Nàng muốn đi đâu cứ để nàng đi, các ngươi không rời mắt khỏi nàng là được."

Huyền Ngọc đáp lời lui ra.

Trường Hận cười khanh khách: "Ta còn tưởng Thiếu khanh đại nhân sẽ bắt nàng về đánh đòn đâu."

Thanh Mặc Nhan trừng mắt nhìn Trường Hận một cái: "Chúng ta tiếp tục bàn chính sự."

Bọn họ ở trong thư phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam bên kia ôm theo hộp sùi cào chạy tới đại lao.

Bởi vì phía sau nàng còn có người của Thanh Mặc Nhan. Cho nên ngực tốt trông coi đại lao cũng không làm khó nàng, trực tiếp mở cửa cho nàng đi vào.

Như Tiểu Lam cầm theo hộp đồ ăn bước xuống bậc thang đá, Huyền Ngọc mang theo ba tử sĩ đi cách xa phía sau.

Đi qua một cái cửa sắt, Như Tiểu Lam nghe thấy phía sau cánh cửa phía trước có tiếng khóc trầm thấp của nữ tử.

"Tiểu Vương gia không muốn gặp khách, Tứ hoàng phi về đi thôi."

"Tình Kỳ đứa nhỏ này... Làm sao có thể như vậy..." Tiếng khóc nữ tử càng ngày càng gần.

Thời điểm Như Tiểu Lam mở cửa ra, vừa vận dụng mặt với nữ tử bên trong.

"Tứ hoàng phi cẩn thận." Bên cạnh có người đỡ lấy nữ tử kia.

Như Tiểu Lam cảm hộp đồ ăn tránh ra, không có ngã.

"Như cô nương, ngài tới rồi." Có ngục tốt nhận ra nàng đến.

"Ta đến xem Vu Tĩnh Kỳ." Như Tiểu Lam giong tan nói.

Về mặt ngục tốt khó xử: "A, Như cô nương, không phải chúng ta không muốn để ngài vào, thật sự tiểu Vương gia hắn không muốn gặp ai."

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Ta còn cố ý mang cả sùi cáo cho hắn, bên trong còn có đồng tiền đâu."

Ngục tốt đều cười, bọn họ cũng biết nàng là hài tử Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, bình thường Thanh Mặc Nhan có bao nhiêu sủng ái nàng mọi người đều thấy ở trong mắt, lúc này tự nhiên không dám đắc tội nàng.

Nữ tử ở một bên nghe xong lời này liền hỏi ngục tốt bên cạnh: "Nàng là ai?"

Có người cúi đầu nói: "Nàng là hài tử Thiếu khanh nhận nuôi Như cô nương."

Vừa rút lời, ai biết nữ tử kia đột nhiên thay đổi sắc mặt, bỏ nhào qua bắt được Như Tiểu Lam, khóc lớn nói: "Tĩnh kỳ cũng chỉ là trẻ nhỏ, hắn đã phạm lỗi gì, vì sao Thiếu khanh có thể tàn nhẫn như thế, nhẫn tâm nhốt hắn ở đây... Ta liều mạng với các người..."

Nhóm ngục tốt bị dọa trắng mặt, tất cả đều vội vàng tiến lên ngăn cản.

"Tứ hoàng phi, ngài bình tĩnh một chút."

"Thiếu khanh đại nhân cũng chỉ phụng chỉ phá án..."

"Như cô nương cũng chỉ là trẻ nhỏ, ngài nói thể với nàng thì được cái gì a."

Mọi người lôi lôi kéo kéo, thật vất vả mới tách được Như Tiểu Lam cùng Tứ hoàng phi ra.

Tứ hoàng phi khóc lớn, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy hộp thức ăn đến trước ngục, vừa rồi nàng bị đối phương túm được, sau cổ sinh đau.

Nhưng mà nàng cũng không cảm thấy tức giận, bởi vì nàng đã đoán ra được thân phận của đối phương: Mẫu thân Vu Tĩnh Kỳ.

Thời điểm đám người Huyền Ngọc chạy tới ngục tốt đã đem Như Tiểu Lam bảo vệ kín kẽ.

Huyền Ngọc lạnh lùng nhìn Tứ hoàng phi liếc mắt một cái: "Đã qua thời gian thăm tù, mời Tứ hoàng phi về cho."

Tứ hoàng phi che mặt khóc lớn, đúng lúc này, một danh ngục tốt đi đến nói với Như Tiểu Lam: "Như cô nương, tiểu Vương gia mời ngài qua đó."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Như Tiểu Lam, ta có thể ôm người được không?

Như Tiểu Lam cảm hộp đồ ăn, đi theo ngục tốt vào một phòng giam trong đại lao.

Vu Tĩnh Kỳ vẫn mặc bộ y phục trước kia, một đầu tóc bạc lộn xộn, suy sụp tựa vào tấm ván gỗ trên giường.

Như Tiểu Lam ngoài ý muốn nói: "Trong nhà không có ai đem y phục đến cho người thay sao?"

Vu Tĩnh Kỳ không để ý đến nàng, ngục tốt bên cạnh nhỏ giọng nói: "Tứ hoàng phi có phái người đưa tới, nhưng mà tiểu Vương gia không chịu thay..."

Như Tiểu Lam bẹp miệng, không nghĩ tới tính tình Vu Tĩnh Kỳ lại trẻ con như thế.

"Mang y phục đến đây, đúng rồi, có lược không?" Như Tiểu Lam hỏi ngục tốt.

Huyền Ngọc dẫn người chờ ở bên ngoài, không để Như Tiểu Lam nhìn thấy.

Ngục tốt rất nhanh đã mang đồ vật lại đây.

"Thay y phục đi, ăn tết là phải đổi quần áo mới." Như Tiểu Lam không cho nói nhiều trực tiếp tiến lên kéo Vu Tĩnh Kỳ.

Những ngục tốt đứng bên ngoài nhìn đều lo lắng đề phòng.

Cần đây tính khí tiểu Vương gia càng ngày càng kém, dù cho hắn là phạm nhân, nhưng bởi vì thân phận tôn quý, nếu hắn không muốn để ý người, nhóm ngục tốt cũng không dám đi quấy rầy hắn.

Vu Tĩnh Kỳ thấy Như Tiểu Lam lôi kéo hắn thay y phục, sắc mặt liền thay đổi: "Đi ra, ta sẽ tự thay."

Như Tiểu Lam cười hì hì ngừng động tác trên tay.

"Xoay người sang chỗ khác." Vu Tĩnh Kỳ quát lớn nói: "Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao."

Như Tiểu Lam cũng không giận, quay người đi chờ hắn thay y phục cùng xử lý tóc tai, sau đó mới xoay người lại.

"Ta mang sùi cảo đến cho ngươi ăn." Nàng đặt hộp đồ ăn lên bàn gỗ: "Đây là do Ngân Thừa lão gia tử của Đại lý tự tự tay làm a, bên trong còn có đồng tiền nữa." Như Tiểu Lam cười tủm tỉm: "Năm nay ta cũng ăn được một cái."

Nàng đem đồng tiền ra khoe khoang.

Tuy rằng đây là Thanh Mặc Nhan ăn được, nhưng mà nó từ trong miệng nàng nhỏ ra, như vậy cũng nên xem như là của nàng đi.

Vu Tĩnh Kỳ cảm thấy đôi đũa, vui đầu gấp sùi cảo nhét vào miệng.

"Thế nào, thế nào, có phải ăn rất ngon hay không!" Như Tiểu Lam khoa trương duỗi cánh tay.

Nhân bánh no đủ nhiều nước, cắn một miếng liền có hương nồng lan tràn ra, quanh quẩn ở giữa môi răng, thật lâu không tiêu tan.

Vu Tĩnh Kỳ khẽ nhai, yên lặng nuốt sùi cảo xuống.

Như Tiểu Lam ngồi ở chỗ kia nhìn hắn ăn hết hộp sùi cảo, cuối cùng "đình" một tiếng phun ra một đồng tiền.

Như Tiểu Lam đưa bàn tay ra: "Cung hỷ phát tài, lì xì đi!"

Vu Tĩnh Kỳ cầm đôi đũa cương cứng ở nơi đó.

Lúc này Như Tiểu Lam mới nhớ tới bọn họ đang ở trong đại lao, Vu Tĩnh Kỳ đã không còn là hoàng tôn tôn quý trước kia nữa, mà là một tù nhân, nơi nào còn có hồng bao để lì xì cho nàng.

"Nếu không có hồng bao, vậy lấy đồng tiền ngươi vừa ăn được..." Nàng vốn muốn giúp hắn tìm một cái lý do, không nghĩ tới Vu Tĩnh Kỳ đột nhiên thu đồng tiền trong lòng bàn tay lại.

"Cái này là của ta, không thể cho ngươi."

"Quý hẹp hòi." Như Tiểu Lam bĩu môi.

"Sau này... Ngươi không cần phải đến đây nữa." Vu Tĩnh Kỳ cúi đầu, Như Tiểu Lam không thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn.

"Vì sao?"

"Qua năm, ta sẽ phải đi Ứng Châu."

Hắn bị lưu đày đến Ứng Châu.

"Ta biết, Thanh Mặc Nhan cũng từng nói với ta." Như Tiểu Lam tiếc nuối nói: "Nhưng mà ngươi cũng đừng nản lòng, ngươi còn trẻ, sau này nhất định sẽ có cơ hội trở về."

Vu Tĩnh Kỳ ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn nàng: "Như Tiểu Lam, ta không cần người khác tới an ủi ta, chuyện cho tới bây giờ đều là báo ứng ta đáng phải nhận, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vui vẻ sao, ác nhân ắt có ác báo!"

Nhìn bộ dáng hùng hổ của hắn Như Tiểu Lam không thấy sợ hãi, ngược lại còn bị chọc cười.

"Thôi đi, tiểu thí hài như ngươi thì có gì đáng sợ, nếu thiên hạ này do ta định đoạt, ta sẽ trực tiếp sai người đánh mông ngươi nở hoa, để xem sau này ngươi còn dám làm vậy nữa không."

Như Tiểu Lam tính vốn vô tâm, từ trước đến nay nàng không có cấp bậc quan niệm gì, nhưng lời này lại khiến Vu Tĩnh Kỳ kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là di họa phạm thượng.

Vu Tĩnh Kỳ duỗi tay bịt kín miệng nàng: "Ngươi nha đầu thói này, lần sau còn dám nói lung tung, để ý che cái miệng ngươi lại!"

Như Tiểu Lam thật vất vả mới thoát được khỏi tay hắn, cách một cái bàn lẻ lười với hắn: "Ta cứ nói, ngươi làm gì được ta?"

Bị nàng ép buộc như thế, u ám trong lòng Vu Tĩnh Kỳ ngược lại tan bớt một chút, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Như Tiểu Lam làm mặt quỷ với hắn.

"Đúng rồi, ta có một thứ tốt muốn tặng ngươi." Như Tiểu Lam lấy một lá bùa từ bên hông ra.

Đây là thứ nàng đã chuẩn bị, nét chu sa ở trên không giống với những lá bùa khác.

Nàng đặt lá bùa lên bàn.

Vu Tinh Kỳ cau mày không nhận: "Đây là cái gì?"

"Lá bùa dùng để truyền tin tức." Như Tiểu Lam nhỏ giọng nói, bởi vì trong đại lao không cho phép đưa đồ vật riêng cho phạm nhân, cho nên nàng đã gấp lá bùa vô cùng nhỏ, vụng trộm ở trên bàn đẩy qua.

"Tuy rằng nó không có tác dụng to lớn gì, nhưng mà ta vẫn muốn người mang theo, nếu gặp phải nguy hiểm người chỉ cần xé nó ra, ta bên này sẽ nhận được tin tức."

Nhưng mà kinh thành cách Ứng Châu rất xa, dù cho nàng biết được tin tức thì sao, cũng không có biện pháp lập tức đuổi tới.

Như Tiểu Lam có chút áy náy nói: "Cũng có khả năng ta không giúp được cái gì, nhưng mà chỉ cần ta nhận được tin tức, ta nhất định sẽ nghĩ cách... Thanh Mặc Nhan hẳn là sẽ có biện pháp đi..."

Vu Tinh Kỳ chậm rãi vươn tay, cầm lấy lá bùa được gấp thành hình dạng nhỏ.

"Đa tạ." Hắn phun ra hai chữ.

Lúc này Như Tiểu Lam mới lộ ra biểu cảm cao hứng, dọn hộp đồ ăn trên bàn chuẩn bị quay về.

Vu Tinh Kỳ nắm chặt bàn tay, ngay tại lúc Như Tiểu Lam chuẩn bị rời khỏi hắn bỗng nhiên gọi nàng lại.

"Như Tiểu Lam"

"Àn?"

"Người có thể cho ta ôm một chút được không?"

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người, trong tay vẫn cầm hộp đồ ăn.

Đám người Huyền Ngọc ngồi xổm trong góc xó bên ngoài phòng giam, rất nhanh sắc mặt một đám đều đen như đáy nồi.

Này không được a, nếu như để Thế tử bọn họ biết được, còn không biết sẽ phạt bọn họ như thế nào đâu.

Nhưng mà lúc này bọn họ lại không thể chạy ra ngăn cản, một đám chỉ có thể dùng sức ho khan, ý đồ muốn cho Như Tiểu Lam chú ý.

Như Tiểu Lam căn bản là không chú ý tới động tĩnh bên ngoài phòng giam.

"... Như vậy... Không tốt đi." Nàng do dự nói: "Để Thanh Mặc Nhan biết hẳn sẽ không vui."

Nàng đối với việc nam nữ ôm nhau một chút, khoác bả vai, hay bắt tay cái gì đó cũng không hề bài xích.

Giữa băng hữu có những động tác như vậy với nhau, cũng không tính là gì.

Nhưng trong mắt Thanh Mặc Nhan những thứ đó lại như một vùng cấm, để hắn biết sẽ bị phạt.

Bức nàng ở trước mặt mọi người nói thích hắn, có khi còn muốn nàng kể ra hai mươi điểm tốt của hắn...

Thiên a, những thứ này có thể đem nàng bức điên.

Ngay lúc nàng do dự, Vu Tinh Kỳ đã đứng dậy, tiến lên ôm chặt nàng.

Không đợi Như Tiểu Lam kịp có động tác, Vu Tinh Kỳ liền thả tay, lui về phía sau.

"Người về đi." Vu Tinh Kỳ thần nhiên nói.

Ta sẽ nhớ kỹ mùi hương của người, mùi hương chỉ thuộc về một mình người.

"Nhớ rõ lần sau không cần đến nữa."

Dù cho cả đời này không gặp lại nhau, ta cũng sẽ không quên người.

"Không tiễn."

Nếu chúng ta chưa từng gặp nhau, ta sẽ không lưu luyến, nếu chúng ta chưa từng quen biết, ta sẽ không tương tư.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Một ngày vi sư, cả đời vi phụ

Như Tiểu Lam ra khỏi đại lao, vừa đến bên ngoài liền nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng dưới bậc thang nói chuyện với ngục tốt.

"Thanh Mặc Nhan, sao ngươi lại đến đây?" Như Tiểu Lam chạy tới.

"Tứ hoàng phi vừa tới đây?" Hiển nhiên Thanh Mặc Nhan đã biết hết chuyện phát sinh vừa nãy.

"Ân, vừa vặn gặp được." Như Tiểu Lam cũng không muốn đi cáo trạng chuyện nhỏ kia.

"Có làm bị thương người không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như trống bỏi.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan sắc bén, xẹt qua trên người nàng, đột nhiên duỗi tay ôm nàng lại gần, vén cổ áo sau gáy nàng ra.

Chỗ gáy nàng có ba vết cào thật dài, rõ ràng là do móng tay gây lên.

"Không sao, không sao, ta không cảm thấy đau." Như Tiểu Lam cuống quýt dùng tay che lại.

Thanh Mặc Nhan nhắc người nàng lên tựa như xách một con gà con.

"Chẳng lẽ ngươi đã quên chính mình là do ai nuôi rồi sao?"

Lại nữa, ta biết!

Như Tiểu Lam suy sụp từ bỏ việc giãy giụa.

"Người."

"Người bị bắt nạt, sẽ làm mất mặt à?"

"Người." Đại não không kịp suy nghĩ kỹ, Như Tiểu Lam bị ai cảm giác được chính mình đã bị Thiếu khanh đại nhân mạnh mẽ tẩy não.

"Vậy người cảm thấy ta nhìn thấy cái này sẽ cao hứng?" Thanh Mặc Nhan xách nàng về sân làm việc của hắn.

Như Tiểu Lam vốn định nói kia chỉ là vết thương nhỏ, nhưng khi thấy sắc mặt không vui của người nào đó, nàng cảm thấy nên im lặng sẽ tốt hơn.

Thanh Mặc Nhan tìm thuốc mỡ bôi lên vết thương sau gáy cho nàng.

Thuốc mỡ mát lạnh, nàng thoải mái nheo lại hai mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng vô tâm vô phách này của nàng, oán hận tăng lực đạo trên tay.

Như Tiểu Lam cảm thấy hơi đau, lấy lòng hừ hừ hai tiếng, chỉ tiếc hiện tại nàng không có đuôi, bằng không nhất định là đang phe phẩy không ngừng.

Thanh Mặc Nhan thu tay lại, xụ mặt ngồi ở một bên đọc sách.

Như Tiểu Lam lăn một vòng trên giường, lăn đến bên người hắn, lấy lòng nói: "Đêm nay chúng ta không về phủ sao?"

"Không về." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng phun ra hai chữ, ánh mắt không nhìn nàng dù chỉ là một cái.

Như Tiểu Lam đặt tay nhỏ bé lên đùi hắn.

"Lấy ra." Chân Thanh Mặc Nhan run lên, nhưng cũng không đẩy tay nàng xuống.

Như Tiểu Lam thuận thế bò lên, bám ở trên người hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ta thích ngươi." Phải dùng bất cứ giá nào, còn không phải là mất mặt thôi sao? Cho ngươi! Cảm đi!

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhin không được co rút hai cái.

Như Tiểu Lam lấy lòng tiến sát lại gần hôn lên mặt hắn: "Không cần tức giận, ta thích ngươi còn không được sao, thích ngươi nhất."

"Ngươi coi ta là tiểu hài tử ba tuổi?" Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng.

Không phải ba tuổi, ngươi rõ ràng chỉ có hai tuổi.

Như Tiểu Lam cười hắc hắc, dùng mặt cọ tới cọ lui trên người hắn.

Cứ làm như thế này, ta cũng không tin người có thể tiếp tục lạnh mặt không thèm để ý đến ta.

Như Tiểu Lam xuất ra toàn bộ thủ đoạn, lời hết các loại bí kíp bán manh ra, hết làm nũng rồi lại lấy lòng, quả thực giống như một bình mặt ong.

Gương mặt Thanh Mặc Nhan có chút vận vẹo.

Hắn thật sự nhịn không nổi nữa, nhưng lại không muốn đầu hàng nhanh như thế.

Một chủ một súng rơi vào thế giằng co, đúng lúc này, Huyền Ngọc đứng ngoài cửa nói: "Thế tử, thư đồng của Tiêu tiên sinh Bạch Hạc học viện đến đây, nói Tiêu tiên sinh ốm đau, muốn tìm ngài mượn tạm chút bạc."

Như Tiểu Lam cùng Thanh Mặc Nhan cứng đờ tại chỗ: "Tiêu tiên sinh nào?"

Huyền Ngọc đứng ở ngoài cửa, bên cạnh hắn là thư đồng của Tiêu tiên sinh, thư đồng rất muốn khóc: "Tiên sinh nhà ta là Tiêu Sa Lai."

"Gọi là cái gì Lai?" Như Tiểu Lam thốt lên.

"Nga, là hắn." Thanh Mặc Nhan nhân cơ hội ôm lấy Như Tiểu Lam, bàn tay to tùy ý xoa nắn nàng: "Hắn chính là tiên sinh của Bạch Hạc học viện, cũng không phải tiên sinh dạy học bình thường, tại sao lại gặp khó khăn về tiền bạc?"

Thư đồng ở ngoài cung kính nói: "Tiên sinh nhà ta ngày thường đều ở lại trong học viện, tuy rằng có nhà riêng trong thành, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mới đến ở, của cải của hắn đều để trong học viện, bây giờ học viện bị niêm phong, không lấy lấy thứ kia ra được, đến ngay cả bạc cũng đã dùng hết..."

Bạch Hạc học viện bị Đại lý tự dán giấy niêm phong, trước lúc tiểu Vương gia đi lưu đày, học viện không được phép mở cửa, kết quả là Tiêu tiên sinh bất hạnh bị liên lụy, tất cả bạc đều ở trong học viện không lấy ra được, tức giận quá nhiều sinh ra bệnh.

"Tiên sinh nhà ta nói, để ta tới tìm Như cô nương." Thư đồng kiên trì nói: "Hắn còn nói một ngày vì sự, cả đời vì phụ, hắn dạy học cho Như cô nương một thời gian, nàng nhất định sẽ không làm như không thấy."

"Àm" một tiếng, không biết đồ vật nào trong phòng bị ném xuống đất, dọa thư đồng bên ngoài run rẩy.

Kỳ thực hắn cũng không muốn nói lời này ra, nhưng mà Tiêu tiên sinh một hai bắt hắn phải nói như thế, hắn còn lo lắng nếu không mang được bạc về sẽ bị tiên sinh mắng đau.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Thanh Mặc Nhan khoác áo lông cừu dày bước ra ngoài: "Huyền Ngọc, chuẩn bị xe, chúng ta đi thăm Tiêu tiên sinh."

Mấy chữ cuối cùng giống như chui ra từ kẽ răng.

Như Tiểu Lam cũng khoác áo choàng, đi theo Thanh Mặc Nhan ra khỏi Đại lý tự.

Thư đồng dẫn đường, rất nhanh đã tới chỗ ở của Tiêu tiên sinh.

Đi qua ba tiểu viện, trong viện cũng không có tới tớ nào, quả nhiên chỉ là một chỗ ở tạm thời.

Ngoài cửa có một bếp lò nhỏ, trên bếp lò có đặt một ấm thuốc.

Thư đồng vừa vào viện liền gân cổ lên kêu: "Tiên sinh, tiên sinh, Như cô nương tới thăm ngài đây."

Trong phòng vang lên tiếng nói u ám của Tiêu Sa Lai: "Nàng còn biết đường tới đây, đã nói một ngày vì sự, cả đời vì..." Còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên thấy Thanh Mặc Nhan đen mặt đi vào.

Tiêu Sa Lai cứng đờ tại chỗ, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần nói tiếp: "Một ngày vì sự, cả đời vẫn là vì sự..."

Như Tiểu Lam thật vất vả mới nhìn được cười, đi vào theo Thanh Mặc Nhan.

Vì phụ? Việc này mà Tiêu tiên sinh cũng dám nghĩ đến, muốn chiếm tiện nghi cũng không nhìn trước xem Thanh Mặc Nhan là người nào.

Nếu nàng gả cho Thanh Mặc Nhan, kia Tiêu tiên sinh chẳng phải là muốn làm cha vợ hắn sao?

Loại tiện nghi này sao Thanh Mặc Nhan có thể để cho người khác chiếm.

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống Tiêu Sa Lai, sâu trong đáy mắt không có lấy một tia sáng: "Trong thời gian ngắn này e rằng học viện sẽ không mở cửa, sợ là Tiêu tiên sinh phải uống gió thêm một thời gian nữa rồi."

Nghe xong lời này, Tiêu Sa Lai ho dữ dội lên.

Ban đầu hắn cũng không muốn đi tìm Như Tiểu Lam, nhưng mà Đại lý tự có lệnh, không cho phép những người trong học viện tự tiện ra khỏi chỗ ở, nếu hắn bảo thư đồng đi tìm người khác, lo lắng sẽ xảy ra phiền toái không cần thiết, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đi tìm Như Tiểu Lam.

Bởi vì nàng và Thanh Mặc Nhan ở cùng một chỗ, hắn đi tìm Thanh Mặc Nhan sẽ không có người nói này nói nọ.

"Huyền Ngọc, đưa bạc cho thư đồng." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Huyền Ngọc theo lời đưa bạc cho thư đồng.

Thanh Mặc Nhan đứng ở mép giường duỗi tay cố ý vô tình chạm vào kiện y phục màu hồng phấn, trên mặt mang theo tia cười ác ý: "Sau này cần gì cứ bảo thư đồng đến tìm ta là được, Tiểu Lam vẫn là hài tử, nếu tiền sinh không sợ bị nàng làm tức đến học máu thì đừng tới tìm nàng, sống lâu thêm vài năm, cũng có thể dạy thêm được vài học sinh."

Hiển nhiên đối phương muốn làm "thương tổn" đến y phục hần thích nhất, Tiểu Sa Lai tức đến hai mắt biến thành màu đen, thân thể mềm nhũn, ngã trở lại giường.

"Tiền sinh, tiền sinh!" Thư đồng kinh hô nhào đến, liều mạng lay động thân thể Tiểu Sa Lai, khóc lóc như tiền sinh nhà hần đã chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Yên hội hỗn loạn, phụ tử ly tâm trước mặt mọi người

Ngày hôm sau Thanh Mặc Nhan mới mang Như Tiểu Lam về Thanh Hầu phủ.

Trên dưới trong phủ là một cảnh tượng bận rộn, so sánh ra, trong viện Thanh Mặc Nhan có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Cả một ngày Thanh Mặc Nhan đều ở trong thư phòng, hết viết chữ lại vẽ tranh, Như Tiểu Lam nhàm chán muốn chết, may mắn có Sử Đại Thiên ở đây, hần thường xuyên kể mọi chuyện phát sinh trong phủ cho nàng nghe.

"Trong phủ muốn tổ chức yến hội?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ nói, mắt thấy sắp đến tết, nhà ai cũng bận rộn, lúc này sao còn mở yến hội a.

"Hầu gia là muốn mời nhiều người đến đây, để cho cô mẫu quan sát tìm một người thích hợp." Sử Đại Thiên cười hắc hắc nói: "Nhị thiếu gia tiếp nhận công việc, kết quả không đầu vào đầu, tiền bạc không đủ, Hầu gia đến một chút tiền cũng không chịu bỏ ra, nói nhị thiếu gia tự lấy bạc trong viện mình mà lo liệu."

"Này cũng quá keo kiệt đi." Như Tiểu Lam thở dài.

"Ai nói không phải đâu, ta nhìn mấy thứ đặt mua để trong phòng bếp, kia đều là đồ không tươi mới, hôm đó Như cô nương tuyệt đối đừng ăn cá, mùi vị kia... Chắc chắc, chắc phải dùng cả bình muối mới che được cái mùi thối đó đi... Còn có thịt các thứ..."

Hai người ghé lại gần nhau nói nhỏ, kể lể Hầu gia keo kiệt thế nào, Như Tiểu Lam thường thường cười ra tiếng.

Phía cửa sổ trên đỉnh đầu chợt vang lên giọng nói của Thanh Mặc Nhan: "Các người không tính đi đến nơi khác nói chuyện sao."

Trắng trợn ở dưới cửa sổ của Thanh Mặc Nhan nói xấu phụ thân hần, dù cho Thanh Mặc Nhan không thèm để ý, nhưng mà chung quy lại cũng không mấy dễ nghe.

Như Tiểu Lam lè lưỡi, lời kéo Sử Đại Thiên trốn đến nơi khác nói chuyện.

Thanh Mặc Nhan nhìn hai thân ảnh lăm lăm la lăm lét, bất đắc dĩ thở dài.

Trước kia khoản chi tiêu Hầu phủ chủ yếu là lấy từ chỗ hần, cho nên làm một bữa tiệc thượng đẳng cũng rất dễ dàng, nhưng mà từ khi Thanh Mặc Nhan khóa nhà kho của hần lại, lão Hầu gia rốt cuộc không lấy được một phân tiền nào từ chỗ hần nữa, cho nên mới đánh chủ ý lên người con trai thứ hai.

Không đủ tiền?

Xin lỗi, hần chỉ chi chút bạc đó, nếu không đủ các người tự mình nghĩ cách đi, dù sao của hồi môn của Ngũ thị cũng không ít, lấy đi mấy trăm lượng cũng không khiến nàng thành người nghèo được.

Yến hội hôm đó, khách khứa tới phủ không ít, nhưng tất cả đều là khách nam, đến một nữ quyến cũng không có, kết quả cô mẫu cùng Tàn Thiệu Du không có cách nào ra gặp khách, chỉ có thể tránh sau đại sảnh.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì a." Cô mẫu lòng tràn đầy mất hứng.

Thật vất vả mới có cơ hội mang nữ nhi lộ diện, không nghĩ tới tất cả khách nhân đều là nam tử, các nàng đến ngay cả mặt mũi cũng không thể để lộ, chỉ có thể ở một nơi bí mật gần đó vụng trộm nhìn.

Tàn Thiệu Du nhìn ra được mẫu thân đang nóng vội, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể bồi nàng lẳng lặng ở phòng khách nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nhị thiếu gia vô cùng bận rộn, Tàn Thiệu Du giúp hần không ít việc, nhưng tất cả khách nhân đều không biết hần, cho nên nhị thiếu gia không ngừng giới thiệu biểu ca của mình với mọi người, một canh giờ sau, hần đã mệt đến cổ họng khô khốc.

Đến giờ khai tiệc lại càng trở nên loạn hơn.

Món cá phòng bếp làm mặn muốn chết, thịt sườn nướng ứa ra cả đồng mỡ, đến ngay cả đậu phụ cũng hơi nát.

Khách nhân hai mặt nhìn nhau, rượu trong bình nhạt chẳng khác nước là bao.

Lão Hầu gia không ngừng nói chuyện với khách nhân, trên mặt mang theo mỉm cười, nhưng sắc mặt lại trắng bệch đến cực điểm.

Chỉ có Tần Thiên Du được tính là tự tại, nhân cơ hội kết thêm nhiều bằng hữu.

Không khí trong bữa tiệc càng ngày càng quái dị, cuối cùng, thậm chí đến ngay cả thanh âm nói chuyện cũng nhỏ dần. Mọi người cảm đôi đứa nhìn một bàn đầy đồ ăn lại không biết nên hạ đĩa ở đâu.

Nhị thiếu gia đỏ mặt lên.

Thật sự hấn đã tận lực rồi.

Vì bữa tiệc hôm nay hấn còn ép Ngũ thị phải lấy ra bốn trăm lượng bạc, nhưng cho dù như vậy, hấn vẫn là vì chưa từng tiếp quản qua những chuyện như thế này, không biết cách quản lý, khiến đồ ăn kém muốn đòi mạng.

Rốt cuộc lão Hầu gia cũng chịu không nổi nữa, phân phó quản gia bên người: "Đi mời Thế từ đến đây."

Quản gia đi, không tốn bao nhiêu thời gian thật đúng là đã mời được Thanh Mặc Nhan tới.

Mọi người thấy Thanh Mặc Nhan ngồi vào vị trí, bầu không khí lúc này mới khôi phục lại một chút. Không ít người đứng lên ý đồ đi đến chào hỏi với hấn.

Thanh Mặc Nhan chỉ ngồi không đến nửa canh giờ liền rời đi.

Ánh mắt mọi người một lần nữa hướng về phía lão Hầu gia cùng nhị thiếu gia.

Tần Thiên Du nhìn ra được chút manh mối, tiến đến trước mặt nhị thiếu gia nói: "Thế từ đây là xảy ra chuyện gì, trước kia cho dù hấn luôn lạnh mặt nhưng vẫn giúp cữu cữu chuẩn bị tốt chuyện trong phủ, chẳng lẽ đã náo ra chuyện gì không thoải mái?"

Nghe xong lời này, nhị thiếu gia chỉ có thể cười khổ.

Như Tiểu Lam bên kia cho rằng Thanh Mặc Nhan đi ra ngoài xã giao, thế nào cũng phải đến chàng vạng tối mới về, cho nên tự mình sai người chuẩn bị cơm, còn bảo họ làm thêm món canh trứng.

Canh trứng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, nhưng lại quá nóng, từ khi biến thành động vật thì nàng không ăn được mấy món nóng nữa, cho nên chỉ có thể ngồi ngửi mùi thơm từ trong bát bay ra, không dám uống một ngụm.

Đột nhiên, từ trên đỉnh đầu vươn đến một bàn tay, cầm cái bát đi.

Như Tiểu Lam khăn trương, nhảy dựng lên chuẩn bị đoạt lại.

"Thành thật chút đi." Thanh Mặc Nhan ấn nàng trở về.

"Người như thế nào lại về giờ này?" Như Tiểu Lam ngạc nhiên hỏi.

"Sao nào, sợ ta đoạt mất thức ăn của ngươi?" Thanh Mặc Nhan cầm bát bước đến trước cửa sổ, không lâu sau bát canh trứng đã nguội đi.

"Không phải ngươi đi dự tiệc sao? Chẳng lẽ ngươi cũng chưa ăn gì?" Như Tiểu Lam tiếp nhận bát nhỏ từ trong tay hấn.

Thanh Mặc Nhan cười nhạt: "Cái loại yến tiệc kiểu này, đến ngay cả Sứ Đại Thiên còn cảm thấy chướng mắt, ta sẽ ăn?"

Như Tiểu Lam cười khanh khách, múc một thìa canh trứng đút vào trong miệng hấn: "Ném thử xem món này thế nào."

"Đồ ăn của tiểu hài tử." Thanh Mặc Nhan khinh thường nói. Nhưng lại uống thêm vài ngụm, cuối cùng một bát nhỏ canh trứng đã bị hấn uống hơn phân nửa.

Như Tiểu Lam đau lòng muốn chết, dùng thìa cẩn thận vét nốt chỗ đáy.

Thanh Mặc Nhan thấy vậy trong lòng rất nhanh đều hóa thành nước: "Muốn ăn thì bảo nhà bếp làm tiếp là được, ta cũng không tiếc gì vài quả trứng gà."

Hai người đang nói chuyện, Huyền Ngọc ở bên ngoài nói: "Thế từ, quản gia lại đến đây, nói Hầu gia mời ngài qua đó."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu kỳ quái nói: "Còn muốn qua đó?" Xem ra Hầu gia đối với việc Thanh Mặc Nhan rời đi rất không hài lòng.

Thanh Mặc Nhan ngồi im động cũng không động.

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ nhìn Huyền Ngọc ngoài cửa, Huyền Ngọc thấy Thanh Mặc Nhan không động, hấn cũng không có cách nào, chỉ có thể đi ra đáp lời quản gia.

Quản gia trở lại bữa tiệc nói cho lão Hầu gia nghe, Hầu gia lập tức nổi giận.

Làm trò trước mặt nhiều khách nhân như thế, Thanh Mặc Nhan một chút mặt mũi cũng không muốn cho hấn.

"Tiếp tục đi mời." Hài gia cả giận nói: "Nếu hần không tới, người liền hỏi hần, có còn coi ta là phụ thân nữa không, trong mắt hần còn cái gia đình này nữa không!"

Quản gia không dám chậm trễ, một đường chạy đến viện Thanh Mặc Nhan, nói y nguyên theo lời lão Hài gia.

Như Tiểu Lam thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan đang dần dần chìm xuống.

Nếu nói trước kia phụ tử bọn họ vẫn còn chút giao thiệp riêng, thì lúc này đây cũng đã bị lão Hài gia trực tiếp đưa lên mặt bàn rồi.

Nếu Thanh Mặc Nhan không lộ mặt mà nói, sẽ bị mọi người coi là không tôn trọng tôn trưởng, lão Hài gia sẽ chiếm thế thượng phong.

Thanh Mặc Nhan đứng lên, không nói một tiếng đi ra ngoài.

Trong lòng Như Tiểu Lam bùm một tiếng, Thanh Mặc Nhan bởi vì chuyện mẹ đẻ hần nên vẫn luôn ôm địch ý với lão Hài gia, đặc biệt sau đêm đó nghe nha hoàn của mẫu thân hần nói ra hết mọi chuyện, nàng đã biết, sẽ có một ngày, Thanh Mặc Nhan cùng lão Hài gia sẽ xé rách mặt nhau.

Càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, vội gọi Sử Đại Thiên tới, nói nhỏ với hần vài câu.

Sử Đại Thiên gật đầu liên tục, lặng lẽ đi theo Thanh Mặc Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.